

Pusztai Róka (Szeivolt István)

Meséim

A nagy könyv

Pusztai Róka

Meséim

Budapest 2011

Mese a hógolyóról, aki nem akart elolvadni	9
A kapu és az ibolya	13
Szonja és a hóember	16
A jómadarak és a csúszkálás	19
Szonja és a kismadár	23
A csodatevő Csiviti	27
Mese Nyafogó Mihályról	44
A Gellért-hegyi öreg bácsi meséje	49
A kavics, a dió és a madártoll	60
A dédi meséje	69
Csiviti és Feri cica	107
Győző, a győzedelmes labda	111
Iván, a furfangos	115
Az engedetlen konyhaajtó	123
A tányércsörömpölés	127
A varázsköpenyek	129
A rózsza és a cseresznye	132
Kirándulás Vége nincs országban	136
Szutyi kutya	167
A négy lábú porszívók	179
Szonja és a villamos	183
A kisfiú és a ronda kicsi ember	187
A rakoncátlan villamos	190
A hinta és Alexandra baba	196
A színek királynője	200
A róka, a gémeskút, a marha és a szél	216
Lépcső varázslat	223
Hanna és a jóságos doktor bácsi	251
A kapu és a szél	254
A csúszda és a hinta	259
Balatoni történet	264
A kecskegida, a kakas és Csiviti	282
Szőkevény Kerítés országból	291

A vízfordó számár és a víz története	302
A kíváncsi halacska	308
A kabóca és a tücsök	312
A három testvér és a stég	316
Iván, Hanna, Szonja és a hajó	320
Komp-perlekedés	325
Szitakötő utazás	328
A felhőtanítás	344
A piros szempillájú korlát	347
A földhöz vágó manó	351
A tanulékony csónak	360
A mókus, akinek szárnya nőtt	366
A bicikli varázslat	369
Az ökör és a pillangó	373
A három X legyőzése	377
Séta a szőlős hegyen	386
Segítség a kertben	390
A hézagok támadása	394
A pillangó és az ökör	398
Hol van a tojás?	403
Iván és a palacsinta varázs	408
Találkozás a Bűzös Portukkal	412
A szél és a tűzhányó	420
A falánk szekrény	427
A néma harang	431
Léggömbvarázslat	436
A szúvarázsló, akit megszállt a démon	442
Az egyetlen egérkirály története	450

CSOKI MACI utazásai

Csoki Maci a tulipánok országában	456
Csoki Maci a didergők birodalmában	459
Csoki Maci békekövetségben	463
Csoki Maci a kacagók között	467
Csoki Maci és az ugrálók	472
Csoki Maci az építőkockák között	477
Csoki Maci, a különleges kiszabadító	483
Csoki Maci háromkerekűje nyomozó lett	486
Csoki Maci és a Samu kutya	491
Csoki Maci ajándékot kap	495
Csoki Maci repülővel utazik	499
Csoki Maci Tapéta országban	503
Csoki Maci a cirkuszban	508
Csoki Maci a játékuvarban	512
Csoki Maci az Orbis-ban	515
Csoki Maci, az ugrókötel, és a szél	518
Csoki Maci falevelet szed	521
Csoki Maci és a szobamérleg	524
Csoki Maci, a hős	528
Csoki Maci és a szomorú kislány	532
Csoki Maci, a kisfiú, és a labda	536
Csoki Maci az óvodába látogat	539
Csoki Maci és a hintaló	542
Csoki Maci, a síp, és a dob	544
Csoki Maci és a Mikulás	547
Csoki Maci és a vakond	550

Kedves Gyerekek és Szülők!

Egyszer volt, hol nem volt ... Szóval ..., nagy élmény volt számomra elolvasni ezt a mesekönyvet. Olyan érzés volt napról napra, meséről mesére haladni, mintha éberem álmodtam volna: magam előtt láttam a mesékben megjelenő színesebbnél színesebb világokat, a bennük élő nem mindennapi szereplőkkel és a velük megtörtént izgalmas, fordulatokban bővelkedő kalandokkal. Már alig vártam, hogy olvassam a soron következő mesét, illetve mondja el nekem Pusztai Róka, aki összegyűjtve maga köré az emberek apraját-nagyját újból és újból belekezdett az ő közvetlen, élő beszédet felidéző mesemondásába. Így nagy örömmel ábrázoltam a mesékből jeleneteket, hiszen ezzel én is átélhettem még egyszer a mesés, soha el nem felejthető pillanatokat.

Kellemes éberem álmodozást kívánunk minden kedves olvasónak és hallgatónak!

Szeivolt Kati

„Van kedvetek egy mesébe kirándulni?”

Mese a hógolyóról, aki nem akart elolvadni

Egyszer volt, hol nem volt, de az biztos, hogy az, amit most elmesélek, nem régen történt. Volt három jó barát. Hanna, Iván és Szonja. Hanna és Iván egykorúak voltak, sőt majdnem ugyanazon a napon születtek, míg a kicsi Szonja, Hanna hugicájaként, egy és fél évvel volt fiatalabb náluk.

Nem csak jó barátok voltak, de testvérként szerették egymást, ami természetes is, hiszen a szüleik édestestvérek voltak. Hát így esett, hogy azon a bizonyos napon, amiről most mesélek, megint mind a hárman együtt voltak. A lányok bent, a szoba melegében öltöztették a babákat, Iván pedig karamboloztatta az autóit. És ahogy az autók összeütköztek egymással, máris irányította a rendőrautót és ninózott is hozzá.

Hanna már ismerte ezt a fiús játékot. Ő is kipróbálta már nem egyszer, és nem értette, mit szeret ebben annyira az ő unokatestvére.

Végül a délutáni játékot a jó meleg szobában Hanna unta meg először, és kiment a konyhába, ahol az édesanyja a vacsorát készítette.

– Anyuuu! – húzta meg a szoknyája alját. – Szeretnék kimenni az udvarra játszani!

– Ebben a nagy hidegben? És még a hó sincs teljesen eltakarítva! – aggódott az édesanyja.

Hogy szavamat ne felejtsem, tél volt. Éjszaka a szél olyan magasságokba hordta

a frissen hullott havat, hogy némely helyen akár Iván, vagy Hanna fülét is megcsiklandozta volna. Ha mind a hárman belelépnének, akkor az óriási hótömeg a kis Szonját biztosan ellepi. Így aztán egyáltalán nem csoda, ha Hanna édesanyja féltette őket, de a kislány addig-addig kérlelte és nézett rá a nagy kék szemével, hogy végül – mint mindig – most is beadta a derekát.

– Na, jól van, de öltözzetek fel jól, és csak itt, a konyhaablak előtt játszhattok!

Hanna futott is a szobába és mondta nagy boldogan, hogy mit intézett. Iván megvonta a vállát, mint akinek teljesen mindegy, hiszen ő itt is nagyon jól eljátszik az autóival, de Szonja, aki elmaradhatatlan volt a nővérétől, máris keresni kezdte a meleg ruháit.

Amikor kiléptek az udvarra, egy pillanatra megálltak. Azon tanakodtak, most merre tovább. Iván azonnal a szánkót kereste, de hiába ült rá, nem volt, aki húzza. A két lány is társult hozzá. Végül a legkisebbet, Szonját húzogatták a friss havon.

– Építsünk hóembert! – találta ki valamelyik.

Iván neki is veselkedett. Gyúrta, egy csomóba tömkölte a már könnyen összeragadt havat, a lányok pedig gyűjtötték, és a közelébe vitték, hogy a keze ügyében legyen.

Miközben Iván egymás hegyére rakta a hóbuckákat, azt vette észre, hogy már csak Szonja az, aki segít neki. Eddig guggolva csinálta a hóember hasát, de most felállt. Maga mögé nézett, de Hannát sehol nem látta.

– Hanna! – kiált. – Hol vagy Hanna?

Szonja is nézelődött, de ő sem látta a nővérét.

– Keressük meg! – mondta Iván a kislánynak.

Elindultak. Minden nagyobb hóbucka mögé benéztek, de nem találták. Körbejárták a kerítés tövét is, de ott sem volt. Iván már éppen elhatározta, hogy felmászik a legmagasabb hógörgeteg tetejére, amikor meglátta Hannát, aki a házból jött ki. Valamit a kezében tartott és sírt. Odamentek hozzá.

– Miért sírsz? Rosszalkodtál és megszidtak? – kérdezte a kisfiú.

Ott álltak mind a hárman egymással szemben, amikor Hanna nagy hüppögések közepette elmondta, hogy mi történt.

– Látod, itt van a kezemben a hógolyó. Olyan szép fehér, gömbölyű és aranyos volt. Azt mondta, hogy fázik. Bevittem hát az előszobába, de ott meg sírni kezdett, hogy vigyem innen, mert belehal. Ahogy záporoztak a könnyei, úgy ment össze, és lett egyre kisebb. Kihoztam, de itt meg fázik. Mit tegyünk? Nem akarom, hogy meghaljon, de az is rossz, ha fázik, és a végén még beteg lesz.

– Akkor majd csinálunk újat! – mondta Iván.

– Az nem lesz ilyen! És egyébként is, lehet, hogy az már nem is tud majd beszélni! – válaszolta Hanna, és nem tudta abbahagyni a sírást.

Iván lehajolt és hógolyót gyúrt. Felemelte. Hanna kezébe adta, a másik, a kicsit töpörödött mellé, amikor egyszer csak ezt hallotta:

– Vigyétek innen ezt a valamit, még a végén hozzám ragad!

Iván csak nézett.

– Ki beszél? – kérdezte.

– Ugye megmondtam, hogy az én hógolyóm tud beszélni! – válaszolta Hanna, és az arcához emelte a kis golyóbist.

– Jaj, jaj, jaj de jó, jaj de rossz! – kiabálta a kislány kezében az olvadt, már nem annyira fehér hógolyó. – Olyan jó, hogy az arcodra pusztit adhatok, de tudom, ha sokat teszem, akkor belehalok – folytatta.

– Én is, én is! Kérem szépen! – tipródott és nyúlt a Hanna keze felé Szonja.

– Csak az én tenyeremben érzi jól magát, de itt megsimogathatod! – mondta neki a nővére.

Úgy is lett. Hanna a tenyerében tartotta az egyre kisebbé váló hógolyót, és Szonja óvatosan megsimogatta, a golyóbis pedig sóhajtozott.

– Nem lesz ez így jó, és mégis, mennyire boldog vagyok! – mondogatta. – A szeretettől fogok, és képzeljétek, még a szívem melege is olvaszt.

Hanna egyre szomorúbb lett.

– Mit csináljak? Mondd Iván, most mit tegyünk? – kérdezte a társától.

– Kérdezzük meg őt! – mutatott a kisfiú a jajgató hógolyóra.

– Temessetek el a hideg földbe! – tanácsolta a már féltényérenyre összezsugorodott jeges golyóbis.

– De akkor nem tudunk beszélgetni! – akadékoskodott Hanna.

Látta azonban, hogy a tenyerében beszélő barátja egyre rosszabb állapotba került. Iván gyorsan előhozta a garázsból a homokozóban használt lapátját, és a kiskapu mellé, ahová mindig odasütött a nap, kicsi gödröt ásott.

Nehéz volt, igazi férfimunka. A két lány csodálkozva és elismeréssel nézte, ahogy erőlködve ütötte-vágta a kis kék színű szerszámmal a fagyott földet, de végül is a kitartás meghozta a gyümölcsét, mert takaros kis lyukat sikeredett csinálnia. Ebbe tették a megmaradt, már nagyon picikére zsugorodott golyócskát, aki miután elterült és kinyújtózott a számára készített mélyedésben, hálásan köszönetet mondott.

– Majd gyertek és látogassatok meg engem! – mondta, és becsukta már alig látszó szemeit.

Iván gyorsan visszatöltötte rá a kibányászott földet, mert a nap most is oda sütött. A levegő hideg volt, és még hó is volt bőven, de ahová a napsugár bekíváncsiskodott, ott már olvadni kezdett.

A három jó barát a tél folyamán még sokat játszottak a hóban, de nem felejtet-

ték el a barátjukat. Ahányszor csak elmentek a kiskapu mellett, az pedig sűrűn előfordult, mindig oda mentek a buckához, és megsimogatták a tetejét. Ilyenkor meg is szólították a földtakarás alatt pihenő hógolyócskát, de a válaszát már nem hallották.

Szinte észre sem vették, és tavasz lett. A napsugár egyre szemtelenebb lett, és egyre több helyre világított be, és bizony mindig hosszabb és hosszabb ideig. Már nem kellett a gyerekeknek vastag, nehéz téli holmit felvenniük. Egyre többet játszottak kint az udvaron. Egy alkalommal éppen bújócskáztak, és Hanna a helyet kereste, ahová el tudna rejtőzni a két társa elől, amikor a kiskapu mellett egy kicsi kék virágot pillantott meg. Leguggolt. Iván és Szonja odarohant hozzá, mert látták, hogy valami fontosat talált a testvérük.

– Itt van a hógolyónk, a bucka alatt – mondta csendben a kék szemű kislány.

– Igen, én vagyok az, illetve, de butaságot beszélek! – szólalt meg a kisvirág.

– Ibolya a nevem. Én vagyok a ti tavaszi barátotok – mondta, és meghajolt a három barát előtt.

A gyerekek már el is felejtették, hogy bújócskázni akartak. Megfogták egymás kezét, és a virágot körbeugrálva táncoltak, és nevettek boldogan.

– Mi történt? – kérdezte Iván édesanyja, aki éppen akkor lépett be a kapun.

– Semmi, csak játszunk! – feleltek szinte egyszerre, és visszafojtott nevetéssel néztek egymásra.

A kapu és az ibolya

Furcsa és nehezen hihető dolgok történtek abban az időszakban, amikor a kis kék virág, az ibolya kinőtt annak a buckának a tetején, ami alatt a hógolyó aludt. Ezért is mese ez a történet, de az, hogy megtörtént, az olyan biztos, mint ahogyan most elmesélem neked.

Úgy esett, hogy a három jó barát, Iván, Hanna és Szonja, elunták a szaladgálást az udvaron, és bementek a házba. Persze, amint meglátták, hogy finom kakaós sütemény sült a konyhában, azonnal éhesek lettek. Alig győzték kivárni, hogy kicsit hűljön, és haraphassanak a tányérra kirakott csokoládé színű szeletekből.

Kint az udvaron, a kapu is szaglászott a levegőben. Mert el ne felejtsem mondani, hogy tavasz volt. Már megszűnt a dermesztő téli hideg, de azért még nagyon meleg sem volt, viszont annyira azért jó volt az udvaron a levegő, hogy Hanna édesanyja megnyithatta a konyhai ablakot. Így aztán nem hiába szaglászott magát kihúzza a kiskapu! A vaskeretes alakja megnyúlt, ahogy próbált előrehajolni a konyhaablak irányába. Addig-addig próbálkozott, mígnem kiakadt a zárnyelve, és kinyílt. Hogy mit akarhatott, azt senki nem tudta megmondani, hiszen hogyan is ehetne ő a jó kakaós süteményből, amikor nincs neki foga. De azt mindenképpen elérte, hogy egy kicsit közelebb került a csalogató illathoz.

– Mi bajod? – szólt rá erélyesen a kapu mellett a zöld levelei között egy szál magában megbújó ibolya.

A kapu először azt sem tudta, hogy ki szólt, és kinek. Nem látta a kicsi virágot, és egyébként is, ha tudta volna, hogy ő az, akkor sem fordít rá figyelmet. Mert hogyan gondolja egy ilyen kis senki, hogy őt megszólíthatja! Továbbra is a konyhaablak felé ágaskodott, miközben lóbálta magát, hátha így sikerülne az őt fogságban tartó oszloptól is megszabadulnia.

– Nem hallod, te nyikorgó vén kapu? – szólította meg ismét az oszlop melletti kis bucka tetejéről a hang. – Miért csapkodod magad?

A kapu megállt. Nem mozdult, pedig még Samu is odament hozzá megnézni, hogy mit csinál. Samu a gyerekek négy lábú barátja. Többnyire ott volt velük, mellettük, de azért kereste a függetlenséget is. Lucát, a másik kicsi kutyát nem érdekelte a kapu. Tudta, hogy nem szabad kimennie az utcára, így aztán kapu ide, vagy oda, neki egyre ment. Most is a Samu az, aki közelébe oson az elgondolkodó vaskeretes ajtónak. De ez a kaput nem zavarta. Erősen törte a vasfejét, hogy honnan vette a bátorságot ez a kis nyamvadt senki, hogy őt megszólítsa, és az ő szép hangját nyikorgónak mondja. De most jó kedve volt, ezért válaszolt neki.

– Te ezt úgy sem értheted, de most az egyszer megmondom neked, hogy okulj belőle! Közelebb megyek, és megnézem, mi az, aminek ilyen jó illata van.

– Dehogyan mész te bolond! – heccelte tovább a kis virág. – Majd én megmondom neked!

– Ha, ha, ha! – nevetett a kapu. – Honnan tudnád, te földhöz kötött kis semmiség?

– Hát onnan, hogy a testvérem ott van az asztal közepén egy kis pohárkában. Most aztán már gondolkozóba esett a kapu.

– Lehet, de ha én nem lennék, akkor már régen valaki más tépte volna le a testvéredet, és akkor nem tudnád. Na, ugye, te kis okoska?

– Ezt nem jól tudod! Én nem szoktam magam mutogatni! Nem úgy, mint egyesek, akik nyikorognak, ha kell, ha nem! Csakis az talál meg, aki engem akar – mondta vékony, jókedvű hangján az ibolya.

– Hogyaaan? Hogyaaan? – háborodott fel a kapu. – Hogyaaan mered összehasonlítani magad velem? Velem, aki vigyázok a házra, a gazdáimra, aki elijesztem a rossz embereket?!

– És aki nem nyílok ki, amikor ki kell, és nem csukódok be, ha be kell! – folytatta nevetve az ibolya.

– Hát ez hallatlan! – kiabálta a kapu.

Annyira elöntötte a méreg, hogy egyre nagyobb utat járt be a himbálózásával. Nyikorgását az utca végén is hallani lehetett.

– Sajnálom, hogy csak ennyire vagy képes! – heccelte tovább a kis virág, de ez már sok volt a kapunak, pedig azzal akarta folytatni, hogy megmondja, minek van ennyire finom illata.

Száz szónak is egy a vége! A kapu idegességében úgy becsapta magát, hogy utána már megmozdulni sem tudott.

Mikor a nagy nyikorgásra Hanna édesapja kinézett, hogy megnézzé, mi történetett vele, már a helyén volt, mint akit odaszegeztek.

– Biztosan elromlott a szomszéd kapuja, szívem! – mondta Hanna édesanyjának.

Az ibolya, aki mindezt tudta, hiszen a testvére az ő különleges telefonján elmondta neki, mosolygott magában. Reggel, amikor a kék szemű Hanna kiszaladt, hogy megnézzé a barátnőjét, a kis virágot, még akkor is nevetett. Pontosan olyan kék volt, mint az a szem, ami őt nézte.

Szonja és a hóember

Egyszer volt, hol nem volt, de az biztos, hogy megtörtént az eset, és ha én mondom, akkor elhiheted, mert nem szoktam füllenteni, nem úgy, mint az a kismadár! De ne szaladjunk előre, mert az majd egy másik mese lesz.

Az egyik reggelre hatalmas hó esett. Hanna a jó meleg szobából néz ki az ablakon, és nagyot sikít örömeiben.

Ugye tudjátok, hogy ez a történet is a három jó barátáról szól? Ivánról, Hannáról, és a másfél évvel fiatalabb Szonjáról. Iván és Hanna unokatestvérek, míg a két kislány édestestvérei egymásnak.

No, de hogy a történet fonala el ne vesszen, folytatom. Amint Szonja meghallja Hanna örömét, azonnal mellette terem, és ő is kíváncsian nézi a szobából is félelmetes nagyságú havat, ami az éjszaka esett. Tudják, hogy aznap a szülőknek dolguk lesz, ezért a nagyfi fog mind a hármójukra vigyázni. Mire a kakaó és a kalács az asztalra került, ők már fel is öltöztek, és útra készen voltak.

– Mi ez a nagy sietség, lányok? – kérdezi az édesanyjuk.

Hanna megvonja a vállát, mint aki nem is érti, mi a kérdés?

– Megyünk a hóba a nagyfihoz! – cserfeskedik Szonja.

A lányok édesanyja elneveti magát, és megsimogatja Szonja haját. A kislány nagyon szereti, amikor az anyukája ránevet és megsimogatja. Ilyenkor a cirmos szeme mindig olyan boldogan néz rá, hogy úgy érzi, ő az, akit a legjobban szeret. És amikor ezt látja, azonnal ugrik az anyukája nyakába és puszilgatja, ahol

éri. Most is alig tudja meginni a kakaót, annyira szereti az édesanyját. Még egy kicsit talán a torka is elszorul. De nincs sok ideje reggelizni, mert nyílik az ajtó, és megérkezik Iván. Az anyukája csak az ajtóban áll meg egy pillanatra, mert mint mondja, máris késésben van.

Így indulnak el, majd érkeznek meg hamarosan a nagyihoz. Mind a hárman szeretnek itt lenni, mert itt sokkal több mindent lehet csinálni, mint otthon. A nagy, ha valami baj történik, mondjuk, eltörik valami, vagy esetleg elromlik, akkor is csak mosolyog rajta.

– Na, mit szeretnétek csinálni gyerekek? – kérdezi tőlük, mihelyt elment a lányok édesanyja.

Iván már meg sem hallja a kérdést. Az asztalon mindenféle izgalmas szerszámok vannak, azokat szemléli és próbálgatja.

– Kimegyünk az udvarra! – válaszol mind hármójuk helyett Hanna.

– Jó! Tudjátok, hogy azt tehettek, amit akartok, de nehogy valami bajotok legyen, mert nem akarok a szüleitekkel vitatkozni! – mondja nagy. – Ha kimentek, tessék jól felöltözni!

Úgy is lett. Csak Ivánnak kellett egy kicsit udvarolnia a két lánynak, mert őt a szerszámok teljesen elvarázsolták, de aztán mégis rávették, hogy ő is menjen ki velük, és máris a nagy hóban szaladgálnak.

Belegázolnak a legmagasabbra rakott hókupacba, ahol a derekukig ér a fehérség. Aztán Iván hirtelen elveti magát, és a puha, friss, összelapátolt havon hempereg. A lányok nagyokat nevetnek rajta, mire Iván még jobban beindul, és úgy kezdi el kaparni a havat, mint a kutyák. Felemeli a lábát, mintha pisilne, és még ugat is. Aztán így, négykézláb lehajol, és beleharap a hóba.

– Nézd Hanna! – tapsol Szonja. – Iván eszi a havat.

A kisfiú meghallja, és feláll.

– Nem én ettem, hanem a kutya! – mondja.

– De nem is vagy Samu! – vitatkozik a kis Szonja.

Samu a nagy kiskutyája, biztos emlékeztek rá az előző meséből, aki most is tisztos távolról nézi a három barátját.

– Azt mondtam, hogy kutya vagyok, nem pedig azt, hogy a Samu! – vágja rá Iván.

– De miért eszed a havat? – kérdezi a kislány. – Te nem is tudod? Apukám azt mondta, hogy a kutya nem eszi meg a telet.

– Ez így butaság, igaz Hanna? – hívja támogatásul Iván az unokanővérét. – Hogyan tudna valaki telet, vagy nyarat enni? A havat viszont lehet, és nagyon jó, próbáld ki! – nyújtja Szonja szájához a kezében lévő kis darabot.

A kislány is beleharap.

– Tényleg finom! – válaszolja, de a fél szeme a ház ablakán van, nehogy észrevegye a nagy, mert ezt biztosan nem szabadna csinálniuk.

Most már mind a hárman a fehér, ropogós havat eszik.

– A bokrok tövében a legfinomabb – állítja Iván.

– Nézzétek, itt sárga! – kiált fel Szonja, és máris kimarkol onnan egy kis darabot.

– Jaaaj, neee! – üti ki a kezéből Hanna. – Ez kutya pisis!

Ettől aztán el is megy a kedvük a további hó evéstől.

– Építsünk egy nagy hóembert! – találja ki Iván.

Hozzá is fognak. Közben a hó elkezdett szállingózni. Először csak ritkábban, majd hirtelen nagy pelyhekben.

Csinálnak egy hógolyót, majd görgetik, gurítják a havon, és ettől egyre nagyobb, és nagyobb lesz, míg végül alig tudják már odébb nyomni.

– Ez jó lesz a hasának! – jelenti ki Iván, majd nekiállnak ugyanezzel a módszerrel egy másikat csinálni, amit, amikor még kisebb, felügyeskednek az előbbi tetejére.

– Ez a feje? – kérdezi Hanna, és simogatni kezdi, hogy formája is legyen.

A kis Szonja elcsodálkozik. Még a szája is tátva marad, ahogy látja, miképpen alakul a vele egy magasságú hóemberke. Ott áll a hóesésben az épülő emberke mellett. Elképzeli, ahogy a hóember megmozdul, és odébb megy. Sőt, délután, amikor majd a nagy szobájában alszik, akkor odajön az ablakhoz, és benéz hozzá. Megkérdezi tőle, hogy aludt, és kihívja játszani.

Iván és Hanna dolgozik. Tapasztják a hóember nyakát, faragják a lábát. Hoznak két kis sötét kavicsot a szemének, és répát az orrának. Összeszokottan, hang nélkül építik, és alig várják, hogy készen legyen. Már csak a kalapja hiányzik. Iván bemegy a házba, és leemel a fogasról egy nyári szalmakalapot. Van ott jó sok. A nagyiek szeretik a kalapokat, pedig biztosan nem tudják egyszerre a fejükre tenni mindet, gondolja, ezért aztán természetesnek tartja, hogy egyet leemelhet. Talán észre sem veszik majd, hogy hiányzik. Kiviszi a hóemberhez. Éppen a fejébe nyomja, amikor az megmozdul a kalap alatt. Ott van mellette Hanna is. Mind a ketten nagyot ugranak az ijedségtől. Csak Szonja nevet olyan hangosan, hogy még a nagy hóesésben elbújt madarak is kíváncsian lesnek ki a rejtekükből.

– Miért az én fejemre rakjátok a kalapot? Hát nem a hóembernek hoztad, Iván? – kérdezi a két testvérét a kislány.

Ekkor már mind a hárman nagy nevetésben törnek ki, mert amíg Szonja csodálattal nézte az épülő hóembert, addig a hó annyira belepte, hogy Hanna és Iván őt nézte az alkotásuknak. Ezután még jó ideig, ha csak egymásra, vagy a Szonja szemébe néztek, azonnal nevetni kezdtek.

Szonja ezt követően sokáig kalapos hóemberként rajzolta le magát, míg aztán egyszer csak elolvadt a hó, és más izgalmas történetek estek meg velük.

A „jómadarak” és a csúszkálás

Ebben a mesében is megmutatja a tél az erejét, hiszen azon a reggelen, amiről most mesélni fogok, ismét hatalmas havat lát a három jó barát, amikor kinéznek az ablakon.

Iván, Hanna és a másfél évvel fiatalabb húga, Szonja, akik a kisfiúnak az unokatestvérei, örömmel készülődnek és tervezgetnek, hogy mit fognak majd csinálni, ha kimehetnek. Nem egy helyen laknak, de majdnem mindennap együtt vannak. Az elválaszthatatlan három jó barátal sok izgalmas eset történik. Így van ez azon a napon is, amit most elmondok, de ha találkoztok velük, akkor még véletlenül se tegyetek rá célzást, hogy ti is tudjátok. Ők majd úgy is elmesélik nektek. És az ugye mégiscsak más, ha tőlük halljátok. De ne izguljatok, mert én sem állom meg, hogy el ne soroljam a történetet, ami azon a napon történt.

Szóval, mint fentebb írtam, reggelre nagy hó esett. Iván, ahogy felébred, megy is ki a konyhába az édesanyjához. Már az asztalon van a finom gőzölgő tej és a mézes kifli, ami a kedvence, de az anyukáját nem látja. A kisfiú tudja, ha itt nincs, akkor a nappaliban van és fest, vagy rajzol. Nagyon büszke ilyenkor is az édesanyjára. El-elnézi, amint a keze alatt életre kelnek az előbb még tubusban lévő, különböző színű festékekkel húzott, rajzolt vonalak és mázgak. Oldalt fordítja a fejét, és ebből a szemszögből is jó alaposan szemügyre veszi a készülő képet.

Ni-ni, ott meg a Hanna játéka van, mondaná, de nem akarja zavarni az édesanyját. Tudja, hogy az ő anyukája most is látja őt. Megszokta már, és nagyon

büszke azért is az édesanyjára, hogy ő bármit tesz, vagy csinál, mindig figyel rá. De az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Iván nem mindig örül ennek. Már többször az eszébe ötlött, hogy biztosan több szeme is van, mert gyakran hátra sem fordulva kérdezi meg tőle ezt, meg azt, vagy figyelmezteti erre, meg arra. Most is, alig érkezik oda a konyhaasztal mellől a háta mögé, máris szólítja:

– Na, ki ad puszit az anyunak?

Iván odasomfordál az ő jó illatú anyukájához. Szívesen pusziolja meg, de azt ki nem állhatja, amikor mások, akikkel neki szépen kell viselkednie, összenyalazzák. Hiába törli, dörzsöli az arcát, mégis magán érzi a puszijukat egészen addig, amíg az esti fürdésnél le nem mossa.

Az édesanyját természetesen boldogan öleli. De az is igaz, hogy akkor a legszívesebben, ha mások nem nézik, és nem bólogatnak elismerően, mert ilyenkor kicsit mindig elszégyelli magát. Nem a puszi és az ölelés miatt, hiszen ez a legjobb dolog a világon, hanem azért, mert nem érti, mások miért vágnak olyan furcsa arcot, ha ezt látják, és miért dicséretes az, ha ő nagyon szereti az anyukáját?

Most is, amint odaér hozzá, boldogan öleli át, ő pedig megsimogatja a hátát, és biztatja, hogy reggelizzen meg.

Nem messze Ivánéktól, majdnem pontosan ugyanabban az időben nyitja ki a kék szemét Hanna is. Amint az ablakon keresztül meglátja a fehérséggel vastagon beborított udvart, azonnal felébreszti a hugicáját, Szonját is. A kislány pillanatokon belül ott támaszkodik az ablakpárkányon a nővére mellett, majd, talán még ennél is kevesebb idő alatt, rohannak a nappali felé, az étkezőbe, ahol már várja őket az édesanyjuk. Mind a ketten a nyakába csimpaszkodnak, és egymás szavába vágva kérlelik, hogy hadd menjenek ki. Az anyukájuk először csak nevet, majd kissé határozottan azt mondja, hogy tessék megreggelizni, majd mosakodni, aztán majd megbeszéljük, hogyan tovább.

A két kislány leül az asztalhoz. A meleg kakaó elmaradhatatlan ilyenkor. Azonnal hörpölni kezdik, és közben boldogan néznek egymásra. Érzik az édesanyjuk hangjából, hogy ha rendesen megreggeliznek, megmosakodnak és felöltöznek, akkor kimehetnek.

Már éppen öltözködnek a szobában, amikor meghallják, hogy csörög a telefon. Hanna rohan a készülékhez.

– Szia apu! – köszön, amint meghallja az édesapja hangját a készülékből. – Igen, igen...– felelget, majd: – Anyúúú! – kiált elnyújtott úval, pedig nem kellene, mert az édesanyja ott áll már mellette.

Most a szülők beszélnek egymással, majd amint az anyukájuk befejezi az

apukájukkal való beszélgetést, még kétszer telefonál, majd a lányok szobájába lépve így szól:

– Mentek a nagyihoz, jó?

– Jaaaj, de jó! – lelkesedik Hanna, Szonja pedig őt szajkózva mondja utána:

– Jaaaj, de jó! – és tapsol is hozzá. – Iván is ott lesz? – kérdezi.

– Hát tudtok ti „jómadarak” egymás nélkül élni? – mondja nevetve az anyukájuk.

A kis Szonjának több sem kell:

– „Jómadár”, „jómadár”, „jómadár”! – énekli, és körbetáncolja a nővérét.

Hát, így készülődnek ezen a havas téli reggelen a barátok, hogy aztán – nem sok idő múlva – a nagyinál találkozzanak. Szinte egyszerre lépnek be mind a hárman a kapun. A két szülő hamar elmegy.

Hiába jönnek ide majd mindennap, először mindig körbejárnak mindent, hogy van-e valami változás. Mire az ellenőrzéssel végeznek, addigra elhatározzák, hogy a mai napot kint töltik az udvaron. Az a jó a nagyinál, hogy ő nem befolyásolja őket abban, hogy mit tegyenek, és mit ne!

Melegen felöltözve járkálnak a hóban. Először is jól belegázolnak a legnagyobb kupacba. Iván nehezen húzza ki a lábát a méretes vastagságú fehérségből, és nyögve lép egyet előre. Hanna is megpróbálja, de Szonjának már nem sikerül, így aztán hamar elunják ezt a játékot.

– Csináljunk csúszkát! – javasolja Hanna.

– Jó, de előtte építsünk egy hegyet, és arról csúszunk le! – bővíti ki az ötletet Iván.

Szonja máris hozza a hólapátot. Hordják, kaparják, lapátolják a havat egy nagy csomóba. Szonja a homokozó –, Hanna egy nagyobb szeneslapáttal, amivel a kandallóból szokták a salakot kisedni, Iván pedig a nála kétszer hosszabb hólapáttal ügyeskedik.

Így dolgoztak majdnem az egész délelőtt, aminek az lett az eredménye, hogy egy szép nagy dombot hordtak össze. Csak egy nagy probléma adódott. Amikor Hanna fel akart mászni a tetejére, hogy a talpával letapossa a csúszka helyét, máris térdig süllyedt az összehordott hóban. Akkor aztán mind a hárman egymás mellé állva, alulról kezdték el tömöríteni a lábukkal. Minden lépésnél mélyen besüllyedtek a hódombba. A csúszka nem akarózott kialakulni, de a bakancsuk a nadrágjukkal együtt tele lett hóval, ami később vizes, jeges lett. Nem adták fel, pedig egyre jobban fáztak. A letaposott hó helyére újabbat gyűjtöttek, majd ismét taposgálni kezdték, és ez így ment egészen addig, amíg egyszer csak azt mondta a Szonja, hogy ő szomjas, és bemegy vizet inni.

– Itt a hó! – javasolta Iván, de ezt már a kislány nem hallotta meg.

Egy perc sem telt bele, és Szonja helyett már a nagyi volt kint, aki összecsapta a két kezét.

– Gyertek be azonnal! Te jó Isten! Mit fogok én anyátoktól hallgatni?! – mondta, miközben a gyerekekről lehúzta az átázott bakancsot, a nadrágot és a ruhát.

Minden egyes darabnál nagyokat sóhajtott.

– Mindenki meztelenre! Jó, a bugyi maradhat! – adta meg magát, miután a gyerekek tiltakoztak. – Sipirc a fürdőkádba!

Abban már jó meleg víz volt. A három jó barát nevetgélve játszott a szappannal, ami mindig kicsúszott a kezükből, és utána csak nagy nehezen lehetett megtalálni valamelyikük feneké alatt.

– Jók legyetek – hagyta ott őket a nagyi –, mindjárt jövök!

Talán meg sem hallották, amit mondott, annyira el voltak foglalva a játékkal. Most már nem csak a szappannal játszottak, hanem egymást is locsolták.

– Kiesett, kiesett! – rikácsolta a kis Szonja, és a fürdőszoba közepén lévő szappanra mutatott.

Iván máris felállt, és kimászott a szappanért. Ahogy a lába a fürdőszoba padlójára ért megcsúszott, és fenékre ült. A pillanatnyi ijedtség után nagyot nevettek, és Iván mellett máris ott volt Hanna is. A hely szűke miatt mind a ketten csak kicsit nekilendülve csúsztak a vizes kövön.

– A szappanom, a szappanom! – mutogatott a kádból Szonja.

Iván felemelte a padlóról a kék színű szappant, és amikor megint kicsúszott a kezéből, akkor jött az újabb ötlet. Egyszerre találta ki a két unokatestvér, hogy fel kell szappanozni a padlót, és akkor fog csak igazán jól csúszni.

Hát, nem is tudom, hogy mi lett volna ennek a mesének a vége, ha éppen nem akkor érkezik vissza a nagyi, aki döbbenetében, meglátva, hogy mi készül, ezt mondogatta:

– Ti, ti ...

– ... „jómadarak”, „jómadarak”! – fejezte be a mondatot nevető szemekkel a kis Szonja.

Délután, és később, az uzsonna alatt is megbeszélték, hogy ez nagyon veszélyes játék volt.

– Ha elesel, nagyon csúnyán összetörheted magad! – tanította őket a nagyi. – Kint a nagy hóban sem veszélytelen, de ott legalább puhára esel.

Azt nem tudom már megmondani, hogy a gyerekek megfogadták-e a jó tanácsot, de az biztos, hogy amíg ilyen kicsik voltak, együtt nem engedték többé őket felügyelet nélkül fürödni. De lehet, hogy ők ezt észre sem vették, hiszen annyi, de annyi más játék van, amit a fürdőkádban játszani lehet. Igaz?

Szonja és a kismadár

Télen az élőlényeknek nagyon nehéz a sorsuk. Az emberek bemennek a jól fűtött házaikba és onnan nézik a fagyott, jeges utakat, és hallgatják a hideg szél süvítését. A fák és a növények a zord idővel szemben azt a védekezést találták ki maguknak, hogy ilyenkor begubóznak, és téli álmot alszanak. Vannak olyan állatok is, akik szintén ezt teszik. Ilyenek például a medvék, akik barlangban vészelik át ezt a számukra is nehéz, rossz időszakot.

De mit tegyenek azok a kismadarak, akiknek ez az ország a hazájuk, és nem akarnak, vagy ha netán a kedvük mégis úgy tartaná, akkor sem tudnának elköltözni innen melegebb országba? Ők a levél nélküli fák ágai mögé bújnak, vagy a házak szélvédett zugaiba, és felborzolják a tollukat, hogy az is védje őket a hidegtől.

De enniük nekik is kell. Addig nincs is nagy baj, amíg a hó le nem esik, és mindent be nem borít a fehérségével, mert ekkor még találnak maguknak apró magvakat, de ahogy mindent eltakar a hó, akkor már nem látják meg az eleséget, és éheznek. Az éhségtől pedig legyengülnek, és már nem tudnak megfelelő helyet találni maguknak a hideg szél és a fagy ellen. Nehezükre esik felborzolni a tollazatukat, és így könnyen meg tudja őket támadni a téli betegség, aminek a következménye a kismadarak halála is lehet.

Tudta ezt Iván, Hanna és a kis Szonja, a három jó barát és testvér is. Mint az előző mesékből tudjátok, ők testvérek és unokatestvérek. Közel laktak

egymáshoz, ezért, mint ahogy a felnőttek mondták, sülve-főve együtt voltak.

A mesém idején fagyos, szeles januári tél volt. A gyerekek már karácsony előtt készültek erre a ronda, a kismadarak számára életveszélyes időszakra, mert a szüleikkel közösen madáretetőt készítettek. Az apukák fűrészelték, vágták a deszkát, hegyezték a rudat. Iván adogatta a kezükbe a szeget és a facsavart. Élvezettel csinálták a kis fatetejű házikót, hiszen tudták, az ember repülő barátai majd itt lelnek élelemre, amikor zord idő lesz. Amikor pedig összeállt az átlátszó oldalú kis építmény, akkor az anyukák és a lányok kezébe került, akik kiszínezték és befestették. Igaz, Hannát és Szonját a munka végére alig lehetett megkülönböztetni a madáretetőtől, hiszen magukat is úgy kikenték, hogy a szülők le is fényképezték őket a madáretetővel együtt.

Végül aztán egy nagyon szép, és főleg hívogató, a kismadaraknak biztonságos magtároló készült. A teteje és az alja fából, míg az oldala átlátszó műanyagból, hogy ha bemegy a madár, akkor körbe tudjon nézni. Mert bizony vigyáznia kell magára, hiszen nem csak a hideg az ellensége, de a meleg lakásból időnként az udvarra kikéredzkedő cica is. Ez egy nagyon rossz tulajdonsága a cicának. Megkapott mindent, ami neki kellett, úgy a tejet, mint a mindenféle cicának való finomságokat, és mégis, ha meglátott egy kismadarat, azonnal el akarta kapni.

Már előfordult, hogy az egyik kis énekesmadár kihasználva a négy lábú vadász falánkságát becsapta és megleckéztette, de ez egy másik mese lesz, amit majd csak később mondok el.

Hogy a szavamot ne felejtsem, ezen a januári fagyos, havas, dermesztően hideg téli napon ismét az udvaron volt a három jó barát. Rendesen felöltöztették őket, de ennek ellenére csak rövid időre mehetek ki.

Amint kiléptek a ház ajtaján, azonnal észrevették, hogy az általuk készített madáretetőben két kismadár is kopogtat, ahogy a magokat szedegetik fel a fapadlózatról. A közeli bokrokon többen is várakoztak, hogy oda tudjanak repülni a piros tető alá. Amint azonban meglátták a három testvért, ijedtükben egyszerre röppentek fel, és telepedtek rá a legmagasabb fa tetejére. Onnan nézték, hogy mikor mehetnek vissza a finom olajos magvakhoz.

– Lessük meg őket, hogyan esznek! – tanácsolta Iván, aki a szemével követte a madarak mozgását.

– Kiket? – kérdezte Hanna.

– Hát a madarakat! – mutatott a kisfiú a madáretető felé.

– Jaj de jó, jaj de jó! – örvendezett Szonja. – Meg is fogjuk őket?

– Nem! Dehogy! Csak nézzük – válaszolta Iván.

Így is lett. Kinézték maguknak a helyet, közel a madáretetőhöz, és leguggolva

várták, hogy visszajöjjenek a kismadarak, de bizony azoknak több eszük volt, vagy az is lehet, hogy nem tudták, mi a gyerekek szándéka, mert változatlanul ott ültek a magas fa tetején. Időnként egy-egy szót szóltak egymáshoz madárbeszéddel, de azt csak ők értették.

– Ezek nem fognak ide jönni, biztos nem éhesek! – unta meg Hanna az ücsörgést.

– Szerintem meg félnek tőlünk! – vitatkozott Iván.

– De miért? – értetlenkedett a kis Szonja. – Hiszen csak megsimogatnám őket, és az nem fáj.

– Dehogyan simogatom! – szólt Iván.

– De miért neem? Mindig csak ti csinálhattok mindent! Most én is akarom! És ha nem engeditek, majd megmondok mindent az anyunak!

– Azért nem simogathatod meg, mert elrepül. Csak azért jön ide, hogy egyen, hiszen éhes – válaszolta Iván.

– Nem fognak ezek ide jönni! Találjunk ki valami mást! – tanácsolta Hanna.

– Feküdjünk le, és takarjuk be magunkat hóval! – mondta Iván. – Akkor nem látják, hogy itt vagyunk. Emlékszel, Hanna? A tévében láttuk a Spektrumon, amikor így bújt el a fotós.

– Nagyon jó! – lelkesedtek a lányok.

Azonnal hasra feküdtek, és kaparták magukra a havat. Persze nem sikerült, ezért aztán Iván nekiállt, és betemette a két lány hátát, lábát, de még a feje búbját is. Önmagának pedig oda hordott egy jó nagy kupacot, és azt húzogatta magára. Elöl kicsit feltámasztották a fejüket, hogy láthassák a madáretetőt. Iván a Szonja havas hátára még fagallyakat is rakott, hogy teljes legyen az álca.

Nem kellett sokáig várakozniuk. A kismadarak közül először csak egy repült el fölöttük, aztán még kettő, és nem sokkal később már mind ott üldögéltek a közeli bokrokon, de látszott rajtuk, hogy kicsit még mindig bizonytalanok. Végül aztán az egyik megerősítette a szívét, és bátran beugrott a magvak közé. Miután a többiek látták, hogy milyen vígan csipegette a szemeket, megrohanták a házikót, és hangos csiviteléssel tömték a begyüket. Aki már jól tele ette magát, az elrepült az őket figyelő gyerekek felett. Nem is figyeltek már a gyerekekre, hiszen mindig volt újabb és újabb éhségét oltó kismadár a piros tető alatt.

Először Szonja vette észre azt a furcsa érzést. Úgy érezte, mintha valakik ugrálnának és kaparnának rajta.

– A hátamon vannak a kismadarak – mondta suttogva, de a két testvér ennek ellenére meghallotta.

Eddig is mozdulatlanul figyelték az etető környékét, most azonban minden fi-

gyelmük a Szonja hátára irányult. Ez azonban úgy történt, hogy nem mozdulhattak meg. És valóban! A madarak csivitelő ugrálását hallották a Szonja hátáról. Így feküdtek tovább. A kislány nagyon élvezte. A hátán, sőt, a nyakánál ugráló madarak minden mozdulatát érezte. Nagy boldogság töltötte el a szívét. Elképzelte, ahogy a hátán ugrál az a sok, a fején piros tollú kicsi madár a feketerigóval együtt. Már azt tervezgette, hogyan fogja majd elmesélni mindezt a szüleinek, amikor hirtelen, a nyaka felől, pontosan az arca elé ugrott az egyik. Mindketten, a kismadár, és Szonja is megijedt.

A kicsi, piros fejű stiglic félrefordította a fejét, és apró fekete gomb szemeivel Szonját nézte. A kislány mozdulatlanul nézett vissza. Gondolatban már éppen beszélgettek volna, amikor valaki becsöngetett a kapun. A csendet megtörő zaj elijesztette a kismadarat, és a társaival együtt hangos szárnycsapásokkal telepedtek vissza a magas fa tetejére.

– Olyan kár, hogy így történt, pedig annyi mindent szerettem volna kérdezni tőle! – mondta később Szonja a szüleinek.

– És mire lettél volna kíváncsi? – kérdezte az édesapja.

– Hááát? Arra, hogy hol lakik, és mit csinál, ha éppen nincs itt, és miért nem jön ide többször, és miért fél, hiszen én annyira szeretem. Olyan jó volna, ha szólne nekik, és ő oda röpülne az ablakhoz, és ha jó volna a tévében a műsor, akkor együtt nézhetnénk, meg ilyesmi.

Akkor este sokat mesélt neki az édesapja a madarokról. Szonja az elején még figyelte, de később már csak a saját kismadara járt az eszében, gondolatban vele beszélgetett. Másnap aztán már le is rajzolta, és kitűzte az ágya fölé a színes képet. Amikor felébredt, azt látta meg elsőként. Nevet is adott neki. Ő lett Csiviti. És amikor este becsukta a szemét, mindig elköszönt tőle:

– Szervusz Csiviti. Nagyon szeretlek.

A csodatévő Csiviti

Nagyon figyeljeteK, mert most egy olyan mesét mondok el nektek, ami majdnem hihetetlen, és ennek ellenére mégis megtörtént.

A három jó barát és testvér, Iván, Hanna és a kis Szonja, mint már az előző mesékből tudjátok, ismét együtt vannak, de most bent a házban töltik az időt. Hanna a babáit rakosgatja és öltözteti, és közben a tévét nézi. Ő egyébként olyan kislány, aki egyszerre többféle dolgot is tud csinálni. Most sem elég csak a játékainak a rendezése, a babák öltöztetése, a tévé nézése, de azt is figyelemmel kíséri, hogy mivel foglalatoskodik a hugicája, Szonja, és az unokatestvére, Iván, aki egy nappal idősebb nála.

Szonjának mindig az a játék kell, ami éppen Hannánál van, vagy ha netán mégis megelepszik mással, szerinte akkor is az a legjobb, ami a nővééré. Iván, ha a két kislány látja, akkor fiús dolgokkal tölti az idejét. Vagy autózik, vagy a tévében néz izgalmas műsorokat. Ha egyedül van, akkor viszont szívesen veszi be a játékok közé a babák egyikét, másikat. Na, nem úgy, hogy öltözteti, hanem úgy, hogy például ő a karambol sérültje, és a mentővel beküldi a kórházba.

Most együtt vannak, ezért Iván játékában a balesetet szenvedő csak gondolatban van jelen, illetve az egyik lego figurában ölt testet. Az sajnos nem olyan élethű, mint a Hanna babái, de kénytelen a kis műanyag figurát szállíttatni.

Annyira szépen és ügyesen játszanak, és olyan jó gyerekek, hogy még a nagynak is feltűnik ez a nagy csend.

Később mind a hárman kimennek a konyhába. Süteményt szednek ki maguknak a nagy tálból, és egy szép színes tányérra teszik. Leülnek az asztalhoz, és falatozni kezdenek. Már az utolsó szeletnél tartanak. Szonja nyúl érte.

– Én is kérek belőle egy harapást! – mondja Hanna.

– Nem adom, az enyém! – válaszolja Szonja, és erősen markolja az édeséget.

– Majd én elosztom! – akar igazságot tenni Iván, de hiába, mert Szonja nem engedi el a süteményt.

Hanna a tányért és a húga kezét fogja, és Iván is a tányérba kapaszkodik. Addig-addig huzakodnak, amíg hirtelen egyszerre el nem engedik a tányért, és az, a süteménnyel együtt, a konyha kövére esik. Nagy csattanással tör sok apró darabra. Megijednek. Ott állnak és várják, hogy a nagyji jöjjön, és megszidja őket. De bizony ő nem jön, mert közben átment a kisboltba kenyeret venni, csak hogy a három barát ezt nem tudja, és miután a nagy csörömpölésre nem rohant be a nagyji, Hanna elindul megkeresni, hogy elmondja, mi történt. Miután nem találja, kinéz az ajtón, és látja, hogy a kapu előtt ül a nagyji két kiskutyája: Luca és Samu. Azonnal visszafordul a konyhába.

– Biztosan átment a kisboltba, mert a Lucáék ott vannak a kapu előtt – mondja.

– Akkor tüntessük el a széttört tányért! – adja az ötletet Iván.

– Úgy is észreveszi! – így Hanna.

– Nézd, milyen sok tányér van a szekrényben! Biztos nem számolja meg mindig! – győzködi a kisfiú.

– Én sem mondom meg! – szól közbe Szonja, akiről teljesen megfeledkeztek.

– Szonja, ha mégis megmondod, akkor többet nem játszatsz a babáimmal! – mondja neki komoly arccal Hanna.

A következő percek lázas igyekezettel telnek. Hanna a bejárati ajtónál áll, és azt figyeli, hogy mikor jön a nagyji, Iván pedig Szonjával együtt beleszedi a tányér törött darabjait a vödörbe, majd gyorsan kiviszik a kertbe. Iván, mintha bizony ásógép lenne, olyan rövid idő alatt ás ki egy gödröt a hinta mellett, amibe beletöltik a kislánnyal a cserepeket, majd visszatöltik rá a földet, és elegyengetik az egészet. Olyan jól sikerül, hogy alig látszik meg az ásás helye. Dolguk végeztével mindhárman visszamennek a szobába, és csendben, mintha mi sem történt volna, játszanak tovább.

A nagyji hamarosan megérkezik. Jó kedvűen viharzik be a házba, és már messziről szólongatja őket:

– Sziasztok! Megjöttem! Jók voltatok gyermekeim?

Hanna ugrik fel elsőnek, és fut ki a nagyji elé:

– Igen, már nagyon vártunk.

- Miért, talán észrevettétek, hogy átszaladtam a boltba?
- Igen..., nem – bizonytalanodik el Hanna.
- Nem vettük észre, hogy hiányzol nagyfi, csak a Hanna mondta, hogy a kutyák elárulták neki, hogy a boltba mentél.

Na, erre a válaszra a nagymamájuk már nevetésbe tör ki.

– Na jól van. Az a lényeg, hogy mind a hárman megvagytok! – mondja könnyes szemmel, amikor szóhoz jut. – Olyan furcsák vagytok. Talán rosszat tettetek? Eltört valami? – nézi érdeklődéssel a három jó barátot.

– Nem, nem, semmi nagyfi! Igazán, csak itt játszunk – mondják majdnem egyszerre.

Ezt az esetet talán el is felejtette volna már a három jó barát, ha nem történik valami olyan esemény, ami teljesen felforgatta azokat a tavaszi napokat. Mert mondanom sem kell, hogy ez az egész tányéreltörési történet akkor volt, amikor már híre sem volt a zord téli időjárásnak, és a nyakig érő hónap.

A nagyfiék természetesen nem vették észre, hogy egy színes mintás tányér eltűnt. Jól látta Iván, volt még elég abból a szekrényben. De az is lehet – és ezt már utólag nem tudhatjuk meg, legfeljebb csak akkor, ha megkérdeznénk a nagyfiat –, hogy észrevették ugyan a tányérfogyást, de mint tudjátok, a gyerekeknek itt majdnem minden megengedett, így aztán ebből sem csináltak nagy ügyet. Mindenesetre, hogy a mese fonalát el ne veszítsem, folytatom a történetet.

A tányércserép eltemetése után alig telt el hét nap, amikor Hanna az udvaron tologatja a játék babakocsiban az Alexandra nevű babáját, és a hinta mellett, a földön, valami felkelti a figyelmét. A zöld színű fű tavaszi friss hajtásai között egy fényes, fehér, vastag, pálcikaszerű kinövés vesz észre. Közelebb megy hozzá. Óvatosan akar hozzáérni, hiszen ilyet még életében nem látott, ahogy azonban a kezével közelít felé, úgy érzi, mintha egy mágnes eltaszítaná, ezért erősebben kezdi el tolni a kis fehér hajtás felé a karját, de az, egy bizonyos távolságon belül, nem engedi.

Most már otthagyja Alexandrával a babakocsit, és mind a két kezével meg akarja markolni a kicsi, fehér, vékony szálat, de amint közeledik felé, úgy érzi, mintha egy láthatatlan falba ütközne.

– Ivááán! Ivááán! – kiabál az unokatestvérének, aki éppen egy kis kalapáccsal járkál az udvarban, és azt keresi, mit lehetne megjavítania.

Kicsi idő múlva már Szonjával együtt ott állnak Hanna mellett, a kis fehér, növényyszerű kinövés előtt. Mert mondanom sem kell, hogy a kis Szonjának olyan különleges füle van, hogy mindig mindent meghall, legyen az esetleg az udvar legtávolabbi sarkában is. Eddig a ház mögött, a homokozóban játszott, de amint meghallotta a nővére hangját, azonnal otthagyta a félig elkészített

homokebédet, és rohant ő is Hannához, hogy ki ne maradjon valamiből.

– Nézd! – szólítja meg a kislány Ivánt, és mutatja, hogy a fehér szárú növény nem engedi közelebb magához.

Iván is megpróbálja. Ütögeti a láthatatlan falat, de csodák csodája, a kalapács mindig visszapattan, és képzeljétek el, hogy ezt úgy teszi, hogy semmi hangot nem lehet hallani. Mintha csak a levegőt kalapálná Iván, de közben mégis visszaüt a kis szerszám.

Szonja is hozzá üti a láthatatlan falhoz a magával hozott homokozó vödört, de bizony az is úgy pattan vissza, hogy majdnem kiesik a kezéből. És ráadásul, lássatok csodát, ahányszor csak próbálkoznak vele, az a valami mind magasabb és magasabb lesz, és ahogy Iván a kalapácsával ütögeti, folyamatosan nő.

Amíg mindezt elmondtam, már Szonját is túlnőtte, és természetesen a szára is vastagabb lett.

Közben a hirtelen feltámadt szél papírdarabokat, leveleket és fűszálakat kavart fel, amelyek nekiütköznek a védőburoknak, és ettől a szemük előtt nő meg egy perc alatt az a növénytörzs valami annyira, hogy kész fa lesz belőle. A vastag törzse még a hinta tartóoszlopát is kiemeli a földből, és félig felbillenti. Szonja odamegy a félre lógó ülőkéhez, hogy felkapaszkodjon rá, de nem sikerül, hiszen az beleakadt a hinta oldalába.

Hanna rohan be a nagyihoz, aki azonban nem érti meg, hogy mit akar a kislány, vagy esetleg azt gondolja, játék az egész, mert azzal utasítja el Hannát, hogy ő most varr, de amint befejezi, meg fogja nézni azt a híres fát, ami a szemük előtt nőtt hatalmasra.

A fehér törzsű, színes ágú, félelmetes fa mostanra már egyre nagyobb, és nagyobb, az ágai pedig egyre terebélyesebbek. Már annyira nagy körülötte a láthatatlan burok, hogy senki és semmi nem tudja kikerülni. Madarak repülnének felé és ülnének a furcsa ágaira, de a koppanástól szédülve esnek le a testvérek elé a fűbe. Itt aztán egy kicsit erőt gyűjtenek, és ismét próbálkoznak. Csak egy madár okosabb tőlük. Szonja felismeri, ő Csiviti.

– Szia Csiviti! – szólítja meg kisbarátját, a piros fejtollú madárkát.

– Nagy baj, nagy baj! – mondogatja madárnyelven a stiglic, és képzeljétek el, Szonja megérti minden szavát. – Ne menjetek a közelébe! Messze, messze! – rikoltozza kétségbeesve a szárnyát csapkodva, miközben a fenyőfa túlsó oldalára repül.

Hatalmas csengő-bongó hang tölti be az egész udvart. Olyan, mint amikor egy háznál is nagyobb üveg pohár darabokra törik. A gyerekek egy pillanatra talán még meg is süketülnek, mindenesetre az biztos, hogy megijednek. Sok idejük

azonban nincs a csodálkozásra, mert úgy érzik, mintha himbálóznának, és be lennének valamibe zárva.

Nagy szerencse, hogy a nagyfi éppen varr a házban, hallani a varrógép hangját, mert ha kilépne az ajtón, akkor biztosan rosszul lenne attól, amit látna. A fehér törzsű, mindenféle színekben tündöklő ágú fán különböző nagyságú tányérok lógnak, mintha falevelek volnának. De nem is ez a baj, hanem az, hogy minden tányérba be van zárva valaki, vagy valami, aki a fa közelében volt, vagy került. Ott lóg az egyikbe bezárva Iván, a másokban Hanna, a harmadikban a kis Szonja, a többiekben pedig madarak, fűszálak, sőt, a fához közel lévő, kötéllel lógó hinta is.

A hirtelen beálló csönd Samunak, a testvérek négy lábú barátjának tűnik fel először. Rohan a fa irányába, de mihelyt a láthatatlan védőburokhoz ér, azonnal ő is ott lóg az egyik újonnan nőtt tányérban.

Luca, a másik kiskutya öreg már, ezért biztosan több a tapasztalata is, mert ő változatlanul a lábtörlőn fekszik.

A gyerekek, ahogy lenéznek a magas fa tányérjából, kiabálni kezdenek, de aki nézőn látja is őket, az sem hall ebből semmit, csak azt, hogy integetnek, és hangtalanul tátognak. Hanna felemeli a babakocsit, ami szintén vele együtt, a tányér közepére került, és ki akarja dobni, de miután nem sikerül, hamar rájön, hogy csak oldalra, és le-fel tud mozogni, előre és hátra nem. Egyedül Szonja nem adja fel. Nézeget jobbra, balra, amíg meg nem látja kis barátját, Csivitit, aki szomorúan ül a hasonló nagyságú fenyőfa túlsó oldalán, és azon gondolkodik, hogyan segíthetne a barátain. Szonja madárnyelven szól a stiglicnek, ő pedig vagy meghallotta, vagy megérezhette, de máris felel neki.

– Ne félj, segítek Szonja! – csivitel.

Elrepül a nagyfi ablakához, ami éppen nyitva van, ezért könnyen be tud ugrani az ablakpárkányra. A varrógép magában zakatol. A nagyfi már minden anyagot összevarrt, és a gép most egy helyben, göngyölegbe csomózza a cérnát, és a tűre tekeredik a színes vékony szál.

– Mindjárt eltörök, adjatok anyagot! – mondja karattyolóan a madárnak.

– Állj már le! – szól rá erélyesen a kis Csiviti.

A varrógép végre abbahagyja. A nagyfi mélyen alszik. A kismadár rárepül a feje tetejére, merthogy szavamat ne felejtsem, csak úgy ültében alszik a nagyfi, mint aki valójában varr, pedig dehogy! Szóval, Csiviti rárepül a feje tetejére, és csipkedi, de bizony a horkangatáson kívül semmi nem történik. Akkor a füléhez ugrik, és ott beszél hozzá, majd miután erre sem ébred fel, csipkedni kezdi, de bizony sehogy sem tudja felébreszteni. Amikor ránéz a nagyfi faliorára, ami szintén megállt, mert ő is elaludt, akkor jön rá, hogy ez egy varázslat. Az egész házra álmokórt bocsátott a nagyfi, fehér törzsű fa.

Csiviti egy nagy kört repül a házban. Nagyon nagy a csend. Ha a nagy hangos szuszogása nem hallatszana, akkor talán még meg is ijedne ettől az egyedüllétől. De most nagyon fontos, hogy a barátján, a barátain segíteni tudjon, gondolja, és ugyanazzal a lendülettel, amivel körberöpülte a házat, kislisszan az ablakon, majd a fehér törzsű fától tisztos távolságra visszaül a fenyőfa ágára.

– A házban minden alszik – csiviteli Szonjának. – A tányérfa elvarázsolta a nagyit, a hűtőszekrényt, de még az órát is. Minden és mindenki alszik, fel sem lehet őket kelteni.

– Jaaaj, akkor most mi lesz velünk? – aggódik Szonja, és a vödrével a tányér oldalát veri belülről, de hiába, mert abban bizony semmi kárt nem tesz, és még csak a hangja sem hallatszik.

Az egész látvány olyan, mint egy némafilm. Az egyik tányérban Hanna tologatja a babakocsit, benne Alexandrával, a másikban Iván ütögeti a tányért a kalapácsával, a következőben Samu ugat hangtalanul, majd madarak csiripelnek, fűszálakat kerget a szél, papírdarabok lengedeznek a tányér közepén, és még megannyi élőlény, bogarak, pókok, sőt, az egyik tányér közepén egy szürke kiséger nézeget, és keresi kétségbeesve a kiutat. Egyedül Csiviti az, aki a kerítésen belül szabadon tud mozogni. Most ott ül a fenyőfa ágán, és erősen töri a piros tollú fejcskáját, hogy mit tegyen, amikor a kanyarban meghallja a villamos kerekének a sikítását.

– Ő majd biztosan segít! – jut az eszébe, és máris repül a csikorgó hang irányába. – Villamos, villamos! – kiabál, mert a sárga kocsifémes kereke annyira hangos, hogy semmit nem hallani tőle, és bizony a villamos sem hallja Csivitit, annyira énekel. – Villamos! – szól rá erélyesebben. – Már nem vagyok a barátod? Bezzeg mennyire hálálkodtál, amikor télen a segítségemre voltam, most meg hiába kiabálok, rám sem hederítesz!

A villamos, mintha csak most ébredne fel, csodálkozva néz az ablaka előtt repülő madárkára.

– Ne haragudj kis Csiviti, csak elgondolkoztam. Szállítom az embereket, és sietek, hogy mindenki időben odaérjen, ahová akar, és mégis, ma olyan sok szomorú arcot látok. Nem tudod, mi történhetett?

– Akkor ide is elért a fa varázslata? – kérdezi a stiglic, de igazából csak magától, hiszen erre a kérdésre hogyan is tudna válaszolni a villamos.

Egyébként ők nagyon jó barátok. Az elmúlt télen történt, hogy hirtelen nagy hó esett, és betakart egy, a villamos pálya mellett elhaladt autóról leesett követ, ami éppen a síneken állt meg. Ez délután történt. Mint általában télen, akkor is hamar besötétedett. Már ereszkedett le a szürkület, és Csiviti készülődött, hogy haza megy a családjához, akik az udvar hátuljában lévő vastag fa odvában vár-

ták, amikor meglátta, hogy hangos robajjal jön a villamos. A lámpája már világított, a fényét visszaverte a lehullott hó. Látásból már régóta ismerte a villamost, de nem voltak beszélő viszonyban. Azt tudta róla, hogy általában jó kedve van, mert olyankor énekelni szokott.

Akkor, abban a nagy hóban is hangosan énekelt. Rohant, mint a szélvész a hóval betakart kő irányába. Na, több sem kellett Csivitinek! Odarepült a villamos szeme elé, és egyfolytában megállásra biztatta, de az nem foglalkozott vele. Tovább énekelt, de úgy, hogy a hangját is felemelte. Ekkor a kismadár kétségbeesésében rárepült a villamos szemére, és kitérte kicsinyke szárnyát. A sárga villamos még sárgább lett idegességében, és annyira elfutotta a méreg, hogy hirtelen lefékezett, és megállt. És képzeljétek, pontosan egy centivel a kő előtt. Ha ez akkor nem történik meg, kisiklik a villamos kereke, és nem csak az utasok sérülhetnek volna meg, de ő is. Na, amikor aztán meglátták, hogy milyen nagy tragédiától mentette meg őket a kismadár, boldogságukban köszönték, és hálaalkodtak Csivitinek.

Hát így történt, hogy azóta ők ketten barátok. Az emberek egyébként leszálltak a villamosról, és eltették a követ a sínekről. Amikor a sárga kocsik újra elindult, a kismadár már a családjánál volt, és elmesélte nekik, miképpen előzött meg egy szörnyű balesetet. A villamos pedig még a Moszkva téren sem énekelt, annyira elgondolkozott azon, hogy lám, nem a mérete miatt lesz valaki nagy, hanem a bátorsága, a segítőkészsége, és a jó szívűsége miatt, hiszen a kis Csiviről mindent el lehet mondani, csak azt nem, hogy nagy és félelmetes, de a szíve, és a bátorsága példakép lehet másoknak. Hát, ilyeneken törte a fejét a villamos, miközben várta, hogy az utasok felszálljanak rá. De ez már régebben történt. Hogy a mostani mese fonalát el ne veszítsem, folytatom.

Mikor a villamos abbahagyja az éneklést és végre a kismadárra figyel, ő elmeséli neki mindent.

– Nem tudom, mit tegyek és hogyan segítek Szonjának, és a testvéreinek? De nem csak ők vannak bajban, hanem a nagy, és a családom tagjai is.

– Miről van szó? Nem értek semmit! – mondja érces hangján a villamos.

– Jaaaj! Hát persze! Honnan is tudnád? – csapkodja a szárnyát a kismadár. – Egyszer a gyerekek eltörtek egy tányért, és hogy ne tudják meg a felnőttek, úgy tüntették el a cserepeket, hogy elültették. Ebből aztán kinőtt egy fa, és az bekebelezte őket, és még sok mindenkit, a házra pedig álmokórt küldött.

– Akkor ezért olyan rosszkedvűek az én utasaim is! – mondja a villamos. – Már halottam ilyen esetről. Meg kell állítani, mert különben annyira hatalmasra nő a fa, hogy a végén már csak ő lesz, és minden és mindenki rajta fog lógni. Állítólag Kínában már egy egész várost beszippantott magába, mire megtalálták az ellenszerét.

– Hát ez bizony nagy baj, villamos! – tördeli a szárnyát Csiviti. – Mit tegyünk?

A villamos áll a megállóban és gondolkozik. Az utasok közül valaki megelegeli az egy helyben ácsorgást, és nyomkodni kezdi a jelzőgombot.

– Jól van na! – szól hátra a sárga kocsi. – Mindjárt megyünk, csak nagy baj van. Meg kell állítani a fa növekedését!

Az emberek látják, hogy a villamos Csivitivel beszélget. Még emlékeznek rá, hogy a kismadár a télen megmentette az életüket, ezért megértően bólogatnak, és türelemre intik utastársukat. A férfi elszégyelli magát, és leül a közeli ülésre.

– Kérdezzük meg Süvöltő Öcsit! – jut eszébe a villamosnak.

– Ki az, és hol van? – kérdezi a kismadár.

– Az alagút közepén, a csőben lakik. Ő mindent tud, hiszen rajta keresztül áramlik minden, ami rossz, és rajta keresztül jön minden, ami jó – hunyorít boldogan a villamos, és készülődik az induláshoz.

– De ki megy oda be? Én nem tudok, hiszen tudod, bezártság fóbiám van. Ha berepülök, azonnal rosszul leszek, és lehet, hogy le sem jutok a Süvöltőhöz, mert közben a nyakamat szegem.

– Hmmm, hmmm – gondolkozik el megint a villamos. – Sínpálya sincs ott, hogy én beszélni tudjak vele, de várjál csak! – szikráztatja meg az elektromos csatlakozó antennáját. – Beszélék a busszal. Ő biztosan oda tud menni hozzá, és még ismeri is.

Most már ketten mennek tovább. A villamos hangos csattogással rohan a Moszkva tér felé, mert ott sok buszt látott. A kismadár az első kocsi tetején ül. Kicsi, piros tollát borzolja a szél.

Az utasok megdöbbennek, mert hiába érnek oda a megállóhoz, a villamos még csak nem is lassít. Az egyik utas ugrálni és veszekedni kezd. Azt kiabálja, hogy ő le akar szállni, és valaki állítsa már meg ezt a haszontalan járművet. Egy idős úr rá szól.

– Tessék már leülni és nyugodtan lenni! Csiviti fontos ügyet intéz, és most nincs idő a megállással bíbelődni.

Az ideges utas még mérgesebb lesz.

– Miért, ki az a Csiviti? Talán miniszter, vagy államelnök?

– Nem, azoknál sokkal fontosabb! – válaszol az idős bácsi. – Az emberek barátja, aki most is segítségért megy, mert Hanna, Iván, és Szonja bajban van, de még a nagyi is, nem is szólva a saját családjáról!

– Deee, deee, ki, kik ezek? – értetlenkedik tovább az ember, de a barátságos öreg csak legyint.

– Maga ezt úgy sem értheti! – mondja.

Közben leérnek a Moszkva térre. A villamos körbenéz. A buszok ablakában lévő

számokat betűzgeti, és szótagolva olvassa el az ott lévő feliratokat. Végül meglát egyet, ami megtetszik neki. Igen ám, de az a tér túlsó felén van, neki pedig arrafelé nem csináltak sít.

– Hívd ide azt ott, Csiviti! – mutat a kék színű csuklós busz irányába.

A kismadár felröppen a sárga villamosról, és nyílegyenesen szeli a siető emberek és a lassan haladó autók fölött a levegőt az egy helyben álló, kicsit ütöttkopott, piszkos, és hosszú autóbusz felé.

– Csivit, csivit! – hívja fel magára a busz figyelmét, amikor a közelébe ér.

A sokkerekű jármű szomorúan néz a kismadárra.

– Mit akarsz tőlem? Nem látod, hogy a szomorúságtól majd megszakad a motor szívem?

– Jaaaj, jaaaj, jaaaj! Akkor még nagyobb a baj! – csapkodja a szárnyait a madár.

– Miért? Van még az én bajomnál is nagyobb tragédia? – érdeklődik mély hangján az autóbusz.

– Van bizony! Mégpedig a mindent felfaló porcelán tányérfa! – válaszol Csiviti, és mindent elmesél a fáról, a barátairól és a családjáról.

A nagy kék csuklós megrázza magát, ahogy beindítja a motorját, és máris indulnak a villamoshoz. Képzeltetik azt a forgalmi dugót, amit okoztak.

A Moszkva tér közepén áll a villamos, és feltűnően szikráztatja a felső karjait, vele szemben pedig, a hosszúsága miatt kicsit keresztben, a busz. Kettőjük között pedig ott ugrál az egyik jármű tetejéről a másikra a kismadár.

Az emberek körbeállják őket és azon tanakodnak, hogy mi történhetett? Az utasok többsége nem emlékezett még ilyen esetre, amikor a kék busz és a sárga villamos, a legnagyobb forgalom közepette, megbeszélést folytat.

– Talán kitalálták, hogy útvonalat cserélnek egymással! – mondja az egyik, mire a másik leinti.

– Ugyan! Hogyan tudnának cserélni, hiszen a villamos nem tud sínek nélkül közlekedni?

Aztán volt, aki azt mondja:

– Ez már túrhetetlen állapot! Mindenki végezze csak a dolgát! A villamos szállítsa az utasokat a síneken, a busz pedig az utakon, és ne beszélgetéssel töltsék az időt!

Ott van az az idős bácsi is, akit a villamos hozott le a térre, és végül aztán ő elmeséli, hogy mi az a nagy baj, amit meg akar oldani Csiviti, az emberek barátja, és ebben segít neki a villamos, és talán a busz is.

– Inkább kérdezzük meg, hogy nincs-e ránk is szükség ebben a fontos ügyben?! – biztatja a többi nézelődő embert, de azoknak hirtelen sürgős dolguk akad, és gyorsan továbbmennek. Ki erre, ki meg arra.

Az öregen kívül csak egy fiú marad ott. Ő is menne tovább, a vár irányába, talán ott lakik valahol a közelben, de a hátára csatolt táska nem engedi. Ott áll egy helyben, és mozdulni sem tud.

A busz és a villamos közben egymással beszélget.

– Szívesen bemegyek az alagútba – mondja a kék, hosszú autó –, de a jelenlegi állapotomban Süvöltő Öcsi szóba sem áll velem. Nézzetek meg! A jóérzésű és intelligens Süvöltő egyáltalán észrevesz engem? Ütött-kopott a ruházatom. A szememen alig látok ki a karcolásoktól, a pizsoktól és a mázsolmányoktól. Annyi füstöt pöfékelek, hogy az alagútban azonnal éjszaka lenne, amint belépnék. És ahogy a levegőt veszem és kifújom, hát, arról jobb, ha nem is beszélünk! Sokszor már azt gondolják rólam, hogy nem is lélegzek, hanem csak hörgök. Bármennyire is szeretnék, de ebben az állapotomban biztosan nem tudok segíteni a barátaitokon –, fejezi be szomorú hangon, és közben egy könnycsepp gördül le az üvegszemén. – Na, én vén bolond, még el is sírom magam! – indítja be sötét füstöt eresztve a motorját, de ekkor már ott áll mellette a fiú is. Látszik a szemén, hogy meg van rémülve, hiszen a hátizsákja az akarata ellenére húzza a busz felé. A kismadár is ott áll a táska tetején, és bontogatja a csatját.

– Nyissatok ki! Mi lesz már? Nyissatok ki! – hallatszik a színes hátizsákból.

Csiviti a fiúval együtt veszi ki a könyvszerű számítógépet, és nyitják fel a fedelét.

– Majd én megoldom a problémát! – ajánlkozik a notebook.

– Ki vagy te, kisöreg? – kérdezi tőle a busz.

– Net Viktor vagyok. Bocsánat, hogy nem mutatkoztam be, de úgy látom, sürgős az ügy! – válaszolja, és a villamos meg a kismadár csodálkozó szeme előtt, és a billentyűk boszorkányos kattogása mellett, a ronda kék busz eltűnik a gépben.

– Milyen színt szeretnétek? – kérdezi Net Viktor.

– Hát kéket! – hallatszik bentről a busz hangja.

– És az ülések milyenek legyenek?

– Kényelmesek, tágasak!

– A motor? A klíma? – sorjáznak Net Viktor kérdései, amire alig győz válaszolni az egyre boldogabb autóbusz.

És a végén ott terem előttük egy csillogó-villogó, hosszú, csuklós kék autóbusz.

– Még ilyet! – ámuldozik a két jó barát. – Te vagy az? – kérdezik kételkedve.

– Naná, hogy én! Brrrrr! – rázza meg magát büszkén a busz, és indít, de nem jön ám belőle a sötét füst, és nem hörög úgy, mint aki a halálán van. – Köszönöm, Net Viktor! – integet az ablaktörőjével a kisfiú hátizsákjába visszakerült új barátjának.

– Annyira megfiatalodtam, hogy most már nézek magamnak egy csinos feleséget is! – mondja nevetve a villamosnak és Csivitinek.

– És Süvöltő? – kérdezi a kismadár.

– Természetesen csak utána! – válaszolja komolyan, és elindul az alagút felé. – Hahóóó! Süvöltő! – kiabál az alagút közepén a csőbe. – Hahóóó!

– Mi van? Nem látod, hogy dolgozom? Annyi a rossz, amit ki kell innen fújnom, hogy majdnem belerokkanok, és ennek ellenére még sem csökken, hanem napról napra több lesz. Már a torkomban is olyan lerakódások vannak, amibe más már régen belehalt volna. De érzem, hogy nem bírom már sokáig. Sokat köhögök, és olyankor sötét, füstös lé jön ki belőlem. Mit akarsz tőlem? Látom, te teljesen megszépültél. De jó is neked!

– Igen – pirul bele éppen csak egy kicsit a dicséretbe a busz. – Egy jó barátomnak köszönhetem.

– Ki az? Mondd meg! Én is megkeresem – kérdezi tőle Süvöltő, de mire felelne a széppé varázsolt busz, meg is válaszolja a kérdést. – De, azt hiszem, tudom is. Biztosan a Net Viktor volt, ugye?

– Igen! – ámuldozik a busz. – Te valóban mindent tudsz!

– Nekem is megígérte, hogy segíteni fog, csak nincs aki ide hozza, mert attól fél, hogy a kisfiú beteg lesz, ha bejön az alagútba. Próbáltuk már telefonon keresztül is, de az hosszabb időt vesz igénybe, és itt most erre nincs lehetőség, hiszen látod, állandó a füstöt okádó autófolyam. Talán majd télen, karácsony táján, éjszaka. Csak addig bírjam ki valahogy. De miért is jöttél?

És a busz elmeséli az elejétől fogva Iván, Hanna, a kis Szonja, és Csviti történetét.

– A testvérek elültettek egy széttört színes porcelántányért a kertbe. Hét nap múlva kikelt, és egy hatalmas fa lett belőle, és magába szippantotta a gyerekeket, meg mindent, ami a közelében volt, vagy nekiment a láthatatlan védőburoknak. Percről percre nagyobb lesz, és lassan már az egész udvar a fán termett tányérokra fog lógni. Csviti, aki az emberek jó barátja, elhatározta, hogy segít rajtuk. Hát, ezért vagyok itt – fejezi be a gyorsan elmondott történetet.

– Igen, igen... – gondolkozik el Süvöltő. – Hallottam már hasonló esetről. Kínában például egy egész várost bekebelezett egy ilyen fa. Ami ugyan szokatlan volt, de ha azt vesszük, hogy Kína a porcelángyártás őshazája, akkor talán még érthető is.

A busz elcsodálkozik.

– Milyen okos vagy te Süvöltő Öcsi! Még ezt is tudod!

– Ááá, ez semmi! Itt csak az nem tud, aki teljesen hülye, hiszen annyi minden megy át rajtam, hogy nem győzöm kiválogatni, mi az, ami szemétre való, és mi az, ami még jó valamire.

A busz csak áll és hallgatja, de Öcsinek hirtelen elakad a hangja, majd egy kicsi idő múlva krákogni kezd.

– Krrr, krrr, krrr! Fúúúj de rossz volt! – mondja.

– Mi történt? – kérdezi érdeklődve a busz.

– Csak a szokásos. Egy jó nagy papírdarabot kellett elszállítanom, és fenakadt a torkomon. Az emberek sokszor úgy viselkednek, mintha nem is gondolkoznának. Tudod, hogy miből lesz a papír?

– Én, én... – nyögdécsel a busz, hiszen nem tudja a választ, de Sűvöltő nem is várja el tőle. Ő folytatja.

– Fából, sokkerekű kék barátom. Amikor ezt a sok, szanaszéjjel dobált papírt látod, az olyan, mintha fákat dobáltak volna ki a szemétkébe. Pedig milyen sok idő és gondoskodás kell, mire egy fa megnő. Mennyi madárnak ad fészkelési lehetőséget és eleséget, az emberek pedig el tudnak bújni a lombjuk alá az erős napsütés elől, és ami a legfontosabb, ők gondoskodnak a tiszta levegőről. Tudtad te ezt?

A busz szégyenében csak a szemével int, hogy erről bizony ő még nem hallott.

– Na, látod – folytatja a tanítást Sűvöltő –, hát ezért is vagyok olyan sokszor szomorú. Nagyon régóta dolgozom és élek itt az alagútban, és egyre rosszabb körülöttem minden. Már az én csőtüdőm sem emlékszik, hogy mikor volt az, amikor jó, édes illatú, és vérpezsdítő levegőt tudtam beszívni, pedig én aztán vissza tudok emlékezni több mint száz évre is.

A többi autós közben lassan, araszolva kerülgeti az alagútban a buszt. Nem dudálnak, nem tolakodnak, hiszen látják, fontos megbeszélője van Sűvöltőnek a busszal. Akik naponta elhajtanak itt, azok tudják, hogy Sűvöltő Öcsit nem lehet csak úgy egyszerűen megszólítani, hiszen annyira fontos a munkája, hogy, ha netán valaki elvonná a figyelmét a feladatától, annak bizony szörnyű következményei lehetnének. Például nem tudnának kijönni az alagútból az emberek, és akkor hiába várnák otthon a gyerekek az édesanyjukat, vagy az édesapjukat.

– Ne haragudj Öcsi! – szólítja meg a busz Sűvöltőt. – Nem akarok sűrgetni, de tudod, Csiviti barátai, és a kismadár családja ott lóg a fán, a házban pedig az álomkór miatt mindenki alszik. Azóta, hogy a stiglic eljött a villamossal otthonról, lehet, már az égig is felnőtt ez az ártalmas tányérfa. Mit csináljunk? Hogyan tudjuk megakadályozni, hogy tovább nőjön? Mit tegyünk, hogy minden újra a régi legyen?

Sűvöltő nagy levegőt vesz. Most már mindenki tudja, miért is ez a neve. Olyan nagy hanggal szívja ki a bűdös levegőt, és fújja be a frisset, hogy aki a közelében van, kapaszkodnia kell, nehogy őt is beszippantsa. Ilyenkor gondolkozik. A busz már hallott erről, ezért ő is nekitámaszkodik a leburkolt falnak, behúzza a fékeit, és csendben hallgat.

– Van elképzelésem arról, hogy mi lehet a probléma, de ebben az esetben azt mondom, hogy kérdezd meg a Lánchidat is. Ő messzebbre tud visszaemlékezni.

Azt is tudja, mi volt például 150 éve. Én az előbb már beszéltem vele. Elmondtam a problémádat, és azt is, én mit gondolok erről. Menj el hozzá, segíteni fog! De ne rá menj! Aki beszélni akar vele, annak alá kell mennie. Tudod, szeret lefelé nézni, hiszen ő híd. Ezért is a Duna a legjobb barátja. Ezt csak azért mondom, hogy tudd, és egy rossz szóval se illesd a folyót, ami lassan, magába zárkózva folyik alatta.

– Köszönöm Süvöltő! – mondja illedelmesen a busz.

Egy kicsit még meg is bicsaklik tisztelete jeléül, és elindul a híd irányába. Térülfordul a hosszú, ragyogóan tiszta, csendes kék autóbusz. Okoz egy kis forgalmi dugót, de szépsége miatt mindenki félre áll előle, és engedi, hogy menjen a dolgára. És neki van is feladata! Csiviti már olyan idegesen várja az alagút kijáratánál, hogy majdnem kiesik a szíve a helyéről. Amikor aztán a busz elmondja, hogy mit intézett, együtt mennek tovább. Gyorsan a híd alá érnek.

– Hát megjöttetek? – szólítotja meg őket érces öreg hangján a híd. – Én a Lánchíd vagyok, és mindent tudok rólatok. Siessetek vissza a barátaitokhoz, mert már nagyon nagy a baj!

– De mit tegyünk, hogy minden olyan legyen, mint régen, Lánchíd bácsi? – kérdezi kétségbeesve a kismadár.

– Gyere közelebb, ide a szegecsekhez! Ül le, és figyelj! Mindent elmondok, hogy mit kell tennetek! – mondja a híd.

Így is tesz. A busz nem hallja, de azt látja, ahogy a kis Csiviti a piros tollas fejével bólogat, és boldogan rebegetti a szárnyát.

– Na most menj! Siess! – mondja szeretettel a híd.

A kismadár felröppen, és reptében szól le a busznak.

– Köszönöm, köszönöm! Ne haragudj, de sietnem kell!

– Siess csak, de óvatosan, kis Csiviti. Nagyon jó, hogy én is a barátod lehetek! – kiált vissza a busz az ő nyelvén.

A hangja betölti a híd alatti utat, és örömeiben még a Lánchíd is beleremeg.

– Látod?! – szól le a szegecselt vashíd a busznak. – Milyen kicsi, és mennyire nagy szíve van! Én már sok mindent láttam az életem folyamán, de ilyen nagyszerű dologgal még nem találkoztam. Ettől annyira jól érzem magam, hogy szinte megfiatalodtam.

– Meg szabad kérdeznem, hogy mit tetszett neki mondani, hogy mit csináljon? – kérdezi a busz a hídtól.

– Hát azt, amit az én legkedvesebb barátom tanácsolt.

– De, hát... – akad el a hangja a busznak.

– Hát persze! – nevet, és rázkódik meg ismét a híd. – Honnan is tudnám én a választ az ilyen fogós kérdésre? Mi legyen a tányérfával? Hogyan állítsák le? Én ilyet még soha nem láttam, és még az időmet sem töltöm azzal, hogy elkép-

zeljem. De a barátom, a Duna, ő igen. Ő már látott, hallott és gyógyított ott, ahol ilyen fa nőtt. Tanuld meg busz: a barátság mindent legyőz!

A Duna mindezt hallotta, és amikor a híd a mondókája végéhez ér, egy nagyobb hullámot vet az út felé, ahol a busz várakozik. Még a fekete kereke is vizes lesz tőle! Meg is fordul azonnal.

– Köszönöm a segítséget! – kiáltja, és boldogan halad visszafelé az alagúton át. Az alagút közepén már várja Süvöltő Öcsi.

– Ugye megmondtam, hogy a Lánchíd tudni fogja, mit kell tennie Cshivitinek! – mondja köszönés helyett, és a nevetése beteg köhögésbe fullad.

A busz ekkor határozza el, hogy sürgősen meg fogja beszélni Net Viktorral, hogy minél hamarabb gyógyítsa meg a barátját, mert lehet, hogy karácsonyig már nem bírja ki. Nagyon beteges, rossz hangon köhög, és ismét koszos, fekete lé jött ki a csőtorkából.

Mikorra a Moszkva térre ér, a villamos már annyira tele van, hogy egy tűt sem lehet benne elejteni.

– Megmondtam, hogy amíg a busz barátom ide nem ér, addig nem indulok el! – mondja az elégedetlenkedőknek a villamos.

És amikor a szép, új, kék színű csuklós autóbusz begördül a térre, az embereknek tátva marad a szájuk. És nem csak azért, mert ilyen szép autóbuszt nagyon régen nem láttak már, hanem azért is, mert mindezek tetejébe még énekel, trillázik, és táncol is az úttesten. És amikor ezt a villamos is meghallja, megérti, hogy sikerült a küldetés. Ő is nagyon boldog lesz, és a busz éneklését a csengő hangjával festi alá, majd pedig a Moszkva téren éppen áthaladó összes autó dudálni kezd.

Az emberek értetlenül nézik és hallgatják a történeteket. A sofőrök az autójukban ülnek, hozzá sem érnek a dudához, az mégis hangosan szól. Sőt! Mindenkié egyszerre szólal meg, mintha valaki vezényelné őket, ráadásul a különböző típusú és színű gépkocsik a busszal együtt táncolni kezdenek.

A gyalogosok megállnak, és gyorsan előveszik a rádiótelefonjukat. Van, aki fényképez vele, és van olyan ember is, aki videó felvevőként használja a készülékét, de akad olyan is, aki csak telefonál a gyermekének, és elmeséli, hogy mi lát. Valaki, aki a villamossal jött le a térre, elmeséli Cshiviti és a fa történetét.

Szájról szájra terjed, hogy a kismadár mennyire segítőkész, okos, és hogy a barátaival milyen sokat tesznek az emberekért. És akkor valaki – a járdán álló tömegben – elkezd tapsolni. A villamos látja, hogy egy egyévesforma kislány az, akit először csak egy-két ember követ, de később már mindenki teljes erővel csapja össze a tenyerét. Most itt, a Moszkva téren, mindenki szívét a boldogság érzése járja át.

De erről Cshiviti semmit nem tud, hiszen ő siet a barátaihoz. Ahogy közeledik a nagyiek háza felé, egyre rosszabb és rosszabb érzés keríti hatalmába. Le is kell szállnia az egyik kerítés tetejére, mert olyat lát, amibe beleszédül. Az udvaron

lévő fa teteje már a felhőkön is túlnőtt, és a nap közelébe igyekszik. A nagy melegtől a tányérba zárt barátai alig kapnak levegőt. Izzadnak, de vizük nincs. A szomjúságtól teljesen kiszáradt a szájuk.

Iván, Hanna és a kis Szonja közvetlenül a felhők fölül néz le. A nagy háza fel van billenve: a tető a járdára és az útra dőlt. Az ajtón nem lehet bemenni, hiszen az fölfelé néz, a szoba ablakon pedig szöcskék ugrálnak be. A hinta már teljesen eltűnt az udvarról. Ott lóg az is egy tányérban, a nagy, fehér törzsű fán. Csiviti kedvenc fája, a fenyőfa is eltűnt, azt is bekebelezte a porcelán tányérfa.

Csiviti nagyokat szippant a levegőből. Megerősíti a szívét, és ismét felrepül, hogy a küldetését teljesítse. Ahogy közeledik, látja, hogy leállt a forgalom is, de ez nem csoda, hiszen a ház eltorlaszolta az utat. Az emberek tisztos távolságból figyelik a szemük láttára egyre hatalmasabbá növő fát. Amint újabb áldozatot kebelez be, nagy csengő-bongó hangot hallat. Csiviti óvatosan, hogy hozzá ne érjen a láthatatlan burokhöz, felrepül a felhők fölé.

– Itt vagyok, most már ne féljete! – mondja a kis Szonjának. – Elmondom, hogy mit kell tennetek!

A kis Szonja megértette, amit Csiviti mondott neki, ő pedig mutogatással tolmácsolja a két testvérének a tennivalókat. Csiviti hátranyúl a farkához és a szárnyához, és kitép belőlük három sárga színű tollat, majd a csőrében a tollakkal felszáll a porcelánfa tetejéig. Már majdnem eléri a napot, ezért aztán annyira melege lesz, hogy úgy érzi, mindjárt belehal. A szemét is elvakítja az erős nap-sugár. Még szerencse, hogy mindezt tudta előre a Duna, és a lelkére kötötte, hogy vigyen magával egy üvegcsé Duna vizet és moszatot. A vizet megissza, a moszattal pedig bekeni a szemét, és így megóvjá magát attól, hogy élettelenül zuhanjon le a nagy magasságból.

Amikor pedig felér a fa tetejére, a három sárga színű tollacskával ráüt a láthatatlan búrára, és a három testvér abban a pillanatban lent terem az udvaron, a fa mellett.

– Rohanjatok, mert egy perctek van, hogy felébresszétek a nagyit, és megmondjátok neki... – kiabál elhalló hangon Csiviti, de már nem lehet őt sem látni, sem hallani, mert a kismadár lába abban a tányérban van, amiben Hanna volt, a szárnya abban, amiben a kis Szonja, a többi része pedig abban, amiben Iván.

A láb a tányérba zárva szaladgál, és keresi a többi részét. Szint úgy a szárny, aki repdes, a többi része pedig értetlenül nézi, hogy hová lett az ő szárnya és a lába.

A gyerekek a felborult házhoz futnak. A nagyhoz kell menniük, de a varrógépes szoba most felülre került. Próbálkoznak, de nem tudnak felmászni, az idő pedig

gyorsan telik. Kiabálni kezdenek. Csiviti azt mondta, hogy feltétlenül fel kell ébreszteniük a nagyit, mert csakis az ő hangjuk tudja a rá küldött varázslatot megtörni.

– Nagyiii, nagyiii, nagyiii!!!

Ott ugrálnak a felborult ház mellett, és tele torokból, kétségbeesve kiabálnak.

– Nagyiii, nagyiii, nagyiii! Kérlek szépen ébredj fel!

A kis Szonja túlkiabálja a két testvérét, és selypítve, félig sírva mondja:

– Kéjlek szépen nagyiii! Mindent elmondunk!

És ekkor meglátják, hogy a ház ablakán mászik kifelé a nagy. Már éppen letelik az az idő, amit a kis Csiviti önfeláldozásából kaptak, ezért egyszerre kiabálják:

– Eltörtük a tányért és nem mondtunk igazat!

De a nagy ezt nem hallja, mert ő is beszél hozzájuk, hogy itt van, és hogy mi a baj. Egyébként meg teljesen elámul, amint meglátja, hogy milyen nagy fordulás történt, amíg ő aludt. Iván, Hanna és a kis Szonja pedig folyamatosan kiabálják, hogy:

– Eltörtük a tányért, nem mondtunk igazat, ne haragudj!

Egyre halkabbak, mert a varázslat ismét kezd úrrá lenni rajtuk, és már halványabbnak is látszanak az udvaron, de az utolsó másodpercben eljutott a nagy füléig, hogy mit kiabálnak az unokái.

– Nem haragszom, de többet ne füllentsetek! Megígéritek?

– Igeen! – kiáltják boldogan, de ezt már az udvaron, a hinta mellett állva teszik, hiszen abban a pillanatban eltűnt a fehér törzsű, színes ágú fa, vissza került a helyére a ház, és minden, ami eddig a fa rabságában volt.

Csiviti boldogan csivitel kedvenc helyén, a fenyőfán, és Iván szeme láttára rohan be a lyukba egy egér. A gyerekek és a nagy boldogan ölelkeznek össze, és csak a csengetésre, a kerekek csikorgására rebbenek széjjel. A sárga villamos köszön így, és közben még szikrázik is egyet az áramszedőjével, ők négyen pedig visszaintegetve kiabálják neki:

– Köszönjük villamos!

A kis Csiviti szomorú, mert róla megfeledkeztek. Senki nem mondott neki még egy kicsike köszönömöt sem. Ott ül az ágon a tűlevelek között, és alig tudja visszatartani a könnyeit. És akkor megjelenik a ház ajtajában a három testvér és a nagy. Tálcan mindenféle madárfinomságokat hoznak, és rajta van az Iván által összeeszkábált kisház is, amibe még tollakat is tettek, hogy az ágy pihe-puha legyen. A kis Szonja a Csiviti kitépett tollai helyére nagyon szépen kiszínezett piros és sárga színű tollacskákat rajzolt, amit a kismadár azonnal beszúr a régiek helyére. Nem olyan lett, mint amilyen volt, hanem

még szebb, hiszen ezt a barátjától kapta. Most aztán már nem tudja visszatartani a könnyeit, de ez már nem a szomorúság, hanem az öröm miatt csordul ki a szeméből.

Csiviti azóta is az ember barátja. Ha látjátok, biztosan megismeritek a tollazatáról. Arról, amit a kis Szonja rajzolt és festett számára. Köszönjétek neki, és soha ne feledkezzetek el télen gondoskodni róla, hiszen ő az ember egyik legjobb barátja.

Mese Nyafogó Mihályról

Egyszer volt, hol nem volt, de valahol mégiscsak volt, mert ha nem lett volna, akkor most nem tudnám elmesélni ezt a történetet.

Volt egy ember. Erről az emberről nem lehet azt mondani, hogy kicsi volt, vagy éppen az ellenkezője, tehát magas, de még azt sem, hogy kövér, vagy éppen sovány lett volna. Sőt! Egyszer valaki azt állította róla, hogy erős, míg mások meg azt, hogy nyikhaj, gyenge. Szóval, száz szónak is egy a vége: senki nem tudott róla pontos képet alkotni, mert ő egy olyan ember volt, akinek száznál is több alakja és arca volt. Ezért aztán annak is igaza volt, aki vékonynak látta, de annak is, aki kövérnek. Egy viszont biztos! Szerette, és összegyűjtötte azokat a gyerekeket, akik nyafogtak. Na, nem kell rosszra gondolni, hogy megette, vagy bántotta volna őket, dehogy! Egyszerűen csak annyira szerette, ha nyafognak körülötte, hogy a világ tetején, pontosabban a hold jobb oldalán lévő palotája állandóan nyafogástól volt hangos. Ezért is volt a neve Nyafogó Mihály. A királyságát Nyafogó Királyságnak hívták, az országát pedig Nyaflandiának.

Mihály ott ült Nyaflandia fővárosának királyi palotájában, a királyi trónszékben, és hallgatta a sok összegyűjtött gyerek nyafogását.

- Nem szeretem a főzeléket!
- Nem akarok felöltözni!
- Nem akarok mosakodni!
- Nem akarok lefeküdni!

- Úgy fáj mindenem!
- Olyan rossz itt ülni!
- Jaaaaj, de kár, hogy csak ez a játék van!
- Miért kell mindig azt csinálnom, amit mondanak?
- Megütöttem az ujjamat!
- Vizes lett a kezem!
- Milyen rossz ízű ez a valami!

És még megannyi ehhez hasonló nyafogást. Az egész palota az állandó panaszkodástól, de főleg a semmivel össze nem téveszthető nyafogástól volt hangos. És Nyafogó Mihály imádta ezt hallgatni. Nem foglalkozott ő egyik gyerekkel sem. Hadd nyafogjanak, gondolta. Úgy is csak addig lehetnek itt, amíg neki, a királynak, kedvére van a nyafogásuk. Ha valamelyik gyerek pedig elfelejtette, hogy nyafogva beszéljen, akkor nagy bajba kerülhetett, mert máris kívül volt a palotán. És kint, a hold tetején nem volt semmi jó. Csak kövek, és kövek. Meg nagy hőség, vagy éppen az ellenkezője, nagy hideg. Ott aztán tényleg nem lehetett semmit sem csinálni, csak tiszta szívből nyafogni.

Igen ám, de akkor már nem kellett a királynak a gyerek, mert azt mondta, hogy könnyű akkor nyafogni, amikor fázik az ember, és nem segít senki, sőt, még ő saját maga sem tud, hiszen nincs ruhája, amit felvegyen. Meg aztán könnyű úgy nyafogni, hogy forróság van, és se víz nincs, se árnyék, ahová el lehetne bújni. Azt meg ugye mondanom sem kell, hogy ennivaló sem volt. Játék pedig legfeljebb a hold köve lehetett, de azok akkorák, hogy még a felnőttek sem tudták felemelni. Szóval, így könnyű volt nyafogni és sajnáltatni magukat azoknak, akik oda kikerültek. Ezért aztán nem is vette vissza őket Nyafogó Mihály a palotájába.

Hát, így járt egyszer Hanna Alexandra nevű babája is.

Történt egy délután, hogy Hanna a szobájában játszott a babáival. Éppen abban az időben volt mindenféle problémája az evéssel, de főleg azzal, hogy semmit sem csinálhatott, amit szeretett volna. El is játszott a Alexandrával. A játékban a baba volt Hanna, ő pedig az édesanyja. Természetesen, mint általában, ez alkalommal is ott volt a szobában a hugicája, a kis Szonja, és az unokatestvére, Iván is. A két testvér a saját játékaival volt elfoglalva. Iván az irányítható autóval berregett, míg Szonja a babájával próbálta utánózni a nővérét. De ez mind nem sokáig tartott, mert az sokkal érdekesebb volt, ahogy Hanna játszott, és ahogy elváltoztatott hangon dorgálta a nyafogó Alexandrát. Így aztán oda ültek Hanna és a baba mellé.

- Tessék azonnal felöltözni kislányom! – mondta Hanna az édesanyját utánozva.
- Nem akarok anyúúú! Még hadd játsszak! Olyan rossz, hogy mindig fel kell öltözni! – nyafogott Alexandra Hanna hangján.
- Mennünk kell, ne nyafogj már Hanna! – válaszolta az édesanyja hangján Hanna.

– Nem is nyafogok, de mindig csak menni és öltözni! – felelt a baba, és így tovább.

Volt itt szó evésről, mosakodásról, a takarításban való segítségéről, összepakolásról. Ekkor különösen sokat nyafogott Alexandra a Hanna hangján, amikor pedig véletlenül megütötte a térdét, akkor aztán olyan nagy nyafogásba kezdett, hogy Hanna már-már elhatározta, a sarokba fogja állítani. Ekkor szólalt meg valahonnan fentről, a padlás felől egy hang.

– Jaj de jó, hogy újabb nyafogó gyereket hallok! Köszönöm, és boldog vagyok, hogy rád találtam! Gyere velem! Meglátod, nálam mindig azt csinálhatod, amit akarsz. Csupán egy feltételem van, de azt neked bizonyára nem esik majd a nehezre teljesíteni!

A három jó barát először megijedt a hangtól, majd a plafonra néztek, hogy vajon ki beszél, de nem láttak ott senkit.

– Na, jössz kislány? – kérdezte a láthatatlan ismeretlen.

Hanna gondolkodás nélkül ment bele a játékba.

– Ki vagy te? – érdeklődött.

– Jaj, elnézést ifjú hölgy! Elfelejtettem bemutatkozni. Nyafogó Mihály vagyok.

– És nálad valóban mindig azt csinálhatom majd, amit akarok? És azt eszem, amit akarok? És ha netán megütöm magam, akkor nyugodtan nyafoghatok? – kérdezte csodálkozva.

– Nem, nem csak akkor, nálam mindig nyafognod kell! – válaszolta a hang.

– Jaj de jó! Akkor megyek! – mondta Hanna hangján Alexandra.

És lássatok csodát, a szoba közepéről egy pillanat alatt eltűnt Hanna szép babája.

A gyerekek megilletődötten ültek. Először ki sem mertek menni a szobából. Ki tudja, gondolták, lehet, hogy kint van az étkezőben, vagy a konyhában ez a nyafogó ember. Aztán bátorságot gyűjtöttek, és kilestek az ajtón, de bizony ott senki nem volt, csak a két édesanya beszélgetett egymással.

– Anyúúú! – szólította meg Hanna az anyukáját. – Te is hallottad?

– Kit, kislányom? – nézte szeretettel Hannát az édesanyja.

– A Nyafogó Mihályt! – vágta rá Iván.

– Igen, őt, a Nyafogót! – szajkózta Szonja is, és közben nevetve tapsolt.

– Nem, én nem hallottam senkit sem! – mondta nagy komolysággal az édesanyjuk. – De az egyáltalán nem jó, ha még a holdra is elhallatszik a nyafogásotok, mert Nyafogó Mihály csak akkor jön elő, ha már elviselhetetlen a gyerekek viselkedése – nézett szomorúan a három jó barátokra. – Nem hívott magához bennetek? – kérdezte aggódva.

– Minket nem – válaszolta bizonytalanul Hanna –, de Alexandrát elvitte.

– Te jó ég! – kiált fel Hanna édesanyja. – Még az a szerencse, hogy nem közületek választott!

Leültette a három testvért, és elmesélte nekik, hogy hol él, mivel foglalkozik, és hogy miről híres Nyafogó Mihály. A három jó barát nagy szemekkel és ámuldozva hallgatta a holdon lévő nyafogó palota és környékének a történetét. Elképzelték, sőt, este még ki is mentek az udvarra, és miután felhőtlen volt az ég, megnézték a hold jobb oldalát. Éppen telehold volt, és innen, a nagy udvaráról még szabad szemmel is látható volt a palota árnyéka. Csak a nyafogás nem hallatszott el a földre, de a kis Szonja még azt is hallani vélte.

Egy-két napig a gyerekek még foglalkoztak Nyafogó Mihállyal, de aztán elfelejtették, és természetesen ismét visszatértek a régi megszokott történetek, és a reggeli, vagy éppen az esti nyafogások is, mígnem egyszer, amikor éppen megint együtt volt a három elválaszthatatlan jó barát, az ágy alól kétségbeesett sírásra lettek figyelmesek. Azonnal alá néztek Hanna ágyának, és képzeljétek el, Alexandra baba volt ott. Kihúzták, és középre ültették. Megdöbbenve látták, hogy milyen nagy könnyek folynak a szeméből, hogy milyen keservesen sír.

– De hiszen te nem is tudsz beszélni... – mondaná Hanna, de Alexandra megelőzte.

– Most még beszélhetek egy nagyon rövid ideig, de csak addig, amíg elmondom, mi történt velem.

És mindeközben megállás nélkül folyt a könnye. A kis Szonja a babaruhás dobozból elővett egy régi kiskabátot, és azzal itatta fel a padlóról Alexandra könnyeit. Iván eddig csak ímmel-ámmal vett részt a babával való társalgásban, mert egy kis csavarhúzóval ügyködött, de most letette a szerszámot a kezéből, és ő is a babát hallgatta.

– Annyira rossz, hogy igazából helyetted vitt el a Nyafogó – mondta Hannának Alexandra –, de talán jobb is így! Amikor rájött, hogy én csak egy baba vagyok, először nagyon mérges lett, de később nyafogva nevetett rajta. Aztán megengedte, hogy addig én is tudjak beszélni, amíg elmondom nektek, hogy mi történt velem, és hogy mit láttam.

A három testvér most már egy pissenés nélkül hallgatta a baba beszámolóját, aki közben még a bánatát is elfelejtette, mert már nem sírt.

– Nyafogó elvitt a holdra. Az utazás egy szempillantás alatt történt, és én máris ott voltam egy nagy és fényes, csillogó palotában. Körülöttem tenger sok gyerek volt, különböző korúak. Volt ott egészen nagy gyerekek is, de többnyire inkább csak kisebbek. Nem is tudom, talán az olyan nagyságúakból volt a legtöbb, mint amilyenek ti vagytok – mutatott a három jó barátokra. – Na és – folytatta elgondolkozva, mint aki nem is tudja, hogy hirtelen melyik történetbe kezdjen –, ami a legérdekesebb, és egyben a legidegesítőbb volt az az, hogy mindenki nyafogott. Képzeljétek el, amikor ezernél is több gyerek folyamatosan csak nyafog. Szörnyű volt. Hát még nekik. Minden órában előjött a király. Felült a trónra és ki-

hirdette, hogy kik azok, akiket kitesznek a holdra, mert nem nyafognak rendesen. Azok először boldogan mentek, hiszen már elégük volt a nyafogásból, de aztán az üvegfalakon keresztül láttuk, hogy az örömük nem tartott sokáig, hiszen ott nagyon rossz minden. Vagy nagyon meleg van, vagy pedig nagyon hideg. Enni és innivaló nincs, csak mindenhol kő és kő.

Egymásra borulva sírtak és könyörögtek, hogy most az egyszer még hadd menjenek haza, és megígérték, hogy soha többé nem fognak nyafogni. De bizony Nyafogó Mihály ezt nem hallotta. És nem azért, mert süket, vagy mert nem jó a szíve, hanem a nagy zaj miatt, hiszen a sok gyerek nyafogása majdnem az egész holdat betöltötte, de a palota környékét biztosan.

Elnéztem, hogy milyen sok gyerek van kint, a kövek között. Vajon mióta vannak ott, kérdeztem az egyik mellettem nyafogótól, de ő csak azzal volt elfoglalva, hogy neki miért kell mindig spenótot is ennie, amikor csak a csokit szereti. Aztán nagy szerencse érte a kintieket. Képzeljétek el, hogy előttem történt egy holdrengés. Ahogy a köves talaj el kezdett remegni, a palotával szemben lévő hegyről nagy kövek gördültek le, és ami eddig lent volt, az most felemelkedett, ami pedig fent volt, az lesüllyedt. A Nyafogó palota azonban annyira jól meg van építve, hogy aki abban tartózkodott, semmit nem vett észre. Én is csak az üvegfalán át láttam mindezt.

A kinti gyerekek sikongattak és megpróbálták elbújni a lezúduló kövek elől, amikor egy nagyobb szikladarab betörte a palota oldalát. Akkor már ott termett a király is, és a nyíláson át meglátta a sok kétségbeesett gyereket.

– Hát ti? Rólatok egészen meglepedkeztem! – kiáltott fel. – Induljatok azonnal hazafelé, és meg ne lássalak itt bennetek még egyszer, mert akkor már nem leszek ennyire jó hozzátok!

Akkor nézett rám is, és jót nevetett rajtam. Akkor én már megállás nélkül sírtam azon, amit a kinti világban láttam, és persze magamat is nagyon sajnáltam.

– Te is menj! – mondta nekem.

Aztán még azt is hozzátette, hogy jó kis anyukám van, aki helyett én mentem el arra a szörnyű helyre. És mire ezt kimondta, már itt is voltam az ágy alatt – fejezte be a beszámolót Alexandra.

Hanna még szeretett volna kérdezni tőle valamit, de bizony már csak egy baba feküdt ott előttük. A kislány felvette, magához ölelte, és neki is két hatalmas könnycsepp gördült le az arcán. Iván és a kis Szonja együtt érzően simogatták meg a testvérük arcát, és a baba hátát.

Ez után az eset után a három testvérrel csak nagyon ritkán fordult elő, hogy nyafogott volna. Ilyenkor nem is kellett figyelmeztetni az édesanyjuknak őket, mert ők mondták egymásnak:

– Ne nyafogj, mert elvisz a Nyafogó Mihály!

A Gellért-hegyi öreg bácsi meséje

Kezdhethném úgy is a mesémet, hogy hol volt, hol nem volt, de az biztos, hogy megtörtént, és ez úgy igaz, mint ahogy most hallgatod, vagy esetleg olvasod ezt a mesét. És hogy akkor miért nevezem mégis mesének? Ez igen egyszerű! Mert csak azok a gyerekek értik meg és tanulnak belőle, akik még a nehezen elképzelhető dolgokat is el tudják hinni. Hát, ez is egy ilyen történet.

De hogy a legelején kezdjem, emlékeztetlek rá, hogy ezeknek a történeteknek a három jó barát és testvér a hőse, de azért mindez veled is éppen úgy megtörténhet, hiszen ilyen a mese. És hát mégsem sorolhatom fel az ország, vagy a világ összes gye-rekének a nevét, mert bizony akkor soha nem érnék a történet végére, meg aztán úgy is elunnád a sok név hallgatását, és akkor már a történet nem is érdekelne.

Tehát Iván, a pontosan egy nappal fiatalabb Hanna, és a kis Szonja, aki a Hanna hugicája, egy szép tavaszi napsütéses délután kirándulni mennek a Gellért-hegyre. Természetesen a szülők viszik őket, autóval. Leállnak a parkírozóban. A három jó barát óvatosan száll ki, úgy, ahogy illik. Ilyenkor, amikor a szülők is velük vannak, mindig úgy viselkednek, mint a földre szállt angyalok, szokta mondogatni a nagyi. Ő most nem jött velük. Otthon maradt, és meglepetés süteményt készít nekik mire hazaérnek. Iván és a két lány szülei egymással beszélgetnek, és közben folyamatosan az előttük haladó gyermekeiket nevelik.

– Ne lépj le a járdáról!

- A szemed elé nézz!
- Fogd meg a húgod kezét!
- Ne rugdald a földet!

A gyerekek grimaszokat vágva fogadnak szót, de az első adandó alkalommal ismét folytatják a megtiltott cselekedeteket. Közben elhaladnak egy régi, de patinás, eredetileg nagyon szép ház mellett. A vakolat egy kicsit már lóg az oldalán. Iván odasettenkedik, alányúl és megrántja, a fal pedig nagy csattanással omlik a járdára. Iván szülei azt nem látták, hogy miért, csak azt, hogy majdnem a kisfiukra esett a vakolat.

– Jaaaj, vigyázz Iván! – sikít fel ijedtében az édesanyja. – Ne menj a fal közelébe!

Iván elsomfordál a helyről és Hannára néz. A barátnője mindent látott, sőt, a kezében egy krétával ő is megpróbál a következő ház közelébe jutni, hogy végighúzhassa rajta, de úgy, hogy a szülők meg ne lássák.

Ez egy nagyon jó játék. Mielőtt elindultak, már akkor megbeszélték Ivánnal, hogy minden ház oldalát, ami mellett elmennek, színes krétával fogják összerajzolni, de ezt úgy kell csinálniuk, hogy senki ne lássa meg.

A kis Szonja nincs beavatva ebbe a csínytevésbe, viszont előle nagyon nehéz bármit is eltitkolni. Szonja mindent lát, minden tud, és ennek megfelelően sokat el is mond a szülőknek. Most is ott van a testvérei nyomában. Nem tudja, hogy ők most a tilosban járnak, ezért kérleli őket, hogy neki is adjanak krétát. Hanna arra gondol, talán jobb, ha Szonja is krétázik, így kisebb lehet majd a büntetés, ha esetleg lebuknak. Ezért aztán a kislány is kap egy krétát, ami először nem tetszik neki, mert nem rózsaszínű, mint amit ő szeret, de végül a pirossal is megelégszik.

Hát így mennek, mendegélnek fel, a kilátóhoz. Amint odaérnek, a szülők a Duna és a folyón átívelő hidak látványában gyönyörködnek, a gyerekek pedig a körítő falat és a padot feszegetik, krétázzák.

– Gyertek, üljünk le, igyunk egy kávét! – hívja a szülőket Hanna édesapja.

– Gyerekek! – hívja őket Hanna édesanyja, de bizony a három jó barátnak most egyáltalán nincs kedve beülni valahová, és a kezükkel játszani, miközben a felnőttek egymással beszélgetnek mindenféle unalmas dolgokról, vagy éppen velük foglalkoznak. Vonakodva indulnak utánuk, amikor hirtelen – eddig észre sem vették, hogy van itt valaki rajtuk kívül –, a padon ülő öreg bácsi megszólítja a szülőket:

– Itt hagyhatják a gyerekeket, majd én figyelek rájuk! – mondja.

– Köszönjük, de inkább nem! – válaszol Hanna édesapja, de amikor meglátja a bácsi egyenruháját és karszalagját, megkérdezi: – Itt tetszik dolgozni?

– Igen. Itt az igazolványom – mutatja a bácsi. – Megértem ám a bizalmatlanságát. Nagyon szép gyerekeik vannak, és úgy látom okosak, jól neveltek. Maguk

a teraszról pontosan ide látnak. Menjenek csak nyugodtan, ha nem bírok velük, akkor majd szólok! – biztatja a gyerekek szüleit.

A közelben tüsténkedő pincér meghallhatta a beszélgetésüket.

– Bátran az öregre bízhatják a gyerekeket! Neki már dédunokái vannak, és velük is gyakran feljár ide, ha szolgálaton kívül van – nyugtatja meg a szülőket.

Már bent ülnek a teraszon, de a pincér még mindig az öregről beszél.

– Azt mondják, már majdnem száz éves. Mindent tud a hegyről, az egész életét itt töltötte. A felesége is itt született, valahol a közelben – int körbe –, na meg a gyerekei is – folytatja. – Amikor nyugdíjba ment, azt kérte, hadd maradjon még. Nagy nehezen megengedték neki, hiszen ha elküldik, abba talán bele is halt volna.

Kávészás közben a szülők még sokáig beszélgetnek az öregről, miközben kint, a padon, a hosszú fehér szakállú idős bácsi a három testvérrel foglalkozik. Ülve támaszkodik a barna botjára. A magas szárú cipője meglehetősen viseletesnek látszik, és ezt Iván és Hanna szinte egyszerre veszi észre.

A kilátó kör alakú, kicsi kő mellvédfallal van körbevéve. Távcső is van az oldalára szerelve, amibe pénzt kell dobni, ha valaki használni akarja. Középen van a pad. Azon ül a bácsi, a három jó barát pedig körülötte járkál.

– Na, üljtek ide mellém egy kicsit! – biztatja őket az öreg.

A gyerekek elhelyezkednek mellette, és várakozva figyelik, mit akarhat tőlük ez a nagyon öreg bácsi, akinek az arca, és a szeme olyan jóságos.

– Azóta figyellek benneteket, amióta kiszálltatok az autóból – kezdi akadozó hangján. – Na, nem én személyesen, hanem a barátaim által – mondja, amint meglátja a három testvér hitetlenkedő arc-kifejezését. – Tudok a fallefeszítésről, na és a krétázásról, ami most is ott van mind a hármatok kezében. Ha kíváncsiak vagytok rá, akkor elmondom, hogy kik árultak el benneteket.

Ivának már egyáltalán nem tetszik ez a bácsi. Azt hitte, ha megszabadul a szülők egrecéroztatásától, legalább lesz egy kis nyugtuk, de most meg itt van ez az öreg szakállas, és ő folytatja. Hanna a furcsa ruházatú és pipaszagú bácsi közelébe ül, a kis Szonja pedig – természetesen – követi a nővérét.

Az egyenruhás, piros karszalagos öreg megfogja a botját, amire eddig támaszkodott, és egy nagy kört rajzol vele. Először mind a négyük fölött, majd közvetlenül előttük, a kövön. És szinte abban a pillanatban a paddal együtt a levegőbe emelkednek, és a lábuk a semmibe lóg.

– Júúúj! – kiált fel Hanna és Szonja, és egymásba, és az öregbe kapaszkodnak.

Egy kicsit Iván is megijedve néz le a mélybe, és erősen fogja a pad deszkáját. Szemükkel a szüleiket keresik, pontosabban azt az épületet, aminek a teraszán ülnek, de már nem látják őket. Az öreg, mintha gondolatolvasó lenne, megszólal:

– Innen nem látjátok őket! Nézzétek csak! Már a terasz helye sincs meg, ahol az előbb voltunk!

A gyerekek elképedve látják, hogy egészen más a Gellért-hegy innen, ebből a magasságból, mint egyébként. Nem látnak házakat, csak a Citadellát, és a felfelé vezető út sem fekete az aszfalttól, hanem világos színű. Olyan, mintha egyszerűen csak kőből és murvából lenne.

Közben erős szél borzolja a hajukat. Még jobban kapaszkodnak, mert attól félnek, mindjárt leesnek. Az öreg ismét rajzol följük egy kört a levegőbe, egyet pedig alájuk. Akkor újból el kezdenek forogni, és még magasabbra szállnak, ahonnan már be lehet látni az egész várost, és ahol már a szél sem fúj. Álmélkodva néznek le mind a hárman.

– Ott, ott mozognak! – mutat Pest irányába Iván.

– Igen. Ezért hoztalak benneteket ide! – mondja az öreg, és mesélő hangon folytatja. – Most visszarepültünk az időben. Minden 99. évben különleges dolgok történnek itt, a Gellért-hegyen. Még nem telt el a következő 99 év, ezért amit most láttok, az már régen történt. Akkor még én is éppen csak, hogy megszülettem, csecsemő voltam. De később, amikor már barátságot kötöttünk, megszervezték, hogy személyesen lássam az akkor történeteket. Azóta már azt is megengedték nekem, hogy ha akarok, akkor felrepülhessek ide, az idő fölé, és újra átélhessem azt, amiben akkor, réges-régen, mint csecsemő, a tudtomon kívül részt vettem. Hiszen én is az egyik lenti házban éltem, bár akkor még bizonyára csak a tejjel foglalkoztam – mondja, és elneveti magát.

A kis Szonja közben fészkelődni kezd. Hanna rászól.

– Ne mozogj már Szonja, mert leeshetsz!

– Annyira szomjas vagyok! – panaszkodik a kislány, és az öreg máris rajzol a botjával egy forrást a levegőbe, és abban a szempillantásban – közvetlenül mögöttük – a felhőből el kezd folyni az átlátszóan tiszta, hús víz.

Szonja óvatosan megfordul a padon, és előhajolva, tenyerét a vízszög alá téve, inni kezd. Az egyik oldalon Hanna fogja, a másikon pedig Iván. A kislány jó ízűen, élvezettel issza a vizet.

– Én ilyen finomat még nem is ittam – mondja.

Na, több sem kell Hannának és Ivánnak, ők is jó nagyot húznak a felhőből fakadt forrásvízből. Az öreg türelmesen megvárja, hogy a szomjukat oltsák, aztán a botját maga mellé teszi, és tovább mesél.

– Most azt fogjátok látni, amit én láttam először, amikor még fiatal ember voltam, és megmutatták nekem.

– De mit, bácsi? És kitől kellett engedély, hogy ide felhozzon bennünket? – érdeklődik Iván.

– Jaj Iván, hagyd már! Hadd mesélje tovább a bácsi, mert lehet, anyuék már keresnek bennünket! – szól közbe Hanna.

– Majd mindjárt megértesz mindent, Iván! – válaszol az öreg. – Akkor folytatom. A barátaimról szól ez a történet. Azokról, akik fontosak ugyan az életünkben, de nem mindig gondoskodunk róluk kellőképpen. Sőt, vannak olyan emberek és gyerekek, akik még bántják is őket, pedig a nélkül is van elég bajuk.

A három testvér most már még nagyobb érdeklődéssel hallgatja a mesélőt.

– Júúúj! – kiált fel Szonja, és látják, hogy a féltve szorongatott piros kréta kiesett a kezéből, és a kislány nyúlna utána.

A bácsi felkapja maga mellől a kampósvégű botját, és Szonja elé suhint egyet. Abban a pillanatban egy hálófal húzódik a kislány elé, ami megvédi a zuhanástól, a háló alsó része pedig a szemük láttára nyúlik olyan gyorsan lefelé, hogy egy szempillantás alatt eléri, majd alá is tekeredik a zuhanó krétának. A gyerekeknek még ámuldozni sincs idejük, mert a háló a krétával máris tekeredik felfelé, és amikor a Szonja magasságába ér, a hálókezével átnyújtja a színes krétát a kislánynak. A gyerekek most aztán már nem is tudják, hová legyenek ámulatukban. Iván azon gondolkodik, mit kellene kérnie. Úgy tűnik, valóban gondolatolvasó a bácsi, mert így szól.

– Ti, Iván, különleges gyerekek vagytok. Nem kellene azon törnöd a fejed, hogy miképpen történik mindez veletek, és hogy milyen jó játékot lehetne ebből szerezned. Figyeld a magad alatti történetet! Most már tényleg el kell mondanom, mert különben nem értitek meg azt, amit látni fogtok.

És ekkor tűnik fel mind a hármójuknak, hogy Pest irányából hosszú, tömött sorokban vonulnak a házak a Gellért-hegy felé. A budai részen, a váron kívül, még alig van nagyobb épület, inkább csak apróbbak, de azok is a szemük láttára állnak lábra, és indulnak el. Az öreg a botjával végigsimítja a pad előtti levegőt, és tejfehér lesz alattuk minden, nem látnak semmit. Mind a hárman a nagyszakállú bácsit figyelik, és várják, hogy mit akar mondani. És ő nem is késlekedik.

– Tudjátok, az emberek valamikor régen elhatározták, hogy királyt, vezetőt választanak maguknak. Így alakultak ki az országok, a királyságok. A vezetőknek az volt a dolguk, hogy védjék a népüket. Ha a király meghalt, akkor újat választottak. Ilyenkor összegyűltek valahol, és azt az embert választották meg, aki a legrátermettebb volt. A házak pedig, merthogy róluk szól a mese, szolgálták az embereket. Igen ám, de sok olyan ember volt, aki nem kímélte őket. Rongálta, ha kellett, ha nem. Rugdalta, összemázgálta. Volt, aki disznót tartott a hálószobájában, de az is előfordult, hogy a ház helyett a disznóólba feküdt le.

Ha javítani kellett valamit a házon, nem érdekelte őket. Ha az ajtó nem csukódott be rendesen, akkor csapkodni kezdték. Az ablakokat úgy szintén, míg aztán

az nem egyszer be is törött. A diót a konyhai kövön törték a kalapáccsal. A víz-csapot nem zárták el rendesen, és ezért számtalanszor elárasztották vízzel az egész házat. A villanyt akkor is égettek, amikor nem volt rá szükség, és ezzel feleslegesen használták a vezetéket és a villanykörtét. Szóval, se szeri se száma az olyan cselekedeteknek, amely nem volt jó a házaknak, pedig ők mindent megtettek, ami egy épülettől elvárható volt. Télen meleget, nyáron hűvöset biztosítottak. Megvédték az embereket a rosszat akaróktól, a leselkedőktől, a vadállatoktól, az esőtől, a hótól, a széltől, vagyis biztonságot adtak. Csak hát az emberek egy része ezt nem értékelte.

Na, száz szónak is egy a vége! Akkor régen, amikor én még csecsemő voltam, az egyik ház megszervezte, hogy találkozzanak. Meghirdették, és minden elkészült épület megkapta a meghívót. Aki annyira beteg volt, hogy nem tudott lábra állni, az a szavazatát a szomszédjára bízta. Mert, hogy azt is elhatározták, hogy vezetőt választanak maguknak, mint ahogy az embereknek is van. Legalább egy hétig tartott a gyülekezés, hiszen nem volt egyszerű annyi házat elvezényelni, és odairányítani a Gellért-hegyhez. Mert ugye mondanom sem kell, hogy ez a hegyet nézték ki maguknak a gyűlésük színhelyéül. Ha kíváncsiak vagytok a gyülekezésre, akkor megnézhetjük!

– Igen, nagyon! – mondják egyszerre a gyerekek, és akkor az öreg a barna botjával megint végigsimítja a levegőt, de most az ellenkező irányba, és alattuk tisztán lehet látni, ahogy a pesti többemeletes épületek a rövid lábaikkal a Duna irányába igyekeznek

Utak alakultak ki. A keresztezésekben a kicsi piros tetejű házak irányítanak, mégpedig úgy, hogy a kéményükkel fújják a sípot, az ajtó és az ablak szárnyakkal pedig azt mutatják, hogy melyik ház mehet tovább. A Duna-parton tolongás van. Kevés a híd, és fel sem tudnak rá menni, ezért a szervezőktől várják a megoldást. A nagy tolongásban már éppen a folyóba dőlne a parton álló ház egyike, amikor megérkezik a megoldás. Uszályok érkeznek, melyekről nagy betontömbök ugrálnak le a vízbe, miközben boldogan integetnek a víz szélén állóknak.

– Megjöttünk! – kiáltják olyan hangosan, hogy még a gyerekekhez is felhallatszik.

De kell is a nagy hang, hiszen már az is nagy zajjal jár, ahogy a házak vonulnak, a sérült részeik pedig még nagyobb robajjal és csörömpöléssel hullnak le róluk. Van olyan, akiről csak egy-két cserép esik le, de bizony az is előfordul, hogy valaki már annyira beteg, hogy az első útkeresztezésben összeesik, és nem tud továbbmenni. Nagy volna a káosz és a rendetlenség, ha nem jönnének azonnal a hulladékgyűjtők, akik azonnal kiválogatják és elrendezik a házból még felhasználható anyagokat, és rakják elrendezett kupacokba, hogy a következő házgyerek elkészülhessen belőle.

A Duna mellett várakozó négyemeletes ház már teljesen rá van dőlve a folyóra. A mögötte lévők noszogatják, hogy induljon már el, de ő fél rálépni az első betontömb fiúra.

– Jöjjön már öreganyám! – biztatja az erős, szép kinézetű betontömb. – Meglátja, ha hosszú ideig gondolkozik, akkor a többiek belelökik a vízbe, és akkor onnan már nincs kiút!

Az idős, sötét sárga színű nagy ház felemeli ugyan a lábát, de amint ránéz a vízre, azonnal vissza is teszi a száraz talajra.

– Annyira utálok a vizet! Miért kellett ezt a fontos gyűlést a Dunán túlra összehívni? – tipródik egy helyben.

Mögötte egyre nagyobb a zaj és a lökdösődés.

– Engedjen néném! – próbálja odébb nyomni egy tornyos-szobros, eredetileg Rákóczi úti ház, de hiába állna félre a sárga, öregedő ház, már nem tud, mert a lábai kezdenek belesüppedni a víz melletti lágy talajba.

És akkor hirtelen az egyik, már eddig is ferde kéménye leomlik a fejről. Megijed. Anélkül, hogy egy szót is szólna, máris ugrik a betonfiú hátára. Még szerencse, hogy az fiatal és erős, mert hirtelen igencsak nagy súly nehezedett rá. De már nincs megállás. Lépeget és ugrik tovább a következőre, majd a következőre. Egymástól tisztos távolságban foglalják el helyüket a betontömbök, hiszen a Dunát nem lehet elzárni.

Az öreg ház néni boldogan ugrik ki a budai oldalon a partra. Hátra sem néz. Nagy büszkén menetel tovább, fel a Citadella irányába, de nem jut messzire, mert az emelkedőn már csak csoszogni tud. Hiába, a kor! Van, amit akaraterevel sem lehet már pótolni, de azért egészen magasra sikerül felkapaszkodnia. Innen, a felső emelet magasságában lévő szemével jól látja, hogy mi történik a Citadellánál.

A gyerekek pedig a levegőben, a padon előrehajolva, szótlanul nézik és hallgatják a Házak Első Országgyűlését.

Jöttek még mások is az idős ház után. Az első idegesség után már nyugodtan álltak a sorban, és várták, hogy ők is átjuthassanak. A nagyobb épületek lejjebb álltak meg, a hegy lábánál, a kicsit kisebbek pedig följebb kapaszkodtak. A pesti rész a három testvér szeme láttára kezd kiürülni, csak az Országház nem mozdul. Ő annyira nagy és méltóságos, hogy a többiek a fél szemüket mindig rajta tartják, hogy neki vajon mi a véleménye, ő vajon mit mond. Most azonban csak csendben szemléli az előkészületeket. A távolból újabb házak árnyéka látszik. A csoszogásukkal nagy port kavarnak.

– Megjöttek a vidékiek is! – mondja az öreg, és déli irányba mutat.

Na, onnan aztán már nagyon érdekes házak vonulnak. Van közöttük hegyes tetejű, náddal borított, de meszelt is, no meg kőből készült. Amikor az utóbbi ráugrik a betontömbre, fiatalság és erő ide, vagy oda, akkorát kiált a fájdalomtól, hogy mindenki abba hagyja a hangos csoszogását. Aztán,

amikor meglátják, hogy mi történt, elismerően rázzák meg a tetejüket.

El kell ismerni, hogy a mai nap hősei mindenképpen az uszályokkal érkező betontömb fiúk. Azok dolgoznak a legtöbbet.

A három jó barát ámulva figyeli a magasból az alattuk gyülekező házakat. Már teljesen elfeledtek a teraszon kávézó szülőkről, akik, még az is előfordulhat, hogy közben már őket keresik. Egymásnak mutogatják, ahogy a különböző formájú, színű és magasságú házak a Gellért-hegy irányába igyekeznek.

– Nézd Hanna, ott egy kutyaól! – kiált fel Iván, és előre hajol, de úgy, hogy közben az oda varázsolt hálóbá kapaszkodik, és így szinte mindent lát maga alatt.

A három testvér szárnycsapásra figyel fel. A kis Szonja a legbátrabb, mert a mellékük telepedő sas madár szárnyát simogatja. A majdnem Szonja méretű, barna tollazatú madár nagy érdeklődéssel szemléli a négy betolakodót, hiszen ez a magasság az ő területe, de nem bánja a „területsértést”. Nagyokat pislog, miközben Szonja kényezteteti, és miközben a házak változatlanul vonulnak.

– Ez így eltart egy hétig is – mondja az öreg. – Felgyorsítjuk!

A barna botjával jobbra, majd balra szúr egyet, és ismét körbeegyengeti maga előtt a levegőt.

Most tátják ám el csak igazán a szájukat a gyerekek! A házak olyan gyorsasággal mozognak, mintha futóversenyre neveztek volna be. A Dunában lévő betontömbök felett már nem is ugrálnak, hanem majdnem repülnek! Mind a hárman a hasukat fogják, úgy nevetnek. Ahogy elhajolva kikerülik egymást és ormótlanul dülöngélnek, egyik ház mókásabb a másiknál. És ahogy az ablakokat csapkodják, és ahogy egymásnak köszönnek, az egész annyira élvezetes, hogy napestig is elnéznék.

Egy csúcsos tetejű templom tör magának utat. Tisztelettel félreállnak előle. Végül ő is megtorpan, mert egy beton őrbódé lassan bandukolva megy előtte. Ráharangozik a templom.

– Kérlek, adj utat kisház! – mondja neki olyan hangon, hogy beleremeg az egész hegy.

A beton házikó hátranéz.

– Őrház a nevem. Ha megkérhetem, legközelebb így szólítson, uram! Egyébként én is odamegyek, ahova ön. Vagy netán már itt is VIP helyek vannak? Nem hinném!

– Jó, akkor menjünk együtt! – mondja barátságosan a templom, és egymás mellett, beszélgetve haladnak tovább.

Az öreg megint előveszi a botját, és rajzol vele. Alattuk, most a Citadellánál állnak sorban azok, akik beszélni akarnak. Úgy tűnik, majd mindenkinek van mondanivalója. Sokan elmarasztalják az embereket a nemtörődömségük miatt, az egyik ház pedig a gyermekekre panaszkodik.

– Mit csináljak? Ahányszor elmegy mellettem egy gyerek, mindig belém rúg. A sáros talpát az oldalához nyomja, amitől koszos és ronda leszek. A biciklijét nekem támaszt-ja, ami nem volna baj, ha rendesen tenné, de a kerékpár elcsúszik, és végighasítja az oldalamat. A labdát teljes erővel a falához rúgja, arról már nem is beszélve, hogy krétával, téglával és festékkel kennek össze. Annyira fáj, de nem mondhatok nekik semmit, mert a házakra vonatkozó törvény szerint nekünk nem szabad az emberrel beszélnünk. Azt javaslom, hogy legalább a gyerekekkel kapcsolatban változtassuk meg ezt az ősrégi törvény-cikkelyt, mert azt gondolom, hogy csak így tudnánk őket nevelni, és a helyes viselkedésre szoktatni. Egyébként is, ezt a törvényt még senki nem olvasta, csak a hagyomány alapján tartjuk be. Állítólag, valamikor nagyon régen, amikor még alig volt az országban talán két-háromszáz háznép, akkor határoztak így az ősök. Most már modern a világ, ezért nekünk is modern törvényeket kell hoznunk!

– Úgy van, úgy van! – helyesel a házak egy része, és tetszésüket az ablakaik nyitogatásával, és az ajtók csapkodásával mutatják ki.

Van, aki a kéményéből ereget vastag fekete füstöt, aminek aztán az lesz a következménye, hogy a mellette állók annyira el kezdenek köhögni, hogy egy percre le kell állítani a gyűlést.

– Megkérem a jelenlévőket – szól a Citadella –, hogy tetszésnyilvánításukat úgy tegyék, hogy az ne zavarja meg a Házak Országgyűlésének a munkáját!

Erre ismét ablaknyitogatásos taps hangzik fel.

– Uraim! – szólal meg egy szürke színű, díszes homlokzatú magas épület. – Szó sem lehet arról, hogy az emberekkel – még ha azok kicsik is – közvetlenül szót váltsunk, mert csak addig maradhat meg a szabadságunk, amíg nem tudják megfejtetni a nyelvünket, és amíg nem avatkoznak teljesen az életünkbe! Hölgyeim és Uraim! Az a törvény, ami megtiltja, hogy az emberekkel beszéljünk, több száz, sőt, ezer éves. Kipróbált, jó törvény. Kérem ennek a megerősítését! – mondja szinte harsogva.

Hatalmas egyetértő taps és éljenzés a válasz.

Iván és Hanna a levegőben lebegő padon se jobbra, se balra nem mernek nézni, mert úgy érzik, hogy az előbb róluk beszélt az a nagy ház. A kis Szonja még nem tudja, mi a helyes és mi nem, ezért ő egyáltalán nem szégyelli magát. Igaz, rajzolni sem rajzolt még a ház falára, mert egyelőre csak a padon próbálta ki, hogy milyen a színe annak a krétának, amit kapott.

Az öreg észreveszi az unokatestvérek zavarát. Ismét megfogja a botját, az égbolt felé bök vele, majd rajzol maga alá egy nagy kört, amitől ismét emelkedni kezdenek. Most csak egy kicsit, de ahhoz éppen eleget, hogy lássák, véget ért a gyűlés, és a házak elindulnak hazafelé. Látszik a mozgásukon, hogy nagyon elfáradtak. Van olyan, aki leérve a hegy lábához, ott is marad. Szépen elhelyez-

kedik, és a lábát belefúrja a földbe. Kicsit mozog, mint a tyúk, amikor a fészekre ül, majd becsukja a szemét, és elalszik. Aztán van olyan nagyobb ház is, aki a betontömbökön lépegetve visszamegy a pesti oldalra, de mire átér, addigra már annyira elfogy az ereje, hogy ott is marad a Duna mellett.

Ivánék előtt kezd kirajzolódni annak a Budapestnek a képe, amit a jó előbb a kilátóból láttak. Az erősebb házak visszamentek a régi helyükre, de a gyengék, vagy a lustábbak új helyeket keresnek maguknak. Vannak olyanok is, aki megpróbálják leásni magukat a Gellért-hegy Duna felőli oldalára. Hát, képzelhetitek, hogy nem sikerül nekik. Úgy csúsznak le a meredek oldalon, hogy alig tudnak megállni a folyó előtt. A betontömb fiúk nagyot nevetnek rajtuk. És a leginkább azért, mert soknak kibi-csaklott a lába, és most sántikálni kénytelen.

A három jó barát és testvér előtt oszlik szét a Házak Országgyűlése. Legvégül az uszály érkezik meg, hogy a betontömböket elvigye, bár volt közöttük olyan – és elég szép számmal –, akinek annyira megtetszett Budapest, hogy úgy dönt, ő is itt marad. Amit jól is tesznek, mert Pest felől – kerekeken gurulva – megérkezik a híd, és rájuk telepedik. Boldogan köszöntik egymást és nagy ölekezésbe fognak, hiszen a tömbök most már nagyon fontos fiúk lettek, és a híd sem tudna nélkülük meglenni.

Mindez a három testvér szeme láttára történik. Hanna arra gondol, hogy ez neki eddig az eszébe sem jutott. Iván azon gondolkodik, vajon mit érezhetett a ház, amiről lefeszítette a vakolatot?

Az öreg felveszi maga mellől a botját. Amint rajzolni kezd vele, a sas madár felreppen. Először Iván kezébe ejt valamit, majd a Hannáéba, végül a kis Szonja kezecskéibe. Lehullik előlük a háló, és forogva zuhannak lefelé. Egy szempillantás alatt érnek le a kilátóba. A szemükkel rögtön a szüleiket keresik, akik jókedvűen beszélgetnek.

Az öreg előre, a Duna irányába néz, és nem szól egy szót sem. Iván szótlanul adja a kezébe a krétát. Hanna sem marad le, ő is a bácsi tenyerébe csúsztatja az övét, csak a kis Szonját kell biztatni, de végül ő is odaadja a színes krétáját.

– Bácsi! Végül aztán lett a háznak királyuk? – kérdezi Iván.

– Nem. Nem választottak, mert azt mondták, hogy egyikük sem különb a másikonál. Az egyikük ilyen, a másikuk meg olyan, de mindegyikük ház, és ez a legfontosabb.

És ahogy az öreg bácsi befejezi a mondatot, a szülők máris szólítják a gyerekeket.

Otthon aztán bezárkóznak a szobájukba, és előveszik, amit a sas madártól kaptak. Iván egy különleges lapos kavicsot, Hanna egy szép nagy diót, a kis Szonja pedig egy madártollat. Mindháromat kifestik, és azóta is féltve őrzik.

Azt ugye mondanom sem kell, hogy ettől a naptól kezdve egészen másként néznek a házakra. A kis Szonja némelyiknek még köszön is, Hanna pedig, ha egyedül van, beszél hozzájuk. Ezt Iván is megpróbálta már, de ő, ha valami sérülést lát a házon, akkor inkább azt javíttatja.

Amikor pedig együtt vannak, és ez bizony nagyon sokszor előfordul, különböző nyelveken szölongatják a házat. Abban reménykednek, hátha egyszer mégis megszegi a törvényt, és el kezd hozzájuk beszélni.

És most elárulom neked a jó éjszakát háznyelven: óéáá jszkt !

A kavics, a dió és a madártoll

Meséim hősei, Iván, a vele majdnem egykorú Hanna, és a kis Szonja egy alkalommal, amikor a szüleikkel felmentek a Gellérthegyre kirándulni, a sas madártól ajándékokat kaptak. Iván a tenyerében éppen elférő lapos, fehér kavicsot, Hanna egy szép nagy hibátlan diót, Szonja pedig egy ujjnyi hosszúságú madártollat. A gyerekek ezeket színesre festették, és betették a többi összegyűjtött, titkos dolgaik közé.

Azt még el kell mondanom, hogy ezek nem akármilyen ajándékok voltak, de nem ám! Ha például Iván jobban megnézte a fehér kavicsot, akkor azt láthatta, hogy egy csőr rajzolata volt rajta. Így is festette ki. A Hanna diójának az alakja pedig az egyik oldalán kicsit elnyújtott, sőt, szinte hegyes. Az is olyan, mint egy madárnak a feje, ezért a kifestésénél Hanna igyekezett jól ki is hangsúlyozni a diónak ezt az alakját. Festett rá szemeket, sőt, a feje tetejére még bóbitát is. A kis Szonja ajándéka, a madártoll volt a legkülönlegesebb. Ahányszor csak végighúzta rajta az ecsetet, az mindannyiszor megrázta magát, és lerepültek róla a festékszempcsék. Egy jó darabig még próbálkozott a befestésével, de miután a testvérei már végeztek, Szonja is abbahagyta a hiábavaló próbálkozást. Aztán, tudjátok, hogy van ez? Mindig jönnek újabb és újabb kalandok és játékok, ezért aztán teljesen megfeledkeztek a sas madártól kapott ajándékokról.

Történt egyszer, hogy egy éjszaka Iván arra ébred, valaki a nevéen szólítja. Azt gondolja, az édesanyja az. Felül az ágyában. Nem volt teljesen sötét a szobában, hiszen az ablakon át az utcáról jött be egy kis világosság, de csak annyi, hogy éppen lát valami keveset.

– Itt vagyok, anyu – feleli suttogva, de bizony nem hallja az édesanyja válaszát. A nagy csendtől megijed. Óvatosan leszáll az ágyról, és csak úgy mezítláb átmegy a szülei hálósobájába.

Az édesapja és az anyukája szuszogva alszanak az ágyukban. Odamegy hozzájuk és meghúzogatja az édesanyja haját.

– Itt vagyok anyu! – mondja.

– Jaaaj! Jaaaj de megijedtem kisfiam! – ugrik fel Iván édesanyja. – Mi a baj? Fáj valamid?

Iván a fejét rázza, hogy nem.

– Akkor rosszat álmodtál? – kérdezi aggódva az anyukája.

Erre a vállát húzza fel, mint aki nem tudja, hiszen arra ébredt fel, hogy őt szólították.

– Gyere, menjünk vissza! Aludjál csak! – kell fel az ágyból az édesanyja, és visszakíséri Ivánt a szobájába, aki utána már egy jó nagyot aludt.

Reggel megkérdezték tőle, hogy mit álmodott az éjszaka, de nem emlékezett rá pontosan. Csak annyi jutott az eszébe, hogy a nevét hallotta, és ezért ébredt fel.

Nappal ismét együtt volt a három testvér. Nagyon jókat játszottak, még sétálni is voltak. Iván nem mesélte el a barátainak az éjszakai esetet, mert az az igazság, hogy eszébe sem jutott.

Hanna és a kis Szonja egy szobában alszik. Az ő házuk nincs messze az Ivánéktól, bár annyira nincs is közel, hogy át tudjanak egymásnak kiabálni. Este azonban, mert természetesen mindig van megbeszélnivalójuk, a telefon állandóan ott lóg a három gyermek fülén.

A két lány addig-addig kérlelte a szülőket, amíg olyan telefonjuk lett, aminek két hallgatója is van. Hanna édesanyja időnként mondogatja is nekik tréfásan, hogy inkább szaladjatok át Ivánékhoz, mert úgy olcsóbb!

Tehát, hogy a mese fonalát tovább gömbölyítsem, a következő éjszaka Hanna ébredt fel arra, hogy valaki a nevére szólítja. Felül ő is az ágyában. Füleli a hucicája lélegzését, figyeli a neszeket, de bizony semmi különöset nem vesz észre. Azért felkel, és kiles az ajtón. Ha világosság jön a szüleitől, akkor attól ébredt fel, és legfeljebb hallgatózik egy kicsit, gondolja. Igen ám, de az egész ház csendes és sötét. Megnyugodva fekszik vissza az ágyába, és hamar elalszik.

Másnap éjszaka arra ébred, hogy a kis Szonja fészkelődik be mellé.

– Mi történt? Félpsz az ágyadban? – kérdezi álmos hangon.

– Azt mondja a madár, hogy nektek hiába szól, nem törődtek velem, pedig vár bennünket! – válaszol.

Akkor éjszaka még sokáig beszélgettek, majd anélkül, hogy észrevették volna elaludtak, és már világos volt, amikor kinyitották a szemüket. Na, aztán volt is nagy sietség! A szülők el sem tudják képzelni, mitől lettek ennyire rendesek a lányok.

Megmosakodtak, szépen megreggeliztek, sőt, még el is pakoltak maguk után.

Hanna oda vitte a széket a konyhaszekrényhez és feláll rá, hogy elmosogasson. Az édesanyjuk ámuldozik, és nem csak a szeme nevet a boldogságtól, hogy milyen ügyes, jól nevelt kislányai vannak, de még az Iván édesanyját is felhívja, hogy elmondja neki. Iván természetesen fülel. Szeret mindenről tudni, ami a házban, és ami azon kívül történik.

Odamegy az édesanyja mellé és birizgálni kezdi az asztalra támasztott ujjait. Tudja, hogy ezt nagyon szereti. Közben szinte megnyúlik a füle, annyira figyeli Hanna édesanyjának a beszámolóját. Amikor leteszik a telefont, már tudja, hogy valami nagydolgot találhatott ki a két testvére, ezért ő is azonnal megfogja a portörölő rongyot, és törölgetni kezdi a bútorokat. Most viszont az ő édesanyja telefonál a Hannáék anyukájának.

– Valami furcsa dolog történik ezekkel a gyerekekkel, mert Iván is port törölget – mondja nevetve a készülékbe.

Mindenesetre – hosszas előkészületek után – a három testvérnek sikerült elérnie, hogy már a délelőtt folyamán találkozhattak a nagyinál. Elhozták magukkal a sas madártól kapott ajándékot, lementek hátra, az udvarba, és kitétték maguk elé a kavicsot, a diót, és a tollat. Nézegetik a színes különlegességeket, de nem tudják, mit kell velük tenniük. És akkor az Iván szájából hang tör elő. Nem is hang, hanem mondatok, amin ő is csodálkozik, hiszen nem akar ő semmit sem mondani, de mégis, tőle függetlenül, mozog a szája.

– Előttünk a hegy égig ér, de az oldalán senki nem jut fel, pedig kellene, mert különben minden kővé lesz, mint az égig érő hegy.

A gyerekek megilletődve hallgatnak, és akkor Hanna is megszólal.

– Az égig érő hegyen minden fa, bokor, növény, állat és madár kővé vált. Kell, kell, hogy megállítsuk, mert különben minden kővé lesz!

Már a kis Szonja hangját figyelik, aki ezt mondja.

– Idegen úrlények. Kővé tesznek mindent, mert ők ezt eszik. De mi lesz velünk? Repülni! Repülni a hegy tetejére! Kell! Kell! Siessetek!

A három testvér közben egy pillanatra sem veszi le a szemét a földre letett kavicsról, a dióról és a kis tollról. Aztán előttük történik meg a csoda. A kavics a hátára veszi a diót és el kezd olyan gyorsasággal nőni, hogy szemmel nem is lehet követni. A lapos, kifestett, eredetileg fehér kő az élére áll, és nyúlik fölfelé, miközben a tetején inog a dió. A gyerekek szájtátva, félve nézik. Hiába keresik, hogy hol lehet a szemük láttára megnőtt, meredek oldalú és furcsa alakzatú csúcs teteje, már nem is látják. Velük egy magasságban van az Iván által rajzolt csőr. A kisfiú szeme láttára nyílik ki és csukódik össze.

– Fussunk innen! – szól a társainak, de már késő, mert a kis Szonja, kezében a madártollal, emelkedik felfelé a pengehegy mellett.

– Szonja! – kiált Hanna, és belekapaszkodik a hugicája lábába.

– Engedd el! – kiáltja Iván, de a kislány hiába akarná elengedni, a toll szára oda ragadt a kezéhez.

A két kislányt a madártoll emeli felfelé, a magasba. Iván bele kapaszkodik a Hanna lábába, de gondolhatjátok, hogy ő sem tudott semmit sem tenni a nagy erővel szemben. A toll megnyúlva, mint egy úrhajó, úgy repül felfelé a meredek kavicsból lett hegy oldala mellett.

Szonja fogja a tollat, vagy a toll Szonját, a kislány lábát Hanna, Iván pedig a Hanna lábába kapaszkodik. Így emelkednek legalább három napon át. Közben semmit nem látni, csak a kavicsból hirtelen kinőtt különleges hegy oldalát. Egyszer Szonja mintha kárörvendő nevetést hallott volna, de hiába akarta elmondani a testvéreinek, mert annyira sűrűlt a szél a fülük mellett, hogy mire a harmadik napon, pontosan délben felértek a hegy csúcsára, akkor is zúgott a fülük, amikor már nem volt miért. Ott álltak mind a hárman összekapaszkodva egy nagyon kicsi, talán hét tenyérnyi helyen. Előttük a megnőtt dió, amit Hanna kapott a sas madártól. Szonja még mindig a tollat szorongatja az egyik kezében, amikor hirtelen megmozdul alattuk a hegy. Nem történik semmi, csak éppen ismét emelkedik. A hegymozgástól Szonja a tollas kezével hozzáér a dióhoz, és abban a pillanatban egy nagy és terebélyes diófa lesz belőle. Sűrű barna ágai roskadoznak a diótól. A levelei még zöldek, de már látszik rajtuk, hogy a dió érése miatt kezdenek bebarnulni.

A három testvérnek arra sincs ideje, hogy rendesen szemügyre vegye ezt a hatalmas, zöld színű, nagy lombozatú diófát, mert a fa túloldaláról egy ág feléjük nyúl. Amint eléri őket, először azt gondolják, hogy félre kell állniuk, de aztán hamar rájönnek, hogy rá kell ülniük. Így is tesznek, és az ág körbefonja őket a vékony, hajlékony ágaival, és emeli, emeli fel őket a fa legtetejére. Itt egy szépen kialakított, levelekből épített szoba várja őket. A szobának teteje is van, sőt, az oldalán nagy ablakok vannak, és azon keresztül teszi be őket az ág a szobába. Amint leállnak a diófa padlóra, amiből a szoba alja készült, azonnal körbejárják, és alaposan megnézik. A szobában egy ágy, egy asztal és egy szék van. A különleges ezekben az, állapítják meg a gyerekek, hogy mindegyikbe egy sas madár feje van belefáragva.

– Ez biztosan a sas háza! – mondja Iván.

– Nem baj! Nagyon jó itt! – lelkesedik Hanna.

Szonja szomorúan nézi a madártollat a kezében.

– Mi történt Szonja? – kérdezi tőle a nővére.

– Beteg a tollacskám – hüppög a kislány, és nehezen tudja megállni, hogy el ne sírja magát.

És valóban! Az ujjnyi hosszúságú madártoll oldalán a toll szárnyacskák összevissza állnak. Egymásba gabalyodtak, nincs egyáltalán tartásuk, és van közöt-

tük olyan is, ami kihullott. A toll csupasz szára már most nagyobb egy körömhossznyival.

– Majd szerzünk egy másikat Szonja! – vigasztalja Iván az unokatestvérét, de bizony hiába, mert a kislánynak elerednek a könnyei, és hatalmas cseppekben folyik végig az arcán.

– De én úgy szeretem a sas madarat, és biztosan neki van valami baja! – mondja sírva.

A nyitott tenyerében tartja a tollat. Ahogy sír, az álláról rácsöppen a könnye, és az ujjnyi hosszúságú madártoll megrázza magát, és hirtelen fényes lesz. Egy pillanatra olyan, mintha aranyból lenne, de aztán megint visszaváltozik beteg tollá.

– Él, él! – kiállt fel Szonja. – Csak beteg, vagy nagy bajban van.

Iván és Hanna éppen a tollon történt változást nézné, amikor megremeg a fa. Oda rohannak a hozzájuk legközelebb eső ablakhoz. Ott tolonganak mind a hárman, és olyat látnak, amit még soha, sőt, amit még álmukban sem gondoltak volna.

Eddig körbe sem néztek, pedig lett volna rá alkalmuk, ők azonban a szoba berendezésével voltak elfoglalva. Ha körbenéznek, akkor a nagy fa tetején lévő házikó ablakából láthatták volna, hogy körülöttük nagyon sok kisebb-nagyobb hegy van, és nem csak a hegyek vannak kőből, de az oldalukon nőtt fák, sőt a madarak, a fák között éppen szaladni akaró őzek, aztán az őket leső farkasok és a rókák is kővé váltak valamitől. Egy nyúlcsaládot is látnak a gyerekek, amint az anyjuk arra tanítja őket, hogyan kell elbújni, de bizony ők is kővé válnak, még mielőtt a védelmet nyújtó lyukba be tudnának ugrani.

Olyan nagyon még ámuldozni sincs idejük, mert nem messze tőlük, az egyik hegy gerincén a barátjukat, a sas madarat látják viaskodni egy lényel. Az a valami, vagy valaki, nagyobb a madárnál, sőt akkora, mint egy daru, ami az építkezéseken szokott lenni, méri fel a helyzetet Iván.

– Nézd! – mutat felé Hanna, mintha csak a két társa nem látná, de valamit szólnia kell, hiszen annyira félelmetes ez az egész.

A daru nagyságú lény kőből van. Csak egy hatalmas lábon áll, de azokon akkora ujjak vannak, hogy bármibe meg tud kapaszkodni. Van négy szárnya. Kettő fent és kettő alatta. A nagy kőszárnyakkal nem csak repül, de hatalmasakat is üt a sas madáron, ha eléri. A csőre hegyes és kiugró, de alatta van egy széles száj is, amivel időnként kárörvendően nevet. A verekedés közben meg-megáll, és a hegyből, vagy valamelyik kővé vált fából a csőrével letör egy darabot, és a szájába gyömöszöli. Az erős gránit fogaival megőrli, majd lenyeli a kőeledelt, miközben a szemével követi a sas madár útját.

A lénynek csak egy szeme van, de az is külön, a feje fölött. Olyan, mintha nem is tartoznának össze. Folyamatosan ott lebeg a lény feje fölött, és előre, majd pedig hátra, és oldalra forog, így aztán nagyon nehéz a sas madár helyzete. A gyerekek

barátjának a tollazata felborzolódik. Egy-egy ütést követően sok-sok toll lemulik róla, amikor nagy bátorsággal nekiront a kőlénynek és belévájja a csőrét, de csupán apró repedést képes ejteni rajta, az ő csőréből viszont letörik egy darab.

– Júúú! Csináljunk valamit! – kérleli a társait Szonja.

– De mit? – néz egymásra Hanna és Iván.

A daru nagyságú idegen lény úgy tűnik meghallotta a három testvért, mert a diófán lévő ház felé néz. A diófa észlelte ezt, mert szorosabbra zárja az ágait, de bizony itt, ahol minden csak szürke kőből van, a zöld leveleivel és a barna ágaival igen feltűnő, és máris ugrálva közelít feléjük az egy lábú szörnyeteg, aki a szárnyaival egyensúlyozza magát. A nagyobb sziklamélyedéseken átrepül. Amint ismét leereszkedik a következő kőhegyre, a súlya alatt kőomlások keletkeznek, és az omlás kidönti a kővé vált fákat, letarolja a bokrokat, és ha netán élettelen állatok kerülnek a nagy kövek elé, azokat is lesodorja a feneketlen mélységbe.

A három testvér összeölelkezik. Erősen szorítják egymás kezét. Hirtelen hangos recsegésre és ropogásra lesznek figyelmesek. Kinéznek az üveg nélküli ablakon és azt látják, hogy a diófa vívja a harcát a lényel. Az ágaival keményen odacsap a szemé felé, de sajnos nem találja el. Ezzel szemben, ahol a lény a csőrével eléri a fa ágát, az azonnal kővé változik. És újabb és újabb zöld levelű ág változik szürke kővé.

Iván felborítja a szoba közepén lévő asztalt, és kicsavarja az egyik lábát. Ez is fából van, de már nem zöldellő, hiszen kivágott diófából készítették. A faláb érzi, tudja mi a dolga. Azonnal belesimul Iván tenyerébe, és a vége vékony, éles pengéfévé változik, az eleje pedig hegyessé lesz.

A kisfiú pontosan akkor ugrik ki a házikó előtti teraszra, amikor megjelenik a lény feje. Csap is azonnal a csőre irányába, de sajnos nem találja el, és a lény kárörvendően röhög. Na, Iván akkor aztán nekiveselkedik, és ütívágja, ahol csak éri. Többnyire nem találja el a szörnyet, azt azonban észreveszi, hogy amikor elvétí, és véletlenül a fa kővé vált részét üti meg, az ismét visszaváltozik élő, zöldellő fává, ezért aztán egyre többet célozza a kőágakat. A kőlény pedig a kisfiút próbálja elérni, de úgy, hogy a diófa ágait is csipkedi, hogy kiszálljon belőlük az élet.

Hanna látja a csatát. Az asztalnak még van három lába, ő is kiteker egyet. Ez a láb is tudja a dolgát és azonnal falabdává változik. A kislány kimegy a teraszra, de Iván már nincs ott. Egy vastag ágra kapaszkodott ki, és ott vív a szörnyel. Hanna fogja a falabdát és megcélozza vele a kőlény szemét. Teljes erővel dobja el. Mindig jól tudott célba dobni, és most is eltalálta volna, ha a szörny szemé nem vette volna észre, és nem lebeg el előle. Már éppen visszafordult volna a következő asztallábért, amikor érzi, hogy megint a kezében, a tenyerében van a diófa labda, ugyanis amint eldobja azt, és a labda elvégzi a dolgát, visszarepül

a kislány kezébe, aki most már megállás nélkül dobálja vele az egy lábú lényt. Annak háromfelé kell figyelnie, hiszen a nagy sas madár is ott van felette és próbálja elérni, Iván a kardjával akar benne kárt tenni, Hanna pedig a labdával ostromolja.

Így telik el az egész nap, és még este is tart a harc. A sötétben már alig látják egymást, amikor a kőlény hirtelen felrepül a magasba. Iván, Hanna és Szonja boldogan, de nagyon fáradtan integetnek a sas madárnak.

– Győztünk!!! – kiabálják tele torokkal, amikor ismét meglátják a szörnyet, aki nehezen, erőlködve repül, mert egy hatalmas világító szőnyeget vonszol magával.

A szőnyeget aztán ráteríti a hegyekre. A fák, a bokrok, és a kővé vált állatok formája tökéletesen kivehető a szőnyeg alatt, és a hegyekkel együtt világítanak. Szinte nappali világosság van. Most aztán már semmi nem állítja meg a kőszörnyet, hogy ismét nekirontson a két testvérnek, a diófának, és a sas madárnak. Két napon át folyik az ádáz küzdelem. A kőlény közben többször megáll, hogy követ törjön, és a csőr alatti szájába gyömöszölve megegye, de a gyerekek egyáltalán nem éhesek, és nem szomjasak. Szonja időnként a madártollal kimegy és megsimogatja Iván hasát és száját, vagy éppen Hannával teszi ugyanezt, és abban a pillanatban újra erőre kapnak. A toll tudja, hogy mit, és mikor kell tennie. Ilyenkor világítani kezd, és Szonját valamelyik testvéréhez húzza.

A második nap végén aztán szörnyű baj történik. Iván egy vastagabb ágon állva vív a lényel, amikor az belecsap a csőrével az alatta lévő ágba, és az azonnal kővé válik. Ivánnak még annyi ideje sincs, hogy rásuhintson a fakardjával, és ezzel visszavarázsolja élővé a fát. Így aztán letörik alatta az ág, és zuhanni kezd. A diófa azonban az élő ágaival utána nyúl. Igen ám, de a szörny is a nyomában van, és a csőrével megüti a mellén a szíve fölötti helyet. És képzeljétek el, Iván abban a pillanatban nagyon megváltozik! Már nem hadakozik olyan lelkesen a kőlényel, és még Hannát is piszkálja, hogy milyen ügyetlen a falabdával.

Szonja amint meglátja a változást sírva fakad, de Iván csúnyán rászól.

– Ne sírjál már, mint egy kis pisis!

A sas madár változatlanul teljes önfeláldozással küzd az idegen szörnyel. Egy-egy összecsapás után a sastollak alá hullnak a testéről. A nyaka már teljesen csupasz, az összes tollat kivágta belőle a kőlény.

Iván elunja a vagdalkozást, és leül az egyik ág tövébe. A diófa szinte alig élő törzsének támasztja a hátát, és leteszi maga mellé a fakardot. Szórazottan nézegeti. Fel sem tűnik neki, hogy a pontosan a kezébe simuló kard ismét visszaváltozott asztallábbá. Hanna ellenben, mintha egy dobáló gép volna, úgy hajítja el egymás után a fagolyót. Már annyira jól megy neki, hogy többnyire el is találja a szörnyet.

Most is megcélozza, majd elhajítja a golyót, ami a dolgát tudva suhan a

levegőben. Azt azonban nem vették számításba, hogy a lény új taktikát talált ki. Felkapja azt az egy lábát a levegőbe, és továbbpattintja a labdát a sas madár felé, akit mindez meglepetésként ér, ezért nem tud elröpülni előle, és sérülten esik le Hanna mellé a kis ház teraszára. A kislány azonnal lehajol és megsimogatja. Felemeli. Miközben a diófa a követ evő lényel viaskodik, ő megpróbálja bevinni a házba.

Hanna csak arra figyel, hogy biztonságban legyenek a sas madárral, ezért egy szúrással kapja fel a fejét. A szúrást, ami olyan, mint egy apró ütés, a szíve felett, a mellén érzi.

A kőlény a közeli szírt tetején ül, és kárörvendően nevet.

Hanna belsejét dermesztő hideg járja át. Érti, hogy a szíve helyén valami nagy és nehéz van. Gondolkodás nélkül teszi le az addig átölelt tartott haldokló sást, és értetlenül nézi, vajon mit akarhat itt ez a csúnya madár, ahol ő lakik.

Szonja rohan ki a kis házból. Látja, hogy a nővére is megváltozott. Tudja, hiszen végignézte, hogy mind a két testvérével a lény tette ezt, de most nincs ideje velük foglalkozni. Miután a kőszörny ismét ostromolni kezdte a diófát, az egyre több helyen szürkül el az összecsapások következtében.

A kis Szonja magához öleli a sást, és ahogy szorítja, melegíti, a könnyeivel áztatja és szolongatja, egy könnycsepp ráesik a tollra, amit egyfolytában a kezében szorongat. A toll pedig megrázza magát és fényes lesz, mintha aranyból lenne, és véletlenül hozzáér a sas madár szívéhez. A kislány legnagyobb öröme és ámulatára a madár ebben a pillanatban újra erőre kap! Biztatóan néz a kisbarátja szemébe, és kirepül, hogy folytassa a harcot.

Szonja megérti a madár üzenetét, és az aranyszínű, remegő tollal kirohan a teraszra Hannához, és neki is megérinti a szívét. A nővére megrázza magát és szeretettel néz a hűgára. Mint aki éppen most ébredt fel egy hosszú alvásból, úgy néz Szonjára, aki a kicsi kezével erősen a diófa ágába kapaszkodva mászik Iván felé. A kisfiú gúnyosan nevet az unokatestvére erőlködésén, aki emiatt egyre jobban sírni kezd. A könnyek most már egyenesen a tenyerébe hullnak, rá a tollra. Így lényegesen nehezebb másznia, hiszen csúszik a keze, de a tollnak nagyon jó, mert egyfolytában remeg és aranyfényel világít.

Szonja nagyon nehezen ér el az unokatestvéréhez. Egy alkalommal a sas madár mentette meg, amikor leesett az egyik ágról. Iván akkor sem mozdította a füle botját sem. Elnézte volna, hogy Szonja a mélybe essen. De végre odaér a fiú mellé. Fogja a tollat, és Iván melléhez tartja, amikor a szörny hirtelen ott terem, és elkapja Szonja kezét. A tollat nem merte megfogni, hiszen tudta, hogy annak va-rázsereje van, és ezért benne is kárt tehet. Olyan erősen fogja a kislány csuklóját, hogy még a vér is kiserken belőle. Na, akkor aztán Hanna olyan gyorsan elkezd egymás után dobálni a golyókat, hogy még látni sem lehet. Csak a

koppanások és a csattanások hangjából lehet tudni, hogy eltalálta-e, vagy sem.

A sas madár is újabb technikával támad. Fejtetőre áll, és úgy repül, és vág bele a lény hasába. Ez annyira meglepi a szörnyet, hogy azonnal el is engedi a Szonja kezét, aki abban a pillanatban hozzáérinti a tollat Iván szívéhez. Az asztal láb máris ugrik a kisfiú markába, és mire odaér, már hegyes végű, éles kard lett belőle. Gondolhatjátok milyen hatalmas csata alakul ki.

A diófa egyre nagyobb és nagyobb területen nyeri vissza az életét.

A sas madár, Hanna és Iván hadakoznak, Szonja pedig szorgalmasan megy utánuk, és a remegő fényes tollal életre kelt mindent. Miután a saját fájukkal végezték, és egyre jobban visszaszorították a szörnyeteget, a következő hegyet is életre keltik. Aztán a következőt is, meg a következőt is, és a fákat, a madarakat, az őzikéket, a nyuszikat. Mindent, szép sorjában.

Nagyon nehéz és fáradtságos feladat volt, de a végén, amikor a lényt beszorították egy barlangba, már olyan boldogok, hogy majdnem kiugrik a szívük a helyéről.

Otthon jár az eszük. Azon törik a fejüket, hogy miképpen tudják majd megmagyarázni a hosszú távollétüket, és vajon megfogják-e őket dicsérni a szülők a kitartó és bátor cselekedetükért.

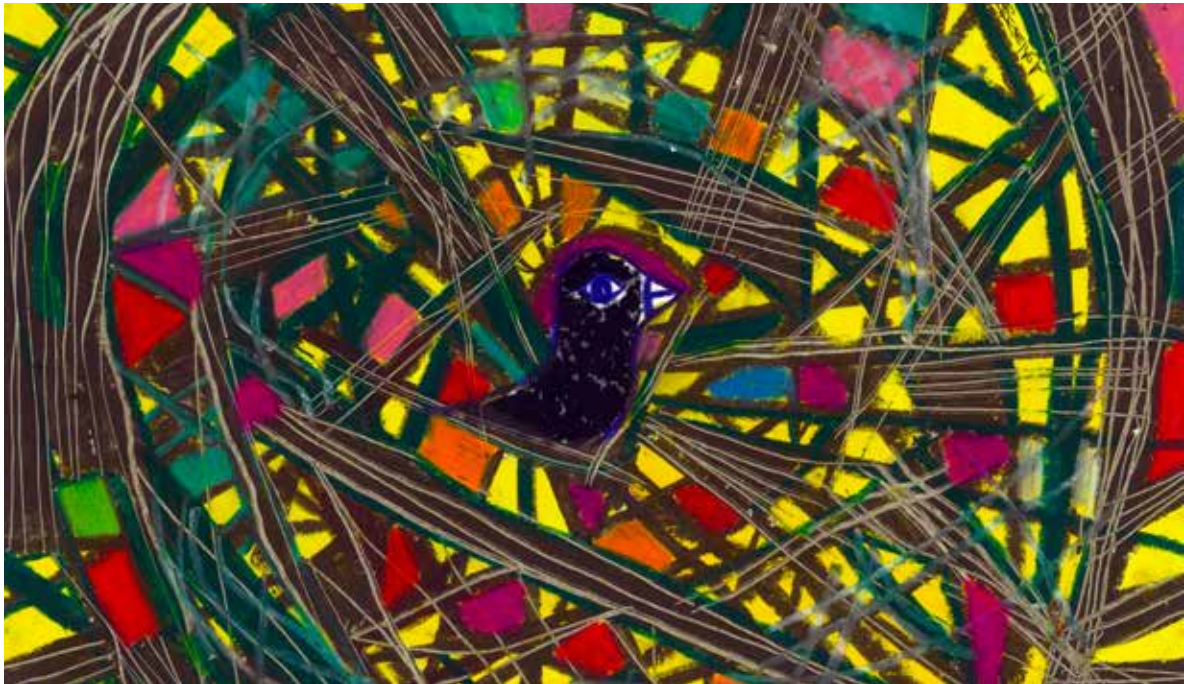
Azonban még van egy kis dolguk, hiszen dönteniük kell a lény sorsáról. A barlang, amibe beszorították, nagyon kicsi volt. A daru nagyságú kőevő éppen csak, hogy befért. Beszél hozzájuk, de a gyerekek nem értik. A sas madár fordítja le.

– Azt mondja, hogy hagyjuk meg az életét. Ő – ha úgy kívánjuk –, ezután meg sem fog mozdulni. És azt is mondja, hogy ő csak jót akart. A bolygójukról ugyanis azt látták, hogy itt az ember mindent kővé akar változtatni. Kivágják a fákat, pusztítják az állatokat, és miután mindezt kézzel nem győzik, hát szennyezik a levegőt, meg mérhetetlenül sok szeméttel áraszák el a földet. Ezért határozták el, hogy jönnek és segítenek. Csak most, hogy velünk találkozott, ébredt rá arra, hogy nem szürke kőnek, hanem zöldnek és élőnek szeretjük a földünket. De nem tehet róla, mert ő viszont kővel táplálkozik, és ha meghagyjuk az életét, akkor itt marad mozdulatlanul, és arra figyelmeztet majd mindenkit, hogy ilyenné válhat minden, ha nem vigyáz a környezetére.

A gyerekek már tudják is a választ.

Azóta is, ha netán a hegyekben jártok, biztosan találkoztok a kőszörnyel, amint ülve néz rátok.

Iván, Hanna és a kis Szonja élménybeszámolóját nagy örömmel hallgatták meg a szülők. A gyerekek pedig a szörnyel való harc után még nagyobb barátok lettek, és együtt vigyáztak a tisztaságra és arra, hogy ne tegyen senki kárt a levegőben, a fában és a növényekben. Azt ugye mondanom sem kell, hogy nagy állatvédők is lettek.

A dédi meséje

Ugye tudjátok, hogy ez mese is a három jó barátról szól? Bizony, ez így van, bár most a dédnagymamájuk is fontos szereplője ennek a különleges történetnek.

Történt valamikor, és ha nagyon sokat gondolkoznék, azt is meg tudnám mondani, hogy mikor, de ez most nem fontos. Szóval, történt egyszer, hogy Iván, Hanna és a kis Szonja szülei kirándulni vitték a gyerekeket. Ez önmagában még nem volt egy nagy ügy, hiszen sokszor előfordult, de ami a kirándulás alatt történt, az már csak a mesék birodalmában állja meg a helyét. Tehát, hogy a szót ne szaporítsam, és hamar a lényegre térjek, belevágok.

Alighogy elindulnak az autókkal azon a különleges napon, máris telefonon keresik a szülőket. A gyerekek a hátsó ülésen hallgatóznak, de mivel számukra érthetetlen dolgokról van szó, nem fordítanak rá figyelmet. Így aztán, amikor a Hanna édesapja hátra szól a két lánynak, akik édestestvérei egymásnak, hogy most Ivánnal együtt leteszik őket a dédinél, nagyon csodálkoznak. Legyenek nagyon jók, mondja az apukájuk, este majd értük jönnek. Közben a lányok édesanyja máris telefonál a másik autóba, ami mögöttük jön, és amiben Iván és a szülei ülnek, hogy akkor ott, a dédinél találkoznak. Mind a három gyermek türelmetlenül várja, hogy végre odaérjenek.

A dédi, ha valaki nem tudná, olyan, mint általában a dédnagymamák: szeretetet sugárzó szem, egy kicsit ráncos, örömtől nevető arc, fehér haj, enyhén haj-

lott hát és nagyon dolgos kéz. Na, és ami semmiképpen nem maradhat ki, az a gondoskodás, a mindenre odafigyelés, de nem a figyelmeztetés, mint amit a szülőktől kap többnyire a három jó barát. Iván egyébként csak egy nappal született hamarabb, mint Hanna, míg a kis Szonja másfélévvel később csatlakozott az őt már nagyon váró nővéréhez és unokatestvéréhez.

Amikor meglátják a dédit, már messziről rohannak felé, és úgy ugranak a nyakába, hogy majdnem feldöntik, miközben beleszagolnak a konyha levegőjébe is.

– Fánkot süt a dédi! – kiált fel Hanna, és tapsol is hozzá.

Iván komoly arccal néz bele a tálba, ahol az eddig elkészült sütemények már várták őket, és közben próbál a puszilózás nyomától megszabadulni. Szonja bezzeg azonnal feltalálja magát, és a következő pillanatban már egy szép, ropogósra sült fánkkal járkal.

Észre sem veszik, hogy a szülők elmennek.

Ahogy a találkozás izgalmán és a fánkevésen túl vannak, azt nézik, mit lehetne itt csinálni. Egy tábla csoki méretű dobozka van a kezük ügyében. Vastagabb ugyan a csokoládénál, de végül is nem édesség az, ami előttük van. Még régebben kapták a Net Viktortól, aki egy notebook, azzal az utasítással, ha kirándulni mennek, akkor vigyék magukkal. A gyerekek eddig is mindig magukkal vitték, így aztán most is velük van. Ami jó, hiszen legalább van mivel lefoglalniuk magukat. Igaz, eddig még semmi hasznát nem vették ennek a szép, színes csodadoboznak, mert igazából nem is volt még rá szükség.

Viktor azt mondta, ha bajban lennének, akkor nyomják meg a tetején a három különböző színű gombot, és majd meglátják, mi fog történni. Azt is meghagyta nekik, hogy mindegyik gyerek csak a saját gombját nyomhatja meg. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, Szonja pedig a pirosat. És még azt is elmondta, hogy csak akkor működik a dobozka, ha tényleg bajban vannak.

Miután megkapták, egyszer leejtettek egy poharat, ami szanaszéjjel törött. Nyomták is azonnal a gombot, de bizony Net Viktor ajándéka nem csinált semmit. Utána még többször próbálkoztak. Például, amikor spenótot kellett volna enniük, vagy össze kellett volna pakolniuk a szobájukban. De hiába nyomkodták a megadottak szerint a színes gombokat, mert a spenót ugyanaz a zöld „nemszeretem” főzelék maradt, és a játékok sem mentek maguktól a helyükre.

Mindennap más volt a felelős a netdobozért, amit időközben így neveztek el a gyerekek. Ma az Iván zsebében lapult, amíg ki nem tette az asztalra. Most szórakozottan babrálja. Hanna is hozzányúl. Tegnap nála volt. Szonja csak figyel. Tudja, holnap úgyis hozzá kerül. A dédi észreveszi a tanácstalanságukat.

– Van kedvetek egy mesébe kirándulni? – kérdezi.

Hanna lelkesen felel.

– Igen!

Szonja pedig, mint általában, most is a nővérét szajkózza, és tapsol is hozzá.

– Igen, igen, igen!

Iván nem szól semmit.

– És neked, kisfiam? – szólítja meg a dédi.

– Hát jó! – válaszolja, és felhúzza a vállát, mint akinek teljesen mindegy.

Leülnek a konyhaasztalhoz.

– Csukjátok be a szemeteket – kéri őket a dédi –, és gondolatban gyertek el velem oda, ahol én éltem, amikor akkora lehettem, mint ti!

A gyerekek erre kinyitják a szemüket, hiszen nem gondolták volna, hogy a dédiről fog szólni a mese.

– Ez nem járja! – szól rájuk. – Tessék behunyni a szemeteket, mert máskülönben nem indul el a mese.

A három jó barát vonakodva bár, de szót fogad.

– Tehát – folytatja –, messze innen, a nagy Erdélyben vagyunk. Ez tőlünk délre van, a nagy erdőségek és hegyek irányába. Egy apró faluban él Farkas Erzsike, ahol minden ház fából van. Ami érthető, hiszen itt, a sűrű erdő közepén ebből van a legtöbb. A díszesen faragott házak kicsi lábakon állnak. Nincs túl sok ház, de ahhoz pontosan elég, hogy legyen a faluban egy kis vegyesbolt és kocsmá is. Elképzeltétek? – kérdezi a gyerekeket.

– Igen! – felelik.

– Nagyon jó! Akkor most ott vagytok mind a hárman, illetve mind a négyen. A szép faházak között, a gyepen játszatok. Ti hárman, és a kis Farkas Erzsike.

És valóban! A három jó barát és testvér ahogy körbenéz, egy enyhén lejtős tér közepén találja magát, ahol nem zöld fű van, hanem hatalmas hó. Még a fenyőfák is roskadoznak a terhe alatt, a házikók kéményéből pedig világos füst száll a magasba.

– Gyertek, szánkózzunk! – szólítja meg őket egy Hannához hasonló korú kislány.

– Ki vagy te? – kérdezi tőle Iván.

– Farkas Erzsike vagyok – feleli –, és itt lakom a nagyanyámmal ebben a házban – mutat a közelben lévő, tornácos, szépen faragott korlátú házikóra.

Hanna végignéz magukon, és látja, hogy ők is jól fel vannak öltözve. Igaz, nem a megszokott ruháikba, hanem kisbundába, és a lányok feje kendővel van bekötve, míg Iván alig lát ki egy kötött sapka alól.

– Gyertek, szánkózzunk! – hívja őket az újonnan szerzett barátnőjük.

Felmennek az emelkedő tetejére, és húzzák maguk után az alacsony szánkót.

– Ilyet még nem is láttam! – jegyzi meg Iván.

– Igen – válaszol Erzsike. – Ezt nálunk úgy hívják, hogy lapítka. Többen ráféréünk, és biztosan nem borul fel.

A négy gyermek felül a lapítkára. Próbálják a lábukkal taszítani magukat, hogy elinduljanak, de hiába. Még nincs eléggé kitaposva, lecsúszva a hó, hogy ez könnyen sikerülne. Akkor Erzsike, mint egy fiú, úgy ugrik le az alacsony szánkóról, és teljes erővel megtolja őket. Na, több sem kell a lapítkának! A kislány alig tud a végére felkapaszkodni, úgy nekilődül. Egyre gyorsabban és gyorsabban siklanak lefelé a meredeken. A szép faházak úgy suhannak el mellettük, mint vonatablakból a fák. Hirtelen egy oszlop kerül eléjük.

– Itt van a kút, ahonnan a vizet visszük. Kanyarodjunk! – kiált az új barátnőjük hátulról, miközben az egyik lábával kormányoz.

Sikeresen kikerülnek az oszlop melletti kutat, és máris újra nekiveselkedik a lapítka. Most még gyorsabban csúszik. Egészen közlőrl hallják a hópelyhek zizzenését, ahogy megadják magukat a szánkó talpának, és még nagyobb sebességre biztatják. A három jó barát és testvér az első ijedtség után nagyokat sikongat. Elölük, a fehér hóról, csapatostól emelkednek fel a fekete varjak. Nagy, barnás szőrű kutya rohan mellettük ugatva.

– Jól van, Néró! – kiált rá Erzsike. – Ők a barátaim, nem kell féltened!

A sokáig tartó lecsúszás után egy lankás részre érnek. Itt már az erdő széle van. A lapítka lelassul, végül a fák között megáll. A három testvér és a barátnőjük felállnak a szánkóról, és a kutyával együtt elindulnak a domb tetejére.

Iván felnéz a magasba, de nem látja a fenyők csúcsát. Visszafordul az erdő felé, mert úgy érzi, valaki figyeli. A fenyőfákból álló rengeteg annyira sűrű, hogy hiába süti a nap a domboldalt, bent teljes sötétség van. A kisfiú megborzong. Akaratlanul is nyúl a zsebébe, és megnyugszik, amikor megérinti a netdobozkát.

Erzsike olyan gyorsan húzza felfelé a szánkót, hogy a többiek alig tudják követni. Közben folyamatosan beszél. Igyekeznük kell, mondja, mert nemsokára dél, és neki feladata van otthon. Az édesanyja beteg, és segítenie kell ebédet főzni a férfiaknak.

– Milyen férfiaknak? – kérdezi kifulladásra a nagy sietségtől Hanna. – Az édesapádnak?

– Nem, nem neki – mondja Erzsike. – Ő már régen meghalt.

Hanna most nem tudja, hogyan viselkedjen, de látszik, hogy Erzsike nem kér a sajnálkozásból.

– A nagybátyáimnak, akik a bányában dolgoznak – válaszolja, de aztán már nem

folytatják a beszélgetést, mert közben felértek a lejtőn, és megint nekilódulnak.

Most még nagyobb sebességgel teszik meg a két kanyarral is nehezített utat. Amikor pedig elindulnak visszafelé, Iván ismét érzi a hátán, hogy valaki a sötét erdőből figyeli őket. Visszafordul, de ugyanazt látja, mint az előbb is: csak a sötét erdőt. És ez így megy az egész délelőtti folyamán. Egyre gyorsabban siklanak, mert mindig bátrabbak és bátrabbak lesznek. Boldog sikongatásuk betölti az egész domboldalt.

Iván már minden harmadik lépés után visszanéz, mert egyfolytában rossz érzése van. Erzsike észrevette.

– Iván! – szólítja meg új barátját. – Ne foglalkozz vele! Ő az erdőrév. Ha nem mész a közelébe, akkor nem bánt. Az erdő az ő birodalma, ezért oda nem tanácsos bemenni, de ide nem jön ki, ne félj!

Most aztán már a három testvér megáll a domboldal közepén, és ijedt szemmel néznek Erzsikére. Ő pedig lazán, mint akit tényleg nem zavar, hogy egy rév van a közelében, felvonja a vállát.

– Most megijedtetek? Mondtam már, hogy ide a faluba nem jön be, csak hívogatja az embereket, hátha valaki mégis bemenne hozzá. Onnan azonban még senki nem jött vissza épen. Tavaly egy szerelmes fiú akarta megmutatni, hogy ő mennyire bátor, és egy hajnalban bement. Három nap múlva jött vissza. Már mindenki azt gondolta, hogy soha nem látjuk viszont, de egyszer csak megjelent. Úgy nézett ki, mint amikor elment, de azóta a hangját sem lehet hallani. Nem beszél, csak mutogat, pedig biztosan nem néma, mert az emberek mesélték, hogy éjszaka időnként felmászik a kémény tetejére, és onnan üvöltve ígéri meg az erdőnek, hogy felégeti. Most gyertek és csússzunk még egyet, mert mennem kell! – fejezi be.

A gyerekek elgondolkozva, lassan sétálnak fel a domb tetejére. A kis Szonját nem hagyják nyugton a hallottak.

– Te Erzsike! – fogja meg az erdélyi barátnőjének a kezét. – Én annyira, de annyira sajnállak!

– Nem kell az nekem! – vágja rá dacos arccal a kislány. – A bányászokat, azokat ... – mondja, de Szonjáék nem hallják a mondat végét, mert Erzsike közben elfordul a dombtető irányába.

– Mi van a bányászokkal? – szól közbe Iván.

– Ők naponta találkoznak az ikertestvérével.

– Kinek az ikertestvérével? – értetlenkedik a kisfiú.

– Az erdőrévnek – feleli nyugodt hangon Erzsike. – Ketten vannak testvérek. Ikrek. Az erdőrév és a bányaré. A nagybátyáim és a falu férfijai mindennap

lemennek hozzá. Nem elég az, hogy a föld alatt dolgoznak, de ráadásul még nagyon sok rosszat is tesz velük a bányarém, és ilyenkor mindig nagyokat röhög. Még a szobában is hallani lehet a föld alól kiszűrődő csikorgó, kárörvendő röhögését. Ilyen esetben az erdőréim mindig rendesen viselkedik, mert nem hívogat senkit, és még a szelet sem engedi be magához. Állítólag nem szívlelik egymást, de az embereket sem szeretik.

Közben felérnek a dombtetőre, de a három testvérnek nem akarózik elindulni. Ráülnek a lapítkára, de csak úgy oldalról, szék gyanánt. Farkas Erzsike látja a három jó barátot, hogy nagyon felcsigázta a kíváncsiságukat, de neki dolga van, és még le is kell siklaniuk, ezért eléjük áll.

– Figyeljete! Később még többet is mesélek majd az ikrekről, de most induljunk, mert haza kell mennem. Tudjátok, az édesanyám beteg, és a nagymamám egyedül nem bírja a sok munkát.

Iván, Hanna és a kis Szonja megértették. A szánkó eleje felé fordulnak, és nekilódulnak a völgynek. Most nem sikongatnak, és talán még azt sem veszik észre, hogy Erzsike a lábával kormányozza a lapítkát. Mind a hárman a rémekkel vannak elfoglalva.

Mikor megérkeznek, a ház elé húzzák a szánkót, és kikötik, mint ahogyan a lovakat szokták. Néró, a farkaskutya, először mellül a lapítkának, de miután látja, hogy a négy jó barát bemegy a házba, a tornácon foglal helyet, a számára oda készített, ócska pokrócon.

Ivánék amint belépnek a házba, megállnak az ajtó előtt, és leverik a lábukról a havat. A helyiség közepén egy széles kémény van, aminek az alján kemenceszerű fehér építményt látnak. De ami a legszembetűnőbb, az a nagyméretű tűzhely, amiben lobog a tűz. A tetején edények vannak. A levegőben jó meleg füst, és faszag keveredik.

A három testvért úgy fogadja Erzsike nagymamája, mintha mindig is ismerte volna őket. Új barátnőjük édesanyja a sarokban lévő ágyon fekszik, nyakig betakarva. Iván, Hanna és Szonja megilletődötten állnak egymás mellett, de mire az ebéd elkészül, és ők is esznek abból a különleges ételből, már otthon érzik magukat.

Az ebédet Erzsike készítette el a nagymamája segítségével. Köménymaglevess volt apróra vágott száraz kenyérhéjjal, utána pedig a kamrában összegyűjtött kenyérhéjből készült pörkölt. Mind a kettő nagyon finom étel volt. Iván tudott is volna még enni belőle, de sajnos hamar kiürültek az edények, mert először a bányából időközben hazaért férfiak ettek, és csak utánuk következtek ők. De így is nagyon jól érzik magukat, és már alig várják, hogy folytassák a játékot kint, a hóban.

Erzsike nagyon jó barát, hiszen a sok dolga mellett mindig van ideje rájuk is.

Felsöpri a padlót, kicsit fel is mossa, aztán irány, mind a négyen ki az udvarra. Néró már várja őket. A nagy ragaszkodásának meg is lesz a következménye, mert a gyerekek egész délután a kutyával húztatják magukat. Befogják a lapítka elé, de bizony nem nagyon akar menni. Amint a szánkó kötele a nyakába kerül, azonnal leül a hóra. Erzsike a szőrénél fogva húzkodja, hogy megmutassa, mi a dolga, de Néró úgy csinál, mint aki nem érti, hogy mit akarnak tőle, meséli dédi a három testvérnek a történetet.

A gyerekek becsukott szemmel ülnek a konyhaasztal mellett és hallgatják. Képzletben újra ott vannak Erdély földön, a nagy erdőségek közepén, a kis faluban, ahol az új barátnőjükkel éppen Nérót tanítják a szánhúzásra. Végül aztán Erzsikének újabb ötlete támad. Otthagya a három testvért a lapítkán ülve, elszalad az erdő széléig, és onnan szólongatja a kutyáját, hogy menjen oda hozzá. Néró, amint a nevét meghallja, erősen hegyezi a fülét. Feláll, hogy odaszaladjon a kislányhoz, de érzi, hogy a nyakában van a kötél, és csak akkor tud mozdulni, ha a szánkót is elhúzza, ezért inkább visszaül.

Erzsike egy bottal mozgatni kezdi a közeli bokrot, és közben azt mondogatja, hogy ott a nyúl, fogd meg Néró! Na, ezek után már nem kell tovább könyörögni a nagytestű házőrzőnek. Hirtelen nekilódul. Szonja csak azért nem esik le a lapítkáról, mert Hanna megfogja. Olyan nagy sebességgel siklanak Erzsike irányába, hogy azt gondolják, talán meg sem tud állni a szánkó.

A nyúl végül nem lett meg, és Néró sem haragudott a becsapás miatt, mert ő is elkezdte élvezni ezt a kutyaszánozást.

Hanna javaslatára később cserélnek. Most Hanna és Iván húzzák a szánkót, úgy, hogy Erzsike, Szonja és a Néró ül rajta. Na, ez aztán már egyáltalán nem tetszik a kutyájuknak. Semmiképpen nem akar belenyugodni abba, hogy elveszik a feladatát. Hiába gyözködik, hogy kicsit pihenjen, nem, ő nem akar. Amikor pedig az unokatestvérek mennek a kötél végéhez, egyszer még rájuk is mordul, ezért aztán a négy gyerek nem erősködik tovább.

A ház körül kutyaszánoznak. Igyekeznek abba az irányba kormányozni Nérót, ahol már ki van járva a hó, és ezért jól csúszik a lapítka. Amint ismét megkerülik a házat, az erdő szélén, az első hatalmas fenyőfa mellett mind az öten, tehát a négy jó barát és Néró, egyszerre látnak meg egy szürkésfehér, nagy fülű nyulat, ahogy a két hátsó lábára ülve nézi őket. Erzsike azonnal észbe kap, és hangosan a kutyára kiált:

– Néró neee!!!

De ezt bizony a farkaskutya már nem hallotta meg. Mint akit puskából lőnek ki, úgy iramodik az erdő felé. Ez még nem is lenne olyan nagy baj, csak hogy be van

fogva a szánkó elé. Mint egy tollpíhét, úgy húzza maga után a négy gyereket, akik félelmükben folyamatosan kiabálnak.

– Néró, Néró! Állj meg!!!

Nérót azonban semmi más nem érdekli, csak a nyúl. Erzsike fékezik ugyan a lábával, de a kutya észre sem veszi. A sebessége nemhogy csökkenne, hanem inkább nő, mert ráadásul a föld az erdő felé lejt. Persze ahogy a nyúl észreveszi, hogy a kutya felé rohan, azonnal beiskol a sötét, sűrű erdőbe. De ha azt hiszitek, hogy ez kicsit is elvette volna a Néró kedvét, akkor tévedtek. Sőt, még nagyobb sebességre kapcsol.

Amint odaérnek a fenyőfa tövéhez, látható volt, ahogy a nyuszi nyomot hagyott a friss hóban. Néró szaglás nélkül, csak a szemére hagyatkozva veti bele magát a négy gyerekkel a félelmetes erdőbe.

Iván egyre jobban érzi, hogy valaki figyeli. Most már nem mernek kiabálni sem, mert attól félnek, hogy a hangjukkal felidegesítik az erdőrémet. Iván tudja, hogy itt van valahol a közelükben, de közben erősen fognia kell a lapítka alját és a lányokat is, mert Nérót nem érdekli, hogy mi van előttük. Árkonbokron át száguldanak a nyuszi után. Gallyak csapódnak a szemükbe: némelyik bokron még megszáradt fekete bogyó is van. Sűrű bozótoson vág át a kutyájuk. A tüskés ágak felsértik a bőrüket, megszagatják a ruhájukat.

A szán lassít, mert emelkedőhöz érnek. Erzsike kihasználja az alkalmat és kezdi kibogozni a kötelet ott, ahol a lapítkához van csomózva, de addig nem sikerül, amíg fel nem érnek a magaslat legtetejére. Innen aztán újult erővel és gyorsasággal száguldanak ismét lefelé. Már nem az erdőrémtől félnek, hanem ettől az életveszélyes szánkózástól, és főleg attól, hogy eltévednek, hiszen csak a fákat és a bokrokat látják. A nap már alig tud bevilágítani a sűrű erdő fái közé.

A lejtő alján Néró ismét beleveti magát a félelmetes sötétségbe, amikor egy kidöntött, vagy kivágott fa hóval belepített tuskójának csapódik a szánkó, és a nagy sebesség miatt felbillen. A négy jó barát, Iván, Hanna, Szonja és Farkas Erzsike nagyot esnek. Szerencséjükre annyira vastag a hótakaró, és alatta az elszáradt tűlevél, hogy nem ütik meg magukat. Néró észre sem veszi, hogy sokkal könnyebb lett a teher, amit húznia kell. Rohan tovább a nyúl nyomát követve.

Iván csak most, hogy felül a havon, gondolkozik el azon, hogy a hó vajon hogyan tud ide beesni. És Farkas Erzsike, anélkül, hogy Iván megkérdezné, máris válaszol.

– Még szerencse, hogy a fenyőfák nem szeretik a havat és eleresztik, ha sok van rajtuk. Ezért estünk puhára.

Hanna is feláll és lesöpri magáról a ráragadt fehérséget.

– Hol vagyunk? Haza tudunk menni? – kérdezi aggodalmaskodva.

Szonja a legbátrabb. Az egyik közeli bokorról sötétvörös csipkebogyót sze-
deget. Iván most még erősebben érzi a hátán a figyelő szemeket. Ág reccsen
mögötte. Hirtelen megfordul. Meresztli a szemét a sötétségbe, de nem lát sem-
mit. A lányok egymást sepregetik le a kezükkel, de ő szinte megdelejezve figyel.
Amint elfordul, ismét reccsen egy ág mögötte, de hiába nézi mi az, nem látja. Az
ijesztő hang azonban újra és újra, és már egyre közelebbről hallatszik.

– Pszt! – suttogja a három lánynak, akiknek természetesen be nem áll a szájuk.

Ők azonban nem foglalkoznak vele. Azon tanakodnak, hogy most merre kel-
lene tovább menniük. Iván lehajol, hogy legalább egy botot találjon magának,
ha netán meg kell védenie majd a lányokat és önmagát, de csak havat lát maga
előtt, no meg a fákat, és közöttük mindenféle bokrot. Amint odébb lép az erdő
széle felé, hogy a világosban legyen, eszébe jut a netdobozka.

– Hanna, Szonja! – mondja nekik. – Gyertek ide!

A két kislány hamar megérti, hogy miről van szó, hiszen látják Iván kezében a
színes dobozt. Egyszerre nyomják meg a saját gombjukat. Hanna a rózsaszínűt,
Szonja a pirosat, Iván pedig a lilát. Erzsike figyel, hogy mit csinál a három új
barátja, ők pedig várnak. Arra várnak, hogy történjék valami. Úgy, ahogy azt Net
Viktor ígérte. Igen ám, de hiába tipródnak egy helyben, mert bizony semmi nem
változik, és Iván vissza is teszi a zsebébe a sokszínű dobozkát. Megfordul, hogy
végre elinduljon, amikor egy kiségeret pillant meg, amint az felszalad a lábán.
Majd még feljebb, a nyakához, és kis lábaival közvetlenül Iván fülénél, a sap-
kájában kapaszkodik meg.

– Most azonnal fussatok a domb tetejére! Ne nézzetek vissza, csak ha én mon-
dom! – mondja vékony hangján.

Iván nem csodálkozik. Biztos benne, hogy a kiséger a dobozka varázslata. El-
kiáltja magát:

– Futás a dombra! Gyerünk gyorsan, ha kedves az életünk!

Kézen fogja Szonját, és teljes erővel szaladnak ki az erdőből, fel a dombra. A két
kislány utánuk. Futás közben Iván hangosan figyelmezteti őket.

– Ne nézzetek hátra!

Persze, hogy Szonja máris fordítaná a fejét, de Hanna észreveszi és rákiált:

– Szonja!

Hamar felérnek a magaslatra. Akkor ismét megszólal Iván fülénél a kiséger.

– Most feküdjetek a hátatokra, fejetekkel az erdő felé, és így nézzétek meg,
hogy honnan jöttetek ki!

Így is tesznek. És ahogy meglátják az erdőt, még talán a szívverésük is megáll
egy pillanatra. Egy óriásfenyőnyi rém néz velük szembe, körülötte pedig kicsi
rémkatonák vannak. Iván azonnal felül és megfordul. Érdekes, így nem látja a

rémeket. Akkor ismét visszafekszik a hátára, és úgy néz a sűrű erdőre. A rém bizony ott van. A legmagasabb fenyőfa tetejéhez közel látszanak a hatalmas zöldes barnás szemei. Talán még egy kis sárga fény is van abban az ijesztő, keskeny szemekben. A kicsi rémkatonák pedig a lábánál hajladoznak, és botokkal a kezükben hadonásznak a gyerekek felé.

– Nem szabad sokáig nézelődni, induljatok! – szólal meg a kiséger, akiről Iván, a rém felfedezése miatt, szinte teljesen megfélemedezett, és amikor a fülében meghallotta az egérbeszédet, gondolkodás nélkül a sapkájához nyúlt.

– Hát erre nem számítottam! – mondja az állatka. – Majdnem összenyomtál!

– Ne haragudj, csak hát ezek a rémek ... – de nem fejezi be a mondatot, mert észreveszi azt, amiért az egér nógatta őket, hogy menjenek tovább.

Az erdő szélén, a domb alatt először csak egy, de alig egy szemhunyasnyi idő után még legalább hat sötét szőrű farkas jelent meg. Nagy fejük csupán egy hatalmas szájból áll. Nem üvöltenek, csak lassan saját maguk körül köröznek, mintha valamit mindig néznének maguk mögött. Sárga szemük villog az éhségtől.

– Fussunk, mert nagy a baj! – kiáltja el magát Iván, de a kiséger leinti.

– Egy lépést sem! Nem ismered az erdő törvényét?

Mind a négyen egymás mellett állnak, és a farkasok felé néznek. Közel hajolnak Ivánhoz, és ők is hallgatják a kis segítőjüket, akinek a kérdésére Farkas Erzsike válaszol.

– Csak az étel fut – mondja.

– Így van! – helyesel a kiséger. – Most pedig csináljatok a hóból egy falat magatok köré!

Így istesznek. Miután szerszámuk nincs, összegyúrnak egy fejnagyságú hógolyót, és azt görgetik tovább a havon. Ahogy gurítják, és ráragad a következő réteg, egyre nagyobb és nagyobb lesz. Amikor aztán már olyan nagy, hogy odébb sem tudják mozdítani, akkor kitámasztják az alját, megtapossák a tövét, és hozzálátnak a következőhöz, amit az előző mellé görgetnek. Gyorsan dolgoznak. A farkasok közben a dombot kerülgetik. Most már mindegyik oldalon megjelenik a nagyszájú, sárga fogú fejük.

A gyerekek nem figyelnek rájuk, mert akkor lassabban készülne el a kerítés. A kiséger ezzel szemben folyamatosan szemmel tartja az ordasokat. Még időben gurítják be az utolsó nagy golyóbist, és zárul be körülöttük a kerítés, amikor az egyik legközelebb merészkedő farkas el akarja kapni a kis Szonját. A gyerekek nagy szerencséjére a farkas fejjel belefúródik a kerítésbe. Nem üti meg magát, ennél sokkal nagyobb baj történik vele, mert bizony az igyekezettől, hogy elkapja a kislányt, annyira mélyen

beesüllyed a hó kerítésbe, hogy nem tudja kihúzni a fejét. Hiába rángatja, mert

egyrészt nagy is a gyerekek által készített kerítéselem, másrészt a két kislány a többi kerítésgolyóval is jól összetapasztotta, így aztán semmiképpen nem tudta volna elgurítani ezt az egyet.

Látja ezt a többi farkas is. És mivel a farkasok családban élnek, már nem csábítja őket a finom gyermekhús, mert most a családjuk egyik farkas tagja a legfontosabb. Odamennek hozzá, és elkezdik a feje mellett kaparni a havat, hogy szorult helyzetéből kiszabadítsák. Na, több sem kell a gyerekeknek. Azonnal kemény hógolyókat gyúrnak, és azokkal dobálják őket. Ez alkalommal Hanna is megmutathatja, hogy milyen pontosan tud célozni. Rendre a havat kaparó farkas fejét, vagy a szemét találja el.

Az ordasok váltják egymást, mert közben a társát szabadítónak kék-zöld lesz a szeme alja a sok hógolyótól, de bizony az őt követő sem jár jobban. Az pedig, amelyik be van szorulva a hó falba, már tartani sem tudja magát. El kezd sírni. A többiek pedig, mind a hatan, bedagadt szemekkel, egy golyódobásnyi távolságban azon tanakodnak, hogy mit tegyenek. Akkor az egyik, talán a legbátrabb, gondol egyet, és odaugrik a beszorult ordas farkához, és annál fogva kezdi el húzni, miközben lehorgasztja a fejét, hogy a hógolyók most már véletlenül se találják el.

És képzeljétek el, hogy még így sem tudott kiszabadulni a fogságából a beszorult farkas! Akkor aztán a többi is segíteni kezdi. Mindegyik megfogja az előtte álló farkát, és így húzzák egymást. Legelől van a beszorult farkas, majd utána, sorban, egymás farkába kapaszkodva, és azt teljes erővel húzva a másik hat. Kaparják a havat maguk alatt. Megvetik a lábaikat, és vicsorogva harapják az előttük álló farkát, amibe kapaszkodnak. Üvöltenek a fájdalomtól és az erőlködéstől, de a farkas feje egy fikarcnyit sem mozdul.

A gyerekek már nem bombázták őket a hógolyókkal, mert most mindegyik előkészít: halomra gyúrnak a „hó lövedékeket”, hogyha szükség lesz rá, akkor nagyobb tűz alá tudják majd venni az ellenséget. A farkasok egyre hangosabb üvöltésére Erzsike felkapaszkodik a hó kerítés tetejére.

– Gyertek gyorsan! – kiált le a kis zárt udvarba, amit ők képezték ki a domb tetején.

Még éppen időben ér fel a három jó barát és testvér, mert a hat farkat húzó farkas egyszerre esik hanyatt, de úgy, hogy mindegyiknek a szájában ott van az előtte álló farka. Igen ám! Csakhogy a farkok végén már nem volt farkas, mert az bizony leszakadt. Na, ettől aztán úgy megijednek a farkasok, hogy hanyatt-homlok futnak vissza az erdőbe. A szájukból utálkozva köpték ki a társuk farkát. Nagyon furcsa és nevetséges látvány volt, amint farkok nélkül rohannak. Csak egynek maradt meg a szép nagy büszkesége, de ő annyira behúzta a lábai közé, hogy alig látszott.

A gyerekek boldogan tapsolnak és ugrálnak a hó fal tetején, a beszorult farkas pedig farkatlanul fekszik a hó kerítés tövében, és a feje változatlanul a csapdában van.

– Szedjétek össze a farkakat! – szólal meg Iván fülénél a kisegér.

Így is tesznek. Szonja a falon marad, a többiek pedig átugranak, és futva szedik össze mind a hat szőrös farkat. Feladják a kis Szonjának, aki mindet bedobálja a kerítés mellé.

Nemsokára aztán előjön az a farkas, amelynek még megvan a farka. A kisegér tanácsára a gyerekek megegyeznek vele. A megállapodás úgy szól, hogyha épségben visszakísérik őket a faluba, akkor megkapnak három farkat, a következő hármat pedig még azelőtt, hogy a három jó barát elutazna.

– Tudod, biztos, ami biztos! – mondja Iván a farkasnak, az egér pedig lefordítja a farkas nyelvére. – Nem szeretném, ha időközben bosszút állnátok, ezért jobb, ha még nálunk van három fark.

A kislány előveszi a zsebéből Net Viktor ajándékát, és a három gyermek egyszerre nyomja meg a saját gombját, és a hat farkas beleugrik a színes dobozkába. A farkas kétségbeesve kiáltozik, hogy nem ebben állapodtak meg, de Hanna meggyőzi, hogy nyugodjon meg, ahogy bemennek a farkasok, ugyanúgy ki is jönnek majd, ha hazaértek.

Hát, így indulnak el hazafelé, a falu irányába. A nagyon sötét, sűrű, ágas-bogas erdőben Iván ismét érzi a figyelő szemeket a háta közepén. A farkasok azonban vigyáznak rájuk, mert ők négy lábon állva is látják az erdőrév katonáit. Hol erre, hol meg arra rohannak vicsorogva valaminek. A gyerekek csak a fák és a bokrok mozgásából sejtik, hogy nagy veszély leselkedik rájuk, de nyugodtak, mert a farkasok, a vállalásuknak megfelelően, védték őket.

Ahogy az erdő ritkulni kezd, egyre gyorsabban mennek, de a farkasok hirtelen megtorpannak, és egy métert sem tudnak előre menni. Iván ismét lefekszik a hátára, a havas földre, és olyat lát, amitől a hangja is elakad.

A többiek, ahogy meglátják a testvérük arcának színeváltozását, szintén lefekszenek a hóra, és amit így látnak, attól bizony nekik sem jön ki egy hang sem a torkukból. Előttük ott magasodik az erdőrév. Igen ám, de hogyan? A feje tetején áll, és nyitva van a hatalmas szája. Úgy tűnik, mintha a szája mélyén ott lenne a falu, ahová a gyerekek igyekeznek. Viszont, ha a rév feje mellett elnéznek, akkor látszik, hogy még nincsenek ott, mert az erdő mélyén vannak. A farkasok is látják ezt, mert ott vonyítanak és morognak a rév szája szélénél.

– Majdnem besétáltunk a torkába és a gyomrába – mondja Hanna.

Az erdőrév szája mélyén lévő faluban süt a nap. A gyerekek szánkóznak, és békésen füstölnek a kémények. Ivánék azonban már tudják, hogy ez csak

megetévesztő varázslat. De ne felejtsük el, hogy jó csapat ez, és a kiséger máris ugrik le a kisfiú sapkájáról, és előttük mászik végig a rém testén felfelé, egészen a lábáig. Kicsit megoldja a csizmájának a bőrfűzőjét, és eltűnik. Alig telik el azonban egy nyúlfarknyi idő, és a hatalmas rém akkorát ugrik, hogy a fél erdő bele-sajdul.

Nagy szél kerekedik. A fák dülöngélnék, és a közöttük lévő hó összetapadva repül a levegőbe, és csapódik neki annak, ami éppen előtte van. Fekete varjakból álló felhő keletkezik az égen, mert ijedtében mind felszáll. A rém rohángál, majd, mint egy tébolyodott, süvítő, recsegő hanggal ül le a hóra, aminek következtében azok a majdnem felhőig érő fák, amelyek az útjába kerülnek, tövestől fordulnak ki a földből.

A rém rángatja lefelé a csizmáját, de hogy ezután mi történik, azt már nem látják a gyerekek, mert ők is felugranak a hóról, és a farkasok kíséretében keresztülfutnak az erdőn, és így hamar a faluhoz érnek. A kiséger már ott várja őket.

– Te hogy értél hamarabb ide? – kérdezi tőle Iván.

– Eldobott ez a buta rém – tapogatja meg magát a kis szürkebarát –, és idáig repültem.

A netdoboz, ahogy megígérték, visszaadja a három farkasnak a farkát, és azok boldogan illesztik vissza a helyére. Természetesen a netdoboz abban is segít, hogy úgy forrjon össze, mintha mi sem történt volna.

Ahogy a gyerekek belépnek a házba, Néró azonnal a nyakukba ugrik.

– Te rosszaság! – ütögeti meg a fejét szeretettel Erzsike.

A négy jó barátot nem kell este altatni, amikor a kemencepadkán kialakítják nekik az éjszakai helyüket.

– A mesében az a jó – mondja a dédi a konyhában, miközben a három testvér becsukott szemmel hallgatja –, hogy bármi megtörténhet. Ott, Erdély földön, amikor másnap reggel Farkas Erzsike kinyitotta a szemét, és azonnal indult is a kútra vízért, már nyár volt. És ezen senki nem csodálkozott, hiszen, mint mondtam, a mesében bármi megtörténhet. Akkor folytathatom? – kérdezi a gyerekeket.

– Igen! – válaszolják, hiszen várja őket az Erdély földi barátnőjük.

Sajnos Erzsike édesanyja rosszabbul van. Alig lehet hallani a hangját, annyira gyenge.

– Orvost kell hívni! – tanácsolja Hanna, mert ő is úgy látja, hogy baj van.

– Már volt – mondja Erzsike, és hozza az orvosságos üveget az édesanyjának.

– Menjetez játszani gyerekek! – suttogja a beteg édesanya a takaró alól.

Nagyon meleg van, de ő mégis nyakig be van takarózva.

A gyerekek szomorú szívvel mennek ki a ház elé, a kis térre. A lejtős domb

közepe táján egy oszlop van, mellette a kút, ahonnan a vizet viszik a falubeliek. A víz, ami itt folyik, egy nagyon mélyről feltörő artézi kút vize. Nagyon finom. Azt mondják, nem csak a szomjúságot úzi el, de a beteg embert is meggyógyítja. Erzsike viszi is mindennap a tiszta, friss vizet az édesanyjának.

Ahogy lelépnek a tornácról, aminek szépen faragott virágmintás korlátja van, meglátnak egy négykerekű kis kocsit. Ugye már mondanom sem kell, hogy a négy jó barát azonnal elkezdli húzogatni. A kis Szonját beleültetik, magukat pedig lóként kötik eléje.

Amikor felérnek a domb tetejére, Iván előre ült, és a lába közé fogva a kis kocsi lőcsét, kormányozni kezdi, és így gurulnak le a völgy, a ház felé. Ez egy jó és izgalmas játék. Képzeljétek csak el, hogy a négy gyerek ráül a kis fa kocsira, az pedig zörögve rohan le velük a lejtőn, és alig érnek le, máris sietnek vissza.

Néró kutya ott szaladgál körülöttük. Hol előttük ugrál, és akkor Ivánék rákiabálnak, hogy menjen félre, mert elüthetik, hol meg a jobb, vagy a bal oldalukon. Úgy tűnik, ő legalább annyira élvezi ezt az egészet, mint a négy jó barát.

Amint immár sokadszorra húzzák felfelé a kis szekeret a domb tetejére, a falu túlsó vége felől furcsa zajra lesznek figyelmesek. Fent megállnak, és a templom irányába néznek. Azt látják, hogy a sarkon megjelenik egy ökrök által vontatott fakerekű hatalmas és nagyon furcsa jármű, majd utána még egy, és aztán szinte megszámlálhatatlanul sok. Pillanatokon belül elfoglalják a teret. Van, aki elkezdli lepakolni a portékát a szekेरéről, de van olyan ember is, aki egyszerűen csak az áruja mellé áll, és onnan próbálja eladni. A falusiak azonnal odasereglenek.

– Megjöttek a regátok! – jár szájról szájra.

– Jaj de jó – tapsol örömeben Erzsike –, piac van! Nézzétek mennyi mindent hoztak! Gyümölcs, tejföl, sajt, hús, bőr, szörme, és még édesség is van – mutatja az újdonsült barátainak.

Iván, Hanna és Szonja szájtátva járkálnak a szekerek és a sátrak között. Az egyik kopott posztónadrágos embertől almát kapnak. Nagyot harapnak bele. Olyan ropogós és édes, hogy mindhárman a kút felé mennek, és ott leülnek, mert így jobban érzik ennek a finom gyümölcsnek az ízét, a zamatát és az illatát. A nagy hangzavarban és az almaevéssel elfoglalva, teljesen megfeledkeznek az erdőről. Pontosabban az erdőrémről. Pedig ő most is ott van, és figyel. Lesi az alkalmat, hogy mikor tud majd lecsapni a gyerekekre.

Hannának annyira jól esik a gyümölcs, hogy még a csutkáját is majdnem teljesen megeszi. Látja ezt Farkas Erzsike. Pénzüik ugyan nincs, de ott van az erdő.

– Menjünk, gyűjtsünk egy kis szamócat, vagy epret! – javasolja, és már indul is az erdő széle felé.

– Menjünk a kocsinkkal! – kiált utána Iván.

Megfogja a kis kocsit, hogy ráüljön, és a két testvére is mögé telepedik. Igen ám, de ki tolja meg? Iván nem tudja, hiszen a kis lócs az ő lába között van, azzal kormányozza a járművet. A két lány pedig már annyira jól elhelyezkedett, hogy semmi kedvük kiszállni, és a szekeret tologatni. Néró ott ül mellettük és várja a fejleményeket. Hannának nagy ötlete támad.

– Fogjuk be Nérót! – mondja.

– Persze! Aztán majd megint az erdő mélyén találjuk magunkat! – válaszolja Iván. Szonja azonban a kocsiderékban ülve boldogan kiabál.

– Jaj de jó, jaj de jó! Befogjuk a Nérót!

A farkaskutya okos állat. Tudja, hogy róla beszélgetnek a gyerekek. Nem érti pontosan, hogy miről van szó, ezért kicsit távolabb somfordál és bizalmatlanul néz vissza rájuk. Iván leugrik a szekérről, és odatessékeli a rúdhoz a kutyát. Leveszi magáról az ingét, és azzal köti Nérót a kocsi elejéhez.

– Na és mit gondoltok, mi történt ezután? – kérdezi dédi a konyhaasztalnál ülve.

Az asztal közepén ott a tál, amiben a nem régen sült fánk van, mellette pedig ott ül becsukott szemmel a három testvér és jó barát. Dédi nem várja meg a választ.

– Ahogy befogják a kutyát, az erdő szélén álló hatalmas fenyő tövében természetesen máris megjelenik a nyuszi, és nagy füleit a piac irányába fordítja. Bizonyára érdekli, hogyan alkosznak a portékákra a falusiak. És ha nyúlról van szó, akkor Nérónak olyan szeme van, hogy a világ végéről is meglátná. Most is így történik. Amint meglátja a tapsifülest, mint akit puskából lőnek ki, úgy fut a fenyő felé. A szekér annyira zötykölődik mögötte, hogy a gyerekek majd szétesnek tőle.

Farkas Erzsike ugrana a kutyája elé, hogy megállítsa, de az bizony szó nélkül kerüli ki. A nyuszi addigra már hetedhét országon is túl volt, de Nérót miért is tartaná ez vissza? A cica és a nyuszi a gyengéje. Ha velük találkozik, akkor semmi és senki nem érdekli. Most is így van. Minden a már megszokottak szerint történik. Árkon-bokron át vontatja a kis szekeret. Többet vannak a levegőben, mint az erdő talaján. Minden zökkenőnél felemelkednek, hogy aztán nagyot zuttyanva essenek vissza. Erősen kell kapaszkodniuk a szekér oldalába, hogy ki ne essenek. Még kiabálni sincs erejük. A három testvér fogja a szekér faoldalát, és közben egymást szorítják.

Először az egyik kerék törik ki, aztán egy nagy döccenőnél a másik kettő. Most félig csúszva vonszolja őket a kutya, de még ez sem tartja vissza. A nyulat ugyan nem látja, szaglással pedig nem tölti az időt, így csak rohan, mint akinek elment az esze. Amikor az utolsó kerék is félbetörik, és kifordul alóluk, ők pedig beleakadnak egy sűrű bozótosba, akkor már nem tud tovább futni. Mint egy jó gyerek, leül a szekér maradványa elé.

Iván, Hanna és a kis Szonja a testüket tapogatva bújnak ki a sűrű bokorból, és szedik le Iván ingét a Néró nyakáról. Kiszedegetik a ruhájukból a bogáncsokat, a beléjük akadt és letört gallyakat, majd Iván kérésére Szonja előveszi a netdobozkát. Ma ő a soros, ő vigyáz Net Viktor ajándékára. Mind a hárman egyszerre nyomják meg a gombokat. Hanna a rózsaszínűt, Iván a lilát, a kis Szonja pedig a pirosat. A szürke kiséger azonnal megjelenik, de most a Szonja lábánál. A kislány nem várja meg, hogy felmásszon rá a jó barátjuk, hanem lehajol, és a vállára teszi.

– Köszönöm! – mondja a fülébe vékony hangján az egérke. – Szólj a nővérednek, hogy meg ne mozduljon! És ti sem, ha kedves az életetek!

Szonja azonnal szól a testvéreinek, de már ők is látják, hogy miért figyelmeztette őket a kis barátjuk. Hanna egy szép, dús bokor előtt áll, és málnát szedeget róla. Először észre sem veszi, hogy a bokor túlsó oldalán, vele szemben, egy medve család ugyanezt teszi. A barnamedve mama és papa eszegeti a piros gyümölcsöt, a két kis bocs pedig mögöttük birkózik. Szinte egyszerre veszik észre egymást. Először Hanna, és a medvék is megijednek, de aztán a két felnőtt vadállat leereszkedik a négy lábára, és halkán morog. A kis bocskok azonnal abbahagyják a játékot. Kicsit távolabbra szaladnak, és összebújva figyelik a szüleiket. A két nagy barnamedve mikor látja, hogy a gyermekeik biztonságban vannak, két lábra állnak, és a sűrű bokron keresztül rohannak neki a három testvérnek.

– Gyorsan a fára! – kiált fel a kiséger, de annyira hangosan, hogy még a távolabb álló Iván is meghallja.

Na, ugranak is fel az első közelükben lévő fára. Nem hiába koptatták le tavaly nyáron a lábukról a bőrt, amikor minden fára felkapaszkodtak, mert olyan nagy rutinra tettek szert, hogy pillanatokon belül a fenyőfa ragadós ágai között vannak, csak a kis Szonjának kell egy kicsit segíteniük.

Persze, a medvék sem ijednek meg egy kis fáramászástól. Mennek is utánuk macska ügyességgel, lépnek egyik ágról a másikra, a vastag törzset átölelve. Amint a kiséger meglátja, hogy egyre közelebb érnek a gyerekekhez, leugrik a Szonja válláról, és eliszkol a fenyőfa csúcsa felé. A gyerekek megrémülve, de óvatosan másznak a medvék elől. Egyre vékonyabbak az ágak, amelyekre fel kell lépniük. Ha felnéznek, szinte már csak kőhajításnyira van tőlük a felhő.

Sok-sok mókus érkezik hozzájuk, és megfogják a kezüket, hogy még véletlenül se essenek le. Ivánnak megcsúszik a lába. Ami nem is csoda, hiszen a fenyő gantája nem csak ragad, de amíg nem szárad be, addig erősen csúszik is. A kisfiú egész teste a levegőben lóg. A kezével kapaszkodik, de már nem bírja magát tovább tartani, hiszen a keze is csúszós, és hangos kiáltással engedi el az ágat. A távolabb mászó két testvére visszafordul felé. Meglepődni sincs idejük, olyan

gyorsan történik minden. Azt látják, hogy a mókusok jól összekapaszkodva, egy hálót formáznak, és ebbe esik bele a testvérük. Iván még akkor is félve hadonászik és kiáltozik, amikor már a puha mókushálóban fekszik. Aztán megköszöni és megsimogatja a mókusokat, és elindul a társai után.

A medvék ismét a nyomukban vannak, és ez így megy legalább még egy órán át.

Mikor már olyan magasra érnek, hogy onnan már nincs tovább út, és már a fenyő is hajladozik alattuk, akkor érkezik meg az egérke. De nem jön ám egyedül, nem bizony! Hozza magával a felhőt is, aki lassú méltósággal ereszkedik le a fenyőfa köré. A gyerekek olyan sűrű fehérségbe kerülnek, hogy még a saját kezüket sem látják, egymást meg még annyira sem. Próbálnak beszélni egymással, de hiába kiabálnak, az sem hallatszik el a másikhöz.

Úgy érzik, mintha mindannyian külön-külön, egy-egy üres hordóban ülnének, miközben meg teljesen vizes lesz a ruhájuk. A kiséger ide-odaszaladgál, egyiktől a másikig, és elmondja, hogy mit kell tenniük.

A medvék megállnak alattuk. Úgy gondolják, előbb, vagy utóbb, de eloszlik a felhő, és egyszer a gyerekeknek is le kell jönniük a fáról. Ezért aztán kényelmesen elhelyezkednek az ágak között, és várnak.

Na, ezzel szemben Iván, Hanna és a kis Szonja alig tudja kivárni, hogy az egér hírt hozzon a testvéreiről. A legjobban a kis húguk miatt aggódik a két idősebb testvér. A kiséger először éppen Szonját veszi rá arra, amit egyébként biztosan nem engedett volna meg neki senki. Sem a szülők, de még a testvérei sem.

A mókusok egymás farkát fogva csinálnak magukból kötelet úgy, hogy a legközelebbi égis érő fenyőhöz kapaszkodnak. Ezen a „mókuskötélen” kell átmennie a kislánynak, aki az egérke biztatására el is indul, de már két lépés után megbicsaklik a lába az egyik farok részen. Le is esett volna az irdatlan mélységbe, ha nem lenne olyan szerencsés, hogy az egyik mókus a lába közé kerül, és ő úgy ül rajta, mint a lovon.

Meglátják ezt a varjak is és felrepülnek a fák ágairól. Csőrükkel megfogják a kislányt, és óvatosan átviszik a felhőig érő fenyőfára. Csodálatos a látvány, de még ennél is nagyszerűbb az érzés, hogy a kis Szonja lába éppen csak érinti a mókusok hátát és a farkát, ami kötélként feszül alatta, hiszen a fekete madarak nagy szárnycsapásaikkal a levegőben tartják. Ugyanígy tesznek Hannával és Ivánnal is. Amint a fiú is átér a másik fára, a felhő elbúcsúzik tőlük.

– A barátotok vagyok – mondja a gyerekeknek. – Ha sokáig néztek, mindig megtudjátok a jövőt! – integetett.

– Köszönöm! – kiált utána az egérke.

– Nincs mit. Jövök, ha szükséged lesz rám! – suttogja a fehérség. Ugyanígy köszöntek el a mókusok és a varjak is.

– Szeretünk benneteket! – gördül le egy könnycsepp a kis Szonja arcán, amikor látja, hogy a segítők elugrálnak, illetve elszállnak.

– Mi is szeretünk benneteket kis Szonja – makogják a mókusok, és károgják a varjak. – Csak gondolnotok kell ránk és jövünk!

Erre aztán már igazán sírni kezd a kislány, és csak nagy nehezen sikerül megvigasztalni.

– Lehet, hogy soha többé nem lesznek ilyen aranyos és jó barátaim! – hüppögi.

Az egérke azonban nem hagy nekik sok időt ezen töprengeni, mert máris azt súgja a Szonja fülébe, hogy másszanak lefelé. Így is tesznek. Ágról ágra lépnek egyre lejjebb. Távolról látják a két medve szülőt, ahogy ülnek a másik fán, és várják őket. Annyira lesnek felfelé, hogy nem veszik észre őket.

A gyerekek gyorsan leérnek a túlevelektől sűppedő földre. Már éppen indulnának tovább, vissza a faluba, amikor sírásra lesznek figyelmesek, Iván pedig egyre erősebben érzi magán az erdőrémszűrését.

– Nézzük meg ki sír! – mondja Hanna.

– Neee! Menjünk! Siessünk! – aggodalmaskodik Iván, mert annyira erősen érzi a rémszűrését, hogy libabőrös lesz tőle a háta.

– Te mehetsz, én akkor is megkeresem, hogy ki az! – válaszolja Hanna.

Szonja természetesen a nővérével tart, így a fiú is kénytelen beadni a derekát. Hallgatóznak. Csak időnként lehet hallani a csendes sírdogálást, mert az erdőrémszűrés sokszor elnyomja a hangot. A rém a nagy magas fenyőfákat hajlítja hol jobbra, hol balra, előre, majd hátra. Némelyiket úgy megfeszíti, mintha csak egy íj húrja volna, aztán elengedi, és a fenyőfa felcsapódik, és a millió és millió túlevél, mint számtalan nyílvesző indul az útjára.

A gyerekek gyorsan elbújnak egy fa törzse mögé. Ha ezt nem teszik, akkor úgy jártak volna, mint a fa, ami mögött meghúzzák magukat. Képzeljétek el, úgy néz ki, mint egy sündisznó. Olyan sűrűn áll ki belőle az erős túlevél, mint a sűrűkeféből a szőr.

Sajnos van olyan állatka is, aki nem tud időben elbújni. Talán mert öregebb, vagy figyelmetlenebb. A szemük láttára hal meg egy, a földből kimerészkedő ürge, és az őt leső félig kopasz róka.

A sötét erdőben óvatosan közelítenek a csak időnként hallható csendes sírás irányába. Hanna belebotlik valamibe és elesik. Nem üti meg magát, de a szandálját elhagyja. Azonnal ott guggol mellette a két testvére, és látják, hogy egy vakondtúrásba akadt a kislány lába. Ahogy a földkupacot akaratlanul is

odébb rúgta, az alatta lévő lyukba esett a lábbelije. Amikor kiveszi, akkor látja meg azt az állatkát, aki mindezt csinálta. Ott bóklászik vaksi szemével és nagy, ásó lábaival a gyerekek mellett.

– Segítsük vissza a helyére! – mondja a kis Szonja.

Iván óvatosan irányítja a keskeny járat irányába a fekete állatkát, aki ahogy megérzi az orrával, hogy közel az otthona, egyre gyorsabban mászik, és végül eltűnik a lyukban. Már éppen indulnának tovább a síró hang felé, amikor ismét megjelenik az állatka. Kidugja a fejét a lyukból, és így szól:

– Vakond Józsi a nevem. Rendes gyerekek vagytok. Itt van egy szárított giliszta. Ha úgy adódik, hogy szükségetek lenne rám, kicsit rágjátok meg a gilisztát, és én máris ott vagyok.

Vakond Józsi mondatait is a kiséger tolmácsolja a gyerekeknek, és mire a mondat végére ér, akkorára az állatka el is tűnik a járatában. A két lány először szemügre veszi a vékony, lapos, rozsdaszínű kukacot, majd utálkozva lépnek hátra. Iván, mint egy bátor nagyfiú megfogja és felemeli, majd megnyomják a Szonja kezében lévő netdobozka gombjait, és azonnal eltűnik benne a Vakond Józsi ajándéka.

Ismét felhangzik a kétségbeesett sírás, de nem csak egy valakinek a jajgatását lehet hallani, hanem egymástól függetlenül két hangot. Nem lehetnek messze a gyerekektől a sírdogálók, de mégsem látják őket. Egyre gyorsabban mennek a hang felé. Hanna legelől, utána Szonja, vállán a kiségerrel, majd Iván, aki közben nagyon figyel, mert egyfolytában érzi a dermesztő hideget a háta közepén. Tudja, hogy az erdőrév teszi ezt vele, mégsem tudja megállni, hogy időnként meg ne forduljon, és maga mögé ne nézzen. Bokrokon és száraz ágakon át gázolnak, ami nagy zajjal jár. Időközben megállnak, mert a sírás is megszűnt.

– Biztosan az erdőrév csinálja ezt velünk! – tamáskodik Iván. – Menjünk haza!

És ekkor, de most már nagyon közlel, ismét felhallatszik a kétségbeesett sírás. Hanna lenéz a lába elé, és megdermed az ijedségtől. Ott lát közvetlenül maga előtt egy lyukat. Azonnal odasiet Iván is, és a kiséger javaslatára elkezdik tágítani a vödör nagyságú nyílást. Könnyen megy, mert csupán vékony ágakkal és lapulevelekkel van letakarva az elég nagyméretű verem, aminek az alján a két kicsi medvebocs sírdogál. Annyira messze elkalandoztak a szülőktől, akik még mindig a fán ülve várják a három jó barátot, hogy a sírásuk már nem hallatszik el hozzájuk.

Miután Hannáék letakarították a tetőt a veremről, lenéznek a két kicsi gyermek medvére, akik már feladták a kiszabadulásuk esélyét. A világosbarna földön fekszenek, és minden testrészüket vöröshangyák lepik el. Iván észreveszi, hogy közvetlenül a gödör mellett, egy méternyi magas hangyaboly van. Mutatja Szon-

jának, hogy vigyázzon, mert esetleg még őket is megtámadják ezek a – kicsi méretük ellenére – félelmetes rovarok. Szonja a kisegeret hallgatja, majd felvesz a földről egy botot, és a hangyaboly felé közelít.

– Azt mondja ez az ember, akinek Szonja a neve, hogy most szétrombolja a várakat! Megkeresi a királynőtöket és megöli, ha nem hagyjátok azonnal békén a két kis medvebocsot! – mondja hangyául az egér.

A csúcsos hangyaboly abban a pillanatban tele lesz, és mindenhol vörös katonák szaladgálnak rajta. Felállnak a hátsó lábaikra és fenyegetően csatogtatják az ollóikat. Szonja megfogja a botot, és a vékonyabb végével neki-támasztja a várnak.

– Neee, neee, neee tedd! – jön a válasz, és Iván szeme láttára tűnnek el a medvebocsokról a vöröshangyák milliói.

Aki beszél hozzájuk, az a hangyavár tetején felágaskodva mutatja meg magát. Látszik, hogy valami főnököfélé lehet, mert a többiek csak tisztes távolságról figyelik.

– A két mackó nekünk egyébként is sok lett volna, de ennivalóra szükségünk van, és az mégsem járja kisember, hogy te fenyegetsz bennünket, mi meg éhen halunk. Megértem én, hogy sajnálsz a gyerekmedvéket, de az éhség nagyúr. Ha nem siettek, akkor nem tudom visszatartani az embereimet, és akár az életük árán is megtámadnak mindent, ami ehető! – mondja Szonjának, akinek mindezt a kisegér fordítja a fülébe, de Hanna is meghallja.

– Adj valakit mellém és én mutatok neki egy olyan helyet, ahol találtok élelmet! – szólítja meg a hangyát, és máris indul vissza az elhullott állatok felé.

Iván is velük tart, hiszen itt, az erdőben, az erdőréim birodalmában, nem szabad egyedül csatangolniuk.

A verem szélén marad Szonja, a kisegér és Néró kutya, aki elmaradhatatlan tőlük, és most is csendesen szemléli az eseményeket.

Hanna, Iván és a hangyakülönítmény hamar odaérnek az elpusztult kopasz rókához és az ürgéhez. A vöröshangyák a láthatatlan, és a gyerekek számára nem is hallható sípjukkal jelet adnak a társaiknak, és boldogan takarítják be a várba az erdőréim áldozatait.

A két unokatestvér amint visszaér a veremhez, rögtön hozzákezd a kismedvék megmentéséhez. Iván lemászik a gödör aljába, és amikor kezébe veszi a hozzá közelebb lévő macifiút, az boldogan öleli át a nyakát. Megpróbálja feladni Hannának, de a kicsi állat még mindig annyira meg van ijedve, és ugyanakkor pedig annyira boldog, hogy megmenekült, hogy semmiképpen nem akarja elengedni Iván nyakát. Úgy csimpaszkodik bele, mintha az élete függne tőle.

– Engedd el a kisember nyakát, mert különben nem tud segíteni! – figyelmezteti a kisegér. – Csak kitesz a veremből, és máris jön utánad! – biztatja, de a

medvebocs úgy tesz, mint aki nem érti, mit mondanak neki, sőt, még jobban szorítani kezdi Ivánt, aki már alig kap levegőt ettől a nagy szeretettől.

A másik medvebocs a verem alján nyögdécsel. Végül Iván a már kezében lévő medvebocccsal együtt leguggol, és felveszi az ölébe a másikat is. A nagy súlytól alig áll a lábán, de annyira jó érzés tölti el a két állatka ragaszkodása miatt, hogy elkezd keresni valami feljárószerűséget.

Körbejárja a gödröt. Egyszer, aztán még egyszer, és még harmadszorra is. Alaposan megvizsgálja a verem oldalát. A lábával ellenőrzi a falát, hogy ki tudna-e taposni benne lépcsőket, de sajnos nem jut előre. A gödör szélén lévők tanácsokkal látják el.

– Nyújtsd fel a kezed, Iván! – kiáltja Hanna. – Megfogjuk és kihúzzunk.

Iván nyújtaná a kezét, de a bocsok nem engedik, hogy elengedje őket, pedig annyira kapaszkodnak a kisfiúba, hogy egyébként sem esnének le róla, csak hát szükségük van Iván karjaira is, hogy ölelje őket.

A fentiek teljesen tanácstalanok, amikor azt hallják, hogy a kiséger valakinek elmeséli a történeteket. És a következő percben a kisebbik fenyőfa csúcsa lehajlik a verem felé, és a fán ott ül medveanya és medvepapa. A súlyuk alatt egyre közelebb és közelebb kerül a lehajlott fa Ivánhoz. Mert, hogy el ne felejtsem, időközben a gyerekeiket kereső barnamedvék odaértek Hannáékhoz, és nekik mesélte el az egér, hogy mi történt a bocsokkal.

A medvebocsok, ahogy meglátják a szüleiket, mennének is hozzájuk, meg nem is. Nyújtják ugyan a mancsukat az édesanyjuk felé, de Ivánt sem engedik el.

A medveszülők ismerik a bocsaikat. Tudják, olyanok, mint ők. Ha valamit a fejükbe vesznek, akkor attól nem tágítanak, és ha valakit megszeretnek, azt soha el nem hagyják. Így aztán nem vitatkoznak. Megfogják mind a hármukat és egyetlen lendítéssel, és a fenyőfa segítségével, kiteszik őket a gödör szélére.

Medvemama füveket keres a fák között, és azzal kenegeti be a gyerekei sebeit, amit a hangyák marása okozott. A nagy és erős medvepapa pedig fákat csavar ki, és kerítést csinál belőlük a verem oldalára, hogy ezután már senki ne essen bele. Hamar elkészülnek. Közben Iván, Hanna és a kis Szonja a macikkal játszanak. Néró egy kicsit távolabbról nézi őket, míg az egér a medveszülőkkel beszélget.

– Azt mondják a medvebocsok szülei, hogy nagyon sajnálják, ami történt, és hogy ételnek néztek benneteket. Nem gondolták volna, hogy ennyire jószívű embergyerekek vagytok. Meg akarják hálálni, amit a medvebocsokért tettetek, és szeretnének a barátaitok lenni, ha elfogadjátok a barátságukat...

– Igen, boldogan elfogadjuk! – vág közbe Hanna, és természetesen Szonja is megerősíti a nővére szavait.

– Igen, igen, nagyon jó lesz!

– Most adnak nektek egy bajusz szőrt, és ha bármikor bajba kerültök, csak fújjátok meg egyszerre, és ők azonnal ott lesznek, és segítenek, ha tudnak.

És máris ott van egy sötétbarna, erős szőrszál a Szonja kezében.

A medvebocok, amikor meghallják, hogy menniük kell, ismét Iván nyakába ugranak. Hiába, nem akarják otthagyni a megmentőiket.

– Talán az erdő széléig együtt mehetnénk! – javasolja Iván.

Így is tesznek. A medvecsalád elkíséri őket a faluig. Medvepapa a hátára veszi a kocsi maradványait, a gyerekek pedig kézen fogva mennek a bocsokkal, akik boldogan mesélnek magukról a három testvérnek. Az egér nem győzött tolmácsolni.

Hannáék élvezettel hallgatják őket. A legjobban az a történet tetszett nekik, amikor a bocsok becsapták az erdei méheket, és elvették tőlük a mézet.

– Az úgy volt – meséli ugrálva a kis bocsk –, hogy az apukám odament a méhekhez, akik az öreg fa odvába fészkeltek. Na, meg is ijedtek azonnal. Jöttek velem szemben. Apukám azt mondta nekik, hogy ne féljenek, segíteni jött. A méhek csak néztek rá, hiszen erre még nem volt példa. Nézzétek, ég az erdő, mutatott apukám maga mögé, ahol mi – az egyik bokorban – egy füstölő gombával legyeztünk feljűk. Kitért a pánik. Rohantak összeszedni mindent, amit csak lehetett. Én is sietek, kiáltotta feljűk a papám, és eliramodott, de az első fa mögött meg is állt. Nem kellett sokáig várni, és egy méh sem volt már, csak a hátrahagyott méz. Nagyon finomat ettünk. Te is szereted a mézet? – kérdezi Ivánt.

– Igen – feleli a kisfiú, és ezt már fordítás nélkül is megérti a bocsk.

– Igen, igen, igen – mondogatja. – Anyúúú! Tudok emberül! – dicsekszik.

Ahogy mennek, mendegélnek, megtalálják a kitért kocsikerekeket és azokat is felveszi a medvepapa. És amikor a falu szélére érnek, egy szempillantás alatt eltűnik a medvecsalád. Ami nem is csoda, hiszen a falu asszonyai ott vannak a kút mellett, és hangosan, jajveszékelve sírnak.

Szonjának még mindig a kezében van a medvebajusz. Előveszi a netdobozkát. A testvérei megértik, hogy mi a terve. Megnyomják egyszerre a három gombot. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, a kis Szonja pedig a pirosat, és a szőrszál eltűnik a dobozkában.

Néró rohan a díszesen faragott házukhoz, és hangosan lefetyelni kezdi a lépcső elé lerakott edényből a vizet.

A három testvér is odaér a Farkas Erzsikéék házához. Az új barátnőjük éppen akkor jön ki az ajtón. Nagyon bánatos az arca. A szeme könnyektől csillog.

– Mi a baj, Erzsike? – megy oda hozzá, és fogja meg a kezét Hanna.

– Édesanyám már nem bírja sokáig – válaszol. – Mi lesz velem, ha ő is meghal?
– mondja és zokogásba tör ki.

A kút felől is hallani a jajveszékelést. Iván arra néz.

– A férfiak lent rekedtek a bányában – folytatja Erzsike. – A bányarém ismét tragédiát okozott. Elöntötte a tárnákat és a vajatokat vízzel. Minden bányász ott van. Ha elfogy a levegőjük, ők is meghalnak. A nagybátyáim is ott vannak. Nagyon nagy baj ez nekünk és a falunak. Az lenne a legjobb, ha hazamennétek! Nem nektek való ez az élet. Mi lesz most velünk? Mit fogok ezek után csinálni? Még talán menhelybe is kerülhetek – sír megállás nélkül a barátnőjük, majd leül a tornácon lévő színes, virágmintás fa kanapéra.

Iván és Hanna egymásra néznek. Az egész falu gyászban van. Mindenki sötét, vagy fekete ruhában jár, és annyi könny folyik le az arcukról a földre, hogy nincs olyan hely, ami ne volna könnyel áztatva. Ezek a szívet szaggató szomorúság könnycseppjei. A zöld fűszálak és a közöttük nőtt apró fehér, sárga és kék virágok egy szempillantás alatt elhervadnak. A két testvér lemegy a tornácról a lépcső elé.

– Csináljunk valamit Iván, mert én is mindjárt sírni kezdek! – mondja Hanna.

– Jó, de mit? – kérdez vissza a fiú.

Természetesen máris ott terem mellettük a kis Szonja, akiről mindig megfélemedeznek. Neki azonban mindenre kiterjed a figyelme, és a nővérétől is elmaradhatatlan.

– Azt mondja az egér, hogy a legöregebb varjú tudja – szól közbe.

Na, nem is kellett biztatni a három jó barátot. Köszönés nélkül rohannak el az erdőbe. Iván a háta közepén most is érzi a rém tekintetét, de leküzdi a félelmét.

– Hol van a varjú? – kérdezi Szonja a kiséértől.

– Az erdő közepén, a legmagasabb fa tetején ül a fészkében, mert már annyira öreg, hogy mozdulni sem tud – feleli a kiséger.

– Miért, hány éves? – kérdezi Hanna.

– Több mint háromszáz – feleli a kiséger. – De ha segíteni akartok, akkor sietnetek kell!

Szonja előveszi a netdobozkát. Megnyomják a gombokat. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, Szonja pedig a pirosat, és máris ott terem mellettük az a farkas, akivel megállapodtak.

– Figyelj csak, farkas koma! – szólítja meg Iván az ordast. – Ha segítesz nekünk, akkor megint adunk egy farkat.

Nem kell rábeszélni a farkast, máris jön mind a hat testvére. Így hát a hét farkas védelme alatt szaladnak el az erdő közepéig, az égig érő fához. Amint Iván

meglátja a fát, aminek a tetejét már felhők takarják, azonnal el kezd felmászni rá.

– Mindjárt jövök! – kiált le a két kislányhoz, és csimpaszkodva húzza magát egyre feljebb és feljebb. A lábait nekitámasztja a fa törzsének. Először csak az egyik cipője esik le, de akkor már olyan magasságban van, hogy hiába néz utána, nem is hallja, és nem is látja, hogy merre esik a lábbeli. Aztán a másik is elmarad, de ekkor már utána sem néz. Egyfolytában azon jár az esze, hogy időben felérjen. Megállás nélkül lép egyik ágról a másikra, fogja meg a következő kapaszkodót, és húzza fel magát. És egyszer csak felér a felhők magasságába. Hirtelen minden tejfehér. Nem látja, hogy hová lép, és hogy mibe kellene kapaszkodnia, de kockáztatnia kell! Nem várhat arra, hogy a szél elfújja a felhőt!

– Iván! Hát miért nem szólsz, hogy menjünk arrébb? – szólal meg a fehérség, miután a kisfiú majdnem leesett, mert mellé lépett az egyik ágnak.

– Jaj de jó! Beszéltek hozzám és én megértem! – lelkesedik fáradtan.

– Hát persze hogy megértesz bennünket! Csak ne a füledet és ne a szádat használd, hanem a szívedet, Iván! Azzal mindent megértesz és te is mindent el tudsz mondani! – mondja a felhő, és hirtelen esőcseppé változik.

Gyönyörű szivárvány lesz a helyén. A közepe magasra emelkedik és megszólítja a kisfiút:

– Gyere a hátamra! A lépcsőkön könnyebben haladsz. És amikor majd felérsz a legmagasabb pontra, ott lesz az, akit keresel. Bennem gyönyörködik. De vigyázz, hogy hogyan köszönsz neki, és hogyan kérdezel, mert nagyon sértődékeny, és azt mondják, az erdőrem barátja!

Iván nekirugaszkodik és átugrik a szivárványra. A lépcsőkön futva teszi meg az utat a háromszáz éves varjúig. Amint odaér, egy óriási fészket lát. Nézi, dörzsöli a szemét. Közelebb kellene mennie, de valamitől tart, és ezért nem mer. Kicsit előrehajolva erőlteti a szemét, de akárhogy is nézi, az ütött-kopott fészken kívül nem lát mást. Hirtelen arra gondol, hogy hiába jött fel, mert talán nem is itt él a mindent tudó varjú. Vagy az is lehet, hogy közben meghalt, vagy esetleg mégis tud repülni, és csak később érkezik. Leül a legfelső szivárványlépcsőre. Ha nem fiú lenne, akkor talán még a szája is sírásra görbülne, de eszébe jut az édesapja intelme és visszatartja a csalódottságát.

– Mi van Iván? Hát ennyi volt? – szólítja meg egy nagyon vékony hang a fészek felől. – Gyere közelebb te emberkölyök!

Iván odaül a fészek mellé. Nem volt szükség sem köszönésre, sem pedig kérdésre, mert a fészek mélyén nagyon kicsire összezsugorodott, jóságos szemű öreg varjú anélkül is elmond mindent.

– A harmadik erdő túlsó végén van egy szakadék, aminek az alján a föld mé-

lyén élő, eddig még soha nem látott állatok élnek. Ennek a szakadéknak a szélén nőtt egy különleges fenyőfa. A fenyőfának van egy fia, ő is ott van mellette. Ezt a fiút kell elvinnetek, de úgy, hogy meg ne sérüljön. Oda kell vinni a bánya fölé és el kell ültetni. A fa abban a pillanatban kiszippantja a vizet a tárnákból és hatalmasra nő. A hetedik, a tizenharmadik és a tizenkilencedik ágáról le kell szedni háromszor 347 darab tűlevelet. Ebből kell kiperéselni a gyógyító nedvet, és ebbe kell megfürösztetni a barátnőtök édesanyját, és így minden jóra fordul. Na, indulj, de előtte töröld meg a szemedet! Ki látott még fiút könnyektől fényes szemmel? – nevet halkán a rekedtes hangján, aminek aztán köhögés lesz a vége. – A szívetekkel lássatok embergyerekek! Akkor minden nehézséget legyőztök! – szól a kisfiú után.

Iván a szivárványlépcsőn egyszerre öt lépcsőfokot ugrik lefelé, majd átkapaszodik a fenyőfára. Persze előtte megköszönte a segítséget a szivárványnak.

Hamar leér a földre a lányokhoz. Elmondja mindazt, amit megtudott a varjútól, és máris indulnak tovább.

– Na, nem vagytok fáradtak? – kérdezi dédi a három testvért a konyhaasztalnál.

A gyerekek fáinkot esznek, és tele szájjal felelnek, hogy nem. Folytassa csak a történetet, hiszen meg kell menteniük a falut és az Erzsike édesanyját, mondják.

Dédi belenéz a tálba. Látja, hogy fogytán van benne a sütemény, de azt is felméri, hogy talán a mese végéig kitart.

A szemben lévő ablakon át kinéz az udvarra. Zsebkendőt vesz a kezébe. Leteszi maga elé az asztalra és hajtogatni kezdi. Gondolatban már messze jár. És ahogy a gyerekek megérik a dédi utazását a faluja felé, ők is ismét ott teremnek a sűrű sötét erdő közepén. Szaladnak abba az irányba, amit a Szonja vállán ülő kisegér tanácsol nekik. A farkasok kísérik őket. Már csak kér farkasnak nincs farka, mert, ahogy a nagy fenyő alatt megígérték, Iván visszaérése után ismét kaptak egyet. Megegyeznek, hogy együtt folytatják az utat, és a szakadéknál, ha megtalálják a kis fenyőt, akkor kapnak még egy farkat, és amikor a fát elültették a bánya fölé, akkor megkapják az utolsót is.

Az ordasok jól végzik a dolgukat. Jobbra, aztán balra rohannak a gyerekek által láthatatlan ellenségnek. Az erdőrem katonái próbálkoznak ugyan, de a farkasokkal nem bírnak.

Megszomjaznak. Egy tiszta vizű patakot látnak maguk előtt. Annyira átlátszó, hogy látni lehet a vígan úszkáló halakat a meder alján. Talán öt lépésre lehetnek tőle, de a farkasok nem engedik, hogy közelebb menjenek.

Iván lefekszik, és úgy néz a patak felé. A rém most is a feje tetején áll és azt várja, hogy a gyerekek a szájába varázsolt patakhoz menjenek, de már nem tudja őket becsapni. Harmatot gyűjtenek a gyerekfej nagyságú lapulevelekből, és azzal oltják a szomjukat.

Megérkeznek az első erdő végére. A következő erdő eleje körülbelül harminc lépésre van. Igen ám, de a földből különböző nagyságú szegek állnak ki. Van itt az egészen kicsitől, amit meglátni is alig lehet, az egészen nagyig, ami még a Szonja fejét is eléri. Az a legveszélyesebb, hogy mindegyik tűhegyes. Látszik is a tüskék némelyikén, hogy sok állat lelte már itt a halálát. Iván, Hanna és Szonja visszarettennek. A szegek annyira sűrűn nőnek ki a földből, hogy még a lábuk sem fér közéjük.

Ivának eszébe jut a felhő. Lefekszik a hátára és most nem az erdőt nézi, hanem az égen egymás fölött úszó felhőket. A társai és a farkasok is figyelnek és várják, vajon mit akarhat a komoly arcú kisfiú. És Iván teljesen beletemetkezik a látványba. Úgy látja, mintha egy végtelen nagyságú tenger volna felette és azon hajók úsznának. Az egyik képzelt hajó elején még emberarcot is lát, amint az nevet rá, a másíkról pedig valaki hívogatóan integet. Felugrik. Előveszik a netdobozkát és megnyomják egyszerre a gombokat, ahogy azt Viktor meghagyta nekik, és abban a pillanatban, ami eddig lent volt, az most felülre kerül, ami pedig fent, az alulra. Most felettük lógnak a hegyes vasak és szegek, előttük pedig az úszó felhőhajók vannak. Fel is ugranak az elsőre és azon haladnak a másik erdő felé. Még szerencse, hogy a hajónak nincs árboca, máskülönben beleakadna a felülről lelógó veszélyes vasakba. Még így is állandóan a fejük fölé kell figyelniük, mert van olyan hegyes szeg, ami kis híján a fedélzetet súrolja. Lehasalnak a hajó fenekére, és ha még így is túl közel kerül hozzájuk valamelyik, akkor oldalra gurulnak előre.

Az ég tengere alattuk hullámzik, ezért a felhőhajók időnként nagyon közel kerülnek a szegekhez. A fölējük került föld felülete is hepehupás, így aztán sokszor teljesen kilátástalan helyzetbe kerülnek. Mint most is, amikor az előttük úszó hajó végébe beleakadt az egyik szeg, és az ő felhőhajójuk pedig vészesen közeledik felé. Ezek az égi járművek vagy összeütköznek és akkor nagy villámlások keletkeznek, vagy pedig egészen egyszerűen alulról vagy felülről kikerülik egymást.

Iván látja a közeledő bajt. Oda kúszik a hajó elejébe, és amikor eléri az előtte megakadt, csendben úszó járművet, a sajátját alányomja. Így előzi meg az összeütközést. Most már könnyen kiköthetnek a második erdő szélén, ahol a netdobozka segítségével visszafordítják a hegyes, szeges rétet az eredeti állapotába.

– Sietnünk kell, mert fogy a bányászok levegője és az Erzsike édesanyjának az életerejé! – mondja Szonja vállán a kisegér.

Futásnak erednek. Kerülgetik a fákat és a bokrokat. A farkasok velük együtt rohanak. Annyira sietnek, hogy észre sem veszik, már nem támadják őket az erdőrem katonái. Így érnek el az erdő közepére, ahol szinte semmit nem lehet látni, hiszen

ez az erdő még sűrűbb, mint az első, és emiatt annyira sötét, hogy ha nem volnának a pislákolón világító szentjánosbogarak, akkor még el is tévednének. De ezek az apró bogarak, amikor lemegy a nap, és feketébe öltözik az erdő, akkor azonnal ott teremnek és utat mutatnak a vándornak, a vadásznak, és a vadász elől menekülőnek. A gyerekeknek nincs idejük rájuk csodálkozni, pedig nagyon érdekes és szép amint a milliónál is több apró lámpa a bokrokon világít.

– Bújjatok gyorsan a farkasok alá! – kiáltja kétségbeesetten a kiséger, miközben a farkasokat is figyelmezteti, hogy álljanak meg, mert baj van.

Ekkor veszik észre, hogy a fák közül labdaszerű fekete gömbök repülnek feléjük. Ezek mind-mind fejek, apró lábakkal és hadakozó kezekkel és mindegyik hátán van egy kis sugárhajtómű. Számolatlanul sokan vannak és folyamatosan támadják a kiscsapatot. Olyan gyorsan repülnek, hogy amint elhúznak mellettük, csak a sistergést lehet hallani.

A három testvér a három farkas hasa alatt van. Erősen kapaszkodnak a szőrükbe, a farkasok pedig nagy agyaraikkal csattognak, amint megpróbálják elkapni az erdőrév támadó katonáit. Szonja veszi észre először, ami nem is csoda, hiszen eddig vele volt, hogy a kiséger eltűnt.

– Elveszett az egérke! – kiabál át Hannának és Ivánnak.

– Csak leeshetett, meglesz, ne félj! – válaszol a nővére. – Kapaszkodj! Észre ne vegyenek a katonák! – figyelmezteti a húgát, de már késő.

Szonja meg akarja fogni a vállát, hogy meggyőződjön róla, valóban nincs-e ott a segítőjük, de leesik a farkas alá. A gömbkatonák azonnal észreveszik.

A közeli fenyőfán gyülekeznek, láthatóan megbeszélést tartanak. A kislány visszapaszkodik a farkasára, de már késő volt. Az ellenség rájött, hogy hol vannak ők hárman. A sok sistergő hajtómű hangos zúgássá változik, amikor egyszerre támadni kezdenek.

– Itt a vég! – kiáltja el magát Iván. – Menjünk haza a dédihez, mert ezek halálra szurkálnak bennünket!

Hanna nagyot sikít, amikor a jobb kézfejét az egyik gömbkatonák kardjával megvágja. A katonának viszont ez volt az utolsó ténykedése, mert ebben a pillanatban szétnyílik az erdő lombkoronája, és a résen nem csak a napfény tör be, de tengersok varjú érkezik zuhanórepülésben. A rémkatonák nem is tudnak előlük elmenekülni. Vissza akarnak húzódní, és elbújní a fák ágai között, de a varjún, aki az erdő és a levegő legokosabb madara, nem fognak ki. Számítottak rá, hogy a fák ágai közé bújnak, ezért egy varjúkülönítmény már ott várta az ellenséget a fák előtt, a többiek pedig a farkasok között cikázva szedték le a rémkatonáit.

Minden annyira gyorsan történt, hogy még megköszönni sem volt idejük

a testvéreknek. Ahogy jöttek a varjak, ugyanolyan gyorsan el is repülnek.

– Itt van az egérke! – újságolja Szonja boldogan a testvéreinek.

– Hát persze! Hol is lennék? – nevetgél a kis szürke hosszúfarkú. – Csak elmentem telefonálni a varjaknak!

– Hát ez a kisegér?! – csodálkozik elismeréssel a hangjában Hanna. – Mi is lenne velünk nélküle? – néz szeretettel a hugicája vállán ülőre.

– Menjünk, szaladjunk! – mondják egyszerre mind a négyen és így is tesznek.

Most Hanna szalad elől azzal a farkassal, aki alatt elbújt, utána Szonja, vállán a kisegérral, majd Iván, és természetesen mindketten az ő farkasaikkal. A többi ordas előttük és mögöttük kémlel. Így érnek a második erdő végére, ahol hatalmas zúgó folyam állja az útjukat. Annyira nagy sebességgel és erővel folyik a víz, hogy még a halak sem tudnak benne úszni. Neki verődnek a kiálló sziklának és repülnek a végtelenbe, ahol majd valamelyik tengerben kötnek ki.

Iván felvesz a földről egy darab fát és beledobja a vízbe, ami úgy beszippantja magába, mintha soha nem lett volna a fadarab még a közelében sem. Leülnek a vízpartra. Szonja előveszi a netdobozkát és megnyomják a gombokat. Szonja a pirosat, Hanna a rózsaszínűt, Iván pedig a lilát, és abban a pillanatban egy nagy gát állja el a folyó útját.

– Rohanjunk – mondja Iván –, mert ha a víz eléri a gát tetejét, akkor megint elmos mindent!

Így is tesznek. Úgy szaladnak, mint még soha. A folyó közepénél lehetnek már, amikor észreveszik, hogy a víz nélkül maradt meder alján hatalmas állat várja őket. Odébb menni nem tud, de a csápjaival csapkodva az utat is elállja.

A csapat egy pillanatra megáll. A ronda vízi lény csak egy meghatározott magasságig tud csapkodni, ezért a három farkas most a hátára veszi a testvéreket és úgy szaladnak neki, hogy átugorják a csápokat. Most már ott is maradnak, hiszen a farkasok hátán gyorsabban haladnak.

Amint átérnek a folyón, fület sértő dübörgéssel omlik össze a gát a víz súlya alatt, és amikor a gyerekek visszaneéznek, már csak betonmaradványokat látnak, amit a habzó víz mérgesen szed apró darabokra.

De nem tölthetik ámuldozással az időt. Belevetik magukat az erdőbe, ami még az előbbinél is sűrűbb, viszont nem sötét, mert ennek az erdőnek a fenyőfái világítanak. És akkora a csend, hogy akármilyen óvatosan is mennek a farkasok, mégis hangos dobszólónak hangzik. Sietnének, de nem félnek, hogy felverik az erdő csendjét.

A világító fák pislákolni kezdenek. Vagy nagyon fényesek, vagy alig

láthatóak, vagy pedig a kettő variáció között megannyi fényvel világítanak.

– Így beszélgetnek egymással – suttogja Iván a társainak.

– Egérke, te tudsz velük beszélni? – kérdezi Szonja a vállán ülő állatkát.

– Gondolod, hogy világítok? – mondja bosszúsan a kisegér.

A fák egyre gyorsabban változtatják a fényüket és már hajladoznak is. Az egész erdő olyan körülöttük, mint egy nagy hangszer, ami minden hangnál másként világít. Csak egy pillanatra, majd hosszan, pislákolóan, fényesen vagy halványan, és még felsorolni is nehéz, olyan sokféleképpen adnak jeleket egymásnak, miközben annyira mozognak, hogy még össze is csapnak az ágaikkal. A csendes erdő, amiben eddig csak a farkasok lépte volt hallható, most az ágak recsegésétől hangos.

– Ki zavarja a nyugalmunkat? – harsogja túl a fák által keltett zajt egy mély, érces hang.

A gyerekek és a farkasok a félelemtől egymás kezét fogva néznek fel a fák tetejére, de nem látnak semmit. Az eddig morzejelekkel beszélgető izgó-mozgó fák kihúzzák magukat, és egyenletesen világítanak.

– Kik vagytok, és mit akartok a földünkön? Ki engedte, hogy ide gyertek? – kérdezi a hang mennydörögve.

A három testvér most már nagyon fél, mert amikor a hang megszólal, a föld is megmozdul alattuk. Meg kell egymásban kapaszkodniuk, hogy el ne essenek. A föld rázkódik, remeg, üregek alakulnak ki, majd csukódnak be előttük.

– Mi csak ... – mondaná Iván, de a cserfes Szonja közbe vág:

– A kisleányért jöttünk bácsi, mert beteg az Erzsike anyukája – és máris sírásra húzódik a szája széle.

– Ki az az Erzsike? – kérdezi a hang, és most már nem csak megremeg alattuk a föld, hanem ki is nyílik előttük két hatalmas szem.

A gyerekek most veszik észre, hogy a zengő hangú lény arcán állnak. A feje olyan nagy, hogy a füle talán az erdő mélyén lehet, a lába pedig bizonyára addig a folyóig érhet, amin a jó előbb átjöttek.

– Húúú! – mondja, vagy inkább suttogja Hanna. – A lábán, a hasán és a mellén jöttünk végig!

– Ezért jött hát az a furcsa huzat abból a barlangból, amit útközben láttunk – szólal meg Iván. – Az volt az orra lyuka.

A lény egész testéből égisz érő fák nőttek ki és bokrok, bozótosok borítják a fák közötti területet is.

Ismét megremeg alattuk a föld, és az erdő most tótágast áll. A lény ugyanis felül. A testéből kinőtt égisz érő fenyőfák vízszintesbe kerülnek, és a csúcsuk eléri a második erdőt is.

A gyerekek lecsúsznak a lény arcán. Átkarolják a hozzájuk legközelebb lévő fa ágait és azon lógnak. Alattuk egy nagy mélység van, előttük pedig a lény lába szárából kiálló fenyőfák.

A hatalmas szem most egészen közelről nézi őket. Ahogy kinyitja a szemhéját, a bokrok úgy pattannak le róla a mélybe, mintha lövedékek lennének.

A farkasok is a bozótos, tüskés sövény aljába kapaszkodnak, hogy le ne zuhanjanak.

– Iván segíts! – kiabál Szonja és a két kicsi kezével egy faágba csimpaszkodva lóg. Egyre nehezebben tudja magát tartani.

– Le ne ess kislány! – hangzik fel közvetlenül alattuk a dörgő hang, és egy óriási tenyérszerű, kevés fával körbevett síkság emelkedik alájuk.

A három testvér elengedi a faágot és lehuppan a puha, füves tisztásra. Követik őket a farkasok is. Igaz, ők gurulva érték el a biztonságos kezet.

– Na, most már beszéljétek, mert álmos lettem és aludni akarok! – mondja a lény.

Szonja, Hanna és Iván egymás szavába vágva mesélik el, hogy mi történt velük, és miért zavarták meg a bácsi álmát. Elmondják az első erdőben történeteket, aztán a másodikban, és elmesélik a legfontosabbat, hogy a bányát elöntötte a víz, és a bányászok meghalnak, ha nem tudnak kijönni, és hogy az Erzsike édesanyja halálos beteg, és ők mindenképpen segíteni akarnak. Elhatározták hát, hogy mindent megtesznek, hogy ez sikerüljön. Most is ezért vannak itt. A lény figyelmesen végighallgatja őket, aztán mérgesen dörög.

– Mindig is ilyen rossz gyerekek voltak. Szegény édesanyjuk nagyon sokat sírt miattuk. De már felnőttek, és ha eddig nem sikerült, akkor most már nem lehet őket megnevelni. Pedig kicsinek annyira helyes, jóra való gyerekek voltak. De ki tudja? Hallottam én már olyanról, hogy valakinek felnőtt korára jött meg az esze – mondja.

– Kiről beszél a bácsi? – kérdezi bátortalanul Szonja.

– Kiről? Talán kikről? Az ikrekről, kislányom. Akiket ti erdőréznek és bányaréznek neveztek, pedig amikor erre a világra születtek, nem ilyen nevet kaptak tőlünk. A nagyobbik neve Zsindely, a kisebbik fiámé pedig Cukor.

– Tényleg? De jó nevük van! – mondja Hanna.

– Igen. Az egyik mindig fent volt a ház tetején és onnan csúszkált le. Nem győztem újra zsindelyezni. Ezért gondoltuk, hogy a neve is ez legyen. A másik pedig annyira szerette a cukrot, hogy bármire képes volt érte. Úgy ette ki a fák odvából a mézet a méhek elől, mint a medve. A sok csípéstől azonban annyira feldagadt az arca, hogy napokig nem látott a szemével. Beteg lett, ezért költözött a föld alá.

Egy szusszanásnyi időre elhallgat. Nagy, kidűledő szemeihez emeli a tenyerén

ülő gyerekeket és a farkasokat. Az ordasok félelmükben a bokrok alá bújnak. Iván, Szonja és Hanna kihúzza magát és bátran néz a kidomborodó barnássárga szemekbe. És amikor a rémek apja lecsukja a szemét, a szempillája olyan nagy szelet vet, hogy a testvéreknek meg kell kapaszkodniuk a tenyerén nőtt fákban, hogy el ne vigye őket az erős fuvallat.

– Nekünk mennünk kellene bácsi, mert nagyon várnak bennünket! – szólal meg vékony hangján Szonja.

– Menjetek csak, de a különleges fenyőfa gyermekét nem lesz egyszerű dolog ellopnotok!

– El kell lopnunk? – kérdezi Hanna.

– Bizony, bizony! – válaszol a lény. – Őt a harmadik fiam örökölte, aki lent lakik a föld mélyén, az erdő széle után, a szakadékban. Sajnos nehezen született meg. A drága feleségem sokáig vajúdott vele és én nem tudtam neki segíteni. Élt akkor még itt egy vajákos asszony, de nem segített, jobbára csak ártott – meséli a lény, és az emlékezéstől nagy könnycseppek indulnak el a szeméből, és amint a kamionkeréknyi könnygömbök a tenyér felé gördülnek, Iván elkiáltja magát:

– Bújjunk el ide, ebbe a mélyedésbe!

És az utolsó pillanatban sikerül is nekik elbújniuk. A könnycseppek pedig, mint valami vízbombák csapódnak bele a talajba. Talán a lény két ujja között alakult ki az a barlang, amiben átmenetileg sikerül menedéket találniuk. Azért csak átmenetileg, mert az összegyűlt könnycseppek közben nagy tóvá alakulnak és a sós víz folyik befelé az üregbe. A gyerekek feljebb másznak. Már éppen elhatározzák, hogy kijönnek a barlangból, amikor elmarad a könnyutánpótlás.

– Sajnos nagyon ronda lett a gyerek – folytatja a lény. – Soha nem mondtuk meg neki, és a bátyjainak is megtiltottuk. Minden tükröt szétörtünk és elástunk, de egyszer nagyon óvatlan voltam. Az én csúf kisfiam elesett és lehajoltam hozzá, hogy megvigasztaljam. Csakhogy elfelejtettem becsukni a szemem. És akkor megtörtént a tragédia. Meglátta magát a szemem fényében és a megrázkódtatástól azonnal világgá ment, de csak a szakadékig jutott. Azóta is ott él. Csak akkor jön fel, ha senki nem látja. Tüske a neve. Azért ezt a nevet kapta, mert ha véletlenül belelépett egy hegyes szűrőbe, mindig sírva jött hozzánk és hüppögve mondta, hogy tüske, tüske.

Amíg meg nem látta magát, ennek a gyereknek olyan jó szíve volt, hogy az egész erdő állandó boldogságban élt. Akkor még voltak állatok, madarak, bogarak, de most már alig vannak. Csak a fák tartanak ki, de velem együtt általában ők is alszanak.

Na, menjetek! De vigyázzatok, mert nagyon megváltozott az én kicsi fiam. Most

mindenkit ellenségnek tart, aki egészséges, vagy szebb, mint ő. Márpedig nem hiszem, hogy volna olyan élőlény a világon, aki nála is csúnyább lenne! – ezzel hátrahanyatlik és hangos szuszogással aludni kezd.

És miután a testén és a fején lévő fák és bokrok visszakerülnek az eredeti helyzetükbe, a gyerekek ismét kénytelenek megtenni a nagy utat, hiszen a tenyérből leszállva újra a folyóhoz kerültek közel. De most már ismerik az utat, és a farkasokkal együtt futva mennek ki az erdőből. Hanna látja meg először a fát.

– Nézzétek, ott van! – mutatja a selymes levelű fenyőfát, aminek a tűlevelei, ahogy egy kicsi szellő éri őket, zenélni kezdenek.

Kész szimfóniák hangzanak el. A három jó barát, ahogy hallgatja ezt a különleges koncertet, hol a rock palotában érzik magukat, hol meg a művészetek palotájában. A következő pillanatban pedig csecsemőknek való zenét hallat a fa. Az ámulattól majdnem megfeledkeznek a fagyerekről, pedig ő is ott van a nagy, selyemlevelű fenyő alatt, és a maga módján ő is közreműködik a zenélésben.

A farkasok is lenyűgözve hallgatják a zenét. Az egyik kísérni kezdi, de ahogy felhangzik az inkább üvöltésnek mondható éneklése, a két fa abbahagyja a koncertet. A gyerekek csak most veszik észre, hogy nem is a szellő mozgatja a selyem tűleveleket, hanem a fa. Olyan, mint egy nagy hangszer, amin a levelek a billentyűk.

Velőt rázó üvöltés hangzik fel a fák mögötti szakadékból. A gyerekek nem értik, hogy mit mond a rém a föld mélyéről, de tüzes kavicsok és égő földfolyó tör az ég felé. Még az óriási selyemfenyő egyik ágát is megperzseli. Talán meg is gyulladt volna, ha Iván nem ugrik oda hozzá és nem oltja el. A kisfiú levette az ingét és azzal csapkodja az égő faágot, miközben mellette különböző nagyságú és füstölgő vörös kövek süvítenek el.

A kiséger visszaugrik a netdobozba. A fák az első ijedségük után ismét zenélni kezdenek, és abban a pillanatban a föld mélyéről indított veszélyes tűzijáték is abbamarad. Miután mindenki megnyugodott és ismét a dallamot hallgatják, Hanna rádöbben, hogy a fák a zene nyelvén beszélnek hozzájuk. Int a társainak, hogy valami különleges dolgot fedezett fel. Szonja és Iván nem tudja mire vélni Hanna viselkedését, aki a fülére és a fára mutat, hiszen ők is hallják a zenélő fát, miért kell ezzel dicsekedni. Iván már éppen szóvá tenné, amikor ő is meghallja a szimfóniából a számára is érthető üzenetet. Ugyanígy jár Szonja is. Odamegy a nővéréhez és megfogja a kezét. Így állnak egymás mellett és hallgatják, amit a fa mond nekik.

– Köszönöm, hogy megmentettetek a tűztől! Ott lent a mélyben él szegény. Bujdosik mindenki elől, még önmagát sem akarja látni. A szíve kővé változott. Már sírni sem tud. Régen, nagyon régen, amikor elbujdosott, a boldogtalan-

ságában megszakadt a szíve. Több ezer évig folyt a könnye, amiből egy nagy, tüzes tenger lett. Fájdalmában a körmével kaparta magát, hogy megváltoztassa a külsejét, de az csak még rosszabb lett, ugyanis a leszedett bőrdarabok tüzes kővé váltak. Csak az én zeném tudja egy kicsit megnyugtatni, de amikor elhallgatok, azonnal fröcsköli a könnytengert és dobálja a tüzes kavicsokat.

Én szeretem a zenét és azt is tudom, hogy egész életemen át ezt kell tennem, de azt nem szeretném, ha a gyermekemnek is ez lenne a sorsa. Olyan boldog lennék, ha ő több embernek tudna örömet szerezni a hangjával!

Szegény Tüske! Nem volt ő mindig ilyen. Az erdő segítője, mókamestere volt. Mindenki nagyon szerette. Ő volt a minden. Ha elment a másik erdőbe, úgy éreztük, magunkra hagyott bennünket, és nem csináltunk semmit, csak őt vártuk. Aztán egyszer történt valami. Őrjöngve kiabálta, hogy becsaptuk, hazudtunk neki, mert ő annyira csúnya, hogy rá sem lehet nézni. Hiába bizonygattuk, hogy nekünk így tetszik. Nem baj, ha sántikál, az sem, ha az egyik keze rövidebb, és az sem, hogy az orra máshová nőtt, mint a többi embernek, és az is jó, hogy három szeme van. De minden szavunk hiába volt. Megharagudott. Azóta nem látta senki. Még a szülei sem, pedig közben az édesanyja is meghalt, de az ő temetésére sem ment el.

Már csak az emlékek maradtak, hogy milyen jó is volt akkor régen. Nagy boldogság volt itt az erdőben. Itt élt az erdőkirály a csodálatos feleségével és a három fiával. Szaladgáltak, rosszkodtak, és ez a legkisebb volt az erdő szíve. Ha kiesett egy fióka a fészekből, azonnal ott termett és visszarakta. Ha villámcsapástól kigyulladt egy fa, ő volt az első, aki vízért rohant és eloltotta, és ha a vihar összeborzolta az ágainkat, másnap kifésülte. Hát, ilyen ember volt a mi kishercegünk – szól a zene.

Akkor a kis Szonja alig selypítve énekelni kezd.

– Szervusz, fa! Az én nevem Szonja. A nővérem van velem, akit Hannának szólítunk, és az unokatestvérem, akit Ivánnak hívnak. Farkasok kísérek bennünket. Ők a barátaink. Nagy baj van a faluban. A férfiak lent rekedtek a bányában, mert a bányarém vizet küldött a folyosókba. Van egy barátnőnk, a Farkas Erzsike, aki itt lakik Erdélyországban. Nagyon beteg az édesanyja. Azt mondják, nemsokára meghal, ha nem érkezik segítség. Erzsike édesapja már meghalt. A legöregebb, a 300 éves varjú szerint a te kisgyermeked az egyedüli gyógyír, mert csak ő tudja kiszívni a vizet a bányából, és a leveleinek nedveivel csak ő tudja meggyógyítani az Erzsike édesanyját. Kérlek, segíts nekünk! – emeli fel vékony énekhangját.

A selyemfa megrázkódik.

– Nagyon nehéz döntés előtt állok. Mindig éreztem, hogy el fog jönni ez a nap,

amit, ha ránézek az én szemem fényére, amint itt áll a szakadék szélén, akkor akarok is, de ha arra gondolok, hogy már soha többé nem fogom őt látni, akkor a szívem szakad meg. Kitől kérjek most tanácsot? Ki segít nekem ebben a szörnyű, és mégis, a gyermekemet segítő döntésben? Hol van a tiszta szívű Tüske, aki mindig átvette a terhet az erdőtől, ha a szükség úgy hozta?

A fa annyira kétségbeesetten zenélt, hogy Hannának könny futotta el a szemét. A kis Szonja időközben észrevétlenül a selyemfenyő alá lépegetett. Ott állt a fa alatt és átölelte a törzsét, a fa pedig a szívet szaggató szimfóniája közben az ágaival ölelte át a kislányt. Szonja úgy érezte, mintha ő maga is egy billentyű volna ebben a zenekarban.

– Hát itt vagy! – hangzik el közvetlenül mellette egy olyan hatalmas üvöltéssel, hogy a füle is bedugult tőle.

A hang keltette szélroham jó nagy zenebonát okoz a fahangszeren. Úgy összeakadnak rajta az ágak és a levelek, hogy a fák meg sem tudnak szólalni. A nagy selyemfenyő is próbálkozik, de csak nagyon fals, még hamisnak sem mondható hangok jönnek ki belőle.

A testvérek szeme tágra nyílik a félelemtől, amikor meglátják a ronda, bibircsókos, háromszemű, oldalt nagy kerekfülű lényt, akinek a vörös haja csak foltokban nőtt ki a feje tetején. Hatujjú, egy kisebb szekérnyi nagyságú kezét Szonja felé nyújtja.

Iván és Hanna máris ott teremnek a testvérük mellett és átölelik egymást a fatörzsszel együtt.

Szonja le nem veszi a szemét a rémről. Látja a nagy, kidudorodó, meleg barna szemeket, amint pislogás nélkül tekint vissza rá, és a kislány lelkét átjárja a szeretet. Érzy, hogy ez a hatalmas és ijesztő lény végtelenül magányos és szomorú. Kibújik a testvérei féltő öleléséből és maga megy a nagy ujjak felé. Beleül a kezébe. Még mindig egymást nézik. A szörny a szeme elé emeli a kislányt és úgy nézi, Szonja pedig kimászik a hüvelykujj végére és megsimogatja a lény arcát. Az hirtelen hátrahőköl, pedig elég lett volna, ha csak a kezét mozdítja el, de nem, ő a fejét rántja vissza a simogatás elől, majd mély hangon dörögve közel hajol Szonjához. Ő újra megsimogatja, de most már bátrabban, majd megmarkolja a rém lelógó haját, és felmászik a füléhez. Beleül a nagy kajla fotelbe.

A testvérei ámuldozva nézik. A kislány valamit a rém fülébe súg, de azt ők nem hallják. Mindenesetre Tüske a másik kezével a mélyről előveszi egy összetört tükör kicsi darabját, és úgy fordítja, hogy lássák egymást Szonjával.

A kislány gondol egyet és megpusztilja a ronda, ragyás arcot. A szörny hirtelen

beleremeg és el kezd rázkódni. Szonját leteszi a fa mellé. Nehezen sikerül, mert annyira remeg, hogy majdnem leesik a füle és az orra is. A foltokban nőtt hajtincsei beleakadnak a fenyőfába, és kiszakadva, mint egy oda nem illő fátyol lóg a fa oldalán. Alatta fortyogni kezd a könnytenger, mögötte pedig tüzes kövek repülnek, amit égő folyadék kísér. A lény elképzeltetetlenül hangos üvöltéssel hátradobja magát a szakadékba. Amint a könnytengerbe ér, a csobbanásba a föld is beleremeg és a tüzes folyam az égig lövell.

Az erdő fáit a gyerekek mögött hajladoznak és ritmustalanul, teljesen összeza-
varodva pislákolnak. A rém édesapja is felébredt. Feláll. A feje tetején kinőtt fák
talán még a világűr alját is eléri, olyan magasra kerülnek.

Szonja hátra fut a testvéreihez, akik időközben eljöttek a fától. És amilyen gyorsan megtörtént a nagy felfordulás, annyira hirtelen vége is lesz.

A beállt nagy csendben a szakadékból először csak két szép ötujjú kéz látszik, aztán a kezek gazdája is. Ámulatukban még a szájuk is tátva marad a három testvérnek. Egy nagyon jó kiállítású, szép arcú fiatal férfi lép ki a fa mögötti mélységből. A rémre már csak a szeme emlékeztet. Az éppen olyan meleg barna, de most már boldogságtól és örömtől sugárzó. Amint meglátja az édesapját, két lépéssel ott terem előtte és átöleli. Ahogy az öreg tapogatja, ropogtatja az ő kisfiát, az nagyon messzire elhallatszik. Mintha csak ezernyi ágyú szólna egyszerre. A magasból autónyi nagyságú vízgömbök hullnak.

– Gyertek, bújjunk a fa alá! – mondja Iván, és máris fedezékbe futnak.

Az erdő talaja hamar beszívja magába az örömkönnyeket. Az nem olyan, mint a bánat könnye, ami sokáig megmarad és mindenre ártalmas.

– Hát ez így történt, gyerekek! – mondja a dédi a konyhaasztalnál ülve, és fellebbenti a tálon lévő fehér terítőt. – Látom, a fánk elfogyott. Lassan a mesém is a végéhez ér.

De a gyerekek, a három jó barát ebből az egészből nem vesz észre semmit. Ők ott vannak Erdélyországban, Farkas Erzsike falujától a harmadik erdő szélén, és nézik, amint az öreg rém ölelgeti a legkisebb fiát, akinek elmúltott a csúnysága.

– Mit súgtál a fülébe Szonja? – kérdezi Hanna a húgát.

– Nem mondom meg! Ez az én titkom – feleli mosolyogva a kislány.

– Meg a Tüskéé – veti közbe Iván a pontosság kedvéért.

Most aztán mindenki táncra perdül. Igaz, a fák csak egy helyben állva járnak az örömtáncukat. A nagy zenélő fa pedig annyira hangosan kezd el zenélni, hogy még azt is boldogság tölti el, aki hetedhét országon túl volt. Megölelgette volna a három testvért a két hatalmas lény, de a gyerekek

hozzájuk képest annyira kicsik, hogy csak az ujjukkal tudják megsimogatni őket.

Szonja és Tüske egymást keresik a szemükkel. Igazi barátok lettek.

Talán még most is tartana a három testvér ünneplése, ha a bányászok nem lennének életveszélyben, és ha Erzsike édesanyja nem lenne halálos beteg. Elég az hozzá, hogy Tüske elhatározza, segíteni fog a gyerekeknek. A nagy selyemfenyő is annyira boldog, hogy Tüske tanácsára elengedi a gyermekét Ivánékkal, akik a szárított giliszta segítségével hívják Vakond Józsi, ő pedig kiássa, és szépen becsomagolja a kisleányt, majd mind a tizenegyen felmásznak a Tüske hátára. Ott van Iván, Hanna, Szonja, a hét farkas és a Vakond Józsi, aki a fenyőfát is tartja.

Nagyon gyorsan odaérnek a bánya fölé. Az erdőrem amint meglátja, hogy ki viszi őket, azonnal szétnyitja a fák összenőtt lombkoronáit. Nem kérdezi meg az öccsétől, de ő kérdés nélkül is mondja.

– Apánk jól van, de örülne, ha időnként meglátogatnád!

Az elöntött bányajarat fölött Vakond Józsi gödröt ás és beleteszik a kisleányt. Ő kihúzza magát, mert a hosszú út alatt kicsit összerázkódott, és a többiek szeme láttára kezd gyors növekedésbe.

Tüskének már csak a hátát látják.

– Nem is köszönt el? – kérdezi Hanna.

– De igen! – feleli Szonja, és egy kis tüskét szorongat a kezében.

Amint kinyitja a tenyerét, az ujjpercnyi nagyságú tövis csillogni kezd és így szól:

– Szia, kis Szonja! Köszönök mindent! Ha beszélni akarsz velem, a tüskével mindig elérsz. Ilyen jószívű kislány, mint amilyen te vagy, nincs még egy ezen a világon. Köszönöm! Mindent köszönök! Ölelem a testvéreid is!

– Nézd, nézd! – mutat Iván a fenyőfára, aki addig, amíg Tüske beszélt, elérte a felhőket is.

A faluból asszonyok rohannak a bánya felé. A szoknyájuk és a hajuk lobog a nagy igyekezettől. Velük szemben férfiak jönnek ki a föld mélyéről és egymás nyakába borulnak. Valahonnan tangóharmonika kerül elő. Táncra perdülnek. Csak egy bánatos arcot látni a sokadalomban, a Farkas Erzsikéjét. Már messziről meglátta a három barátját. Néró ott van mellette, ahogy feljűk tart.

Hanna hívja a varjakat és azok egy szempillantás alatt ott is teremnek. A hetedik, a tizenharmadik és a tizenkilencedik ágról leszednek áganként 347 tűlevelet. Szonja közben előveszi a netdobozkát. Megnyomják a színes gombokat. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, Szonja pedig a pirosat, és abban a pillanatban kiugrik belőle a medvebajusz szőr. Háromszor ráfűjnek, és máris ott cammog az erdő szélén a medvecsalád. Ők azok, akik kisajtolják majd a fenyőlevelekből a gyógyszert.

Sok-sok pókhálót gyűjtenek. Leterítik a földre és ráteszik a varjak által leszedett 347 túlevelet. A medvék mind a négyen taposni kezdik, így nagyon hamar átitatódik a pókszövet. Iván és Hanna kicsavarja belőle a nedvet és belecsorgatja egy fából készült kupába. Megköszönik a medvéknek a segítséget, és már sietnének az Erzsikéjék házához, amikor a farkasok vezetője megszólal:

– És velünk mi lesz?

– Jaaaj, bocsánat! – mondja Iván.

Szonja ismét előveszi a netdobozkát és megnyomják rajta a gombokat. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, a kis Szonja pedig a pirosat. Csakhogy ez alkalommal nem történik semmi. A farkasok csattogtatni kezdik a fogaikat, a gyerekek pedig újra és újra megnyomják a gombokat. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, Szonja pedig a pirosat, és ekkor jön rá Hanna, hogy az előbb mi lehetett a probléma.

– Kicsit lekéstem, ezért nem egyszerre nyomtuk meg a gombokat! – mondja.

Így is van. A netdobozkából azonnal kiugrik a két farkas farkok és máris ott ringatózik a helyén. Örülnek is az ordasok. Örömben még köszönni is elfelejtene. Úgy eltűnnek, mintha soha nem is lettek volna itt. De a medvéknek is csak hűlt helyük marad.

Ők öten: Iván, Hanna, a kis Szonja, Farkas Erzsike és Néró kutya szaladnak a kupával a szépen faragott ház felé. Éppen az utolsó pillanatban érnek haza. Erzsike édesanyja nyitott szemekkel a semmibe néz. A betegség ugyanis annyira legyengítette, hogy már a szemét sem képes becsukni. A szája cserepesre van száradva. Az arca beesett és betegesen sárga színű. Halkan, csendben veszi a levegőt, mint akinek ez az utolsó lehelete.

A gyerekek Erzsike nagymamájának a segítségével megmosdatják a kupában hozott gyógyszerrel, és abban a pillanatban az egész házat a fenyő tiszta, egészséges illata járja át. Farkas Erzsike édesanyja felkel a betegágyából és megkérdezi, hogy mit lehetne ennie, mert már olyan éhes, hogy azonnal megeszi akár a kislányát is. Persze ezt nevetve, boldogan mondja.

Szinte ebben a pillanatban lépnek be a házba a nagybácsik is, akik a bányából szabadultak. Leülnek, és egy különleges fenyőről mesélnek, amit még senki nem látott ott ezelőtt, és ami most kiszívta a vizet a járatokból. Erzsike édesanyja is beszámol arról, hogy ő már elköszönt ettől az élettől, amikor fenyőillat csapta meg az orrát, és utána már csak örömet, éhséget és szomjúságot érzett.

Boldogan készítik a köménymaglevest. Minden alkalommal, amikor elmennek egymás mellett, kicsit hozzáérnek a másikhoz. Még most sem hiszik el, hogy élnek, és jól vannak.

A három testvér és a barátnőjük, Farkas Erzsike, a tornácon búcsúzkodnak.

A falu közepén a pázsit ismét szép zöld, és tele van ezerszínű virágokkal.

– Jó testvérek vagytok! Talán még rokonok is lehetünk! – mondja Erzsike, és megpuszilja a három jó barátot.

A két lány egy nagy cuppanósat ad a barátnőjük arcára, de Iván csak mutatja a pusztit, mert ő nincs oda ezért a lányos dologért.

– És rokonok lettek? – kérdezi Hanna a dédit a konyhaasztalnál, amikor az befejezte a mesét.

– Hát persze! – feleli dédi.

– Jaj de jó, jaj de jó! – örvendezik Szonja.

– Na, és akkor hol van a Farkas Erzsike? – kérdezi kételkedve Iván.

– Itt, előttem, kedveseim. Most ettétek meg azt a fánkot, amit sütött nektek – mondja nevetve a dédi.

A három testvér hitetlenkedve néz a jóságos dédnagyanyjukra.

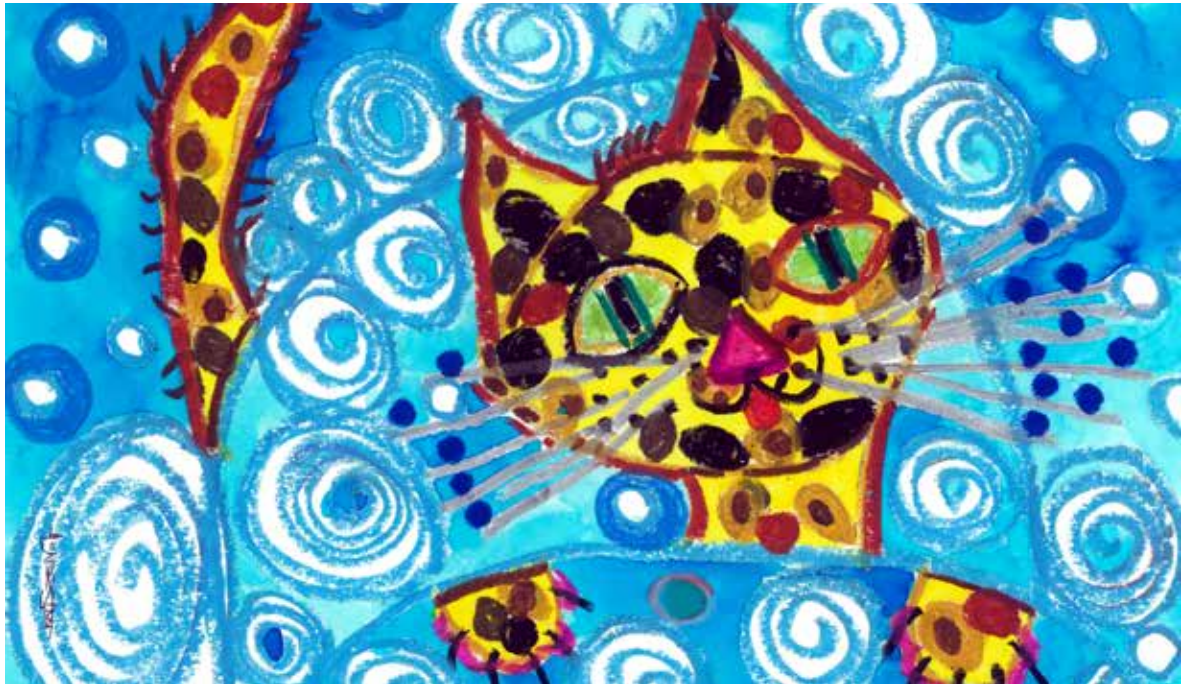
– Bizony, bizony! – mondja nekik. – Szonja! Nyisd ki a tenyeredet! – kéri a kislányt.

Szonja az asztal közepére teszi a kezét és kinyitja a tenyerét. Egy ujjpercnyi nagyságú tövis van benne, ami azonnal el kezd fényesen villogni.

– Minden igaz, amit a nagy mesélt gyerekek. A mesében csak igaz dolgok történnek –, mondja tüske.

Na, a visszafelé úton aztán be nem áll a szájuk Ivánéknak! Megbeszéli a szülőikkel, és egy autóba ülnek mind a hárman. Egymás szavába vágva mesélik a történeteket. De érdekes, mert Szonja hiába nyitja ki a tenyerét, és akart beszélni a tuskéval, az bizony nem jelentkezik.

Később jönnek csak rá, hogy ez a különleges telefon csak a dédinél működik.

Csiviti és Feri cica

Egyszer volt, hol volt, hol nem volt, de az biztos, hogy megesett, mert egyébként akkor nem tudnám ezt a történetet. Száz szónak is egy a vége: volt egy szép kicsi madárka, akinek Csiviti volt a neve. Bizonyára emlékeztek még rá, hogy a kis Szonja adta neki ezt a nevet, amikor egy téli délután, madárles közben találkoztak egymással. Ezt követően mindennapos lett a kapcsolatuk. Ő volt az, aki segített Szonja nővérének, Hannának, és az egy nappal idősebb unokatestvérének, Ivánnak akkor, amikor a tányérfa miatt bajba kerültek.

A mese másik főszereplője Feri cica, aki a szomszédban lakik, és egy idős házaspár szeretetét élvez. A nevének megfelelően ő kandúr. Úgy is jár. Anyyira fent hordja az orrát, hogy bizony sokszor előfordul, még a lépcsőn is félrelép. Ilyenkor mindig nagyot esik. Aztán gyorsan felugrik és körbenéz, hogy ki látta. Ha nem lát senkit, akkor megnyugszik, és mint aki karót nyelt, úgy lépdél ismét tovább, és lenézően tekint mindenkire, akivel találkozik.

Azon a különleges napon, amikor az az esemény történt, amiről a mesém szól, ismét nagy hó esett, pedig már senkinek nem hiányzott ez a hideg fehérség. A gyerekek is kijátszották magukat: építettek, csúszkáltak, hógolyóztak. Most már a tavaszt várják, hogy még többet kint lehessenek az udvaron. De hiába, a felhőknek nem lehet parancsolni. Ma reggelre gondoltak egyet, és a meleg idő előtt még egy jó nagy adag havat zúdítottak a városra. Iván, Hanna és Szonja szülei már korán reggel lapátolták a könnyű, piheként szálló hóleplet, hogy

utat csináljanak a télvégi napsütésben. A felhők, miután elvégezték a dolgukat, odébb is álltak.

Iván, Hanna és a kis Szonja, a három elválaszthatatlan jó barát és testvér, ismét együtt vannak. Először a már kicsit unalmas játékokkal játszottak, de aztán felülnek az ablak könyöklőre, és onnan nézegetnek kifelé.

A hólapátolás miatt nagy hóhegyek keletkeztek. Elképzelik, hogy milyen jó lenne, ha messziről beleugranának. És akkor az ablakpárkányon megjelenik Csviti. A piros fejtollú, sárgás-fekete szárnyú madárka a szárnyát lebegteti. A testvérek örömmel kopognak ki neki.

A kis stiglic biztosan érzi, de az is lehet, hogy tudja, jön a jó idő, mert boldogan ugrál és csivitel. A gyerekek is jókedvűek lesznek tőle. Különböző grimaszokat vágva nyomják az ablaküvegnek az arcukat, Csviti pedig még nagyobbakat szökell. Ez nagyon nehéz mutatvány ám! A madárka kicsit meghajlítja a térdét, és olyan magasra ugrik, hogy eléri a Szonja feje magasságát, pedig ő fent ül az ablakban.

Így játszanak nagyokat nevetve, amikor méltósággal megjelenik, lábát éppen hogy csak a havas teraszra letéve a Feri cica. Szemlátomást ügyet sem vet rájuk. Lenézése jeléül annyira lassan lépked, hogy még egy csiga is utolérné. Minden lépésnél, amikor felemeli a lábát, utálkozva rázza le róla a ráragadt havat. Pedig nem sok tapadhatott rá, hiszen a szülők ellapátolták, de ő ezzel is mutatja a felsőbbrendűségét.

Megáll az ablak előtt és felnéz. Látja az üveg mögött a három jó barátot, az ablakpárkányon pedig a kismadarat. Hosszan, leftymálóan szemléli őket. A szemét félig csukva tartja, emiatt az arca olyan kifejezést ölt, hogy Csviti és a három testvér hirtelen elhallgat. A kandúr valami olyasmit ad a tudtukra, hogy a királyi fenséget nem illik zavarnia a pórnépnek. Hanna és Iván egyszerre csattannak fel.

– Mit képzelsz ez magáról?

A kismadár a fejéhez kap és rájuk kacsint. Felröppen az ablakpárkányról és körbepüli a cicát, aki nagy kelletlenül leül a hátsó felére. A fejével és a szemével követi a körötte repkedő Csvitit, majd felemeli a jobb első lábát, amire eddig támaszkodott, és legyint egyet.

A kismadár most mással próbálkozik. Lerepül a terasz kövére, a cica elé. Tisztes távolságból figyel, hiszen tudja, hogy nem lehet megbízni benne. A szülei ezt már kiskorában belenevelték, és a stigliciskolában is jól vizsgázott belőle.

Ott ugrál előtte és örömdallamokat csivitel a tavaszról, Feri cica pedig álmos tekintettel nézegeti a kismadarat. Nem szereti, hogy ott ugrabugrál előtte ez a kis senki. Menne tovább, hogy az udvarnak is megmutassa királyi méltóságát, mert különben honnan tudnák, hogy kit kell tisztelniük és imádniuk. Ezt a sétát mindennap többször is megteszi, mert esténként csak így tud nyugodt lelkiismerettel és jó érzéssel lefeküdni a neki külön vásárolt ágyba, a csak neki varrt

királyi ágyneműbe. Másrészt pedig mégis csak jól esik neki, hogy ez a színes tollú bikfic azért ugrabugrál, hogy őt szórakoztassa. Gondol egyet, és egy kicsit lesöprögeti maga mellett a követ, majd lazán, szép lassan hanyatt fekszik. Még a szemét is becsukja, és átadja magát a madárdal élvezetének.

Csiviti egyre mérgesebb lesz. Közelebb és még közelebb merészkedik hozzá. Már annyira nagy hangon csivitel, hogy a környéken is hallani lehet, és már-már elfelejtkeznek arról, amit tanítottak neki. Annyira igyekszik kihozni a sodrából a kandúrt, hogy már egészen közel ugrál a fejéhez. Az ablakban ülő és őket figyelő gyerekek kopogása figyelmezteti a kismadarat, aki azonnal megfelelő távolságra repül a cicától.

Feri cica úgy tesz, mint aki alszik. Bár az is előfordulhat, hogy valóban álomba szenderült, viszont a bajsának a körkörös mozgása elárulja, hogy bizony figyel ő, csak nem tudni miért. Azért-e, hogy elfogadja a Csiviti úgynevezett udvarlását, vagy esetleg egészen másért.

Ahogy hanyatt fekvé sütteti magát a nappal és hallgatja a szép, tavaszt éltető madár szimfóniát, úgy néz, mintha az egész udvar őt szolgálná, az ő kívánságát lesné. A kismadár föléje repül és ráejt egy kicsi madárpiszkot. A világosszürke bogyó pontosan a cica hasára esik. Megrebben a Feri bajsza. Csiviti visszaröppen az ablak elé a párkányra. Most mind a négyen azt várják, vajon mit fog tenni a kandúr. Ő azonban változatlanul fekszik és sütteti magát a nappal.

És miután már nem hallja a madárzenét, kicsit elfordítja a fejét Csiviti felé és nyávogni kezd. Elnyújtottan, hosszan. Nem parancs ez, de nem is kérés. Úgy hangzik, mint egy panaszkodó rosszallás. Hogy én megengedem, hogy szórakoztass, te pedig nem veszed észre, hogy milyen nagy megtiszteltetés ért!

Ez már több a soknál, gondolja a kismadár. Felröppen, és a terasz előtti hóhegy közepére száll. Óvatosan ereszkedik le rá, mert annyira laza az összelapátolt hó, hogy még az ő könnyű súlya alatt is összelapulhat. Elsimítja maga körül a hó felszínét, aztán kialakít egy kis gödröt, ami pontosan a fenekéig ér. Beleugrik. Aztán úgy tesz, mint aki elsüllyedt és beszorult a hideg fehérségbe. Csapdos a szárnyaival és jobbra-balra dülöngél. Na, erre már felfigyel Feri cica. Lassan, méltóságteljesen ül fel és utálkozva veri le magáról a megszáradt madárpiszkot, és odamegy a hóhegy közelébe. A kismadár most már nem csak a szárnyával verdes, de egyre hangosabban kiabál is.

– Segítség, segítség! – csiviteli kétségbeesve.

A kandúr lassan lépdél feléje. Óvatosan teszi a lábát a hóhegy tetejére. Annyira ügyesen csinálja, hogy egyáltalán nem süllyed bele. A teste megnyúlik. Nem éhes, hiszen mielőtt elindult volna, teleette magát finom, csak neki készített ételekkel. De ez itt előtte, ez a kis szemtelen madár egészen más élvezetet jelent. Végignyalja a szája szélét, amikor arra gondol, hogyan fog lakmározni a stiglicből. Látja ezt Csiviti is, és még inkább eljátssza a segítségre szorultat. Amikor aztán már

annyira közel kerül Feri cica, hogy könnyen oda tudna ugrani hozzá, akkor a kismadár kiemeli az egyik lábát, hogy megmutassa, akár fel is tudna szállni.

Na, ezt aztán már nem engedem, villan a szeme a kandúrnak, és elrugaszkodva nagyot ugrik a kismadár felé, aki már a levegőben van, és olyan hangosan hahotázik, hogy a környék többi madara is mind odarepül. Vidám csiviteléssel repkednek a hódomb felett, amiből bizony még egy kicsi Feri cica sem látszik ki. Ugyanis amikor rá akart ugrani a kismadár, mohóságában elfelejtette, hogy a puha hóban elsüllyedhet. És így is történt. Sokáig kaparja magát, míg végül sikerül kiszabadulnia a hó fogságából. A bundája teljesen havas lett, majd pedig vizes és átázott. Hiába rázza magát, simítja és keféli a szőrét, csak egy pórul járt, ázott macskának látszik. Végül a kerítés mellett haza somfordál.

Ez után az eset után Feri cica sokáig nem mutatkozik. Bizonyára a hiúságán esett sebeket nyalogatja. De mire kitavaszodik, már hallatja a hangját, mert elindul udvarolni.

A gyerekek nagyot nevetnek miután végignézik a történeteket.

– Látod, Hanna – mondja Iván –, mi terveztük, hogy beleugrunk a hódombba, és a Feri cica volt az, aki meg is tette!

Győző, a győzedelmes labda

Tudjátok ugye, hogy ez a mese is a három jó barátról szól. De azért mese a mese, hogy így kezdődjön: hol volt, hol nem volt, a messzén innen és a közelen túl, volt három gyermek, akik nem csak jó barátai voltak egymásnak, de testvérei is. Iván volt a legidősebb, de csak egy nappal született korábban, mint az unokatestvére, Hanna. Hanna hugicája, Szonja, másfél évvel maradt le a nővérétől.

Ők hárman általában együtt játszanak, és közösen töltik el az idejük nagy részét, ezért annyi minden megesik velük, hogy még összeszámolni is nehéz volna.

Történt egyszer, hogy a labdájuk átesett a szomszéd udvarára. De mit nem mondok? Nem egyszer, hanem ez már nagyon sokszor előfordult velük.

Ha elmennek a nagyihoz, akkor többnyire kint vannak az udvaron és ott játszanak. Most, hogy végre kitavaszkodott, előveszik a labdát, és azt dobálják körbe-körbe, egymás kezébe. Az a játék, hogy el kell kapniuk. Aki nem kapja el, vagy elejti, az kimarad a következő körből. Bizony a kis Szonjával ez többször is előfordul, de tudjátok, hogy a játék komoly dolog, így aztán akármilyen kicsi is Szonja, kivételezni még vele sem szabad.

Jár körbe a pöttyös labda. Amikor Iván Hannának dobja, akkor kicsit magasabbra céloz vele, és amikor Hanna következik, ő óvatosan, szinte csak ejti a hugicája felé. A labda nem tud beszélni, de látszik rajta, hogy nagyon élvezi a játékot. Egész télen a játékos ládában volt, és csak akkor került ki belőle, ha a gyerekek

valamit kerestek, és vele együtt kiöntötték a szoba padlójára. Persze, mindig ő volt az első, aki visszakerült a sötétbe.

És most végre kint van a napon!

Apró gyermekkezek simogatják meg a bőrét, amikor megfogják. Hanna kicsit meg is pattogatja a földön. A labda érzi, hogy a téli szendergés és a túlzott pihenés kicsit legyengítette, mert még nem annyira rugalmas, ahogy azt szeretné. Jó nagyot szippant a friss levegőből és megfeszíti az izmait. Így még a pöttyök is nagyobbak lesznek rajta, és az eddig kicsit fakó színe is élénkebb. Ebben ugyan a nap is a segítségére van, de végül is mindegy. A lényeg az, hogy jól nézek ki, és úgy pattogok, mint egy elefántbolha, gondolja. Az összehasonlításra még el is neveti magát, amitől aztán megint pettyüttebb lesz.

– Új labda kellene, mert ez már nem elég kemény! – mondja Iván.

– Nem is! Nekem jó ez! – vitatkozik a kis Szonja, hiszen ő így könnyebben meg tudja fogni a kis kezével.

– Hát te Hanna? Mit mondasz? – kérdezi Iván, és közben körbe-körbe dobálják egymásnak a piros színű, fehér pettyest.

– Nekem mindegy. Ha megunjuk, úgyis mással játszunk –, válaszolja az ibolyakék szemű unokatestvér.

A labda is hallja a beszélgetésüket, ezért amikor az Iván kezében landol, nem győzi teleszívni magát levegővel, hogy jó kemény legyen, és kifújni akkor, amikor a Szonjához ér. A gyerekek élvezik a labdázást, mert mind a hárman ügyesen el tudják kapni. A labda egyre gyorsabban jár körbe-körbe. Annyira koncentrál a levegővételre, hogy beleszédül. Forog körülötte a világ. Már nem is tudja, hogy kinél van, és mikor kell megfeszítenie magát és mikor kell ernyedtnek lennie.

A gyerekek nem veszik észre, hogy a labda elveszítette a ritmust és azt sem, hogy egyszer puhább, máskor keményebb a bőre. Olyan gyorsan dobálják egymásnak, hogy csak körülbelül tudnak célozni. És ekkor történik meg az, amit a mese elején említettem. Mégpedig az, hogy a labda kiugrik a kis Szonja kezéből és átesik a szomszédos udvarba.

Iván, Hanna és Szonja oda mennek a kerítéshez. Kiabálnak, hangosan köszöngetnek.

– Csókolom! Csókolom!

De semmi és senki nem mozdul a túloldalon. Végül Hanna megjegyzi:

– Mi lenne, ha átmásznánk és visszahoznánk a labdánkat?

Na, ezen nem is gondolkoznak sokat. Iván azonnal teszi is a lábát a kerítés rácsába és mászik fel rá, a két kislány pedig segít neki. A fenekénél tolják fölfelé, majd amikor felér a kerítés tetejére, átteszi a lábát, és onnan jól elrugaszkodva lehuppan a földre.

Most a fűvön ül és a bokáját dörzsöli. Hanna és Szonja azt várják, hogy az unokatestvérük felálljon és elinduljon a piros alapon fehérpetyes gumilabdáért, ami az egyik közeli bokor aljában lapul, de ő nem mozdul.

– Mi baj van Iván? – kérdezik tőle.

– Nem tudok felállni, nagyon fáj a lábam! – feleli síró arccal.

– Szólok a nagynak! – fordul a ház felé Szonja, és már éppen indulna, amikor a szomszéd ház felől megjelenik egy nagy fekete kutya.

Nem futva jön, de látszik rajta, hogy egyáltalán nem örül a hivatlan látogatónak és amint észreveszi Ivánt az ő területén belül, éktelenül hangosan el kezd ugatni és vicsorogni. A fogait egymáshoz dörzsöli és csattogtatja, még nagyobb félelmet keltve így a gyerekekben.

Még nem tudja eldönteni, hogy kell-e tartania Ivántól, vagy sem, ezért háromlépésnyi távolságról ugatja és vicsorog rá. Látja, hogy a kisfiú kezében nincs semmi, sőt, az ijedtsége is egyre nagyobb. Közelebb megy hozzá.

Ivánnak már teljesen össze kell gömbölyödnie a kerítés tövében, hiszen a nagy fekete kutya a lábától alig egy könyöknyire morog és mutatja nagy, sárga agyarait. Ekkor Hanna a kerítés mellé szórt kavicsokból felkap néhányat és dobálni kezdi az ugató állatot. Szonja természetesen követi. Először csak összevissza dobálják a köveket, de látják, hogy a módszer hatásos, mert sikerül eltalálniuk a fekete ebet. Aki távolabb is megy az unokatestvérüktől, de mostanra már a kerítés másik felén lévőkre is acsarkodik.

Aztán történik valami! Az egyik kődarab, amit a kis Szonja dobott, a bokor aljában megbújó labdát találja el. A piros gumibőrű és fehérpöttyös a kavics hatására nem csak felébred a békés szunyókálásából, amit még a nagy, fekete kutya morgása és ugatása sem tudott megzavarni, de odébb is gurul.

Amikor az oldalában megérzi az ütést, még bosszankodva ugrik is egyet. Éppen azt álmodta, hogy annyira sikerült magát felfújnia, hogy mindenkinél nagyobb lett. Álmában szívtá be magába a levegőt, és minden levegővételnél szemlátomást nagyobb és nagyobb lett. Először csak a talicskánál lett nagyobb. A gyerekek gurítani akarták, de nehezen ment nekik. Aztán a következő szippantásnál már akkora lett, mint egy asztal. Talán ez volt a legjobb, mert a gyerekek ráhasaltak, meg ráültek, és úgy ringatóztak rajta. Igen ám, de álmában tovább vette a levegőt. Nem tudta visszatartani, sőt, ki sem tudta fújni, ezért aztán már háznyi nagyságúra nőtt, amikor a Szonja kavicsa felébresztette. Éppen azt nézte a fehérpöttyös szemeivel, hogy a szemétszállító autó milyen ügyesen emeli fel a kukát, billenti be a hasába és csámcsog morogva a betöltött szemetén. Na, énvelem már biztosan nem bírál el, kiabálta volna neki bátran, hiszen akkora már kétszer akkora volt, mint az egész autó. De sajnos visszatért az álomból.

Amint az első ijedtségében odébb ugrik, azonnal meghallja a kutya mérges

ugatását. Látja, hogy Iván ott ül a kerítés mellett, és a bokáját szorongatja. Azonnal felmérte a helyzetet, hiszen labda ő, és nem először lát ilyet. A kisfiú arcáról leolvassa, hogy megrándulhatott a bokája.

Sokszor előfordult már, hogy amikor játszottak vele, valamelyik gyermek gödörbe lépett és így járt. Azt is látja, hogy a két kislány a fekete acsarkodó ebet dobálja, de az állat egyre kevesebbet törődik velük.

A labda tudja, hogy most rajta a sor. Jó nagy levegőt vesz, majd hirtelen kiengedi. Ezzel nem csak azt éri el, hogy sípoló hangot ad ki, de nagy sebességgel odébb is gurul.

A kutya mérgében nekiront a labdának, ő pedig, amint hozzáér, a már megszokott technikával arrébb gurul. Körbeszaladják az egész udvart. A labda teleszívja magát levegővel, majd amikor a kutya odaér hozzá, hirtelen kifújja és elgurul előre. És ez így megy legalább egy órán keresztül.

Közben Ivánnak is sikerült a fájós lábával visszamászni, így a három testvér a kerítés túloldaláról nézi a labda és a kutya fogócskáját.

A labda rendületlenül gurul tovább. Egyedül arra kell nagyon ügyelnie, hogy még véletlenül se tévessze el az útirányt, és be ne szoruljon a kerítés tövébe. Időnként felnéz a gyerekekre és kacsint nekik, ők pedig kiabálva drukkolnak.

– Most! – mondják egyszerre, megadva az ütemet, hogy odébb gurulhat.

– Vigyááázz! A hátad mögött van! – figyelmeztetik, de igazából nincs is szükség rá, hiszen a labdának legalább 17, vagy lehet, hogy 21 szeme is van. Még maga sem tudja, hogy mennyi, hiszen még egyszer sem kellett megszámolnia.

A nagy fekete kutya megunja a bújócskát. Leül a hátsó felére és legalább egy labdadobásnyi távolságról nézi a piros alapon fehérpettyest. Most mind a ketten egymást figyelik. A labda legszívesebben már hazamenne, és a kutyának is elege van ebből az egészből, de azt mégsem engedheti meg, hogy így legyőzzék, ezért, ahányszor csak megmozdul a labda, ő azonnal morogni kezd. És akkor, mindenki megleléadására, megérkezik a megoldás.

– Átesett a labdátok? – szólal meg a ház felől a szomszédban lakó néni, és választ sem várva felemeli és átdobja a kerítésen.

A nagy fekete kutya boldogan csóválja a farkát és nyalogatja a gazdája kezét, aki nem is sejti, mire ez a nagy szeretetroham.

Iván, Hanna és Szonja a néninek kiabált köszönöm után nagy kényeztetésben részesítik barátjukat, a piros labdát. Beleteszik a játék babakocsiba, betakarják, és úgy tologatják. Előtte enni és inni is adtak neki. Igaz, ettől egy kicsit mázgás lett, sőt, az egyik szeme még be is ragadt, de a labdát ez egyáltalán nem zavarja, hiszen ez még annál is jobb, mint amit álmodott.

Azóta, ha a gyerekek előveszik a játékládából, így szólítják:

– Na, jössz játszani, Győző? Te győzedelmes labda!

Iván, a furfangos

Történt egyszer, hogy a három testvérnek és jó barátuk országos problémát kellett megoldania. Onnan kell kezdenem, hogy a gyerekek kaptak a szüleiktől egy állványon álló távcsövet. Az édesapjuk összeszerelte és megmutatta, hogyan kell élesre állítani, hogy tisztán, jól kivehetően lehessen látni a csillagokat. Azt is elmagyarázta, hogy merre és mit látnak, ha belenéznek a hunyorgó, fényes pontokba.

Amikor a gyerekek eszébe jutott, használták is a távcsövet. A kis Szonja kevesebbet, hiszen mindig székre kellett állnia, hogy felérje a nézőkékjét, de a testvérei sem nézegették túl sokat, hiszen annyi más elfoglaltságuk van, hogy alig volt idejük.

A készülék ott állt a fekete állványon, az ablak felé fordítva.

Egy alkalommal, amikor mind a hárman Hannáéknál aludtak, éjszaka arra ébrednek fel, hogy a cső piros színű jeleket vetít a falra. Azonnal ugranak ki az ágyból és nézik az ábrákat, hogy mi lehet az. A falon egy gömb és egy mutatóujj jelent meg, ahogy rájuk mutat, aztán egy hosszú vonal, ami hol egyenesen, hol meg kacskaringósan vezet. A vonal végén pedig tányérszerű képződménnyé alakult sok-sok gömb van, és az egyikben egy önmagára mutató mutatóujj.

– Előveszem a netdobozt – mondja Iván.

Mint az előző mesékből már tudjátok, a gyerekek Net Viktortól kapták ezt a színes, kicsi, táblacsokoládé nagyságú dobozát, amin három gomb van. Net Viktor, aki egy nagyon jó szívű és nagy tudású, tehetséges notebook, azt

mondta a gyerekeknek, hogy ha egyszerre megnyomják a saját gombjukat, akkor segít nekik a dobozka.

Iván azonnal elő is veszi a hátizsákjából, miután az előző napon ő őrizte. Csak reggel kell majd átadnia Hannának, mert holnap ő lesz a soros. Leteszi az ágy szélére és izgatottan nyomják meg a gombokat. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, a kis Szonja pedig a pirosat, és a dobozka tetején abban a szempillantásban egy fehér törpe nyuszi terem.

– Téged küldött a netdoboz? – kérdezi Iván sajnálkozva.

– Jaj de jó! – kiált fel Hanna. – Úgy örülök neked! – és máris a kezébe veszi a kis tapsifülest.

– Hadd simogassam meg, légyszi! – kérleli a nővérét Szonja, de a választ már meg sem várja, hanem mind a két kezével boldogan kényezteti a puhaszőrű nyuszi.

– Tehát arra vagytok kíváncsiak, hogy mi ez a falon? – szólal meg a nyuszi a simogató kezek alatt.

Iván bólint. A kis tolmács szembefordul a fallal, és ahogy váltakoznak rajta a piros rajzok, úgy mondja.

– Krrrt. Észleltük az üzeneteiket földlakók, de nem tudtuk megfejteni a barna, vagy kék színű, furcsa kör alakú ábrában a fekete pontot. A mi bolygónk a Tornádó galaxisban van. Kíváncsiak vagyunk rátok. Eldöntöttük, hogy meglátogatunk benneteket. Ha veszitek az üzenetet, válaszoljatok! Hogyan éltek és mit csináltok, ha nem gurultok? Krrrt. Észleltük az üzeneteiket földlakók! Megfejteni nem... Áááá! Még egyszer nem mondom el! – fordul feléjük a Hanna tenyerében ülő törpe nyuszi.

– Milyen kör alakú ábráról beszél ez? – kérdezi Iván.

– Szerintem a szemetekről. Azt látják ott messze, amikor belenéztek a csőbe – gondolkozik el a segítőjük.

– Valóban! Milyen jól tudod! – ismeri el Iván. – Hiszen az én szemem barna.

– Az enyém pedig kék – mondja Hanna, mire Szonja affektálva utánozza őket:

– Az enyém barna, nem, az enyém kék!

– Szonja! – szól rá a nővére.

– Jól van. Akkor majd jól megmondalak benneteket!

Ki tudja, hová fajult volna el ez a kis veszekedés, ha nem szól közbe a nyuszi:

– Most akkor mi legyen?

– Mutassuk meg nekik a babákat, meg az összes játékunkat! – válaszolja Szonja.

– Hogy te milyen okos vagy! – ismeri el Iván és lepakolják a polcokról a játékokat.

Van itt beszélő és éneklő baba, elemes autó, a programozható hintalótól, vasúttól és repülőgéptől a zenegépig majd minden. De a legjobbak a legóból

megépített és működő várak, gépek. Még önjáró játék pórszívó is van.

Beindítják a játékokat. Megnyomják a gombokat és vagy rá, vagy pedig beleültetik a mozgó szerkentyűkbe azokat a játékokat, amelyek maguktól nem tudnak semmit. A padló tele van velük. Csilingel, dobol, trappol, zongorázik, táncol, bólogat, tapsol, énekel és még felsorolni is nehéz, mi mindent csinál a színes kavalkád. A távcső nézőkáját feljük fordítják, és így tartják legalább tíz percig. Közben egyikőjük sem szólal meg. Végül Iván visszafordítja a távcsövet a fal felé.

Ott ülnek a sötétben, de nem történik semmi, csak a játékok járnak le egymás után és hallgatnak el. A nagy rendetlenségben álmoság tör rájuk.

– Feküdjetek le! – mondja a törpe nyuszi. – Ők nagyon messze vannak. Ki tudja, lehet csak holnap, vagy azután jön meg a válasz. És amíg el nem alszotok, addig elmondom, amit a Tornádó galaxisról tudok. Jó lesz?

– Igen – válaszolják álmos hangon, és ketten már a saját ágyukban vannak.

Szonja most is a nővére mellé kéredzkedik.

A kis nyuszi felül a távcső tetejére és onnan beszél.

– Nagyon messze innen, van egy sok ezernyi csillagból álló galaxis. Úgy keletkezett, hogy valamikor nagyon régen, hogy milyen régen, arra már senki nem emlékszik, hatalmas forgószelek kerekedett a világűrben. A szél süvöltve rohant körbe, mint amikor egy dühös vadállatot ketrecbe zárnak, és ami az útjába akad, azt mind magába gyűjtötte. Ahogy gyűjtögette a földgolyó nagyságú égitesteket, azok már nem is fértek el a forgószelek belsejében, ezért el kezdett felfelé nőni, és végül olyan lett, mint egy tányér, amibe egy jobbra és balra hajló hosszú pálcika van.

A világűrben nincs fent és lent, csak alakzatok vannak. Hát, ezért néz ki a távcsőben is látható Tornádó galaxis úgy, mint egy tányér, amiből lelóg egy vékony valami. Még most is forog az egész. Azt mondják, de én még nem láttam, hogy ebben a galaxisban az emberek is így néznek ki. Nagy tányérszerű felsőtestük illetve fejük van, és egy vékony lábuk. De nem csak ők hasonlítanak a galaxisukra, de nem ám, hanem minden. Az is, amit megesznek, de még a poharuk, az evőeszközük, a házaik is, és minden egyéb.

A törpe nyuszi még folytatná az elbeszélését, de észreveszi a gyerekek egyenes szuszogását, így aztán ő is lemászik a távcsőről és odamegy a netdobozkához. Miután magától nem tud visszabújni a dobozba, hiszen ehhez a három gomb megnyomása kell, ő is lefekszik, és vánkosnak használja a színes dobozkát.

A testvérek későn ébrednek fel, de hát ebben nincs is semmi csodálkozni való, ha az elmúlt éjszaka történéseire gondolunk. Iván odaadja Hannának a netdobozkát őrzésre, hiszen ma ez az ő feladata. A kis nyuszi Iván vissza akarta küldeni a dobozba, de a két lány nem engedte, így aztán az egész napot négyesben töltik.

Alig győzik kivárni, hogy este legyen. Azt persze még el kell mondanom, hogy

Iván nagyon nehezen tudta elintézni, hogy ismét a lányoknál aludhasson. A szülők egyik ámulatból a másikba estek. És nem azért, mert esetleg szokatlan lett volna a számukra, hogy a három gyerek együtt akar lenni, nem. Szó sincs róla. Hanem azért, mert még a kutyákra, akik a nagy udvarából átjárnak hozzájuk, azokra sem volt kíváncsi, pedig már egy napja nem találkoztak. Mindenesetre a hosszas kérlelésnek meg lett az eredménye, mert megengedték neki, hogy Han-náéknál maradjon.

Amint a szobájukba érnek, azonnal lekapcsolják a villanyt. A fal felé fordítják a távcső nézőkékét és várnak. Így üldögélnek csendben. A kis Szonja talán még el is alszik kezében a nyuszival, amikor Iván hangjára kinyitja a szemét.

– Itt az üzenet! – mondja, és a netdobozka küldötte fordítani kezdi.

– Krrrt. Köszöntelek benneteket földlakók! Azt gondoltuk, mások vagytok. Mint a többi galaxisban élők. Megértjük, hogy nehéz elhelyeznetek a megunt játékokat, ezért is létesítettük ide, a mi galaxisunk egyik bolygójára a játéktemetőt. Teherúrhajóink folyamatosan járnak a világűr és összeszedik a nemkívánatos játékokat. Szívesen elvisszük a földlakókét is. Krrrt. Mi már régóta nem gyártunk játékokat a gyerekeinknek. A meguntakat kiválogatjuk és a legjobbkat az ingyenes üzleteinkbe tesszük, és ezekből a tornádó játékboltokból mindenki azt visz el, amit akar, és még pénzébe sem kerül.

A gyerekek ámuldozva hallgatják a nyuszt, miközben a gyors egymásutánban váltakozó, és számukra érthetetlen piros vonalakat és köröket figyelik.

– Azokat a játékokat, amiket nálatok láttunk a szoba közepén, gyorsan el is tudjuk szállítani. Krrrt. Nem messze tőletek, az Opál galaxisból jön haza egy úrhajónk. Nemsokára megáll nálatok és felszívja a megunt játékokat. Ez lesz a próbaszállítás. Nagyon örülünk, hogy megismerhettünk benneteket, és legjobban a játékokon keresztül van erre a legnagyobb lehetőségünk. Nektek nem kell semmit sem tennetek, mert a szállítmány képeit mi már az úrhajóba programoztuk, ezért felismeri azokat. Ha van még megunt játékok, akkor elegendő csak a szoba közepére kirakni, és éjszakára otthagyni. Ebből tudni fogjuk, hogy az elszállítandó. Krrrt.

A gyerekek azonnal felugranak, és kezdik visszapakolni a játékaikat a polcokra, és a játékos ládába.

– Várjatok! – szól rájuk a segítőjük, majd folytatja. – Ezeket a játékokat visszük most el a többi házból is. Nyugtassátok meg őket, hogy mi, a Tornádó galaxis lakói, segítünk a földi embereken. Elvisszük a megunt játékaikat, és ez után már nem kell rakogatni, eldugdosni, szétszedni, elégetni. A mi gyerekeink bizonyára örülni fognak, mert a ti játékaitek érdekesek és ismeretlenek számukra. Krrrt. Tőletek eddig még nem volt igény erre a szolgáltatásra.

– Mi az a Krrrt? – kérdezi a nyuszt Hanna.

– Nem tudom másként lefordítani, csak így – válaszolja. – Olyan, mintha géphang lenne – dörzsöli meg az első kicsi lábával a homlokát.

– Mi lenne, ha mi is ugyanilyen jelekkel üzennék nekik? – veti fel Iván, és közben a segítőjükre néz.

Szonja, aki figyeli a testvérei tanakodását, máris előveszi a lézerceruzáját, amivel mutogatni szoktak a falra. Ennek is piros a fénye. A nyuszi komolyan bólint. Kezébe veszi az ezüstszínű kicsi hengert, és ahogy Iván az üzenetet mondja, rajzolni kezd vele a falon.

– Krrrt. A szállítás időpontja most nem jó. Csak kevés játék van, ami felesleges. Kár megállni érte. Krrrt.

És lássatok csodát, azonnal ott a falon a válasz.

– Krrrt. Már késő. Itt vagyunk egy bolygónyi távolságra tőletek. Az üzenetet már közben elkaptuk. Krrrt. Milyen fejlesztésű, típusú robotok vagytok? Krrrt. A játékok felére mindenképpen igényt tartunk. Krrrt.

Na, most vannak csak bajban a gyerekek! Elfordítják a távcsövet. Leülnek egymás mellé a padlóra és azon törik a fejüket, mit tegyenek. A nyuszi szólal meg először.

– Nyissátok ki a netdobozt!

Hanna előveszi és mind a hárman egyszerre nyomják meg a gombokat. Iván a lilát, Szonja a pirosat, a nővére pedig a rózsaszínűt. A színes dobozka fedele felcsapódik. Ilyen még soha nem történt. Egy háromdimenziós kép jelenik meg közöttük. Olyan, mint amit meg is lehetne fogni.

Egy tornádó úrhajót látnak. A tányérfejű és lábalkzatú égi járműben sok kicsi forgószél szaladgál és nagy, villogó tornádók felügyelik őket. Ezekről látszik, hogy gépek. A testvérek nézik, amint a kivetített képen elsüvítenek a nap mellett. Az erős napsugár csak egy kicsit égeti meg az úrhajó oldalát.

– Mindjárt ideér! – kiált fel Iván. – Mi lesz a sok játékkal, amit anyutól, aputól és a Jézuskától kaptunk?

– És amit a nyuszi hozott – szól közbe Szonja, és szeretettel fogja a kezébe a törpe tapsifülest.

– Mi lenne, ha a ragasztót adnánk neki oda a játékok helyett – mondja Hanna.

– Ha felszipantja, beleragad a csövébe, és akkor lehet, hogy szét is esik tőle.

– Naggyon jó, naggyon jó! – tapsol a hucicája. – De nem akarom, hogy széteszen. Az lenne a legjobb, ha ők is jönnének játszani, és majd az anyu meg az apu bezárja őket a pincébe. Aztán akkor majd jók lesznek, az biztos!

– Mit tegyünk? Mit csináljunk? – áll fel Iván, és úgy járkál, mint ahogy azt az édesapjától látta.

És nem csak úgy tesz, mintha, hanem tényleg törli a fejét. A két lány közben a kivetített képet nézi és közvetíti amit lát.

– Nagyon gyorsan jön. Már lehet látni róla a holdat, aminek most sarló alakja van. Ebben a pillanatban rohan el a két csúcsa között – mondja Hanna.

– A kicsi forgószelek pedig milyen boldogok benne. Biztosan nagyon várják már a játékokat! – mutogat Szonja a kivetített kép felé. – De én nem adom a babáimat! Semmit nem vihetnek el! Ugye, kicsikéim? – veszi fel a padlóról azokat a babákat, amik elférnek a kezében és az ölében.

– Megérkeztek – jelenti be szomorú hangon a törpe nyuszi.

A szoba közepén a netdoboz olyan képet vetít, amelyen látszik, hogy pontosan a város felett van a tornádó alakzatú úrhajó, és egy hosszú csáp nyúlik le róla, ami jobbra-balra lengedezik, és keresi azt a házat és szobát, amiben ők vannak.

Hanna és Szonja ijedten, kapkodva szedegetik össze a játékokat. Leveszik a polcról és az ágy alá teszik őket, mert az üzenetből tudják, ha a csápjával benyúl a tornádó, akkor nem azt nézi, hogy hol van most a játék, hanem a távcsővel lefotózott alakzatokat fogja keresni.

Iván erősen töri a fejét, mit lehetne most csinálni. A törpe nyuszi hangjára figyelnek fel. A tolmácsuk a szoba közepére vetített képre mutat. Az elvékonyodó csápból kicsi forgószelek érik el a földet. Úgy gurulnak ki és ugranak talpra, mint ha mindig is itt lettek volna.

Most az úrhajó belsejéből látnak képet. A nagy, villogó géptornádók a furcsa tányérfej belső fala mellett szaladgálnak és karokat húzogatnak le, majd tolják fel. Az úrhajó padlójából hirtelen felemelkedik egy kerék, és azt tekerik körbe-körbe. Először csak lassan, mintha nehéz volna, de aztán belelendülnek, és olyan gyorsasággal tekerik, hogy abból is forgószél lesz, majd pedig a gyerekek szeme láttára alakul át egy nagy, tátott szájú, ijesztő fejjé. Azt nem hallják, hogy mit beszél. Persze az is előfordulhat, hogy nem mond semmit. Olyan nagy a szája, hogy majd az egész fejét az tölti ki. Foga egy sincs, viszont a torka mélyén látni lehet a cső belsejét, amiben kicsi szívó ventilátorok vannak, a cső végén pedig nyolc szem, ami négyszer kettő párosításban pislog a külső karimán.

A vékony, hajladozó csőszerű valami szaglászva keresi Ivánék házát. Már odaért a kapuhoz. Most felemelkedik, hogy bele ne akadjon, és elindul a gyerekek szobája felé. A kis forgószél gyerekek az utca aszfaltburkolatán szaladgálnak. Egy pillanatra nagy port kavarnak, aztán már nem is látni őket. Aztán kicsit odébb folytatják.

Közben teljesen kiürül a polc. Már semmi nem fér az ágy alá. Hanna gondol egyet és felhajtja az ágy paplanját, és az alá rakja a kimaradt játékokat.

– Mindjárt itt van! – figyelmezteti őket a törpe nyuszi.

Iván az ablak előtt áll. Látja, hogy közelít a csáp. Ellenőrzi, hogy jól be van-e csukva az ablak kilincse. Megrázza, meghúzogatja. Az ablak nem enged,

de ekkorra már odaér a nyolcszemű tornádócső is az üveghez. Nyomkodja, és miután az nem nyílik, ütögetni kezdi.

Hanna és Szonja az ágy szélére ülnek, és onnan nézik riadt szemekkel azt a „valamit”. A törpe nyuszi a fülével befogja a szemét, a cső pedig egyre mérgesebben veri az ablak üvegét. A vastag üveg azonban nem enged.

Ekkor másik módszerhez folyamodik. Most egy nagy mágnes nyúlik ki a cső belsejéből, és azzal kezdi mozgatni a kilincset. Iván belekapaszkodik, hogy ne tudja felnyomni az ablakot. Nagy nehezen sikerül neki, de érzi, hogy olyan nagy erő van a mágnesben, hogy nem sokáig fogja bírni. És ekkor eszébe jut valami.

– Gyertek gyorsan! – ugrik el az ablaktól, és elengedi a kilincset.

Kezébe veszi a kedvenc játékautóját, ami mindenfajta mozdulatra be van programozva, és kiveszi belőle a chipet. Tudja, hogy hol van, hiszen már többször megcsodálta, hogy mennyire kicsi, és mégis milyen sok parancsot tud tárolni.

A lányok nem kérdeznek semmit, szó nélkül is értik egymást. Ilyenkor derül ki, hogy mennyire egy húron pendül a három testvér és jó barát. Mind a hárman megnyomják a netdobozka gombjait. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, a kis Szonja pedig a pirosat. A dobozka abban a szempillantásban bekapja a kiszedett chipet, de azonnal vissza is köpi. Iván visszahelyezi az autóba, majd sietve mászik az ágyon át az ablakhoz. Már csak egy nagyon kicsin múlik, és kinyílik az ablakszárny.

Iván szemben áll a tornádó csápjával. Az szaglássza és nézegeti, ő pedig a barátsága jeléül megmutatja neki a kedvenc autóját. Na, több sem kell a csőnek. Úgy beszipantja, mint egy mohó porszívó. Iván abban a pillanatban becsapja előtte az ablakot és jól bezárja a kilinccsel. Talán egy gondolatnyi idő, ha eltelik, és a cső el kezd rázkódni, majd pedig kiugrik az utcára, és szívja magába a port, az eldobott papírokat, a cigarettacsikkeket és minden szemetet.

A gyerekek egyik ámulatból a másikba esnek. A kis forgószelek pedig miután meglátják, hogy a felvigyázójuk csöve megbolondult, nagy kacagásba és ugrálásba kezdenek. Ettől aztán még nagyobb lesz a por, aminek következtében még jobban megtébolyul a csáp, hiszen ő éppen a port akarja eltüntetni. Végül hosszú, búgó hanggal húzza be magát, és megnyúlt testtel, mint egy rakéta, itt hagy csapot-papot. És ez most szó szerint így történt, hiszen a kis forgószél gyerekek azóta is feltűnnek közöttünk.

– Mit találtál ki Iván? – kérdezi Hanna az unokatestvérét.

– Hááát ... – feleli a kisfiú, és próbál szerénynek mutatkozni, de azért a szája sarkában látni lehet a büszkeséget. – A netdobozka segítségével vírust tettünk az autó chipjébe.

– Ezek már biztosan nem fognak többet visszajönni! – csapódik ki a netdobozka fedele, amin a gyerekek nagyon meglepődnek, mert eddig mindent

csak gombnyomásra csinált. – Nem megijedni – folytatja –, én is tanulok. Ahogy használtok, egyre okosabb leszek. Az egyszerre gombnyomás ezután is kell, de ha nagyon nagy baj van, vagy örülök valaminek, akkor kérdés nélkül is segítek.

– Akkor most egy újabb jó barátunk lett – lelkesedik Hanna és Szonja, de a dobozka már becsukódott és nem felel.

A gyerekek fáradtan fekszenek az ágyukban. Most Szonja is a sajátjába ment. Elalvás előtt Hanna még álmos hangon megjegyzi.

– Hogy te milyen furfangos vagy, Iván!

Na, erre aztán olyan nagy hahotázásba kezdenek, hogy a lányok édesanyja bejön a szobába és csendre inti őket, de még utána is hosszú ideig kuncognak a paplan alatt. Azt mondogatják a Hannát utánozva:

– Hogy te milyen furfangos vagy, Iván!

Az engedetlen konyhaajtó

Ezúttal a dédi lakásának a konyhaajtajáról mesélek nektek. Mint az előző mesékből bizonyára emlékeztek, a három jó barátnak, akik testvérei és unokatestvérei is egymásnak, van egy jóságos dédnagymamájuk. Szép fehér haja van, és amikor meglátja a három dédunokáját, olyan nagy szeretettel néz rájuk, hogy Ivánnak, Hannának és a kis Szonjának azonnal különleges kívánságai lesznek.

Ez alkalommal, a szülők akaratából és a gyerekek nagy örömére, ismét ott vannak a dédinél. Mert azt ugye már mondanom sem kell, hogy ez a mese is Iván, az egy nappal fiatalabb unokatestvére Hanna, és a másfél évvel fiatalabb kis Szonja történetéről szól.

De hogy a mese fonalát el ne veszítsem, folytatom.

Tehát, azon a napon, mindnyájan a kis konyhában szoronganak. Képzeltetik. A dédi, a három mesehős és a négy szülő. Nem is tudnak magukkal mit kezdeni a gyerekek! Alig győzik kivárni, hogy végre egyedül lehessenek a dédivel. Azt tervezik, hogy lemennek az udvarra, és az ott lévő nagy szederfát fogják megmászni. Iván odasúgja a lányoknak, hogy visz magával papírrepülőket is, és azokat fogja majd ledobni. Persze, hogy Hanna sem akar lemaradni erről az inkább fiús játékról. Őt az édesapja nem engedi fára mászni, sőt, ha megkérné rá, akkor egyenesen megtiltaná neki, de ha elmennek, akkor úgy sem fogja látni, mondja halkán Ivánnak. Szonjával most nem foglalkoznak. Mind a kettőjüknek a lenti szederfán jár az esze. Közben, hogy mutassák, mennyire szeretik az édesanyjukat, a kezébe csimpaszkodnak.

– Na, akkor mi megyünk! – mondják a dédinek a szülők. – Jók legyetek és fogadjatok szót! – intik a gyerekeket.

– Siessetek vissza! – válaszolja Hanna, de, hogy ezt komolyan gondolja-e, vagy sem, azt most nehéz volna megmondani.

Egyrészt természetesen igen, hiszen nagyon szereti a szüleit, másrészt pedig a szederfa megmászása úgy tűnik, most mindennél fontosabb.

A kis Szonja eközben a konyhaajtót lökdösi. Miközben az édesanyja kezét fogja, a lábával és a másik kezével megnyomja az ajtót, ami becsukódik. Anyukája szórakozottan, szinte oda sem figyelve nyitja ki. Aztán Szonja megint be, az anyukája ki, és így tovább. Talán még most is csinálnák, ha a szülők el nem indulnak. A dédi lekíséri őket.

A három testvér egyedül marad a konyhában. Dédi tésztát főz. Úgy gondolta, mákos csíkot ad enni a gyerekeknek.

Amint a felnőttek kimennek a lakásból, Iván és Hanna azonnal felmászik az ablakba, hogy onnan integessen nekik, Szonja pedig ismét belöki a konyhaajtót. Igen ám, de most nincs senki, aki kinyissa. Próbálja lenyomni a kilincset, de a keze nem éri el. A kulcsot viszont éppen hogy. Elfordítja, de az ajtó nem nyílik. Mondanom sem kell, hogy a valamikor fehérre festett, de most kicsit kopott ajtó is kell ehhez a turpissághoz, hiszen valahányszor a kis Szonja el akarja érni a kilincset, és ezért felágaskodik, az ajtó kihúzza magát, és még a hasát is kidülleszti, nehogy a kislánynak sikerüljön kinyitnia.

Legalább egy hete is van már annak, hogy megsértették. A dédivel együtt lakó Erzs mama, aki most a hivatalban van, ott dolgozik, beolajozta a sarkokat és a zárat, és azóta az ajtó teljes némaságra lett ítélve. Már azelőtt sem volt valami jókedve, hiszen milyen élet az, ha valaki csak az egyik oldalával érez jó illatokat és lát finom ételeket, és a másik oldalának állandóan meg kell magyaráznia, hogy milyen is az. És egy hete már elmondani sem tudja. „Milyen nehéz így az élet – gondolja. – Legszívesebben széthasadnák, de azt meg nem lehet, mert akkor a szemétkébe dobnának ezek a hálátlan emberek! – dül-fül magában. – Ez a kislány is! – néz Szonja felé. – Azt gondolnánk, hogy mennyire helyes, jól nevelt, már ahogy kinéz. De nem! Amióta megjöttek, ez, ez, ez a kis ... – legyint egyet –, rugdos, lökdös. Majd most meglátom, mire mész az anyukád nélkül!” – gonosz-kodik, és hirtelen elhatározással kiköpi a kulcsot a zárból. Nagy csörömpöléssel pattog a fémkulcs a padlón, majd a szekrény alá esik. Na, erre már a két unokatestvér is visszanéz.

– Mi esett le Szonja? – kérdezi Hanna a hugicáját.

– A kulcs ugrott ki a helyéről – válaszol a kislány, miközben próbálja elérni a kilincset.

A szülők integetnek letről, a kocsi mellől, ezért Ivánék nem törődnek a kulccsal. Szonja odahúzza a széket az ajtóhoz. Felmászik rá. Most már le tudja nyomni a kilincset, de miután előzőleg elfordította a kulcsot, az pedig bezárta az ajtót, ezért most nem nyílik. Egyébként is bajos lenne a kinyitása, hiszen a széktől nem tudná maga felé húzni.

– Hanna, Iván! – szólítja meg testvéreit. – Segítsetek, mert nem akar kinyílni! Most mind a hárman próbálkoznak, de hiába. Közben megérkezik dédi is.

– Mi történt? Miért nem lehet kinyitni az ajtót? – kiabál az előszobából.

– Bezáródott, a kulcs pedig beesett a szekrény alá és nem érzük el! – mondja Iván.

– Húzzátok ki a fiókot! Ott van hosszú fakanál, azzal eléritek – így a dédi.

A gyerekek odamennek a fiókokhoz.

– Nem az, a másik! – hallatszik kintről.

Hanna ámuldozva néz körbe.

– Honnan tudhatta a dédi, hogy melyik fiókot húztuk ki?

– Mert hallom kislányom – válaszol a dédi nevetve, de kicsit idegesen az előszoba felől. – Iván, tekerd le a gázt, mert kifut a tésztásvíz! – hallatszik továbbra is a dédi hangja.

Végre megvan a nagy fakanál és kikotorásszák a kulcsot a szekrény alól. Úgy tűnik, most már megoldódik a helyzet. Igyekeznek is. Dugják be a helyére a kulcsot és elfordítják. Könnyen megy, hiszen csak egy hete, hogy megolajozták a zárat. A dédi kívülről nyomja le a kilincset, hogy nyissa az ajtót, de az bizony nem mozdul.

– Majd én! – szól közbe Erzs mama, aki ebben a pillanatban érkezett haza, de bizony neki sem sikerül.

Próbálkoznak még egy jó ideig. Még szerencse, hogy Ivánnak sikerült letekernie a gázt.

Az ajtó nagyokat nevet. Persze ezt nem hallja sem a dédi, sem Erzs mama, sem pedig a gyerekek, de Szonja sejthet valamit, mert a fejét félrefordítva, bizalmatlanul nézegeti a kicsit már kopott ajtót. És miközben a testvérei nyitogatják, fessegetik, ő beszél hozzá.

– Szégyelld magad! Hogy tudsz ennyire rossz lenni? Ki bántott téged, hogy elrontod a játékunkat? Ha megjön az apukám, megmondalak neki, és ő úgy kicserél téged, de úgy, hogy máris mész a szemétkébe, vagy a kandallóba! Az aztán jó lesz, mi?

Az ajtó elgondolkozik Szonja szavain, de megerősíti a szívét. „Nehogy már megijedjek egy kislány fenyegetésétől! Láttam én már nála különbet is. Milyen sok nagyhatalmú embernek nyíltam már ki és mennyire sok titkot őrzök. Mások már régen visszaéltek volna velem és elmondták volna. Ha én egyszer megírom az életem történetét, akkor múzeumban fognak mutogatni és golyóálló üveget

tesznek elém, hogy megvédjenek. Akkor majd büszke lesz ez a kislány még arra is, hogy egyáltalán találkozott velem, és szégyellni fogja, hogy rugdosott. Az édesapjának biztosan több esze van. Láttam én, ahogy rám nézett, hogy értéke-
li, tudja, nem vagyok én egy olyan semmilyen ajtó!” És miközben ezek a gon-
dolatok járnak a fejében, még jobban megfeszíti magát. A kis Szonja, mintha
csak értené, közelebb megy hozzá, a testvérei és a felnőttek pedig változatlanul
újabb és újabb módon próbálják kinyitni. De bizony hiába.

– Hozok egy lakatost! – jelenti ki Erzsi mama és elmegy.

Szonja megsimogatja az ajtót.

– Ne szomorkodj, te tényleg jó ajtó vagy! Kár, hogy most nem nyílsz ki, és ezért
mindenki ideges. Most képzeld el, mi történne, ha tűz lenne idebent. Akkor mi
lenne velünk és veled? – magyarázza neki.

Az ajtó elszégyelli magát. Szonja szeme előtt pereg le egy festékdarab róla.
Alatta látszik az öreg fabőre. A kislány most még jobban megsajnálja. Odamegy
a mosogatóhoz, a kezébe veszi a vizes szivacsot és elkezdi vele törölgetni. Amint
az ajtó arcán végigfolyik a víz, olyan, mintha sírna. Ettől aztán már Szonjának is
párás lesz a szeme.

– Kinyílok, kinyílok! – kiáltozik az ajtó jajgatva.

A második, sikítésnek is beillő kiáltását már a többiek is hallották, hiszen a
lakatos közben elfűrészelte a zár nyelvét.

– Na, ennyi volt! – mondja a kék munkaruhás ember. – Eltört a rugója ennek az
engedetlen ajtónak.

A dédi siet a gáztűzhelyhez, Erzsi mama a munkahelyére, Szonja pedig szere-
tettel simogatja az ajtót.

– Te, te buta engedetlen. Ígérem, hogy nem foglak máskor rugdosni! –
mondja neki.

Sajnos a szederfamászásból ma nem lett semmi, mert nemsokára megérkez-
tek a szülők. Amikor végighallgatták a beszámolót, a Szonja édesapja azon-
nal ki akarta cseréltetni az ajtót, de a kis Szonja nem engedte. Sírva kérlelte az
apukáját, hogy ezt az engedetlen ajtót ne állíttassa ki a múzeumba, és ne vitesse
a szemétre, de még csak el se tüzeltesse. Az a legjobb, ha ott marad a helyén,
hiszen annyira jó és okos ajtó, és milyen sokat tud!

Az édesapja megértette a kislány kérését, és az ajtó azóta is ugyanazon a he-
lyen van, és ha úgy hozza a kedve, akkor még beszélni is szokott az ő sajátos
nyelvén.

A tányércsörömpölés

Történt egyszer, talán nem is olyan régen, de az bizonyos, hogy a messzén innen és a közelen túl, hogy a mesém három főszereplőjét meglátogatta a debreceni nagymamájuk és nagypapájuk. Igazából ők a Hannának, és a másfél évvel fiatalabb hugicájának a nagyszülei, de ha látogatóba jönnek, akkor az unokatestvé-
rükkel, Ivánnal sem tesznek kivételt. Ha ajándékkal együtt érkeznek, márpedig az mindig van az autójuk csomagtartójában, az három gyereknek is elegendő.

Így történik azon a tavaszi napon is, amikor az előre jelzett időben megérkeznek. Hannáék már nagyon várják őket. Kint játszanak mind a hárman az udvaron, de csak úgy ímmel-ámmal. Nem élik magukat nagyon bele a bújócskázásba. A fél szemük állandóan az utca felé néz. Azt várják, mikor érkeznek már meg a debreceni nagyszülők.

Hanna édesanyja a konyhában sürgölődik. Készül a vendéglátásra. Közben nagy csörömpöléssel eltört egy tányér is. A hangos zörejre a gyerekek összedugják a fejüket és találgatják, vajon mi eshetett le.

– Én nem merem megkérdezni – mondja Hanna –, mert most biztos mérges az anyukám.

Iván kicsit hátrább áll. Őt igazából ez annyira nem is izgatja. Ez a felnőttek dolga. Az a jó, gondolja, hogy nem ő tört el valamit.

– Majd én megkérdezem –, ajánlkozik Szonja, és máris megy a konyhaablakhoz. A két testvére követi.

– Mi tört el anyu? – szól be a nyitott ablakon át a kislány, de a választ már nem hallani, mert újabb tányércsörömpölés és kiabálás hallatszik ki.

Egy férfihangot hallani, amint mérgesen mondja a magáét. A gyerekek megijednek, hiszen nincsenek ilyenhez szokva. Nem is tudják, hogyan kell most viselkedniük. Tanácstalanul állnak az ablak előtt, miközben belülről újabb és újabb tányértöréseket hallani.

Ekkor szólal meg az utcáról a dudahang. Mind a hárman jól ismerik a debreceni nagyiék autójának a jelzését, de most, a konyhából kihallatszó események hatása miatt, kicsit késve mozdulnak. Amikor meglátják a bordó színű autót, először csak lassan, de aztán elkezdenek gyorsan a kapu felé futni. De bizony, amikor a nagymama és a nagypapa közelébe érnek, akkor nem ugranak a nyakukba, mint szoktak, hanem bizonytalanul megállnak, hiszen még ide is elhallatszik a kiabálás és a tányércsörömpölés.

– Na, mi lesz gyerekek? – szólítják meg őket nagy örömmel a vendégek. – Még egy puszit sem kapunk?

– Deee, csak ... – mondja Hanna és máris pityeregni kezd.

– Hát mi történt az én legszebb szemű unokámmal? – simogatja meg a nagymamája.

A ház felől boldogan jön feléjük Hanna és Szonja édesapja és édesanyja. A gyerekek meglepetten néznek feléjük. A szülők észreveszik a gyerekek bizonytalanságát és megkérdezik:

– Talán összevesztetek Hanna?

A kislány a fejét rázza, hogy nem.

– Iván, mondd meg az igazat! – szólítja meg a lányok édesapja a kisfiút, de ő is nemet int a fejével.

Közben a konyhából ismét nagy csörömpölés hallatszik, és valakik kiabálnak is egymással.

– Azt hittük ... – mutat a konyhaablak felé Szonja.

A négy felnőtt ekkor érti meg az ijedelem okát. Felkapják a gyerekeket az ölükbe és össze-vissza puszilgatják őket. Na, ennek lett is következménye, mert Iván utána nem győzte a kézfejével az arcát dörzsölgetni. Hanna édesapja meg is jegyzi:

– Na, Iván, kíváncsi leszek, ha majd megnősz, akkor a lányok puszija után is ezt fogod csinálni?

És ahogy a lányok unokatestvére ezt elképzelte, még jobban dörzsölni kezdte az arcát. Nagy nevetés volt a válasz.

Amint beérnek a konyhába, azonnal lekapcsolják a tévét, amiben egy film ment, és abban a filmben veszekedtek és dobálták a tányérokat a padlóra.

Hát, így esett, hogy azóta is, ha netán együtt tévéznek és valami izgalmas dolog történik, akkor a lányok édesapja mindig ezt mondja:

– Nem én ugrok, nem én töröm be az ajtót, nem én karambolozom, nem én kiabálok!

Erre aztán mindig nagy nevetés a válasz, és az egyik lánya azonnal ül is az ölébe.

– Tudom apuci, hiszen te itt vagy, azok meg ott! – mutat a képernyő felé.

A varázsköpenyek

Történt azon a napon, amikor a debreceni nagyszülők meglátogatták a gyerekeket, hogy az ajándékok is kikerültek az autó csomagtartójából.

Hanna, Szonja és Iván segítenek bepakolni a csomagokat a vendégszobába, aztán illedelmesen az ágy szélére ülnek és várják, hogy mi kerül elő a táskákból. Nagy az öröm, amikor kiderül, hogy mind a hárman frottír fürdőköpenyt kapnak. És képzeljétek el, hogy mennyire figyelmesek a nagyszülők, mert Hanna rózsaszínűt, a kis Szonja pirosat, Iván pedig lila fürdőköpenyt kapott. Pontosan azokat a színeket választották nekik, amit Net Viktortól is kaptak. Szonja azonnal fel is veszi a köntöst.

– Van neki kapusznia is! – mondja lelkesedve, egy kicsit selypítve.

– Csak óvatosan – figyelmezteti a nagymamája –, mert ez varázsköpeny. Ha felveszed, akkor senki nem lát téged!

És valóban! Szonja behúzza a fejébe, egészen a szeméig a kapucnit, és ő sem lát semmit. Kicsit felemeli és kiles alóla, de senki nem foglalkozik vele. Járkál a szobában, felugrik az ágyra.

– Nézzétek! Valaki van az ágyon, hiszen magától nem nyomódott volna be a rugója – mutatja Ivánnak és Hannának a debreceni nagypapa.

Szonja most megfogja a vánkost és elviszi.

– Úszik a vánkos a levegőben! – kiált fel a nagymama.

Na, ezt látva már Iván és Hanna sem maradhat le. Ők is felveszik a köntösüket

és elindulnak, a nagyszülők pedig közvetítik, hogy éppen mi történik.

A gyerekek szülei is ugyanígy járnak. Amikor leülnek az asztalhoz, ámuldozva mondják:

– Nézzétek, valaki felemeli a villát és a hús eltűnik, és nem esik le a földre.

Mi történik itt?

– És ez így megy egészen ebéd utánig.

– Gyerekek! Délutáni pihenés! – szól a lányok édesanyja.

Nagy hangon mondja, pedig ők ott vannak közvetlenül mellette. Bemennek a szobájukba.

– De mi látjuk egymást, akkor hogy van ez? – kérdezi Hanna.

– Igen – válaszolja Iván. – A köntös teszi. Csak az tűnik el, és látja a másikat, aki felveszi.

Közben Szonja az ajtó felé indul.

– Hová mész? – kérdezi tőle Hanna.

– Még hozok egy kis süteményt – feleli.

– Tudod, hogy nem szabad! – figyelmezteti a nővére.

– Azért vettem fel a köpenyt. Így nem lát senki – válaszolja, és kimegy a konyhába.

Finom süteménnyel jön vissza, és mind a hárman nekiállnak falatozni, amikor megjelenik az ajtóban a lányok édesanyja.

– Nem tudom, ki van itt, de akárki is az illető, vagy illetők, ha jó a süteményem, akkor jöjjenek ki elpakolni a konyhába! – mondja.

A három jó barát a köntösükbe beöltözve ülnek és néznek maguk elé. Egyikőjüknek sem tetszik a munkára való felszólítás. Még azt a kezüket sem mozdítják meg, ami- ben a sütemény van. Az édesanyjuk egy kicsit még áll az ajtóban.

– Ezek szerint rosszul láttam, amikor a megpakolt kistányér a szoba felé úszott a levegőben! – mondja, és visszamegy a konyhába.

A gyerekek örömben az ágy tetején ugrálnak.

– Jaj de jó, jaj de jó! – énekel Szonja. – Ha akarjuk, akkor nem látnak bennünket!

Egyre nagyobbakat ugranak, és már nem is kapaszkodnak egymásba. Örö- mük teljes ekstázisba csap át. És akkor véletlenül egyszerre fejelnek bele egymásba. Elszédülnek és mind a hárman leülnek az ágyra. Tapogatják a fájó fejüket.

Iván veszi először észre, hogy csupa vér az ágytakaró, a két leánytestvére arca, és az ő tenyere is, amivel a fejét fogja. Talán egy szemhunyasnyi idő után Hanna és Szonja is ugyanezt látja. Sírva rohannak ki a konyhába, ahol a lányok édesanyja pakolászik.

– Anyúúú, Anyúúú! – kiáltják sírva, de ő éppen csak visszafordul, és úgy néz, mint aki nem látja, hogy ki szól hozzá.

Na, erre aztán még jobban kitör belőlük a sírás.

- Ki sír itt mögöttem? – kérdezi.
- Mi! Mi vagyunk azok, anyukám! – jön azonnal a kétségbeesett válasz.
- Jaaa?! Vagyis ti vagytok az én édes és keresztgyermekeim?
- Igeen!!!
- Mindjárt felveszek én is egy köntöst, hogy láthassalak benneteket!
- Nem, neee!!! Mi vesszük le, mert úgy vérzünk és nagyon fáj a fejünk.

Hát így esett ez az eset. A három jó barát azóta is használja a köntösét, ha azóta ki nem nőtte, de az biztos, hogy meggondolják, mikor húzzák a fejükre a kapucnit. Mert időközben rájöttek, hogy a köpeny varázsereje, csakis akkor működik.

A róza és a cseresznye

Hogy miképpen kerül egymás mellé a szép és illatos róza és a finom, nagy szemű cseresznye? Hát, most erről szól ez a mese.

Azt ugye mondanom sem kell, hogy ez a történet is a három jó barátal és testvérrel esett meg. De, hogy az elején kezdjem, hát induljon úgy a mese, ahogy illik. Mert bizony a mesében is illedelmesnek kell lenni, nem csak otthon, vagy az óvodában, esetleg az iskolában. Igaz? Tehát, egyszer volt, hol volt, hol meg nem volt, de mégis, a messzén innen és a közelen túl megtörtént, és ez szent igaz. Iván, Hanna és a kis Szonja nagyon nehéz helyzetbe kerültek.

Azon a napon, amikor a mesém elkezdődik, nagy eső esett. Úgy ömlik az égből a víz, hogy még egy pillanatra sem lehet kimenni a házból, mert azonnal bőrig ázik az ember. Hatalmasakat villámlik. Nappal van, így a mesém egyik szereplője, Villám Berci, hiába gyújtogatja fel a levegőt, a felhőkön átvilágító napsugarakat nem tudja legyőzni. Ezért aztán jobbra a hangjával ijesztgeti az embereket és az állatokat. Amint abbahagyja, jött nagy robajjal Szél János és veri, döngeti az ablak üvegét. Olyan nagy méreggel teszi, hogy sokan – elővigyázatosságból – még a redőnyöket is leengedik. Pedig nem akar ő rosszat, csak hát ilyen a természete. Tudja, hogy addig él, amíg száguld, rohan. Ha egy pillanatra is megállna, azonnal betegség fogná el, és akkor lehet, vége is lenne. Ahogy ez már lenni szokott. Most is hamar odébbáll, és viszi magával a felhőket és Villám Bercit is.

És ahogy ez megtörténik, azonnal világosság lesz és Nap Világ ontja a fénylő

sugarait. Jut eszembe, majd később elmesélem, miért kapta a szüleitől ezt a különleges nevet a nap.

De, hogy a mostani mese folyama el ne terelődjön, folytatom. A három jó barát és testvér természetesen ismét együtt vannak, és miután ez a nagy vihar véget ér, két perc múlva már kint is vannak az udvaron. A lányok szaladgálnak, Iván pedig a lábával kapargálja a földet. Már éppen arra gondol, hogy kitörölgeti a hinta ülőkéjét és hintázik, amikor meglát egy hosszú, vastag gilisztát éppen csak tekergőzni a kavicsos járdán. Odamegy. Fog egy kis fadarabot, és azzal kezdi el piszkálgatni. Már a két unokatestvére is ott guggol mellette.

– Fúúúj, de ronda! – mondja Szonja.

– És mennyire undorító! Mindjárt hányok! – egészíti ki Hanna.

Iván mutatni akarja, hogy mennyire bátor, és a kezével nyúl érte.

– Meg ne fogd Iván – kiállt rá Hanna –, mert különben hozzám többet nem érhetsz!

A giliszta egy tócsából akar kikecmeregni, de a vízben nehezen halad, ezért olyan, mintha egyhelyben tekeregne. Ez a mozgás nagyon lassú és erőtlen. Iván látja, hogy gyenge a giliszta, a két lány pedig a csúnyaságával és az undorító kinézetével van elfoglalva. A kisfiú bátran hozzányúl és felveszi a tenyerébe. Amint a féreg megérzi Iván tenyerének a melegét, azonnal gyorsabban kezd tekeregni. A kisfiú kinyitja a kezét. A giliszta mozgása most lelassul. Aztán megint becsukja, és a giliszta újra felgyorsul. Újból kinyitja, és akkor alig mozdul. Hanna és Szonja hátrább lépve szörnyülködnek.

– Dobd el Iván, mert mindjárt rosszul leszek! – kéri Hanna.

Szonja most nem tart a nővérével. Közelebb lép Ivánhoz.

– Én is megfoghatom? – kérdezi, és amint Iván a kezébe adja a hosszú, vastag, barnás gilisztát, a kislány elfut vele. – Kidobom az utcára! – kiabálja.

Iván utána, és Hanna sem marad le. Már éppen hajítaná át a kerítésen, amikor félúton megáll a keze. Szonja megdöbbsent arccal nyitja ki a tenyerét, és nézi meg alaposabban a hengeres testű élőlényt.

– Te szóltál az előbb? – kérdezi tőle.

– Ugyan, Szonja! – mondja a nővére. – Ne játssz megint! Szabaduljunk meg ettől az undorító féregtől!

– Neee, mert kint eltapossák! – fogja meg a kislány kezét Iván, és akkor Szonja kezében felágaskodik a giliszta és megszólal.

– Igen, én beszéltem hozzád. Kérlek, ne dobjatok ki! Jobban szeretném, ha letennétek a füves részre. Ott van az én otthonom.

– De hát nem is ott találtunk! – mondja Iván, miközben mind a hárman leülnek egymással szemben.

A giliszta még mindig a Szonja tenyerében van. Ha a testvérek valamelyike beszél hozzá, akkor illedelmesen feléje fordul. Kicsit felemeli a vastagabb végét és úgy válaszol.

– Nagy eső esett. Fuldokolni kezdtem, és igyekezetemben, hogy kimenekítsem magam és a népemet a vízből, eltévedtem. Nagy ellenségünk a víz. Többünk halálát is okozhatja. Vakond Józsi is szeret belőlünk lakmározni, de őt sokszor be tudjuk csapni. A Csiviti pedig tiszteljük annyira, hogy a szeme elé sem kerülünk, mert az a halálunkat jelentené.

És ahogy ezt kimondja, máris csivitelés hallatszik felettük a cseresznyefa tetejéről. Szonja azonnal bezárja a tenyerét.

– Mi van a kezében kisbarátnőm? – kérdezi tőle madárnyelven Csiviti.

Szonja nem szeret, sőt, nem is tud hazudni, ezért inkább nem válaszol.

– Jól láttam én az előbb, hogy finom csemegét rejtegetsz? – érdeklődik tovább. Ezt már Iván sem hagyja szó nélkül.

– Csiviti! Ha ez a giliszta a barátunk, akkor is megeszed?

– Húúú, de nehezet kérdeztél! – válaszolja Csiviti, és gondolkozás közben annyira hangosan kezd el csivitelni, hogy a hengeres test teljesen összete-keredik Szonja kezében. – Erre most nem tudok válaszolni – mondja, mikor befejezte a gondolkodást. – Hiszen mi is barátok vagyunk, és ha a ti barátotok a giliszta, akkor én hogyan tudnék lakmározni belőle? Ezzel szemben a gyerekeimnek enni kell adnom, és a legjobban ettől a csemegétől nőnek. Az lenne a legjobb, ha minden maradna a régiben. A giliszta vigyázzon magára, és én akkor csak az ügyetlent tudom elkapni! – csiviteli és elrepül.

Szonja kinyitja a tenyerét.

– Köszönöm! – mondja a giliszta. – Még be sem mutatkoztam: Giliszta Botond vagyok. Az utcai kerítés melletti ország fejedelme.

– Te király vagy? – kérdezi meglepetten Hanna.

– Nem, fejedelem. Nálunk nincsenek királyok. A fejedelmi gyűrűt a testünkön hordjuk. Nekem itt van – mutat a derekán lévő világos színű övre.

– Ejha! – néz most már egészen más szemmel Iván a barna tekervényre. – És sokan vagytok itt? – kérdezi.

– Szerintem elegendő. Tudjátok, ha esetleg szükség van még lakókra, mert sok a munka, akkor kérünk a szomszéd fejedelemségből. Ha kell, egész városokat, vagy falvakat tudunk átköltöztetni. Van úgy, hogy szükség is van rá, mert nagyon sok a munka. Ez attól függ, milyen az a föld, amit meg kell művelnünk. De, ha nem haragszotok, most már visszamennék az enyéim közé – válaszolja, és csúszva elindul a Szonja tenyerének a széle felé, ő pedig óvatosan leteszi a fűbe.

A giliszta, még mielőtt bebújna a földbe, felágaskodik, és így szól:

– Nagyon rendesek voltatok velem, köszönöm nektek. Most összehívom a szomszédos fejedelmeket, és hálánk jeléül az idén olyan földet csinálunk a rózsá, és a cseresznyefa alá, hogy örökké emlékezni fogtok erre az évre.

Azzal bedugja a fejét egy kicsi, alig látható lyukba, és eltűnik.

Iván, Hanna és Szonja hamar elfelejtette ezt a történetet. Sokat játszottak és kirándultak. Közben a rózsafák is kivirágoztak. A szülők beszéltek egymás között, és mindenkinek mondogatták, hogy mennyire szép az idén a rózsá, és hogy annyira illatos, hogy ha valaki belép az udvarra, kicsit még el is szédül tőle, de a három testvérnek még ekkor sem jutott eszébe Giliszta Botond. De aztán történt valami! Ugye könnyen kitaláljátok, hogy mi? Úgy bizony! Beérett a cseresznye.

Az egyik reggel nagy sóhajtozásra ébrednek a gyerekek. Először azt gondolják, valaki beteg lett a házban, de később rájönnek, a cseresznyefa az.

– Megszakadok, megszakadok! Jaaaj! Gyertek, segítsetek! Szedjétek le ezt a finom gyümölcsöt, mert nem bírom már egy percig sem! – panaszkodik, és a gyümölcsszedésre biztatja őket.

Na, több sem kell a három testvérnek. Máris fogják a kosarakat, cipelik a létrát, és Iván mászik a fára. Minden második szem piros cseresznye a kosárba kerül. Jó hamar tele lesz a hasuk, hiszen az első szemek oda igyekeznek. Mire délben ebédelni kellene, már egyikőjüknek sincs étvágya. Simogatják a hasukat, alig tudnak megmozdulni.

– Hát, nem is tudom! – mondja Iván. – Most jót tett-e velünk a Giliszta Botond, vagy sem?

– Szerintem igen, mert ilyen finom cseresznyét még nem ettünk! – válaszol Hanna, amit Szonja is boldogan egészít ki.

– Igen, igen! Én még kérek!

Azóta minden tavasszal odamennek a kerítés mellé, lehajolnak arra a helyre, ahol a fejedelem eltűnt, és megkérik, hogy az idén is csináljanak jó földet. Már többször előfordult, hogy a fejedelem meghallotta a kérésüket, és ismét szépek, illatosak voltak a rózsák, és nagyon sok finom, piros cseresznye termett a fán. De sajnós volt olyan is, amikor vagy nem jutott el a Botondhoz a kérés, vagy betegség gyötörte, mert a virágok kicsik és gyorsan hervadók voltak, a cseresznye pedig még a megérés előtt lehullott.

Hát, így történt, hogy a cseresznye és a rózsá egy mesébe került. Iván, Hanna és a kis Szonja azóta, ha nem is minden nap, de sokszor emlegetik Giliszta Botondot, a kerítés melletti ország fejedelmét, aki immár új barátjuk lett.

Kirándulás Vége nincs országban

Történt egyszer, valamikor nem is olyan régen, de az biztos, hogy a messzén innen és a közelen túl, hogy vendég érkezett a három jó barát szüleihez. Mihály bácsi, az öblös hangú és nagy bajuszú pocakos ember az Alföld szívéből, a Hortobágy széléről jött látogatóba. Amint belépett az udvarba, azonnal megváltozott minden. A hangjával, különleges lényével, Ivánék házába a gyerekek előtt eddig ismeretlen világ költözött be.

Mind a négy szülő, sőt, a nagyiék is ott voltak aznap este és Mihály bácsit hallgatták. Iván, Hanna és a kis Szonja a szoba sarkában ülve úgy tettek, mintha játszanának, de a fülük kihegyesedve figyelte az asztalnál ülők beszédét. Érdekes, sőt, számukra sokszor érthetetlen dolgokról esett szó. Még az is előfordult, hogy nem tudták, melyik szó, mit jelent. Mihály bácsi valamilyen állat körmöléséről beszélt, aztán olyanról is, aminek jerke a neve, aztán volt szó lúró, kokasról. És, hogy az utóbbiból mennyire finom pörkölt készült, és hogy sajnos a bornyú elhullott. És még megannyi, a három gyermek számára érthetetlen, de ugyanakkor mégis izgalmas dologról mesélt.

Nehezen nyugodtak bele, hogy le kellett feküdniük és nagyon várták a másnapot. A beszélgetés alatt ugyanis hallották, hogy a szülőknek el kell intézniük valamit, és ők addig az alföldi vendéggel lesznek.

Így is történik. Másnap, amikor felébrednek, már csak Mihály bácsi volt otthon. Iván, Hanna és a kis Szonja reggelizés után téblábolva várják, hogy a bácsi vala-

mi érdekeset kezdeményezzen. Ő azonban nem foglalkozik velük. A dolgait rakosgatja, és közben fütyörész.

– Na, mi van kisfiam? – szólítja meg Hannát. – Nem tudsz magaddal mit kezdeni?

– Nem is vagyok fiú! – válaszol sértődötten Hanna

– Jó, akkor kislyányom! – javítja ki magát nagyot hahotázva, de ekkor már a másik két testvér is ott áll várakozva, vele szemben. Merően néz a három gyerekre. Beszéd nélkül is rájön, őt akarják. – Na, jól van! – mondja, és közben annyira nevet a szeme sarka, hogy Ivánéknak is jókedve támad. – Gyertek ki az udvarra és mesélek nektek! – mondja Mihály bácsi ellentmondást nem tűrően.

Nem mintha valakinek esetleg nem tetszene az ötlet. Dehogy! Csak kicsit szokatlan, hogy nem kérdezte meg őket, hanem egyszerűen megmondja, hogy mit csináljanak. Hanna, az állandó kötözködő, Iván pedig a csendes kibúvó, most is próbálkoznak a saját módszerükkel. Na, nem azért, hogy ne az történjen, amit a vendég szeretne, hanem CSAK. Hanna durcás arccal ül le a fűre, míg Iván szórakozottságot mutatva nézeget a szomszéd felé. Szonja bezzeg lelkesen várja a mesét.

– Odébb is lehet menni gyerekeim! – szólítja meg a két testvért Mihály bácsi, amint észreveszi a viselkedésüket, de szinte egyszerre mondják, hogy nem, nem, őket nagyon érdekli, és szeretnének maradni. – Na azért! – mondja a vendég, és egy barackot nyom Iván feje búbjára, Hannának pedig megcsípi az arcát.

Most ő is leül a gyerekek közé a zöld gyepre.

– Érdekes mesét mondok el nektek – kezdi. – Három gyermekről szól. Az egyik egy kisfiú, úgy hívják, hogy Iván, a másik kettő kislány, akiknek a szülei a Hanna és a Szonja nevet adták, amikor megszülettek.

– De hiszen ... – vág közbe Hanna.

– Igen. Pontosan az a nevük, mint nektek, és a fizimiskájuk, az ábrázatuk is olyan, mint a tiétek. De ne vágjatok közbe! – figyelmezteti a három testvért. – Ők is a testvérei voltak egymásnak, mint ti. Tehát még az is előfordulhat, hogy a ti történeteket mesélem el.

Melegen süt a nyár eleji nap a három gyermekre és Mihály bácsira. Kényelmesen elhelyezkednek a gyepen. A nagy hasú, és még nagyobb bajuszú, nagy hangon beszélő felhúzza a térdét, amíg persze a hasa engedi, és meggyújtja a pipáját. Sűrű füst csap fel a parázsló dohányból.

Iván, Hanna és Szonja alig győzik kivárni, hogy végre elkezdje a mesét a ház alföldi vendége. A pipázó bácsi pedig ráérősen szívja és fújja a füstöt, miközben a bajszát igazgatja. Felnéz az égboltra és megszemléli a lassan úszó fehér felhőket.

– Szép időnk lesz ma! – mondja. – Bár nincs annyira meleg, mint akkor régen, amikor a három testvér Magyarhon nagy síkságában elindult kirándulni. Egyszer Iván, máskor pedig Hanna megy elől – kezdi a mesét. – A hátizsákjukban visznek

némi vizet és élelmet. Úgy tervezik, délre haza is érnek. Na, ebből aztán nem lesz semmi, de nem akarok a mese elé vágni. Tehát mennek, mendegélnek. Ha a lábuk elé akad egy kis kavics, akkor azt rugdalják. Kinéznek maguknak a nagy, hosszú határban egy távoli facsoportot. Úgy gondolják, elmennek addig, aztán ott megeszik az elemózsiát, megisszák a vizüket és visszafordulnak.

Erre a kirándulásra a szülők biztatták őket, és azt kérték tőlük, ha hazaérnek, majd mesélik el, hogy mit láttak és tapasztaltak. Hát ez bizony fogas kérdés volt, hiszen azon a tájon a nagy síkságon kívül semmi nincs, mondaná a figyelmetlen vándor. Mert az igaz, hogy nincsenek égig érő fák, és hegyek sincsenek, sőt, nagy állatok sem, de ha valaki figyelmes, akkor ezen a vidéken olyan dolgokba akadhat bele, amit még elgondolni sem lehet. Hát, valahogy így voltak vele a gyerekek is.

Mihály bácsi most egy pillanatra megáll, mert kialudt a pipája. Előveszi a hosszú szárú gyufáját a bő nadrágjának a zsebéből, és ismét meggyújtja.

– Na, szóval – folytatja a mesét –, ők sem látnak semmit, de azért kötelességtudóan mennek a facsoport irányába. Mennek, mendegélnek. A nap meredeken süt le rájuk. Úgy érzik magukat, mint a kalács, amikor a kemencében van. Ahogy elindul az izzadságcsepp a homlokukról, le sem ér az állukig, máris megszárad. Amikor elindultak, akkor a lelkesedéstől még jó kedvűen szaladgáltak, de bizony, ahogy közelednek a facsoport felé, egyre lassabban és kedvetlenebbül haladnak. Időnként nagyokat kortyolnak a hozott vízből, ami egy barna bőrrrel bevont palackban van. Nem szoktak ők ahhoz, hogy be kell osztaniuk valamit. Főleg a vizet nem, hiszen otthon egyszerűen csak megnyitják a vízcsapot és máris folyik belőle. Most, útközben, eszükbe sem jut, hogy messze még a cél, és hogy utána visszaút is van, és bizony közben meg is szomjazhatnak. Így esik, hogy igencsak hamar elfogy az innivalójuk. Hiába rázogatóják a barna palackot és nézegetnek a mélyére, a levegőn kívül abban mást már nem találnak. Már éppen azon törik a fejüket, hogy visszafordulnak, amikor Hanna, tőlük jobbra észrevesz egy kis házat.

– Menjünk arra! – mutatja az irányt. – Ott biztosan lesz majd víz, amiből feltölthetjük az üvegünket!

Megörülnek a gyerekek, mert már csak a tudatra is rettentően szomjasak lettek, hogy kiderült, nincs mit inniük. De most új erőre kapnak. Majdnem szaladva teszik meg a házig vezető utat, pedig nem volt könnyű, mert száraz réten kell menniük, és a már félig elhalt növények szúrják a lábszárukat és bökdösik a bokájukat. Némelyik még bele is akad Ivánba, annyira nem akarja, hogy elérjék a céljukat.

Amint odaérnek, azonnal meglátnak egy kutat. A szüleik már meséltek nekik a gémeskútról, ezért tudják, hogyan kell vizet húzni vele. Iván, hiszen ő a fiú, közel megy a kút kávájához és lehúzza az ostort, amin a vödör van. Megmártja a mélyben lévő, csillogó felületű vízben, és szép lassan engedi fel. A friss vízzel teli

vödör máris ott himbálódzik előttük. Hanna viszi a palackot. Már éppen nyomná bele a vízbe, hogy megtöltődjön, amikor a kút túlsó oldala mögül elhalló hangot hallanak. Iván ijedtében elengedi a vödröt, amiből kiborul a víz.

– Jaaaj! Ne nyúljatok a vízhez! Nem szabad, ne tegyétek! – kérleli őket vékony, erőtlen hangon valaki.

A három testvér megáll. Egymásra néznek. Valamelyikőjüknek el kellene indulni, hogy megnézzék, ki beszél hozzájuk, de egyikőjüknek sincs hozzá mersze.

– Ne féljetek tőlem – szólal meg ismét a hang –, de a kút vízből nem szabad inni. Ha szomjasak vagytok, akkor a ház mögött van egy náddal eltakart gödör. Ha szerencsétek van, akkor nem száradt ki. Abból tudtok vizet merni magatoknak – mondja.

Na, erre már megkerülik a kút deszka kávját. Az öreg, sötét színű fa takarásában egy nagyon vén, fogatlan, kicsi, összeaszott, nagyrészt kihullott hajú, ráncos arcú, de nagyon szép kék szemű nénit látnak. A hátát a deszkának támasztva pihen, mellette pedig egy nála még öregebb, fehér szőrű kutya fekszik. Szemlátomást mindketten annyira gyengék, hogy megmozdulni sem tudnak. A kutyának már az ugatáshoz sincs ereje, és a sok beszédetől a néni is annyira legyengült, hogy el kezdett oldalra dőlni. Hanna oda ugrik hozzá és megtámasztja. Úgy érzi, hogy a néni annyira könnyű lehet, mint az ő Alexandra babája.

Iván és Szonja elindulnak megkeresni a vizet. Gyorsan rátalálnak a ház mögött. A gödörben kristálytishta vizet találnak, ami nem csak, hogy teljesen átlátszó, de olyan különleges illatú is, hogy miután megtöltik a palackot, azonnal isznak is belőle. Jó nagyot húznak a finom, friss innivalóból.

Amint visszaérnek a kúthoz, Hannát is megkínálják, aztán a nénit is megitatják, no meg az ebnek is öntenek a szájába, így aztán ismét vissza kell menniük megtölteni az üveget.

– Tudunk még valamit segíteni néni? – kérdezi Hanna, mielőtt továbbindulnának.

– Rajtunk már senki nem segíthet, ha csak nem vagytok édes, és unokatestvérei egymásnak – válaszolja.

– De, mi éppen azok vagyunk! – szól közbe Iván. – Hanna és Szonja édestestvérek – mutat a két lányra –, én pedig az unokatestvérük vagyok.

– Jaaaj, jaaaj – jajgat az öreg néni –, de biztosan nem úgy születtetek, hogy a két nagyobb testvér között egy nap eltérés legyen!

– De bizony, hogy úgy! – vágja rá Hanna, és meglepetésében még csodálkozni is elfelejt. – Iván csak egy nappal született előttem, és másfél évvel vagyunk idősebbek a hucicámnál.

– Nézd, kiskutyám, megjöttek a megmentőink! – kiáltana fel a nagyon öreg, ráncos arcú néni, de a gyengeségtől csak az igyekezet látszik rajta.

Azt, hogy mit mond, csak úgy hallják a gyerekek, ha a szájához hajolnak.

– A sziki ördögök, akiket itt szördögnek neveznek, megmérgezték a kút vizét. Ezért aki iszik belőle, az abban a szempillantásban nagyon öreg lesz, és utána nemsokára meghal. Ezért van az a sok elhagyott tanya ebben az országban. Élt itt valamikor nagyon régen, amikor ez még lápos vidék volt, egy látó ember. Ő előre megjósolta, hogy ez fog történni. De azt is elmondta, hogy a szördögök varázslatát csak három gyermek tudja majd megtörni. Ezt követően szájról szájra járt a látó ember látomása. Én a szüleimtől hallottam, ők pedig az ő szüleiktől. Az én apukám és anyukám szép kort élt meg, de tovább is élhettek volna, ha egyszer nem feledkeznek meg arról, hogy minden vízmerés előtt egy kis vizet itassanak az egyik csirkével. Akkor abban a szempillantásban látták volna, hogy a szördögök megmérgezték a kút vizét, hiszen a csirkéből öreg tyúk lett.

A testvérek füle már majdnem a néni szájához ér, aki annyira erőtlenül suttog, hogy nagyon figyelniük kell minden szavára. Ő pedig folytatja.

– Azt is elmondta az édesapám, hogy a gyerekeknek éppen olyannak kell lenniük, mint amilyenek ti vagytok. Már senki nem bízott benne, hogy el fogtok jönni. Nézzétek csak meg a ház oldalát! Oda van vésve három betű, és ha azokkal a betűkkel kezdődik a nevetek, akkor semmi kétség, ti vagytok azok, akik megmenthetitek a Vége nincs országot.

Na, több sem kell a gyerekeknek! Futnak a házhoz. Mennek jobbra, de ott nem látnak semmit. Aztán hátulról megkerülve megnézik a ház másik oldalát is, és lássatok csodát, a falon egy hatalmas I, mellette egy ugyanakkora H, és utána egy vonásnyival sem kisebb SZ betű látható. A három testvér régóta ismeri ezeket a betűket, hiszen a szülők már „kispisis” korukban megtanították nekik, hogyan kell a nevüket leírni.

Mindhárman közelebb mennek a falhoz, és végighúzzák a kezüket a nevük betűjének vésetén. Érzik az évszázadokkal ezelőtti belekarcolt mélyedést.

És akkor hirtelen egy másik világba csöppennek. Látják ezt a házat, amint szép fehér, tiszta, új, de körülötte nagyon sok öreg és síró ember van. Az egyik, még a többiekénél is jóval öregebb, csak vonszolja magát, és mintha táncolni akarna az udvaron égő tűz körül, és énekel is. És az énekében a szördögöket hibáztatja, és utána róluk, az I betűvel kezdődő nevű fiúról, a H-val kezdődő lányról és az Szel kezdődő nevű másik kislányról beszél. A kúton apró – talán egy lányszerű magasságú – szőrös élőlények álldogálnak és röhögnek.

– Ezek a sziki ördögök felelnek mindenért! – mutat rájuk a látó ember, azok pedig a szőrös, fekete testükkel ugrálnak örömben.

Fénylő fekete szemük van. A lábuk és a kezük körme annyira hosszú, hogy van talán egy arasznyi is.

Hanna félelmében elrántja a kezét a faltól, és azonnal megszűnik a látomás. Odamegy Szonjához, és az ő kezét is elveszi a betűjétől. Mire Ivánhoz érne, addigra ő már ellépett a ház oldalától.

– Most mit tegyünk? – kérdezi a kisfiú.

– Segítenünk kell! – válaszol ellentmondást nem tűrően Hanna.

Visszamennek a kúthoz.

– Hogyan tudunk segíteni néni? – kérdezi Iván.

– Először is menjetek be a házba, és szedjétek össze annyi üveget és demizsont, amennyit találtok, majd töltsétek meg vízzel, mert szükségetek lehet rá. Aztán keressétek meg a fülesbaglyot a facsoportnál. Ő tudja, mit kell tenni! – suttogja az alig élő néni, akinek a szemei annyira kékek és fényesek, mint a legszebb tengervíz.

Így is történik. A gyerekek hátitáskája teljesen megtelt a vizes edényekkel. Megígérik, hogy sietnek vissza, és elindulnak megkeresni a fülesbaglyot.

A nap változatlanul égeti a bőrüket, annyira ontja rájuk a meleget. Most már nem szaladgálnak, hanem ütemesen, céltudatosan haladnak. Ott lebeg a szemük előtt az a látomás, amit a ház fala mellett láttak. Így érnek a facsoporthoz. Azonnal belevetik magukat a sűrűbe. Nézegetik, szölongatják a baglyot, de senki nem felel. Szonja is megy fától fáig, miközben gyakran beleakad a bokrokba. Az egyik bokrot éppen ki akarja kerülni, amikor pókháló ragad rá.

– Nem tudsz vigyázni, te buta lány?! – hallja a szemrehányást.

– Ki beszél? – kérdezi.

Ekkor már Hanna is ott van mellette.

– Ne kezd megint Szonja! – állítaná le a hugicáját.

– Na, látjátok, ezért élek én egyedül. Ezért mentem el otthonról. Ez az állandó veszekedés! – hallatszik ismét.

Most már mind a hárman azt figyelik, honnan jön a hang.

– Persze így a munka is egymagamra marad, ha például az ilyen figyelmetlen gyerekek szétszakítják a hálót – folytatja, és akkor látják meg Ivánék a nagy keresztes pókot, aki mutogatva magyaráz nekik és a tönkrement háló szálait húzogatja, nézegeti. – Nem néznek ezek semmit, csak mennek, mint akinek nincs esze! – morog magában, és időnként kihívóan felnéz a nyolc szeme valamelyikével a három testvérré.

– Ne haragudj, dehogy akartam én rosszat neked! Annál jobban félek a fajtádtól! – válaszolja Szonja.

A pók büszkén kihúzza magát.

– Most kezdem újra szőni a hálót – mondja, de már barátságosabb hangon, és a gyerekek szeme előtt felmászik a bokor legmagasabb ágára, és egy

fonalat kiengedve magából leereszkedik az egyik alsó ágra, aztán máris futás fel, ugyanezen a szálon, de úgy, hogy közben újabb hálófonalat húz maga után, amivel – amikor felér –, oldalra mászik.

– Nézd! – szólal meg Iván. – Már kész is van a keret.

– Így van, te okoska! – szólal meg a pók, és tovább építi a csapdáját.

– Amíg ezt elmondtam – meséli Mihály bácsi a három testvér előtt a gyepen ülve –, el is készült az új pókháló.

Nagyot szív a pipájából. Nem úgy ég, ahogy szereti, ezért egy kis piszkával megszurkálja benne a dohányt.

– Ámulva és bámulva nézi Iván, Hanna és Szonja a pók alkotását – folytatja a történetet. – Azon pedig még jobban elcsodálkoznak, hogy a régi háló maradványai eltűntek.

– Hová lett a pókháló? – kérdezi Szonja.

– Melyik? – így a pók.

– Hááát az, amit véletlenül elszakítottam.

– Hová lett volna? – bosszankodik a pók. – Megettem. Csak nem engedhettem meg, hogy kárba menjen, mert egy szemtelen embergyerek eltépte!

– Már bocsánatot kértem – mondja Szonja.

– Jól van, na! – nyugtázza a pók. – Itt azonban hiába keresitek a baglyot, mert ő nem ezen a részen lakik.

– Honnan tudod, hogy miért vagyunk itt? – vág közbe Iván.

– Én barátom sokat tudok – válaszolja. – A hálómbe keveredő bogarak és rovarok sok mindent elmondanak nekem, gondolhatjátok. Ettől ugyan még nem menekülnek meg, de biztosan könnyebb lesz a lelkük – mosolyogja el magát, ami elég ijesztőre sikeredik. – Egyébként Pók Amália vagyok, a férjem pedig ... – és meghúzogatja nyolc lábával a hálóit, és visít is hozzá: – Aladááár! – kiált. – Már megint elkószált valamerre. Ha egyszer elérem, biztos megemlegeti! – mondja, és nevetve kacsint az egyik szemével.

– Szerinted merre menjünk? – kérdezi Hanna.

– Ha kimentek ebből a kis erdősávból, akkor induljatok el úgy, hogy a nap a hátatokat süsse! Ne nézzetek se jobbra, se balra, csak mindig háttal legyetek a napnak. Bármilyen keresztezi az utatokat, vagy bárki el akar benneteket téríteni, ne hagyjátok, és akkor el fogjátok érni azt az erdősávet, ami fejjel lefelé fog lógni. Itt találjátok meg azt, akit kerestek.

– Köszönjük szépen! – mondják a gyerekek, majd szedelőzködnek, és mennek ki a bokrok és az alacsony fák közül.

– Nagyon rendesek vagytok, hogy segítetek a pusztának! – kiabál utánuk Amália. – Sok szerencsét!

– Köszönjük szépen! Viszontlátásra! – harsogja a három testvér.

Megnézik, hogy honnan süt a nap, aztán hátat fordítanak neki, és elindulnak. Nem látnak maguk előtt semmit. Elszáradt kórók, megsárgult gaz és fűszálak között lépkednek. Időnként egy-egy tüskés növény bukkan elő a semmiből, és akad bele a lábukba, a bokájukba. Alig mennek egy órányit, de már tele vannak karcolással. Van, hogy akármilyen ügyesen kerülgetik is ki ezeket a szemtelen szúrós növényeket, akkor is összeakadnak velük.

Leülnek a földre, és a hátizsákból előveszik a magukkal hozott tartalék zoknijukat, és azzal tekerik be a lábuk szárát. Most egy kicsit könnyebb.

A föld tele van résekkel.

– Biztosan a szárazság miatt ilyen! – mondja Iván, amint átlépnek egy-egy résen.

Van közöttük vékonyabb, de akad szélesebb is. Az egyiknél megállnak. Leguggolnak, hogy belenézzenek, mert igen csak mélynek látszik. Lent, az átléphető szakadék alján, meglátják azokat az élőlényeket, akiket a ház oldalánál is láttak, amikor hirtelen egy másik világba csöppennek. A sziki ördögök gyerekei játszanak és hadakoznak a szemük előtt.

Iván alányúl a földkéregnek és felfeszíti, hogy nagyobb világosság jusson le a mélybe, és jobban le lehessen látni, de abban a pillanatban, amint a napsugár leér, a szördög gyerekek láthatatlanná válnak.

Most aztán hol lassabban, hol meg nagyon gyorsan haladnak. Ha kicsi a rés, akkor sietve mennek tovább, ha meg szélesebb, akkor mindig megállnak, és belesnek a szördögökhöz. Így mennek nagy izgalommal. Nem sokat beszélnek, hiszen azt gondolják, a sziki ördögök mindent hallanak.

– Ezek itt vannak, körülöttünk – suttogja Hanna –, és csak azért láthatatlanok, mert világos van.

Most egy hosszú, gyors menetelésben vannak. Hirtelen egy bozótoshoz érnek. Ez nem erdősáv, hanem bokros, bozótos rész, ami pontosan keresztezi az útjukat. Már annyira fáradtak, hogy leülnek pihenni, de aztán egymásra néznek.

– Nem! Megyünk tovább! – mondják szinte egyszerre, majd nagy nevetésben törnek ki, hiszen mind a hármójuknak az jutott az eszébe, hogy az lenne a legjobb, ha visszafordulnának, és erre felelték egyszerre azt, hogy nem.

Felugranak. Összeölelkeznek, és körbetáncolnak.

– Annyira szeretlek benneteket! – mondja Hanna boldogan.

– Én is titeket! – csatlakozik hozzá kicsit bátortalanul Iván.

– Én meg nagyon! – tapsol hozzá Szonja.

És képzeljétek el, hogy a bozótos sáv hátrább húzódott. Ott volt ugyan előttük, de ahogy közelednek felé, ő is mindig megy előre. Ha lassabban mennek, ő sem igyekszik, ha meg felgyorsítanak, akkor ő is úgy szedi a bokros lábait, hogy csak na. Így haladnak tovább, míg nem egyszer Hanna felkiált.

– Ez becsapott bennünket! – mutatja a napot, ami most oldalról süt le rájuk.

– Ó, hogy ... – akarja utánozni Iván Pippát, aki a nagypapája, de nem fejezi be a mondatot.

– Igen, mert az erdősáv után mentünk! – mondja Hanna, és máris megfordulnak, és nagy elánal indulnak el megint, de már úgy, hogy most a hátukat égeti a napsugár. És akkor ismét közvetlenül előttük van az áthatolhatatlannak látszó bokros, bozótos sáv.

Iván bátran belemegy. Beleakadnak a tüskék. Szaggatják és húzzák le róla a ruhát. A bőre több helyen is megsérül, és kicsit vérezni kezd. Arra gondol, hogy vissza kellene fordulnia, hiszen még csak három lépést tett meg, és már minden ruha szétszakadt rajta. És akkor eszébe jut az öreg néni a kút deszkája mögött. Látja maga előtt a ráncos, fogatlan arcát, amiből azok a szép kék szemek bátorítóan néznek rá. És ott van előtte az öregségében megőszült kutya is, aki már annyira gyenge, hogy ugatni sem tud, és olyan melegség önti el a szívét, hogy bátran lépdel tovább. Először észre se veszi, de a gondolat hatására valaki, vagy valami, tördelni kezdi előtte a tüskés gallyakat. Hiába akaszknának és kapaszkodnának belé, hiába hajladoznak, és csapknának feléje.

– Gyertek utánam! – kiált hátra a lányoknak. – És gondoljatok arra, hogy honnan indultunk el! Gondoljatok a kútra, a néni, és a kutyára.

Több sem kell a lányoknak, hiszen látják ők is, hogy mi történik a bokros bozótosban. Sőt, még a bozótosban történt események előzményeit is látják. A forgószél gyerekek ugyanis, mielőtt Ivánnak utat törtek, először ott gyülekeztek Hannáék körül.

Valamikor régen, a Tornádó galaxisból kerültek ide a földre ezek a gyerekek, és annyira jól érzik itt magukat, hogy eszük ágában sincs haza menni. Mostanra már ők is földinek, sőt, magyarnak tartják magukat.

Nagy volt a gyerekek öröme, és nem csak azért, mert sikeresen átjutottak ezen a szúrós, ruhát és bőrt szaggató bokros részen, de azért is, mert észrevették, hogy az egyik forgószél gyermek hátán Pók Amália egyensúlyoz a pókháló ernyőjével.

Nagy bizakodással és jókedvűen mennek tovább. Mostanra már öten vannak. Iván, Hanna, Szonja, a kis tornádó és Pók Amália. A nagy portól időnként nem is lehet őket látni. De ezen nincs is mit csodálkozni, hiszen a forgószél gyerek annyira rakoncátlan, hogy mindent felszippant a földről, ami a keze ügyébe kerül.

Ivánék tudják, hogy nem rossz ő, csak ilyen a természete, ezért nem szólnak rá, aminek meg is lesz a következménye, de meg ám! Az izzadságba beleragadt portól az arcuk olyan fekete lesz, mintha négernek lennének.

Hát, így mennek, mendegélnek, míg egyszer csak vizes, ingoványos részhez érnek. A nád susogni kezd, amint meglátja a forgószél gyereket. A bu-

zogányok csóválják a nehéz fejüket, és folyamatosan azt mondogatják, hogy:

– Erre ne, erre ne!

A kiscsapat megáll.

– Most mit csináljunk? Merre tovább? – kérdezi Hanna.

Szonja azonnal leül. A sok gyaloglástól már alig tudja mozgatni a lábát. Előveszi a következő vizes palackot, és ügyesen nagyot húz belőle. Már éppen tekeri vissza a kupakot a tetejére, amikor közvetlenül mellette meglát egy nagyobb, mögötte pedig három kisebb teknősbékát.

– Ennivalód nincs? – szólítja meg a zöldes fekete színű anyabéka, a teknőjén sárga színű foltokkal, amint észreveszi, hogy Szonja őket nézi.

– De van. Egy kevés maradék kenyér – válaszolja.

– Azt edd meg te! – mondja mérgesen.

– Van benne parizer is – így Szonja.

– Hát, ha nincs más! – nyugszik bele a teknős, és fogatlan szájukkal ügyesen megeszik a kicsi szendvics maradékot, majd a karmos lábaikkal elindulnak.

– Mindjárt visszajövök és majd megmutatom, hová kell lépnetek, ha át akartok jutni! – veti oda barátságtalanul a kislánynak.

Közben Iván és Hanna egy bottal szurkálják az ingoványos, mocsaras talajt. Van hely, ahol teljesen le lehet szúrni a hosszú fát, és van olyan is, ahol éppen csak, mert kemény a sásos víz alja. Ezért nem is mernek belelépni, hanem csak a szélén járkálnak és vizsgálják és hallgatják a buzogányokat, akik semmi mást nem mondanak, csak azt, hogy:

– Erre ne, erre ne!

– Hanna! – fordul Szonja a nővérehez. – Hamarosan visszajön a teknősbéka és megmutatja, hogyan tudunk átmenni a lápon.

– Jaj, Szonja, már megint?! Nem tudsz erről leszokni? Ez most nem játék, vagy mese!

A teknősbéka meghallotta a két testvér beszélgetését.

– Teknős Orsolya a becsületes nevem! – veti oda komoly, kioktató hangon, és ezt már Hanna és meghallja.

– Iván, Iván! – kiabál az unokatestvérének. – Gyere! Itt van Teknős Orsolya, és átvisz bennünket!

Hát így esik, hogy majdnem száraz lábbal tudnak átkelni ezen a veszélyes területen. A sziki ördögök itt is a nyomukban vannak. Ennek jeléül a legváratlanabb pillanatokban csap a gyerekek szemébe a nád hegyes levele. A buzogány ilyenkor nem tud mást tenni, csak azt ismételteti, hogy: bocsánat, bocsánat!

Amikor egy pillanatra megállnak a nádas közepén, mert a teknős kereste az utat, a gyerekek benéznek az árnyéktól sötét ingoványos részbe. Képzeltetik, kiket látnak ott vihogni és fenyegetőzőn mutogatni. Bizony, a sziki ördögöket,

akiket, mint tudjátok, az itt lakók szördögöknek neveznek. Hosszú körmeikkel, mint egy karddal, úgy hadonásznak a testvérek felé. Hanna gyorsan befogja a kis Szonja szemét, hogy ő meg ne lássa, de már késő volt. A kislány azonban nem ijed meg, sőt! Ő is megfenyegeti őket, és oda kiált nekik:

– Úgy is legyőzünk benneteket!

– Na, egy újabb nagyhangú embergyerek! – jegyzi meg Teknős Orsolya. – De még ezen a nyamvadt pocsolyán sem tud átmenni nélkülem.

Utána már csendben, kicsit kedvetlenül teszik meg az utat. Amint kiérnek a lápból, megköszönik a teknősnek a segítséget, aki válaszul csak ennyit mond:

– Jól van! Menjetek már!

– Jó szíve van ennek, csak ilyen a modora! – mondja Pók Amália. – De ez nehogy a kedveteket szegje! Biztos az emberek között is vannak ilyenek. Igaz-e? Tudjátok, ez a hazája, és nem szereti, ha idegen vetődik ide. Viszont a szördögöket is utálja, mert azok az állandó járkálásukkal és rosszaságukkal az ennivalóját üldözik el. Mert a halakat ő is, meg az ördögök is szeretik.

Lám, milyen kevés kell ahhoz, hogy ismét jókedv járja át a szívüket. Most is ez történik, és nevetve mennek tovább, hiszen nem rájuk haragudott Teknős Orsolya, hanem a közös ellenségükre.

A hátukba süt a nap, így haladnak tovább. Úgy, ahogy azt a pók meghagyta. A lábuk szárát és a bokájukat megint hasogatja valami, pedig ezen a vidéken apró szúrós növény már nincs, sőt, az elszáradt fűszálak is éppen csak a föld felszínén találhatóak, és mégis. Teljesen kiszámíthatatlan pillanatban sérti meg egy hegyes valami a gyerekek lába szárát, bokáját. A jó előbb rátekeret tartalék zokni is leesett már róluk.

– A szördögök teszik – szólal meg a forgószél, és hirtelen nagy forgásba kezd. A közepén sötét lesz, és a gyerekek szeme előtt láthatóvá válnak a szőrös, hosszú körmű lények.

Pók Amália leereszkedik a szélgyerek hátáról. Először a Szonja lábára mászik, és gondolatnyi gyorsasággal hálót fon rá, majd a testvérei következnek. Így már bátran lépdelhetnek tovább. Érzik ugyan, hogy hozzájuk ér valami, de kárt nem tud bennük tenni, hiszen a háló megvédi őket.

– Ott van! Ott van! – kiált fel Hanna, és mutat messze, a horizont felé.

A levegőben, az égből lógva egy kicsi erdősávot látnak. Pontosan úgy, ahogy azt Amália mondta. Azon nem is gondolkoznak, hogy hogyan jutnak oda fel, most csak az az akaratuk, hogy minél hamarabb odaérjenek, és beszéljenek a bagollyal. Hiszen ő az egyetlen, aki meg tudja mondani, hogyan tudják megmenteni a szördögöktől a nénit, a kutyát, és a pusztát.

Isznak egy jó nagyot a hátizsákban lévő vízkészletből, és gyors léptekkel mennek a levegőben lebegő erdő felé. Igen ám, de ahogy közelednek

hozzá, az erdő furcsán viselkedik. Hol eltűnik, hol meg ismét látható lesz.

– Siessünk, mert még megszökik! – mondja Iván, és megnyújtja a lépteit.

A kis Szonja alig győz szaladni a két testvére után. És akkor hirtelen ismét eltűnik a szemük előtt az égből lefelé nőtt erdő. Már éppen elszontyolodnak, amikor észreveszik, hogy most meg a földből emelkedik ki. Nagyon csodálkoznak.

– Az előbb még fent volt, most meg itt van előttünk – értetlenkedik Iván.

– És közben át is fordult – egészíti ki Hanna.

– Jaj, de buták vagytok! – szólal meg a pók. – Hiszen ezt a pusztai óriás csinálja. Ez az egyik játéka. Úgy hívja, délibáb. Ha éppen olyan kedve van és szórakoztatni akarja magát, akkor megfordítva felrajzolja a levegőbe azt, ami a földön van. Már én is voltam így, ott fent – mutat az ég felé a nyolcból két lábával. – Persze csak játékból, nem igaziból – nevet hozzá, de ez a nevetés inkább ijesztő, mint barátságos. – Nagyon élvezi, amikor ezzel a mutatványával becsapja az embereket – fejezi be az oktatást.

A testvérek nagyot néznek, el sem tudják képzelni, miként lehetséges ez. De akármilyen hihetetlen, most velük is megtörtént, hiszen az előbb még a levegőben fejjel lefelé lógó erdősáv most a szemük előtt rajzolódik ki, ahogy felé közelednek.

Egyre gyorsabban haladnak. Az utolsó, madár röptű távolságot már futva teszik meg. És nem csak azért, mert minél hamarabb szeretnének a feladatuk, a küldetésük végére járni, hanem a nap miatt is. Hanna veszi észre, hogy már nem égeti a napsugár a hátukat. Visszafordulnak. A látványtól először majdnem a földre gyökerezik a lábuk, egy pillanattal később pedig kétségbeesnek. A napnak már csak a felét lehet látni a látóhatár végén. Jeges hideg fut végig a hátuk közepén, amikor arra gondolnak, hogyha besötétedik, akkor láthatóvá lesznek a szördögök, ők pedig teljesen védtelenek lesznek velük szemben. Ebben a lassan leszálló estében rohannak be a keskeny erdőbe.

– Bagoly, bagoly, fülesbagoly! – kiabálják, de bizony senki nem válaszol.

– Csendesebben gyerekek! – inti csendre őket Pók Amália, aki időközben rátelepedett egy bokor levelére. – Így elijesztitek. Nem szereti a nagy zajt! – jegyzi meg.

A gyerekek elhallgatnak. Csendben, úgy, hogy még a lépteikre is nagyon oda figyelnek, járkálnak az erdőben. Hanna veszi észre a fenyőfa ágán ülő baglyot, és mutogatással hívja magához a két testvérét. Ott állnak a fal alatt, és nézik a madarat, akinek fekete sávokkal díszített, rozsdasárga színű a hasa. A bagoly meg sem moccan. Most hirtelen észrevehette őket, mert kimeresztli két nagy, fekete tollfülét, aztán a fejét az egyik, majd a másik oldalra fordítja. A szemét is kinyitja. A szeme körüli piros karika ijesztően nagy lesz. Lenéz a három jó barátja és testvére. Barátjuk, a forgószelel, kint maradt az erdőszélen, míg Pók Amália messziről figyel az eseményeket.

A fülesbagoly félelmetesen hosszan huhog egyet. A gyerekek háta borsószik ettől a hangtól. Aztán kacagáshoz hasonló rikácsolásba kezd. Hannáék hátrább lépnek. Iván latolgatja az elfutás lehetőségét, de a nap időközben még lejjebb bukott. Már csak a napsugarak egy részét lehet látni. Akkor a bagoly élénk huhogással akarja őket elzavarni, és még a csőrét is csattogtatja hozzá. Szonja félelmében sírni kezd.

– Nem engedem, hogy bántsod a testvéreimet, te csúnya madár! – ugrik a húga mellé Hanna.

– Én sem! – kap fel a földről egy, a keze ügyébe kerülő botot Iván, és Szonja elé áll. A bagoly most leül az ágra, aztán feláll, majd ismét leül. Huhog, majd rikácsol, fújtat, és végül a csőrét csattogtatja. És ez így megy legalább egy jó óráig.

Közben teljesen besötétedik. De bizony hiába próbálkozik a bagoly, a három testvér nem tágít. Persze az is igaz, hogy sok kedvük nincs is hozzá, mert az erdőben annyira sötét lett, hogy csak a huhogó madár fénylő szemét látják.

Miután a gyerekeket ijesztgető madár azt látja, hogy Iván, Hanna és Szonja nem hajlandó egy lépésre sem távozni tőle, hirtelen nagy fényesség támad a fa körül. Olyan, mintha egy erős reflektorral világítanának ide. A gyerekek eltakarják a szemüket, mert annyira elvakítja őket az erős világítás, de miután hozzászoknak és felnéznek a nagy fülű bagolyra, akkor látják, hogy belőle jön ez a nagy fény.

– Kitartóak vagytok, ezért cserébe elmondom nektek, hogy mit kell tennetek! – mondja emberi nyelven.

És hosszan, egészen éjfél utánig részletesen elmeséli a három testvérnek, miképpen tudják megmenteni az idős nénit, annak a kutyáját és a pusztát. Amint a végére ér az elbeszélésének, megszűnik a fényesség, és ő is elszáll. Mélyen, közvetlenül mellettük repül el a férjével együtt, mert időközben ő is előjött, hiszen a fiókák már nagyon hiányolták az édesanyjukat. A fekete sávós, sötét rozsdasárga színű és dús tollazatú hátukon megmegcsillant a hold gyenge fénye.

– Nagyon rendes a Bagoly Lóránt és felesége, ugye? – mondja csendesen Iván a lányoknak.

Nagy, sötét és félelmetes csend telepedik közéjük. Leülnek a közelben lévő fa mellé és előveszik a hátizsájukból a még megmaradt elemóziát, és enni kezdenek. Különböző zajok csapják meg fülüket. Itt egy ág reccsenését hallják, ott pedig fű zizzenése, madár szárnyának a rebbenése, apró bogár koppanása, bokron átcsörtető állat rohanása, és egérféle motoszkálása kelt olyan érzést bennük, mintha egy számukra láthatatlan, de a sötétségben nagyon is élő világba csöppentek volna bele. Amennyire csak lehet összebújnak, de a különböző hangok percről percre elviselhetetlenül kiismerhetetlenek és ijesztőek. Most már a legapróbb zajokra is megrázkódnak. És ekkor, nagy szárnyuhogással

Bagoly Lórántné ereszkedik le hozzájuk közel, miközben a bokrok közét figyeli, egér után kutatva.

– Menjetek ki innen, és rakjatok tüzet! Akkor senki nem zavar majd benneteket!
– mondja.

A gyerekek azonnal felállnak a fa mellől. Amint kiérnek az erdősávból, a szikes földön meglátják a szördögöket. A holdfényben jól kivehető a lánysági magasságú, fekete szőrrel beborított testük. Tengerek között vannak. Amint meglátják a három testvért, azonnal feléjük fordulnak, és tanácskozni kezdenek, miközben ellenségesen nézegetnek feléjük.

– Szedjünk apró száraz gallyakat! – mondja Iván.

Így is tesznek, és hamar elkészül a kicsi rőzséből és faágakból összehordott kupac. A hátizsák mélyéről gyufa kerül elő, és máris pattogva ég és világít a tűz. A szördögök most már biztonságos távolságot tartva néznek őket.

– Felváltva kell őrködnünk, hogy ki ne aludjon a tűz! – jegyzi meg Hanna, amint lerakja a következő adag fát, amit az erdő széléről hozott, de bizony ezt már sem Iván, sem pedig Szonja nem hallja, mert összekuporodva alszanak.

Hanna nem ébreszti fel őket. Leül ő is a földre. Felhúzza a térdét maga elé, és átkulcsolja a kezeivel. Ott vannak tőle nem messze a sziki ördögök, de nincs félelem a szívében. Arra gondol, ha hazamennek, és mindezt elmesélik, bizonyára nagyon büszke lesz majd rájuk az édesapjuk és az édesanyjuk. Aztán az öreg néni jut az eszébe. Érdekes, hogy elsősorban nem a nagyon ráncos arcára, a fogatlan szájára, a ritka hajára és az aszott, bibircsókos orrára, hanem a szemére emlékszik. Az a legkékebb tengervíz színénél is szebben csillogó szempár olyan volt, mintha nem is a néni szeme lenne.

Gondolatai a megöregedett kutyára terelődnek. Vajon milyen lehetett, mielőtt a mérgezett kút vizéből ivott, töri a fejét. Az biztos, hogy göndör szőrű, mert most is az, de vajon gyors, vagy lassú mozgású? Csahos, vagy inkább csendes?

Lassan csukódik le a szeme. Már éppen elaludna, amikor felnéz az égboltra, és meglátja a tengernyi csillagot, és a világító, sarló alakú holdat. A fénylő csillagok némelyike olyan közel van hozzá, hogy ha kinyújtaná a kezét, akár meg is foghatná.

– Iván! – szólítja meg az unokatestvérét.

A kisfiú azonnal felébred az ismerős hangra. Dörzsöli a szemét, és szóhoz sem jut, hiszen ő is látja, hogy csillagos takaró borítja be őket.

– Szonja, Szonja! – szól Hanna a hugicájának is.

Ő is gyorsan felébred. Boldog arccal nyújtózkodik. Most már nem csak felettük van csillagtakaró, de alattuk is kellemes puhaságot éreznek. Felemelik a fejüket, de a szördögöknek se hírük, se hamvuk. És úgy, ahogy otthon az ágyukban szokták, itt is beletekerik magukat a csillagokkal teli takaróba. A fejük felett, mint egy

érdekes éjjeli lámpa, a hold világít. Az elalvás előtti utolsó emlékük az, hogy a holdsarló belső oldalán kinyílik egy száj, és nagyon lassan azt mondja:

– Jó éjszakát! Aludjatok jól, gyerekek!

És ők talán még soha nem aludtak ennyire mélyen, mint ezen az éjszakán.

Hajnalban a fülesbagoly ébreszti őket, aki a tábortűz hamumaradványa mellett ül.

– Felkelni! Felkelni azonnal hétalvók! – csattogtatja a csőrét.

Még ugyan sötét van, de már érezni lehet, hogy közel a hajnal. A csillagos takaró lassan el kezd emelkedni.

– Kapaszkodjunk bele! – kiált nagyot Iván, mert eszébe jut a bagoly tanácsa.

Így is tesznek. Mind a hárman megfogják a csillagoktól már csak kicsit fénylő paplant, és vele együtt repülnek.

– Amália, Amália, Pók Amália! – kiáltozik Hanna. – Minden hiába, ha ő nincs velünk! – integet Ivánnak.

Erősen markolniuk kell a takaró szélét, mert annyira gyorsan emelkednek, hogy még a repülőgép sem tudná utolérni őket. Aztán fékezés nélkül áll meg. A gyerekek a nagy gyorsaság miatt felrepülnek az égi paplan tetejére. Lenéznek. Alattuk, nagyon-nagyon messze, egy kis sötét foltot látni.

– Az a kiserdő, ami mellett aludtunk, és ahol a Bagoly család lakik – mutatja Iván.

– Sietnünk kell! – biztatja őket Hanna. – Igaz, Amália nélkül úgy sem jutunk semmire!

– De igen, mert leveszem a pólómat, és az is jó lesz – szólal meg Szonja.

– Jaj, hugicám – puszilja meg Hanna a testvérét. – Még a hangodat sem hallottam ma!

Szonja mosolygós-durcás arccal fogadja a nővére szeretetét.

– Lehetőleg a csillagokra lépjetek, és úgy fussunk, mert egyébként lesüllyed a lábunk, és beleakad a paplanba! – mondja Iván, és nagyokat szökellve mutatja, hogyan kell.

Most már mind a hárman a halványan világító csillagokra ugrálva sietnek a felkelő nap irányába. Derengeni kezd az ég alja, ezért egyre nehezebb megtalálni a biztonságos csillagokat. Sietniük kell, hiszen amikor felkel a nap, oda kell érniük, ahol az égbolt találkozik a föld felszínével.

Egyre gyorsabban és nagyobbakat ugrálva közelítenek a céljuk felé. Az egyik ugrásnál Szonja lába lecsúszik a csillagról, és belesüllyed a semmibe. Próbálja kihúzni, de nem tudja magát semmiben megtámasztani.

– Menjetek, majd jövök! – mondja félig sírva, de a testvérei nem hagyják magára.

Visszafordulnak, és kihúzzák a lábát a csillag mellől. Még időben, mert abban a pillanatban, hogy továbbugranak, a fénylő pont is letűnik.

Most már csak nagyobb csillagokra léphetnek. Egyrészt mert hárman vannak. Elhatározták ugyanis, hogy nem engedik el egymás kezét, másrészt pedig azért, mert a kicsi csillagok egymás után tűnnek el. A távolban látnak egy szép nagyot és fényeset, ami alatt észreveszik azt, amiért igyekeznek. Már semmi más nincs a szemük előtt, csak a biztonságot nyújtó nagy, és fényes csillag, alatta pedig a bárány. Ezt a bárányt, ami a levegőben, a csillag és az égbolt között úszik, kell befogniuk.

Apró fénycsík jelenik meg előttük, de ahhoz éppen elég, hogy ismét eltűnjön sok-sok csillag. A három testvér szinte folyamatosan a levegőben van, annyira gyorsan, és olyan nagyokat ugranak, ennek ellenére mégsem jutnak közelebb a biztonságot adó csillaghoz.

– Nem fogjuk elérni, és akkor leesünk, és a nyakunkat törjük – jelenti ki lihegve Iván.

És akkor a távoli csillag gondol egyet, és ott terem előttük. Ugranak is rá azonnal. Szonja leveszi a pólóját, és rádobják a bárányra, de bizony a színes anyag annyira kicsi a bárányhoz képest, hogy le is csúszik róla. Hanna zokogásban tör ki.

– Mi lesz most velünk, a nénivel, a kutyával, a pusztával? – sír keservesen.

– Ott van, ott van! – kiált fel boldogan Szonja, és az ujjával lefelé mutat a távoli földre, ahol a porcsomót látni.

– Megjött a forgószélgyerek! – ugrik egyet örömeiben Iván.

És máris alattuk tekeredik egyre gyorsabban és gyorsabban a forgószél. Tölcsért képez. A teteje felér a gyerekekhez, és amint eléri a lábukat, Amália a csillag felszínére dobja a sűrű szövésű hálót. Iván megfogja a háló egyik sarkát, Hanna a másikat, a harmadikat pedig Szonja, és egyszerre ugranak le a csillagról a bárány felé. Így érnek földet. Az Amália által készített háló ejtőernyőként is szolgál, és benne van az égi bárány is. Amint földet érnek, azonnal összekötözik, majd összetekerik, és a hátizsákba rakható csomagot készítenek belőle.

– Vigyáznunk kell minden cseppjére! – mondja Hanna.

Az égi bárányból ugyanis tiszta, értékes vízcseppek lettek.

Megmentőik az utolsó pillanatban érkeznek meg. A nap már teljesen beragyogja az eget, a sugaraival égeti a gyerekek bőrét. Többszörösen becsomagolva teszik el a sűrű szövésű hálóba gyűjtött, értékes vízcseppeket. Iván hátizsákjában van egy üveg víz, amit még az öreg néni háza mögötti mélyedésből mertek. Ezzel öblítik ki a szájukat, és isznak belőle egy-két kortyot.

– Sietnünk kell! – biztatja őket Hanna.

– Igen, de merre? – kérdezi Iván.

– Itt jönnek a barátaink, majd ők megmondják! – vágja rá Szonja, és a távolban szaladgáló forgószél felé mutat.

– Kistornádó, kistornádó! – kiabálnak mind a hárman, és integetnek a por-

oszlopnak, de bizony az anyira el van foglalva a saját játékaival, hogy nem veszi észre a testvéreket.

Iván ekkor felvesz egy nagy marékkal a sötétszürke, poros földből, és feldobja maga fölé. A két lány megérti, hogy mit akar ezzel elérni az unokatestvérük, mert azonnal utánozzák ők is, és pillanatokon belül nagy porfelhőben vannak. Meg is érkezik egy szempillantás alatt a forgószélgyerek.

– Talán azt hiszitek, hogy tudtok utánozni? – mondja nevetve, és megnyújtja az alakját.

– Jaaaj! Állítsd már le magad! – szól rá a hátán egyensúlyozó Pók Amália. – Ebbe bele lehet teljesen szédülni! – hebegi.

– Na, azért mégis bejött a tervünk – nyugtázza Iván –, hiszen kíváncsi lettél, hogy ki lehet az, aki ezt műveli – mondja mosolyogva.

– Jól van, na! – válaszol a kistornádó. – Miről van szó?

– Nem tudjuk, merre menjünk, hogy a vadméhekkal találkozzunk – cserfeskedik Szonja.

– Pssssz! Pssssz! – forgolódik, majd fut egy nagy kört a forgószél. – Majd mindjárt utána nézek – válaszolja, és elrohan.

– Én meg tudom mondani, hol laknak, kislány! – szólítja meg Szonját valami, ami közben kicsit megcsiklandozza a tenyerét.

Szonja kinyitja, és egy apró, fénylő napsugárlányt lát benne.

– Te szóltál az előbb? – kérdezi tőle.

Iván és Hanna meghallják a hugicájukat.

– Ugyan Szonja! – szól rá a nővére. – Ne kezd már megint!

De amint ők is belenéznek a kislány tenyerébe, elakad a hangjuk.

– Igen, én! – válaszol a kérdésre a szoknyás napsugárlány, és az apró lábaival kellemesen birizgálja a kislány tenyerét.

Szonja nevetni kezd. A testvérei nem értik az okát.

– Anyira csiklandoz – mondja könnyes szemmel a kislány.

– Ha tudod, hogy merre laknak a vadméhek, akkor kérlek mutasd meg, mert sietnünk kell! – szólítja meg Iván.

– Jó, de mit adtok cserébe? – így a napsugárlány.

Ezen elgondolkoznak a gyerekek, hiszen nincs itt nekik semmijük.

– Ha hazaérünk, megkapod az Alexandra babámat – mondja Hanna. – Ő a legszebb és a legaranyosabb baba a világon.

– Igen, igen – válaszol komolyan a tenyérben lévő lányka –, de én nem fogadhatok el számodra ennyire fontos, és értékes ajándékot.

– Hát akkor, mit kérsz? – kérdezi Hanna.

– Olyat, amit észre sem vesztek, és neked nem hiányozna anyira, mint az Alexandra – válaszolja.

– Jó, de mond már mi az, amit kérsz? Nagyon kell sietnünk, mert még hosszú út áll előttünk! – nógatja Iván.

– Egy cseppet kérek a báránnyelől szerzett vízből – böki ki a napsugárlány.

– Azt már nem! – vágja rá Hanna.

– Szó sem lehet róla! – így Iván.

– Nagyon sajnálom, de ebben az esetben kárba megy az összes, hiszen ha sokáig keresitek a vadméheket, mire odaértek, szomjan halnak – ül le a Szonja tenyerében a kicsi napsugárlány.

A három testvér gondolkozóba esik.

– Csak egy csepp ... – kérleli a testvéreit Szonja.

– De nem lehet! A bagoly azt mondta, ha egy csepp is eltűnik, akkor vége mindennek, és örökre a szördögök fognak uralkodni a pusztában – aggodalmaskodik Hanna.

– Lehet, hogy észre sem veszik majd a vadméhek! – áll Szonja mellé Iván.

– Iván! – szól rá mérgesen Hanna az unokatestvérére. – Te is hallottad, nem? Nem adhatunk belőle és kész! Majd mindjárt jönnek a barátaink, és azok segítenek – néz körül a síkságban.

– Azokat várhatjátok! – szólal meg ismét a napsugárlány. – Hetedhét országban szaladgálnak, játszanak. Már régen elfelejtettek benneteket. A forgósél egyébként is megbízhatatlan. A híres pók barátotok pedig új udvarlót talált magának. Éppen neki szövi most is a hálóját. Eszébe sem juttok!

Egyre kétségbeesettebben nézelődnek a testvérek a távoli határban, de bizony ebben a határnélküli, Vége nincs országban csak az égbolt a gátja a szemnek, amikor találkozik a földdel. Szonja odamegy a Hanna hátizsákjához. Abban vannak a Pók Amália szövethálójában a megszerzett vízcseppek. Az egyik kezével elkezd kicsatolni a rögzítő szíjakat, a másikon pedig a napsugárlány várakozik. Hanna kételkedve nézi, de nem szól semmit. Iván arra vár, hogy a kisjövvény megmondja, merre kell haladniuk, amikor a tornádógyerek váratlanul porfelhőt csinál följük, és meglátják a szördögöt. Ott áll Szonja mellett. Az egyik körmét változtatta át a napsugárlánnyá.

Szonja, amikor szembesül azzal, hogy egy csúf, undorító körmöt tart a kezében, nagyot sikít, és el akarja dobni. A szördög pedig, amikor rájön, hogy lelepleződött, a hegyes, éles körme végével nagy, éles sebet ejt a kislány kezén, amit Amália azonnal bekötöz a hálójával, és így el is áll a vérzés.

– Abba az irányba kell mennünk! – adja ki a forgósélgyerek az utasítást. – És mindig úgy, hogy a hátatokat süsse a nap!

– Hát így indultak el, hogy teljesítsék a küldetésüket! – kezd el köhögni Mihály bácsi. – Már meg innék egy pohár vizet! – mondja, és a pipáját a földhöz ütögeti. Így veri ki belőle az elégett dohányt.

A három testvér egyszerre ugrik fel, és egymást majdnem fellökve rohanak a házba. Jönnek is vissza nyomban, és mind a háromnak a kezében egy-egy pohár víz van.

– Hát ez jó sokra sikeredett! – jegyzi meg az alföldi vendég.

– De legalább lesz későbbre is, ha majd megint kell! – jegyzi meg bátortalanul Iván.

– Sok esze van ennek a gyerekeknek! – nevet Mihály bácsi, és hátba veri a kisfiút. Iván nem számított erre, így aztán az első ütésnél előre dől, de a másodiknál már megerősíti magát.

– Nana öcskös! Így kell ezt! – hahotázik a nagy hasú bácsi, és az öblös hangja betölti az egész környéket.

Ekkor veszik észre, hogy a kerítés mellett is ülnek gyerekek, aki szintén hallgatják a mesét. Na, több sem kellett Hannának, és egy perc múlva már ott ül a három testvérel együtt Liliána, Nelli, Hédi Kitty, Virág, Kata és Gyuszi Bendegúz, és várják a mese folytatását.

– A három testvér hallgatva a forgószél tanácsára, a nap égető sugarainak hátul, a hátukra csatolt táskájukkal indulnak el – mondja Mihály bácsi, és végignéz a köré gyűlt gyerekeken. – A nap annyira erősen süt, hogy még a legapróbb bogarak is ezerszer meggondolják, mielőtt megmozdulnának. A levegő sem mozdul. Időnként a forgószélgyerek a hátán egyensúlyozó Pók Amáliával futkározik messze tőlük, de rajta, és a három testvéren kívül semmi nem rezzen.

Szonja előrelátóan, mihelyt leérnek a csillagokból, azonnal felhúzza magára a színes pólóját. Amit nagyon jól tesz, különben megégne a bőre. A fejüket zsebkendővel kötik be. Ez is véd egy kicsit az égető napsugaraktól.

Nagyon messze, közvetlenül a kék égbolt alatt, egerésző ölyv kering. Egeret, nyulat, vagy valami hasonló állatot keres, de a gyerekeken kívül mást nem lát. Iván, Hanna és Szonja egyenletes járással haladnak a céljuk felé. Időnként érzik, hogy a szördögök meg akarják karmolni a lábuk szárát, vagy a bokájukat, de már nem félnek tőlük. Tudják, ha kitartóak, akkor nem tudnak bennük kárt tenni, egyébként pedig az Amália által készített védőharisnya jó védelmet nyújt a körmök hasítása ellen.

– Biztosan félnek attól, hogy mi lesz akkor velük, ha sikerül a tervünk – veti fel Iván, mert úgy gondolja, hogy ez a lányoknak is az eszébe juthatott.

– Meg is érdemlik, hogy ne legyenek! – válaszolja Hanna.

– És akkor meg fognak halni? – sajnálkozik Szonja.

– Előbb tegyétek meg mindazt, amit a bagoly tanácsolt nektek barátaim! – terem ott a forgószél.

– Hol vagytok ti még ahhoz, hogy azon búslakodjatok, mi lesz a sziki

ördögökkel?! – szól közbe Pók Amália. – Megjegyzem, ők nem sajnálnak benneteket, sőt! – és máris továbbállnak, a három testvér pedig megy kirtartóan előre, háttal a napnak.

Aztán a semmiből ismét a pusztai óriás műve kerül eléjük. Vékony fasor lengedezik az égből lelógva. Ha nem tudnák, hogy ez az egész csak egy festmény, amit az óriás csinál a levegőbe, akkor azt várnák, hogy a fészekből kiessenek a fiókák és a madarak, a fák pedig a gyökereiknél fogva repüljenek. De nem téveszti meg őket. Csak futólag csodálják meg, és már mennek is tovább.

Így érnek el egy magányosan álló nagy fához. Annyira egyedül van ez a csodálatos, vastagtörzsű fa, és annyira árvának látszik, hogy a gyerekek nem is mernek közelíteni hozzá. Látszik rajta, hogy beteg. Halálos kór lehet benne, mert a levelei megsárgulva pöndörödtek össze rajta, a fa törzsén pedig egy nagy, sötét lyuk van.

Iván bátran lép oda a fához, és a kezével megérinti az öreg, érdes törzsét. Abban a szempillantásban mintha áramütés érné. Visszakapja a kezét. Már a két testvére is mellette van, és most mind a hárman hozzáérnek a fához. Az áramütésszerű érzés ismét megtörténik, de most már számítanak is rá. A szemük előtt már nem a fa van, hanem az, ami benne játszódik. A fa haldoklik. Egy nagy féreg van a törzsében, a vadméhek otthona alatt, és minden nedvességet elvesz, amit a fa gyökérzete felszív. A méhek annyira le vannak gyengülve, hogy nem tudják megsemmisíteni azt az ocsmány, sárgás-barnás vastag férget, mert ők is csak lézengenek a fa odvában, és már repülni sincs erejük.

Hanna máris leveszi magáról a hátizsákot és kiszíjazza a zárat. Megfogja az összehajtogatott pókszövetet, ami a drága életnedűt tartalmazza, és kicsit meglazítva a lyukba helyezi, miközben a másik kezével a fa törzsének dől. Így látja, hogy milyen irányba kell elmozgatnia, hogy a királynőhöz jusson, aki majd kiossza a népének. Amint ügyesen nyomja beljebb, és beljebb, az egyik méhgyerek katona megszúrja a kezét. Enyhe szúrást érez, de nem fáj. Most azzal van elfoglalva, hogy megmentse a vadméheket, és a magányosan álló fát.

Végre eléri a királynőt, aki mintha csak rá várna. Utolsó erejével még iszik a cseppekből egy jó nagy kortyot, és azonnal új életre kap, és intézkedni kezd. Először azok járulnak elé, akik még tudnak mozogni, és utána máris hordják a királynő elé a többieket, akiknek már jártányi erejük sincs, és megitatják őket.

Hanna látja, hogy gyógyulni kezdenek. Ki akarja húzni a kezét a fából, de nem tudja, mert a csípéstől időközben annyira megdagadt, hogy nem fér ki az odú száján. Az életre kelt méhek pedig dühösen gyülekeznek, és előreszegezett lándzsáikkal már-már indulnának neki a kézfejnek, amikor a királynő sípja mindent megváltoztat. Most újabb méhek gyülekeznek. Ők balzsamot hoznak, és azzal kengetik be Hanna megdagadt kezét,

aminek a következményeként egy perc múlva ki tudja húzni az üregből.

Iván, Hanna és Szonja a csípés nyomát nézegetik, de bizony azon semmi nem látható, csak a finom méz illatát lehet érezni.

– Ilyen kenőcsöt kellene kérnünk a lábunkra és a kezünkre is, hogy ha a szördögök megsebeznek, hamar meggyógyuljunk! – mondja Iván.

Hanna nagyon jónak tartja az ötletet, ezért visszaindul a fához, hogy beszéljen a méhekkal. Szonja azonban gyorsabb nála, hiszen ő az, aki mindig szót tud érteni az állatokkal, és a bogarakkal. Már éppen elérné az odút, amikor az egész síkságot betöltő zúgással, kitódul a vadméhek felhője. A két kislánynak az utolsó pillanatban sikerül elugrania előlük.

A vadméhek hatalmas leplet hoznak magukkal, ami nem más, mint a Pók Amália által készített sűrű szövésű háló, amit rátekernek a fa törzsére. Az egyik oldalát körülbelül száz méhecske fogja, és ragassza oda a fa derekára, a társaik pedig, akik lehetnek ezren is, körbeszállnak a hálóra, és hétszer a már félig elhalt kéregre csavarják, a végét pedig mézzel ragasszák oda.

A gyerekeket lenyűgözi ez a szervezettség. A fa előtt ülnek, és onnan nézik a méhek munkáját. A kicsi rovarok annyira pontosan dolgoznak, hogy még véletlenül sem szorul be egyikőjük sem a háló alá. Amint befejezik a fa körbetekerését, egy nagy, repülő gömböt alkotnak a gyerekek feje felett, és dongva várakoznak valamire.

Így ülnek ők hárman a száraz földön, fölöttük a több ezer vadméhvel. Nézik a fát, de bizony azzal nem történik semmi. És akkor egyszer csak megmozdul mögöttük a föld. A fölöttük lévő rovarok annyira izgatottak lesznek, hogy némelyikük még össze is ütközik a másikkal. Aztán hirtelen, közvetlenül a gyerekek mellett, egy nagy, barnássárga rovar dugja ki a fejét. Azonnal észreveszi, hogy a vadméhek rá várnak, de már késő, hogy visszahúzódjon.

Nekiront az első méhszakasz, aztán a második, majd a harmadik is. Zuhanórepülésben esnek neki. Húzzák, vonják, szúrják, kábítják, harapdálják, de a nagy, tekergőző féreg úgy viselkedik, mint akit ez az egész egyáltalán nem zavar. Összehúzza a testét, majd kinyomja. Így megy egyre távolabb a méhek házatól, a fától, amin eddig élésködött. A fején lévő nagy ollóival időnként még bele is csíp az óvatlan méhkatónákba, akik egyre dühösebbek, hiszen az nem lenne jó, ha egérutat nyerne ez a gátlástalan ellenség, aki halálos betegségbe taszajtott az otthont adó fájukat, és így őket is.

– A királynő is kijött! – mutatja Iván, és meghajol a méhuralkodó előtt.

Így tesznek a lányok is. A királynő egy kicsi mosollyal, és fejének biccentésével válaszol, miközben a sípjával irányítja a hadseregét. A ronda féreg közben egyre messzebb megy. A szördögök már csinálják neki a következő helyet, ahol majd bevethetik. Azért bír ki olyan sokat, mert ők védik most is.

A méhsereg tagjainak sokat kell repülniük, mire utoléri. A hosszú út és aztán a harc annyira elcsigázza őket, hogy a visszatérés közben sokan lezuhannak. Végül a királynő megszünteti a harcot. Királynői méltósággal lép be az üreg ajtaján, és a három testvér azt látja, hogy a fa összepöndörödött levelei kirúgják magukat, és ismét élettel telnek meg. Sőt, a szemük előtt újabb levelek nőnek.

– Nézzétek, virág is van rajta! – kiáltja el magát Hanna, és az egyik ág felé mutat, de akkor már az egész fát virág borítja.

A rózsaszínű virágok illata életre kelti a pusztát. Nem csak a méhek esnek neki és lakmároznak a virágporból, de az apró repülő bogaraktól kezdve a földben eddig elbújó egérig, a fekete színű rigótól a vörös szőrű rókáig mindenki előjön. A gyerekek is boldogan, örömmel nézik a nagy csodát. És akkor ismét meghallják a királynő sípjának a hangját.

A méhek eltűnnek az odúban, és mindegyik egy kicsi edénnyel tér vissza, ami- ben méz van. A fára feltekert, és a Pók Amália által gyártott sűrű hálózathoz repülnek, és kenik, öntik rá a drága, jó illatú mézet. Ezt követően lecsavarják a fa törzséről az anyagot, így zárva magába az édességet. Hamar végeznek vele. Összehajto- gatják, és anélkül, hogy a Hanna keze hozzáérne, beleteszik a hátizsákba, és még a csatokat is behúzzák rajta. A forgósél gyerek jól tud időzíteni, mert ebben a pillanatban érkezik meg.

– Tyuhééé! – kiáltja teljes hangerővel. – Mi történt itt? Új fa, no meg népgyűlés! – mutat az életre kelt kis oázisra.

– Mennünk kell a kecskéhez! – mondja válasz helyett Hanna.

– De milyen kecskéhez, hiszen az van itt többfelé is?! – sistereg a forgósél.

– Ahhoz, amelyik fehér szőrű, és barna csillag van a homlokán – válaszolja Iván.

– És van neki egy kis barna tarka gidája is – egészíti ki Szonja.

– Menjünk úgy, mint eddig, háttal a napnak! – tanácsolja Iván.

– Majd mi körbenézünk a barátnőmmel! – porzik el Pók Amáliával a hátán a tornádógyerek.

– Már meg rápipálnék! – veszi fel a fűből a fapipáját Mihály bácsi.

Hallgatósága nagy figyelemmel nézi, ahogy előveszi a dohányos zacskóját, megtömi a pipa kupakját, aztán komótosan meggyújtja, és nagyokat szipákol belőle. Körbenéz. Újabb gyerekeket lát a kerítés mellett, a szomszédban.

– A mesét hallgatjátok? – kérdezi.

Ők csak bólintanak, hiszen jól nevelt gyerekek, és tudják, hogy nem illik hall- gatózni.

– Hát akkor gyertek közelebb, mert még van híja bőven a történetnek! – invi- tálja őket Mihály bácsi.

Így aztán a mesét hallgató Iván, Hanna, Szonja, Nelli, Hédi Kitti, Liliána, Virág,

Kata, Gyuszi Bendegúz csoporthoz csatlakozik még Marci, Noémi, Bence, Ádám, Petra, Matyi és Antónia. Így már tizenhatan csüngenek a nagybajuszú bácsin, úgy, hogy egy szót se hagyjanak ki a Vége nincs ország meséjéből. Mihály bácsi pedig megköszörüli a torkát, és folytatja:

– Köszönnek illendően a méheknek, és ahogy Iván tanácsolta, elindulnak. A méhkirálynő az egyik küldöncével üzent utánuk: „Jó utat kívánok, és köszönjük, amit értünk tettetek! Igyekeztek, mentsétek meg a pusztát!” Ez volt az üzenet szövege. Iván, Hanna és a kis Szonja kicsit fáradtan, de annál nagyobb boldogsággal gyalognak a hátukban a nap sugaraival, hogy megmentse a pusztát, a megeregedett nénit, és a kutyáját.

Mennek, mendegélnek, és csak időnként váltanak szót egymással. Mindhárman a saját gondolataikkal vannak elfoglalva. Iván azt latolgatja magában, hogy vajon mit fognak majd megint kitalálni a szördögök, hogy ők ne ériék el a céljukat. Hanna arra gondol, milyen nagy lesz a néni öröme, ha sikerül a küldetésük, a kis Szonja pedig a kutyáról álmodozik. Elképzei, hogy meggyógyul, és akkor, lehet, majd játszani is fog vele. Hát így esik, hogy annyira leköti a figyelmüket a saját gondolataik folyama, hogy észre sem veszik az előttük várakozó veszélyt. Szonja figyel fel először rá, hiszen ő az, aki általában megérti az állatok, a bogarak nyelvét. Most is ez történik. Arra lesz figyelmes, hogy vékony hangon beszélnek körülötte, de úgy, mintha üzenetet közvetítenének. Közvetlenül mellette ezt hallja: „a nagyobbik lány hátán, a rózsaszínű hátizsákban van.” Utána újra ezt hallja, de már halkabban: „a nagyobbik lány hátán, a rózsaszínű hátizsákban van.” Aztán újra ugyanezt, de még halkabban. Mire elvész a hang, máris újabb mondat hangzik el mellette: „a bokájánál alá lehet menni a pók által készített védő harisnyának.” És megint újra és újra, egyre távolabbról hallja ezt a mondatot.

Szonja megáll, és hallgatózik. Az ujját a szája elé teszi, hogy Ivánt és Hannát figyelmeztesse, most ne beszéljenek. Igen ám, de a beszéd is megszűnik. Aztán csak annyit hall, hogy: „psszt!”, ami szintén megy szájról szájra. Most már biztos benne, hogy valakik figyelik őket, és valahová információkat közvetítenek róluk.

Ránéz a nővére, és eszébe jut, hogy a Hanna hátán lévő táskában van az összezsavart, sűrű szövésű pókháló, amiben a mézet viszik a kecskének. Szembe fordul egymással a három testvér, és Szonja mutogatással, és csak az általuk ismert szavakkal adja tudtára a nővére, hogy mit hallott.

Nézelődnek, keresgélnek, hogy ki, vagy kik lehetnek azok, akiket a kislány kihallgatott, de bizony nem látnak senki élő fiát a lábuk előtt keresgélő apró hangján kívül. Tanácstalanul, és főleg szótlánul néznek egymásra a tűző nap alatt, amikor észreveszik, hogy a közelben egy elhagyott gémeskút van. Hannának nagy ötlete támad. Mutatja, hogy menjenek a kúthoz. Úgy is tesznek. Iván

nem tudja mire vélni a két lány viselkedését, és nem érti a beszédüket sem. Hanna és Szonja ugyanis egy nagyon egyszerű saját beszédet találtak ki maguknak, hogy a szülők előtt is bármit megbeszélhessenek. Mindennek az ellenkezőjét mondják. Például, az előbb Szonja azt mondta a testvéreinek, hogy: itt nem beszél senki rajtuk kívül, és az lenne a jó, ha ők viszont sokat, és mindent mondanának. Így akik nem beszélnek, nem mondják, hogy nincs semmi sehol, és még véletlenül sem adják tovább.

Iván ebből a halandzsából nem ért semmit, de bízik a két testvéreiben, ezért nem ellenkezik, hanem velük tart. Hamar a kúthoz érnek. Lesegítik egymásról a hátizsákokat. Iván belenéz a kútba, és az alján lévő vízből merít a vödörrel. Hirtelen feltámad egy kis fuvallat, és a szél gyenge hangon ezt mondja:

– Vigyázz, mérgezett! Ne igyál belőle!

A gyerekek látják a víz magasságán, hogy nagyon régen meríthettek belőle, mert lassan már teljesen kiszárad.

– Biztosan tudjátok – jegyzi meg Mihály bácsi –, hogy a kút, ha nem használják, gyorsan kiszárad. Ha viszont sok vizet húznak ki belőle, akkor egyre tisztább, és bővebb vizű lesz. Na, de hogy el ne tévesszem a mese útját, folytatom. Hanna kiveszi az Iván hátizsákjából a kiürült vizesüvegeket, és megtölti a mérgezett vízzel, majd egy hirtelen mozdulattal a Pók Amália hálóját áteszi a lila hátitáskába, míg a vizet a rózsaszínűbe. Iván a gémeskutat vizsgálgatja közben. Leföl húzogatja az ostort, és azt nézi, hogy nem sokáig bírja már az ágas, mert el van korhadva, és a kolonc is csak éppen hogy le nem esik a gém végéről. Így még ő sem veszi észre a cserét, a két lány pedig megértően bólint egymásnak. Visszatérnek a rendes, Iván által is érthető beszédükhöz, és indulnak tovább, háttal a napnak.

Szonja fülét ismét megüti a vékony hangú üzenetek sokasága. Megnyugodva veszi tudomásul, hogy azok a valakik semmit nem vettek észre a cseréből. Sőt, még a kút vizéből megtöltött palackokról sem tudnak. Azt gondolják, hogy inni akartak, de a szél figyelmeztette őket, és ezért meggondolták magukat. Ezt Szonja ki is használja.

– Még szerencse, hogy Iván zsákjában hoztunk eleget a jó vízből! – mondja hangosan, hogy biztosan meghallja az egész pusztát.

– Bizony, bizony! – helyesel ugyancsak nagy hangon Hanna.

Iván már meg sem lepődik a lányokon, de ő sem akar kimaradni ebből az újabb bolondságból.

– Égeti a nap a hátamat, és üres a hasam! – kiabálja.

És a továbbiakban is szinte kiabálva beszélnek egymáshoz, miközben haladnak a céljuk felé. Az égen ismét meglátják a pusztai óriás keze nyomát. Három fából álló csoport lóg le az égből a már megszokott módon. A fák között bokrok

vannak, melyeket egy fehér kecske tépked a szájával. Körülötte kicsi gida ugrál. Nagyon mulatságos az egész, hiszen mindnyájan fejjel lefelé lógnak, de úgy, hogy a lábuk a kék égbolt alatti zöld szőnyegen van.

– Ott vannak a kecskék! – örvendezik Szonja, és a nagy hőség ellenére gyorsabban kezdi szedni a kicsi lábait. Most ő van elől, és a testvérei követik.

És valóban! Alig mennek egy kőhajításnyit, és máris megfordul, és leereszkedik a rendes helyére a facsoport a kecskemamával, és a gidával együtt. Amint ezt meglátja a három jó barát, annyira sietni kezdenek, hogy már majdnem futnak. Minél hamarabb oda szeretnének jutni a kecskemamához és a gidájához.

Ahogy szótlanul és lihegve szedik a lábukat, hirtelen kénytelenek megállni. Egy nagy, és mély árok keresztezi az útjukat. Iván leguggol, hogy a fenekén csússzon le, amikor az árok legmélyén fekete hangyasereget vesz észre. Csodálkozik, hogy mi ez, és miért nem félnek tőle a hangyák, de Szonja óvatosságra inti.

– Vigyázz Iván! Ezek ránk várnak!

A kislány a hangyák minden szavát hallja, így el tudja mondani a testvéreinek, hogy mit beszélnek. Hamar kiderül, hogy útközben ők voltak azok, akik figyelték minden léptüket, és itt állítottak nekik csapdát. Hanna rózsaszínű hátizsákjára fenik a fogukat, pontosabban a vadméhek mézére. Az árok mélyén egy nagyobb hangya ágaskodik fel a hátsó lábaira, és így vezényli milliányi seregét.

– Kerüljük ki ezt a gödröt! – tanácsolja Iván.

Jobbra néznek, de annyira messze van az árok vége, hogy nem is lehet látni. Aztán balra fordulnak, de arra sem látják a végét a nyílegyenes meredélynek.

– Ez nem fog menni! – jelenti ki Hanna, de nincs idő töprengeni, mert a sereg feketén és hömpölyögve közelít feléjük.

Hátrálni kezdenek. Igen ám, de a hátukba sütő nap mintha csak a hangyák irányába taszítaná őket. Hiába akarnának visszafelé lépkedni, egy láthatatlan erő nem engedi őket.

Iván megfordul, hogy megnézzé mi, vagy ki az, aki visszatartja őket. Ekkor látja meg, hogy egy deszkapalánk van mögöttük, amit a láthatatlan szördögök emeltek, és nyomnak a hátuknak. Ahogy erővel rátámaszkodnak, kicsit megdől a deszkafal, de aztán mindjárt vissza is áll, mert a túloldalról a sziki ördögök megtámasszák. Látja ezt a két lány is, és kétségbeesnek.

Messze, a három facsoport irányából az anyakecske figyeli őket. Szonja látja, hogy a fehér kecske hirtelen mászni kezd az egyik kicsi fára. A fia, a kisgida már fent van a másikon. Az anyakecske a lábával mozgatni kezdi a legnagyobb ágat. Így ad jelzést valakinek. Szonja tudja, hogy mit ügködik a fán egyensúlyozó kecske.

– Ki kell tartanunk, mert hamarosan megérkezik a segítség! – mondja vékony hangján.

A nővére a legszívesebben letorkolná, mint ahogy mindig is teszi, de most erre nem ér rá, hiszen a hangya ármádia alig ötlépésnyire van előttük. A nagyobb hangya is feljött a szakadékból, körülötte többen állnak. Ezeknek a hangyáknak nagyobb a harapó ollójuk, mint a többieknek.

Szonja fülét teljesen betölti a hangya hadsereg csattogása, és menetelésének a hangja. Egyszerre verik a lábukat a földhöz. Lépteik nyomában por száll fel.

– Öljétek meg a kékszemű lányt és vegyétek el a rózsaszínű hátizsákját! – adják ki a parancsot a hangyák vezérei.

A kecske közben a fa lombjának a lengetésével morzejeleket küld a pusztába.

– Nővérekém! – mondja sírva Szonja. – Ezek meg akarnak téged ölni a hátizsákodért!

Mostanra már Iván és Hanna is meghallja a vezényszót, hiszen közvetlenül a hangyák előtt állnak. A föld egészen az árok széléig teljesen fekete a hangyáktól. Talán több milliárdnyian is lehetnek ezek az apró vérengzők. A gyerekek megpróbálnak hátrább lépni, de a deszkapalánk nem engedi, ezért kénytelenek egy cipősarknyit a hangyák felé csúszni. Egy pillanat alatt lesz mind a három gyerek bokája teljesen fekete a sok rovartól. Iván és Szonja szinte egyszerre csatolják le a testvérük hátáról a rózsaszínű hátizsákot, és dobják el a hangyák feje felett az árokba.

A támadók az első pillanatban tanácstalanul megállnak, de hamarosan parancsot kapnak a visszavonulásra. Éppen ebben a pillanatban érkezik meg a testvérek barátja, a forgószelegyerek, hátán Pók Amáliával.

– Elkéstünk? – kérdezik.

– Hát, majdnem nagy bajunk lett! – válaszol Hanna.

– Hoztunk segítséget! – himbálózik a szél hátán Amália, és a közben elfektetett fapalánkon egy róka köszönt rájuk.

– Szervusztok! Róka Ricsi vagyok. Már találkoztunk a méheknél. Nagy csodálótok vagyok, és örülök, hogy a segítségetekre lehetek! – hajol meg előttük.

A testvérek nem győznek ámuldozni. Egyrészt mert teljesen eltűntek a hangyák és a szördögök, másrészt pedig mert újabb barátra tesznek szert.

– Megkérdezhetem – folytatja a róka –, hogy oda adtátok-e a rózsaszínű hátizsákba csomagolt varázmézet a sziki ördögöknek és a szövetségeseiknek?

– Igen is, meg nem is! – válaszol nevetve Hanna, és elmeséli a barátainak, most éppen mit csinálhatnak a hangyák a szördögök által megmérgezett kút vizével.

– Reméljük, hogy lesznek annyira ostobák, hogy először megkóstolják a vizet, és nem azonnal azt keresik, amiért küldték őket! – kaparja meg a feje hátulját a róka. – Gyertek! Ugorjatok fel a hátamra, és menjünk, még mielőtt rájönnek, hogy mennyire buták voltak!

– És hogy sikerült átvernünk őket! – fejezi be Iván, és mind a hárman felmásznak a vörös szőrű Ricsi hátára, ő pedig, mint akit puskából lőttek ki, úgy iramodik el az árokpart mellett.

Felcsapja a fejét, hátrasimítja a fülét, és olyan nagy ugrásokkal haladnak, hogy többet vannak a levegőben, mint a földön. Amit jól is tesz, mert az árok felől szörnyű hangokat lehet hallani, és úgy hullámszik a fekete hangyák sokasága, mintha bizony sötét színű vízzel lenne megtöltve a mélyedés.

– Halálán van a királyi család! – hallatszik a szakadékból.

– Megmérgezték őket! Életet az életért! – kiabálják.

– Biztosan a sziki ördögök műve. Nem kellett volna szövetségbe lépni velük! – harsogja valamelyik csoport.

– Nem! Ezt a kékszemű emberlány és társai tették! – üvöltöznek mások. – Ott vannak, ott rohannak. Álljatok eléjük! Fogjuk el őket! – hallják a gyerekek és a róka.

A legutolsó pillanatban érik el azt a betoncsövet, amihez Ricsi igyekezett.

– Hajoljatok le! – szól hátra, és beleveti magát a sötétségbe.

Nagyon-nagyon sokáig rohannak a sötét csőben. Egyszer erre, aztán meg arra kanyarodnak, majd hirtelen fal állja az útjukat. A róka hármat kopog, és amint a rókafiúk elhúzzák az ajtót, a sötétségből a világosba kerülnek. Az orrfacsaró bűz ellenére a testvérek boldogan ölelik meg a rókacsalád minden tagját. A rókamama, aki a Maca névre hallgat, és a három kicsi rókafiú nehezen engedik őket az útjukra.

Ahogy felérnek a föld felszínére és körülnéznek, azonnal észreveszik, hogy a facsoport túlsó felén vannak, hiszen az most a hátát mutatja nekik.

– Menjünk vissza a kecskékhez! – szól Hanna.

– Akkor szembe fog sütni a nap! – jegyzi meg Iván.

– De ha egyszer arra vannak Iván! – vitatkozik Hanna.

– Igen, igen, de azt mondták, hogy úgy kell mennünk, hogy a nap mindig a hátunkat süsse. Az is lehet, hogy megint átverés akar lenni – tanácskoznak.

És akkor, ahogy ott állnak a nagy pusztában, hirtelen hatalmas szél kerekedik. Hordja-fújja a föld porát, mindent betakar vele. Tele lesz a szemük porral, nem látnak semmit. Leülnek a gyér, száraz fűvel borított földre, és a szájukat eltakarják a ruhájukkal. Így, előrehajolva várják a hirtelen jött vihar végét. Ijedtükben nagyot ugranak a fülsüketítő dörgéstől. Egymás mellé húzódnak, és összeölelkeznek. Várják, hogy elkezdjen esni az eső. Már-már felkészülnek rá, hogy most biztos bőrig fognak ázni, amikor a fejükre esik két-három vízcsepp, és hirtelen se híre, se hamva a viharok.

– Még nincs vége, ez is egy csapda – sítja Iván a lányoknak, mintha bizony hallgatóna valaki.

Egy jó ideig még így, összeölelkezve ülnek. A nap forró sugarakat lő feléjük. Iz-

zadság csorog le róluk. Hanna mozdul meg elsőként. Felemeli a fejét, és kinyitja a szemét. Szinte semmi nem változott a viharban, csak a levegő lett frissebb és tisztább. A többiek is követik.

– Átfordult a nap – nevet a kékszemű nővér. – Mehetünk visszafelé, mert most így süti a hátunkat.

Így is tesznek. Sietve mennek a három fából és bokrokból álló zöld sziget felé. Már messziről integetnek a kecskéknek. Amikor odaérnek, a mama már lejött a fáról, de a gidája még nem. Innen is, meg onnan is harapdálnak egy-egy falatot. Nem legelik le teljesen azt a bokrot, ami éppen ízlik nekik.

– Hát megjöttetek? – szólítja meg a három vándort. – Bár tudom, hogy ez egy teljesen felesleges kérdés volt, igaz? – mekeg nevetve.

– Köszönjük a segítséget! – szólítja meg Szonja a fehér szőrűt, akinek a homlokán ott a barna csillag.

A gyerekek annyira várták már a kecskével való találkozást, hogy teljesen megfeledkeztek erről a fontos ismertetőjelről. Csak most, hogy meglátják, jut az eszükbe.

– Nézd! Ott van a csillag! – mutat Iván a kecskemama homlokára.

Aztán felnéznek a fára, amin a kisgida ügyeskedik. Vékony lábaival és patáival annyira biztosan támaszkodik az ágaknak, mintha legalábbis fogódzkodó kezei lennének. Élvezettel csipkedi a fa leveleit. A barna-tarka kecskegyerekekre felnéz az édesanyja is.

– Ma nem tudok tejet adni neked gyermekem, ezért be kell érned azzal, amit a fán találsz! – mondja neki.

A testvérek kiveszik az Iván lila hátizsákjából az összehajtogatott, sűrű szövésű anyagot, és kiterítik a zöld fűre, miközben nevetve összekacsintanak. Mindhármuknak az jut az eszébe, hogyan csapták be a szördögök szövetségét. Aztán egy kicsit ők is leülnek a mézzel átitatott anyag mellé. Az anyakecske odalép hozzájuk.

– Kecske Ica vagyok, a kisfiam pedig Robika. Nagy dologba fogtatok, és már eddig is sokra haladtatok. Már csak az van hátra, hogy a tejemet elvigyétek a nénihez. Ha sikerül a küldetésetek, akkor megmentitek a pusztát, és örökre olyan szép lesz, mint amilyen a szördögök előtt volt. Az emberek ismét visszaköltöznek a tanyákra, a tehenek, a birkák és a kecsketársaim benépesítik a határt. Hajnalban kakaskukorékolás fogja a napot ébreszteni, és mindig tudni fogjuk, mikor tojt el a tyúk, hiszen örömmel adja majd tudtára mindenkinek. A némakacsák is beindítják az iskolájukat, és tanítják a jelbeszédet. A gyöngytyúkrok röptükkel idegesítik a pulykákat, és azok majd nem győznek a vörös fejükkel panaszkodni, káromkodni és rohangálni. Egy kis futó eső után egy szempillantás alatt zöld lesz a határ, és amíg csak a szem ellát, ezt a hatalmas, végtelen földet zöld tenger fogja beborítani. És akkor ez a Vége nincs ország ismét a boldogság birodalma

lesz! – ül le a hátsójára Kecske Ica, és az első lábával letörli az arcáról a sűrűn kibuggyanó könnyeit.

És amikor meglátja, hogy a gyerekek is meghatódtak azon, amit mondott, hangos, keserves gyermeksírásban tör ki. Nem győzték az orrukat és a szemüket törölgetni.

Aztán a kecskemama elkezd nyalogatni a kiterített anyagot. Alig nyal le róla mézet, inkább csak beletömöríti a Pók Amália sűrű szövésű hálójába. Azért persze egy kevés a gyomrába is jut belőle. Aztán a fáról leharap egy kis ágat. Erős fogaival megtisztítja, és karikát csinál belőle. Ezt még többször megismétli, majd a testvérek segítségével egymás mellé teszik a fakereteket, és rátekerik a mézes vásznat. Így készítik el a tej hordására alkalmas edényt. Igen ám, de az igazi kihívás csak ezután jön, hiszen a kannát meg kell tölteniük tejjel.

Elsőként Ivánt veszi rá Kecske Ica, hogy fejje meg. Magyarázza, tanítja, de sajnos egyáltalán nem megy, Iván csak fájdalmat okoz neki a tőgyének húzgálásával. Aztán Hanna következik, de bizony ő sem jár eredménnyel. A kisgida nagyokat nevet a gyerekek ügyetlenkedésén, és felajánlja, hogy majd ő megcsinálja. Igaz, ha a szájába kerül a finom tejecske, akkor inkább a gyomrának adja, minthogy kiköpje, mondja.

– Na, gyere te, kislányom! – szólítja meg Szonját a fehér szőrű. – Neked biztosan sikerülni fog!

Így is történik. A kis Szonja, mintha mindig is ezt csinálná, olyan jól rátalál a mozdulatra. Teleengedi a tőgyet tejjel, és felülről lefelé szorítva kinyomja belőle, és már spriccel is a fehér tej az edénybe. Annyira habos, hogy többször meg kell állnia a fejéssel, hogy egy kicsit leülepedjen.

Megdicsérik és megtapsolják Szonját a testvérei, ő pedig büszkén simogatja meg a fejés végén az Ica fejét.

– Na, igyekezzetek, mert lassan vége a napnak! – engedi útjára a három jó barátot.

Az edényt beleteszik Iván lila hátizsákjába, és elköszönnek. Alig mennek talán száz lépést, amikor lihegve érkezik hozzájuk Róka Ricsi, nyakában a rózsaszínű táska.

– Ezt visszaszereztem a hangyáktól – mondja, és már fordul is vissza.

Iván, Hanna és Szonja annyira fáradtak, hogy alig tudják emelni a lábukat. Egymásba öntik az erőt. Arról beszélgetnek, hogy nemsokára odaérnek a kúthoz, az öreg nénihez, akinek olyan csodálatos kék szeme van, no meg a fehér szőrű, erőtlen kutyához.

A hátukat süti a nap. Így kell haladniuk, ezért sűrűn ellenőrzik, hogy még véletlenül se tévesszék el. Mennek, mendegélnek. A szandáljuk a sok járástól már több helyen elszakadt. A pólójuk és a nadrágjuk nem csak koszos, átizzadt, de a szördögöknek köszönhetően még rongyos is. A szájuk teljesen ki van száradva,

és az összes vizük elfogyott. Abban bíznak, hogy hamar odaérnek a tanyához, és a ház mögötti gödörből majd mernek vizet, és jó nagyot isznak belőle. Ahogy mennek, és figyelik a határt, hogy mikor kerül már a szemük elé a céljuk, Szonja észreveszi, hogy az Iván hátán lévő lila hátizsákot Hanna menet közben ki akarja csatolni. Éppen szólni akar neki, amikor azt látja, hogy Hanna megy elől, utána pedig Iván, de a hátizsáknál is van egy Hanna.

– Hanna! – kiált a nővérenek, mire mind a kettő Hanna megfordul, és őt nézi. Igen ám, de abban a pillanatban azt is észreveszi, hogy Ivánból is több van. – Ketten vagytok – mondja nekik, amikor azzal szembesül, hogy most még többen vannak.

Most legalább öt Iván van előtte, mindegyik lila hátizsákkal, és ugyanannyi Hanna, ugyanannyi rózsaszín táskával.

Odaugrik a hozzá legközelebb álló Ivánhoz. Meg akarja fogni a nővére kezét, amivel a hátizsákot babrálja, de akkor mind a kettő eltűnik. Most aztán rohan a többi négyfelé is. Igen ám, de a testvérei is ugyanezt látják. Iván öt Hannát és öt Szonját, Hanna pedig öt Ivánt és öt Szonját. Mind a hárman hamar rájönnek, hogy ha hozzáérnek az áltestvérükhöz, akkor azok eltűnnek. Igen ám, de ki az áltestvér, és ki a valódi, hiszen mindegyik ugyanúgy beszél és viselkedik. Rohangálni kezdenek, és fogdossák a társaikat. Ugranak az egyiküktől a másikhoz, és eltűnnek az ide varázsolt Ivánok, Hannák és Szonják, de aztán ismét előkerülnek. Az áltestvérek is ugyanúgy rohangálnak és fogdossák egymást, de ők ezzel csak meg akarják zavarni őket. Végül Iván valahogy megtalálja az igazi Szonját. Megfognak egymás kezét, és egyszerre kiabálják:

– Hanna, gyere ide! Mi vagyunk az igaziak!

Csakhogy ugyanezt mondja a másik négy pár is. A Hannák odalépnek az Iván-Szonja párosokhoz, és most már öt hármassá alakul ki, és mind az öten azt állítják magukról, hogy ők az igaziak. Hanna jó nagyot csíp a hugicája vállába, aki nagyot sikít fájdalmában. Igen ám, de a többiek is ugyanezt teszik.

– Nézzük meg a tejet! – tanácsolja Iván.

– Nem, nem! Azt nem szabad! – sűgja Hanna, hiszen a bagoly meghagyta nekik, hogy csak a kút mellett bonthatják ki a kannát.

– Srrrr. Srrrrs! – érkezik meg a tornádógyerek, hátán Pók Amáliával. – De sokan lettetek! – surrogja.

Iván titokban integet a póknak, aki leugrik a forgószélről a kisfiú vállára. Suttogva elmondja neki a tejpróbát. Amália megérti, és máris ugrik vissza a járműve tetejére. A másik négy hármassá hangosan biztatja egymást, hogy nézzék meg, kinél van a tej, mert az lesz az igazi. Neki is állnak, hogy kibontsák az ál Ivánokon lévő táskát. Hannáék persze nem igyekeznek, csak úgy tesznek, mintha. Elbíbelődnek a hátizsák csatjával, és amikor a másik

négy hármassal leteszi maguk elé a tejjel teli kannát, Iván elkiáltja magát:

– Ők nem az igaziak! Ha nem így lenne, akkor tudnák, hogy ha kinyitják a tejtartály tetejét, odavész minden, és megmaradnak a szördögök.

Na, erre nekilendül a forgószélgyerek is, hiszen Amália mindent elmondott neki. Ráveti magát az álnokokra, és felemelve őket jó messzire elhajítja az átváltozott sziki ördögöket. Merthogy azok voltak. És ez abban a szempillantásban kiderült, amikor a tornádógyerek beárnyékolta őket.

Ezután már nem állja az útjukat semmi, és senki. Tudják, hogy közelednek a céljukhoz, hiszen a pusztai óriás már felfestette a gémeskutat és a kisházat az ég alá. Elkezdik gyorsabban szedni a lábukat.

– Hát, így esett – támaszkodik a könyökére Mihály bácsi a gyerekek között –, hogy Iván, Hanna és Szonja megmentették a pusztát, a nénit, és a kutyát. De ez éppen az utolsó pillanatban történt. A szördögök azért nem támadták már őket, mert azt gondolták, már úgy is késő.

Mikor odaérnek a mérgezett kúthoz, már annyi ereje sincs a néninek, hogy ülni tudjon. A fadeszkázat árnyékában fekszik, és alig tud levegőt venni. A lábánál lévő kutya teste is csak nagy ritkán emelkedik meg. Alig él már.

A gyerekek gyorsan kibontják a tejeskanna tetejét, és belecsepegtetnek a szájukba egy kicsit az édes kecsketejből, aztán megmossák vele az arcukat, majd egy cseppet a kútba is tesznek, a többit pedig a tornádógyerek szórja szét cseppenként a pusztába. És lássatok csodát! A gyerekek szeme előtt lett az öreg, fogatlan, kicsi, aszott arcú, kihullott hajú néniből egy csodálatosan szép, fekete hajú, kék szemű fiatal lány, akit később majd a pusztai szépségkirálynőjének választanak, a fehér szőrű kutyából pedig egy igazi csahos, boldog, magyar pulikutya. A pusztai pedig pontosan olyan lett, ahogy azt Kecse Ica leírta. Benépesült, és étellel lett tele.

Azóta, ha valaki arra jár, már biztosan nem találkozik a sziki ördögökkel, merthogy azok is eltűntek, örökre. Csak a pusztai óriás maradt meg, aki, ha a kedve úgy hozza, akkor rajzolgat és festeg az ég aljára.

Ha a szüleitekkel kirándulni mentek a Vége nincs országba, biztosan találkoztok ti is olyan emberrel, vagy állattal és bogárral, aki majd el akarja nektek mesélni ezt a történetet. Ne mondjátok el, hogy ti már hallottátok tőlem! Inkább biztassátok őket, és figyelmesen jegyezzetek meg minden mondatot!

A pusztáról szóló mesének ugyanis varázslata van, és ha legközelebb te meséled el, akkor az olyan érzés lesz, mintha a Kecse Ica édes tejéből innál – fejezi be az alföldi vendég, és a gyerekek nagy ámulatára megerősíti az izmait, és úgy ugrik fel, mintha legalábbis húszéves fiatalember lenne.

Szutyi kutya

Mihály bácsi nagy szeretetnek örvendett Hannáék és Ivánék családjában, ezért aztán többször is előfordult, hogy meglátogatta őket. A gyerekek ilyenkor alig tudták kivárni azt az időt, amikor a barátaikkal együtt odaülhettek a nagy hasú, pipázó bácsi köré, és hallgathatták a meséjét.

Ezen a napon is kimentek az udvarra, és leültek a plédre, amit az édesanyjuk kikészített nekik.

– Tudjátok mit fogunk játszani, gyerekek? – kérdezte Mihály bácsi, amint körbenézett a tizenhat gyermekből álló hallgatóságán.

Ők felhúzták a vállukat, és csalódottan néztek az alföldi vendégre, hiszen mesére számítottak, nem pedig valamilyen, ki tudja milyen játékra.

– Na, ne szomorkodjatok, a kutya fáját, teringettét! Hol van a pipám? – harsogta nagy hangon a bácsi.

Iván azonnal ugrott, és már hozta is a büdös, dohányzagú eszközt a teraszra nyíló ablakpárkányról. Mihály bácsi a szájába vette, de nem gyújtotta meg. Szokta így csinálni, a gyerekek már ismerik ezt a tulajdonságát. Csak szopogatta, a szájában tartotta a szipka végét. Ilyenkor a gondolataiban turkál, szokta mondani.

– Na! Feldobunk egy marék füvet, és akire ráesik, az mondja meg, hogy miről szóljon a mese. Jó?

– Jaj de jó! – örültek a gyerekek, és máris tépkedték a fűszálakat.

Mihály bácsi pedig összegyűjtötte a hatalmas markában, és feldobta. És pontosan abban a pillanatban egy kis fuvallat elragadta a fűszálakat, és képzeljétek el, hogy egy kivételével mind a földre esett. Az az egy pedig az éppen arra futó, és a kapu felé ugató Samu kutya hátán landolt. Nagyot nevettek a gyerekek.

– Na, Samu – biztatták a közepes méretű, barnás szőrű kutyát –, miről meséljen Mihály bácsi? – kérdezték, miközben a hahotázásuk betöltötte az egész udvart.

Samu érezte, hogy most őt csúfolják, ezért abbahagyta az ugatást, és sértődötten elsomfordált.

– Ejnye! – szólt keményebben Mihály bácsi. – Hát milyen viselkedés ez, hogy kicsúfoltok valakit?! A mese, az mese. A megállapodás, az megállapodás. Abban egyeztünk meg, hogy akire ráesik a fűszál, ő mondja meg, miről szóljon a történet. Igaz?

– Igen, de a Samu helyett akkor valakinek döntenie kellene, hiszen ő nem tudja megmondani, mit szeretne! – válaszolták a gyerekek.

Erre Mihály bácsi fütyült egy jó hosszút és cifrát, aztán hangosan hívta a kutyát:

– Samu, Samu! Gyere ide!

És a barna szőrű, fekete orrú és szemű négy lábú behúzott farokkal somfordált oda a gyerekek gyűrűjébe.

– Na, miről meséljek kiskutyám? – kérdezte tőle Mihály bácsi.

Erre a gyerekek füle hallatára Samu megszólalt.

– Köszönöm a megtiszteltetést, és ha már megkérdeztetek, akkor azt szeretném, ha a nagyapámról, a Szutyiról mesélnétek! – mondta, és kihúzta magát. – Nagyszívű, nem túl okos, de az első olyan ősünk volt, aki emberi nyelven beszélt. Nagyon büszkék vagyunk rá – fejezte be, és lefeküdt a fűre.

A gyerekek annyira meglepődtek, hogy meg sem tudtak szólalni. Nézték ezt a helyes kis barna kutyát, és elgondolni sem tudták, hogyan lehetséges az, hogy eddig nem tudtak arról, hogy Samu beszél.

Mihály bácsi megsimogatta a kutya fejét.

– Rendes kutya vagy te, kiskomám! Mondhattad volna azt is, hogy rólad meséljek, de te a nagyapád meséjét kérted, ezért a Szutyi után rólad mesélek majd! – nézett rá szeretettel.

Na, több sem kellett a gyerekeknek, és ők is nekiestek a kis barna ebnek, és annyira dédelgették, hogy már-már attól kellett félni, a szőr is lekopik róla. Iván, Hanna és Szonja volt a legbüszkébb, hiszen végül is az ő kutyájuk ez a beszélő, jó lelkű Samu.

És Mihály bácsi elkezdte a Szutyi kutya történetét. Először is meggyújtotta a pipáját, felhúzta a lábát, már amennyire a nagy hasa engedte, és öblös hangján belevágott a mesébe.

– Egyszer volt, hol volt, hol nem volt, a régen innen, a közelen túl – kezdte a mesék szokásos elejével –, de az biztos, hogy volt, mert ha nem lett volna, akkor most nem tudnám nektek elmondani. Szóval, az Alföld szívében, a pusztá szélén volt egy több házból álló tanyaközpont. Ezen a helyen született Szutyi. Az apja kuvasz, az anyja kuvasz, így ő is az lett. Hamar gazdára talált. Odavette magához egy fiatal pár és a kisgyermekük.

Mihály bácsi most megturkálta a pipáját. Sok aprót szívott belőle, hogy rendesen meggyulladjon.

– Ez a mese a kutya meséje, aki Samu nagyapja. Legalábbis ő azt mondja, de csak a gazdáik közösek, vérségi kötelék nincs közöttük. Na, szóval, most úgy mondom el ezt a történetet, ahogy azt én is hallottam, személyesen tőle.

A gyerekek érdeklődését már annyira felcsigázta Mihály bácsi, hogy a mese végéig meg sem mozdultak, úgy figyelték minden mondatát.

– Amikor megláttam a leendő gazdát, mesélte Szutyi, nem örültem neki, hiszen annyira, de annyira jó helyem volt az édesanyám mellett, hogy azt elmondani sem tudom. Naphosszat csak játszottam. Ha a testvéreimmel meguntam a játékot, akkor anyuval kezdtem. Őt pedig általában mindenre rá lehetett venni. Hallottam én már jóval az előtt, hogy megérkezett volna a leendő gazdám, hogy el kell majd mennem, de nem igazán törődtem azzal, hogy mit beszélnek egymással a szülők.

Időnként azt vettem észre, hogy az édesanyám szomorúan néz rám, ha eljön a fehér ruhás ember és a kezébe vesz, és én megnyalom a kezét. Pedig nem azért tettem, mert szerettem. Dehogyan is! Egyébként sem volt az esetem, mert időnként olyan különösen rossz szaga volt, de rájöttem, hogy szereti, ha hízelgek neki, és azt gondoltam, hátha így majd több ételt hoz. Később persze már tudtam, hogy nem érdemli meg a nyalogatásomat, hiszen nem olyan jó ember, és egyébként is, becsapottnak éreztem magam. Az egyik délelőtt ugyanis nem egyedül jött, ahogy szokott, hanem a leendő gazdammal. Persze, akkor még nem tudtam, hogy ki ő. Honnan is sejthettem volna, hogy mit akar csinálni a mi boldog családdunkkal? Ha csak egy kicsit is valaki utalt volna rá, vagy ha olyan okos lettem volna, hogy megértem a szülők beszédét, akkor valahogy bizonyosan felkészülök erre az egészre. De sajnos nem így történt.

A férfi a kezébe vett és nézegetett. A maga nyelvén mondott valamit, és szeretettel nézett rám. Na, gondoltam, itt valami kaja néz ki, ezért megnyaltam a kezét. Erre ő, ahelyett, hogy belenyúlt volna a zsebébe és ajándékot adott volna, fogta magát, és se szó, se beszéd, elvitt magával. Még elbúcsúzni sem tudtam az édesanyámtól, a testvéreimtől, apámtól.

Nem mondom, akkor még eszembe sem jutott, hogy már soha többé nem látom őket. Azt hittem, kirándulni visz, vagy mi a fene. Áááá! Talán még ez sem ju-

tott az eszembe. Fiatal voltam, mondhatni óvodáskorú. Inkább izgatott voltam. Már alig vártam, hogy meglássam, mi van a házon kívül. A fiatal férfiember kezében jobbra-balra nézegettem, és meg kell mondanom, nagyon tetszett minden. Voltak nagy, piros tetejű házak. Rossz szagú, és idegesítő hangú, kereken guruló ládák. És sok, nagyon sok ember lett hirtelen. Annyi szag töltötte meg hirtelen az orromat, hogy azt sem tudtam, merre vagyok. Talán még bele is szédültem egy kicsit ebbe a forgatagba.

Közben egy még nagyobb, talán háznyi nagyságú, kereken járó valami jött elő. Még szerencse, hogy meglátta a leendő gazdám, akiről persze akkor még nem tudtam, hogy az lesz, és időben félre ugrott. Észrevette, hogy megijedtem. Nyugtatóan simogatta meg a hátamat és a fejemet. Jól esett. Tényleg! Nagyon jó volt. Csakhogy, biztosan az izgalomtól, nagyon kiszáradt a szám. Mondtam neki, hogy szomjas vagyok, de ő csak rendületlenül simogatott, mintha ettől elmúlna a szomjúságom, én pedig még hangosabban követeltem tőle a vizet. Mondanom sem kell, hogy erre ő tovább simogatott és babusgatott, mint egy kis pisis babát.

Egyre mérgeesebb lettem. Nem hiszem el, üvöltöttem, hogy te ennyire hülye vagy! És akkor jutott az eszembe, hogy mi van, ha süket, én meg ennyire csúnyán viselkedek vele. Akkor, hogy megértse, mennyire szomjas vagyok, óvatosan harapdálni kezdtem a kezét, az ujját. Azt hiszitek leesett neki? Dehogya! Élvezte! A számba dugta az ujjait, hogy azokat is harapdáljam. Na, akkor már több sem kellett nekem! Mit érdekelt engem a kerekeken guruló bűdös és hangos dobozok közelsége, a házak nagysága, a sok szaladgáló ember! Úgy beleharaptam, ahogy csak bírtam. Le is dobott azonnal a járdára. Még szerencse, hogy nem tört el semmim sem. Viszont, ahogy a lábam a földet érte, hozzám egészen közel megláttam a víz csillogását.

Azonnal nekiestem. Más volt a szaga és az íze is, mint annak, amit megszoktam, de nem volt rossz. Azt mondanám, talán kicsit testesebb volt. Majdnem harapni lehetett belőle.

Úgy teleittam magam, hogy utána a világ is megváltozott, és az emberre sem haragudtam már. Ja, és hogy el ne felejtsem, ott láttam meg életemben először azt a szőrös, tejbepapit fújó, nyálzagú állatot, amiről abban a pillanatban tudtam, hogy amíg élek, utálni fogom. Úgy gondoltam, hogy megvizsgálom közelebből is, és kinyomozom, miért van bennem ez az érzés.

Óvatosan odamentem hozzá, de az a szemét a hegyes körmével belekapott az orromba. Na, azóta már többször is megfizetett ezért. A kis hülye! Nem tudta, hogy az én nemzetségem farkas fogó?! Mit nekünk egy ilyen nyálgép?!

A férfiember amikor meglátta az orromat felvett, és hazavitt a házába. Útközben eléggé sajnáltam magam, ezért nem igazán figyeltem semmire, viszont az

első napra, annak az estéjére és az éjszakájára pontosan emlékszem.

Először is megismerkedtem a feleségével. Jó, barátságos szaga volt. A szemében aggódást vettem észre, amit először nem tudtam mire vélni, mert eddig csak az édesanyámon láttam ilyet, de aztán megismertem a leendő játszópajtásomat, és megértettem. Igen ám, de az anyukáról eszembe jutott az édesanyám! Mostanra már elegendő lett a kirándulásból, és követelni kezdtem, hogy vigyenek haza. Egyre hangosabban kiabáltam.

– Tessék engem hazavinni, mert várnak otthon!

De ezek nem akartak megérteni. Az meg teljesen feldühített, hogy vizet tettek elé. Hát, mondom magamban, ezeknek bizonyára elment az eszük, hiszen ha szomjas vagyok, akkor simókálnak, vagy harapdáltatják velem az ujjukat, ha pedig haza akarok menni, akkor vizet adnak. Vajon mit kell tennem, hogy enni adjanak, jutott az eszembe, mert megkordult a gyomrom. Gondoltam, körbeszaglások, csak van itt valahol egy kis rágcsálnivaló, de sok bizodalom nem volt hozzájuk. Nem úgy néztek ki, mint akiknek van mit enniük.

Furcsa, éles szagokat éreztem. Az egyik kissekreény ajtaja mögül olyan erős orvos szag jött ki, hogy azonnal rám jött a vizelethézag. Édesanyám mindig elmondta, hogy: „kisfiam, ha kis, vagy nagy szükséged van, akkor keresd meg azt a helyet, ahol a legnagyobb a készítés, és ott végezd el! Ezt a mi vallásunk így írja elő. Ebben az esetben az isteneknek tetsző dolgot művelünk.”

Hát, én is azonnal leguggoltam. Így van ez. Akkor még annyira kicsi voltam, hogy az anyukámat utánoztam. Később, amikor már volt mit mutogatnom, akkor kezdtem el emelgetni a lábamat.

Élvezettel pisiltem a szekrény elé. A leendő gazdám és a felesége szájtátva bámultak. Ni csak, néztem vissza rájuk. Ezek még nem láttak ilyet! Kicsit el is szégyelltem magam. Nem voltam én még akkor hozzászokva ahhoz, hogy így végignézzék, amint könnyíték magamon. Aztán valamiért elkezdtek annyira hangosan beszélni, hogy majdnem bedugult a fülem. Egy pillanat alatt megváltozott minden, hiszen nem velem foglalkoztak, hanem talán egymással, de akkor még nem voltam ebben biztos.

A férfi felvett, és kitett a ház elé. Na, mondom, itt sem lesz sok ennivaló, és ismét követeltem, hogy vigyenek haza, de nem hallották meg, mert becsukták utánam az ajtót.

Rajtam nem fogtok ki, gondoltam, és kiabálva kapartam a bejáratot, hiszen milyen arcátlanság az, hogy elhoz magával, de nem visz vissza.

– Anyukám, anyukám! – hangoskodtam.

Abban bíztam, hogy meghallja, és értem jön. De senki nem foglalkozott velem. Nagyon szomorú lettem. Lefeküdtem a lábtörlőre, és azon sírtam ki magam.

Amikor később mégis hoztak egy kis ennivalót, már egyáltalán nem voltam

éhes. Rádásul nem is a megszokott száraz kenyeret adtak, hanem valami mást. Nem mondom, a szaga jó volt, de az anyukám óva intett tőle, hogy mindent megegyek, amit elém raknak. „Nem az a lényeg, hogy mit tesznek eléd kisfiam, hanem az, hogy ki az az illető, aki adja. Megbízol-e benne, vagy sem?” – tanított.

Akkor, ott a ház előtt, a lábtörlő mellett egy szép fényes edényben húsos tészta melegítette az orromat. Azon gondolkodtam, megbízhatok-e ebben az emberben, vagy sem? Ő is láthatta rajtam, hogy tanácstalan vagyok, mert lehajolt hozzám, és simogatni kezdett. Ez most jól esett. Azt nem szerettem, ha a nagy kezével úgy lenyomta a fejemet a tányérhoz, hogy az orrom beleért az ételbe, de már rájöttem, hogy szeretetből teszi. Csak hát nincs sok esze. Kicsit buta szegény, állapítottam meg, és talán sajnálatból, de kezdtem megszeretni, és hogy örömet szerezzek neki, megettem a húsos tésztát. És az az igazság, hogy finom is volt. Nem tudtam megállni, hogy a tányért fényesre ne nyaljam. Ezzel nagy örömet szereztem az én buta gazdámnak – akiről persze még akkor sem tudtam, hogy az –, mert nem győzte paskolni az oldalamat.

– Ne csináld már, mert felfordul a gyomrom! – szóltam rá, de ő, mint egy gép, tovább ütögetett.

Még szerencse, hogy nem lett hányingerem, ellenben rám jött a kakálhatnék. Lerohantam a lépcsőn, hogy ne nézzen, amikor elvégzem a dolgomat, de ő utánam jött. Erre én vissza, és be a házba, mert nyitva volt az ajtó. Már ismertem a járást a kissekrény elé. Ott a jó előbb a pisilés is nagyon jól esett, és rádásul sikerem is volt vele. Már is beálltam, és elvégeztem a dolgomat. Most is nagy szemekkel bámultak mind a ketten.

Sajnos elkaparni nem tudtam, de azért imitáltam, hogy megmutassam a műveltségemet. Akkor még úgy gondoltam, hogy ez is nagyon tetszett nekik, mert a férfi felesége összecsapta a kezét. Na, mondom, még meg is tapsol, pedig el sem tudtam kaparni!

Mikor Mihály bácsi ideért a történettel, a gyerekek már annyira hangosan nevettek, hogy a szemük is könnyes volt. Az alföldi vendég is élvezte a mesét. Ismét átélte mindazt, amit a kutya mesélt neki, mert kipirult arccal folytatta.

– De mindjárt utána megint hangosan kezdtek egymással beszélgetni. Gondoltam, talán nagyot hallanak, azért van ez. Egyre jobban gyanakodtam, hogy lehet abban igazság, amit még a találkozás elején gondoltam az én leendő gazdámról. Már mint azt, hogy nem jó a füle. Na persze most már az is gyanús volt, hogy ismét megfogott, és kivitt a ház elé. Azt nem mondanám, hogy tapintatosan tett le a földre, de már kezdtem megszokni.

A jó falatoktól és a megkönnyebbüléstől elnehezdedtek a szempilláim. Lefeküdtem a lábtörlőre, és egy jó nagyot aludtam. Arra ébredtem, hogy egy kisgyerek ütögeti a fejemet. Ennek nem nagyon örültem. Egyrészt mert

még aludni szerettem volna, másrészt pedig ki az, aki szereti, ha nem hagyják békén. Ránéztem. Nem mérgesen, hiszen mégiscsak egy kisgyerek, mint én is voltam akkor. Bár a viselkedését tekintve korántsem volt annyira fejlett, mint én, de hát embergyerek, ezért megbocsátható.

Szóval ránéztem és úgy tettem, mintha ott sem lenne. Gondoltam, talán abba hagyja, de tévedtem! Még erősebben ütögetett. Erre odébb mentem, ő pedig jött utánam. Hát, ekkor kezdődött el a mi barátságunk. Ez volt az eleje. Én mentem, ő meg mindig jött utánam, és ha utolért, akkor boldog volt. Akkor még úgy gondoltam, hogy kicsit biztosan gyengeelméjű szegény, hogy ennek ennyire tud örülni, de amikor jobban megismertem az embereket és az én kis játszótársamat, ráébredtem, hogy legalább olyan nagy szívük van, mint nekem.

A délután hamar eltelt, és este ismét kaptam ennivalót. Most már nem sokat, de tej volt benne. Nagyon finom volt. Még hosszú ideig emlékeztem az ízére. Tulajdonképpen jól éreztem magam. A furcsa csak az volt, hogy ahelyett, hogy haza vittek volna, bementek egy másik ajtón, engem pedig kizártak az előtérbe. Azt gondoltam, ez így nem járja! Most vendégségbe jöttem, vagy ...?! És akkor döböntem rá, hogy ezek elraboltak engem! Biztosan összejátszottak a fehér ruhás emberrel, és én már soha nem fogom látni az anyukámat, és soha nem fogok játszani a testvéreimmel! De ha ezt megtudja az én erős, mindent legyőző apám, akkor ezeknek végük, erősködtem és szomorkodtam. Kiabálni kezdtem:

– Apááám, apááám! Gyere! Ments meg!

De nem történt semmi. Utána anyukámat hívogattam, de csak a hangom visszhangzott. Úgy éreztem, meghasad a szívem. Talán még pityeregtem is egy keveset. Végül álomba sírtam magam.

– Hát ilyen volt az első napom! – mondta a kutya helyett Mihály bácsi, és kihúzta magát ültében.

A kezeit is megmozgatta. Úgy ropogott a válla, mintha pisztolyból lőttek volna. Mosolygott egyet a bajsza alatt, és folytatta a mesét.

– A reggeli ébredés után tudtam meg, hogy Szutyi a nevem. Nem volt könnyű. Képzeltetek! Odamennem hozzád, és mást sem mondanak a maguk nyelvén, csak azt, hogy Szutyi. Néztem én, meg hallgattam. Törtem a fejemet, hogy mit akarhatnak ezzel közölni? Talán valamilyen ennivalót neveznek így? Vagy azt akarják, hogy játsszak a gyerekekkel? Esetleg azt szeretnék, hogy ugassak? De hiába kerestem az ételt, nem volt, futottam, hogy jöjjön utánam az embergyerek, de most nem mozdult, aztán ugattam is, de erre meg megsimogattak. Na, mindegy, gondoltam, majd megunják, és akkor abbahagyják a Szutyizást.

Talán egy hét is eltelt, amikor hirtelen ráébredtem, hogy ha ezt a szót hallom és odamegyek hozzájuk, akkor finomságot és szeretetet kapok. Rájuk kiáltottam.

– Hát miért nem ezt mondjátok? Ebben én mindig partner leszek!

Napról napra egyre kevesebbszer jutott eszembe a szülői ház. Felfedeztem az új otthonom minden zegzugát. Már kezdtem magam jól érezni, amikor megtörtént az, ami alapjaiban változtatta meg az életemet.

A kisgazdám, mert addigra már tudtam a leosztást, szóval a kisgazdám elhatározta, hogy megtanít pórázon vezetni. Valahogy így mondták. Már a kifejezés sem tetszett, hiszen miért kellene engem vezetgetni, hiszen majd kétszer akkora voltam, mint az embergyerek. De hát mit tegyen a kuvasz, ha ilyen kihívás elé kényszeríti az életet? Abban az időben sokszor elgondolkoztam azon, hogy miért nem nőnek olyan gyorsan az emberek, mint én? Talán nem esznek eleget? Vagy túl sokat idegeskednek? De az is lehet, ilyen a fajtájuk, hiszen a kutyákban is vannak alacsonyabbak. Mindenesetre, észre sem vettem, és már felülről néztem a kisgazdámat.

Szerettem ennek az embergyereknek a szagát. Azt is szerettem benne, hogy bátor volt. Igazából a saját stílusomat is részben tőle vettem át. Ő senkitől nem ijedt meg, senkitől sem tartott, és már nagyon kicsi kora óta így volt ez. El sem tudom mesélni azt a rengeteg alkalmat, amikor én mentem oda hozzá, és nyomkodtam vissza egy-egy veszélyes hely mellől.

Amikor reggel felkelt, az első útja hozzám vezetett. Belekapaszkodott a szőrömbe, és úgy meghúzta, hogy sokszor még a könny is a szemembe szökött. Akkor még nem tudtam, hogy miért csinálja, de később rájöttem, hogy a bátorságát tette próbára. Pedig ha tudta volna, hogy én semmiképpen nem bántottam volna, hiszen gyerek, akkor lehet, nem teszi. De ez már régen volt.

Na, szóval a nyakamba kötötte azt a dög bőrszíjat, és azon ügyködött, hogy mellette menjek. Nem tudom, akkor mi történt vele? Bizonyára a szülei mondták neki, hogy ezt csinálja, hiszen egyébként semmi értelme nincs az egésznek. Mert milyen dolog az, hogy a kutya a gazdája mellett halad? Mert vagy menjen mögötte a tisztelete jeléül, vagy előtte, hogy megtisztítsa az utat az útonállóktól, vagy éppen a nyálgépektől. De mellette? Ráadásul pórázon?

Lett is ebből probléma. Ráadásul az sem volt neki mindegy, hogy melyik oldalon megyek. Ez is milyen butaság! Hiszen azon a részen kell lennem, ahol valami történhet. Honnan lehet azt előre tudni, hogy csak ezen, vagy csak azon az oldalon van szükség rám? Így aztán el is határoztam, hogy hülyeségben nem vagyok hajlandó részt venni. Egy idő után bele is fáradt az én kis gazdám. Ráunt a hiábavaló tanításra.

Leült a járdára, én pedig mellé feküdtem. Elvontunk így egy jó ideig. Aztán gondolt egyet, és felállt, és átugrott a járda melletti árkon. Az árokban sok víz volt, hiszen az előző napon esett az eső. Én is felálltam, de miután láttam, hogy nekem ezzel az ugrabugrálással nincs dolgom, visszafeküdtem. Igen ám, de ő nem hagy-

ta. Hívogatni kezdett, hogy kövessem. Na, jó, mondom magamnak, miután talán már századszorra is hallottam a gyere szót, legyen öröme, átugrok hozzád.

És ekkor történt az, amit soha életemben nem fogok tudni feldolgozni. Ekkor döböntem rá, hogy én egy nagyon különleges kutya vagyok, hiszen képes vagyok meglátni és meghallani azt is, aki nincs a közelemben, sőt, az is lehet, hogy már nem is él. Akkor pedig a túlvilággal teremtek kapcsolatot.

Ez úgy történt, hogy amikor nekiveselkedtem, hogy átugrom a vizes árkot, lenéztem, és megláttam alattam az apámat. Abban a szempillantásban ledermedtem. Csak néztem, és azonnal előjött belőlem a kislány.

Ott volt az én szép, erős apám, és kíváncsian vizsgált engem. Ami nem csoda, hiszen már nagyon régen, amikor még kis pisis voltam, láttuk egymást utoljára. Köszöntem neki. Ő is mozgatta a száját. Hallani nem hallottam, de leolvastam, hogy visszaköszönt. Aztán azt is mondta, hogy örül nekem. Hosszan beszélgettünk. Úgy megmelengette a szívemet, hogy teljesen elfeledkeztem a kisgazdámról, aki – mint akit felhúztak –, ismételte, hogy:

– Gyere! Gyere! Gyere!

– Én aztán át nem ugrom az apám fölött! – válaszoltam neki, de természetesen nem értett belőle semmit.

Gondoltam, odébb megyek. Mondtam az apámnak, hogy majd visszajövök, hiszen meg szeretném tudni, hogy mi lett az édesanyámmal és a testvéreimmel, csak átugrok, és letudom a kislányt. Elszaladtam egy jó darabot. Ott keskenyebb volt a mélyedés. Itt elég lesz csak átlépni. Ahogy azonban teszem át a lábamat, és keresem a biztos, sár nélküli helyet, alattam ismét megjelenik az öreg. Én nem csak félem, de elsősorban nagyon tisztelem az én drága apámat. Azonnal visszaléptem, hiszen milyen neveletlenség lenne tőlem, ha felette lépkednék.

– Miért kísérgetsz apám – kérdeztem tőle –, hiszen mindjárt visszajövök. Vagy valami fontosat akarsz mondani?

De ő, mintha csak egy varázslat része lennék, körülbelül ugyanazt ismételte, amit én mondtam neki. Lenyúltam a vízhez, hogy valóban ott van-e. És képzeljétek el, abban a pillanatban eltűnt. Akkor már tudtam, hogy nem szabad hozzáélnem, mert különben megszűnik a kapcsolat.

Hosszan beszélgettünk egymással. Egyre boldogabb lettem, hiszen már nagyon ritkán jutottak eszembe az otthoni történetek. Elmeséltük egymásnak, hogy milyen nagy galibát okoztam, amikor legurultam anyuról, és fejre estem. Úgy bevertem a kobakomat, hogy egy percig meg sem tudtam mozdulni. Nagy volt az öröm, amikor kiderült, hogy semmi bajom, csak annyira megijedtem, hogy még levegőt is elfelejtettem venni.

Aztán elmeséltem neki a mostani életemet. Beszéltem a gazdámról. Arról,

hogy tulajdonképpen rendesek és szeretem is őket, sőt, mindenkit elijesztek, akiről azt gondolom, nem jó szándékkal közelít hozzájuk, csak az a baj, hogy nem túl okosak szegények, és sok olyan dolgot tesznek és követelnek tőlem, ami teljesen értelmetlen, de azért megpróbálok a kedvükbe járni.

Közben észre sem vettem, és a kispasztor visszajött mellém. Ahogy hallottam a közeledését, meg is jegyeztem az öregnek:

– Majd mindjárt te is megismered. Ide jön.

A kispasztor felé fordítottam a fejemet, és ahogy illik, bemutattam őket egymásnak.

– Ő az én kispasztor – mondom –, ő pedig az édesapám! – mutatok előre, és ismét úgy jártam, mint amikor leestem az anyukámról. Elakadt a lélegzetem. Az öreg mellett ugyanis szintén ott állt az ő gazdája, aki szintén egy kisfiú volt. Sőt, még hasonlított is az én gazdámra.

– Hát akkor él az én drága apám! – kiáltottam fel, és megnyaltam a kispasztor arcát.

Ez könnyen ment, nagyon még átgondolnom sem kellett hozzá. Ő pedig nevetett. Tulajdonképpen megértem én őt is, hiszen nem ért kutyaúl, és egészen eddig csak az általuk ugatásnak hívott beszédemet hallhatta, de nem tudta, miért. Most viszont már ő is láthatja, hogy itt van az apám, és a gazdája.

Persze hogy a kispasztor is ki akarja próbálni, hogy mi történik, ha hozzányúl a vízhez. Ahogy közelít az árok felé, rákiabállok:

– Ne tedd! Neee!

De ő, mintha meg sem hallana, nagyokat nevet. Elfutott a méreg. Rámorogtam, megmutattam a fogamat. Nem akartam én megharapni, dehogy! Ilyet egy kutyaszem nem tesz! De szegény megijedt, és sírva rohant be a házba.

– Bocsánat apám! – kiáltottam le az öregnek, és mentem a kispasztor után.

Elé feküdtem. Nyaltam, és csókolgattam a lábát és a kezét, hogy ne haragudjon rám, de az apám az nekem is olyan, mint neki. Végül megnyugodott, és ismét barátok lettünk, de attól a naptól kezdve egy új szóval bővült a jelzőm. Ez pedig a buta volt. Simogatott, és közben azt mondogatta, de nemcsak ő, hanem a többiek is, hogy:

– Drága, erős, buta Szutyi!

Az utca végén lakik egy Maca nevezetű eb. Az egyik éjszaka ő mondta meg a kutya morzén, hogy ez a szó mit jelent. Merthogy közben elkezdtem tanulni emberül. Úgy gondoltam, ha már beszélni nem tudok, legalább értsem, miről van szó.

Jól haladtam a tanulással. Az utcai kutyák sokat segítettek. Így tudtam meg,

hogy a gazdáim az én hülyeségemnek tartják az apámmal való találkozást. Ezért, amikor nem látták, kimentem az árokhoz, és belenéztem. És ő mindig ott volt. Várt engem.

Idővel megszokták, ha csak tehetem, akkor az árok szélén beszélgetek az őssémmel. Sokszor csak akkor szóltak, ha kajaidő volt, vagy egyéb feladatot kellett megoldanom. Például elmentek. Ilyenkor mindig megütögették a fejemet, és azt mondták:

– Vigyázz a házra, te buta, szeretnivaló Szutyi!

Ahogy telt az idő, egyre több szót tudtam. Beszélni is próbáltam, de féltem, hogy kinevetnek. Egyszer aztán a nagygazdám a keze közé fogta az arcomat, és egészen közélről azt mondta:

– Nagyon szeretünk, ugye tudod?

– Hát persze! – válaszoltam akaratlanul is emberül.

De még nem tudtam rendesen artikulálni, így nem értett meg, sőt, kinevetett. Talán ez is az oka volt annak, hogy napról napra rosszabb lett a kedvem. Egyre sűrűbben jutott az eszembe, hogy el kellene mennem! Nagyon erős belső készítés feszített. A nagyon távoli hangokat is meghallottam, a szagokról már nem is beszélek, hiszen azok úgy úsztak a levegőben, mintha egy nagy folyam öntötte volna rám.

Elhatároztam, hogy elmegyek. Megbeszéltem az apámmal, és ő egyetértett velem. Azt mondta, ha nem próbálsz ki magad, és nem fogod el a farkasodat, és nem hálsz a bundáján a feleségeddel, akkor mit fogsz majd mesélni a gyerekeidnek?

Vívódott a lelkem, mert közben sajnáltam az embergazdáimat is. Egy tavaszi, teleholdas estén aztán már nem tologattam tovább az időt. Illően elbúcsúztam tőlük, de ők semmit nem vettek észre a készülődésemből. Amin nem is csodálkoztam, hiszen emberek. Önzők. Semmi nem érdekli őket magukon kívül. De azért nekem jó gazdáim voltak. Biztosan sokáig fogok emlékezni rájuk, és majd a gyerekeimnek is mesélek róluk.

Mihály bácsi pöfékelt egy sorozatot a pipájából, majd megszurkálta a dohányt.

– Hát, eddig mesélte nekem a történetét Samu fogadott nagyapja – mondta.

– És nem is tetszik tudni, hogy mi lett utána vele? – kérdezték egyszerre a gyerekek.

– De igen! – válaszolta. – A szomszédban lakó ember elmondta, hogy látta, amikor a hatalmas, fehér göndör szőrű Szutyi átröpül a magas kerítés tetején, és nagy ugrásokkal elrohan északnak, a farkasok vélt lakóhelye

felé. Azóta már biztosan megfogta a saját ordását, és családot is alapított.

Mihály bácsi felemelte a kezében a pipáját.

– Na, gyerekeim! Tudnotok kell, hogy ha az ablakotok felől, vagy a kéményből a szél farkas ordításhoz hasonlatos hangokat hoz, az a Szutyi hangja. Így adja tudtára mindenkinek, hogy él, és ő a nagy farkas fogó kuvasz, az ember hűséges barátja. Ez talán így hangzik: Hsiúíúíúíúíú!

A mese után a gyerekek egymás kezéből kapkodták ki Samut és barátját, Lucát. Agyon szeretgették őket. A két kiskutya pedig még büszkébb lett a fogadott nagyapjukra, hiszen ezt a nagy szeretetet egy kicsit neki is köszönhatték.

A néglábú porszívók

Mihály bácsinak haza kellett utaznia, de előtte a lelkemre kötötte, hogy feltétlenül meséljem el nektek Samu és Luca varázslatos történetét.

– Ezt feltétlenül tedd meg barátom, mert megígértem a kiskutyának, no és elsősorban a gyerekeknek. Az ígéret pedig szép szó, ami akkor lesz jó, ha meg is tartják! – mondta búcsúzóul.

Hát akkor hallgassátok!

Egyszer volt, hol volt, hol meg nem, a közelen túl, a messzén innen, de az bizonyos, hogy volt és megtörtént, mert akkor nem is tudnám elmesélni, hogyan élt nagy barátságban a kicsi növésű, fehér göndör szőrű Luca, és barátja, a nála nagyobb, barna színű Samu. Miután reggeltől estig, és estétől reggelig mindig együtt voltak, ezért ahogy telt az idő, egyre kevesebbet kellett beszélgetniük egymással, hiszen szó, illetve ugatás nélkül is tökéletesen megértették egymást. Két gazdájuk, mint az általában elvárható, gondoskodott róluk.

Reggelente kirohantak az udvarra. Megnézték milyen az idő, elvégezték a dolgukat, és megugatták a kerítés kapuját. És miután az most sem felelt semmit a kérdésükre, visszasétáltak a házba, a szőnyegükhöz. És ez minden reggel ugyanígy történt. Mindig nagy felindulással és várakozással rohantak a kapuhoz, és kérdezték meg tőle:

– Mi történt az éjszaka? Ki járt erre? Leposilte-e valaki a külső oldalad?

A kapu azonban soha nem felelt rá semmit. Ekkor körbeszaglászták a belső

oldalát, és miután kiderült, hogy most is csak a megszokott szagok voltak érezhetőek, és még csak egy nyavalyás sündiszno sem vadászott errefelé, akkor kicsit rossz lett a kedvük. Ha beszéltek volna egymáshoz, akkor csak ennyit mondtak volna:

– Na, egy újabb semmilyen nap következik!

De még ez a mondat sem hangzott el, hiszen mind a ketten tudták, hogy mit gondolt a másik. Azt is mondhatnánk, hogy unalmasan telt az életük, amíg egy napon nem történt valami, ami alapjaiban forgatta fel a mindennapjaikat.

A nem velük lakó gazdáik az egyik alkalommal batyukkal tértek be a házba. Kíváncsian nézték a csomagokat, hogy mi lehet bennük. Még az is eszükbe jutott, hogy lehet, valamilyen finomságot hoztak, hiszen ez sokszor előfordult. Várakozva néztek rájuk és a csomagokra, amibe belehajolva nézegetett a velük lakó gazdájuk is. Csak nehogy megegyék előlünk, gondolták. Ezek még képesek lesznek erre a szemtelenségre is, nézett egymásra a két kiskutya.

És akkor fület hasogató, az egész lakást betöltő sírás tört ki a csomagból. Samu és Luca már el is felejtette, hogy mit reméltek, hogy mire számítottak. Rohantak a szőnyegükre, és lefeküdve rá a két első lábuk közé szorították a fejüket, úgy, hogy a fülük betömje azt a nyílást, amin keresztül beáramlik ez a kibírhatatlan hang. De bizony akár mit is tettek, a babasírás mindenén áttört.

Ekkor odamentek az asztal alá, de ott sem volt jobb. Aztán a kandalló előtti hely következett, majd a tévé mögötti sarok, és végül a fürdőszobában a WC melletti kicsi rés. A nagy helykeresés közben egyszer csak azt vették észre, hogy már nincs is a fület szaggató hang.

Kimentek. Felnéztek a nem velük lakó gazdáikra, és akkor meglátták a két kisbabát, Ivánt és Hannát, amint az édesanyjuk a mellére ölelve tartotta őket, ők pedig cuppogva ettek.

Először csak messziről figyelték az új jövevényeket, de nem sokkal később már meg is szagolhatták őket. És akkor már tudta mind a két kiskutya, hogy jóban lesznek a kis családtagokkal.

Napról napra, hétről hétre várták, hogy elérkezzen az a nap, amikor már kézzelfogható eredménye is lesz a várakozásuknak. Aztán olyan hirtelen eljött ez az idő, hogy még ők is csodálkoztak rajta.

Együtt vacsorázott az egész nagycsalád. A szülők és a két gyermek körbe ülték a nagy barna asztalt. Mindenki előtt tányér volt, amiben ínycsiklandó ételek várták, hogy megegyék. A kutyák lefeküdtek a lábukhoz, és hallgatóztak. Amikor az első ételdarab leesett az asztal alá, meg sem mozdították a fülüket. Már máskor is előfordult ilyen, és tudták, hogy nem szabad hozzányúlniuk. Most azonban senki nem hajolt le érte. Sőt, az egyik kisgyerek még le is nézett,

és gügyögő hangon kérdezte meg tőlük, hogy hol vannak, hová lettek?

Iván és Hanna, mert azt ugye mondanom sem kell, hogy róluk szól ez a történet, olyan szorgalmasan etették a székük alá telepedett kutyákat, hogy nagyon gyorsan elfogyott a kistányérjukból az eljűk tett étel.

– Milyen szépen esznek a gyerekek! – mondta az édesanyjuk.

Hanna szemben ült Ivánnal. A dicséretre egymásra néztek, és az asztal közepén lévő tálra mutattak.

– Az, az, az! – mondták. Így fejezték ki, hogy enni akarnak még.

– Nézd, apa – mondta Hanna édesanyja –, milyen ügyesen és jó étvággal eszik a kislányunk!

– És Iván is! – kapcsolódott be Iván édesanyja a beszélgetésbe. – Pedig már napok óta alig tudok valamit beleimádkozni.

– Hát ez nem is csoda – szólalnak meg két falás között az apák –, hiszen ennyire finomat mi is régen ettünk! Ugye, kisfiam? Ugye, kislányom?

A gyerekek pedig rakták az ételt a kanálra, szűrták a kisvillára, majd vették a kezükbe, de bizony a szájukba már nem jutott, mert óvatosan, hogy a felnőttek meg ne lássák, oldalt leejtették a földre a rántott húst, a sült krumplit, és az összegyúrt rizst. Iván széke alatt Luca volt, Hanna alatt pedig Samu.

Hát, így folyt a vacsorázás, illetve egészen pontosan a kutyák etetése, míg nem egyszer a Samu már nem győzte kivárni, amíg Hanna leejti a jó illatú és ízű rántott húst, és felágaskodva kikapta a kezéből. Igen ám, de falánkságában nem tudta pontosan kiszámítani az étel helyét, és a kislány keze is belekerült a szájába. Nem harapta meg! Dehogy! Hiszen annál lényegesen jobban szerette őt, de arra ez pontosan elég volt, hogy Hanna nagyon megijedjen. Felszisszent. Az édesanyja és az asztalnál ülők azonnal felfigyeltek rá, és meglátták az ijedelem okát. A kisfiút is figyelték, de Iván, mint egy jól nevelt gyerek, tömte a szájába az ételt. Forgatta, forgatta, de nem tudta lenyelni.

– Te Szent Habakuk! – állt fel nagy. – Ez a két kis gézengúz a kutyákat eteti, mi meg azt gondoltuk, hogy mennyire jó az étvágyuk!

Leguggolt, és alánézett az asztalnak, de ott bizony csak Samut és Lucát látta, amint elnyúlva, látszólag unatkoztak. A szőnyegen egy apró morzsa sem volt.

– Hát, hát ... – akadt el a hangja. – Ezek négyen nagyon egy követ fújnak! Mintha bizony összebeszéltek volna! – mondta.

– Bár úgy lenne! – szólaltak meg a gyerekek szülei. – Akkor talán jobban értenénk, amikor babanyelven fejezik ki magukat!

Iván és Hanna tudta, hogy miről van szó. Csendben ültek a helyükön. Iván bajban volt, mert nem tudta lenyelni azt az ételt, amit az előbb a szájába gyömöszölt. Egy óvatlan pillanatban kivette és leejtette Luca felé. De bizony még padlót sem

ért a megrágott hús, mert a kiskutya már a levegőben elkapta. A felnőttek meglátták, és nagyot nevettek.

– Hát ilyet! – csapta össze a tenyerét a nagy. – Iván és Hanna olyan porszívót csinált magának, amit még ki sem találtak! Hiszen ezek a kutyák már akkor magukba szívják az ételt, amikor az még padlót sem ér – mondta, és közben újabb ételt vágott össze a kicsik tányérjára. – Ezt már nektek kell megennetek, mert még elromolhat a négylábú porszívótok!

Ettől az időtől fogva – Iván és Hanna jóvoltából –, a két kiskutya a porszívó nevet is megkapta.

Hát így esett, hogy ebből egy mese lett.

Szonja és a villamos

Történt egyszer, és bár nem olyan régen, hogy ne emlékeznek rá, de azért egy kicsit most mégis törnöm kell a fejemet, mert nem szeretnék kihagyni semmit sem a történetből.

Szóval, Iván és Hanna elhatározzák, hogy elmennek villamosozni a hucicájukkal. El is indulnak, de előtte jól felkészülnek. Felcsatolják a kis hátitáskájukat, amibe vizet, szendvicset, és az elmaradhatatlan kekszet teszik. Ivánnak lila színű volt a táskája, Hannának rózsaszínű, Szonjának pedig piros. Mint tudjátok, a kis Szonja másfél évvel fiatalabb a nővérénél és az unokatestvérénél, ezért ő még kevesebbet látott ebből a világból, és kevesebbet is tud, mint Iván és Hanna.

Már régóta tervezik ezt a kirándulást, de most érkezett el a megfelelő idő. A szülők elmentek vásárolni, és ugyan a lelükre kötötték, hogy jók legyenek, de ők ezt nem tartják rosszaságnak, hiszen csak tanítani akarják a kis Szonját. Úgy gondolják, abból nem lehet baj, ha elmennek két-három megállót, és utána visszajönnek.

Óvatosan kinyitják a kaput, és kinéznek az utcára. Látják a sok embert, amint a villamosmegálló irányába igyekeznek. A kis Szonja megáll.

– Gyere Szonja, jön a villamos! – mondja neki Hanna, de ő nem mozdul.

A kapu előtt áll, és jobbra néz, ahonnan zakatoló kerekekkel közelít a sárga vil-

lamos. Elöl, egy bácsi ül benne, és ahogy elhalad Szonja előtt, nevetve integet neki. Ő boldogan visszaköszön, ami nem feltétlenül integetés, hiszen ő még nagyon kicsi, ezért csak felemeli a kezét, és a bácsi felé mutat.

A villamos ablakaiban is emberfejeket lát. Van ott kalapos bácsi, kopasz, szemüveges ember, aztán olyan is, mint az édesapja, de lát nagyhajú nénit is. A villamos egy kötélén lóg, ami ki van feszítve felette. Szonja hosszan nézi. Annyira szép, és olyan izgalmas, hogy addig nem is tudja levenni róla a szemét, amíg a kanyarban el nem tűnik.

Közben egy busz érkezik. Szonja azt is nagyon szereti. Legjobban a kék színűt. Ebben is emberek ülnek. Itt is egy bácsi ül elöl, de őt hiába nézi, nem integet neki. Biztosan rossz kedve van, mert hagyta a villamos, gondolja. Ez egy kicsit szomorúvá teszi, de egyben örömmel is tölti el a szívét, hiszen az ő szép villamosa lett az első.

– Na, ezt lekéstük! – állapítja meg Iván, és már mind a hárman a következő villamos hangjára figyelnek.

Hallani is a kerekeinek zaját. Ezt mondja:

– Jövök, jövök! Itt vagyok! Nézd Szonja, hogyan veszem be a kanyart! – csikorog az ő nyelvén a Szonja fülébe.

A kislány rácsimpaszkodik a vaskorlátra, és onnan nézi.

– Milyen gyors vagy! – súgja neki gögicsélve. – Még az előbb mentél el, és máris visszajöttél!

De a választ már nem hallja, mert elrobog előtte, és még csak rá sem néz. Pedig az előbb, amikor felfelé ment, akkor még kacsintott is. Szonja nem érti a változást. És akkor látja meg, hogy elöl nem a nevető, és integető bácsi ül, hanem egy sapkás néni. Ő is odabólint neki, de ő nem az a bácsi, az biztos.

– Menjünk már, mert anyu mindjárt visszajön! – biztatja a testvéreit Hanna.

A kislány azonban nem akar megmozdulni. Annyira szépnek és félelmetesnek látja a villamost. Ráadásul most, amikor visszafelé jött, nem is kacsintott neki. Olyan nagy robajjal ment el előtte, hogy még hátrább is lépett ijedtében. Biztosan rossz lett a kedve, mert valaki bántotta, gondolja.

– Az, az! – mutogat a kapu irányába.

– Hát, ha nem, akkor nem! – mondja Iván. – Hanna! A Szonja vissza akar menni! – szól az unokatestvérének.

Kinyitják neki a kaput, mert ő nem éri el. Szonja egy perc múlva visszatér a kis fehér fókával.

– Mit akarsz ezzel? – kérdezi tőle Hanna.

– Az, az! – mutat a kislány a sínek felé.

– A villamosnak akarja adni – találja ki Iván.

– Ugyan, de buta vagy! – szól rá Hanna, de ekkor belép a lányok, és Iván édesanyja is.

– Hát ti? – kérdezik rosszat sejtve.

Nem kell sokat kérdezősködniük, hiszen jó gyerekek ők, és elmondják, hogy mit terveztek.

– Na, ha már ennyire felkészültetek, akkor gyertek, menjünk! – mondják az anyukák, és tüstént elindulnak.

Hamar odaérnek a villamosmegállóba, ahol már sokan várakoznak. Van ott kutyás bácsi is, meg egy olyan néni, aki székben ül. Őt az anyukák előreengedik, sőt, egy bácsi még segít is begurítani a villamosba. Aztán van ott egy kalapos, bajuszos bácsi is, nagy csokor virággal a kezében. Szonja nézi, nézi, de nem látja jól a bajuszát a virágtól. És akkor a bácsi hirtelen kidugja a virág mögül a fejét, és azt mondja:

– Kukk!

A kislány először megijed, de aztán azonnal a szívébe zárja a jókedvű bácsit.

– Ott jön, ott jön! – kiált fel Iván és Hanna.

És valóban! Már közeledik a sárga villamos. Ahogy meglátja Szonját, azonnal kacsint neki a szemével. És ott ül elől a bácsi is, aki felemelte a sapkáját, és úgy integetett neki. Szonja elszégyelli magát. Belebújik az édesanyja szoknyájába, és átfogja a lábát.

– Na, gyere kislányom! – hívja, de ő most már inkább nem akarna felszállni. – Ne félj, meglátod milyen jó lesz! – biztatja.

Ő pedig egyre jobban szorítja az anyukája lábát, és érzi, hogy kezd sírásra görbülni a szája.

Nem fél ő, csak attól tart, hogy mi lesz, ha a villamos elviszi, és nem hozza többé vissza? Hiszen látja, hogy egészen más emberek ültek azon a villamoson, ami az előbb elment előttük, mint most, ezen. Akkor hol fognak lakni? Hol lesz az ágya? És mi lesz a játékaival? És akkor eszébe jut a kezében tartott fehér fóká. Elengedi az anyukáját, és a fókát nekinyomja a villamos ajtajának. Az ajtó abban a pillanatban kinyílik előtte.

Belépnek. Leül az első székre. A fókával együtt nézik a házakat, amint elrobognak mellettük. Aztán találkoznak a busszal is, és azt figyelik, vajon észre veszi-e a busz, hogy ő most itt van a villamosban.

Közben leszáll a virágos, és a kutyás bácsi. A nagyhajú néni még mindig velük utazik, és sok új, ismeretlen ember is felszáll. F fiatal fiúk és lányok ütögetik egymást, és nagy hangon nevetnek. Szonja behúzódik az ablak mellé, és erősebben fogja az édesanyja kezét.

A testvérei már nagyok. Ők nyugodtan ülnek, és nézelődnek.

A következő megállónál leszállnak, és visszamennek a másik villamossal. Szonja úgy érzi, mintha egy egész napig kirándultak volna. Boldogan megy haza, és a közben mellettük elhaladó villamosnak megmutatja a fehér fókát. A sárga villamos kacsint egyet a szemével, a bácsi pedig integet a sapkájával.

Otthon a szülők elbeszélgettek Ivánnal és Hannával, és azóta a két testvérnek nem jutott eszébe, hogy engedély nélküli programot tervezzen. A kis Szonja pedig, ha valamiért rossz kedve van, akkor csak kinéz az ablakon, vagy kimegy a kapuhoz, és várja a villamost. Amint megérkezik a sárga, mert mióta beszélni tud, csak így hívja, persze szeretetből, máris jó kedve lesz. Eleinte a fehér fókát is mindig megmutatta neki, de később, amikor már kicsit nagyobb lett, elegendő volt, ha a villamos meglátta az ő cirmos szemét, és azonnal kacsintott neki.

Hát, így talált egymásra Szonja, és a villamos.

A kisfiú és a ronda kicsi ember

Hol volt, hol nem, de az biztos, hogy megesett, hiszen ha nem így lett volna, akkor most nem tudnám elmesélni. Mindenesetre, a messzén innen, és a közelen túl, egy boldog családban élt a mesém főhőse, a kisfiú.

Egyetlen gyermeke az édesapjának és az édesanyjának, de ennek ellenére soha nem unatkozik, és a szülők is sokat foglalkoznak vele. Sokszor még többet is, mint ami jól esik neki, no meg, majdnem állandóan együtt van a barátaival. Ivánnal, Hannával és Szonjával.

Sokat játszanak. Minden új játékot kipróbálnak, a szülők pedig igyekeznek mindenhová elvinni őket, ahol valami érdekes történik. Amikor együtt vannak, reggeltől estig pezseg az élet a négy gyermek körül, és a nevetésüktől hangos a ház.

A többiek észre sem vették, hogy amíg délelőtt és kora délután a kisfiú nagy bohóc és nevetető, estefelé elcsendesedik, és mindent gépiesen megcsinál, amit mondanak neki. A szülők azt gondolták, talán elfáradt az egész napi ugrálástól. Iván, Hanna és Szonja pedig már megszokták, hogy az ő barátjuk ilyen.

Senki nem tudta, mert senkinek nem mondta el a kisfiú a titkát, ami estére félelemmel és szomorúsággal töltötte el. Az éjszakai félelmek után, másnap reggel ismét kezdődött minden, úgy, mint szokott.

Történt egyszer, hogy a kisfiú édesanyja később érkezett haza, mert fontos dolga akadt. Ő akkor már ágyban volt. De hát csak nem feküdhethet le úgy egy édesanya,

hogy nem nézi és puszilja meg az ő egyetlen kisleányát! Igaz? Amint hazaér és leveszi a cipőjét és az utcai ruháját, azonnal fordul a kisleány szobája felé, aki az ágyban fekve, összeszorult szívvel nézi a szemben lévő falat. Mert ott van megint, mint minden este, villanyoltás után az a ronda, kicsi ember, aki integet, és ijesztgeti őt. Talán el is akarja vinni! De az is lehet, hogy egészen mást akar tőle. Nem mond semmit, csak furcsa és ijesztő grimaszokat vág, és félelmetesen integet.

A kisleány félelmében teljesen a szeméig felhúzza a takarót, és így figyeli ezt a ronda, kicsi barna, sötétvörös, és fekete embert. Teljesen nem meri elfedni a szemét, mert akkor nem látná, hogy mit tesz a kicsi ember. Szólnia kellene neki, hogy menjen innen, de attól is fél, hogy megszólaljon, mert akkor lehet, hogy megharagszik, és ki tudja, mit fog akkor csinálni.

Már többször az eszébe jutott, hogy megkéri az apukáját, hogy tegyen már ezzel a ronda emberrel valamit! Vagy küldje, vagy takarja el. De aztán arra gondolt, hogy ez sem jó megoldás, mert lehet, hogy az apukája el sem hiszi, amit ő lát, de ha mégis elhiszi, és letakarja, akkor meg majd a függöny alatt fogja őt ijesztgetni.

Egyre jobban mutogat a kicsi ronda ember, és a kisleány érzi, hogy melegség önti el a combját. Félelmében bepisilt. És a ronda ember változatlanul ott van, szemben a falon, alatta pedig a vizes lepedő. Már előre szégyelli magát az édesanyja előtt. Tudja, hogy el fogja titkolni az édesapja előtt, hogy megint bepisilt, és ettől még rosszabb ez az egész.

Vívódik. Minden emiatt a ronda, ijesztő kicsi ember miatt van, de nem tud tőle szabadulni. Amint lekapcsolják a villanyt, ő szinte azonnal megjelenik. A kisleány nem akarja, hogy sötét legyen, ugyanakkor mégis várja. Arra gondol, hátha ma nem jön el, és a lepedő sem lesz pisis. De, sajnos, általában mindig megjelenik. Most is ez történt.

Hallja, amikor megérkezik az édesanyja. A másik szobában csendben beszélgetnek az apukájával. Tudja, hogy hamarosan be fog jönni hozzá. Abban reménykedik, hátha nem nyúl a takarója alá, és akkor most még nem veszi észre a bepisilést.

Becsukja a szemét. Úgy tesz, mintha aludna. A falon ott van a ronda kicsi ember. A kisleány érzi, hogy őt nézi, és csúfondárosan nevet rajta.

Halkan nyílik a szobája ajtaja. Megérzi az édesanyja jó „anyuillatát”, és nem tudja megállni, hogy ki ne nyissa a szemét. Boldogan öleli át az édesanyját, és a szemét könny borítja el. Az anyukája ismeri őt. Tudja a megesett balesetet is.

– Semmi baj! Mindjárt áthúzó az ágyat! – mondja szeretettel.

Az édesapja is benéz hozzá. Az arcán megrovás, de szólni nem szól semmit. És amikor az édesanyja behúzza maga mögött az ajtót, ismét ott terem a kicsi, ronda ember. A kisleány belenyugodva a megváltoztathatatlanba, elalszik.

Másnap este aztán különleges dolog történik. A vacsora után, az anyukája és az apukája nevetve hoznak be az előszobából egy dobozt.

– Kisfiam! – mondják. – Ez a maci nem engedi többet a szobádba a kicsi, ronda embert!

A kisfiú csodálkozik. Honnan tudnak a szülei az ő legbelső titkáról?! De amint látja a bizakodó, nevető, szeretettől boldog arcukat, kinyitja a dobozt, és azonnal megszereti az ő védelmező barátját. Amikor megfogja a barna, puha szőrű, barna szemű, és csokoládé szagú macit, érzi, hogy most már senki nem ijesztgetheti őt. Azért, este egy kis félelemmel fekszik le. Maga mellé veszi a macit. Édesanyja biztatóan néz rá, és most nem teszi a fóliát a lepedő alá.

– Erre most már semmi szükség! – mondja.

A kisfiú nagyon szeretné elhinni az anyukájának, hogy valóban nem lesz semmi baj, de most még nem tudja elhinni. És akkor lekapcsolják a villanyt. A macijával együtt figyeli a szemben lévő falat, de bizony ott nem látni semmit. Jobban kinyitja a szemét. A takarót is lenyomja magáról, és még a kezét is kiveszi alóla. És még mindig nincs senki a falon.

A maci figyeli, hogy mire vár a kisfiú, aki mindent elmond a csoki szagú macijának.

Ettől kezdve nagyon nagy barátok lettek. Egészen addig, amíg egyszer a barátja, Hanna meg nem jegyezte, hogy ő a babáját szereti annyira, mint ő a macit. Akkor a kisfiú, aki már nem is volt annyira kicsi, eltette a már eléggé kopott, barna szőrű maciját, de a csoki illatú és barna szemű barát nem haragudott meg érte, hiszen hosszú évekig jó barátok voltak.

Ezután, ha netán valamelyik kisgyerek szintén találkozott éjjel a kicsi, ronda emberrel, akkor odament anyukájához, és azt mondta neki:

– Anyuuu! Kérlek szépen vegyél nekem egy barna, puha szőrű, barna szemű és csoki illatú macit!

És akkor az anyukák azonnal tudták, bizony, ő hozzájuk is eljött az a fránya, kicsi, ronda, vörös, feketés, barnás ember.

A rakoncátlan villamos

Amikor még kisgyermek voltam, akkor mesélte ezt a mesét a nagyapám, elalvás előtt. Most tovább adom nektek.

Történt egyszer, réges-régen, de nem annyira régen, hogy a feledés homálya belepte volna, hogy Budapesten az egyik villamosnak érdekes ötlete támadt. Nap mint nap a neki kijelölt útvonalon haladt. Már hajnalban ébresztette őt, és a társait az irányító ember. Annyira megszokta a korai felkelés időpontját, hogy amikor nyílt a kapu, majd a nagyajtó, már ébren volt. A-hogy minden hajnalban közeledett felé az egyenruhás, simléderes sapkás ember, izgalom járta át a szívét. Azt gondolta, „talán ma megszólít és megdicsér, hogy ennyire friss vagyok, hiszen ha nem vak, akkor láthatja, hogy nekem már az antennám is fent van a helyén, míg a többiek még csak most nyitják a szemüket.”

De bizony akkor reggel sem történt meg az, amire várt, pedig elalvás előtt még az ötvenkilences számot is annyira kipucolta, hogy a tisztaságtól szinte vakított. Nem is szólva a sárga ruhájáról. A többiek már régen aludtak, amikor ő még a mosóban állt, és a tükörben nézegette magát, hogy maradt-e rajta valahol folt. Az ülések közé illatosítót rakott, aztán jól eső érzéssel, és nagy várakozással csukta be a szemét.

De bizony, mint az előbb már mondtam, most is hiábavaló volt a nagy készülődés. Az irányító embert, aki vékony arcú és majdnem mindig rosszkedvű volt, mindez nem érdekelt. Ő, mintha más nem is létezne, állandóan csak a

ketteskével és a négyeskével foglalkozott. A többiek belenyugodtak. Annál jobb, legalább nem molesztál bennünket a mázgás, szakadt ülésekért, és a behorpadt, piszkos ruhákért, mondogatták az ötvenkilencesnek. Így próbálták a szomorúságát, vagy éppen a mérgelődését elterelni. Igen ám, de a mi villamosunk nem így gondolkozik.

– Ez nem igazság! – csilingelt, amikor az irányító bement az irodájába kiállítani a papírokat. – Majd összetöröm magam, hogy csak egy pillantásra is méltasson, de ő úgy viselkedik, mintha itt sem lennék. Talán az egész városban csak két villamos van? A négyeske, meg a ketteske? – mondta a magáét a számoknál selypítve.

A többiek csillapították:

– Mindenki látja ötvenkilences, hogy mennyire igényes és intelligens vagy. Gondolj az utasokra, akiknek, amikor meglátnak, máris jókedvük lesz. Ők naponta tapasztalják, hogy mennyire sokat dolgozol értük.

– Jó, jó, de nézzétek meg! Nekem magamnak kell ki-ügyeskednem, ha kiég valamelyik lámpám, és cserére szorul. Bezzeg a másik kettőnek! Meg sem kell mozdulniuk, egyfolytában simogatják, becézgetik őket! Már annyira beképzelték lettek, hogy szóba sem állnak velünk! – válaszolta.

És ez így ment minden reggel. Jött az irányító, és vékony arcával rosszkedvűen sorolta:

– Ketteske Duna-part! Jól van, szép vagy! – mosolyogta el magát egy nagyon kicsit.– Négyeske nagykörút! Te vagy a legszebb! – mondta, aztán a többieket már csak gépiesen sorolta, úgy, hogy rájuk sem nézett. – Hármás Nagy Lajos király, ötvenkilences Buda.

Ahogy a villamosunk meghallotta a nevét, a kisördög is megszólalt benne. „Az már még sem járja, amit ez az ember minden hajnalban tesz velem!” – gondolta, és megrázta magát, de úgy, hogy az egyik kereke kifordult, és a kocsisarka nagy csörömpöléssel ereszkedett le a sínre.

A remízben, az éjszakai szálláshelyen az első pillanatban nagy csend lett, de egy szemhunyasnyi idő múlva már mindenki az ötvenkilences felé nézett, és azt találgatták, vajon mi történhetett?

– Igaza van az ötvenkilencesnek! – suttogta az egyik a mellette állónak. – Mindenki látja, hogy mennyire kivételeznek azzal a másik kettővel.

– Azért az ötvenkilences is kicsit sokat gondol magáról! – mondta a másik. – Miért kell állandóan lázadozni? Ennek semmi nem jó!

Aztán többen olyan halkán suttogtak egymás mellett, hogy talán még az sem értette, akihez beszéltek, hiszen nem akarták az irányító haragját magukra vonni.

A vékony arcú és rosszkedvű simléderes sapkájú férfi amint meglátta, hogy mi történt, úgy elöntötte a harag, hogy kiabálni akart, de nem jött ki hang a torkán. Belevörösödött a feje. A villamosok azt gondolták, most fogja megütni

a guta, de szeren-csére nem, mert végül a beszorult levegő hatalmas hanggal tört ki belőle, és megállás nélkül szidta az ötvenkilencet. Elmondta mindenféle rossznak, és megígérte neki, ha még egyszer előfordul, hogy ilyet tesz, akkor elküldi az olvasztóba, ahonnan aztán már nincs menekvés.

A mi villamosunk összehúzta magát. A többiek csendben pusmogtak, és a hármast kivéve arról beszélgettek, hogy bizony megérdemelte a szidást. Ő pedig elgondolkozott. „Hogy van az, hogy mindenki tudja, mennyire igazságtalan az irányító, és még sem állnak ki mellette. Olyan nagy kérés volna az, hogy egyenlő bánásmódba részesítsék őket? És mi lenne, ha cserélnék valamelyik társammal? – jutott eszébe. – Akkor jobban megismerhetnénk a másik munkáját, és még az is lehet, hogy megérteném, miért van kivételezett helyzetben a kettes és a négyes. Hiszen nem magyarázza el senki sem, hogy miért annyira fontosak ők? Biztosan sokat dolgoznak, vagy veszélyes a munkájuk, esetleg fontos embereket szállítanak. Ki tudja?” – győzködte magát.

Közben megérkeztek a szerelők. Felemelték a kocsiszekrényt és visszarakták a kereket. Jó erősen meghúzták rajta a csavart, és még be is kapcsolták. Ha netán ismét megrázná magát az ötvenkilences, már nem tud kidőlni.

A többiek is megvárták a javítását. Itt ez előírás. Senki nem mehet ki külön, csakis egyszerre.

– Na, indulás! – vezényelt az irányító. – És csak jót halljak rólatok, mert különben mentek az olvasztóba! – mondta, és torz vigyorral nevetett.

– Te hármast! Mi lenne, ha mára cserélnék? – szólította meg az ötvenkilences a mellette haladó társát.

Értette ő, hogy mit mondott a simléderes sapkás ember, de akkor sem tartotta igazságosnak ezt az eljárást.

– Ha kiderül, nagy baj lesz belőle! – válaszolta csörömpölve a hármast.

– Honnan tudná meg? Én nem mondom meg neki, és te sem – válaszolta. – Olyan jó lenne, ha jobban megismerhetnénk egymást, igaz? Alig tudok rólad valamit, pedig nagyon tetszel nekem – udvarolt az ötvenkilences.

A hármast elpirult. Nem volt már fiatal lány, és nagyon régen nem voltak kíváncsiak rá.

– Hát, nem is tudom! Esetleg! De tényleg nem lesz ebből baj? – kérdezte, de olyan hangon, hogy az ötvenkilences számára már nem volt kérdés, hogy a váltónál a hármast útvonalára fordulhat.

A hármast megadta magát. Még egyszer visszaneézett, és megnyugodva látta, hogy az irányító már bement az irodába, és így nem látta, hogy cseréltek egymással.

Az ötvenkilences, szívében nagy izgalommal haladt a hármast útvonalán. Las-

san haladt. Jó alaposan megnézett mindent. Erre egészen más házak voltak, mint ott, ahol eddig járt. Kevesebb volt a kanyar, és így messzebb is lehetett látni.

A megállóban sokan várakoztak. Óvatosan állt be, és csilingelve nyitotta ki az ajtókat, de hiába, mert az emberek nem szálltak fel.

„Na, nem baj – gondolta. – Talán egy másik villamosra várnak, vagy valamilyen csoport, és megvárják egymást. Teszek egy kört, és nemsokára visszajövök” – nyugodott bele, hogy egyedül, üresen csattogtatja vaskerekeit a síneken.

De bizony a következő megállóban sem szállt fel rá senki. Ekkor már elgondolkozott, és a visszapillantó tükörben megnézte magát, hátha valami nem jó rajta, és nem bíznak meg benne az emberek, de mindent rendben talált. A következő megállóban már nem hagyta annyiban. Kinyitotta az ajtókat, és amikor senki nem szállt fel rá, becsukta, majd ismét kinyitotta. Nyitotta-csukta, de senki nem mozdult. Elfutotta a méreg. Megrázta magát, és lehúzta az antennáját, majd úgy felnyújtotta, hogy majdnem elszakította maga felett a vezetékét.

A várakozó utasok a látottakon megütközve hátrább léptek. Többen telefonálni kezdtek, hogy a hármashelyett az ötvenkilences villamos keveredett ide. Az emberek szomorúak, vagy ingerültek. Vannak itt kisgyerekes anyukák, nagyszülők, betegek, szépen felöltözött nyakkendősférfiak, rövid szoknyás lányok, és cigarettázó fiúk. De most ők sem beszélgettek jókedvűen, hanem a megálló oldalát rugdosták.

A mi villamosunk nézte őket, és nem tudta mire vélni ezt a viselkedést. Már neki sem volt jó kedve, és a várakozás izgalma is elszállt belőle. Pedig annyira jó ötletnek tűnt a csere a hármashelyi villamossal, és ő annyira szerette volna megismerni ezeket az utasokat is, és megmutatni nekik, hogy milyen igényes és intelligens villamos. „Nem, mintha a hármashelyi nem volna, az – gondolkozott el, és még mindig ott állt a megállóban –, de én azért mégis csak más vagyok. – Könnyecsepp gördült le a szemén, annyira sajnálta magát. – Még a közelemben sem jönnek, pedig mindent őértük teszek!” – nézett bánatosan az utasok felé. És akkor megszólalt benne egy hang.

– Biztos, hogy ez így van?

– Igen! – vágta rá.

– Így gondolod? – szólt ismét a belső hang.

– Igen, és igen! – vitatkozott önmagával, de már kicsit elbizonytalanodva.

Érezte, aztán hirtelen rá is jött, hogy nincs igaza, hiszen a budai utasokat magukra hagyta. Azokat, akik már megszokták őt, és akik számítanak rá, és akik bíznak benne, hogy mindig pontosan, tisztán, és figyelmesen szállítja őket. És most hiába várták.

Mikor gondolatban idáig eljutott, még jobban elszomorodott. Most már a

könnyeit sem tartotta vissza. Tudta, hogy nem férfias magatartás, de annyira jól esett neki, hogy kisírhatta magát. És akkor hirtelen észrevette, hogy a várakozók arca felderült. Sokan mosolyogni, mások beszélgetni kezdtek. A kisgyerekek mutogattak és azt mondták: az, az! A villamos nevét még nem tudták kimondani, de babanyelven értették egymást. A fiatalok eldobták a cigarettát. Lökdödni kezdték egymást, és nagyokat nevetve ugratták az egyik társukat.

Már éppen ráragadt ez a jókedv a mi villamosunkra is, amikor észrevette, hogy ez a nagy öröm nem neki szól, hanem annak, aki most állt meg mögötte.

– Ne sírj ötvenkilences! – szólította meg a hármasként, aki már kinyitotta az ajtóit, és amin annyira siettek befelé az emberek, hogy majdnem fellökték egymást. – Menj vissza Budára! Ott már nagyon várnak téged. Én nem tudlak helyettesíteni, mert csak te kellesz nekik. Benned bíznak, téged keresnek. Csak egy fehér botos utas szállt volna fel hozzám, de a többiek lebeszéltek. Ugye nem haragszol?

– Nem, dehogy! Belerángattalak ebbe a butaságba. Ne haragudj! Pedig te vagy az én legjobb, és legszebb barátnőm! – válaszolta az ötvenkilences.

És máris becsukta az ajtóit, és nagy sebességgel és csilingeléssel rohant a Moszkva térre, hogy aztán elindulhasson fel, a Farkasrét felé. A többi villamos utat engedett neki, sőt, még az autók is félreálltak, hogy minél hamarabb odaérjen.

– Már nagyon várnak! – mondta neki az egyik társa. – Vigyél tőlem egy plusz kocsit, mert sokan vannak!

Aztán útközben még másoktól is kapott kocsikat, és amikor befordult a térre, már egy egész szerelvényt húzott maga után. A várakozó embereknek nagy lett az örömük, amikor meglátták a hosszú ötvenkilenceset.

– Lám, mennyire jó, és megbízható a mi villamosunk! – di-csérték. – Biztosan műszaki problémája volt, és ezért maradt ki néhány járat, de lám, gondolt ránk, és több kocsit is hozott magával.

Tele is lett a meghosszabbított villamos, de sokan még így is kénytelenek voltak állni. A fiatalok azonban átadták a helyüket az időseknek, a kismamákat pedig előre engedték, és udvariasan érdeklődtek a hogylétük felől. Most nem hangoskodtak. A budai házakat nézték, a fákat, a virágoktól illatos tereket. Az egymásra találás nagy öröme töltötte be a szívüket.

Este fáradtan, kicsit szorongva zakatolt be a remízbe az ötvenkilences. Az irányító már várta. Fel-alá járkált a villamosok előtti betonozott részen. A simléderes sapka a szemébe volt húzva. Most nem csak vékony, de még a háta is meg volt hajolva.

– Nagyon mérges! – suttogták a megérkező villamosok.

És amikor már mindenki beállt a helyére, akkor feltolta a feje tetejére a sapkáját, és elmesélte a remiz hallgatóságának azt, ami ma történt, majd odalépett a villamosunkhoz.

– Ugye milyen jó volt hazatérni, te, te rakoncátlan villamos, te ötvenkilences?!
– és mosolyogva megsimogatta a szemét. – Javítsátok meg az ablaktörlőjét, és töltsétek fel a mosótartályát! – adta ki az utasítást a szervizelőknek.

És a villamos csak azért nem ugrott fel örömeiben, mert ha ezt tette volna, akkor lehet, hogy ismét a kereke bánná. Viszont annyira boldog volt, hogy azt kimondani sem lehetett. A legszívesebben világgá kürtölné, hogy rá mosolygott az intéző!

– Ugye, nem haragszol rám? – kérdezte mellette a hármás. – De tudod, annyira jó volt hazatérnem az én Nagy Lajos király utamra, hogy csak most jöttem rá, talán bele is haltam volna, ha ott kellett volna maradnom a te helyeden.

– Én is pontosan ezt érzem, hármaska! – válaszolta neki. – És köszönöm, köszönöm, mindenkinek köszönöm a segítséget! – mondta hangosan. – És magának is, irányító úr.

A simléderes sapkás férfi pedig nagyot nevetve nézett végig az ő villamosain.

A hinta és az Alexandra baba

Hanna és a két testvére nagyon szeretett hintázni. Ki nem hagytak volna egyetlen alkalmat sem, ha rá-, vagy beleülhettek valahol a kötélén lógó ülőkébe.

Amikor még nem tudták magukat hajtani, a szülőket kérték meg, hogy lökdössék őket. Kimondhatatlanul jó érzés, amikor a hinta felemelkedik, aztán hirtelen vissza, aztán megint fel, és ismét vissza. Ha rajtuk múlna, talán még ott is aludnának, és ez már többször is előfordult velük. Mármint az, hogy annyira álmosak voltak, hogy elaludtak a hintában.

No de most nem erről szól a mese, hanem az Alexandra babáról.

Történt egyszer, és nem is olyan régen, hogy ne emlékeznek rá, de abban teljesen biztos vagyok, hogy a Hanna babájával, és az udvaron lévő hintával esett meg ez a történet. Szóval, mint ahogyan a mesét is kezdtem, a gyerekek nagyon szerettek hintázni. Hanna, ha meglátta a hintát, abban a pillanatban elfelejtett minden mást. Így történt ez azon a napon is, amiről most mesélek nektek.

A karjaiban tartja az Alexandra babáját, és a napon sétál vele. Először szépen felöltöztette. Új ruhát adott rá. A haját megfésülte, és összekötötte.

– Na, gyere kislányom! – mondta. – Elmegyünk egy kicsit sétálni, mert nagyon szép idő van.

Alexandra nagyon örült. Szereti az ő Hanna mamáját, de legjobban a szép új ruhákat kedveli.

Sétálgatnak kint az udvaron. Hanna napellenzőt tesz Alexand-ra arca elé, mert érzi, hogy nagyon erősen süt a nap, és meg ne égesse a baba bőrét. Ahogy húzogatja előre az árnyékot adó anyagot, madárcsiripelésre figyel fel. Bár ez itt megszokott a napnak ebben az időszakában, de most annyira hosszan és cifrázva fújja a kicsi madár, hogy a kislány felnéz a hang irányába. Hát, ott lát a hinta ülőkéjén két színes madárkát, amint egymással veszekednek. Talán a hintán vesztek össze, gondolja, és kezében a babával odamegy a csiripelőkhöz. Azok ügyet sem vetnek rá, annyira el vannak foglalva egymással. Amint a közelükbe ér, akkor látja meg, hogy egy kicsi, élettelen gilisztán veszekednek. Ha az egyik kapja a csőrébe, akkor a másik csiripel és húzkodja el tőle, aztán pedig fordítva.

Hanna csak egy pillanatig csodálkozik a két vigyázatlan madárkán, mert a hinta varázsereje megint hat. Elzavarja őket. A madárkák elrepülnek, a giliszta ott marad. A kislány utálkozva piszkálja le a fűbe, és máris ül bele az ülőkébe. Igen ám, de mit csináljon Alexandrával? Ha az ölébe veszi, akkor kicsúszhat, ha meg fogja, akkor ő nem tud kapaszkodni a kötélben, ami a hinta ülőkéjét tartja.

Aztán gondol egy jót, és a babát beleülteti a másik hintába. Na, most már meglöki magát. Amikor a hinta előre megy, Hanna kinyújtja a lábát, és a testét hátra nyomja, majd amikor átlendül a holtponton, maga alá húzza a lábait, és amennyire csak tud, előredől. A hinta két-három menet után be is indul, és olyan magasra száll, mint még soha. Hannának lebeg a haja, és kellemes érzés futkározik a háta közepén.

Leáll a hajtással. És ahogy a hinta szép egyenletesen lassulva megy előre-hátra, Hanna becsukja a szemét. Így még sokkal jobb érzés. És amikor a játék már majdnem teljesen megáll, akkor újra hajtani kezdi. Nagy lendülettel nyújtja előre és hátra a lábát, és segíti a testének a súlyával is. És amikor abbahagyja a hinta lökését, most nem a szemét csukja be, hanem hátradől, és az égen lévő, szinte mozdulatlan felhőket nézi. Úgy érzi, övé az egész világ.

A hinta lelassul, és amikor a kislány ismét elkezdene meghajtani, akkor veszi észre a mellette lévő hintán Alexandrát, aki kicsit megdőlve, bánatosan néz előre.

– Óóó, te szegény! – mondja neki. – Hát nem tudod, hogyan kell hintázni? Amíg kicsi voltam, én sem tudtam, de most már annyira meg tudom hajtani, hogy ha akarnám, még át is tudnék fordulni rajta! – kérkedik, de tudja, hogy erre még gondolnia sem szabad. Arról nem is szólva, hogy ez nem is olyan hinta, amivel azt átfordulást meg lehetne csinálni.

Az édesapja mesélte egyszer, hogy ő ült olyan hintában, ami-vel átfordult. De azt is mondta, hogy Hannát soha nem engedné ilyenbe ülni. Azóta ez sokszor az eszébe jut.

– Tudod, mennyire izgalmas lehet fejtetőn lenni a hintában, amiből mégsem esik ki a gyerek? – kérdezi Alexandrától. – De te ne is álmodozzál róla, mert úgyszemint engedném! – mondja a babának, aki megértően, mert ő jó kislány, ezt válaszolja:

– Igen, anyu!

– Na, azért! – nyugtázza Hanna.

Általában nincs semmi baj Alexandra babával. Jó, időnként előfordul, hogy bepisil, de végül is kicsi még, miért ne pisilne be? Tisztába tevés közben Hanna ilyenkor a hangulatától függően vagy megszidja: „Ejnye, kislányom! Nem szégyelled magad?!”, vagy egyszerűen csak pusztit nyom a fenekére, és másik bugyit húz rá.

Mielőtt kijöttek hintázni, tisztába tette. Most leszáll a saját ülőkéjéből, és odalép Alexandra hintája elé.

– Meglökjelek? – kérdezi, és máris megtaszajtja.

Alexandra szemlátomást élvezi. Előre, vagy hátra dől, attól függően, hogy a hinta éppen merre megy.

– Kapaszkodj, ki ne ess! – szól rá Hanna, mert a baba annyira dülöngél, hogy féltő, kibukik a hintából. – Na, elég volt! – állítja meg a „kislányanyuka” a hintát, mire a baba el kezdett hisztizni.

Hanna hiába akarja kiemelni az ülőkéből, ő mindenhová kapaszkodik, és mindenbe beleakad.

– Ne hisztizz Alexandra, mert azonnal leborítalak egy pohár hideg vízzel! – szól rá, de bizony Alexandra baba mintha meg sem hallaná, továbbra sem engedi, hogy Hanna kivegye a hintából.

– Na, jó, akkor még egy kicsit hintázhatsz, de aztán már nem érdekel, mennyire hisztizel! – adta meg magát, és ismét meglöki a hintát.

Jó erősen taszajtja, a hinta pedig egyre magasabbra és magasabbra száll. Alexandra a félelemtől nem csak hogy nagyon csendes lesz, és elfehéredik az arca, de be is pisil. Már éppen kiesne a hintából, amikor Hanna megállítja, és most azonnal ki is tudja venni belőle, már egyáltalán nem hisztizik.

– Na, látod, látod! – mondja neki, de ahogy ránéz a baba arcára, azon azt veszi észre, hogy Alexandra azt gondolja, ő már nem is szereti. – Nagyon szeretlek te

buta! – öleli magához. – Úgy szégyellem magam! Ki is eshettél volna! – mondja, és a szemébe könnycseppek gyülekeznek.

És ekkor a konyhaablakból az édesanya hangját hallja.

– Hanna! Gyere be kislányom!

„Nem akarok” – fut ki majdnem a száján, hiszen még szeretne hintázni, de Alexandra kinyitja a szemét, és ránéz.

– Igen, jövök édesanyám! – válaszol, és szalad be az ő jóságos és szép anyukájához.

A színek királynője

Most olyan különleges mesét mondok el nektek, amit még biztosan nem hallottatok, de még elgondolni sem volt időtök.

Történt egyszer, és ráadásul nem is annyira régen, hogy ne emlékeznek rá, valahol a messzén innen, és a közelen túl, hogy a három jó barát és testvér, Iván, Hanna és a kis Szonja elhatározza, hogy elmennek a barátaikhoz. Hanna kézen fogja a kis Szonját, és először elindulnak Ivánért. Amint odaérnek, máris bemennek a házba, és szölongatják az unokatestvérüket. Igen ám, de nem felel senki. Illedelmesen leülnek, és várnak. Azt gondolják, Iván édesanyjának bizonyára valami dolga akadhatott a szomszédban, és most azt intézik, a testvérük apukája pedig a dolgozóban van.

Hát ott ülnek, üldögélnek. Talán már három kutyaugatásnyi idő is eltelt. Egy kutyaugatásnyi idő annyi, mint amikor idegen kutyát visznek el a kerítés előtt, és a Luca meg a Samu megugatja. Tehát már legalább háromszor rontott rá hangosan a kapura a két házőrző, de még mindig nem jött meg sem az Iván, sem az édesanyja.

– Nézzünk körül! – javasolja Hanna.

Körbejárják a lakást, de sem a hálószobákban, sem a fürdőszobában, se a WC-ben, de még a konyhában sincs senki.

– Nézzünk be a kereszt festőszobájába! – mondja Hanna.

Megállnak az ajtó előtt, és már éppen ki akarnák nyitni, amikor az kitárul előttük, és – anélkül, hogy akarnák –, kicsit felemelkednek a padlóról, és berepülnek. A faajtó nagy csattanással csukódik be mögöttük. Körbenéznek. Nem a szobában vannak, hanem egy ablak előtt. Előttük, és mögöttük szürkeség. Az ablak be van rácsozva. A rács mögött, lent a pincében, ott ül magányosan az Iván édesanyja, az ő keresztanyjuk. Színes, csodaszép ruhájában, és a tengerkék szemével szomorúan néz rájuk. Közben észreveszik, hogy Iván is ott guggol mellettük.

– Mi történt? – kérdezi Hanna.

– Megkötözték, és elrabolták az édesanyámat – mondja keservesen zokogva Iván.

És valóban! A két lány csak most veszi észre, hogy a sötét pincében ülő kereszt hatalmas festőecsetekkel van kikötözve, és egyáltalán nem tud megmozdulni. Az ecsetek annyira közelről, és annyira szorosan ölelik körül, hogy csak a kezével ügyködik. Az ujjaival ábrákat, formákat, és alakokat rajzol a pince padlójára. Mikor végez vele, végigsimítja a tenyerével a felületüket, de nem történik semmi.

– Nem akar életre kelni! – mondja bosszankodva, aztán a lábával letakarítja az egészet, és újra rajzolni kezd.

A három jó barát és testvér a rácsozott ablakon keresztül nézi szótlanul, hogy mit csinál lent a pincében Iván édesanyja. Ő pedig, amikor rájön, hogy hiába rajzol újabb és újabb alakokat, hiába fonja össze a vonalakat, hiába használja az életből ellesett formákat, és gondolatai mélyéről a még soha nem látott furcsaságokat, és hiába simítja el a felületüket, mert azok nem kelnek életre, kétségbe esik. Többszöri próbálkozás után feladja, és magába roskadva néz a lába elé, miközben körbe-kerítve ül a padlón.

– Anyuu, anyuuu! – szólítja meg Iván, de ő meg sem moccan, és nem is válaszol.

– Kereszt, kereszt! Anyuuu! – kiabálnak most egyszerre a gyerekek az ablak előtt.

És ekkor, mintha csak egy másik világból érkezett volna vissza az Iván anyukája, felnéz rájuk.

– Mit csináltok itt? – kérdezi tőlük.

– Mit tegyünk, hogy ki gyere onnan anyukám? – kérdez vissza Iván sírós hangon.

– Nem tudtok semmit sem tenni! Nekem kell ezt a helyzetet megoldanom, és lerendeznem a sötétség urával – válaszolja.

– De mit, anyukám? – kérdez tovább Iván.

Az édesanyja nekitámasztja a fejét az egyik nagyméretű ecset szárának, aminek a vége bele van betonozva a pince padlójába, és felnéz a három testvérré.

– Rendesek vagytok. Tudom, hogy mindent megtennétek, hogy minden úgy legyen, mint régen volt. Tudjátok, hibáztam. Valamikor régen, még azelőtt, hogy

ti megérkeztetek és elhoztátok volna számomra a boldogságot, egyezséget kötöttem a színek királynőjével, és a színes ecseteim állandóan szebbnél szebb színű festékekben fürödtek, a ceruzáim nyomán pedig élet költözött a papírra. A szemem el sem tudta képzelni, hogy van élet a színeken kívül is.

Ha kinyitottam a festékes dobozomat, a színes gombok és tubusok egymást túl-harsogva követelték, hogy őket kenjem, őket használjam. Nevetve nyugtattam meg mindegyiket, hogy ne aggódjanak, senki nem fog kimaradni. De az egyik, a bordó színű nem elégedett meg az ígéretemmel, és azzal sem, ahogy bántam vele. Azt kiabálta, neki több jár. Vegyem tudomásul, hogy ő különb a többinél, és nem fogja eltérni ezt a mellőzést. Pedig egyáltalán nem volt így.

Mindenesetre egyre többet festettem vele, mert már annyira elegendő volt a folytonos követelőződéséből, és először nekem is tetszett ez az újdonság. Elképzelttem egy kutyát bordó színben. Érdekesnek, kifejezőnek gondoltam. De neki nem volt elég semmi. Tovább követelőzött. Már a fák törzse, és az ágai is bordók voltak a festményeimen, sőt a levelek is! Aztán az emberek, a virágok, a föld, a padló, a gyümölcs, minden., de akkor már egyáltalán nem szerettem ezt a színt. A legszívesebben kiöntöttem volna az összes bordót a lefolyóba, de lehet, hogy még onnan is hallottam volna a hangját.

Újabb és újabb ötletekkel ostromolt. Már csak az ég és a nap tartotta meg a csodálatos kék és sárgás színét.

És amikor ma reggel beléptem a festőszobámba, máris meghallottam azt az utálatos hangot, pedig még ki sem nyitottam azt a dobozt, amiben már csak ő volt a két társával használatos. Követelőzni kezdett.

– Én akarok lenni a nap, és az egész égbolt! Én leszek a minden! Én, én, én! Nincs nálam szebb, jobb, és értékesebb!

És nekem már annyira elegendő lett ebből az egészből, hogy fogtam, és rákentem a vászonra. Pedig ha egy kicsit is elgondolkozok, vagy nem engedem, hogy elfusson a méreg, akkor eszembe jutott volna az a megállapodás, amit a színek királynőjével kötöttem. Az pedig úgy szólt, hogy örökre fogni fogja a kezemet, és szárnyakat ad a lelkemnek, ha a természet összes színe benne van a szívemben. Sajnos, ezt nem tartottam be. A bordó erőszakossága miatt megfélemlítettem a többi csodálatos színről. Amint lefestettem a kék eget és az életet adó sárga napot, azonnal értem jött a sötétség ura, és ide cövekelt az ecsetek közé.

– Anyukám! Akkor most mi lesz? – sír Iván.

– Nem tudom kisfiam! Színekre van szükségem. Az élet, a természet színeire.

Mert látod, hiába rajzolok, színek nélkül nem kel életre! Ha volnának színeim, akkor azonnal életre kelne körülöttünk minden.

Hannáék körbenéznek.

– Hát ez egyáltalán nem probléma! – mondja Szonjának, de akkor veszi észre ő is, hogy minden sötétszürke körülöttük. – Hogyan csináljuk keresztanyu? – kérdezi.

– Üljetek körbe, és fogjátok meg a mellettetek ülő testvéretek kezét. Most csukjátok be a szemeteket, és induljatok el, keressétek meg a színek királynőjét! Csak ő tud rajtam segíteni! – mondja, és előrehajolva sír.

Iván nem hallgat az édesanyjára, hanem nyúl a rács felé, hogy kifeszítse.

– Jaaaj, neee kisfiam, hozzá ne érij! – sikít fel a pince padlójáról az anyukája.

Ivának éppen a rács előtt áll meg a keze.

– Ha hozzáérsz, elmaszatólod, és akkor már arra sem lesz lehetőség, hogy bejuttassátok hozzám a színeket! – mondja az édesanyja.

Erre a három jó barát és testvér, ahogy azt meghagyták nekik, leülnek a szürke és hideg köves padlóra. Egy láthatatlan kör rajzolódik ki körülöttük. Megfogják egymás kezét, és becsukják a szemüket. Hanna szólal meg elsőként.

– Én egy nagy hegy tetején lévő tisztáson vagyok.

– Én is, én is! – mondja Szonja és Iván.

És valóban! Mind a hárman bokáig érő, dús, húsos, zöld fűben mennek. Hanna gondol egyet, és nevetve, ugrálva szaladni kezd. A másik kettő követi. Lépteik nyomában különböző színű, apró virágok nyílnak. Örömben, ami a látvány és a kellemes virágillat miatt van, kergetőzni kezdenek.

Amint Hanna elszalad a testvérei elől, egy fához ér. Megkerüli, és így próbál egérutat nyerni. Megfogja a fa barna törzsét, és ahogy az az érintéstől megmozdul, egy cseresznye esik le elé. A feltűnően piros színű gyümölcs szinte világít a zöld fűszálak között.

Egy papagáj száll le esetlenül, hogy beleharapjon a cseresznyébe. A sárga, zöld, és kék színekben pompázó tollazata, a cseresznye pirosságával, és a fű utánozhatatlan zöldjével, abban a pillanatban a színek különleges kavalkádját hozza létre. Amint Hanna látja ezt a szépséget, gondol egy merészet és megszólítja a fát, ami előtte magasodik.

– Te fa! Kérlek, add nekünk a törzsed barnaságát! Szegény keresztanyánkat elrabolta a sötétség ura, és a pince sötétjében tartja. Színeket kell vinnünk neki, hogy ki tudja szabadítani magát.

– És hogyan tudnám én nektek adni a barnámat? – kérdezi a fa. – Hiszen akkor a törzsem és az ágaim szürkék lesznek. A szürke pedig a hamu színe, és a

hamuban, mint tudod, nincs élet. Azt szeretnéd, ha halott lennék? Sajnálom, de nem tudok segíteni!

– Akkor adj egy kicsi zöldet a leveleidből! – ágál tovább a kislány.

– Ejnye, na! Hát milyen fa az, aminek szürkék a levelei?

– De csak egyet adj! – kérleli Hanna.

– Na jó, levelet azt vihettek! – válaszol a fa, és meghajtja az egyik ágát, hogy közelebb legyen a gyerekekhez, akik közben mind oda értek. – De akkor levelet viztek, és nem pedig színt. A zöld színt azért nem tudom odaadni, mert akkor nekem nem lesz. És ha nincs levélzöldem, akkor meghalok – mondja.

– Akkor cseresznyepirost is hiába kérnének, ugye?

– Bizony-bizony gyerekek – bólogat a fa, és ismét leesik eléjük egy megérett cseresznye, amit a papagáj jó étvágygal csipeget. – Hiszen akkor meg a cseresznye lenne szürke színű.

– És te, fű, nekünk adod a zöldedet? – kérdezi a gyeptől Iván. – Annyira nagy szükségünk van rá! Az édesanyámat elrabolta, és festőecsetekkel kikötözte a sötétség ura, és csak akkor tudja magát kiszabadítani, ha színeket viszünk neki!

– Sajnálom Iván, ami az anyukáddal történt, de én nem tudok segíteni. Ha odaadom a zöldemet, akkor nem csak én pusztulok el, de az a sok állat is, akik engem esznek, ha éhesek, és akiknek búvóhelyet adok, ha menekülniük kell, az embereknek pedig biztosítom a boldogságot, az életkedvet. Másképpen kell színt szereznetek! – válaszolja.

– És ti, virágok? – kiáltja el magát Szonja! – Ti sem adjátok ide a színeteket, hogy megmentjük a kereszt mamit?

– Nem lehet, nem lehet!

– Mit képzél ez a kislány?

– Hát ki hallott még ilyet?

– Sajnos nem tehetem! – mondják innen is, és onnan is a rét különböző színű virágai.

– Te annyira szép vagy papagáj! – szólítja meg Iván a cseresznyét csipegető madarat. – Kérlek, segíts rajtunk! Az még sem lehet, hogy az édesanyám élete végéig ott sínylődjön a sötétség urának a pincéjében, az ecsetek közé kikötve. Kérlek, add nekünk a kékedet, a zöldedet és a sárgádat!

– Ej, te oktalan gyermek! – válaszol a kemény csőrű madár. – Nem szürke papagáj, hanem baba papagáj vagyok! Ez pedig azt jelenti, hogy olyan vagyok, mint amilyennek látsz. Hogyan is gondolhatod, hogy én beleegyeznék abba, hogy olyan semmilyen legyek, mint a szürkék? – rázza meg magát, és mintegy nyomatékot adva a mondandójának, kicsi piszkot nyom ki magából.

A gyerekek szomorúan néznek egymásra. Nincs már kedvük játszani, kergetőzni. Elszállt belőlük a vastag, puha, zöld fűvel borított virágos rét keltette jókedv. Még a cseresznyéből sem szemeznek.

– Meg kell keresnünk a színek királynőjét, ahogy az anyukám tanácsolta! – mondja Iván.

– Igen, de merre induljunk? – kérdezi Hanna.

– Arra, amerre a felhők is mennek! – vágja rá Szonja, és felmutat az égre.

És valóban! A szép göndör fehér felhők fegyelmezetten szállnak egy irányba. Nem tülekednek, nem lökdösődnek, és olyan sincs közöttük, aki kiállna a sorból, vagy előzni akarná a másikat. Olyan fegyelmezettek, mint a katonák, csak éppen nem menetelnek, hanem úsznak az ég kék tengerében.

A három testvér elcsodálkozik. Ilyet ők még nem láttak. Sőt! Ahogy jobban megnézik a felhők feletti kék égboltot, halványan a holdat is látják. És milyen meglepő, hogy nem fehér, hanem ezüstszínű, és a vörös árnyalatú nap benne van a sarlóban.

Hanna mutatja a testvéreinek a felfedezését, de ők már az előttük magasodó, különleges világot csodálják. Mert alig mennek egy gondolatnyi időt, és máris egy varázslatos helyre érnek. Több olyan fa is van előttük, amelynek a földalatti része is látható. Nézi a három testvér, hogy hogyan kapaszkodik a három ujjával a sötétzöld, lecsüngő, gömblevelű fa a földbe. Amit jól is tesz, hiszen az égbolt kékje furcsa vöröses-sárgássá változott, és lehet, hogy ez vihart jelez. A fa alatt fekvő és kisbabát váró kismama szép, rózsaszínű ruhájában, boldog arccal várja őket.

– Biztosan idegen – súgja Iván a két lánynak.

De ezt ők is így gondolták, ugyanis a mosolygós néni arca a piros és a világoskék különböző árnyalataival van telerajzolva. A tetoválás a mosolygós arcot megközelíthetetlené teszi. Ahogy Iván, Hanna és Szonja az oldalán fekvő, fejét a kezére támasztó nénihez közeledik, mégis úgy érzik, mintha már látták volna valahol. A néni barátságos mosolyra húzza a száját, de még mielőtt odaérnének hozzá, jobbról feltűnik egy kislány. Az arca kerek, a haja aranyszőke, a szeme csillogó.

– Juliska a nevem – mondja, és fehér fogait megmutatva nevet is hozzá.

A testvérek nem győzik kapkodni a fejüket, mert most meg egy kéménypucoló ajtó áll előttük. Már az is elképesztő, hogy miként került ide, de, ráadásul, a kicsi betonajtó előtt egy pólyában lévő apró, rózsaszínű csecsemő várja az anyukáját, aki óvó kezével mutatja, már itt vagyok.

Hanna visszafordul a Juliska néven bemutatkozó, aranyló, göndörfürtös kislányhoz.

– Hol vagyunk? – kérdezi tőle. – A színek királynőjét keressük, mert színeket kell kérnünk tőle.

– Minek kell az nektek? – érdeklődik a lány, és egy színes mintás függöny ereszkedik le mögéje.

Hanna rácsodálkozik. Elgondolni sem tudja, hová kerültek.

– Iván! – kiált az unokatestvérének, de ő és Szonja most nem tud figyelni rá, mert egy fiatal, nőfejű sárkánnyal viaskodnak.

Fogják a zsinór végét, de a sárkány szárnyai az egyik pillanatban nagyok, a másikon pedig alig látszanak. Közben egy kék lombú fa terem a sárkány, és a gyerekek között. Ha Iván és Szonja nem elég figyelmes, akkor rátekeredik a fára a zsinór. Körbefutják a vasoszlopnak látszó fatörzset, és hirtelen megbotlanak a zöld szélű, tátott szájban.

– Vigyázz Szonja! – figyelmezteti az unokatestvérét Iván. – Ugorj!

És így is történik, de akkor a nőfejű sárkánynak ismét nagy lesz a szárnya, és húzni kezdi maga felé a két gyermeket.

– Ne féljetek! – szólal meg elnyújtott hangon, és a vörös hajában egy csodaszép virág kezd sárgán világitani. – Én megmutatom, hol van a királynő!

Mindezt látja és hallja Hanna, és Juliska is. Mind a ketten elindulnak Ivánék felé.

– Miért kell nektek a szín? – kérdezi.

– A keresztanyukámat elrabolta a sötétség ura, és csak akkor tudja magát kiszabadítani, ha színeket viszünk neki – hadarja el Hanna.

– Most már értem – válaszolja. – Ő nagyon gonosz, ezért sietnetek kell!

Hanna megragadja a zsinór végét, amikor csecsemősírás üti meg a fülét. A pólyás baba annyira szomorúan és kétségbeesetten sír a kéményajtó előtt, hogy a testvéreknek majd a szívük szakad meg. Hanna visszafordul, és ekkor látja meg, hogy az a kéz, amit az előbb a baba édesanyjának gondolt, és ami a csecsemő fölött van és olyan nagy, hogy pólyával együtt elfér benne a baba, az a kéménytisztító ajtó keze. Kormos és koszos, és alig várja, hogy bekaphassa a síró csecsemőt.

– Mindjárt jövök! – szól a társainak, és visszaroohan a pólyás babáért.

Megfogja és az ölébe kapja, és vele együtt szalad vissza Ivánhoz és Szonjához. Most már négyen vannak. Belekapaszkodnak a nőfejű sárkány zsinórjába. Kicsit elrugaszkodnak, hogy segítsenek a felemelkedésben, és máris átrepülnek a kék lombosított fa felett. A kisbaba azonnal elhallgat, és gügyögni kezd a Hanna ölében. Kis kék, gombszemeivel boldogan nézi az ő megmentőjét.

Vörös törzsű, magasra nőtt, furcsa alakzatú fákból álló erdő felett szállnak.

Lombozatot nem látnak, de azt igen, hogy a fák között, sötétkékes levegőben, apró fehér világító lények vannak, amik le-fel repkednek. Némelyik annyira felugrik, hogy kis híján majdnem elkapja a sárkány farkát.

– Menj feljebb, mert ez a valami elér bennünket! – szól Iván a sárkánynak.

– Szomjas vagyok! – válaszolja. – Innom kéne! Van itt a környéken egy kicsi sárga aranytó. Ha meglátom, leszálok!

A gyerekek feljebb húzzák magukat a zsinóron, és ezt pont jókor tették, mert az egyik vörös törzsű fa tetejéből egy fehér világító nyíl indult el feléjük. Még szerencse, hogy Iván észrevette, és a talpával félrerúgta. Ekkor derül ki, hogy az egész erdő egy élőlény, aki nagyot bömböl a kudarc miatt, és megrázza magát. Az eddig fának látszó kinövészek meghasadnak, és ezernyi nyíl és lövedék indul az útjára, hogy a sárkányt és az utasait megsemmisítse.

– Siess! Mindjárt utolérnek bennünket a kilőtt nyilak! – kiabálnak a gyerekek tele torokból a sárkánynak, aki behúzza a piros és fehérpöttyös szárnyait, és zuhanórepülésben gyorsul fel.

– Ott van! – mutat a távolba.

Iván, Hanna és a kis Szonja már nem is tudja, merre nézzen. Mögöttük a lövedékek közelednek süvöltve, miközben az erdőnek látszó lény újabb és újabb fehér nyilakat és golyókat enged utánuk, előttük pedig, a távolban, feltűnik az aranytó. A széle zöld fűvel borított. A tóban állatok legelnek.

– Ezek a vízben esznek, és nem pedig a szélén lévő fűvet legelik! – csodálkozik Iván.

Kicsit már megnyugodtak, mert a gyors repülés miatt a lövedékek kezdenek lemaradni.

– Ebben a tóban nem víz van, gyermek! – válaszol a sárkány. – A víz nekem árt, és a szomjamat sem oltja.

– Hát akkor mi van benne? – kérdezi a kisfiú.

– Aranyló nap van a tóban – válaszolja. – A nap sugarai gyűlnek itt össze. Majd mindjárt meglátod, mennyire csodálatos, és ha akarod, meg is kóstolhatod, hogy mennyire finom!

Most kiengedi a pöttyös szárnyait. Kék szemüvegét megigazítja, és az ajkára egy kis piros rúzszt ken. Szemlátomást készül a találkozásra.

– Tudjátok, meg kell tisztelni az aranytavat, mert egyébként nem enged magához.

Alighogy ezt kimondja, a tó környékén hatalmas tűzbe borul minden. A lángcsóvák a felhőig érnek. A tűznek olyan a formája, mintha fa lenne. Az egyik vörös-

en villódzó vastag törzsön, közvetlenül a lábuk alatt, a tűz virágsziromszerűen ég. Némelyik láng magasabbra csap, de van közöttük egészen kicsi is.

A tűzvirág kehelyben egy házat látnak meg a testvérek. Vonzza a szemüket a látvány, pedig érzik, hogy az arcuk a nagy hőség miatt kicsit már biztosan megégett. A házikóban mozgás van. Iván erőlteti a szemét, hogy megtudja, mi lehet az, amikor ráébred, hogy a tűz szíve dobog benne.

Oda kellene beledobni valamit, gondolja, amikor a virágkelyhű tűzfával szemben, a tó másik oldaláról, hirtelen kétnyakú és kétfejű tűzélőlény nő ki. A magassága felér az előbbiével. Nem a sárkányon lógó gyerekeket, és a Hanna kezében lévő csecsemőt veszi célba, hanem a virágkelyhet. Előttük csap össze a két hatalmas, mindent felemésztő, vörösben, kicsi sárgában, sötétzöldben, feketében, és kevés fehérben izzó tűzlény. Az aranyló sárga tavat teljesen eltakarta előlük.

– Nem bírom már tovább! – liheg a sárkány, és egyre lejjebb és lejjebb ereszkedik, miközben a csata felett köröz.

– Mi lesz az anyukámmal? – kiált fel Iván, hogy túlharsogja a tűzcsatazajt. – Ki fogja megmenteni a sötétség urától, ha nem tudunk színeket vinni neki?

A kérdésére senki nem válaszol. Hanna a pólyás babát szorítja magához, akit a kéményajtó elől hozott magával, és erősen fognia kell a sárkány zsinórját is, míg Szonja mind a két kezével úgy próbál kapaszkodni, hogy a sárkány farkát is igazgatni tudja, hiszen már annyira közel vannak a verekedő tüzekhez, hogy egy éhes lángcsóva bármikor belekaphat, és akkor lezuhannak. Ez pedig mindannyiuk vesztét jelentené.

– Anyukám, anyukám! – kiáltozik Iván.

– Keresztanyu, keresztanyu! – sikítják a lányok.

És akkor, felnézve az égre, meglátják a velük együtt utazó felhőket. Még mindig szépen, sorban haladnak.

– Felhők! – szól nekik Iván. – Segítsetek, és rázzátok ki magatokból az esőcseppeket, hogy eloltsák a lenti tüzet!

– Sajnos nem tehetjük, kisember! – válaszol az egyik. – Nekünk az a feladatunk, hogy az ég tengerének simaságát és unalmasságát megszüntessük. Ha esőt adunk, akkor megszűnünk létezni, és mi lenne akkor nélkülünk? Mindent kiégetne a napsugár a földön. Az emberek fel sem néznének az égre, hiszen mit látnának? Csak a kékséget. Azt aztán hamar megunnák – mondja, és továbbáll.

– De ha a sötétség ura fogságában marad az anyukám, akkor nem lesz több testvéretek. Örökké, amíg csak világ a világ, mindig ugyanazt fogjátok csinálni. Vonultok sorban, mint a katonák. Hát jó ez nektek? Nem kellene minden-

kinek feláldoznia magát, hiszen az egyikőtök is elolthatja a hadakozókat!

– Értjük mi, kisember – mondja a következő felhő –, de értsd meg te is, hogy nekünk ez a feladatunk. Ilyennek festett meg az anyukád.

– Segítsen már valaki! – kiált kétségbeesetten Iván.

Közben a sárkány annyira közel van a tűzhöz, hogy a testvéreknek fel kellett húzniuk a lábukat, hogy meg ne égjen. Iván érzi, hogy a nagy melegtől csorog az izzadság a homlokán.

– Iván, ott van rajtatok az a folyadék, ami segít nektek! – hallanak nagyon messziről egy barátságos női hangot. – Vigyázzatok a gyermekemre! – kéri őket a fehér, tündérszerű látomás, ami a felhők között tűnt fel egy pillanatra.

Szonja a homlokát és az arcát törölgeti a zsebkendőjével, majd közelebb megy Hannához, és róla is letörli az izzadságot, és odaadja Ivánnak is az átázott anyagot. Miután ő is felitatta az izzadságot magáról, kicsit megcsavarja a két nyakú és kétfejű lángnyelv felett a zsebkendőt. Két csepp elég volt. Ahogy odaér a lánghoz, abban a szempillantásban eltűnik a vörös izzás. Iván a vizes zsebkendőből most egy kicsi labdát formáz, és megcélozza vele a tűzvirág kehely közepén lévő apró házikót. Jól tud dobni. Az apukája már sokszor megdicsérte, amikor a labdát erősen és pontosan elhajította. Most is így tesz, és az izzadságtól vizes zsebkendővel pontosan beletalál a tűz szívébe. Nagy sistergés, csattogás és haldoklás után először elfekszik a tűzfa, majd teljesen megszűnik. Már csak a sárga tó látszik alattuk, amiben állatok legelnek. A széle nagyon szép zöld pászit.

Hamar leérkeznek a tóhoz. A sárkány egy pillanatot sem vár. Vörös hajában a virág még mindig világít, és ahogy a napsugár tóhoz ér és előre hajol, hogy a piros rúzsos szájával igyon belőle, a virág is összeölelkezik az aranysárgával. A testvérek most jönnek csak rá, hogy bizonyára a virág is ugyanebből a napsugár tóból való.

– Ő az én éltetőm! – mondja nevetve a sárkány hegyes állú feje. A kékkeretes szemüvege még mindig rajta van. – Ti még gyermekek vagytok – magyarázza –, ezért szemüveg nélkül is megmártózhattok benne.

A három testvér tétován álldogál a tó partján. A számukra teljesen ismeretlen külsejű állatok változatlanul a tóból esznek, és a sárkány is többször eltűnt már a sárgaság alatt. Amikor kiemelkedik belőle, mindig egyre szebb, színesebb, és nagyobb.

– Menjünk a színek királynőjéhez, mert vár ránk az édesanyám! – kérleli Iván. – Nagyon rossz lehet neki, hogy be van zárva abba a sötét és hideg pincébe, és ráadásul még ki is van kötve. Szépen kérlek sárkány, menjünk tovább!

A sárkány még egyszer lebukik a sárgaság alá, aztán kidugja a fejét, és már éppen fel akar emelkedni, amikor:

– Gyerek gyorsan ide! – kiáltja el magát, és a testvérek mögé mutat.

A gyerekek ijedtükben beleugranak a tóba, és csak utána mernek hátra nézni. A tó partján egy ijesztő, a zöld pázsit felett lebegő, kerekfejű lényt látnak. A lény arca rácsozott, bőre pikkelyes. Vörös nyelve kilóg a lepkeszárnyaszerű szájából. Haj helyett sárga színű piócák és giliszták tekeregnek a fején, de ezek az undorító férgek nem csak a feje tetején vannak, hanem mindenhol. Az egész lény sötét színű. Egyedül a testén átvilágító gerince, ami vastag gyöngyökből van felfűzve, világosabb egy kicsit, de csak annyira, hogy látható legyen. Ez tartja az egész lényt.

Amint a gyerekek a szemébe néznek, hideg fut végig a hátuk közepén. A lény fekete szemének csak az egyik sarkában látszik egy kicsi fehérség. Nem pislog. Merően, fenyegetően mereszti rájuk a szemeit.

– Ő személyesen a sötétség ura! – mondja a sárkány.

– De hát olyan, mintha néni volna! – jegyzi meg Iván.

– Mindenkinek az, aminek látni akarja – válaszol a sárkány. – Te néninek látod!

– Én bácsinak! – szól közbe Hanna.

– Én is bácsinak, és nagyon rondának! – egészíti ki Szonja.

– Vigyázzatok, hogy el ne érjen benneteket, mert akkor ti is legelésző állatok lesztek! Olyanok, mint amilyenek ott vannak – mutat a sárkány a tó mélyebb része felé.

– Akkor most mi lesz? Ki menti meg az anyukámat? – aggódik Iván.

– Először merüljete meg a tóban! – válaszol a sárkány.

A testvérek így is tesznek. Megfogják egymás kezét, hiszen egy kicsit félnek, és így legalább egy kis bátorságot merítenek egymásból. Nagy levegőt vesznek, és leguggolnak a mellükig érő napsugárban. A fejüket is teljesen ellepi az aranylós sárgaság. Visszatartják a lélegzetüket, pedig nem kellene. Erre Szonja jön rá a leghamarabb. A szája szegletébe beszivárogozik egy kicsi napsugár, és annyira, de annyira édes és finom, hogy leküzdhetetlen vágyat érez egy falásra, egy harapásra. Meg is teszi. Most még finomabbnak érzi, és tovább falatozik belőle.

Meglátja ezt a két testvére, és megijednek. Húzkodják Szonját, fel akarják emelni, hogy a feje kiemelkedjen az aransárga tóból, de bizony neki már annyira ízlik a napsugár, hogy nem tud betelni vele. Közben rájön, hogy nem kell visszafognia a lélegzetét, és hogy a levegőnek is nagyon jó, friss illata van. Két perc múlva már mind a hárman, sőt a pólyás baba is a tó

levét issza, eszi. A tó partján pedig még mindig ott lebeg a sötétség ura.

– Mennünk kell! – szól a sárkány, és elhajít egy háromszögletű szárnyat, ami suhanva repül a levegőben. Kerül egy kört, aztán megáll a sötétség ura mögött. Amint az ijesztő lebegő lény szembe fordul vele, a háromszögletű szárny átváltozik.

– Jancsika vagyok! Fogjál meg te ronda boszorkány! – csúfolja és biztatja a sötétség urát.

Na, ő is néninek látja, nyugtázza Iván, de nem szól, hiszen a rosszkodó kisfiú, aki kék és zöld a sok eséstől, és akinek a haja nem ismeri a fésűt, rohanni kezd, miközben diót és gömbölyű kavicsot szed ki a zsebéből, és azzal dobálja a csúf, piócás fejűt, akit elfut a méreg. Még jobban kivörösödik a feje, és utána veti magát Jancsikának.

– Induljatok, siessetek, mert már nagyon vár benneteket az anyukátok! – kiált vissza a kisfiú a gyerekeknek, és egy dióval jól eltalálja a sötétség urának a fejét.

A megnőtt és megerősödött sárkány a hátára veszi őket, de a testvérek is megváltoztak a napsugártól. Mind a négyük körül tizenhét színű szivárvány keletkezett. Csodálkozva és ámulattal nézik egymást, amint meglátják, hogy a testvéreik, de még a pólyás baba körül is vastag és sokszínű szivárvány szalag lebeg. Mindegyik szín szélessége más és más, és van itt a pirostól a barnáig, a lilától a zöldig, a kéktől a vörösig, és a zöldtől a sárgáig mindenféle szín. Összesen tizenhét, az Iván számolása szerint.

Annyira könnyűnek érzik magukat, hogy nem is felkapaszkodnak a sárkány hátára, hanem felugranak.

Még éppen időben emelkednek fel, mert a sötétség ura, megunva Jancsika kergetését, visszatért a tó partjára.

A testvérek búcsúzóul lenéznek a napsugár tóra, és megdöbbenve látják, hogy az is megváltozott. Sárgából rózsaszínű folyadékká változott, aminek a tetején zöld és fehér, kerek, és csillag alakú képződmények úszkálnak. Hirtelen egy zöld fejű, és nagy, kerek szemű lény emelkedik ki a tóból és integet nekik.

– Szép ez a tó – jegyzi meg Hanna, miután szóhoz jut a meglepetéstől.

– Nekem is tetszik! – mondja Szonja.

– De mi történt a napsugárral? – kérdezi Iván.

– Azt elhoztátok magatokkal, gyermek! – fordítja hátra a fejét a sárkány. – A tavat pedig megtöltöttétek a lelketek jó, és kevésbé rossz színeivel. Azért tetszik nektek, mert hiszen ti ezek vagytok, illetve voltatok. A rózsaszín boldogság tavában bizony úszkál egy-két nem túl szép, ragadós és tapadós, sokszor még

rossz szagú uszadék is, és a zöld fejű, és nagy szemű lény vigyáz rájuk, hogy ne legyenek többen, és ne lepják el a tó felszínét. Ő ügyel arra, hogy mindig csak annyian legyenek, ami még nem veszélyezteti a boldogságotokat.

A sárkány kiterjeszti a szárnyait, és felemelkedik a felhők fölé. A testvérek még egyszer visszaneznek a tó felé. Most, hogy tudják, hogy a tó olyan lett, mint amilyenek ők voltak, sokkal szebbnek látják.

– És mi milyenek lettünk? – érdeklődik Iván.

– Hiszen láthatjátok, ha egymásra néztek! – nevet a sárkány néni. – Olyanok lettetek, mint a szivárvány, csak ti nem kevesebb, mint tizenhét színből álltok. Ha valaki rátok néz, boldogság járja át minden porcikáját. Mint most nekem is. Ezért nevetek. Ne haragudjatok, de annyira boldog vagyok! – mondja, és lehet, hogy egy dallam csendült fel a fülében, mert keringőt jár a levegőben, a hátán Ivánnal, Hannával, Szonjával, és a színek királynőjének a gyermekével. A testvérek boldogan sikongatnának, ha nem nyomasztaná őket Iván édesanyjának a szomorú sorsa.

– Siessünk, kérlek szépen! – szól előre a kisfiú, és megsimogatja a sárkány vörös haját. – Hiszen tudod, hogy szegény anyukám a hideg pince kövén vár minket. Be van zárva, és ecsetekkel van kikötözve. Már biztosan nagyon sokat sírt.

A sárkány nő hátrafordítja a fejét, és meglátva az Iván arcát, eltűnik a mosoly az arcáról. Bólint, majd behúzza a szárnyait, és olyan nagy sebességgel kezd el repülni, mint egy rakéta. A gyerekeknek nagyon erősen markolniuk kell a sárkány testét, hogy le ne maradjanak. Annyira felgyorsulnak, hogy a tizenhét színből álló szivárvány tőlük egészen a sárkány farkáig lemaradva száll utánuk. Amikor kanyarodnak, még ki is sodródnak a színhidak. Hirtelen sok-sok felhő állja az útjukat, és így a szivárványok utolérlik őket.

– Fogjuk a nyakunk köré a szivárványt, hogy el ne maradjon! – mondja Iván a társainak.

Így is tesznek. A szivárvány két szélét a hónuk alá fogják, és az most úgy tekeredik rá a gyerekekre, mint egy színes sál, vagy kendő. A csecsemő szivárványát belekötik a pólyába.

A sárkány észre sem vette az ügyködésüket, és amint elhaladt előttük a felhő hadsereg, máris továbbrepültek. Így száguldottak egy jó ideig. Már teljesen elgémberedett a kezük a széltől és az erős kapaszkodástól, amikor egy, még az eddigieknél is különlegesebb helyre érkeznek. Nagy gömbölyű, és piros színű hegy magasodik előttük. A hegy tetején és oldalán a növények alakja egészen más, mint amit eddig láttak, és a színük is

teljesen valószínűtlen, hiszen a kék különböző árnyalataiban tündökölnék.

– Ide akarunk szállni? – kérdezik a sárkányt, miután az körözni kezd a piros és kék gömbölyű hegy fölött.

– Nem, nem szabad hozzáérnünk! – válaszol nekik.

– Miért nem? Valahová csak le kell ereszkednünk? – így Hanna.

– A hegy mellett keresünk helyet – szól a sárkány. – Ha valaki hozzáér a különleges hegyhez, akkor hálótündérré változik, és örökre itt kell élnie. Nektek pedig fontos küldetésetek van, ezért nagyon vigyázzatok magatokra!

A testvérek ezek után még jobban megmarkolják a sárkány testét, sőt, még a lábukat is felteszik a hátára, hiszen egyre közelebb kerülnek a kékes növényekhez. A sárkány pedig addig-addig ügyeskedik, míg végül földet nem ér.

Még megszólalni sincs idejük, amikor a piros hegy gyomrából egy gyönyörű, barna bőrű fiatal néni jön ki. Körülötte hálótündérek lebegnek. Van közöttük nagyobb, kövérebb, vékonyabb. Mindegyiken át lehet látni, mint a hálón. Nagyon kedvesek, és a fejük tetején egy kis trombita van. Ez nem szól, hiszen nem tudják megfújni. Oda van nőve hozzájuk. A gyönyörű, barna bőrű néni feje kendővel van bekötve.

– Köszönöm nektek Iván, Hanna és Szonja! Nagyon vártam már ezt a napot. A kisfiamat elrabolta tőlem a sötétség ura, és megőrzésre a kémények királyának adta. Tudtam, mert minden könyv megírta, hogy jönni fog három jó barát és testvér, akik majd visszaállítják az egyensúlyt. A sötétség urának a hatalmát, a színtelenség szürke világával együtt a régi, őket megillető helyükre kell visszaküldeni. Ti vagytok a színes világ megmentői. Köszönjük nektek! Én is, hiszen látjátok, ide vagyok számúzva a piros hegy mellé. Most, hogy visszakaptam a kisfiamat, tágulni fog a világ. Meglátjátok, hogy minden megváltozik egy pillanat alatt. Gyertek! Szeretnék megvendégelni benneteket! – mondja, és kezében a síró csecsemőjével hívja a testvéreket a hegy gyomrába.

Iván a sárkányra néz, de nem érti ő sem, hogy miért kezdett el sírni a baba, hiszen náluk eddig egy mukkja sem volt. A sárkány alig láthatóan megrázza a fejét, mert Szonja már követné is a királynőt. Hanna megfogja a kezét, és visszatartja, Iván pedig kikapja a királynő karjaiból a pólyás babát. A csecsemő azonnal elhallgat. A csodaszép királynő pedig előttük kezd el rikácsolni, toporzékolni, és alakul át a rácsozott, pikkelyes arcú sötétség urává. A hálótündérek is abban a pillanatban eltűnnek. A lény nagy hangon átkozódik, de nem mer a közelükbe jönni. Iván próbát tesz, és a kiabáló sötétség ura felé lép, erre ő hátrálni kezd.

A fiú megint felé lép, de most gyorsabban, és a rácsozott képű úgy ugrik hátra, mint aki mérges kígyóra lépett.

– Ez fél tőlünk! – mondja a kisfiú a társainak.

– Igen. Nézd csak meg magatokat! – magyarázza a sárkány. – Most ti hordjátok a világ színeit, és ha hozzáértetek a sötétség urához, akkor ő is olyan lesz, mint ti. Szerető szívű, boldog, és színes lelkű lény.

Amint ezt meghallották a testvérek, letették a kisbabát a sárkány mellé, és neki rontottak a pikkelyes bőrűnek, de bizony ő is résen volt, így nem sikerült elérniük, pedig futottak utána egy hosszú kőhajításnyit. Ahogy jönnek visszafelé az üldözésből, már messziről látják, hogy a hegy melletti hely megváltozott. Változatlanul piros a színe, és kék a teteje, de az igazi színek királynőjének a lénye a hasában a villogó, sokszínű gömbtől olyan lett, mintha tündér kertben lennének. Madarak énekelnek, valahonnan patak csobogása hallatszik, és megannyi hálótündér tevékenykedik. A csecsemő, aki az előbb még pólyában volt, most kisfiúként kapaszkodik édesanyja, a színek királynőjének a jobb lábába. A szemük előtt nőtt meg. Amint meglátja őket a királynő, így szól:

– Köszönöm! Mindent köszönök! Itt van ez a kicsi pillangó, és ez a sárgahátú darázs. Fogjátok, és menjetek haza anyukátokhoz! – mondja, és megsimogatja mind a hármuk fejét, és a gyerekek abban a pillanatban ott ülnek az Iván anyukájának a festőszobájában, a padlón. Előttük egy rácisos ablak van, és lent, az ablak mögött festőecsetekkel kikötve sírdogál Iván édesanyja.

– Már azt gondoltam, hogy soha nem foglak látni benneteket! – sóhajt.

A gyerekek elengedik a pillangót, aki belerepül Iván tizenhét színű szivárványába. Hosszában, az elejétől a végéig repdes benne, így a szárnyára ráakódnak a színek. Ezután a Hanna szivárványába repül, és a tizenhét szín mindegyikéből rákerül a szárnyára egy kicsi. Ugyanez történik a Szonja szivárványával is.

Látja ezt Iván édesanyja a pince hideg kővén kikötözve, és várakozó szemei izgalommal telnek meg. A pillangó ekkor beszáll a rács pálcái közé, hogy a rabnak adhassa az összegyűjtött színeket. Amint berepül a sötét helyre, egy nagy fekete kéz piszkos ujjai csapnak feléje. A pillangó az ijesztő marokba szorul, de a testvérek elengedik a sárgahátú darazsat, aki kivonja a lándzsáját, és olyan erővel döfi bele a fekete, piszkos kézbe, hogy az azonnal szabadon engedi őt.

A pillangó körberepüli Iván édesanyját, és fölötte is szivárvány keletkezik. Aztán a szárnyaival elvágja az ecsetek bebetonozott végét, és lerázza magáról a színeket egy falapra.

Az ecsetek tánkra perdülnek. Iván édesanyja nem győzi kenni, keverni, és

hígítani őket. Boldog nevetése betölti az egész helyiséget, ami már nem sötét, és hideg pince, hanem egy varázslatos hely. Egy szempillantás alatt itt terem az egész világ.

A három jó barát és testvér szívét olyan nagy boldogság tölti el, hogy nem tudják, most nevéssenek, vagy sírjanak? Persze az utóbbit is csak örömben tennék.

Azóta is, akárhányszor belépnek az Iván anyukájának a festőszobájába, mindig jó kedvük lesz, a bordó festékes tubust és gombot pedig rendszeresen figyelmeztetik.

– Ha nem viselkedsz rendesen, akkor kidoblak a lefolyóba! – mondják neki, és jókat nevetnek a festék ijedt arcán.

A róka, a gémeskút, a szarvasmarha és a szél

Egyszer volt, hol volt, bár van olyan ember, aki azt állítja, hogy nem volt, de azt biztos állítom, hogy ez utóbbinak nincs igaza, mert én találkoztam velük.

Egy szónak is száz a vége, volt egy csalafinta róka, a sokat dolgozó gémeskút, aztán egy nem sokat gondolkozó, de jó szívű, és többnyire szomorú arcú marha, no meg a szél, aki soha sem tudott nyugton maradni. Valamikor régen, amikor még én is csak képeslapokon láttam őket, meséim szereplői találkoztak egymással.

Ez úgy történt, hogy a rókafiúból felnőtt lett, és egyre többet járkal el a lakóhelyüktől távolra. Van, hogy egész napra elmegy, és csak késő este érkezik haza. Hiába settenkedik azonban lábujjhegyen járva az odúba, bizony az édesapjának, Róka Ricsinek nagyon jó a füle, és azonnal felébred. Felkapcsolja a kislámpát, és feltűnően megnézi az órát, de nem szól semmit a fiának, hiszen abból csak veszekedés lenne. A Jancsi nevű rókafiú ugyanis az édesanyja kedvence, és ahányszor csak az apja felelősségre vonja az éjszakákért és a munkakerülésért, ő mindig mellé áll a kicsi fiának. Hiába mondogatja neki Róka Ricsi, hogy:

– Felnőtt róka már, nem gyerek! Dolgoznia kellene, nem pedig elmulatni az időt. Mindig csak az ügyeskedésen jár az esze, no meg azon, hogy kit hogyan lehetne becsapni!

De bizony hiába morog a feleségének, azt nem lehet meggyőzni.

– Nem látod férjecském, hogy mennyire aranyos a mi gyermekünk? Azt sem

veszed észre, hogy még milyen kicsi gyerek ő? Fiatal. Mikor próbálja ki magát, ha nem most? Úgyis végig kell majd dolgoznia az egész életét szegénykémnek. Amíg én bírom, addig szórakozzon csak az én drágaságom! – simogatja meg a férjét, és hogy kiengesztelje, finom, fogára való ételt tesz elé.

Tudja a Róka Ricsi, hogy miért kapja ezeket az ínycségeket, de ettől még jó étvággal fogyasztja el a neki főzött ételt.

– Na persze, kis róka! – dűnnyögi az orra alatt. – Már erősebb és gyorsabb is mint én. És főleg egészségesebb. Nekem már hol a lábam, hol meg a derekam fáj. Sok mindent meg sem tudok enni, mert fájni kezd a gyomrom.

A felesége nem hallja pontosan, miket dörmög az ő ura, de sejti. Odamegy mellé, és hozzádörgölődik.

– Ugyan már, ne morogjon szépséges férjem uram! – udvarol neki.

Hát így esett, hogy Róka Jancsi továbbra is élte a világát.

Egyik alkalommal a barátait a saját családjuk befogta az új házuk építésébe, ezért nem tudták együtt mulatni az időt. Róka Jancsi arra gondol, hogy kimegy a határba, hátha ott történik valami. Így is tesz. Először fölfelé, majd lefelé sétál, és minden lyukba belenéz, hátha talál valakit, akivel szórakozni lehetne, de bizony teljesen kihaltnak látszik az egész környék.

Egyszer csak egy ürgét lát beleugrani az üregbe. „Na, ezt betemetem – gondolja –, legalább jól megszenved, mire kimászik.”

Meg is csinálja. „Na, ez is meg van – gondolja –, de most mit csináljak?” És a távolban lévő gémeskút felé nézeget. A gémeskút gémjén ott a faostor, annak végén pedig a vödör lóg. Jobbra-balra himbálódzik, és csörömpölő hangot ad. A pusztát betölti ez a zaj. Róka Jancsi leül a hátsó felére, és úgy figyel, hogy miért van ez a nagy zenebona. A félig üres vödör pedig egyre hangosabban hívja fel magára a figyelmet.

„Biztosan a szél nem marad megint nyugton – gondolja a róka. – Már aludni sem hagyják a rókát!” – morgolódik, de azért lefekszik a fűre. Becsukja a szemét. Talán kicsit el is szenderedik. A füle léptekeket észlel. Azonnal kinyitja a szemét, és szimatol a levegőbe. Az izmai megfeszülnek. Ugrásra és futásra készen áll, ha netán ellenség közelítene. Ekkor meglátja a szarvasmarhát, amint a gémeskúthoz közeledik. Most már mind a kettőt, illetve a szelet is figyelembe véve, mind a hármat figyel.

A szél, ahogy a tehén a gémeskúthoz ér, eltűnik. A vödör vizet merít a mélységből, majd kiborítja az itatóba, a marha pedig jóízűen inni kezd. Hosszú ideig, nagyokat kortyolva, a nyelvével kanalazza a friss vizet.

Róka Jancsi elgondolkozik. Látja a tehén tejtől duzzadó tőgyét. Megnyalja a szája szélét. Eszébe jut, hogy mennyire régen ivott már mézédese tejet. Lassan,

oldalazva közelít a tehén felé. Az ügyet sem vet rá, pedig a szeme sarkából látja, hogy a vörös szőrű, lompos farkú négylábú ott ólálkodik mellette.

A marha nyugodt állat. Az egész családja, a le, és felmenői is itt kint, a pusztán élnek egész nap, egész télen, és nyáron. Tudja ő, hogy kik laknak még itt rajtuk kívül. Ismeri az összes bokrot, fát, növényt. Tudja, melyik az ehető, és melyik az, amitől megfájdul, és annyira felfúvódik a gyomra, hogy orvost kell hívni a gazdájának, ha eszik belőle. Ismeri a Róka Ricsi családját is. Rendes rókának tartja a szülőket. Nem gondol semmi rosszra, amikor megszólítja Róka Jancsi.

– Te tehén! Jó volt a víz, amit ittál? – kérdezi.

– Igen, nagyon! – válaszol egy idő után a marha.

– Na, ennek örülök – folytatja a róka –, mert ha nem tudnád, ez a kút az enyém, és a víz is, ami benne van!

– Iiigen? Hát, nekem mindegy, hogy kié – válaszolja a tehén –, hiszen már a nagyanyám is ebből ivott. De azt nem is gondoltam, hogy a te családodé. Ha találkozik az édesapáddal, majd elmondom neki, hogy mennyire finom a vizetek. Biztosan örülni fog neki.

– Hááát, sajnós vele már nem tudsz beszélni! – füllenti hirtelen ötlettel a róka.

– Miért, talán elköltözött? – kérdezi a tehén.

– Sajnos igen! – hazudik tovább a róka. – Legalábbis majdnem, mert nagyon beteg. Tegnap végrendelkezett, és így az enyém lett a kút.

– Ez érdekes – gondolkozik el a marha, és a nagy fejét hátraveti –, hiszen azt hiszem, hogy éppen tegnap találkoztam vele, és igencsak jó kedve volt, mert sikerült egy pocokot fognia. Vagy nem tegnap volt? – bizonytalanodik el, és közben prüszköl egyet, és a farkával megcélozza a vérét szívó bögölyt, ami a hátán telepedett meg.

A róka ott áll vele szemben, de látja, hogy a tehén már nem vele foglalkozik. Ami egyáltalán nem csoda, mert már több bögöly is helyet keres rajta. És amikor már nem győzi a farkával csapkodni az utálatos bogarakat, elbőgi magát:

– Seregélyek! – harsogja a pusztába.

A hangja messze bejárja a földet, és pillanatokon belül szárnyzuhogás hallatszik. A nap elsötétül. A bögölyök most még jobban lakmároznak, de már nem sokáig, mert a seregélyek lecsapnak rájuk. Van olyan vérszívó, aki a tehén oldalán, vagy a hátán leli a halálát, de még többen vannak azok, akik a sorokra várnak, és még csak a levegőben köröznek a marha körül. Amint a madarak belakmározta, máris tovább állnak. A tehén most már ismét a rókára figyel.

– Mit is mondtál? – kérdezi tőle.

– Ááá, semmit, csak azt, hogy szegény apám a halálán van.

– Nagyon sajnálom! – mondja könnyező szemmel a marha, és a rókát megkerülve elindul a ligetes bokrok felé.

– Jut eszembe! – szól utána a vörös bundás. – Meg kell beszélünk, hogy mennyit fizetsz a vízért, amit megiszol.

Először a tehén meg sem értette, mit akar tőle a róka. Tovább megy. De alig tesz meg talán ha öt lépést, amikor visszafordul.

– De hát ...! De hát ...! – kezd kétszer is hozzá, mert annyira indulatba jön, hogy csak nagy nehezen tudja magát türtőztetni, pedig nem szabadna idegeskednie, mert akkor elmegy a teje. A jó múltkor, amikor a böglyök felidegesítették, akkor mondta neki az orvos. Azóta állapotodott meg a seregélyekkel. De most ez a róka gyerek akar tőle valamit, ami számára teljesen érthetetlen. – Miért kellene fizetnem, hiszen minden őszám ezt a vizet itta, és őszám sem fizettek érte?! – mondja a rókának.

– Te marha! – szól kioktatóan a róka. – Meglátszik, hogy nem ebben a világban élsz! Hát mit gondolsz, ki az, aki itt valamit is ingyen kap? Az volt régen, amikor mehattél, és ihattál fizetés nélkül, amikor csak a kedved tartotta.

– De én a gémeskúttól kapom a vizet, és nem tőled! – rúg bele a földbe. – És egyébként is, mit tudnék én neked adni? Nem tudok sem pockot, sem nyulat fogni, és nem is akarok!

– Nekem jó cserébe a tejed is – válaszol a róka.

– Akkor azt adjam a gémeskútnak? De hát mit tud tenni vele? – érdeklődik a marha.

– A kútnak? Bolond vagy te tehén? – háborodik fel a róka.

– De hát a vizet ő adja! – válaszol a szarvasmarha, és felemeli a farkát, hogy tehénlepényt ejtsen a földre.

– Nekem nem kell a tejed! – csörömpöl messziről a gémeskúton lógó vödör. – Egyébként is, én örülök, amikor jössz, jó barát. Ha nem vagy itt, eléggé unatkozom. Nagy ritka, ha rám száll egy megpihenő, és egy kevés vizet ivó madár. Gyere csak! Húzom, öntöm, és adom neked a vizemet. Akkor vagyok egészséges, ha sokat iszol belőlem.

– Buuuú! – engedi ki a marha a hangját.

Megszokta már, hogy a gémeskút bő beszédű, de most igen nekiengedte magát. A marha hiába bög, a kút csak mondja, és mondja a magáét, mint akit felhúztak.

– Majd megtudnátok, mennyire szomorú az én sorsom! Ti, miután a szomatokat oltottátok, elmentek, de én itt maradok. Igaz, már messziről látok előre mindent. Ha vihar közelít, én tudom meg elsőnek, ha pedig rossz emberek közelednek, azokat is azonnal megismerem. És hiába határozom el, hogy ezeknek nem adok vizet, nem tehetem meg. Így születtem. Akár ilyen, akár olyan, a vizem mindenkié. El sem tudjátok képzelni, hogy milyen érzés az, ha tudod, hogy gyilkosnak, vagy tolvajnak adtál vizet. És nem tehetek semmit, hiszen

kút vagyok. Mindent tudok, de nem tehetek ellene semmit! Ezt a tehenet nagyon szeretem – billegteti meg magát, és annyira elkezd himbálózni, hogy a gém végére erősített kolonc kis híján leesik róla. – Ha lehetne, és képes lennék rá, még meg is ölelném, amikor meglátom. Ezért jó hozzám a szél. Amikor érzi, hogy kezdek depressziós lenni, akkor megcsörgeti a vödörmet, és nem is kell több az én barátomnak. Igaz, tehen? Máris jössz, ha meghallod!

– Bizony így van – helyesel a szarvasmarha –, bár én eddig azt gondoltam, hogy te hívsz engem a kúthoz, azért csörömpölsz a vödörrel.

Róka Jancsi annyira ideges lett ettől a beszélgetéstől, hogy már többször körbefutotta az egész kompániát, a szél pedig fel és leszaladgál mellettük. A tehen beszélgetés közben felkérődzik egy golyóbist, és jó alaposan megrágja ismét, a kút pedig elérékenyülve járhatja le és föl a vödört. Megmeríteni nem akarja a kút vizében, de a mozgásra szüksége van.

– Na! Miután majdnem szerelembe estetek egymással, most már jó lenne, ha a tejről is beszélhetnénk! – mondja a róka.

– Igen, a tej! – kapcsol a tehen. – Sajnos még a borjainak sem elegendő! De minek is neked ez a gyermekek itala, hiszen nem vagy te már kicsi gyerek?!

– Azzal te ne törődj, hogy én mit csinállok vele! Ezzel kell fizetned, mert különben bezárom a boltot, és nincs több víz. A borjadnak pedig szerezz máshonnan tejet, vagy egyen zöldet! Van elég a réten!

– Buuuuú! – bögi el magát a tehen. – Hát akkor nincs itt semmi baj! Zárd be nyugodtan a boltodat, hiszen én soha nem vettem ott vizet. Nekem ez a kút, ha szomjas voltam, vagy ha nem, de mindig adott vizet.

– Úgy bizony! – nyikorog az ágason a gémeskút gémje. – Adok én szívesen, csak győzze meginni a marhája! – és nyomatékosan adva az igazának és a jókedvének, hozzáveri a vödört a kút kávájának.

Most már a szél is belebeszél.

– Biztosan beteg az apád, Jancsi? Mert az előbb mintha őt láttam volna, miközben étek után szaglászott az erdősávban! – szólítja meg a rókát.

– Te, te, te meg ne üsd bele az orrodát mindenbe! – válaszol a Róka Jancsi. – Csak végezd a dolgodat! Nézd meg, mennyi elszáradt szemét van a határban, ami mind rád vár, hogy összefújd egy csomóba!

Mérges lesz erre a szél.

– Mit képzelsz ez a vörös, lompos farkú, bűdös állat, hogy engem noszogat! – gondolja, és úgy felkerekedik, hogy az csak na.

A gémeskút fényesre csiszolódott henger alakú faostorán annyira el kezd himbálózni a vasvödör, hogy majdnem leesik róla. A tehen is lefekszik. Hosszú farkát a hasa mellé teszi, és becsukott szemmel kérődzik. Még a róka is megijed egy

pillanatra. A lába közé behúzott farokkal menedéket keres a kút köré épített fadeszkázat mögött. A szél pedig, amikor látja, hogy az elszáradt növények, és az eldobott szemét nem tud ellenállni az akaratának, felkavarja, és magasra emeli a sok mindent tartalmazó porfelhőt.

Most már nagyon élvezi a hatalmát, az erejét. A gémeskúton csörömpölő vödör az egész pusztát betöltő zenei aláfestést ad. Tapogató szél kezeivel a rókát keresi. Előre szalad a látóhatár széléig, és miután nem találja, visszanyargal.

A Róka Ricsi nevetlen fia pedig annyira hozzátapad a deszka melletti földhöz, hogy alig látszik ki belőle. Meg sem mer mozdulni. Először még azt gondolta, hogy elszórakozik egy ideig a szél, és aztán majd megunja. De most már tudja, hogy nem, hiszen hallja is.

– Hol vagy te, te világ csavargója? Gyere elő, mert úgy is megtalálalak!

A szarvasmarhát mindez hidegen hagyja, ő a saját gondolataival van elfoglalva. Érti a hátán, hogy a nap már délutánt mutat. „Még iszom egyet, és utána megkeresem a családomat!” – határozza el, de most még nem mozdul. Hiszen ő marha, és nem szereti elkapkodni a dolgokat. Többször is átgondolja, és megtervezi, mielőtt még cselekszik.

A szél tiszteli ezért. Most is, amennyire csak lehetséges, kikerüli. Így, ha netán ki is nyitja a szemét, nem megy bele a felkavart, szemetes por. Bezzeg a róka! Ő telibe kapja, amikor végül megtalálja a kút melletti deszka tövében. Fújja, csapkodja. Ráhordja az összes fellelhető szemetet. Már a farka vége sem látszik ki. A vödör pedig megállíthatatlanul csörömpöl, és csörömpöl, és csörömpöl. A gémeskút a gémje végén a kolonccal integet, és boldogan csápol.

A szél mostanra már nem is mérges, hanem élvezi a felfordulást, és a róka félelmét. Eszeveszett gyorsasággal száguld végig a pusztán, hogy aztán ismét, és ismét visszarohanjon, és neki essen a kút tövében meglapuló vörös szőrűnek.

A tehén élvezettel rágja a felkérődzöt, a hirtelen megevett zöld füvet. Időnként kinyitja a szemét. Nem tudja, hogy mi történik körülötte, csak azt érzi, hogy jó hús levegő veszi körül, és a kút felett nagy a por. Megszólal benne egy hang, hogy a kút hívogatja. Ami érthető, hiszen a gémeskút ágasán a gém már olyan táncot jár, hogy ha ezt egy tánc világbajnok látná, még ő is megirigyelné. De meg is van az eredménye, mert a vödör mostanra már nem csak egyszerűen csörömpöl, hanem a szél már zenét is játszik rajta.

Bezzeg a róka! A két mellső lábával betakarja a fejét és a szemét, a farkát pedig annyira maga alá húzza, hogy kis híján kiszakad a helyéből. Félelmében remegni kezd. De hát ki ne viselkedne így, ha hazugságon érik, és ezért büntetni akarják. Mintha édesapja, a Róka Ricsi hangját hallaná:

– Talán már el is temettél, te hálátlan gyerek, te rókák megszegényítője!

Kicsit kiles a lábai közül, de most csak a deszkafal eresztékeinek a recsegését hallja. A szél már a kút káváját döngeti, előre-hátra mozgatja. Egyre nagyobb a kilengése. Már alig tartja valami, pedig amikor építették, akkor jó alaposan lekarózták a kút melletti földbe.

És akkor végre megvan a szél akarata. Nagy nyikorgás hasít bele a poros, hideg levegőbe. Megemelkedik a deszkafal, és jóval odébb ér földet a pusztában. A tehén ránéz az előtte leeső barnás fekete lapra, de szinte azonnal vissza is csukja a szemét, mert annyira jó dolgokra gondolt éppen, hogy azt akarja folytatni.

Róka Jancsit a szél most közvetlenül nyomkodja, de nem ám akármerre, de nem ám! A kút felé. Sőt! Bele a kútba. Ő pedig mind a négy lábával kétségbeesetten kapaszkodik a fűcsomókba, és egy kicsi száraz gallyba, de bizony semmi nem tartja vissza. A szél olyan nagy erővel támad, hogy ha Róka Jancsi vitorlás volna, akkor bizonyára a világ végére is elrepítené. De ő egy hazug, lusta róka, és nem repül, hanem csúszik a kút felé. Már ott van a szélén. A két mellső lába és a feje beelég a mélységbe.

Lenéz. Alatta a kút tiszta vize csillog. Ott lent minden nagyon nyugodt. És akkor meglátja magát a víz tükrében. Látja, amint kétségbeesetten küzd az életéért. Szája habzik a félelemtől.

– Itt a vized, itt a vized! – dobol a szél a hátán. – Igyál, igyál, amíg tele nem lesz a hasad, és bele nem fulladsz, te hazug róka!

– Nem akarom! Nem az enyém a kút! Nem kell a víz, csak annyi, amennyit kapok! – sikítja Róka Jancsi. – Kérlek szépen, ne bánts, többet nem teszek ilyet! – nyújtja ki teljesen a farkát, hogy azzal is egyensúlyozza magát a kút szélén.

Meghallja ezt a szél, és kicsit odébb megy. A rókafiú is visszakúszik.

– Köszönöm neked szél! – szólal meg mögötte az édesapja, Róka Ricsi. – Amit én nem tudtam elérni a születése óta, azt te most lerendezted pár perc alatt!

A gémeskút egyetértően bólint egyet, és aztán egyensúlyozva ő is megáll.

Hát így esett, hogy Róka Jancsit a szél leszoktatta a hazugságról. Azt nem mondom, hogy hosszú ideig tartott, hiszen hallottam, hogy utána is újabb és újabb föllentésekkel igyekezett másokat is átverni. De az biztos, ha a széllal találkozik, akkor mindig behúzott farokkal, előre köszön neki. És sokszor még ezzel sem elégszik meg, hanem lefekszik a szél elé, és a két mellső lába közé szorítja fejét, és betakarja a szemét, hogy mutassa, annyira tiszteli, hogy még rá sem néz.

Lépcsővarázslat

Ugye tudjátok? A mesém általában a három jó barátról és testvéréről szól. Most is velük kezdem, de ... Még éppen időben fogtam be szám, mert majdnem elszóltam magam.

Szóval Iván, Hanna és a kis Szonja amint megláttak egy lépcsőt, abban a pillanatban uzsgyi, rohantak felé. És ez már akkor is így volt, amikor még csak mászni tudtak. Amikor meg elindultak, akkor aztán már nem volt megállás. Bármilyen lépcsővel is kerültek szembe, máris futottak fel rajta, hogy aztán egy nagyot ugorva visszaérjenek oda, ahonnan elindultak. A szülők időnként elcsodálkoztak ezen, de aztán eszükbe jutott az az időszak, amikor még ők is gyermekek voltak, és bizony tisztán emlékeztek arra, hogy ők sem tudták legyőzni a lépcsőmászás belülről jövő késztetését.

Történt egyszer, valamikor nagyon régen, bizonyossággal állítom, hogy akkor még ti sem voltatok ezen a világon, hogy találkoztam egy nagyon öreg, és még annál is okosabb, és bölcsebb emberrel. Magas, ősz hajú és nagy szakállú, bajszos bácsi volt. Bő inget viselt, úgy jött velem szemben az úton. Éppen a hátizsákomat igazgattam, amikor a keskeny földúton, aminek mindkét oldalán egy kicsi ligetes erdő volt, szemben találtam magam vele. Tisztelettel köszöntöttem, hiszen ő volt az idősebb, és egyébként is, az utazó, a kiránduló, ha tudja a helyes viselkedést, akkor mindenkinek köszön, akit meglát. Én is így tettem.

Igaz, emberrel még nem találkoztam ezen az utamon, csak most, az öreggel. De nyuszit és őzgidát sokat láttam, és csiga és kicsi gyík is gyakran keresztezte az utamat. Őket a kalapomat megemelve köszöntöttem.

Na, de folytatom az öregnél. Szóval, jött velem szemben a bő ingében, és nagy, széles karimájú, barna kalapjában. De nem is ő volt igazán az érdekes a számomra, hanem az, ami követte. Mert képzeljétek el, hogy a levegőben, mint a léggömb, aki lebegve követi a gazdáját, egy lépcső szállt utána. Nem csak ez a különös látvány volt furcsa, de a lépcső is, mert az egyik pillanatban betonnak látszott, majd, mintha vasból lenne, és mire jobban megnézhettem volna, azonnal átváltozott falépcsővé. A színét is állandóan változtatta. Az egyik pillanatban zöld, majd sötétpiros, aztán fa sárga, majd szürke, és nap sárga lett. Még felsorolni sem tudnám azt a sokféle színt, amit magára öltött.

Látta az öreg, hogy nem őt nézem, hanem a mögötte jövő lépcsőt. Illendően visszaköszönt, de meg sem hallottam, annyira lekötötte a figyelmemet a kísérője.

– Látom, magát is elvarázsolta a lépcső! – mondta. – Gyere közelebb Ötöske! – szólította meg a lebegő társát. – Mutatkozz be ennek a jó embernek!

– Pusztai Róka vagyok – hajoltam meg egy kicsit előtte, hiszen kézfogásra nem volt lehetőség.

Erre ő megnyújtotta, majd öt részre szétszedte magát, hiszen öt fokból állt, és a döbrent arcomat látva bemutatkozott.

– Ötös, jó barátoknak Ötöske vagyok – mondta.

Ezek után ugye már egyáltalán nem csoda, hogy egy rövid idő múlva mind a hárman az út melletti füves részen ültünk. Kérésemre a bácsi, akit Szerencsés István hívtak, elmesélte barátságuk történetét. Most ezt mondom el nektek.

Az első lépcső

Ez az István pontosan olyan gyermek volt, mint a vele egykorú társai. Csakhogy ő nagyon-nagyon szerencsés volt, mert találkozott Ötössel. Azonnal szimpatikusak lettek egymásnak, amint meglátták a másikat. Egy szót sem szóltak, és mégis, mind a ketten tudták, hogy ez egy örökké tartó, nagy barátság kezdete.

Azon a bizonyos napon a lebegő lépcső megnyújtja az alsó fokát István előtt, aki bátran fellép rá, és ezzel kezdetét veszi a varázslat. A lépcső villámgyorsan nyújtózik egy nagyot, aztán összehúzza magát, és száguldani kezd. Közben elszakítja egymástól az öt lépcsőfokát, hogy aztán a kanyarban újra összeragassza.

István kénytelen leülni a lépcsőfokra, mert a nagy magasság, és a kanyargós rohanás miatt szédülni kezd. A szemébe először eső csap, majd jeges hó, az-

tán, amikor már a csillagok között száguldoznak ezzel a semmihez nem hasonlító lépcsőmozgással, az úrben összetapadt porfelhők temetik be, és van úgy is, hogy a sötétből váratlanul felbukkanó úrszemét elől kell elhajolnia. Közben pedig a lépcső, akinek már a nevét is tudja, Ötöske, varázslatos gyorsasággal halad valamerre.

Már nem csak a házát, a városát, és az országát, de a földet sem látja, amikor a megnyúló és összehúzódó, a szétszakító, és a kanyarban összeragasztó mozgás hirtelen megáll. Egy kicsi, de nagyon jó levegőjű helyre érnek. Amint Ötöske leteszi az első lépcsőfokot a furcsa felületre, István lelép róla, és azonnal ott terem előtte egy hozzá hasonló lény. Külsőre pontosan megegyezik vele, de a fején nincs szem, és a lába sem olyan, mint neki, viszont a ruhája és a frizurája ugyanaz.

István ekkor még fiatalember, de már hord egy kis bajuszt az orra alatt. Csodálkozva nézegeti a vele szemben álló lényt, hiszen a bajuszából annak is ugyanúgy kiáll az az egy szőrszál, mint neki, amit sem ő, sem pedig a fodrásza nem tudott rendre szoktatni.

A lény beszél hozzá. István érzi, hogy minden mozdulatát követi. Nézne a szemébe, a homloka alatt, de bizony ott nincs semmi. Még egy üreg sem. Teljesen sima, mintha az is a homloka lenne ennek az emberszerű lénynek.

Közben többen is közelítenek felé, és azok is pontosan úgy néznek ki, mint ez az első lény. Félelem költözik a szívébe. „Hol vagyok? Mi ez itt? Talán álmodom?” – teszi fel magának a kérdéseket, és érzi, hogy a szíve egyre gyorsabban ver.

Hátrafordul, hogy megnézze, hol van a lépcső. Megijed, mert az közben ismét összecsucodott, és tőle elég messze, a levegőben álldogál.

A lény idegen, számára érthetetlen nyelven beszél, vagy inkább énekel. István miután látja, hogy innen nem tud egykönnyen elmenekülni, felé fordul. Pontosabban a nagy tömeg felé, mert már annyira sokan vannak, hogy mindenhol csak a szem nélküli fejeket látja, miközben mindegyik, aki hátul álldogál, magasra emelt kézzel csápol. A tenyerüket István felé fordítják. Akivel először találkozott, és akik ő mellette állnak, a testük mellett tartják a kezüket, tenyérrel István felé. Nekik is öt ujjuk van, állapítja meg, amint végignézt rajtuk.

– Nem kell félned ember! – szólítja meg az előtte álló érthető nyelven. – A vendégünk vagy, de megkérlek, hogy amíg fel nem veszed a mi broncsbelinket, addig ne mozdulj meg!

Hát, ezt István nagyon nehezen tudja megállni, hiszen ekkor veszi észre, hogy ezek a valamik, amik egyértelműen rá hasonlítanak, a tenyerükben hordják a szemüket. Azért csápolnak a hátul lévők, hogy előre láthassanak. Ahogy lenéz az előtte állók szemébe, ami elég nehéz, hiszen hol a jobb, hol meg a bal tenyérben lévő szembe kell néznie, ráadásul nem is egyforma a színük, sőt, az egyik lénynek

még a szemformája sem hasonlít. A jobb tenyerében kerek alakú kék szem van, a másikon pedig négyszögletes, és zöld. Szempillájuk és szemöldökük egyáltalán nincs. Ha meg akarják tisztítani a szemüket, mert esetleg beporozódott, egyszerűen csak egy picit behajlítják a tenyerüket. Ha pedig teljesen becsukják a kezüket, az már készülődés az alvásra, mint később megtudja tőlük.

De már megint előre szaladtam, ezért folytatom a találkozásnál. Szóval, amikor István lenéz a szemekbe, akkor veszi észre, hogy ezek a lények mintha nem is lábakon állnának. Vagy igen? Nézi meg alaposabban őket.

– Nekünk kétszer öt lábunk van – mondja emberi hangon az első lény –, de azokat nem használhatjuk közvetlenül a talajon.

István lenéz a saját lábára, és el sem tudjátok képzelni, hogy mit lát! A cipője telis-tele van ráragadt fűszemekkel. Amelyik fűszálra rálépett, amikor leszállt a lépcsőről, azok elpusztultak, és a szemek, amik eddig a zöld növény levelein voltak, mind ráragadtak a cipőjére.

– Fúúú! – kiált fel ijedtében, és felemeli a lábát, hogy lerázza róla a szemeket.

– Ne tedd le a primitív lábadat földi ember! – szólítja fel erélyesen a szemben álló.

Most aztán bajban van István. Egy lábon álldogál. Nehezen egyensúlyozza magát.

Az előttük állók az énekléshez hasonló nyelvükön kezdenek el beszélgetni. Elsőre alig lehet kivenni, hogy milyen hangon, és mit mondanak, de egy rövid idő múlva, már mint egy nagy énekkar, egyszerre szól az énekhez hasonló beszéd. Az egész környéket betölti ez a furcsa hangzás, és akkor a távolból egy fehér, emeletes felhő érkezik.

István felnéz rá, mert onnan is ugyanaz az énekhang hallatszik, mint itt a tömegből. Ekkor veszi észre, hogy az égbolt világoszöld.

– Ez már nem lehetséges! – jelenti ki csak úgy, magának. – Most már tudom, hogy az egész csak álmodom! – neveti el magát, és hogy ezt bizonyítsa, leteszi a lábát.

Illetve csak tenné, mert mielőtt még a cipője talpa elérné a talajt, a felhő föléje ér, és a közepén lévő nagy, sötétzöld szemből szikra csap ki. A barna, tüzes nyíl eléri István cipőjét, és kicsi kerek, gumyszerű talpat von rá.

– Most már leteheted a lábadat, földi ember! – mondja ismét emberi nyelven a lény. – Az én nevem a te nyelveden: Az Ez. A tiéd?

– Szerencsés István vagyok! – mutatkozik be.

– Ki kellett fejlesztenünk egy olyan broncsbelit, ami lát, és ami nem teszi tönkre a talajon lakókat. Ezt használjuk a mi kétszer öt lábunkon is – magyarázza Az Ez.

István látja, hogy az öt láb, mint egy kerékpár küllő, körbe, a térdből van kinőve. Combjuk nekik is kettő van, de a térdüktől már ötöt lábuk nőtt ki. Erre húztak egy kerékpárgumihoz hasonlatos, barna valamit, amivel most kerékszerűen gurulni tudnak. Pontosabban, csak így tudnak közlekedni.

És amint odébb kerekeznek és elhaladnak a zöld fűleveleken, még véletlenül sem leli egyetlen fűszál sem a halálát alattuk. A szemek változatlan érdeklődéssel néznek felfelé.

Most már István is emeli fel a másik lábát, hogy az is kapjon a különleges talpból. Így is történik. Amint egy kicsit felemeli, ismét szikrázás, és barna tüzes folyam keletkezik a felhő és a talpa között, és utána már bátran teszi le a lábát a sűrű növényzetre.

– Gyere utánam Szerencsés István! – szólítja meg Az Ez, és egy kicsit meghajol előtte, és a kezével mindent körbenéz.

István előtt megnyílik az út, amin elindul. Könnyű a lépés ezzel a cipőtalppal. Majdnem olyan érzés, mintha csak a talaj felett lépkedne. Nagyokat és ölesekét lépdel, mert így tud lépést tartani a guruló lábúakkal.

Egy erdőn mennek át. A fák megannyi szemmel néznek rájuk. Nem a törzseken, vagy az ágakon vannak a szemek, hanem a leveleken. Közben beszélgetnek is egymással. Először olyan, mintha összevissza énekelnének, majd egyre egységesebb, együtemű, hasonló hangszínű dallam alakul ki. Minden fánál ez játszódik le, ami mellett csak elmennek, ezért mire átérnek az erdőn, addigra az összes fa egy hangzással énekel.

A bokrok, és az egyéb növények is ugyanígy viselkednek. Még az is nagyon érdekes, de ezen már István meg sem lepődik, hogy a fák és bokrok levelei nem zöldek, hanem a kék, és a piros különböző árnyalataiban játszanak.

Így gurulnak, illetve mennek tovább. Kiérnek az erdőből, és a szélén egy nagy tenger tárul eléjük. Csakhogy ebben a tengerben nem víz van, hanem a fodros fehér felhő otthona.

Szerencsés István megáll a partján. Eddig, ha idegenkedett is attól, amit látott, a kíváncsisága még mindig erősebb volt a félelménél, ezért aztán követte az Az Ez vezette kompániát. De most, amikor látja, hogy ezek mind eltűnnek előtte a felhőtengerben, aminek a közepén egy hatalmas zöld szem nézi a világoszöld eget, visszaretten még a gondolatától is, hogy ő oda belemenjen.

A lények, akik a szemük és a lábuk kivételével hozzá hasonlítanak, ügyet sem vetnek rá. Belegurulnak a fehérségbe, és eltűnnek.

István leül a partra, de gyorsan fel is ugrik, mint akit megcsíptek, ugyanis ezernyi fűlényt nyomott szét. Hallotta ugyan a sikításukat, de már késő volt. A nadrágja telis-tele lett fűszemekkel. És mintha csak erre várt volna a felette lévő, és a velük együtt vonuló felhő, amit ő addig észre sem vett, máris elindul a barna tüzes csík a nadrágja ülepe felé, és a pillanat töredéke alatt arra is bevonat készül. Igen ám, de ennek vastagsága van, ezért István most úgy néz ki a megnövekedett feneké-

vel, mint akinek egy nagy barna csomagot kötöttek oda. Nem érzi nehéznek, de ahogy megtapogatja és hátranéz, meglehetősen ormótlannak látja.

Gondolja, úgy is egyedül van, hát leveszi a nadrágot, és valahogy eltávolítja róla ezt a valamit. És ekkor találkozik azzal a szörnyű felismeréssel, hogy a nadrágja nem jön le róla. Megijed. Húzkodja, nyomkodja. Leül a talajra, és így próbál megszabadulni tőle, de ehhez le kell vennie a cipőjét is. Kibontja a cipőfűzőt, majd meglazítja. Megfogja a sarkánál fogva a cipőt, és így próbál kibújni belőle, de hiába. Feszegeti, tekergeti, de bizony az a lába részévé vált, csak úgy, mint a nadrág.

Igyekezetében és ijedtében izzadni kezd. A homlokáról folyik az izzadság. Előre hajol. Így ül a felhőtenger partján, és próbál gondolkozni. Eszébe jut a lépcső. Körbenéz. Meg is látja bent az erdőben, amint unalmában szét-, és összerakja magát.

– Gyere ide Ötöske! – szólítja meg, de az vagy nem hallja, vagy nem figyel rá, mert változatlanul magával van elfoglalva.

Újabb izzadságcseppek gyülekeznek a homlokán, és indulnak el az útjukra. Legördülnek az orra mellett, és végül az álláról csöppennek le a fűszálak közé. Lenéz a sós, vizes cseppek után, és ha nem volna ennyire reményvesztett, talán még a felhőig is felugrana ijedtében. Az izzadságcseppeket ugyanis a fűszálak között megnyílt, lila színű száj szürcsöli élvezettel. A vörösös, kékeslila hasadék akkora, hogy egy nyúl is elférne benne, de nem nyuszi van benne, állapítja meg, amint jobban megnézi, de nem ám, hanem egy fészek. A fészekben pedig egy nagyon szép, barna és fehér kockás tollú, a sashoz hasonló madár.

– Köszönöm neked földi ember, hogy megmentetted a fiaim életét. Figyelni foglak, és ha szükséged lesz rám, akkor azonnal ott leszek. Ne félj semmitől! – mondja az István nyelvén, és felemeli a fejét.

A szemeivel, ami a csőre két oldalán van, belenéz a férfi szemébe, és abban a pillanatban megszűnik István feszültsége, félelme, és rossz érzése. Fel is ugrik azonnal, és ott helyben el kezd futni, hogy minél jobban izzadjon, és a sósvízből tudjon adni a madárnak. De bizony hiába a nagy igyekezet, mert egy csepp sem gyűlt össze. Visszaül az előbbi helyére.

– Sajnos nem tudok több sósvizet adni! – szól a nyitott szájban ülő sasnak.

– Ha sikerült volna megizzadnod, akkor sem fogadhattam volna el, mert nekem az volt a jó, amit az előbb akaratlanul is nekem ajándékoztál. Abban ugyanis benne van az egész eddigi életed. A szüleid, a szerelmeid, a sikereid és a kudarcaid. Egyszóval minden, ami az én gyermekemnek ahhoz kell, hogy az emberi érzést megismerje. Ezek gyűltek össze abban a kicsi sókristályban, ami felolvadt a pár csepp vízben.

És ahogy István hallgatja a madarat, rádöbben, hogy mennyire igaza van,

hiszen ahogy ott ült a felhőtenger partján, szomorúságában és kilátástalanságában minden eszébe jutott, amit az eddigi életében megélt.

Szegény szülei mennyire aggódhatnak érte, nem is beszélve a szerelméről, de neki mindig mennie kell valahová, valamerre. „Csak egyszer érjek haza, soha többé nem megyek el a városomból!” – ígérte magának abban a pillanatban, de mostanra ismét elfogja a kíváncsiság. És már nem is fél, hiszen nincs egyedül. Ráadásul az izzadság sóskristályból a sas madár mindent tud róla, ezért meg sem lepődik, amikor letről, a fészekből megszólal a madár.

– Így van István! Menj csak bátran a felhőtengerbe, Az Ez után, és én jönni fogok, ha kellek!

Így hát elindul a felhőtenger felé. Ezt még éppen időben teszi, mert már látja, hogy felé fordulva kezek emelkednek ki a fehérségből, de úgy, hogy közben körbe is fordítják a tenyerüket.

Óvatosan lépked a tengerben. A talpa alatt semmit nem érez. Olyan, mintha nem is érné a lába a talajt. Amint azonban a lába szárát eléri a felhőtenger, tüzes melegség futja át. Volt már lázas, nem is egyszer, de ez még sem ahhoz fogható, mert akkor nem érezte magát jól, most pedig kifejezetten kívánja, hogy a testét egyre jobban és jobban égesse belülről ez a forróság.

A lények hívogatják, és miután egyébként is akarja a tüzes meleget, tovább ereszkedik a mindent elborító fehérségbe. Érti, ahogy átcsap a feje fölött. A lélegzetét nem kell visszatartania, mert a levegő, amit a felhőtengerből beszív, jó illatú és édes ízű. A látása viszont teljesen elhomályosul. Alig tud kivenni maga előtt valamit is a nagy fehérségben. Meresztli, dörzsöli a szemeit, mert úgy érzi, hogy látna, de valamilyen hályog ereszkedett rá.

Erősen pislogni kezd, de mintha már hiába mozgatná a szemhéját. Nagy szörnyűség jut az eszébe. Odanyúl a kezével a szeméhez, és egészen közről látja az arcát. Látja az orrát, a száját, és a homlokát, de a szemét nem. Most körbefordítja a jobb kézfejét, és szembe néz a másik szemével, ami a bal tenyerében van.

Kétségbeesésében hatalmasat üvölt! Amennyi hang csak kifér a torkán, az mind egyszerre robban ki. A felhőtenger, talán ijedtségében, de lehet azért, mert nem tudja mire vélni az üvöltést, szétnyílik előtte, és István most egy magas felhőfal tövében áll. Próbálja a fejét jobbra, majd balra fordítani, hogy megnézzé, mi van előtte, vagy éppen oldalt, de hiába. Nem lát semmit, csak feketeséget. Mint amikor be van csukva a szeme.

Ekkor jön rá, hogy a keze ökölbe van szorítva. Amikor az a kétségbeesett és indulatos hang elhagyta a száját, akkor szorította ökölbe. Most kinyitja a tenyerét, és az odanőtt szemével körbenéz. Mind a két oldalán egy-egy nagyon magas, fehér felhőtenger magasodik, fölötte pedig a világoszöld égbolt, ami elé

lassan odakúszik egy nagy, zöld szemű, fehér emeletes felhő. István maga fölé emeli a kezét, és tenyérrel felfelé tartva nézi ezt a hihetetlen látványt. És akkor ismét elindul a barna, tüzes folyam. Most a felsőruházatát, az ingét veszi célba, és azonnal ráolvad a barnává, és különlegesen sima tapintásúvá váló anyag.

Hirtelen nem is tudja, hogyan nézze meg. Hiszen ha a kezével, az ujjával nyúl hozzá, akkor nem lát mást, csak a furcsa anyaggá vált inget. De azt meg nem tudja megállni, hogy meg ne tapintsa, mi lett az, ami a bőre részévé vált.

István fiatalemberként gyorsan tanul. Rájön, hogy külön-külön tudja mozgatni a kezeit. Így aztán még ugyan ott magasodik felette a fehér felhőtenger fal, de ő már azt próbálgatja, hogy hogyan tapintson, és nézze közről azt, amit az egyik kezével fog, míg a másikkal a fehér falból időnként különböző magasságokban előbukkanó Az Ezt, és társait figyeli.

Hirtelen félelmetes, fémes sikításhoz hasonló, fület sértő hang hasít bele a levegőbe. István mind a két kezével felnéz az égre, miután úgy gondolja, hogy onnan jön a mindent betöltő csikorgás.

A zöld szemes felhő az élére áll, és a tulsó vége eléri a világoszöld égboltot. És akkor egy pillanatra Szerencsés István meglátja az otthona kék egét, miközben a barna-fehér kockás sas madár a fényes, aranysárga nap felé repül.

Ez az egész talán nem is volt igaz! Talán csak látomás volt, de ezt ő most nem tudja eldönteni, hiszen az egész nem tartott tovább egy gondolatnál, és máris eltűnt. Az viszont most jut az eszébe, hogy ezeknek a lényeknek nincs is napjuk. Legalábbis ő eddig még nem látta.

Közben apró, fekete, kavicsszerű dolgok csapódnak az élére állt felhőnek, és miután összeütköznek, leesnek a felhőtenger tetejére. A csikorgó és sikító hang most a pergődob hangzásával keveredik.

Istvánnak nincs ideje bámulni az eseményeket, mert becsukódik felette a tenger. Nagy a csend a félhomályos fehérségben. A sok fekete kavicsszerűség egyre nagyobb sötétséget okoz lent a tengerben. Az Ez és társai egymástól egyenlő távolságra, kezüket a tenger fenekének támasztva guggolnak. Olyanok, mintha kővé váltak volna.

István, ahogy a tenyérsemével körbenéz, megdöbbenő képet lát. A tenger feneké egészen a látóhatárig, de lehet, hogy még azon is túl, ezekkel az összegömbölyödött lényekkel van tele. Felfordítja a kezét, mert egyre sötétebb van. Látja, hogy alig van már felette olyan rész, amit ne lepett volna be a feketeség. Belső áramlat kezdi nyomkodni a hátát. Kényszeríti, hogy ő is olyan pózt vegyen fel, mint az előtte lévők. István leteszi a kezét a tenger fenekére, és azonnal elalszik.

Bársonyos női énekhangra ébred. Nem emlékszik, mennyit aludhatott így, guggolva, a tenger fenekén. Felemeli a kezét a talajról. A ruhájához, és az arcához

akar nyúlni, mert hiába nyitja a szemét, nem lát semmit. Talán beragadt, fut át rajta a gondolat, de a következő pillanatban már lát, de nagyon furcsa képeket. Nehezen rakja össze magában, hiszen az egyik szemével a gumyszerű nadrágot és inget látja, míg a másikkal az arca bőrét. Ekkor döbben rá, pontosabban ekkor kezd visszaemlékezni a vele történetekre.

Most nem üvölt fel kétségbeesésében, hanem a tenyerében lévő szemeire koncentrál. Körbefordítja mind a kettő szemes kezét, és amit lát, azon úgy elámul, hogy még a szája is tátva marad.

Az Ez és társai a fehér, most már áttetsző felhőtengerben úsznak, vagy inkább lebegnek, de ha István jobban megfigyeli, akkor szállnak, és közben boldogan nevetnek. Rugalmasnak látszó, piros, labdaszerű játékot fejelnek és rúgnak egymásnak, de vannak olyanok is, akik el akarják kanalizni a másiktól. Az a piros valami pedig a gyorsaságtól időnként megnyúlik, mintha rakéta volna, de képes kocka-, vagy éppen tányéralakot is felvenni. Így aztán nagyon nehezen tudják irányítani a rúgással, vagy a fejeléssel. Amint észreveszik, hogy István figyeli őket, Az Ez mellé toppan.

– Gyere velem, földi ember, és mosd át, takarítsd ki a belső szerveidet! – mondja, és a lábával egy kicsit megbillenti az István fenekénél megvastagodott nadrágot.

Szerencsés István abban a pillanatban felemelkedik, és ő is repülni kezd a felhőtengerben. Próbálja magát irányítani, de nem tudja. Összevissza tekeredik és forog, és nem lát semmit. Hiába is teszi ki a kezét, a szemeivel csak egy nagy, összerakhatatlan kavalkádot lát. Az Ez érkezik ismét mellé.

– Szippants jó nagyokat, és gondoldj arra, hogy mit akarsz tenni! – magyarázza neki. – A ruha szabaddá tesz, és a gondolataiddal tudod irányítani! – állítja meg a lábával István egyhelyben forgását, aki, most, hogy egyhelyben lebeg, sokkal jobban érzi magát.

A kezével ismét körbenéz. A többiek változatlanul játszanak, bár ők ezt tisztításnak, és öblítésnek mondják.

Óvatosan arra gondol, hogy jobbra kellene repülnie, és abban a szempillantásban el is indul jobbra. Most ugyanezt teszi balra, aztán lefelé, majd felfelé. Egyre jobban belejön, amikor egy furcsa, labdaszerű piros dolog neki csapódik. Az oldalát találja el. Tüzesnek, forrónak érzi. Lenéz a helyére. Az ingből lett furcsa ruha kicsit megolvadt. Most már érti, hogy miért rúgják, és miért fejelik el maguktól olyan hirtelen és nagy erővel, és azt is megérti, hogy nem elvenni akarják egymástól, hanem ellenkezőleg, kitérni előle.

Figyeli a játékot. Most még fél közelebb repülni. A piros, tüzes valami felé száguld. Az utolsó pillanatban hajol el előle, és alig megy mögé vagy háromméternyit,

máris fordul vissza, és ismét őt veszi célba. István a gondolataival kezd repdesni, és kitérni előle. Úgy érzi, már nagyon hosszú ideje kergeti ez a labdaszerűség. Anyyira elfáradt, hogy alig tudja irányítani a gondolataival. Tudja, hogy a következő rohamot képtelen kikerülni. Felkészül, és ahogy a közelébe ér a piros tűzesség, nagyot rúg bele. Megfájdul a lába. Nem az ütődéstől, hanem az égéstől.

A kezével megvizsgálja a nyomát. A lábfejen egy hólyag keletkezett. Felemeli a kezét. Látja, hogy a többiek úsznak, repülnek a piros valami előtt. És akkor ismét meghallja a szép női énekhangot, és azt is meglátja, hogy a tenger közepén lévő zöld szem alatt szobaszerű építmény van. A helyiség falai hatalmas nagytű üvegből állnak, így azokon keresztül látható, a talán csak egy körömnyi nagyságú idős néni, aki ezen a csodálatos, bársonyos hangon énekel.

István a szép dallam hatása alatt észre sem veszi, hogy a piros labdaszerűség eltűnt, és hogy Az Ez lebeg mellette. A többiek félkörben állják őket körül, és csak egy út van nyitva előtte, ami pontosan a nagytűfalú szoba felé néz.

István a mellette álló felé fordul a tenyerével. Ahányszor csak meglátja őt, vagy valamelyik másik társát közelről, teljesen elbizonytalanodik, hiszen mindegyikük olyan, mint ő. Most már szinte tudatosan keresi a bajusznak azt a szőrszálát, ami mindig kiáll a többitől, mintha nem is oda tartozna.

Képzeljétek csak el, hogy ti mit gondolnátok, ha hirtelen egy éppen olyan kislánnyal, vagy kisfiúval találkoznátok, mint amilyenek ti vagytok? Sőt! Nem is egygel, hanem nagyon sokkal! Hát, ez történt ott lent, a felhőtenger mélyén, a varázslépcsőre rálépett Istvánnal is. Nem elég, hogy ott volt számtalan mennyiségben, és a hasonmásainak csak a lába volt több, mint neki, mert a szemeit már ő is a tenyerében tartotta, de ráadásul még a ruhája is megváltozott, és a bőre része lett.

Jó, az nagyon izgalmas, hogy tud repülni, vagy úszni a gondolat erejével, de ő ember, és továbbra is olyan ember akar lenni, akinek a szemei a homloka alatt vannak, az orra két oldalán, és ha úgy akarja, akkor szeretné levenni az ingét, a nadrágját és a cipőjét.

– A királynő ebédre hív – mondja mellette Az Ez.

Ez zökkenti ki a gondolataiból. Azon töprengett, hogy miképpen tudna megszabadulni erről a helyről.

– Én nem vagyok éhes – mondaná, de nem teszi, mert abban a pillanatban olyan erős éhség csavarja csomóba a gyomrát, amelyet még soha nem érzett.

Többen közrefogják, és egy láthatatlan, de a kísérői által ismerős úton elindulnak. Repülnek hol jobbra, hol balra, aztán spirálisan, aztán a testüket megnyújtva, aztán még úgy is, mintha pontosan az ellenkező irányba mennének,

mint ahol a királynő van. Hosszan repülnek. Végig ott van előttük a zöld szem, de mégis, látszólag összevissza úsznak a felhőtengerben.

Az egyik kanyarnál a gondolatai annyira elkalandoznak, hogy eltéveszti az irányváltást, és nagyot ütődik, bele a nem látható semmibe. A könyöke nem csak hogy megfájdul, de annyira meg is ég, hogy még a bőr is lejön róla. Erős, égő fájdalmat érez. A többiek rá sem hederítenek, úsznak tovább. És ez így megy – István becslése szerint – legalább három órán át. Aztán Az Ez hirtelen megáll, mert sok-sok körömnyi nagyságú néni állja az útjukat. Szemlátomást félnek a kicsi élőlényektől, pedig azok nem nagyobbak a körmömnél.

Istvánt előre nyomják, feléjük, ők pedig nekiesnek. Belepik az egész testét. Van, aki az orrán keresztül a szájába is belemegy. István egyre jobban érzi magát. Már nem fáj a könyöke, sőt, ahogy a tenyerét a lába felé fordítja, azt látja, hogy onnan is eltűnt az égés okozta hólyag. Valaki a fülét tisztítja, mások a hiányzó fogát pótolják, vagy a lyukakat keresik, hogy betömjék. A ruháját pedig nem csak kifényesítik, de azt érzi, hogy egyre jobban a teste részévé lesz.

Viszketni kezd a háta közepe, de még a gondolatáig is alig jut el ez az érzés, és az apró kezek máris enyhítenek a viszketésen.

Az Ez és társai visszavonulnak, és tisztos távolságból nézik Istvánt, és a tengernyi apró néni ténykedését, akik miután befejezik István kezelését, tuszkolni kezdik a nagyító házikó felé, és amint odaér az üvegfal mellé, nagyot taszajtanak rajta. István, mintha nem is lenne előtte az átlátszó, vastag fal, átrepül rajta. Amint beér a házba, újabb nénik jönnek elő, és mind a két tenyerére nagyítóüvegű szemüveget húznak. Ezzel néz körbe.

Előtte, bársony trónszékén ott ül a királynő.

– Üdvözöllek földi ember! – köszönti István számára is érthető nyelven, de énekelve. – Kérlek, egyél, aztán majd meghallgatlak!

Istvánnak nincs mit mondania, és ezt közölni is szeretné a körömnyi, de a nagyító szemüvegben ember nagyságúnak látszó királynővel, de ekkor ismét megkordul a gyomra. Körbefordítja a kezeit, és még a szája is tátva marad. Előtte a levegőben, pontosabban a felhőtengerben, mindenféle finomság úszik. A kezébe vesz egy szép nagy rántott húst. Tenné a szájába, de hiába próbálkozik, folyton mellé megy. Úgy dönt, hogy a másik tenyerével közben nézi, hogy mit csinál, és így végre sikerül megennie a rántott húst.

A levegőben mindenféle finomság van, és amikor már jól belejön az étel megfogásába, és a szájába helyezésébe, akkor már csak aprókat csipeget az előtte lebegő étkekből, mert így sok különlegességet megkóstolhat.

Persze, ha valaki is azt gondolná, hogy ezek az ételek mások, mint amit István

otthon megszokott, akkor téved. Ha nem tudná, hogy ő most egy különleges helyen van, ahol mindenki órá hasonlít, csak a többieknek kétszer öt lábuk van, akkor még azt is gondolhatná, hogy otthon ül az édesanyja asztalánál, és éppen a vasárnapi ebédjét fogyassza.

Itt is van madártej, amit ő nagyon szeret, aztán van csörögefánk, amit talán még annál is jobban. Szóval van itt mindenféle finomság, amit az édesanyja annyira finoman készít el, hogy annak nincs is párja. Krémessel fejezi be a lakomát.

Egy üdítővel tele pohár úszik felé. Megfogja. A nagyító nagyot koppan az üvegpohár oldalán. Hát persze, hiszen mind a kettő üvegből van. A szemüveg, és a pohár is. Az utolsó cseppig megissza a narancsitalt, és képzeljétek el, hogy a pohár abban a pillanatban köddé válik, eltűnik. Szerencsés István csodálkozik, de máris egy újabb pohár üdítőital lebeg előtte, amit a jobb kezével meg is fog, miközben a bal tenyerében lévő szemével figyeli. A furcsa színű ital pezsegni kezd. Biztosan szénsavas, jut eszébe, de abban a pillanatban el is engedi a poharat, mert annyira süti a kezét, hogy a tenyere közepében lévő szeme könny-nyezni kezd. De a pohár nem adja fel. István most a szája előtt érzi az üveg melegségét.

– Nem kérek többet! – kiáltja el magát.

A királynő ekkor feláll a trónszékről, és a mutatóujjával Istvánra mutat.

– Ettél és ittál! Te is az enyém lettél! – mondja mély hangon, és félelmetesen nevet hozzá.

És István már érzi is, hogy a térde annyira erősen elkezd fájni, hogy az szinte kibírhatatlan. Aztán olyan, mintha tűzzel égetnék. Megfogja és dörzsölgeti, de miután a tenyerében ott van a szeme, így csak az ujjával tudja masszírozni. És akkor mind a két térdénél kitapint négy dudort, ami előtte nő egyre nagyobbra, és nagyobbra.

– Neeem! – üvölti el magát, amikor ráébred, hogy neki is újabb négy-négy lába kezd nőni.

A körömnyi öregasszony pedig egyre hangosabban, és rikácsolva röhög rajta. István kétségbeesésében felnéz a zöld szemre, aminek a közepén ki lehet látni ebből a világból, és akkor ismét meglátja a hazája kék egét, és a szikrázó, gyönyörű, aranysárga napot. A másik oldalon pedig megjelenik a sok apró kavics, és nekicsapódnak a tányérszerű felhőnek.

István felfelé tartott tenyeréből könnycseppek záporoznak, ahogy a ronda felhő innenső oldaláról a szülőföldje gyönyörű kék egét nézi.

A túloldalon lassan sötétedni kezd, mert a sok apró fekete kavics szürkületet okoz. A boszorkány visszaül a trónszékre. Nem foglalkozik Istvánnal. A

fekete kavicssereget figyeli, és a védekező felhőt irányítja. És ekkor megjelenik Szerencsés István felett, az aransárga napból kirepülve, és őrlő gyorsasággal felé tartva a sas madár. Belehasít a zöld szembe, és máris ott terem István előtt. Csőrével kettőt koppint a férfi orrának jobb és bal oldalára, és máris a helyére kerül a szeme. Aztán a térde következik. Még éppen időben, hiszen már jó arasznyi nagyságúra nőttek a pótlábai.

Beszéd nélkül is értik egymást. A sastól egy kicsi, az egyik végén hegyes, a másikon pedig tompa kalapácsot kap. A madár a csőrével megüti a szoba üvegfalát, ami azonnal szanaszét törik, majd mindketten lerepülnek, leúsznak a többiekhez. Ők már a tenger alján guggolnak, és tenyerüket a fenék talajára szorítva alvásra készülnek, hiszen a sok apró fekete kavicsból egyre sötétebb van.

István és a sas madár mindegyikhez odamegy. István a kalapács hegyes végével az orruk mellé, a homlokuk alá üt kettőt, míg a tompa végével a térdüket kocogtatja meg. A sas madár ugyanezt a csőrével teszi, és lássatok csodát, az előbbi lények mind emberré változnak. És most már nem is kiköpött másai Istvánnak.

Odaérnek Az Ezhez. A sas madár mutatja, hogy István csinálja meg rajta a visszaváltoztatást. Ő így is tesz. És akkor, akkor olyan hatalmas meglepetésben van része, amit alig tud elviselni. Amint meglátja, hogy ki lett Az Ez-ből, először talán még a szívverése is megáll, utána meg olyan gyorsan kezd el kalimpálni, hogy majd kiugrik a helyéről. A következő pillanatban pedig már egymás nyakában vannak, és boldogan ölelgetik a másikat. Ami természetes is, hiszen nem mást ölel könnyes szemmel, mint rég nem látott édesapját.

És mire végeznek a tengernyi elvarázsolt emberrel, a felhőtenger fele már teljes sötétségbe kerül. A másik része felett viszont az ő drága, szépséges, és semmihez sem hasonlító kék ege, és aransárga napja van.

Megjelenik Ötöske is, és megnyújtja az első lépcsőfokát. István fellépne rá, de ott vannak vele a többiek is, akiket sikerült kiszabadítaniuk a szörnyű fogságból. És ekkor ismét meglátja a közben már a napba repülő sas madarat. Alig tudja a szemével követni, mert annyira gyorsan repül feléje. Csőrében sárga, fényes napsugarat húz.

Leér Istvánhoz, ő pedig a kezébe veszi a napsugarat, és nagyot lendít rajta. Úgy használja, mintha karikás ostor lenne, és bele-csap vele a fekete kavicsokba. Azok azonnal ráragadnak, és így most egy vastag, erős, a közepén fényes, a felületén fekete kavicsos kötélnek látszik. Ismét csettint vele egy jó nagyot. Most az üvegkalitka maradékát célozza meg. Amint az ostornak használt kötél eléri a királynő szobáját, az azonnal apró darabokra esik.

István felugrik a mellette ácsorgó lépcsőre.

– Fogjátok meg, és kapaszkodjatok bele jó erősen! – kiáltja és a napsugár kötélre mutat.

Így is történik. István a derekára tekeri a végét, és mind a két kezével átöleli a lépcsőt. Ötöske pedig, bár először a nagy tehertől beleremeg az igyekezetbe, aztán kicsit nehézkesen és lassan, összehúzva, majd magát kirúgva elindul a kék égbolt felé. És amint távolabb kerülnek ettől a furcsa helytől, ismét ördögös gyorsasággal közlekednek. A jellegzetes lépcsőmozgással átrepülnek a csillagok közötti ösvényeken, kikerülik az űrszemeket, és a poros űrfelhőket.

Nagyot dobban a szívük, amikor meglátják az ő szép földjüket, majd a hazájukat, aztán a városukat, végül pedig az udvarukat. Közben, aki éppen az otthona felett repül, az elengedi a napsugár kötelet, és boldogan pottyán le, haza.

Végül már csak ketten maradnak. István, és az édesapja. Ők már a lépcsőn ülve várják, hogy hazaérjenek.

Utána sokat mesél az édesapja az ottani élményeiről. Elmondja, hogy a fő rossz az apró fekete kavicsokkal mutatja meg magát, aki az egész világminőségben arra törekszik, hogy magához szippantsa azokat az embereket és élőlényeket, akik vigyázatlanok. Ő is így járt.

– A nyár elején – meséli a fiának, Szerencsés Istvánnak –, egész nap kint voltam a tűző nap alatt. Még egy inget sem vettem magamra, sőt, napvédővel sem kentem be a hátamat. Nem vettem észre azt a sok apró fekete kavicsot, amik belelepték a testemet, mert elvakított a napfény. Elájultam, és miután felébredtem, már Az Ez voltam. Amikor megláttalak, édes fiam – fogja meg közben István kezét –, nagyon megijedtem. El sem tudtam képzelni, miképpen tudunk majd megmenekülni? Tudtam, hogy hol fészkel a sas madár. Csak benne bízhattam. Azért is vezettelek arrafelé. Mást nem tehettem, hiszen állandó megfigyelés alatt voltunk. Az a különleges lény minden szemével minket nézett. Az összes fűszál, bokor, fa, felhő és tenger a szemeivel mind-mind minket követett. A szánkról olvasta le, hogy mit beszélünk egymással. Már azt gondoltam, soha nem szabadulok meg onnan, de hála a lépcsőnek, és főleg neked, édes fiam, nem így történt.

– És a királynő, a boszorkány? – kérdezi István az édesapjától.

– Ó, hát ő is pontosan olyan rab, mint amilyenek mi voltunk, csak ő máshonnan került oda. És a fák, a bokrok, a fűszálak, és minden, amit láttál, azok mind valahonnan elrabolt élőlények voltak, akik szintén rabságban élnek, és nekik talán még rosszabb az életük, mint amilyen nekünk volt. Minden reggel nagy fizikai erőfeszítést kellett tennünk a felhőtengerben. A tüdőkbe juttatott méreggel érték el, hogy úgy viselkedjünk, ahogy ők akarják, és olyanok legyünk, amilyenek elképzelték bennünket. Ezért kergetett bennünket a tüzes piros golyó is.

A legjobb akkor volt, amikor becsukhattam a markomat, és aludni kezdtem. Akkor mindig rólatok – édesanyádról, rólad, a barátaimról, az ismerőseimről, az utcában lakókról, a házról, az egyedülálló réti fáról, a cseresznyéről, a finom görögdinnyéről, és még felsorolni sem tudom, mennyi mindenről – álmodtam. De a kék ég az aransárga nappal, a lelkemben állandóan világított.

– És miért teszik ezt velünk, meg a többiekkel? – kérdezősködik tovább István.

– Régen, nagyon régen, amire már senki nem emlékszik, csak szájról szájra terjed, azon a helyen is olyan emberek éltek, mint mi. Éppen úgy voltak nekik is házaik, családjuk, foglalkozásuk, mint nekünk. A gyerekek többnyire játszottak, és közben sokat tanultak, hogy felkészüljenek a felnőtt időszekekre. Egy fontos dologgal viszont elfelejtettek foglalkozni. Az pedig a szülőhelyük volt. Először csak szemeteltek. Gondolkozás nélkül használtak el és fel mindent, amit az ot-tani természet nekik megmutatott. Később, amikor már akkora szeméthegek lettek, hogy a sportolóknak azok megmászása jelentette az igazi kihívást, akkor kitalálták – mert már bántotta a szemüket –, hogy el kell rejteni a tenger fenekére, és a talaj alá. Ezzel aztán még nagyobb bajt okoztak. Azt vették észre, hogy már hiába használnak mindenféle vegyszert annak érdekében, hogy meg-teremjen a búza, a burgonya, a mindenféle gabona és gyümölcs, a növények nem hoztak virágot és termést. A tengerekből pedig kifogytak a halak. Nagy éhínség és betegség söpört végig közöttük.

És ekkor ahelyett, hogy változtattak volna az addigi életükön, elkezdtek fegyverkezni. Voltak olyanok, akik ugyan felszóltak, és elmondták az okot, a hibát, és azt is, hogy mit kellene tenni, de elhallgattatták őket.

Háborúzni kezdtek, és a vége az lett, hogy mostanra már senki és semmi nem maradt, csak a sok kicsi fekete kavics. Ők hordozzák magukban az emlékeket, és azon igyekeznek, hogy ismét olyan legyen a szülőhelyük, mint régen, nagyon régen volt – fejezi be a történetet Szerencsés István édesapja.

Az első lépcsőről, az Ötöske első fokáról ezt mesélte nekem akkor az öreg. Még elmondta azt is, hogy azóta bármerre megy, mindenhol elmondja: ha nem akar-játok, hogy a tenyeretekben legyen a szemetek, és kétszer öt lábbal menjetek, és egyformák legyetek, és valamelyik tenger mélyén rabságban éljeteK, akkor vigyázzatok, nagyon vigyázzatok! De ne csak közvetlenül magatokra, hiszen a környezetetek is ti magatok vagytok! És ugye nem felejtjük el, hogy ott is a szemeteléssel, a víz pocsékolásával, a felesleges fűtéssel és világítással kezdődött minden, aztán az élővilág, a fák, a bokrok, és az állatok kipusztításával folytatódott.

Akkor ott, az út szélén, ahol leültünk, elámultam, hogy milyen sokat látott az öreg. Ő pedig megigazította a barna kalapját, és indulni készült. A lépcső kinyi-

totta, majd összecsuksa magát, aztán alaposan megnyújtotta a lépcsőfokokat.

– És másfelé nem volt, bátyám? – kérdeztem tőle, hiszen nem csak kíváncsivá tett a lépcsővel való utazás lehetősége, de kicsit el is szomorodtam, hiszen én is láttam, amit láttam.

Ott, az út melletti füves részen, és a vizes árokban is eldobott műanyag palackok, csomagolópapírok, cigaretta csonkok, és mindenféle szemét hevert szanaszéjjel.

– De igen! – felelte. – Azért Ötöske a neve a lépcsőnek, mert öt felé tud vinni. Illetve négy, az az öt, hiszen az ötödik lépcső itthon van, a mi hazánkban – mondta.

Láthatta a szememben az érdeklődést, mert visszaült mellém, és folytatta a barátjának és a társának, a lépcsőnek a varázslatos történetét.

A második lépcső

István boldogan ér haza erről az elvarázsolt helyről. Elmeséli a barátainak és a barátnőinek, hogy mi történt vele, de bizony azok hitték is, meg nem is.

Először még bosszankodik is miatta, de később már nem érdekli. Azt azért mindig elmondja, és példát is mutat, hogy mit hogyan szabad csinálni, és mit hogyan nem, de ezen túl igazából nem sok mindent tesz.

Az édesapja többször is hívja, hogy menne-e segíteni neki ebben, meg abban, de bizony Istvánnak nem sok kedve van. Inkább a haverokat választja. Van olyan időszak, amikor hetekig sem látja a szülőket. Felhívja ugyan őket telefonon, hogy megkérdezze, hogy vannak, de arra már nem figyel, mit mondanak neki.

Dolgozik, és éli az életét, és azt gondolja, ez így is van rendjén. A munkahelyén megbecsülik, a barátai szeretik, és mégis, sokszor érzi úgy, hogy nem elég boldog. Ilyenkor elmegy valamerre szórakozni, kikapcsolódni, esetleg nagyokat kirándulni. Sokat jár ebben az időszakban külföldre is, de ez is csak átmenetileg segít.

– Nőszülnöd kellene már! – mondják neki az ismerősei, amikor ránéznek az ábrázatára.

– Ráér az még! – válaszolja, de nem mindig sikerül nevetnie közben.

Később, ha telefonál a szülőknek, nem tudja miért, de lelkiismeret furdalása lesz. Nem jó ez sem, ezért már a telefonhoz is ritkábban nyúl. Az Ötös, akit az ismerősök csak egyszerűen Ötöskének hívnak, mindeközben be van zárva a beépített szekrénybe. Egyik alkalommal István a kedvenc régi nadrágját keresi, amikor a kabátok mögül előugrik a társa és barátja.

– Hát te? – kérdezi tőle, de menten át is öleli, mert teljesen megfeledkezett

róla. – Itt bujkálsz, miközben én ... – de csak legyint egyet, mert ismét rossz lett a kedve.

De hát azért barát a barát, hogy akkor legyen ott, amikor baj van! Most is így történik. Ötöske kipattog a szekrényből, és csak ennyit mond:

– Gyere István! – és megnyújtja a második lépcsőfokát.

István vonakodva lép fel rá. Nincs kedve semmihez, de azért a barátja kedvéért megteszi. És abban a pillanatban, ahogy a talpa a lépcsőre ér, az azonnal megnyújtja, majd összecsukja magát, aztán darabokra szedi a lépcsőfokokat, hogy utána abban a jellegzetes lépcsőkanyarban ragassza újra össze.

Így száguldanak hetedhét országon át, sőt a naprendszert is elhagyva, egy idegen hely felé. Hirtelen állnak meg. Hiába kellett útközben még egy napkitörés elől is elhajolnia Istvánnak, pontosan olyan helyre érnek, mintha bizony csak otthon lennének. Itt van például az utca, ahol ő lakik, és ott vannak előtte azok a házak is, a járda melletti fákkal együtt, amiket már becsukott szemmel is le tudna rajzolni.

De, ni csak, még sem otthon van, marad tátva ámulatában a szája. Itt az emberek nem egyedül, hanem többen együtt járnak. Ott jön szemben a szomszédja, és vele együtt a felesége, és a két gyermeke. Ebben még semmi szokatlan nincs, de képzeljétek el, hogy mindnyájan egy cipőben, vagy egy papucsban vannak. Egyszerre lépkednek, mert csak így tudnak haladni. Közben a gyerekek a nagy cipőből kiugorva elelszaladgálnak, de éppen csak egy lépésnyit, mert a talpukat szúrja a kavics, és egyébként is csak azért lépnek ki a szülők mellől, hogy utána még boldogabban bújtassák vissza a lábukat a közös cipőbe.

Ha valaki azt gondolná, hogy így lassan tudnak haladni, az téved. Ellenkezőleg! Nagyon gyorsan mennek, és olyan boldogok, hogy ha István csak rájuk néz, máris mosolyra húzódik a szája.

Amott idős embereket lát, akik nagyméretű papucsban igyekeznek az óvoda felé, ahonnan később az unokájukkal jönnek ki, aki mögéjük lép, a papucsba. Már éppen elindulnak visszafelé, amikor szembe találják magukat a kisgyermek szüleivel. Ők is együtt vannak, egy cipőben. Megállnak. Kicsit beszélgetnek, majd a nagyszülők a kezükbe veszik a közös lábbelijüket, és beleugranak a szülők papucsába. Nagyokat nevetve, és egymás szavába vágva mennek hazafelé.

István csak áll, és hitetlenkedve bámul. Már éppen feltenné magának a kérdést, hogy hogyan tud a lábbeli ilyen hirtelen megnyúlni, amikor egy magába roskadt, hajlott hátú fiatalember jön felé. A lábán a cipő hol többszemélyesre megnyúlik, hol pedig összezsugorodik. István észreveszi, hogy akkor lesz nagyobb a lábbeli, amikor a fiatalember maga mögé néz, és miután látja, hogy nincs ott senki, visszazsugorodik egyszemélyes cipővé.

– Elvesztette a családját! – mondja Istvánnak a lépcső, aki ott lebeg mellette.
– Itt a cipő, a papucs, a csizma, és minden más lábbeli a szeretet, és a biztonság kifejezője. Amikor belelépsz egy közös lábbelibe, abban a pillanatban megérezed azt a szeretetet, amivel körbevesznek, és azt a biztonságot, amit a közösség ad neked – mondja Ötöske. – A legnagyobb biztonságot a szeretet adja. Ezért igyekeznek az itteni emberek akkora cipőre szert tenni, hogy a családjuk minden tagja, a le-, és a felmenők is beleférjenek, ha a helyzet úgy hozza. Ilyenkor a saját cipőjüket a kezükbe veszik, mint ahogyan az előbb láthattad.

István elgondolkozva nézi az ismerős utcán járkáló embereket. Ha valaki egyedül van a cipőjében, akkor nagyon siet, és gyakran visszanéz maga mögé, le a lábához, és ilyenkor mindig megnyúlik a lábbeli. Otthon biztosan várja a gyermeke, vagy a szülei, jut eszébe.

Sokan egy papucsban mennek. Már messziről látszik, hogy kik azok, mert nekik a mosoly le nem hervad az arcukról.

– Menjünk, siessünk! – biztatja a barátját, és felugrik a lépcsőre.

Hamar hazaérnek, és István még annál is hamarabb ott terem a szülői ház ajtajában. Az előszobában beleugrik az édesapja papucsába, és boldogan öleli meg mind a két szülőjét. Aztán a testvérei következnek. És azóta, ha bármerre, és bárkihez megy, azonnal felveszi azt a papucsot, ami előtte van. A saját lakásában pedig külön kikészíti a lábbeliket a vendégeknek. Azt akarja, hogy lássák, itt szeretettel fogadják őket, és biztonságban vannak.

Attól kezdve István arcáról eltűnik a szomorúság. Ha netán valamiért mégis rossz kedve van, akkor két perc alatt ott terem a szülőknél, és belebújik a papucsukba.

Közben felesége is lett, és két gyermeke. És lássatok csodát! A gyerekek, amint járni tudnak, azonnal felhúzzák a lábukra a szülők szandálját, cipőjét, és nagy nevetéssel és boldogsággal lépegetnek benne.

Hát ez volt a második lépcső varázslata.

Miközben az út szélén üldögélve mesélte ezt nekem az öreg, a bajsza vége állandóan mozgott a mosolygástól. Bizonyára visszagondolt a fiatalkori élményeire. Közben többször is a bakancsára tévedt a tekintete, és képzeljétek el, hogy ott, előttem nyúlt meg olyan hosszúra, hogy talán még tíz ember is elfért volna benne.

– Van családja? – kérdeztem tőle.

– Hát persze! – válaszolta büszkén. – Három gyermekem, öt unokám, és hét dédunokám van. A feleségem éppen a legkisebbekre vigyáz.

Ezek után már természetes volt, hogy addig nem engedtem el Szerencsés Istvánt, amíg el nem mondta a többi lépcsőfok történetét is.

A harmadik lépcső

A következő lépcsőfok kipróbálásáig István már nem várt olyan sokáig. Miután hazaért az egy cipőben járók közül, és életét a rendes, boldog kerékvágásba terelte, az egyik reggel, ami éppen szombatra esett, gondolt egyet, és hívta a barátját.

Ötöske azonnal ott terem mellette. Már nincs bezárva a beépített szekrénybe, de nincs ám, hiszen ekkor már nem csak Szerencsés István, de az utca lakói, sőt, az ismerősök, és még azokon kívül is sokan tudják, hogy ő nem csupán egy egyszerű lépcső, hanem ő az, aki varázsolni is képes. Sokan jönnek el hozzájuk, és kérik tőle, hogy vigye el őket valamilyen varázslatos helyre, de Ötöske erre nem hajlandó. Ezekre a kérésekre rendre azt feleli:

– Nekem egy barátom van, és ő az útitársam is. Csakis vele utazok, mert a varázslathoz nem elég, hogy én legyek, de kell hozzá egy olyan társ is, aki érzi, látja, tudja, hogy ez most csak neki szól, de általa mindenkinek. Tehát, általa! – nyújtja meg magát, és ilyenkor úgy néz ki, mintha egy nagy mutatóujj lenne.

Hát így esik, hogy a lépcső nyújtózik egy jó nagyot, és István lába elé teszi a harmadik lépcsőfokot. No, aztán már neki sem kell mostanra kétszer mondani. Ugrik is fel rá azonnal, hiszen a kíváncsiság annyira fúrja az oldalát, hogy alig győzi kivárni, most vajon milyen helyre viszi el a barátja.

Ahogy a lépcső összegömbölyödik, majd szétszedi, és összeragasztja magát, aztán pedig jó nagyokat kanyarodik, egészen a felhők aljáig emelkedik.

István leül a lépcsőfokra, hogy még nagyobb biztonságban legyen. Arra számít ugyanis, hogy miután nagy sebességgel elindulnak a csillagok között, figyelnie kell majd az űrben ott hagyott mindenféle szemétre, no meg, mint legutóbb, a napkitörésre is, ami, ha nem hajol el előle időben, könnyen a vesztét okozhatja. Igen ám, de a lépcső most nem mozdul. Ott lebeg egy helyben a szép, fodros, fehér felhő alatt.

„Biztosan gondolkozik a barátom” – gondolja István, ezért nem szól semmit. Aztán, egy bizonyos idő múlva, a lépcső felső foka előrehajol, úgy, mintha ott lenne a szeme, és lenéz a föld irányába. István is így tesz. És lám, lássatok csodát, egy szigetet látnak maguk alatt.

A lépcső lejjebb ereszkedik. Innen már jól ki lehet venni, hogy mi történik ott lent.

A szigeten csak gyerekeket lehet látni, akik minden oldalról ugrálva mennek a földrész közepe felé. István egyre nagyobb érdeklődéssel nézi a sok, páros láb-bal ugráló gyermeket, és ahogy még lejjebb ereszkednek, nagyon elcsodálkozik, mert hirtelen meglátja, hogy az ő kisfia is ott ugrál a többiekkel együtt.

– Mit csinálsz itt édes kisfiam? – kiabál le a lépcsőről. – Már megint nem fogad-

tál szót, ugye? Pedig mielőtt eljöttem otthonról, elmondtam, hogy mit csinálj, és te meg is ígérted. Erre azt látom, hogy itt – amit nem is tudok, hogy hol van –, ugrálsz és játszol a barátaiddal! Édesanyád nagyon szomorú lesz. Bizonyára most sem pakoltál össze otthon, ugye? – korholja a gyereket.

Ő azonban fel sem néz rá, hanem a többiekkel együtt továbbra is páros lábbal ugrál a sziget közepe felé. István fejét elönti a méreg. Micsoda nevetlenség, hogy nem elég, hogy a fia nem fogadott szót, de még nem is hallgat rá.

– Menjünk gyorsan utánuk! – biztatja Ötöskét, aki kinyújtja magát, majd a kanyarban összehúzódik, aztán ismét kinyújtja magát, és ismét összehúzódik, és máris ott vannak egy lépcsőfokkal a sziget felszíne felett.

István eddig ült, ezért most feláll, hogy leugorjon a lépcsőről, amikor észreveszi, hogy sziget szélénél, a tengerből újabb és újabb gyerekek jönnek ki, és nem is akárhogyan, de nem ám! Képzeljétek el, hogy mindegyik egy kis sámlin, vagy széken ül, mint ha az ló volna, és azzal üget ki a partra. És amikor a székek lába a sziget talajára ér, eltűnik alóluk.

István egyik ámulatból a másikba esik, hiszen mindez előtte történik.

– Ni csak! – mutatja a barátjának, Ötöskének. – Hová tűnnek a székek? – kérdezi, amikor látja, hogy alig érnek ki a vízből, máris köddé válik a fa, némely esetben a fém, vagy a műanyag alkalmazhatóság.

Ezen a gyerekek is csodálkoznak, de nem sokáig, mert amint eltűnik alóluk a szék, máris egy kötél kúszik ki a földből, és tekeredik rá a lábukra, és olyan szorosán tartja a bokájukat, hogy egyáltalán nem tudnak tőle lépni.

– Aki elsőnek ér a sziget közepére, és beleugrik az ott rajzolt körbe, arról leesik a kötél, és hazamehet – mondja magyarázatként a lépcső, miután látja, hogy István szájtátva bámulja az előtte zajló eseményeket.

– De miért? – kérdezi.

– Gondolom azért, mert nem fogadtak szót – válaszolja. – Ahelyett, hogy tették volna azt, amit egy jól nevelt gyerek tesz, bizonyára mindig csak játszottak, rendetlenkedtek. Így aztán a szék elrepítette őket ide. Ha elég ügyesek és elsőnek érnek a célba, akkor hamar hazaérhetnek, ha pedig nem, akkor bizony újból előlről kell kezdeniük!

És valóban! István látja, hogy az ő fia is hiába siet annyira, mégis lemarad, és most igyekszik vissza a sziget széléhez, hogy újra próbálkozzon. Sokan elesnek a nagy igyekezetben. Vannak olyan gyerekek, akik segítenek nekik felállni, hiszen összekötözött lábakkal még az is nagyon nehezen megy. De így a segítők is jól járnak, mert ha az, akit megsegítettek, elsőnek ér be a körbe, akkor róluk is eltűnik, és visszahúzódik a föld mélyébe a kötél.

István közben lenéz a lába alá, ami éppen hogy eléri a talajt, de azonnal vissza

is rántja. Képzelmek, mit látott meg! Már az ő talpa alatt is kinyújtotta a fejét egy vastag kötél.

– Hű, a mindenit! – mondja ki hangosan. – Teljesen elfelejtettem, pedig megígértem! – csap a homlokára. – Menjünk gyorsan haza Ötöske, mert elviszem a gyerekeket az állatkertbe! Már hetek óta biztatom őket!

– De hát a te fiad itt van! – szól vissza a lépcső.

– Mire hazaérünk, ő is legyőzi a többieket, meglátod! Ügyes gyerek az én fiam, még ha időnként kicsit szófogatlan is – válaszolja, de Ötöske ezt már nem hallja, hiszen annyira gyorsan repülnek és kígyóznak, hogy a fülük mellett süvöltő szél elviszi a hangot.

Éppen hetet számolt István, és máris otthon vannak. Azonnal megy be a házba, és képzeljétek el, hogy abban a pillanatban érkezik meg a kislánya is, és máris pakolja össze a játékait. Amint végez, odamegy az édesapjához. Egymás szemébe néznek, és a kislány boldogan ugrik fel az apukájára. Összeölelkeznek, majd kiabálnak a másik két gyermeknek is, akik lányok. Nagy örömmel indulnak el az állatkertbe.

Soha nem beszéltek a szigetről, ahol azok a gyerekek vannak, akik szófogatlanok, és azok a felnőttek, akik sokszor nem tartják be az ígéreteiket, de elég volt, ha csak egymásra néztek, és máris tudták, hogy mi a dolguk.

Hát így esett az Ötöskével való harmadik lépcsős kirándulása Istvánnak, akivel ott, az úton találkoztam. Ahogy mesélt, rám nézett.

– És maga, Pusztai Róka, hányszor volt már ezen a szigeten? – kérdezte, és a bajsza széle kicsit megmozdult a mosolytól, ami a szája szegletében bujkált.

Szembenéztem vele és elvörösödött az arcom. Ekkor jöttem rá, hogy már korábban is láttam Szerencsés Istvánt, és hogy ott, azon a szigeten is találkoztam vele. Ezért volt nekem annyira ismerős, csak hát az már régen volt, hiszen akkor nagyon megtanultam, hogy az ígélet szép szó, ha megtartod, úgy jó! Mint ahogyan a közmondás is tanítja.

A negyedik lépcső

Amint ott ültünk a füves út szélén, István annyira belemerült a lépcső varázslatainak a mesélésébe, hogy már nem is kellett a folytatásért biztatnom. Mondta is azonnal, mihelyt befejezte az előző lépcsőfok történetét. Elmerengve a múlton, kicsit megsimította a bajuszát, és mesélni kezdett. Most ezzel folytatom.

Szerencsés István, miután Ötöske barátja három különleges helyre már elvitte, nagyon kíváncsi lett, hogy mi lesz a következő hely. Elhatározta, hogy szomba-

ton megkéri, repítse el a negyedik lépcsővarázslatra. Meg is beszélte a családjával, hogy utazni fog. Na, persze, gondolhatjátok, hogy a felesége és a három gyermeke is vele akart menni. Lett is ebből nagy veszekedés, mert István hallani sem akart arról, hogy bármivel is kockáztassa a szerettei testi épségét, és miután elmondta az érveit, a családja is aggódni kezdett érte.

– Mi lesz velünk, ha történik veled valami? – kérdezte sírva a felesége.

Na, több sem kellett a két lányának és a kisfiának.

– Nem engedünk el egyedül apu! – ölelték át olyan erősen, hogy mozdulni sem tudott.

Ezek után nem volt mit tenni, mind az öten felálltak az Ötöske negyedik lépcsőfokára. Na, ez aztán neki egy kicsit sem tetszett, mert hiába nyújtózott, és húzódott össze remegve, csak nem sikerült elindulnia. Bizonyára már ő is kezdett kicsit korosodni, és talán a sok utazás is gyengébbé tette, de nem adta fel. Újra és újra nekigyürkőzött, és olyan hosszúra megnyújtotta magát, hogy az ötödik lépcsőfoka már majdnem a felhőig ért. Ők a negyediken már a madarak repülését nézték, de az első lépcsőfok még mindig a földön támaszkodott. És akkor az udvaron lévő fűszálak közül egy szürke kiséger jött elő a lyukából, és szaglászni kezdett a lépcső lábánál. Ettől aztán úgy megijedt Ötöske, hogy azonnal felhúzta magát, és szédületes sebességgel elindult.

Szerencsés Istvánék leültek a lépcsőre, mert belesédültek a sok kanyargásba. Olyan volt, mintha a hullámvasúton rohannának. Le-föl, jobbra-balra, majd hol az egyik, hol pedig a másik irányba dőlve. Egyszer a fejükben érezték az összes vérüket, máskor meg teljesen elfehéredtek, úgy kiszaladt a fejükből a vér. Amikor zuhantak, vagy éppen kanyarogtak, egyre hangosabban sikongattak, majd pedig olyan hirtelen álltak meg, hogy el sem hitték.

Lenéztek maguk alá, de bizony ott, nagyon-nagyon messze, csak nagy tengereket, és a szárazföldet lehetett látni. Szerencsés István éppen meg akarta mutatni a gyerekeinek, hogy hol van a hazájuk, amikor észrevette, hogy egy furcsa felhő támaszkodik neki a lépcsőnek.

– Megérkeztünk! – szólalt meg Ötöske.

István, a felesége és a három gyermeke kiléptek a sima, fényes felületű felhőre. Ott álltak mind az öten egymás mellett, és még sem látták a másikat. Ezzel szemben viszont, bármerre is néztek, mindenhol önmaguk tükörképét látták. De ez nem az a látvány volt, mint amit eddig megszoktak. István jobb oldaláról egy olyan önarcképe nézett vissza rá, akinek égnek állt a haja, borzos volt a bajsza, üvöltő a szája, ökölbe volt szorítva a keze, a feje vörös a méregtől, és közben fenyegetően meresztgette a szemét.

Megijedt ettől az önmagától, és a másik oldala felé nézett. Itt pedig a tefonnal a fülén magyarázó, komoly arcú, de egyáltalán nem szerethető énje volt. Gyorsan elfordította a fejét egy másik irányba, de bármerre is tekintett, mindenhol egy teljesen más Szerencsés István nézett vissza rá. Végre megtalálta azt, aki a legjobban tetszett neki. Itt a gyermekeivel játszott. Labdáztak. Amott pedig mind az öten az asztalnál ültek, és nagy békeességben ebédeltek.

– Ni csak! – fedezte fel egy újabb, neki tetsző énjét, ahol a három gyermeke éppen lebirkózta a szoba szőnyegén.

Élvezettel szemlélte önmagát, amikor ismét egy újabb tükör jelent meg előtte, ahol könnyes szemmel, szomorúan nézett maga elé.

– Meghalt a nagyanyám – suttogta, és most is elhomályosodott a szeme a látványtól, ahogy a két kislánya, majd a kislánya is átölelte a nyakánál.

A tükrök gyorsan váltottak. Nem is kellett odébb mennie egy lépést sem, mégis mindig egy másik énjét mutatta. Most ismét egy magából kivetkőző Szerencsés Istvánt látott, aki kiabálva követelte, hogy rend legyen, meg minden úgy történjen, ahogy azt ő mondja. Ahogy elnézte magát, egyre kevésbé tetszett ez az arca. Sietett volna tovább, de a felhő nem engedte. Ekkor elfordította a fejét, de képzeljétek el, hogy bármerre nézett, mindenhol ezt az önmagát látta.

– Elég, elég! – kiabálta, és megnyugodott, mert ismét a szép, a jó, és a szeretetben élő embert, és apát látta.

Lehet, hogy ez az egész nem tartott sokáig, csak pillanatokig. Ki tudná megmondani, hiszen az út nagyon hosszú volt idáig, és az is biztos, hogy István nagyon elfáradt. Gondolta, leül. Már éppen készülődött, hogy lepihenjen a tükrös felületre, amikor minden eltűnt, ami eddig önmagát mutatta, és újra a családtagjai voltak mellette.

Valószínű, hogy ők is hasonló tükörképeket láthattak magukról, mert szó nélkül mentek vissza, és kapaszkodtak fel a lépcsőre.

Visszafelé kicsit gyorsabb volt az út, és Ötöske sem szólt hozzájuk. Amint leértek a házuk elé az udvarba, máris bementek a házba, és mindenki lefoglalta magát valamivel. A gyerekek pakolásztak, és a játékaikat rakosgatták, a felesége a konyhában ügyködött, ő pedig a papírjait tologatta az asztalon. Aztán mindannyian szinte egyszerre indultak el a másik felé, és a nappaliban összeölelkeztek. Erősen szorították egymást. Annyira erősen, hogy levegőt is alig kaptak. Nagy boldogság töltötte el őket.

– Én nem fogok többet olyan lenni, mint amilyennek láttam magam! – mondta István, de még be sem fejezte a mondatot, amikor a felesége és a gyerekek is ugyanezt mondták. Amikor pedig meghallották, hogy a többiek is fogadalmakat tesznek, nagyot nevettek örömeikben.

– Magunknak fogadjuk meg, ne a másoknak – mondta István –, mert annak lényegesen erősebb a hatása, hiszen ha nem tartjuk be a magunknak tett ígéretet, hogyan nézünk majd szembe a tükörrel? Igaz, gyerekek? – nézett a fia, és a két lánya felé.

– Igen, apukám! – válaszolták egyszerre, de azért nem állták meg, hogy ne mondják ki hangosan a fogadalmaikat:

– Nem fogok rendetlenkedni, nem leszek irigy, mindig jószívű leszek, nem hisztizek, szót fogok fogadni! – és így tovább.

Szó volt itt még a spenótról, a ropiról, meg mindenféléről.

– Hát te, drága kedvesem? – fordult István a felesége felé.

– Én? Én csak úgy, mint eddig, szeretlek, nagyon szeretlek benneteket! – mondta, és ismét átölelték egymást.

Hát ez volt a negyedik lépcső varázslata.

Amikor István a mese végére ért, megkérdezte tőlem.

– Aztán, Pusztai Róka, kegyed milyennek látja magát? Volt már azon a tükörfelhőn? – nézett rám érdeklődően.

Én pedig elgondolkoztam. De nem azért, mintha nem tudtam volna azonnal válaszolni, hiszen persze, hogy én is voltam már ott, hanem azért, mert attól kezdve bizony az én életem is megváltozott.

Az ötödik lépcső

Ezután hosszú ideig, ami lehetett talán három év is, Ötöske nem utazott sehová. Miután a nappali sarkában kialakítottak neki egy helyet, általában ott üldögélt, és figyelte a ház életét.

Szerette nézni a televízióban azokat a műsorokat, amikor az országunkat, Magyarországot tájait, és az ott élő embereket mutatták be.

István és családja is élte a mindennapi életét. A szülők dolgoztak, a gyerekek iskolába jártak, és sportoltak is. Az egyik zongorázni tanult, a másik rajzszak-körre járt, és mindegyiknek volt valamilyen hobbija, így aztán Ötöskére egyáltalán nem volt idejük. Illetve, hogy egészen pontosan fejezzem ki magam, eszükbe sem jutott a lépcső, de ő nem haragudott. Látta, hogy mennyire elfoglalt az egész család.

Egyszer aztán, a következő tavaszon, amikor István felesége elhatározza, hogy a hétvégén nagytakarítást csinál, nagy esemény történik. Amikor a takarítással a nappali sarkához ér, és el kezdi leporolni Ötöskét, a lépcső kicsit megremeg, és a válla felett rákacsint Istvánra. Ez a baráti jel megdobogtatja Szerencsés István szívét, és abban a pillanatban eszébe jut, hogyan találkozott a legfontosabb, és

a legjobban szeretett barátjával, és még az is, hogy az utóbbi időben mennyire elhanyagolta. Megy is oda hozzá azonnal. Megfogja a jobb és a bal oldalát, kicsit megszorogatja és végigsimítja. Addigra már a takarításban részvevő gyerekek is ott vannak mögötte, és figyelik a két elválaszthatatlan jó barátot.

– Mutatni szeretnél valamit? – kérdezi a lépcsőtől szeretettel István.

Ötöske pedig magát behajlítva, az ötödik lépcsőfokával bólint.

– Na, kedves családom – szólítja meg a feleségét és a három gyermekét –, ismét kirándulni hív bennünket a barátom!

– De most? – szól közbe a tollseprűvel ügyködő asszony. – Először fejezzük be a takarítást!

De addigra már a gyerekek mind ott állnak az Ötöske ötödik lépcsőjén, így aztán nincs mit tenni! A tollseprű a padlóra kerül, és a két szülő is fellép a gyerekek mellé.

A lépcső nekiveselkedik. Először egyhelyben állva csinál maga alatt egy fordított forgószelet, aminek aztán az lesz a következménye, hogy ami csak mozgatható, az mind alá kerül. Aztán hirtelen kicsapódik a bejárati ajtó, és ő olyan gyorsasággal lódul a kijárat felé, hogy utasainak csak az utolsó pillanatban sikerül lehúzniuk a fejüket, hogy bele ne verjék az ajtótokba.

Amint kiérnek a házból, még egyik sem tudnak számolni, máris fent vannak a felhők fölött. Ötöske kinyújtja magát, majd összehúzza, aztán szétszedi, és a kanyarban újra összerakja. Így haladnak. Alattuk tenger van, majd szárazföldet látnak és városokat, ahol a felhőkarcolókat kell kerülgetniük. Némelyiknek még az antennáját is meg tudják fogni. Aztán ismét a tenger, majd az óceán fölött repülnek. Később már messziről meglátják a hatalmas, kietlen, sárga pusztaságot, amit hóval borított tetejű hegyek követnek.

Be sem tudnak telni mindazzal a sok színnel, amit útközben maguk alatt látnak. Ott, a szárazföld belsejében egy nagy tavat pillantanak meg, bár inkább tengernek látszik. A kék víz tetején hajók úsznak.

Egyre nagyobb és nagyobb városok felett repülnek el, mígnem egy olyan terület felé érnek, ahol már nem csak a hegyek tetejét borítja hó, de az egész mindenséget, amíg csak a szemük ellát. Ahogy telik az idő, és egyre több hatás éri őket, az izgalom percről percre kisebb lesz bennük.

– Szép, szép – mondja ki a többiek helyett István –, de a mi hazánk, a mi országunk, a mi városunk, a mi házuk és udvarunk mindegyiken túl tesz.

És most már úgy nézik maguk alatt a tájat és a városokat, hogy akaratlanul is összehasonlítják az otthonukkal.

Egy újabb furcsa hely felé érnek, ahol a tengerbe egész városrészeket építettek. A sok látványtól fáradni kezdenek. Felsorolni sem tudnák már azt a sok állatot, fákat, virágokat, embereket, épületeket és tájakat, amelyek felett elrepültek. Már nagyon várják, hogy megérkezzenek az úti céljukhoz.

– Sokáig megyünk még? – kérdezi Ötöskétől István, miután látja, hogy a gyerekei és a felesége már nem nagyon élvezzi az utazást, hanem csak ül a lépcsőn.

– Igen, hiszen még alig láttatok valamit! – feleli Ötöske, és egy kicsit lejjebb ereszkedik.

Ebből a magasságból már a hangokat is hallják az utazók. Hol egy különleges madárhangra figyelnek fel, hol harang zúgására, meg a toronyóra bimm-bammolására, de ezernyi embert is hallanak a piacon alkudozni, autók végtelen sokaságát egy helyben állni, és van olyan hely is, ahol dudálnak, hogy felhívják magukra a figyelmet. Aztán nagy halakat vesznek észre az óceánban, amint méltóságteljesen szelik a habokat. István fia egy hajóra mutat, ami üldözőbe veszi a vízfelhőt fújó halakat. A lépcső tovább repül, így nem látják a folytatást, ami jó is, mert bizonyára azonnal elment volna a kedvük az utazástól, ha végignézik a bálnák megszigonyozását.

Aztán később elrepülnek a nagy fáraók temetkezési helyei felett. A piramisok körül sok ember, és sok tevé van, de nincs idő nézelődni, mert Ötöske máris tovább repül velük.

Egyre hosszabb ideig repülnek kihaltak látszó tájak felett, hogy utána olyan nagy városokhoz érjenek, amelyeknek se vége, se hossza. Ezekben a városokban annyira sok ember van, hogy az sem mindegy, hogy a járda melyik oldalán mennek, mert ha eltévesztik, akkor soha nem érnek a céljukhoz. Ezért aztán egyszerűen csak beállnak a sorba, és együtt haladnak a nagy tömeggel.

Aztán egy nagy, a végtelenben véget érő fal fölé érnek. Emberek járkálnak rajta csoportosan. Majd újabb nagyvárosok, és még nagyobbak következnek.

– Mikor érünk már a végére? – nyújtózkodik egy jó nagyot István, és megkopogtatja Ötöske egyik lépcsőfokát, de ő most nem válaszol, repül tovább.

Amikor úgy gondolja, hogy jobban meg kellene nézniük azt, ami alattuk van, akkor lelassít, de van, hogy annyira nagy sebességre kapcsol, hogy Istvánéknak meg kell kapaszkodniuk egymásban, hogy le ne essenek.

Már egyáltalán nem nézelődnek, csak üldögélnek, és fogják egymás kezét. Az otthonuk jár az eszükben. István felesége a nagytakarításra gondol, és nagyon hiányzik neki. Pedig amikor elkezdte, akkorákat sóhajtott, hogy a levegő majdnem levitte a vázát az asztról.

A gyerekek alig várják, hogy a szobájukban olyan rendet tegyenek, mint még soha.

István sokat, és sokszor jár el otthonról. Volt, amikor hosszabb időre, és messze, de volt úgy is, hogy csak a közelbe, és rövid időre. Ő már ismeri, és várja is a hazatérés boldogságát.

Hát, ezekkel a gondolatokkal és érzésekkel üldögélnek a lépcső ötödik fokán. Ha Ötöske szól nekik, akkor tiszteletből lenéznek az alattuk elvonuló látványra, de az eszük és a szívük már egészen máshol jár.

És akkor ismerős táj tűnik fel a távolban. Felvillanyozódva várják, hogy közelebb és közelebb kerüljenek a hazájuk, a városuk, és főleg az udvaruk felé. Lám, már látják is a Tiszát, amint időnként felgyorsulva, majd teljesen elbizonytalanodva, lassan keresi a mellette nőtt fák bele lógó ágai között a medrét. Aztán mindjárt a Duna van alattuk. Méltósággal, az ő nagyságának a tudatával folyik egy irányba „ nő” társával, a Tiszával.

És akkor feltűnik a városuk templom tornya. Talán soha ennyire nem örültek még a látványnak, mint most. Mind az öten szemrebbenés nélkül, nem nézik, hanem bámulják az ő nagyszerű, a legcsodálatosabb és legszebb templomukat. Javítják, ezért fel van állványozva, de még az állvány is annyira, de annyira csodálatos, és annyira egyedülállóan szép, hogy amikor meglátják a templom előtti téren az ismerősöket, könny szökik a szemükbe.

Az udvaruk felé közeledve látják, hogy a szomszéd az ugató kutyáját sétáltatja. Istvánék boldogan integetnek neki. Ő persze ezt az egészet nem tudja mire vélni, hiszen általában mindig megszólják a kutya hangos ugatása miatt.

István és családja legszívesebben megölelné az egész várost.

Miután leszállnak az udvaron, örömben szeretnének végigfutni az utcán, és minden ismerősüknek elújságotolni, hogy:

– Itthon vagyunk! Látjátok?! Megjöttek Szerencsés Istvánék!

Egy autó robog el előttük az úton, és felveri a port. István kíváncsian megy a kerítéshez, utána néz, és nagyokat szippant a poros, de jó illatú itthoni levegőből. Megfordul, felnéz a ház tetejére, majd a felhők felé.

– Istenem! – mondja. – De jó is itthon lennem!

Már a felesége is a kerítés oldalán áll, és a szomszédasszonnyal beszélget. Boldogan nevetgélnek. Apró, szinte semmi dolgokról van szó, de mind annyira jó, és annyira itthoni, hogy szemlátomást szinte repül az örömtől.

A két lány és a fiú már hetedhét országon is túl vannak. Mindegyik a barátaival múlatja az időt. Nagyokat nevetnek, amikor az egyiknek defektes lesz a bicikli-gumija. Az itthon maradt barátok is hamar átveszik ezt az örömet. A környék utcáin csatangolnak, és sokat, nagyot sokat bolondoznak.

István és a felesége bemennek a házba, és Ötöske is beáll a helyére. Istvánék körbenéznek az otthonukban. Minden annyira ismerős, és mégis más, mint mielőtt elmentek. Most valahogy fontosabbnak, tisztábbnak, újabbnak és me-

legebbnek érzik. Észreveszik az asztal kopott sarkát, de ennek is örülnek, hiszen tudják, hogy akkor kopott így le, amikor a kisfiuk a játékautóját húzogatta rajta.

Megölelik egymást, majd mélyen a másik szemébe néznek. István a kezével vezényel, és a közben visszaérkezett gyerekekkel együtt mondják:

– Mindenhol jó, de a legjobb otthon! Hurrááá!!!! – kiáltják, és ezen a napon a nevetésnek nem volt se vége, se hossza.

Hát, ez volt az ötödik lépcsőfok varázslata.

A magas, ősz hajú, nagybajuszú és bő inges bácsi ezt mesélte el nekem a barátjával tett utazásairól, és amint a végéhez ért, máris felállt az út széléről.

– Na, Pusztai Róka barátom – mondta –, ha úgy hozza a sors, akkor bátran mesélje el Ön is ezeket a lépcsővarázslatokat. Ki tudja, talán találkozunk olyan gyermekkel, aki már hallott Ötöskéről, és talán lesz majd kedve velünk kirándulni!

Így esett, hát megesett. Én, Pusztai Róka ezt most elmeséltem nektek. Figyeljete, és várjátok, mert ti is bármikor találkozhattok a lépcsővel, Ötöskével, vagy annak valamelyik rokonával. Mert van olyan, aki kint van a téren, de olyan is, aki a lakásban. Próbáljátok ki őket! Soha nem lehet tudni, melyik lépcső a varázslatos Ötöske. Csak azt ne felejtsetek el soha, hogy melyik lépcsőfok hová repít el benneteket!

Hanna és a jóságos doktor bácsi

Történt egyszer, de még nem olyan régen, hogy ne emlékeznek rá, hogy Hanna, a meséim egyik hőse találkozott egy ősz bajuszos, szemüveges, és nagy, mackós járású doktor bácsival.

Ez úgy történt, hogy a kislányt a szülei már kicsi kora óta úszni vitték a ba-
baúszó programon belül. Hanna nagyon élvezte, és alig telt el egy-két hónap,
máris egyedül ugrott a vízbe. Édesapja nem győzte figyelmeztetni:

– Hanna, óvatosan!

– Hanna, várd meg, amíg odamegyek! – mondogatta neki, de bizony hiába,
mert a kislány, ahogy meglátta a medencében a vizet, azonnal belevetette magát.

Elő-előfordult, hogy le is nyelt egy kis kortyot belőle, ha véletlenül a szájá-
ba jutott, de ezen legfeljebb csak mosolygott, hiszen itt lubickolhatott az
imádott vízben, és úszni tanulhatott az apukája kezei között. A medence
szélén lévők vele együtt örültek, mert látták, mennyire boldog ez a helyes
kislány. Gyakran kérdezték:

– Ki ez a tűzről pattant tündérgyermek?

És mindig volt olyan a medence szélén, aki már többször is találkozott velük,
így tudott válaszolni a kérdésre.

– Ó Hanna, és aki a kezében fogja és tanítja, az apukája.

Hanna persze erről mit sem tudott. Ő annyira, de annyira boldog volt, hogy a
kicsi szíve majdnem kiugrott a helyéről. Évezte a langyos vizet, és az édesapja
közelségét. A nénik és bácsik pedig, akik a medence széléről figyelték őket, nem

is tudták eldönteni, hogy minek örül jobban. Az édesapjának, vagy annak, hogy egy kicsit már tud úszni. Ezen aztán jól össze is vitatkoztak.

– Látszik a kislányon, hogy a vízért van annyira oda! – mondta az egyik rövidszoknyás néni.

– Szó sincs róla! – ellenkezett a másik. – Szemlátomást az édesapjáért! Nézze csak meg! Olyan csodálattal tekint rá, mintha bizony földre szállt istenség lenne.

– Ne mondja már – vitatkozott a rövidszoknyás –, hiszen az apját mindennap többször is láthatja, miért volna akkor annyira oda érte, de az uszodában csak heti egy alkalommal van. A vízbe, és az úzásba szerelmes a kislány.

– Ha valóban így látja, akkor felesleges önnel vitatkoznom – felelte a másik –, hiszen ha nem volna vak, akkor már régen észrevette volna, hogy az úzás közben is állandóan az édesapját nézi. Mit nézi? Szinte csüng rajta azzal a boldog, cirmos szemeivel!

És egészen addig így vitatkoztak egymással, amíg véget nem ért a foglalkozás, és Hanna az édesapjával el nem ment a zuhanyzóba.

Zuhanyozás után, amikor a kislányt az apukája már törölgette, a puha fehér bőrén észrevett egy apró kiemelkedést. Nézegette, tapogatta. Hanna odafordította a fejét, és ő is nézi az oldalán azt a kicsi semmit.

– Mi lehet ez kislányom? – kérdezte az apukája, de elsősorban magától, hiszen Hanna honnan is tudhatná. Ő még nagyon kicsi.

Otthon aztán megmutatták az anyukájának is, de ő sem tudta megfejtetni a rejtélyt.

– Na, majd alkalmasint megmutatjuk a doktor bácsinak! – mondták a kislánynak.

Hannát nem zavarta a kicsi fehér pattanásszerűség. Sokat játszott, és ha kellett, segített az anyukájának, és vigyázott a hucájára, Szonjára. És persze eljárt az édesapjával úszni az uszodába.

Nem sok idő elteltével, a zuhanyozás utáni törölközésnél, egy újabb ilyen színtelen pattanást fedezett fel rajta az apukája. De aztán már nem volt megállás, mert utána nagyon gyorsan még több pattanás lett rajta. Már hat pattanás volt a teste különböző részein. Na, erre aztán már ültek is azonnal az autóba, és mentek a doktor bácsihoz.

Hanna még soha nem volt ezen a helyen. Sok lépcsőn kellett felmenniük az emeletre, és egy nagy váróterembe értek. Itt a székeken nénik, bácsik, és egy másik kisgyerek üldögélt. Hanna először csak nézelődött, és próbálta elképzelni, milyen lesz majd a doktor bácsi. Arra gondolt, hogy biztosan kicsi, kopasz és vékony hangú lesz, mint amelyet a tévében látott az egyik mesében. És akárhányszor kinyílt az ajtó, ahol a doktor bácsi volt, szeretett volna bekukucskálni, de nem látott semmit, mert a néni mindig annyira gyorsan becsukta.

Már éppen kezdte elunni magát, amikor szólították.

– Hannát és az apukáját kéri a doktor bácsi! – mondta a feltornyozott hajú, piros szájú néni.

És ők azonnal be is mentek.

– Szervusz Hanna! – szólította meg egy mély, dörmögő, barátságos hang.

És akkor ott állt előtte a doktor bácsi. A kislány felemelte a fejét, és kereste a bácsi arcát. Nézett felfelé, de még mindig a fehér köpenyt látta, aztán még feljebb, de még mindig csak a nagy fehérség volt. Aztán bátran még feljebb emelte a fejét, és akkor meglátta a jóságos, kék szemű és fehér hajú és bajszerű doktor bácsit, akiről a kedvenc macija jutott az eszébe. Abban a pillanatban a szívébe zárta. Azt szerette volna, ha azon a maci hangján folyamatosan csak hozzá beszélne, de ő, miután megnézte rajta a kis dudorokat, az édesapjának, és a feltornyozott hajú és piros szájú néninek mondott valamit, aki az asztalnál ült.

„Milyen jó, hogy kinőtt rajtam ez a valami – gondolta –, így legalább találkozhattam az én doktor macimmal.”

– Na, gyere Hanna! – szólította meg a doktor bácsi. – Most pedig eltüntetjük ezeket a fránya szemölcsöket! Nem kell félned, mert nem fog fájni, csak olyan lesz, mintha egy kicsit birizgálnának.

És Hanna hallgatta, amit ez a csodálatos hangú és arcú hatalmas bácsi neki mondott. Nem értette ugyan, de az a lényeg, hogy most neki beszélt, és csak vele foglalkozott. Közben a doktor bácsi már a műszereivel ügyködött, és Hanna tényleg nem félt. Időnként érzett egy kis fájdalmat, de amikor megszólalt az ő doktor maci bácsija, már nem is érezte a szúrást. És a végén megsimogatta a fejét, és még pusztit is nyomott a kislány homlokára.

– Nem csak nagyon szép, de bátor is vagy Hanna! – mondta, és a kék szemével belenézett a kislány szintén kék szemeibe.

Ez éppen olyan volt, mint amikor a tengervíz meglátja a másik tenger vizét, mondaná az uszodában vitatkozó néni a másiknak, és ebben talán egyet is értettek volna. De a két kék szemű most nem erre gondolt. A doktor bácsinak olyan nagy jókedve kerekedett, hogy mindenki csak ámult és bámult.

– Mi történhetett a főorvos úrral? – kérdezték egymástól suttogva az asszisztensek, és erre máris választ kaptak a feltornyozott hajú, és piros szájú nénitől.

– Találkozott Hannával, aki egy nagyon szép, és még annál is bátrabb kislány, és barátok lettek.

Hanna és az apukája elindultak hazafelé. A kislány az édesapja kezét fogva ugrabugrált. Hol egy lábon, hol meg páros lábbal.

– Mi van Hanna? Nem tudsz nyugodtan jönni mellettem? – korholta az édesapja, de ő bizony most szófogadatlan, hiszen annyira, de annyira boldog, hogy még dúdolni is kezdett magában.

Tudta, érezte, hogy megtalálta az ő jóságos doktor bácsiját, aki pontosan annyira szép, mint a macija. Ezt persze nem mondta meg az apukájának. Ez az ő, és a doktor bácsi titka maradt.

A kapu és a szél

Bizony, sokszor előfordul, hogy előttünk történnek meg bizonyos dolgok, de mi mit sem sejtünk belőlük. Ilyen a kapu és a szél találkozásának a története is.

Történt egyszer, valamikor régen, de annyira azért nem volt olyan nagyon régen, hogy ne emlékeznek rá, hogy a mesteremberek készítettek egy kaput. Ami természetes, hiszen ha már van kerítés, akkor kapu is kell, hogy legyen, igaz? Hát, így esett, hogy jöttek az asztalosok és a lakatosok, és nekiálltak kaput készíteni.

A lakatos vasból összehegesztette a keretet, amire az asztalos felszegezte és csavarozta a deszkákat, aztán a helyére rakták. Nézegették, nyitogatták-csukogatták, és ahol kicsit is szorult, ott igazítottak rajta, a nagyobb résekhez pedig még falécut erősítettek. De bármit is javítottak rajta, nem voltak vele megelégedve. Már azon gondolkoztak, hogy inkább újra elkészítik, amikor megjelent a festő, és hozta a vödörkben a színes festékeket, és szó nélkül nekiállt lemázolni a kapu deszkáját, és vasszerkezetét. És lássatok csodát! Ott, a lakatos, és az asztalos szeme láttára készült el éppen olyanra a kapu, mint amelyet megálmodtak, még mielőtt hozzákezdték volna.

Miután a festő bácsi és végzett, mind a hárman összeszedték a szerszámaikat, megkapták a fizetségüket, és elmentek, hogy máshol is csináljanak kapukat.

Iván, Hanna és Szonja mindezt végignézték, és amint a bácsik kiléptek a kapun, ők máris rohantak oda hozzá, és kinyitották.

– Vigyázz Szonja! – szólt Iván az unokatestvérének. – Lehet, hogy még ragad a festék, és akkor olyan leszel!

De bizony már késő volt a figyelmeztetés, mert a kis Szonja keze és ruhája is sárga és zöld lett a kaputól, miután a festő bácsi a vaskeretet zöldre, a farészt pedig sárgára festette.

Szemlesütve mentek be a házba, és várták a szidást. Aztán nagyon megörültek, mert a Szonja édesanyja, amikor meglátta az ő festékes kislányát, nevetésben tört ki. Na persze, Iván anyukája is vele tartott, és vitték is azonnal Szonját a fürdőszobába, a tükör elé. És amikor ő is meglátta magát, hirtelen nem is tudta, hogy sírjon-e, vagy nevéssen. Végül könnyes szemmel hahotázott azon, hogy az orra hegye, és a szája széle zöld, az arca és a homloka pedig sárga mázgás. Mielőtt lemosták volna még lefényképezték, hogy az apukájának is meg tudják majd mutatni, amikor hazajön a dolgozóból.

Mindeközben a kapu kint száradt a napon. A meleg, nyári napsugár hamar megszáritotta a felületén a színes festéket, és miután teljesen száraz lett, csak akkor kelt életre a zöld-sárga kapu. Merthogy ilyen a kapu természete. Csak akkor kezd el élni, amikor már teljesen elkészül. Így aztán a házban Szonjáék még javában nevettek és fényképezkedtek, amikor a kapu ismerkedni kezdett azzal a világgal, ahová született.

– Nem is rossz ez a hely! – állapította meg, amint elnézett jobbra, ahol szépen felöltözött embereket látott, akik éppen a templomból jöttek, aztán elnézett balra, ahol a sarkon, mielőtt elváltak volna az útjaik, egymással beszélgettek.

Elégedettségében éppen ásított egyet, hogy aztán aludhasson, amikor megpillantott egy kerékpárral közlekedő gyereket. Kicsi még, és bizonytalanul tekeri a biciklit. A kapuban félelem ütött tanyát.

– Jaj, mi lesz, ha végigsúrolja az arcomat? – siránkozott előre.

Még a szívverése is annyira felgyorsult, hogy aki elment előtte, az is hallja a recsegéses kopogást. A templomból jövő egyik idősebb bácsi meg is jegyezte a feleségének, akivel egymásba karolva, lassan haladtak el előtte.

– Jó vizes fából csinálhatták ezt a kaput, mert ugyancsak recseg, ahogy szárad!

– Tudatlan ember – szólt vissza neki a kapu –, hát ennyi eszed sincs? Ez sajnos a fiatal szívem dobbanása!

Persze, ha a kapu válaszát meg is hallotta volna az idős bácsi, akkor sem tudott volna válaszolni, mert félre kellett húzódnia, hiszen odaért a kerékpárral a kisfiú. Szűk volt a hely, és mint mondtam, még nagyon bizonytalanul biciklizett, ezért minden pontosan úgy történt, ahogy azt a zöld-sárga kapu előre elkép-

zelte. A kerékpár kormánya nekivágódott az arcának, és nagy hasítékot okozott rajta. A kapu azonnal elájult. Na, nem azért, mert annyira fájdalmas volt, de-hogy! Nem volt ugyan senki, aki tükröt tartson neki, de így is el tudta képzelni, hogy mennyire csúnyán nézhet most ki. Mire újra feleszmélt, a kisfiú már heted-hét országon is túl járt, és az emberek is elfogytak a járdáról.

– Biztosan annyira ronda lettem, hogy inkább elkerülnek! – sóhajtozott, és nagyon sajnálta magát.

Sírdogálva már majdnem álomba ringatta magát, amikor alulról, a templomkert irányából észrevett egy feléje oldalgó barna kutyát. Figyelte. A négy lábú minden kapunál megállt, egy kicsit szaglászott, aztán felemelte a lábát, és pisilni kezdett.

– Jaj, csak ezt ne! – kiáltozott, és feszegetni kezdte magát, hátha sikerülne kinyílnia, és így megtéveszti az ebet, vagy éppen rácsukódik, amikor az odaér hozzá.

Döngette magát, fészkelődött, de bizony annyira jól megcsinálták a zárját, hogy az nem akart kiakadni. Annyira igyekezett, hogy a sárga festéken némely helyen átütött az arca pirossága is. Ha most látná valaki, hát nagyot csodálkozna, mert már nem csak zöld és sárga, de az erőlködéstől piros foltok is lettek az arcán, no meg ott van rajta az a fekete barázda is, amit a kisfiú kerékpárja okozott.

– Segítség! – kiabálta. – Segítsen már valaki!

És nagy szerencséje volt, mert éppen arra járt a szél.

– Mi történt, kapu? – kérdezte tőle. – Talán kigyulladtál, vagy mi a fránya bajod van?

– Jaj, jaj, jaj! – jajgatott a sokszínűvé lett deszkázatú. – Kérlek, segíts! Nézd meg milyen lettem, pedig még alighogy megszülettem. Elment mellettem a kerékpárjával egy ügyetlen gyerek, és belém hasított, most pedig közeledik az a barna eb, hogy lepiszkítson. Mi fog vajon még engem érni ezen a helyen? Miért is pont ide készítettek? – mozgatta magát. – Kérlek, segíts kinyílnom, mert így elkerülhetem a kutyát, és ha változatlanul ennyire rosszul bánnak velem, akkor elmehetek máshoz! – nézett esdekelve a szélre.

A szél nem tartozott a legokosabbak közé, ezért ha megszólították, vagy kérdeztek tőle valamit, először gyorsan futott egy jó nagyot, és közben, ahogy az eldobott papírokat, a szemetet, a fák és a bokrok elszáradt leveleit a sarokba fújta, végiggondolta, hogy mit is válaszoljon. Most is ezt tette. Annál is inkább, mert ilyen kéréssel még nem találkozott. Már előfordult olyan esete, amikor a kémény arra kérte, hogy kergesse vissza a szobába a füstöt, mert a háziak nem takarították ki a belsejét, pedig ő többször is kérte, de kapunyitásra még senki nem buzdította.

Jó messzire elrohant. Mindenki tudta, hogy most nagyon gondolkozik, mert

egészen a felhőkig felfújta mindazt, ami elé került. Azok meg nagy boldogan indultak más országok és világrészek felé. A kapu pedig változatlanul a helyén sopánkodott, és ahogy közeledett felé a barna kutya, egyre idegesebb lett.

– Na, ennyit a szélről! – nyugtázta, mert meggyőződése volt, hogy nem fog segíteni neki.

De nem így történt, mert a barna kutya már éppen a szomszéd kaput pisilte le, amikor a zöld-sárga kapu érezte az erős fuvallatot, ami a mellének támad.

– Hát megjöttél, barátom? – kiáltott fel boldogságában, és ő is rázta, feszegette magát, de annyira jól megcsinálták a zárat, hogy az bizony nem akadt ki. – Látod, még együtt sem megy, pedig azt gondoltam, hogy rajtad semmi nem fog ki!

Mérges lett a szél.

– Mi a csuda! Ha akarom, a házat is felborítom! – üvöltötte teljes hangerővel, és még jobban kitátotta a száját, mire akkora erővel tódult ki rajta a levegő, hogy nincs az a kapu, ami azt kibírta volna.

A mi kapunkat kivéve.

Hiába recsegett-ropogott a vasszerkezetére erősített deszkázat, de nem engedett. Akkor a szél még jobban felhergelte magát, és a kapu is annyira rázta, feszegette a sarkait, hogy már alig lehetett rajta látni az eredeti színét.

És akkor a hátáról hirtelen levált egy deszka, és a szél hátán egészen az udvar hátsó részéig röpült. Ezután már nem volt megállás, és követte a többi deszka is. Csak a szélső maradt meg az ide-oda csapkodó kapukereten, merthogy közben a kapu egyik oldalán a kerítés is megbomlott. Így tudott a kapu kiszabadulni a bezárt helyzetéből.

A szél, miután elvégezte azt, amire megkérték, elindult más városok és tájak felé, de előtte még körbeszaladt, és várt.

– Na, mi van te kapu? – szólította meg az ütött-kopott, sérült, önmagára alig hasonlító keretet. – Meg sem köszönöd a segítségemet?

De a kapu csak siránkozott.

– Jaj, én szerencsétlen! Miért is nem elégedtem meg a sorsommal? Mi lett most belőlem? Mit tettem? Hogyan fogom én ezt visszacsinálni? Leszek én még kapu? Még nem is éltem, és máris a halálomon vagyok! Ó, én szerencsétlen!

A szél megvonta a vállát.

– Bolond ez – állapította meg. – Biztos a helyhez kötöttség teszi. Keveset lát, hall, tapasztal, és fél a változástól – mondta, és visszaneézett. – Nem mondom, ha nem ismertem volna előtte, meg nem mondanám, hogy az a valami ott kapu! – nevet, és máris elfelejti az egészet, hiszen, mint mondtam, a szél nem az okosságáról híres.

A szélvihar után Szonja, Hanna és Iván szülei azonnal intézkedtek, és jöttek vissza a mesteremberek. Hanna éppen 31-ig számolt, és készen is lett a kerítés és a kapu, és még szebb lett, mint annak előtte, mert most úgy mázolta be a festő bácsi, hogy az arca kapott egy kis pirosítót is, a szeme pedig a Hanna szeme színét kapta, ami kék színű.

A kapu is nagyon boldog lett, mert ráerősítettek egy táblát, amire az van írva, hogy „A kutya harapós”. Így aztán, ha jött a barna eb, akkor ő csak rámutatott a feliratra, és a kóbor kutya azonnal elsomfordált egy másik kapuhoz.

A kapu attól a naptól kezdve igyekezett nem elromlani. Ha esetleg becsapták, akkor sem siránkozott, és soha többé nem kérte a szél segítségét. Csak egyszer, de akkor is arra kérte, hogy ne csináljon itt kárt, hiszen ő annyira, de annyira boldog, hogy mindent elkövetne, hogy ne érje kár a háziakat.

Iván, Hanna és Szonja jó barátok lettek a kapuval. Amikor közeledtek a színes bejárat felé, az már előre remegett a boldogságtól.

– Szia kapu! – köszöntek neki szeretettel. – Vigyáztál a házra?

Ő pedig kicsit elpirulva megmozgatta magát, hiszen a boldogságtól hang nem jött ki a torkán. Majdnem elsírta ilyenkor magát. „Annyira, de annyira, de annyira szép, jó és csodálatos itt minden, és én úgy szeretlek benneteket, hogy mindjárt belehalok” – gondolta.

Az udvaron fészkelő rozsdafarkú kismadár szállt a kapu tetejére, és ivott egy kortyot az arcán legördülő örömkönnyeiből.

– Milyen jó ízű a könnyed kapu! – csiripelte neki.

– De jó, hogy ízlik, de el ne mond senkinek, hogy sírni szoktam az örömtől! – figyelmeztette a kismadarat. – Vagy tudod mit? Nem szégyellem én! Meséld csak el annak, akinek akarod!

Hát így esett, hogy ezután még nagyobb figyelmet kapott. Ha nyikorgott, vagy lekopott róla a festék, esetleg a kerékpár megkarcolta, azonnal kijavították.

Azóta is ott van. Ti is megtalálhatjátok, ha keresitek. A színéről biztos, hogy megismeritek. Köszönjétek neki, és látni fogjátok, ahogy a boldogság könnycsepp megjelenik az arcán.

A csúszda és a hinta

Tudjátok-e, hogy a játszótér két elválaszthatatlan része a csúszda és a hinta? Ha eddig még nem tudátok, akkor most elmondom, hogyan lettek azok.

Különleges játékok ők, hiszen egymás nélkül nem tudnak meglenni, és mégis állandóan szemben állnak, viaskodnak, versenyeznek a másikkal a gyerekekért.

Történt egyszer, még nagyon régen, hogy a bácsik és a nénik elhatározták, hogy megépítik az első játszóteret. Ez úgy volt, hogy hirtelen nagyon sok gyermek született, és ahogy nőttek, ki kellett találni egy olyan helyet, ahol biztonságban játszhatnak, és közben tanulhatnak is. És ami a legfontosabb, hogy együtt lehetnek, és barátkozhatnak.

Összedugták hát a fejüket egy nagy asztal fölött, és gondolkoztak, meg rajzolgattak, mígnem a rajzó bácsi egyszer kinézett az ablakon, és azt látta, hogy egy gyermek a lépcső korlátjára próbál felkapaszkodni.

– Mit csinál az a fiú ott? – mutatta a társainak.

– Le fog csúszni, ha sikerül neki! – válaszolta az ablakon szintén kinéző másik bácsi. – Na, tessék! Itt van előttünk az ötlet! – mondták szinte egyszerre. – Csúszdát mindenképpen építeni kell a játszótérre!

Hát így esett, hogy azonnal el is határozták a csúszda gyártását és építését.

Nagy örömmel kezdtek hozzá az első játszótér kialakításához, és ahogy készült, a gyerekek minden szabadidejüket ott töltötték, és figyelték az építés folyamatát. Alig győzték kivárni, hogy végre birtokba vehessék a bekerített területet.

És aztán ez is megtörtént. Volt nagy zenebona, meg ünnepi beszéd, sőt, még a fagylaltos is előkerült, és amint kinyíltak a kapuk, a gyerekek rohantak a játékokhoz. A csúszda előtt hosszú sor alakult ki. Kanyar nem volt a sárga, műanyag lejtős játékban, de jól fel lehetett rá mászni, aztán még jobban le lehetett róla csúszni. Volt olyan gyerek, aki hirtelen ugrott bele a vályús kiképzésbe, de volt olyan is, akit bátorítani kellett, mert félt. Nagyon megcsodáltak egy rövid hajú kisfiút, aki a lejtővel szemben, hassal csúszott le. Szóval kipróbáltak mindenféle lehetőséget és a nap végére úgy elfáradtak, hogy az esti mesének csak az első mondatát hallották, mert elaludtak.

És ez így ment napról napra, mígnem egyszer azt vették észre, hogy nem csúszik a csúszda. A gyerekek panaszkodtak otthon a szüleiknek, ők pedig telefonáltak az építőknél, akik azonnal megkeresték a csúszda gyártóját.

A következő napon ki is vonultak mindannyian a játszótérre, és nézegették, vizsgálgatták, kopogtatták, de bizony a csúszdán semmi rendellenességet nem tapasztaltak. Összedugták a fejüket, és a legvékonyabb ember felmászott, mint-ha ő is gyermek volna, és beleült a csúszdába. Lökte magát, aztán a kezeivel megfogta a csúszda műanyag szélet és húzta volna lejjebb a fenekét, de bizony az egy centit sem mozdult.

– Nézzék, leragadtam! – kiáltotta, és felugrott a játékról. A fejét jól beütötte, de a nadrágja egyáltalán nem volt hozzáragadva a sárga felülethez. – Ezt én nem értem! – jelentette ki, és a többiek is hiába nézegették az ember fenekén a ruhát, azon semmi nem volt látható.

Akkor ismét megnézték a csúszda vályú részét. Végighúzták rajta a kezüket, és lássatok csodát, az annyira sima volt, mint a tükör felülete.

– Hát ezen még a légy is lecsúszik, ha rá száll! – mondta az a bácsi, aki a gyárban készítette.

– Az lehet, de ha a gyerek beleül, akkor nem csúszik! – válaszolta a szemüveges építő bácsi.

Nagy tanakodásba kezdtek, mert sehogy nem fért a fejükbe, miképpen volt lehetséges ez. Újból megkopogtatták a sárga csúszdát, és még műszerrel is megnézték, hogy kellőképpen lejt-e, de hiába akarták megtalálni a hibát, nem sikerült rájönniük.

A közelben ácsorgott és nézegette őket az az öreg bácsi, akinek a játszótér felügyelete volt a munkája. Mivel tőle senki nem kérdezett semmit, így aztán nem is szólt egészen idáig, csak-hogy most már megelégtelte a szakemberek tehetetlenségét, ezért közelebb lépett. Megköszöri a torkát, megpödörte a kanyargós bajuszát, és imígyen beszélt:

– Jó napot kívánok tanult uraim! Én vagyok ennek a térnek az őre. Az én dolgom

az, hogy a játékok, amik itt vannak, jók le-gyenek, és jól működjenek. És bizony előfordul, hogy némelyik megbetegszik. Bizony ám, uraim! – simította végig a megigazított nagy bajuszát, majd látva, hogy értetlenül néznek rá, folytatta. – Igen-igen! És ez azért történhet meg, mert nem megfelelően játszanak vele, esetleg megrongálják, de bizony az is előfordul, hogy kívülről semmi nem látszik rajtuk, mert ilyenkor a lelkük betegszik meg. Itt van például a csúszda. Hiába nézegetik, vizsgálgatják, mert látszólag minden rendben van vele. Neki a szíve fáj. Depressziós lett, uraim! Ezt a vak is látja! Ezen kell segíteni!

És a bácsik, akik a játszóteret építették, és akik a csúszdát gyártották, még nagyobb értetlenséggel néztek az öregre. Talán nincs ki minden kereke, gondolták. Az öreg bácsi tudta, hogy mire gondolnak, és még mielőtt azok megszólaltak volna, folytatta.

– A csúszda teljesen egyedül van a téren. Úgy játszanak vele a gyerekek, hogy lassan felmásznak rá, és utána gyorsan le-csúsznak. És kivel tudja szegény ezeket az élményeket megbeszélni? Talán a forgóval? Nem. Esetleg a mérleghintával? Az meg messze van hozzá, és egyébként is páros játék. Kellene hozzá egy hinta, mert az, amikor a magasból jön visszafelé, akkor olyan, mintha a csúszdában csúszna a gyerek, csak gyorsabb, és amikor meg felfelé megy, az is hasonlít a mászásra, hiszen emelkedik. Ha lenne itt egy hinta, akkor éjszakánként ki tudnák beszélgetni magukat, és a feszültséget is le tudnák vezetni.

El tudják képzelni uraim, hogy ezek a játékok milyen sok bánatot és idegességet leveznek a gyerekekről, miközben azok játszanak rajtuk? Most gondoljanak csak bele! Idejön a gyermek rosszkedvűen, és mire hármat csúszik, már el is illant a rossz érzése. Hát mit gondolnak, hová lett? – emelte fel a nagy, bütykös mutatóját. – Na ugye! Erre már nem tudnak válaszolni! Hát így van ez, uraim. Nem csak tapogatni kell azt a szegény csúszdát, de gondolkozni is kellene, ha már fejet kaptak a jó Istentől. Aztán, ha az átvett rosszkedvtől a játék nem tud megszabadulni, előbb vagy utóbb megbetegszik.

Az egyik szülő, aki a többi bácsival volt, szólalt meg elsőnek.

– Igaza van! – mondta. – Csináljanak a csúszda mellé egy hintát is!

Az építő és a gyártó bácsik ingatták ugyan a fejüket, de mivel más megoldást ők sem láttak, hát nekikezdték. Alig telt el egy hét, és már el is készült a kötélén lógó, faülőkéjű hinta. És csoda történt. A csúszda ugyanis ismét csúszott, de nem ám akárhogyan! Annyira sima lett a felülete, hogy egy pillantás alatt lent lehetett lenni az aljában.

A sok gyerek boldogan csúszott és hintázott, az egymás mellé szerelt két játék pedig éjjelenként jól kibeszélte magát, mígnem az egyik teleholdas éjszaka a csúszda azt találta mondani a hintának, hogy ő sokkal többet foglalkozik a gyerekekkel, mint a társa.

– Nekem aztán nincs egy perc nyugtom sem! Sorban állnak előttem, hogy lecsúszhassanak. De jó is neked barátom, hiszen rajtad addig lóbálhatja magát a gyermek, amíg meg nem unja!

– Látszik, hogy mennyire buta vagy, csúszda! – válaszolta a hinta. – Ugyanis nem az a lényeg, hogy mennyi gyerek ül rád, meg beléd, hanem az, hogy állandóan használnak-e, vagy sem. Tisztában vagy te azzal, hogy én reggeltől késő estig megállás nélkül előre-hátra lengek? Sokszor már éjszaka is olyan érzésem van, mintha ringatnának, és van olyan nap, hogy egy falat sem megy le a torkomon. Te bezzeg degeszre tömöd a hasadat, ami egyáltalán nem meglepő, hiszen csak ott fekszel, és azon kívül, hogy a lecsúszáshoz megkeményíted magad, ha beléd ülnek, semmit nem csinálsz.

– Hát, hát, hát ... – akadt el mérgében a hangja a csúszdának –, nem szégyelled magad hinta? – kérdezte tőle. – Szerinted mit csinálnának a gyerekek a játszótéren, ha csak te lennél itt? Megmondom én neked! Semmit, mert ide sem jönne, hiszen csak egy tudna hintázni, a többi meg nézné. De én hozzám sokan jönnek, és bizony boldogan másznak fel, és csúsznak le rólam.

– Jól van, na! – válaszolta a hinta. – Te kezdted, hogy mennyire jó nekem, és ezzel szemben neked mennyire rossz. Nem emlékszel?

– Nem is ezt mondtam! – csattant fel nagy hangon a csúszda. – Kiforgatod a szavaimat! Úgy gondolom, nincs mit beszélünk egymással!

– Igazad van! – hagyta rá a hinta. – Már egyébként is elegendem van az éjszakai nyavalygásaidból! – mondja, és megtekeri magát, hogy még látnia se kelljen a csúszdát.

Hát így esett, hogy azon az éjjelen a két jó barát összeveszett. Az első napon a gyerekek még nem sokat vettek észre belőle, hiszen a csúszda ugyanúgy csúszott, mint előtte, és a hinta is járta az útját előre, hátra. A következő napon aztán nagy változások történtek. A csúszda elhatározta, hogy csak azért is megmutatja a hintának, és még több gyereket csúsztat le a hasán. Ezért éjszaka úgy kifényesítette magát, hogy amikor másnap a játszótérre érkező gyermekek felmászta a csúszda indulási helyére és beleültek, annyira gyorsan lent teremtek az aljában, hogy még levegőt is alig kaptak ijedtükben. Először csodálkoztak, és el sem tudták képzelni, hogy mi történhetett a kedvenc játékukkal, de amikor a következő csúszásnál ismét ugyanígy jártak, egyre kevesebben igyekeztek róla lecsúszni.

– Menjünk inkább hintázni! – hívták egymást.

És így is történt. Igen ám, de a hinta is be akarta bizonyítani az ő fontosságát, ezért, mihelyt beleült valaki, abban a pillanatban olyan magasra röpítette, hogy éppen csak hogy nem fordult át a vízszintes tartófán. A hintán ülő gyerek le is tette azonnal a lábát, hogy így fékezze le, és ki tudjon azonnal szállni, de a hinta, mint akinek teljesen elment az esze, erőlködve küzdötte le a lábféket, és úgy

megfeszítette magát, hogy még a tartó kötélet is bomladozni kezdett. Nagy nehezen aztán megállították, de utána már senki nem ült bele.

A gyerekek sétálgattak, unalmukban dobálóztak, de többnyire nagyon bánatosak voltak, hiszen annyira várták már, hogy csúszhassanak és hintázhassanak, és most egyiket sem tehetik, mert a játékok teljesen megtébolyodtak.

Így telt el az összeveszés után a második nap. Éjszaka a csúszda és a hinta nem tudott aludni, álmatlanul nézték a csillagokat az égen. Először a gyerekekre lettek mérgesek. Nem beszéltek ugyan, de mind a kettőjüknek ugyanúgy járt az esze. Aztán rájöttek, hogy ők gyerekjátékok, és ha valami nem stimmel, akkor senki mást nem lehet hibáztatni, csak saját magukat. Már éppen azon törték a fejüket, hogy meg kellene beszélniük ezt az ügyet egymással, amikor pizsamában és hálóingben három gyermek közeledett feléjük. A játszótéren alig volt világítás, hiszen senki nem járt már ide ilyenkor.

A játékok, amint megéreztek a kicsi emberek közeledését, és meghallották a lépteiket, felébredtek. Összenéztek, de most nem izegtek-mozogtak, mert ilyenkor, éjszaka, nem csak hogy nem illik, de veszélyes is a játékokkal játszani.

A három gyermek, Iván, Hanna és a kis Szonja egyenesen a csúszdához, és a mellette lógó hintához mentek.

– Mi történt veletek? Miért nem vagytok már olyanok, mint voltatok? Mit segítsünk, mit tegyünk? Annyira, de annyira rossz, hogy ilyenek lettetek! Lehet, hogy már nem is szerettek minket? – kérdezték tőlük, aztán óvatosan, csendben visszamentek a szobájukba, az ágyukba.

Másnap reggel nagyot néztek a környéken lakók, mert a játszótér ismét úgy nézett ki, mint amikor még új volt. Ezen még olyan nagyon meg sem lepődtek volna, de képzeljétek el, hogy a hinta, amíg a kötele engedte, ott ült a csúszdában, az induló oldalon. Olyan aranyosak voltak, hogy a szülők közül sokan le is fényképezték őket.

Iván, Hanna és a kis Szonja most már bátran beleültek a hintába, majd a csúszdába is, és nagyon jól játszottak. A többi gyermeknek sem kellett a több. Ők is odamentek hozzájuk, és simogatva szeretgették meg a játszótér két legfontosabb játékát.

Hát így történt, hogy azóta a csúszda és a hinta elválaszthatatlan jó barátok. Ha valamelyikükkel bármi baj történik, akkor a másik is megbetegedik. Viszont ha rendesen játszol velük, akkor legfeljebb csak a szívük betegedhet meg, de azt egy kis szeretgetéssel azonnal meggyógyíthatjátok.

Ha játszótérre mentek, ügyeljete arra, hogy az első utatok mindig hozzájuk vezessen. Tudjátok, ők nagyon hiúak, és szeretik, ha megkapják a nekik járó tiszteletet. Simítsátok meg a csúszdát, fogjátok meg a hinta kötelét, és meglátjátok, olyan csodálatos élményben lesz részetek, hogy utána haza se akartok menni!

Balatoni történet

Ezt a történetet egy százötven éves varjútól hallottam.

Szürke, sötétlilás színű felhők gyülekeztek az ég alján, amikor délután kiementem az udvarra, hogy enni adjak az állatoknak.

– Ebből bizonyára hó lesz! – mondtam az orrom alatt magamnak, hiszen a feleségem, Pusztai Rókáné, bent volt a konyhában.

– Az bizony, ráadásul sok, nagyon sok! – szólított meg valaki.

Körbenéztem. A szomszéd nem lehet, hiszen kőhajításnyira van a legközelebbi. Miután nem láttam senkit, arra gondoltam, talán csak a fülem viccelt meg, amikor a fakerítésre óvatos szárnycsapkodással nagytestű fekete varjú ereszkedett le.

– Kicsit kapirgálnék a szemétdombon! – mondta, és a csirkeudvar közepén lévő kiemelkedésre nézett.

– Menj csak! – biztattam. – Ezek a tyúkok már úgy is olyan úrifajták lettek, hogy nem tetszik nekik az ott talált ételmaradék. Ha nem kapnak gyártott, kevert étet, akkor még éhség sztrájkolni is képesek! – mondtam tréfásan.

– Nagyon köszönöm neked Pusztai Róka! – felelte. – Hallottam, hogy szereted és gyűjtöd a meséket. Cserébe elmondok egy történetet.

És miután kikapirgálta magának a számára még ehető dolgokat a szemétdomb-ról, beültünk a fészkerbe. Ezt jól is tettük, mert közben valóban megérkezett a hó, és nagy pelyhekben esni kezdett. Én meg begyűjtöttem a hátsóépületben lévő kályhába, és pillanatokon belül olyan jó meleg lett, mintha bizony nyár lett

volna. Leterítettem a régi bundámat a deszkapadlóra, a varjú felült a szerszámos polcra, és hozzákezdett a meséjéhez.

– Történt egyszer, valamikor régen, de az is lehet, hogy csak tavaly – káromgott egy jó nagyot, és megköszöri a torkát.

Ez bizonyára hosszú mese lesz, gondoltam, és meggyújtottam a pipámat.

– Az időpontot már nem tudom, de az nem is annyira érdekes. Szóval az történt, hogy a három jó barát és testvér, Iván, a vele egyidős Hanna, és a kicsit fiatalabb Szonja nyaralni mentek a Balatonra. Nagyon várták az indulás időpontját. Számolták a napokat, és minden este megkérdezték a szülőket, hogy még mennyit kell aludniuk. Na, végre érkezett a várva várt reggel.

A gyerekek az összepakolt játékaikkal már korán reggel ott álltak az autó mellett, indulásra készen. Nem feledkeztek meg természetesen a netdobozkáról sem, amit még régebben Net Viktortól kaptak. Ezen, mint tudjátok, három gomb van, és ha a gyerekek egyszerre megnyomják a gombokat, akkor olyan csoda történik, ami a segítségükre lehet. Hannához a rózsaszínű, Szonjához a piros, Ivánhoz pedig a lila gomb tartozik. Nélküle el nem indulnak semerre, mert soha nem lehet tudni, mikor lesz rá szükségük.

Emlékeztek, ugye? Mindennap más vigyáz a dobozkára. Az egyik nap Iván, aztán Hanna, majd Szonja.

Végre valahára elindultak a Balatonhoz. Bizonyára az izgalom tette, de úgy érezték, hogy nagyon hosszú az út. Egy kicsit el is aludtak az autóban, de amikor befordultak a balatoni parkolóhelyre, ugrottak is ki abban a pillanatban. Miután mezítláb voltak, hiszen amíg utaztak levették a szandáljukat, csak egyet léptek, és sikongatva álltak meg. A parkolóhelyet ugyanis apró hegyes kavicsokkal szórta fel, ami annyira beleszúrt a talpukba, hogy sem megmozdulni, sem odébb menni nem mertek. Nagyot nevetett Hanna és Szonja édesapja, és vele együtt hahotázott az Iván apukája is.

– Ez a kapkodás ára! – mondták, de természetesen mind a ketten az ölükbe kapták a gyermekeiket, és kivitték őket a füves részre.

A három jó barát és testvér talpa egy pillanat alatt meggyógyult. Összesúgtak.

– Mi lemegyünk a vízpartra és nézelődünk! – mondták a pakolászó szülőknél.

– Rendben, de csak itt, a szemünk előtt lehettek, és tessék rendesen viselkedni! – válaszolták.

Na, nekik aztán több sem kellett. Miután érezték, hogy figyelik őket, lassan, szinte majdnem kényszeredetten, unatkozást tettetve mentek a nagy víz felé, de mikor már látták, hogy az anyukák a házban vannak, az apák pedig a cipekedéssel vannak elfoglalva, egészen másként viselkedtek. Nagyobb kavicsokat rugdaltak a Balatonba, majd, miután ezt megunták, lapos kavicsokat kerestek, és úgy dobták a víz felületére, hogy minél többet ugráljon rajta. A nap erősen

sütött, de ez nem zavarta őket, viszont ebből a játékból is hamar elégük lett.

A vihar által letört ágak szanaszéttel heverték a vízparton. Felszedtek belőle hármat, letisztogatták a levelektől, és ezzel ütögették a vizet, ami nagyot csobant. Most azon versenyeztek, hogy melyikük tud hangosabban ütni a vízre, és nagyobb fröccsölést kelteni a botjával. Nagyokat nevettek, amikor meglátták, hogy az apró halacskák a bot zajára először azt gondolták, hogy enivaló érkezett, majd amikor feléjük ütöttek, megijedve rebbentek tovább úgy, hogy sokszor még a farkuk is kilátszott a sekély vízből.

Nem messze tőlük egy nádas volt. A barna buzogány lassan mozgatta a fejét, mintha bizony nehéz volna neki, pedig, ha a három jó barát és testvér értene a nyelvén, akkor kiolvashatná a jelekből, hogy bizony nemtetszésében ingatta. De Iván és a két lány ezt észre sem vette. Változatlanul ütötték a vizet, és ha egy nekik tetsző kődarab került a kezükbe, akkor eldobták. Némelyik még a nádasba is beesett.

– Júúúj, mi az! – kiált fel hirtelen Hanna, amikor a vízben megpillant egy fejet két szemmel, és hosszú, kígyózó testtel.

Pontosan a kislány szemébe nézett abból a lapos fejből az a hideg szem, és közben sziszegett. Hanna máris dobná el a botját, de Iván ott termett mellette, és nagyot ütött a fej felé. Eltalálni nem tudta, mert az abban a pillanatban leúszott a Balaton fenekére. A gyerekek utána néztek. Látták, hogy ott lent nagy békákkal van együtt a sikló, ami pontosan olyan, mintha kígyó volna.

– Bizonyára beszélgetnek, mert bugyborékol a szájuk – mondta Hanna.

A kicsi Szonja csendesen figyelte, és azon gondolkozott, vajon mi megbeszél-nivalója lehet ezeknek az állatoknak a víz alatt. Aztán apró halakat láttak nagy sokaságban feltűnni. Ők is odaúsztak közéjük. Most már annyira sokan voltak, hogy alig lehetett megkülönböztetni őket, hogy ki melyik, mert a halak pikkel-lyes testén meg-megcsillant a napsugár.

A három testvér most már nem ütögette a vizet, és nem is dobálta bele a köveket, kavicsokat, ezzel szemben előrehajolva nézte, mi történik előttük. Látták, hogy közvetlenül a nagy víz fenekére fölött valami felkavarta az iszapot.

– Mi lehet az? – kérdezték egymástól.

– Óóóó! – kiáltott fel csodálkozva Szonja. – Az egy teknősbéka.

Lassan mozgatta a lábait, de szemlátomást mégis gyorsan haladt az úszással. Hamar odaért a többiekhez, akik helyet adtak neki, hiszen látszott, hogy középre igyekszik. Körbeforgott, mindenkit szemügyre vett. Valaki hiányozhatott még, mert nem beszélt, látszott, hogy várt valakire.

Iván, Hanna és Szonja teste az előrehajlástól megfájdult, ezért lehasaltak a víz mellé, és innen nézték, mi történik ott lent. A sima víztükör fodrozódni kezdett. Úgy, mintha hajó, vagy csónak haladna el rajta, de ezek most nincsenek a közelben. Ezzel szemben viszont különböző színű, formájú és nagyságú halak jelentek meg.

A teknősbéka szemére szemüveg került, és a sikló egy hosszú papírt tartott előtte, és arról beszélt az öt körülvevőknek. Ahogy közben vitatkoztak, annyira bugyborékolta a víz teteje a sok levegőtől, ami feljött, hogy sokszor még a vizet is elhomályosította, így nem vehették észre azt, amikor a teknős, és közben a gyülekezetben helyet foglaló békák feljöttek levegőt venni.

A három testvér annyira a hatása alá került a víz alatti eseményeknek, hogy teljesen elfeledtek az idő múlásáról. Időközben a szülők már befejezték a pakolást, és a gyerekek édesanyja uzsonnát készített egy fényes tálcára. A friss kenyérszeleteket megkenték vajjal, majd vékonyra szelt sonkát és paprikát, paradicsomot raktak rá. Áfonya szörp is került az asztalra.

– Iván, Hanna, Szonja! – kiáltottak a víz felé. – Gyertek, itt a finom szendvics!

De bizony senki nem jött, és nem is felelt. A szülők tovább pakoláztak, mígnem egyszer csak azt vették észre, hogy a gyerekek még mindig nem ülnek az asztalnál, sőt, egy szelet kenyér sem hiányzik a tálcáról. Most aztán már mérgesen szóltak a nagy víz irányába.

– Tessék azonnal idejönni és uzsonnázni! Hallottátok?

De bizony most sem történik semmi.

– Megnézem, hogy merre vannak! – mondta Hanna anyukája, és elindult arra, amerre a gyerekeket látta elmenni.

Alig telik el egy kis idő és kétségbeesetten kiáltott:

– Gyertek gyorsan, eltűntek a gyerekek!

Na, lett is ebből nagy idegesség. Összevissza szaladgáltak, és mindenkitől megkérdezték, hogy látták-e a három gyermeket. Volt, aki egyáltalán nem tudott nekik válaszolni, hiszen, mint mondták, ők csak most érkeztek, de a szomszéd ház előtt, a barna, repedt padon ült egy nagyon öreg néni.

– Ne aggódjanak kedveskéim, estére hazaérnek! – mondta, és közben a görbe és nagyon régi botjával olyan köröket rajzolt maga elé a porba, amelyek úgy néztek ki, mint egy bűgőcsiga.

A szülők hitték is amit mondott, meg nem is, de inkább nem, ezért tovább keresték a három jó barátot és testvért. Időközben a rendőrök is megérkeztek, és ők is elindultak a gyerekek keresésére. Szócsővel szölongatták őket, és amikor a víz felé fordulva kiabálták bele a fehér csőbe, hogy:

– Iván, Hanna, Szonja! – a Balaton, mint egy papagáj, válaszolt nekik.

– Iván, Hanna, Szonja!

Az egyik rendőr bácsi, aki nem ismerte a víz eme tréfás tulajdonságát, mérges lett és belekiabált a szócsőbe.

– Ne szórakozzon velem, mert könnyen pórul járhat!

Na, erre a Balaton sem volt rest, és azonnal válaszolt is rá.

– Ne szórakozzon velem, mert könnyen pórul járhat!

De ekkor már rájött a fiatal rendőr, hogy mi történik itt, és egy kicsit el is szégyellte magát. Odébb ment, és a nádas felé kezdett kiabálni, de bizony hiába minden igyekezetük, mert a gyerekeket, mintha a föld nyelte volna el. Egyedül az volt a furcsa, és ezt az Iván apukája vette észre, hogy a vízpart egy részén, közvetlenül a víz mellett, a földből hiányzott egy kerek rész. Úgy nézett ki, mintha a szabályos kör alakzatot valaki körbeásta és elvitte volna. A helyén sekély víz volt.

Nézegette, vizsgálgatta, és még le is ült melléje. Ahogy ott gondolkozott, hogy mi, vagy ki készíthette ezt a furcsa alakzatot ide, ahol a gyerekeket utoljára látták, észrevette hogy a hiányzó földrész előtt, a víz fenekén, az iszap felületén egy rajzolat van. Jobban előrehajolt, és akkor látta, hogy ez nem is rajz, hanem írás. A víz mozgása ugyan betakarta és eltüntette a betűket, de a szeme előtt írta újra és újra egy hadseregnyi pióca.

– Iván, Hanna és Szonja jól vannak! A Balaton vendégségbe hívta őket, de estére hazamennek! – betűzte ki.

– Gyertek gyorsan! – szólt a szülőknek.

Odasiettek hozzá. Először nem is értették, mi történik itt most előttük, hiszen annyira hihetetlen volt ez az egész. A piócák pedig rendületlenül újra írták és kijavították a víz által elmosott betűket, de új információt nem tudtak. A víz fenekén csak ennyi volt olvasható:

– Iván, Hanna és Szonja jól vannak! A Balaton vendégségbe hívta őket, de estére hazamennek!

A szülők tanácstalanul néztek a víz mélyére, aztán egymásra, majd megmutatták a rendőr bácsiknak is az üzenetet. Ők is hitetlenkedve nézték a piócák munkáját. Az egyikőjük még le is fotózta, amint a különböző méretű sötétbarna és fekete, henger alakú vérszívók a betűk helyreállításán ügyködtek.

Összedugták a fejüket, tanácskoztak. Arra jutottak, hogy az a legjobb, ha hallgatnak az üzenetre, és várnak estig. Úgy sem tudnának már sok mindent tenni, hiszen közben gyalog, kerékpárral, és a szirénázó rendőrautóval is körbejárták már a környéket, hogy megtalálják a gyerekeket, de sajnos senki nem látta őket.

A szülők szívükben félelemmel és aggodással mentek fel a házhoz. Azt ugye mondanom sem kell, hogy folyamatosan Ivánról, Hannáról, és a kicsi Szonjáról beszélgettek. Sokszor leszaladtak a vízpartra a kör alakú kivágás mellé, és belekiabálták a gyerekek nevét a nádasba. Iván édesanyja úgy döntött, ő ott is marad, és estig vár. Egy rövid idő elteltével azonban már mind a négyen, Iván és a lányok szülei is együtt üldögéltek a Balaton partján, és a nagy vizet kémlelték. Sóhajtozásaiktól még a békák kuruttyolása is abbamaradt.

Eközben a gyerekek hason fekve nézték a víz alatti történetet. Annyira elmerültek a látványban, hogy észre sem vették a körülöttük történő változásokat. Hanna az, aki elsőként megunt a hason fekvő pózt. Felállt, hogy

keressen egy kavicsot, és oda dobja a sok hal közé. Igen ám, de alig hogy felállt, máris ült vissza a helyére, mert annyira megszedült, hogy még megszólalni sem tudott. Ami nem is csoda, hiszen nem elég, hogy a talaj a Balaton hullámaival együtt mozog alatta, de ráadásul, ők hárman, egy kicsi kerek szigeten voltak. Annyira kicsi, hogyha végigfekszenek rajta és rendezen kinyújtják a lábukat, akkor a kezük, és a lábujjuk is beleér a vízbe.

Szonja és Iván ebből még semmit nem vett észre. Azt próbálták kitalálni, hogy miről szólhat a lenti vitatkozás. A teknősbéka folyamatosan beszélt, mert igen-csak sok levegő jön ki a száján, miközben a sikló egy hínárlevéllel rohangált hol az egyik, hol meg a másik halhoz.

– Az beszélhet, akinél a zöld levél van – állapította meg Iván, és a mutatójával lefelé mutatott egy hatalmas szájú és hosszú bajuszú harcsára, aki előtt a sikló a hínárral tekergett.

Hanna közben az ijedségtől nagy szemekkel nézett körbe, de bizony nem látott semmit, csak vizet és vizet. Olyan, mintha egy nagy tenger közepén lennének. Sehol semmi más, csak víz és víz. Nem látni sem partot, sem hajót, sem csónakot, esetleg vitorlást. A nap erős sugaraival tűzött rájuk, a Balaton teteje pedig kicsit hullámzott. Éppen csak annyira, hogy a kerek szigetcskén ne lehessen felállni.

– Iván, Szonja! – szólt a testvéreinek elvékonyodott hangján.

Szonja nem felelt, de Iván kicsit neheztelve válaszolt.

– Figyeld, hogy mi történik ott lent, Hanna!

A kislány erre felvonta a vállát és tovább szemlélődött. Ott, amerre a napsugár aranyhidat rajzolt a víz felületére, sötét árnyakat vélt felfedezni. Pontosan nem tudta kivenni, hogy mi lehet az. Talán ott van a part, gondolta, és lefeküdt. A jobb kezével, ami közel esett a vízhez, el kezdett lapátolni, a lábával pedig rúgva tempózni a vélt part irányába.

– Mit csinálsz Hanna? – szólt rá mérgesen Iván az unokatestvérére, és felemelte a tekintetét a víz alján tanácskozóról, de abban a pillanatban fel is ült, mert most már ő is látta, hogy milyen nagy változás történt körülöttük. – Húha! – csak ennyit tudott mondani.

Erre aztán már Szonja is csatlakozott hozzájuk. Ő csak egy pillantást vetett a körülöttük lévő tengersok vízre, és máris a testvérei felé fordult. Nem szólt egy szót sem, de látszott az okos szemén, hogy tudja, nincs mitől félniük.

Most aztán már senkit nem érdekel a víz alatti élőlények tanácskozása, viszont annál jobban a saját sorsuk. Iván és Hanna neki is álltak azon mód lapátolni és rúgni a vizet, hogy a kicsi sziget el kezdjen úszni a sötét árny felé.

Szonja arca körül egy szitakötő járta a táncát, és közben hangosan dolgozott a szárnyával. Gondolt egyet a kislány. A mai napon az ő gondjaira van bízva a netdobozka. Elővette az oldalára varrt zsebből.

– Iván, Hanna! – szólította meg az evezőket, de bizony azok annyira el vannak merülve a munkában, hogy többször is szólongatni kellett őket.

Nem csak Szonja hangját nem hallották meg, de azt sem vették észre, hogy a szigetecske egy tapodtat sem mozdult. Végül aztán vonakodva ugyan, de felültek, és egyszerre megnyomták a netdobozka gombjait. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, Szonja pedig a pirosat. A dobozka látszólag nem csinált semmit, de ezt ők már ismerik, ezért vártak egy kicsit. És alig számoltak el magukban ötig ...

– Szervusztok! Én leszek a segítőtok, a vezetőtok a Balatonon! – szólalt meg valaki a dobozkából.

– Ki vagy? – kérdezte Szonja.

– Itt vagyok előtted, kicsi Szonja! – szólt a válasz. – Szitakötőnek hívnak. A Balaton Parlamentje úgy döntött, hogy ebben az évben ti lesztek azok, akiknek lehetőséget ad arra, hogy kirándulhassatok az országunkban. Természetesen, ha ti is így akarjátok!

– Jó, de mikor megyünk haza? – kérdezte Iván.

– Már megüzentük a szüleiteknek, hogy estére otthon lesztek! – válaszolta a szitakötő.

– És ők elengedtek bennünket? – ágált Hanna, hiszen tudta, hogy az édesapja szigorú, és nem szereti, ha nincs előre megbeszélve vele a program.

– Ezt nem tudom gyerekek, de a Balaton Parlamentjének a döntését nem lehet bojkottálni. Most pedig elmondom a szabályokat. Csak az mehet a mélyvízbe, aki tud úszni! Az úszómellényt – amit mindjárt megkaptok –, amíg a vízben vagytok, nem vehetitek le! Nem csak magunkra, hanem a társunkra is figyelünk! Óvatosan merülünk bele a Balatonba! Nem ugrálunk, hanem lassan, hogy legyen időtok a vízzel egyesülni! És ami a legfontosabb, hogy mindennek úgy kell történnie, ahogyan azt én mondom! Ha valamelyikőtök hibázik, annak szörnyű következményei lehetnek. Azt tudnotok kell még, hogy a Balaton vendégei vagytok, tehát minden, ami előttek mozog, legyen az víz, vagy nád, hal, sikló, satöbbi, az mind ennek a hazának, ennek az országnak a lakója és tulajdonosa. Hát így tiszteljétek őket, és engem is! – szólt kemény hangon.

A netdobozka nagyon ügyes, hiszen nem csak a szitakötő beszédét fordította le, de még úgyis hangsúlyozott, ahogy az szitakötőül hangzik.

– Megígéritek? – kérdezte.

A három jó barát és testvér egyszerre válaszolta.

– Igen! Megígérjük!

A szitakötő előttük, egy helyben kavarta a levegőt a szárnyával, és már éppen bólintana a fejével, hogy ezzel is közölje a tetszését, amikor hirtelen elsötétült felettük az égbolt. Nagy szél kerekedett. A gyerekek megrémülve látták, hogy az a sötét árnszerű dolog egészen naggyá nőtt, és feléjük közeledett, és most már

megmutatta az alakját is. Ebből látható volt, hogy nem part az, sőt nem is hajó, hanem egy hatalmas, majdnem a felhőkig érő, forgószéllel betakart szörny. A sötét, óriás arcát, testét és kezét csak ritkán, és csak éppen hogy lehetett látni, mert a szél a Balatonba dobott szemétből átláthatatlan függönyt fújt köré. Van ebben minden. Nem csupán romlott ételmaradék, üres üdítőanyag flakon, de alumínium doboz, szakadt póló, rossz félcipő, de szégyenszemre még olyan is, aminek a WC-ben lenne a helye.

A szörny időnként bekebelezett a szemétfüggönyből egy jó darabot, de nehogy bárki azt gondolja, hogy ezzel a szemét el is tűnt. Dehogy! Egy kicsi idő múlva összelapítva, félig megemészelve, büdösen köpte ki a tiszta víz tetejére. Még a halak is messzire elkerülték, mert annyira féltek, hogy elkapnak valamilyen betegséget.

A szörny egyre közelebb és közelebb került a három gyermek kicsi szigetéhez. A kör alakú földdarabot kiharapó giliszták, amint meglátták a szemétből élő szörny közeledtét, azonnal kereket oldottak. Felkapaszkodtak egy vadkacsára, és már a parton keresik a biztonságot. A többi balatoni lény is szétrebbent. Eddig hallgatóztak, és figyelték a küldöttük, és Iván, Hanna és a kis Szonja beszélgetését, de a saját egészségük mindennél fontosabb lett. A szitakötőn is látszott, hogy nem tudta eldönteni, mit tegyen. Egyrésztől, a legszívesebben már ő is hetedhét országon túl lenne, másrésztől viszont nem akarta magára hagyni a három gyermeket.

A szemetes forgószél által eltakart szörny közben már annyira elérte a kicsi szigetet, hogy Hanna világosbarnás szőke hajába egy ropis zacskó akadt bele.

– Júúú! – kiált a kislány, és megrázkódott.

Ami nem is csoda, hiszen ez egy olyan szemét, amit a szörny már kiköpött. Nem csak büdös, nyálkás, és tele mindenféle betegséget okozó bacilussal, de ráadásul még undort is kelt. A szitakötő az egyik szárnya alól egy kicsi kürtöt vett elő, és nagyot fújt bele. Ezt Hannáék nem hallották, csak látták. De nem így a sikló, aki a hosszú testével feltekeredett a kicsi szigetre, a fejét a közepén lefúrta, és lebújt a lyukon, hogy aztán a kis Szonja előtt újból feljőjön. Így fonta keresztül magát a kerek földdarabon, és a két lyukon átfűzött testének a segítségével úszott a sziget a nádas felé. A sikló feje a földdarab elején kiemelkedve nézte az irányt, a farka pedig a másik oldalon kígyózó mozgással evezett.

Éppen időben indultak el. A három gyermek összegömbölyödve várta, hogy mi történik. Már előttük van a szörny. Nem csak a szemétből élő szörny volt hatalmas és ijesztő, de a hangja, az a fémesen csikorgó és dobhártyát szaggató még annál is félelmetesebben hatott. Leguggolva, összekapaszkodva hívták az édesapjukat és az édesanyjukat, de bizony ők semmit nem tudtak erről az egésztől. Ők változatlanul ott üldögéltek a víz mellett, és nagyon várták vissza a gyermekeiket,

miközben a piócák megállás nélkül írták a már százszor elolvasott üzenetet:

– Iván, Hanna és Szonja jól vannak. A Balaton vendégségbe hívta őket, de es-tére hazamennek.

Iván a könnyeivel küszködött, Hanna nem is tartotta vissza őket, míg a kicsi Szonja kilesett a szemét eltakaró keze mögül, és látta, hogy egyre távolodnak a sötét szörnytől. Mondta is azonnal a testvéreinek, akik el sem akarták hinni, de miután meglátták az igyekvő siklót, és a közeledő nádas, megnyugodtak. És egy kicsi idő elteltével, ami igazából addig sem tartott, amíg Iván tízig elszámolt, máris a biztonságos buzogányok között voltak. Azok bezzeg most egyetértően bólogattak, amint meglátták a három gyermeket, és amint beúszott velük a sikló, azonnal el is zárták az utat. Sok száz fegyveres buzogány állta körül őket. Mint egy tömör, barnás fekete fejű fal, úgy magasodott mellettük a védelmező sokaság.

Iván, akit mindig is érdekeltek a fegyverek, és neki is van egy kicsi nyila, ámulva mutogatta a két lánynak azt a hadműveletet, amit a nádas buzogányai csináltak előttük. Nem csak őket zárták el a kíváncsi szörny szemei elől, de csapdát is állítottak. A mozgásukkal ugyanis úgy hullámoztatták a vizet, hogy egy szemetelő által eldobott üres sörös doboz a Balatonban felelőtlenül bent felejtett beton alap felett lebegjen.

A gyerekek addig nem láttak semmit, amíg Szonja észre nem vette, hogy ha lefekszenek a szigetre, akkor a nádszálak között ki tudnak nézni. A sikló már kibújt a szigetből, így nem kell félniük, hogy véletlenül ráfekszenek. Most már a szemük előtt történt a szörny csapdába esése.

A nagy és sötét henger alakú szemétfüggönybe takarózó lény amint meglátta a vízen lebegő sörös dobozt, a fogait csattogtatva rohant feléje. Már el is felejtette a kis szigetet, amin a gyerekek voltak, pedig amikor megpillantotta őket, jó falatot látott bennük, de most a sörös doboz lebegett a szeme előtt. Be akarta gyűjteni, aztán megrágni, majd kiköpni, hogy a felületén megtelepedő csúnyaságok megfertőzzék az élőlényeket, és neki még több enivalója legyen.

A buzogányok utat engedtek neki. Nincs más választásuk, hiszen a szörny annyira erősen nyomult, hogy ha nem engednék el, őket is tőből kitörné, és behabzsolná.

Amint a doboz közelébe ért, felemelte, megpörgette, majd hamm, bekapta. Érces, csikorgó hanggal rágta meg, majd nagyot cuppantva köpte ki. Igen ám, de közben meglátta a beton kilátszó tetejét is. Az öröme határtalan, hiszen azon már mindenféle szemét fennakadt és megtelepedett. Van itt úszógumi darab, cigarettacsikk, kenyérhéj, amit már a halak sem esznek meg, no meg ropis papír. Csupa-csupa olyan dolog, amit ő nagyon szeret. Neki is esett azon nyomban. Nagy nehezen taszajtgatta, nyomkodta, de a beton annyira nehéz volt, hogy nem tudta felemelni. Akkor gondolt egyet – hiszen már csak az járt az eszében,

hogy mennyire jó lesz neki ez a nagy darab szemét, amit ha megrág, és a bűzös nyálával összekever, akkor akár az egész strandot is képes lesz majd megfertőzni –, lehajolt és beleharapott. A fogai megcsúsztak a beton felületén, de nem bírta vele. A gyerekek hátán végigfutott a hideg a szörny fogcsikorgatása hallatán. Üvöltve csapkodta a körülötte függőnyt képező szeméttel. Hozzávágott egy félcipőt, amit tegnap talált, aztán egy gumicsizmát, majd kő- és vasdarabokat, de mérgében rázúdított egy nagy halom műanyag palackot is, sőt, üres üvegeket tört el a tetején, de hiába, mert bármit is tett, a beton, amit a felelőtlen emberek hagytak ott, nem adta meg magát.

– Visszajövök érted! – üvöltötte mély hangján.

Iván, Hanna és a kis Szonja szülei hallottak valamit a parton. Mondták is:

– Úgy tűnik, vihar készülődik. Reméljük még időben hazaérnek a gyerekek! – aggódtak, és nézték a Balaton feletti eget, de bizony ott nem látszott semmi, csak jó messze, a nádas felé figyeltek meg egy furcsa, sötét oszlopot.

A három jó barát és testvér pedig, amint a szörny elviharzott, felültek a kis szigetecskén. Éppen meg akarták beszélni, hogy mit láttak, amikor ismét előjött a szitakötő és a sikló. A sikló legalább másfél méter hosszú volt, és két sárga színű és hold alakú folt volt mind a két oldalon, a halántéka mögött. A teste szürkés-kék színű, melyen sötét, a hasán pedig fehér foltot láttak.

– Most pedig elviszlek benneteket ahhoz a családhoz, akik a legrégebben élnek itt – mondta sziszegve, melyet a netdobozka fordított le.

– Csak bátran, gyerekek! – zümmögte a szárnyával a szitakötő. – Ha nem is vagyok mindig mellettetek, azért mindent látok! – repült egy nagy kört.

A sikló a víz alá merült, és lehúzta magával a kis szigetet, és vele együtt a három testvért is. Kisajtolta a tüdejéből a levegőt, és az így keletkező légbuborékot, amelyben benne vannak a gyerekek, a piócák közvetlenül a szigetecske felett megfogták. Így süllyedtek le a Balaton fenekére, ahol látták, hogy az iszapot kitartóan túrta egy csapat szürkés-kék, aránylag kicsi szemű hal. Volt közöttük egészen nagy is, talán méteres is.

– Húha! – mutatta Iván a két lánynak. – Ez van kétlépésnyi is!

A halak nem vettek róluk tudomást. Előre csucsorították a szájukat, és úgy turkáltak az iszapban, táplálékot keresve.

– A férgek és a rovarokat keresik, mert azt szeretik – mondta nekik a sikló. – Ő egyébként a ponty, és ő az, aki a legrégebb óta él itt. Azt mondják, több ezer éve már, hogy ide telepedtek, ezért aztán a Balatonnak ők a nemesi származású vezetői. Rokonaik az egész földön megtalálhatóak. Talán csak Afrikába és Ausztráliába nem költözött egy leszármazottjuk sem, de például Kínában is sok ponty él, és már nagyon régtől fogva.

Ahogy magyarázott a három jó barátuknak, közben figyelmesen távol tartotta magát a turkáló halaktól. Nem akarta őket megzavarni.

– Intelligens, békés halak ők – fejezte be. – Nem azért nem köszönnek nektek, mert beképzeltetek, hanem mert el vannak foglalva a saját gondolataikkal. Ők azok, akik a fejükben hordják mindazokat a történeteket, amelyek az elmúlt évezredekben megestek velük. Nagyon nehéz ám ezt megőrizni. Naphosszat ismételtetik magukban, és mondogatják a ponty gyerekeknek – sziszegte a sikló. – De nézzétek csak, milyen megtiszteltetés ér bennünket! – kígyózott hirtelen oldalra.

És valóban! A legnagyobb szürkéskék hal odaúszott a légbuborékhoz, és belenézett a gyerekek szemébe. Először az Ivánéba, majd a Hannáéba, és végül a kicsi Szonjáéba. Mozgatta a száját, miközben a bajsza a maga táncát járta.

– Valamit mond – szólalt meg Hanna –, de nem halljuk.

Azon nyomban elővették a netdobozkát, és megnyomták a gombokat.

Ugye tudjátok, hogyan kell? Egyszerre bizony, és úgy, hogy Iván nyomja a lila gombot, Hanna a rózsaszínűt, a kicsi Szonja pedig a pirosat. Most is így történt. A nagy ponty feje felé fordították a netdobozka nézőkáját, és az azonnal fordította is azt, amit a Balaton legrégebbi nemzetségének a tagja mondott nekik.

– Nagy öröömre szolgál a veletek való találkozás! Már sokat hallottunk rólatok Iván, Hanna és Szonja, ezért is gondolta úgy a Balaton Parlamentje, hogy méltóak vagytok arra, hogy kicsit megismerhessetek bennünket. Éreztétek jól magatokat, de ami a legfontosabb, tanuljatok sokat! Figyeljete és jegyezzete meg mindent! Ha okosan gazdálkodtok majd azzal a tudással, amit most szerezni fogtok, akkor mindenkinek haszna lesz belőle! – szólalt meg a netdobozka hangszórója.

A levegőbuborék túloldalán lévő ponty búcsúzól még egyszer, egyenként, mélyen belenézett a gyerekek szemébe. Először az Ivánéba, majd Hanna következett, és végül a kis Szonjával szemezett. Neki, mielőtt még visszaúszna a társaihoz az iszapot túrni, még kacsintott is egyet, és felcsapta a hunyorító szeme oldalán lévő bajuszát. Szonja ezen nagyot nevetett, de a nagy halnak ekkor már csak a farka látszik.

A sikló már éppen tovább állna velük, amikor vékony hangon megszólalt a netdobozka.

– Kik vagytok? Mit kerestek itt?

A gyerekek körbenéztek, hogy ki lehet az, aki megszólította őket, amikor több kisebb halat is észre vettek, akik kicsi szájukkal a levegőt adó buborékot bökdösték. Még szerencse, hogy a piócák megtartották a buborékot, mert a halacskák annyira kíváncsiak voltak, hogy talán le is löknék a sziget tetejéről.

– Ők azok a vendégeink, akiről a tanácskozás döntött – válaszolt helyettük a sikló.

A sötétsárgás testű és vörös úszójú kis halak megértően integettek az oldalsó, színes lapátjukkal.

– Ők a kárász halak – mondta a sikló. – Annyira szeretnek itt lenni a Balatonban, hogy télen még képesek a jégbe is befagyni, hogy tavasszal, ha kiolvadnak, boldogan köszöntsék a régi ismerősöket – sziszegte, de közben már haladtak is tovább. – Ott van a másik csendes, de öntörvényű, a Balaton vizét tengerré tevő hal – mondta, és a farkával oldalra mutatott.

A gyerekek fölfelé nyíló szájú, hosszú, lapos testű halat láttak, aminek a szája olyan, mintha világítana. Amint azonban közelebb értek hozzá, akkor már látták, hogy nincs abban villanyégő, hanem egyszerűen csak gyöngyház színű a szürkésbarna hal szája széle.

– Ő a garda – folytatta a sikló. – Őszre általában megunja az egyedüllétet, és akkor összeverődnek, nagy mulatságot csapnak. Akkor, ott, ahol éppen vannak, a víz szinte parázslik tőlük. Annyira sok mondanivalójuk van ilyenkor egymásnak, és annyira örülnek a másiknak, hogy sokáig együtt maradnak.

Miközben Iván, Hanna és Szonja a sikló idegenvezetését hallgatta, Hanna sok egyforma halból álló csoportot vett észre. Félelmetesek, ahogyan táplálékot keresnek a hegyes fogaikkal. Ezüstös testükön megmegcsillant a napsugár.

– Ők a balatoni fogasok – suttogetta a sikló, mert nem akarja felhívni magára a figyelmüket. Sietve tovább is úsznak, és sásos, nádas részre érnek.

– Ez itt a Balatoni Kórus – mutatott a fejével előre.

A három testvér a mutatott irányba nézett, de bizony ott nem látni semmit. Csak egy-két béka volt elterülve a meleg víz tetején, míg mások leveleken ültek, vagy nádszálakat markolászta. Már éppen meg akarták kérni a siklót, hogy részletesebben mondja el, mit ért a kórus szó alatt, mert ők azt gondolták, hogy egy éneklő csoportról lesz szó, de hát a Balatonon minden annyira más, és annyira furcsa, így előfordulhat, hogy itt mást hívnak kórusnak.

– Ki tudja? – suttogetta Iván a Hanna fülébe. – Még az is lehet, hogy a sikló eltévesztette a helyet! Nézd csak meg Hanna! – mutatott a kígyó felé. – Szerintem nem is lát rendesen! Lehet, hogy vak!

És valóban! A sikló szeme nem fényes, hanem kicsit zavaros, opálos. Ezzel szemben viszont váltig bólogatott, csapkodta a víz felületét a fejével, és magyarázott, hogy ez itt a hangversenyterem, és itt gyakorolnak az esti fellépésre a kórus tagjai.

– Jó, akkor ezt már láttuk! – hagyta rá Hanna. – Mehetünk tovább, ha esetleg akarsz még nekünk valamit mutatni, mert a szüleink már nagyon aggódhatnak értünk!

Amint ezt meghallotta a sikló, máris kicsúszott a kis szigetből, amibe eddig át volt fűzve, és olyan gyorsan el kezdett oldalt kígyózva úszni, hogy a gyerekeknek megszólalni sem volt idejük, csak néztek a hullámot verő hullő nyomába.

– Most mi lesz? – kérdezte Hanna.

– Már jön is vissza! – szólalt meg Szonja, aki eddig csendben figyelte az eseményeket.

És valóban! A sikló, szájában egy kicsi, zöld békával, feljük közeledett, és amint visszaért, megszólalt a sziszegő hangján:

– Elkezditek a hangversenyt, vagy lenyelem a fiadat! – mondta.

A nád közötti kicsi vízfelület közepén egy még kisebb zsombék van. A zöld színű levelek közül egy – a zöld színe miatt – eddig észrevehetetlen, nagyobb béka magasodott fel, és ült a hátsó lábára. Az első lábain megtámaszkodva így szólt.

– Ismerjük a Balatoni Parlament döntését, és be is tartjuk, sikló uram, de ahhoz, hogy jó munkát végezzünk, karban kell tartanunk a hangszereinket. Most is ez történt. A vízzel való öblítés, majd a szúnyogszárnyal való letakarítása, és a hanghólyag szellőztetése a levegő visszatartásával, nos, ennek ez a módja. De vannak közöttünk olyan kórustagok is, akiknek a hangüregüket kell ki takarítaniuk! – magyarázta. – Ami pedig a fiamat illeti, megköszöném, ha elengednéd! Neki nagyon jó hangja van, és ráadásul abszolút hallással rendelkezik – mondta, majd felállt a hátsó lábaira, és megütögette a mellét. – Rám ütött a gyerek! Ha valami megbocsájthatatlan történne vele, akkor nem csak az én neheztelésemet vennéd magadra sikló uram, de gondolom, hogy a parlament, és ezen belül a miniszterelnök, a teknős úr nemtetszését is kivívnád!

Ezzel visszatámaszkodott a mellső lábaira, és hangolni próbált. Furcsa, rekedt brek, koa, és tu hangokat hallatott, és ekkor a gyerekek előtt megmozdult az egész kicsi öböl. Alig van hely, ahol ne lenne béka. Többnyire zöldek voltak, de van közöttük olyan is, amelyiknek a hasa szürkésfehér, és egy száraz részen olyan békákat is láttak, amelyeknek a háta barna, vagy vöröses barna.

A sikló szájában a kórusvezető fia mozdulatlanul lógott. Nem szólt egy árva szót sem. Elcsüggesztette a fejét, és úgy tett, mint akiben semmi élet nincs. Persze, közben mindent hallott, amit az édesapja a siklóval beszélt, de azért biztos, ami biztos, jobb, ha halottnak tette magát. Tudta, hogy a sikló ki nem állhatja azt az enivalót, ami már azelőtt meghalt, mielőtt még vele találkozott volna.

Hallotta az öregektől, akik esténként, a szúnyogvacsora közben mesélni szoktak a sás között, hogy egy kicsi levelibéka a sikló láttára egyszer annyira megijedt, hogy menten szörnyethalt. A sikló már nagyon éhes volt, hiszen napok óta nem evett. Bosszankodott is a halott béka miatt, hiszen hiába próbálta legyúrni a torkán, nem ízlett neki. Végül a halott béka megakadt a nyelőcsövében, és se előre, se hátra nem ment. A sikló tekergett, csapkodta a fejét a fa törzsének, majd próbált vizet is nyelni rá, de bizony semmi haszna nem volt. A halott béka annyira megakadt a torkán, hogy már levegőt is alig kapott.

Akkor összegyűltek a sikló családtagjai is, és ellátták mindenféle tanáccsal, de egyik sem segített, ő pedig egyre jobban szenvedett. Már jártányi ereje sem volt. Annyira csapkodta a fejét a part menti kőbe, hogy attól féltek, betörik. Az erőfeszítésének csak egy következménye volt. Az, hogy a Balaton mentén egy szempillantás alatt

elterjedt a szomorú hír. Egymás fülébe sziszegték, hogy a siklókígyó mennyire megjárta, amikor nem tudta fékezni magát, és holt békát evett.

Meghallotta ezt a Kecskédi öbölben élő kígyócsalád legöregebbje is. Ő már annyira vén volt, hogy alig tudott valamit enni. Lelassult, és az ereje sem volt már a régi. Gondolt egyet, és elindult a pórul járt sikló felé. Nehezen, és lassan tette meg az utat, és a gyomra is megállás nélkül korgott, hiszen már hetek óta nem került semmi a szájába. Időnként el-elkapott ugyan egy nagyobb szúnyogot, de annak még az ízét sem érezte, annyira kevés volt.

No, de csak odaért nagy keservesen a mi siklónkhoz., akinek közvetlenül a feje mögött egy nagy dudor keletkezett. Ott volt megakadva a halott béka. Az öreg szembe állt a torkos siklóval, és belenézett a szemébe. Ő legalább dupla nagyságú volt, mint a beteg társa. A többiek szótlanul nézték, hogy most mi fog történni.

– Kérlek, adj még egy kis időt! – kérlelte a mi a siklónk a nagyot.

– Volt elég már eddig is! – válaszolta az. – Még a végén megfulladsz, és én meg éhen maradok! – mondta az öreg, és olyan nagyra tátotta a fogatlan száját, hogy aki csak látta, azonnal visszaugrott, pedig egyébként is tisztas távolságra voltak tőle.

Hát így esett, hogy a falánk sikló az öreg étke lett, fejezte be a mesét a kisbéka egyik dédapja. Erre emlékezett most a kicsi zöld kecskebéka a sikló szájában, és ezért tetteti a halottat, hiszen nem csak ő, de a sikló is tudta, hogyan járt az egyik őse.

– Ezzel meg mi történt? – kapott észbe a sikló. – Talán félelmében megállt a szíve? – sziszegte, és megrázta a lábainál megfogott békát.

A kicsi hüllő becsukott szemmel vergődött hol jobbra, hol meg balra, attól függően, merre mozdította a fejét a sikló.

– Fúúúj! – tátotta nagyra a száját utálkozva a hideg szemű és bőrű sikló, és kiköpte a vízbe a kicsi zöld békát, aki a víz aljára süllyedt.

Feküdt még ott egy kicsit, mert tudta, hogy nem lehet megbízni a siklóban. Lehet, ez csak próba volt, és bizonyára azt leste ott fent, hogy vajon életre kell-e. Nem véletlenül kitűnő tanuló a kicsi béka az iskolában. A sikló valóban mozdulatlanul meresztette a szemét a sekély víz alján hanyatt fekvő békára.

A Balaton vize mindig mozog egy kicsit, mert az alján sok forrás van, és az így keltett apró hullámok mozgatták csak a békánkat.

Iván, Hanna és Szonja mindezt figyelemmel kísérte. Ők is a kicsi béka élettelen testét nézték. A víz átlátszóan tiszta, ezért minden látható volt az iszapos fenekén. A nagy csendben a békák is abbahagyták a koncertre való készülődést. Feszültség és szomorúság töltötte be a kis öblöt.

A sikló időnként kinyújtotta a nyelvét, és azzal szagolt bele a levegőbe, miközben folyamatosan a víz alját kémlelte. A kis béka már nem bírta tovább anélkül, hogy ne engedett volna ki egy nagyon kevés, éppen csak egy gyufafej

nagyságú buborékot a szájából. A Balaton vizében lassan, himbálózva indult el a levegőbuborék az éppen csak résnyire nyitott békaszájából. Erre várt a sikló, és csapódott is abban a pillanatban a feje a vízbe. A száját nagyra nyitotta, és a szemével a kicsi zöld testet szuggerálta. „Csak nem engedhetem meg magamnak, hogy ez a nyavalyás túljárjon az eszemen!” – gondolta mérgesen, de inkább éhes gyomorral. Már a szájában érezte a finom békahús ízét, hiszen nem először fogott ezzel a módszerrel ehető finomságokat. Begyakorolt mozdulattal csapott bele a vízbe, és harapott rá. Igen ám, csak hogy nem számított a béka kórus ütemet adó ütősejére, aki szintén végignézte az előbbi jelenetet. Ott ült egy természetes levél közepén. Jól kitisztította a hangzó szerveit, és várta, hogy a kórusvezető beintsen, hogy elkezdhessék a koncertet.

Észrevette, hogy a kis béka nem bírja már tovább, és amikor megmozdult a torka, azonnal ugrott a vízbe. Egy szempillantás alatt felkavarta az iszapot, és odébb lökte a kórusvezető fiát, aki olyan messzire repült, hogy maga sem tudta, hogy hol van.

A sikló boldogan emelkedett ki a vízből és kúszott a gyerekek szigetére, de nem sokáig tartott az öröme. Hamar rájött ugyanis arra, amit Iván, Hanna és Szonja már előzőleg is látott, hogy nem a béka, hanem egy vastag, mintás zokni van a szájában, amit már félig le is nyelt. Lett is sziszegő sírás-rívás, hiszen azonnal eszébe jutott az előzőleg elmondott ősenek a története. De most nem kellett félnie a csúfos végtől, mert jött, és segített rajta a teknősbéka. Megharapta a zokni végét, míg a kórus tagjai a sikló farkába csimpaszkodtak.

– A falánkságod megbocsátható – mondta a sikeres akció után teknős –, hiszen neked is enned kell! De az már nem, hogy az emberek – és itt a három jó barát és testvérre emelte a tekintetét – szemeteskukának használják az országunkat, a hazánkat!

Aztán odaült Iván mellé, miután innen lehetett a legjobban belátni az öböl minden részét. És a kórus vezetője, a karnagy, mintha csak erre várt volna. Felágaskodott a hátsó, hosszú ugrólábára, vezénylő pálcájával megütögette a saját fejét, majd az alatta lévő levél oldalát. Erre hirtelen annyi béka lett láthatóvá, hogy még a három testvér és jó barát sem tudta volna őket megszámlálni. Pedig Iván és Hanna már tízen fölül is tudott számolni, a kicsi Szonja pedig már csak ritkán tévesztette össze a hatot a héttel.

Szóval, lehet, hogy talán ezren is voltak a békakórus tagjai. A karnagy lecsapott a pálcával a víz felé, és megszólalt a „Koax, koax, tuuuu”! Aztán felemelte a pálcát, egy nagy kört írt le vele, mire ezernyi szájából hangzott fel a „Brekeke, brekeke, brekeke, brekeke”. Most aztán már mind együtt fújták, akiket csak láttak a gyerekek. És ez így ment egy jó ideig.

A kicsi szigetre közben többen is odatelepedtek. Így került Hanna mellé egy

hattyú család, Szonjához vadkacsa mama a kicsinyeivel, a lábukhoz pedig nádiveréb repült, majd az apró bölömbika is helyet követelt magának, de egy pillanatra még egy repülni tanuló fecske is megpihent. És ahogy lenéztek a Balatonba, meglátták a vízben élőket is. A már ismert pontyok, gardák, kárászok és fogasok mellett kígyószerű angolnák is feltűntek, és mindenki élvezettel hallgatta a balatoni kórus koncertjét, akik egyforma ütemmel és andalítóan énekelték a „Koax, koax, tuuuu” – ra a „Brekeke, brekeke, brekeke” hangzást.

A jelenlévők az andalító zenére már kezdtek kicsit elálmosodni, amikor a karnagy ismét felcsapott a pálcájával. Hirtelen csend lett, majd a pálca oldalra, a nádas irányába mutatott, és onnan hangzott el először egy halk, majd több „Berkeke tuuuu”.

A karnagy oldalt fordította a fejét, hogy a fülével jól hallja, hogy megfelelő-e a hangfekvés, esetleg nem hamis-e. Úgy látszott, hogy meg van elégedve, mert egy nagy körintéssel minden békát éneklésre utasított.

A három gyermek befogta a kezével a fülét. Olyan nagy hangerővel szólt a balatoni békaszimfónia, hogy sokszor már belefájdult a fülük.

– Brekeke, brekeke, brekeke, Koax, koax, tuuuuu és a Brekeke tuuu.

A netdobozka lefordította a szimfónia szövegét.

– „Szeretünk, óh hazánk, Balaton/ Te vagy az életünk! / Nélküled mi sem lennénk!/ Láttadra minden halandónak öröm költözik a szívébe!/ Maradj meg nekünk és mindazoknak,/ akik megóvnak téged a rosszakaróktól!/ Ne engedd, hogy bántsanak!/ A mi istenünk tartson meg téged mindazoknak, / akik szeretnek téged, / Óh, te drága Balaton.”

Szonja vette észre először, hogy a nád hajladozni kezdett. Később azonban már nem csak a buzogányok mozgatták a fejüket, hanem nagy szél kerekedett a Balaton közepe felől. A békaszimfóniát azonban ez nem zavarta meg, az változatlanul szólt. A jelenlévő állatok, hüllők, és halak teljesen átadták magukat az élvezetnek, ezért nem vették észre, hogy valami megváltozott.

Szonja meghúzta a Hanna ruháját, majd Hanna is az Iván ingét. Mind a hárman a Balaton fölé néztek, ahol egyre sötétebb volt. Hamarosan látható lett, hogy ez nem véletlen, de még csak nem is a közeledő este miatt történik, de nem ám! Ugye tudjátok, hogy ki közeledik?! Hát persze, hogy ő. A szemétszörny.

Talán úgy gondolta, hogy ő is belehallgat a koncertbe? Vagy egyszerűen csak unatkozott és azért jött, hogy szemetet zabáljon, amit miután kiköp, mindenkit megmérgez vele? Ki tudná megmondani? Mindenesetre nagy dérral-dúrral érkezett. A levegő bűdös lett tőle. Ahogy a forgószél a sok szeméttel betakarta a szörny sötét alakját, teljesen eltakarta a lemenő nap fényét. Ezt már észrevette a kórus hallgatósága is. A teknős nem sokat gondolkozott, azonnal fogta a sípot, és belefújta három rövidet, majd egy nagyon hosszút.

A karnagy még nagyobb hangerőre biztatta a békákat, és a halak, a madarak, és a hüllők, és mindenki, aki csak ott volt, nekirontott a szörnynek. Az először nem hitt a szemének, de mikor rájött, hogy kikezdi a lábát, és nem félnek attól, hogy a mérgező anyagoktól elpusztulhatnak, visszavonulót fúj. Ezt látva, az a sok élőlény, akinek a Balaton a legfontosabb az életében, ment utána. Csipkedték, harapták, ütötték. Természetesen közben sokan az életüket veszítették, mert a szörny mérge megtette a hatását. A bűzös sötétség beljebb került a víz közepe felé, de a küzdelem még korán sem dőlt el.

A három testvér is ott volt a közelében, a szigeten. A sikló nem feledkezett el róluk, annál is inkább, mert ők külön megkérték, hogy vigye őket is a harcba.

Iván a forgósziel ruhából elkapott egy fóliazsákot, kinyitotta, és a kezében tartotta, a két lánytestvére pedig a bűzös, bűdös szemetet gyűjtötte bele. Egyre kisebb és vékonyabb a szörnyet védő szemétes forgósziel. Már egészen jól kivehető volt a szörny alakja, arca, szeme, keze és hasa. Mindene tele van kelésekkel, nagy, sárga és vörös pattanásokkal, koszos, beteg foltokkal.

– Ezt mind a szeméttől kapta el! – kiabálta Iván a lányoknak, miközben a kórus már annyira hangosan énekelte a balatoni szimfóniát, hogy az az egész tavat betöltötte.

Nagy csata folyt a víz alatt, és a víz felett. Meghallotta ezt a Bakony hegye mögött éppen alvásra készülődő szél. Kidugta a fejét az egyik tanúhegy, a Tátika mögül, és látta, hogy mi történik. A szájába vette a jobb kezének a mutató- és középső ujját, és megfújta. Így akkora, de akkora nagyot tudott füttyülni, hogy minden testvére felfigyelt rá. Most is így történt.

Mindeközben a szemétszörny egy óvatlan pillanatban megkaparintotta Iván, Hanna és a kis Szonja kezéből a szeméttel már majdnem teletöltött zsákot, és nyomban tömte a szájába, majd gyors rágás után köpte is ki. Az így vízbe került mérég abban a pillanatban számolatlanul ölte meg a harcolókat, de őket már nem érdekelte semmi. Annyira elszántak voltak, hogy megbeszélés nélkül is mindenki úgy gondolta, csak akkor élet az élet, ha tiszta, és jó illatú és ízű a Balaton.

– Vagy lassan meghalunk, vagy győzünk, és a gyermekeinké a jövő! – bugyborékolta egy másfél méteres öreg ponty, akin látszott, hogy már elérte a mérég, mert nehezen vette a levegőt.

Ivánnak ismét sikerült megszereznie a zsákot, és újra töltötték bele a szemetet. Most már odakötötte a derekához, így a szörny hiába próbálkozott, nem tudta elvenni tőle. És akkor a Bakonyi hegyek felett átzúdult a szél és a testvérei, és maguk felett kergették a fekete esőfelhőt. Süvöltve sípoltak és füttyültek, teljesen elnyomták a békakórus hangját.

Hamar odaértek a csata helyszínére, és szóltak a villámnak is, aki pontosan a szörny fejére csapott. De ő sem hagyta magát. Elhajolt a villámcsapás elől, majd meg akarta dobni egy vasdarabbal. Na, erre már a villám is szörnyű

haragra gerjedt, és egymás után küldte a szörny irányába a tüzes nyilakat.

A szél végigszáguldott a tó felületén, és a felhőből is eleredt az eső. Olyan erővel zúdult le, hogy a szörnynek semmi esélye nem volt. Aztán, amilyen hirtelen itt teremtek a segítők, olyan gyorsan el is mentek.

– Tanuljatok ebből az esetből emberek, mert a szörny egyre nagyobb lesz, és nem biztos, hogy legközelebb is tudunk segíteni! – süvöltötték az ő nyelvükön, amit a netdobozka fordított le Ivánnak, Hannának, és a kis Szonjának.

Egymásra néztek, és szó nélkül ígérték meg, hogy vigyázni fognak a Balatonra. A kis szigeten már több zsák szemét volt, amit ők szedtek össze.

A harcban bajtársukká lett halak, hüllők és madarak elköszöntek tőlük. A sikló még maradt, hiszen ő úszott ki velük a partra, és nyomta vissza a kicsi szigetcskét a helyére.

A három testvér csendben volt. Egyrészt örültek, hogy sikerült legyőzniük a szemétszörnyet, másrészt viszont nagyon szomorúak, mert amikor jöttek ki a partra, a felelőtlen felnőttek a szemük láttára dobták az üres műanyag palackot és konzervdobozt a nád közé.

Iván, Hanna, és Szonja, ahogy meglátták az édesanyjukat és az apukájukat, ugrottak a nyakukba. Ők pedig, miután észrevették a sok zsák szemetet, nagyon megdicsérték őket.

Évek teltek el, amikor egy alkalommal, a családi asztal körül ülve elmesélték, miért is lettek ők a Balaton védelmezői. Akkor mondták el az utazásuk történetét, amit a balatoni parlament meghívására tettek.

– Hát ez volt a balatoni történet, Pusztai Róka uram! – fejezte be a mesét a nagy testű fekete madár. – Ha tudja, és lehetősége is van rá, akkor adja tovább, hiszen a meséknek ez az életük. Igaz-e? – mondta az öreg varjú, és kacsintott is hozzá egyet.

Közben a pipám is leégett, ezért kivertem a hamut a földre. Jó éjszakát kívánok neki, és bementem a házba.

Másnap reggelre nagy hó esett. Fogtam egy marék eleséget, és kivettem neki a fészerbe, de bizony hiába hívogattam, keresgéltem, pedig minden sarokba benéztem. Még a kályha alá is, hátha ott melegedett, amíg parázs volt benne, de sehol nem találtam.

Egyszer még találkoztam vele, de az már egy másik mese lesz.

A kecskegida, a kakas és Cshiviti

Egyszer volt, hol volt, hol meg nem, de az biztos, hogy megtörtént, mert ma is úgy emlékszem erre az esetre, mintha csak tegnap lett volna.

Szóval, volt egy udvar. Ez is éppen olyan volt, mint általában az udvarok. Volt itt tyúkól, meg kecskeól, no meg természetesen az udvar tövében a nagy ház, ami-ben az emberek laktak. Az udvaron volt még egy szép nagy fa is. Ezt a fát nem ültette senki, egyszerűen csak lett, mondanám, ha nem tudnám, hogy a fák nem lesznek csak úgy. És ezt minden kisgyerek is tudja! Igaz?

Hát, ez a fa úgy lett, hogy az egyik alkalommal, Cshiviti nagyapja valahonnan magot hozott a csőrében, és azt elkaparta az udvar közepére. Nap mint nap odaugrált a maghoz, és ha szárazság volt vizet vitt és borított rá, ha pedig sok eső esett, levezette a felesleget. Így történt, hogy a magból hirtelen egy zöld, vékonyzálú növény született. Akkor aztán már nagyon kellett figyelnie rá Cshiviti nagyapjának, hiszen az udvar lakója volt egy kecske, és egy kakas is, és így csak nagy nehezen tudta megvédeni tőlük a kis fejlődő fát. De mégis sikerült, hiszen az udvar közepén mostanra már egy hatalmas fa foglalja a helyet.

Tudjátok ugye, hogy Cshiviti, akit már az előbbi mesékből ismertek, az ember jó barátja, és segítője. Iván, Hanna és a kis Szonja sokat köszönhet neki. Különleges kis madárka ő. Sokan stiglicnek is hívják, mert ha éppen kedve van, akkor azt mondja, hogy „stiglit”, általában pedig nagyon szépen énekel. Neki van a környéken a legszebb hangja, és a legérzelmesebb dallamokat is ő tudja

énekelni. Általában jókedvű, ezért be nem áll a csőre. Ha valahol feltűnik a barna és sárga tollazatával, fekete szegélyű csőrével és piros fejdíszével, az emberek azonnal jobb kedvre derülnek. Ami egyáltalán nem véletlen, mert nem csak a szép énekhangjával varázsolja el őket, hanem azzal is, hogy az eszésségével, az ügyességével és a segítőkészségével minden problémát megold.

Ebben az udvarban, de már biztosan ki is találtátok, Cshiviti is sokat tartózkodik. Egészen pontosan, itt van a lakása. Évekkel ezelőtt, a nagyra nőtt fa déli oldalán, a háztető magassága felett rakott fészket. Azóta már sok kis fiókat felnevelt itt a párjával.

Reggel, amikor érzi, hogy nemsokára felkel a nap, és fénylő sugarai elérik a fészket, ő is tüstént kiugrik az ágyból. Azonnal kisépri és kiszellőzteti a házat, majd reggeli tornaként körbeszáll az udvar felett. Aztán az udvari csap alatt lévő edényben tárolt vízzel kiöblíti a száját, és nagy éneklésbe kezd. Messze száll a szép dallam, és a szomszédban fészkelő madarak felelgetnek neki.

Ilyenkor énekhanggal megbeszéli a napi programot. Van, aki vidéki vendégeket vár, az egyik szomszédban repülni tanítják a kicsiket, az út túloldalán lakó gerlemadár pedig elmondja, hogy ma kirándulóknak főz ebédet. Ő ugyanis kifőzdét üzemeltet. Cshiviti azt szereti a legjobban, amikor kalácsot süt, mert annak az illata az egész környéket betakarja. Nem is kell attól félnie a gerlemamának, hogy a nyakán marad a kakaós, a mákos, és diós kalács, hiszen a környék lakói alig győzik kivárni, hogy végre kivegye a sütőből, és felvágja, már ott sorakoznak előtte.

Egyedül azt nem szeretik, ha a szarka uraság és a családja is előkerül, mert ők szemtelenül előre furakodnak! Nem hajlandóak arra sem, hogy kivárják a sorukat, hanem a kemény csőrükkel törnek utat maguknak. Velük még gerlemamának is sokszor meggyűlik a baja. Tudni illik ő olyan, hogy hiába van készen az étel, és van felvágva a kalács, amíg a templom tornya el nem harangozza a delet, addig senkinek nem ad egy falatot sem.

– Rend a lelke mindennek, az ebéd pedig délben van. Nem előtte, és nem is utána! – közli barátságos, de ellentmondást nem tűrő hangon.

Na, szóval, hogy a mese fonalát el ne veszítsem, folytatom. Azon a reggelen is, amikor a történetünk kezdődik, Cshiviti és társai a napi teendőket beszéltek meg, mire a tyúkól ülőkéjéről nagy mérgesen leugrik a kakas, és máris az ajtóban terem.

– Mi ez a nagy vircsaft?! – kukorékolja el magát. – Ég a ház, vagy mi a kő?

De bizony a madarak nem foglalkoznak vele, csak egymásra figyelnek, mire a vörösesbarna tollazatú kakas kackiásan az udvar közepére lépeget. Felugrik az itató oldalára, és a fejét – éppen csak egy pillanatra – belenyomja a vízbe. Ez jót tesz neki. Egyrészt lehiggasztja, másrészt a taraja ilyenkor reggel még oldalra

van fittyenve, és nem szereti magát, ha nem áll egyenesen ez a hatalmas, férfias fejdísz. Közben kiöblíti a torkát is. Ahogy mindezzel végez, felegyenesedik, kihúzza magát, és a jobb lábával az itató végének támaszkodik. Megrázza a fejét. Érti, hogy a vörös színű taraja most olyan magasán van, amit nehéz nem észrevenni. És ekkor teleszívja a tüdejét levegővel. Elnéz az udvar felett az égboltra. Kicsit kivár. Tudja, hogy most fog érkezni az első napsugár. És éppen úgy, ahogy azt eltervezte, és mintha csak ő irányította volna, meg is jött. Először még kicsit bátortalanul köszönt be, éppen csak valami kis fényt lehet látni az ég alján, de ő abban a pillanatban kiengedi magából a mélyen beszívott levegőt.

– Kukorikúúúúúúúú! – kiáltja.

Mit kiáltja? Üvölti, hogy mindenki tudjon róla. Még a föld alatt alvó giliszták is összerándulnak a kukorékolására. A kakas pedig a maga nyelvén csak mondja és mondja a magáét.

– Köszöntelek nap! Már azt gondoltam, hogy nem hallod meg az ébresztésemet, és elalszol! Milyen nagy szerencsétek is van, hogy én, a kakas, itt vagyok, és gondoskodom rólatok. Mert mi is lenne veletek, ha én nem csinálnék reggelt? Jó, ha tudjátok, hogy akkor nem volna dél sem, sőt, még délután sem. Nem ehetnétek a kalácsból, amit az a szürke madár süt nektek, hiszen soha nem ébrednétek fel! Kukorikúúúúúúúú! – köszörüli meg ismét a torkát. – Ébresztő te nap! – kiáltja tátott csőrrel az égbolt felé a szemétdomb tetejéről. – Ébresztő emberek! – folytatja. – Kukorikúúúúúúúú! Ébresztő mindenki! – kukorékolja most már annyira hangosan, hogy talán még a templom harangja is megirigyelné a nagy cifra hangot, ha ráérne.

De most ő is készülődik, mert hamarosan meg kell kongatnia magát, hogy reggeli misére hívja a hívőket. Ilyenkor kiszellőzteti a belsejét. Megvizsgálja a bronz ütőjét, majd halkán szusszant egyet, és ezzel elküldi az éjszakára a toronyban megbújó madarakat. Így tanították vele, amikor öntötték, valamikor nagyon régen, mert ha ezt nem teszi, akkor könnyen megsüketülhetnek azok az állatok, amelyek harangzúgáskor a közelében vannak.

Hát, így ébrednek az udvar és a környéke. Gerléék sütnék, főznek, Csiviti tele torokból trillázik, amire innen is, és onnan is érkezik a válasz. Nagyon sokat beszélgetnek egymással, és természetesen sok pletyka is elhangzik ilyenkor, és hogy kivel mi történt. Például, hogy az utcai gólya pár egyik gyermeke hisztizett, és a gólyapapa kilökte a fészekből, de állítólag három embergyerek, akik közül az egyiket a szülei Ivánnak, a másikat Hannának, a harmadikat pedig Szonjának hívják, megtalálta, és bevitte az állatkertbe.

Ezt csiripelik a madarak, de úgy, hogy mindenki hozzátesz egy kicsit, no meg el is vesz belőle, ezért az utca végén már azt mesélik, hogy nem is egy gólya

esett ki, hanem mind a négy, és nem a gyerekek találták meg és vitték be őket az állatkertbe, hanem ők maguk mentek be az állatkórházba. Az igazság persze teljesen más.

Az történt, hogy gólyáék repülni tanították a két gyereküket. A gólyalány nagyon ügyes volt. Amint kivetette magát a magasban lévő fészekből, máris vitorlázni kezdett, de a gólyafiúnak nehezebben ment. Nagyon félt, és ez a félelem teljesen lebénította. Mikor a szülők unszolására mégis kiugrott a villanyoszlop tetejére épített gólyaházból, ezt úgy tette, mintha bizony a halálba készülne. Nem is nyitotta ki a szárnyát. Még szerencse, hogy ezt a gólyamama észrevette, és nagy kelepeléssel utána ugrott, de sajnos akár-hogy igyekezett, nem sikerült utolérnie.

A három jó barát és testvér éppen akkor sétáltak arra. Alighogy felfigyeltek az ijedt gólyakelepelésre, már ott is volt a fejük felett a halálra szánt, zuhanó gólyagyermek. Azonnal megfogták Hanna Alexandra babájának a takaróját, ami a kiskocsiban volt, és feszesre húzták. Még éppen időben tették, mert talán egyig, ha el tudtak számolni, és a gólyafiú máris a takaró közepén volt.

Először azt gondolták, hogy meghalt, mert a szeme csukva volt, de amikor leérkezett hozzájuk az édesanyja, és szólt hozzá, azonnal magához tért.

– Talán a túlvilágon vagyok? – kérdezte a gólyamamát, aki örömeben nevetve legyezte meg szárnyával a gyermekét.

– Nem, nem vagy a túlvilágon, de most már tessék megtanulni repülni, mert még sokat kell erősödnöd az őszi utazáshoz. Ezeknek az embergyerekeknek pedig köszönd meg, hogy megmentették az életedet!

Így is történt. A gólyafiú megpuszilta Hannát és Szonját, Ivánt pedig megölelte. Örök barátság kötöttett a három testvér és a gólyafiú között, és ezután már a repülni tanulás is gyorsan ment.

Hát, ez történt igazából, de a madarak szeretnek beszélgetni, és bizony a sok beszédnek sok az alja, szól a közmondás is. És ez a reggeli madárpletykák esetében különösen igaz.

A kakas, mint aki önmagán kívül nem ismer senkit, úgy járkel. Nagyokat kukorékol és parancsokat osztogat. Biztatja a napot, hogy igyekezzen már.

– Mit totojázol annyit! – kiált felé. – Talán azt gondolod, hogy a fényeddel és a melegeddel azt csinálhatsz, amit akarsz? – ugrik dühösen a szemétdomb tetejére. – Ha én nem lennék, akkor süttethetnéd magadat otthon, te ... , te ..., te ... – valami nagyot és sértőt akar mondani, de közben a saját fontosságánál fogva annyira mérges lett, hogy még a gondolat is kiszállt a fejéből.

Mindezeket félálmban hallja a kiskecske az ólban. Éber alvó, minden apró neszre felébred, ezért már hajnal óta próbál újra és újra visszaaludni. Először

azt hallotta meg, amikor Csviti és társai el kezdtek mozgolódni. Tudta, hogy nemsokára elindul a hajnali trillázás és beszélgetés, amit majd a buta kakas kakaskodása követ, de mint mindennap, így most is el kezdett becsukott szemmel visszafelé számolni. Tíz, kilenc, nyolc, hét, hat, mondja magában szép lassan, és mire az öthöz ér, általában mindig vissza is alszik.

Szereti a reggeli alvásokat, mert ilyenkor álmodja a legjobbakat. Általában magasra mászik. Lehet ez fa, vagy a ház teteje. Álmában is hallja a patái kopogását a cserépen, és érzi a lába alatt meghajló ágat. Ilyenkor végigfut a hátán a hideg. De ez nem rossz, sőt! Annyira, de annyira csodálatos érzés, hogy elmondani sem lehet. És amikor az udvaron mindezt elmeséli, Csviti azt mondja neki:

– Tudod, gida, lehet, hogy te beteg vagy! Te szereted a félelmet, és ez nagyon veszélyes ám! Ha ennyire akarsz, hogy féljél, egyszer még leesel, és a lábad töröd. Akkor aztán sírhatsz, mert olyan törött lábú kecskéről, aki tejet adott volna, még nem hallott senki!

Az a buta kakas pedig elintézi azzal, hogy:

– Beképzelt vagy, gida! Mit gondolsz te magadról? Azt hiszed, ha felmászol a fára, vagy a tetőre, attól valakinél is különb vagy? Kecske vagy te így is, meg úgy is, ráadásul még kicsi is. Először éld meg, hogy felnőj! Tudnék én mesélni neked egy s mást, de úgy sem értenéd!

Ő pedig ilyenkor elmekegi magát. A többiek már tudják, hogy csak akkor szól, ha megbántják, vagy rosszat tesznek vele, egyébként pedig hallgat, és csak a barna szemével beszél.

– Mekegj csak! Egyszer úgy is rájössz, hogy igazam van! – válaszolja a kakas.

– Nem akartalak megbántani! – így Csviti. – Ne haragudj rám, csak tudod, féltelek.

Erre a kisgida – szokásának megfelelően – nem szól semmit, ami nála az öröm kifejezése. De most egyáltalán nem boldog, mert újra felébresztették. A kakas majdnem beleszakad, annyira erőlködik, hogy túlharsogja a madarak pletykálkodását, pedig azok már régen befejezték. Mindegyik végzi a maga dolgát, csak a kakas nem akar erről tudomást venni!

A kecskeól ajtaja a szemétdombra néz. Soha nincs teljesen becsukva, talán csak télen, amikor már nagyon hidegek az éjszakák, és a jeges fuvallat észrevétlenül, szinte settenkedve lopakodik be. Olyankor bizony nincs túl nagy kedve kimenni a jó meleg szalmaágy melegéből. De ez most eszébe sem jut, hiszen nyár van. Meleg, forró nyár. És mindezek mellett a kakas, mint egy megbolondult törpehuszár kukorékol és perlekedik a nappal, az udvari lakókkal, az emberekkel, mindenkivel.

A gida álmos szemmel áll az ólajtóban, és nézi, amint a vöröses tollú és nagy, piros tarajú madár felugrik a szemétdombra, a lábával megkaparja az alatta lévő

krumplihéjat, és a fejét a nap felé emelve nagyot kukorékol. Aztán leugrik, és kackiásan körbejárnak az udvaron. Ha netán valamelyik tyúk pontosan előtte kápirgál, nem kerüli ki, nem ám. Ott áll kihúzva magát, és azt figyeli, hogy mikor megy már odébb ez a totyakos tojást tojó.

Most is éppen előtte van egy kendermagos tyúkanyó. Lehet, hogy kicsit nagyot hall, vagy csak annyira megszokta a kakas hangoskodását, hogy már fel sem figyel a vörös tollú, kukorékoló huszárra.

A kakas egy helyben toporog, a tyúk pedig nyugodtan szemezget tovább. A levegőben egyre nagyobb a feszültség. Észreveszik ezt a madarak is. A gerlemama abbahagyja a kalács dagasztását, és a többiekkel együtt azt nézi, mi lesz ebből.

A tyúk mindebből semmit nem vesz észre, pedig már teljes csend van az udvaron, sőt, még a környéken is. A kakas már annyira ideges, hogy egyhelyben fel-felugrik, de a tyúk ezt sem veszi észre. Erre olyan ugrálásba kezd, mintha ugrókötel volna a szárnyában. Annyira mérges, hogy beszélni sem tud.

– Hát ..., hát ..., hát ... – kezdene el valamit mondani, de csak dadog.

Félő, hogy azonnal gutaütést kap, ha nem lép el előle a tyúk, mert az még sem járja, hogy ő kerüljön ki valakit. Még az embergazdájával sem tesz ilyet szívesen. Sőt, ha netán olyan kedvében van, akkor neki is megy. Így adja a tudtára, hogy ő az udvar királya, aki nagy kegyesen minden reggel felébreszti a napot.

Végül a kecskegida oldja meg a helyzetet. Egy pillanatra visszaneézett a szalma ágyára és eszébe jutott, milyen jó álma is volt, amíg ez a bolond kakas fel nem ébresztette. Érzi, hogy a lelkében a sértődés vert tanyát, és bánatosan elmekegte magát:

– Meeeee!

Az udvar és a fa lakói, valamint a háztetőkön figyelő madarak hirtelen azt gondolják, talán a kakas már annyira ideges, miután a tyúk nem tér ki előle, hogy elment az esze, és mekegni kezdett, de aztán megnyugodnak, amikor meglátják a lassan közeledő fehér szőrű gidát, aki újra és újra panaszkodva mondja, hogy:

– Meeeee, meeee, meeee!

Talán egy kicsit még a szeme is könnyes lett, annyira sajnálja magát. Nem is tesz egyebet, csak panaszkodik.

– Meeeee! Meeeee! Meeeee! – mondja hosszan elnyújtva és annyira siránkozó hangon, hogy a kakason kívül mindenkinek megesik rajta a szíve.

– Ne legyél már ennyire szomorú, mert menten elsírom magam én is! – szólítja meg a nyitott ajtószárny tetejére telepedő Csiviti. – Gyere, kóstold meg a nagy fa levelét, bizonyára ízleni fog!

A gida elhallgat. Azon gondolkozik, amit a kismadár mondott neki. Eddig észre sem vette, hogy éhes, de most, ahogy a vastag zöld leveleket meglátta,

a gyomra is megkordul. Indul is azonnal a fa irányába. Igen ám, de a kackiás kakas, mint valaki, ott áll előtte, és egy helyben toporog.

A kecske szeme előtt már nincs is más, csak a fa. Megy keresztül az udvaron. Kiszámítja magában, hogyan ugrik fel az első ágra, majd onnan a következőre. Alul is van lehajló ág, amin lógnak a levelek, de ő nem csak az ízét szereti ennek a fának, hanem az is fontos a számára, hogy milyen messze lát evés közben. Sokan nem értik ezt meg, pedig szép panoráma mellett az étek is jobban esik. A gazdáék naponta berakják neki a szénát. Kicsit harap is belőle, de a desszertet mindig magasan, mindenki felett fogyasztja el.

Most is így történik, mindössze annyi különbséggel, hogy a szénából ma reggel nem volt kedve rágcsálni.

Megy a fához, de a kakas az útját állja. Jobbra meg akarja kerülni, de a tyúk, aki a földről csipeget, szintén nem mozdul. Nem azért, mintha ő is olyan beképzelt lenne, mint a kakas, de nem ám! Ő egyszerűen csak annyira elmerült a búzaszemek közötti válogatásba, hogy semmit nem vesz észre a körülötte történő eseményekből.

„Nem baj – gondolja a gida –, csak elférek a kakas és a tyúk között.” Ennek megfelelően a pillanatnyi megtorpanás után indul is. Igen ám, de a kakas nem engedi. Abban a szempillantásban ugrik a gida elé.

– Kukorikúúúúúúúú! – rázza meg a taraját. – Ne járkálj itt te betolakodó! Várd meg, amíg a tyúk megadja nekem a tiszteletet! – mondja.

Ez már gidának is sok. Nem elég, hogy korán felébresztették, és hogy korog a gyomra, de ebben az udvarban senkinek nincs lelke, gondolja, és még jobban sajnálni kezdi magát.

– Meeeee! Meeeee! Meeeee! – válaszolja könnyező szemekkel.

– Hagyd már békén a gidát, te buta kakas! – csiviteli a kismadár az ólajtóról.

A vörös tollazatú kakasnak először el sem jut a tudatáig, hogy minek nevezte őt Csiviti. Áll a szemétdomb tetején, jobbra tőle a tyúk, előtte pedig a fehér szőrű gida, és többször megrázza a fejét. „Talán rosszul hallottam. Lehet, hogy a fülemmel van valami baj?” – gondolja, de miután a kismadár még ezután is többször elmondja ugyanazt, akkor már tudja, hogy semmi baja a fülének, jól hallotta, hogy minek nevezte őt Csiviti. Körbenéz, vajon hányan hallhatták, hogy őt butának nevezte ez a fészekülő.

Azt látja, hogy a fa tetején lévő madarak is mind abbahagyták a foglaltosságukat – most még a gerlemama sem készíti a kalácsot – és nyújtott nyakkal őket, pontosabban őt nézik.

A gida gyomra ismét görcsölni kezdett az éhségtől, mire fogja magát, és teljesen jobbra fordulva elindul. Így akarja kikerülni a tyúkot, és a mellette lévő kakast. Igen ám, de a kakas, mint akinek elment az esze, átugrik

a tyúkon, és ismét a kecske előtt terem, és egyhelyben ugrálva ijesztgeti.

– Kukorikúúúúú, kukorikúúúúú! – kiabálja. – Talán azt gondolod, te kis kecskepalánta, hogy be tudsz csapni? Tudom én, hogy miben mesterkedsz! Biztosan a tyúknak adsz igazat, és azért akarsz őmellette elmenni!

A gida megvonja a vállát, és a könnyes barna szemével ránéz a kakasra.

– Meeee! Meeee, meeee! – mondja, és visszafordul, hogy a kakas mellett el tudjon haladni.

Már éppen ellépne a szemétdomb bal oldalánál, amikor ismét előtte terem a vöröses tollazatú.

– Kukorikúúúúú, kukorikúúúúú, kukorikúúúúú! – kiáltja el magát. – Hát ennyire buta vagy te négy lábú szerencsétlen szénaevő! – ugrál a gidával szemben. – Azt gondoltad, hogy nem látok át rajtad? Bizonyára azt fogod majd mindenkinek mesélni, hogy az a felfuvalkodott kakas csak a szemétdombján valaki, azon kívül pedig egy senki. Itt te nem mész át, hallod-e? – mondja.

A gidának ismét nagyot korog a gyomra. Fényes nappal van, de már csillagokat lát az éhségtől. Ránéz az előtte ágaskodó hatalmas fára, és lemondóan legyint egyet a farkával. Megfordul, és visszamegy az óljához. Már oda van készítve neki a reggeli és a déli széna. Nagyokat harap belőle, és megpróbál nem gondolni a fa hűsítő ízű, vastag zöld leveleire.

A madarak mindezt végignézték, és nagy csiviteléssel, bűgással és „stigliteléssel” beszélnek ki a kakas arcátlanságát, majd mindenki újra munkához lát. A kakas pedig, mint aki jól végezte dolgát, ismét fel és alá járkal az udvarban.

Délután vette észre, hogy senki nem szól hozzá. Ekkor megszólítja a tyúkot, de az nem válaszol, csak odébb megy. Akkor megkérdezi a kacsát, hogy elég jó-e a víz a pocsoljában, de ő sem felel, inkább bedugja a fejét a zavaros udvari tavacskába, és fecserni kezd. Aztán a madarakat hívja, hogy jöjjenek csipegetni az apró maradék búzaszemekből, de ők, mintha meg sem hallották volna.

Egyre rosszabbul érzi magát. Lóg a taraja, a farka, és a szárnyait is leereszti maga mellé. Hiába járkal erre is, meg arra is, senki ügyet sem vet rá. Ha tehetik, kikerülik, rá sem néznek, és a kukorikúja is annyira üresen kong az udvaron, hogy már attól is elment a kedve, hogy megszólaljon.

Reggel még úgy jött ki az udvarra, hogy itthon érezte magát. Tudta, az a dolga, hogy felébresszen mindenkit, és hívja a napot. És most, ahogy felnéz a délutáni napra, nagy szomorúság tölti el a szívét. A legszívesebben világgá menne.

Látja az udvar lakóit, amint nélküle élnek az életüket. És ekkor döbben rá, hogy nem tud nélkülik meglenni. Itt van például Csiviti, aki annyira okos, mindenre van megoldása, és az ember jó barátja. Ráadásul mindenkin segít, akinek szüksége van rá. A kecskegida pedig az érzelmességével nagyon különleges állat.

Sőt, talán még annál is több. Úgy, de úgy tud szeretni, és annyira, de annyira tud szenvedni, ha megbántják, hogy sok ember sem képes ilyen érzelmekre, gondolja, és mintha már nem látna annyira élesen, mint ahogyan szokott. Megdörzsöli a szárnyával a szemét, és a vörös tollazaton elkenődött könnycseppen megcsillan a napfény. Odasomfordál a gidához.

– Ne haragudj rám, gida pajtás! Tudom, hogy buta és kiállhatatlan voltam. Kérlek, gyere fel a szemétdombomra! Tudom, szereted magasról nézni a körülötted lévőket. Meglátod, ha nem is leszel annyira fent, mint a fán, vagy a háztetőn, azért egy percre talán ez is megteszi.

A gida fekszik és csendesen kérődzik. Felnéz a kakasra. Feláll. Először a hátsó két lábára, majd az elsőkre.

– Köszönöm, szívesen kipróbálom! – mondja, és felmegy a szemétdomb tetejére. A kakas követi.

– Na, milyen? – kérdezi a gidától, amikor felérnek a domb tetejére, és körbenéznek.

– Szép, nagyon szép. Tényleg, büszke lehetsz a dombodra! – válaszolja a gida.

A madarak, amint ezt meglátják, azonnal nagy csiripelésbe, csivitelésbe, „stiglitelésbe” és bűgásba kezdenek. Jól kitárgyalják maguk között az eseményeket. Csiviti a kecske és a kakas közelébe repül.

– Na, látod kakas, remélem tanulsz a mai napon történelemből? – és meg sem várva a választ folytatja. – Soha ne felejtsd el, hogy okos enged, szamár szenved!

És bizony a mi kakasunk ezt jól a fejébe is véste, csak hát nem annyira okos lakója ő az udvarnak, hogy időnként meg ne feledkezzen róla, de ilyenkor elegendő, ha csak annyit mondanak neki, hogy iá, iá, és azonnal észhez tér.

Na, persze, azt bizonyára tudjátok, hogy a gyerekek, és az emberek között is akadnak olyanok, mint a kakasunk. És talán nekik is elég időnként csak annyit mondani, hogy iá, iá, és meglátjátok, eszükbe fog jutni a mondás: „Okos enged, szamár szenved!”

Szőkevény Kerítés országból

Valamikor a múlt nyáron, a három jó barát és testvér, Iván, Hanna és a kis Szonja elindultak felfedezni egy újabb játszóteret.

Mennek, mendegélnek, mígnem elérnek a villamosmegállóhoz, és felszállnak az éppen akkor érkező sárga villamosra. Majd – amikor az útvonal végére érnek – leszállnak róla, és egy kék buszra ülnek fel. Na, azon is utaznak egy darabig, utána pedig kénytelenek mozgólépcsőn lemenni a föld alá, a metróba.

Nagy, süvöltő hanggal és széllal érkezik meg a szerelvény. Mondanom sem kell, hogy ezzel is egészen a végállomásig mennek. Aztán ismét a busz, majd a sárga villamos következik, amikor Hanna – aki már nagyon várta a játszótér felbukkanását –, észreveszi a színes játékokat. Azon nyomban le is szállnak a villamosról, és rohannak az új, és jobbnál jobb játékokkal beépített tér felé. De amint közelebb érnek, csalódottan állnak meg, mert a játszóteret egy magas kerítés veszi körül, és nincs rajta sem ajtó, sem kapu.

A három testvér többször is körbejárja a kerítést. Átlátni, pontosabban belátni be lehet, de bemenni sehol sem. Tanácstalanul nézegetnek, hátha jönne valaki, aki tudna nekik segíteni, de bizony rajtuk, és a kerítéssel körbevett játszótéren kívül nem volt ott senki. Már éppen eldöntik, hogy visszagyalogolnak a villamosmegállóhoz, és hazamennek, amikor egy furcsa bácsi közeledett feléjük.

- Jó napot kívánunk! – köszönnek illendően a gyerekek.
- Nektek is gyermekeim! – válaszol a kalapos bácsi.
- Tudna nekünk a bácsi segíteni? – kérdezi Hanna.

– Az attól függ! – mondja talányosan a bácsi, és szép sorjában leteszi maga mellé a botjait.

A bácsi ugyanis botokkal járkal, és ez olyan furcsa benne. Egy szép nagy faragott bot van a jobb kezében, amire támaszkodik, a bal vállán pedig négy különböző betétes és kampós végű faragott botokat cipel.

A három testvér megvárja, amíg lerakja maga mellé a fa rudakat. Látható, hogy van olyan közöttük, ami még egészen fiatal, de az, amire támaszkodik, a színéből ítélve már több embert is kiszolgálhatott.

– Nem tetszik tudni, miért van így bekerítve a játszótér? – kérdezi tőle Iván.

– Ne törődjete a kerítéssel, hanem menjete és játszatek! Csússzatek, hintázatek, pörögjetek! – felel a bácsi.

– Csak az a baj, hogy nincs kapu, amin be lehetne menni! – szól közbe Szonja, és komolyan az öreg szemébe néz.

– Ejnye! Ez már valóban nagy hiba! – veszi fel az öreg a földről a fémbetétes botját. – Látjátok ezt a különlegesen faragott és ezüstbetétes rajzolatú botot?

– mutatja a gyerekeknek. – Felvidékről, a hegyekből való. Minden része ott született. Egy világtalan ember készítette egy egész életen át. Száz évig faragta, és sülyesztette a vésetekbe az ezüstöt. A lelkével látta, hogy mit csinál, a kezével pedig érezte, hogy mit tesz. Ez a bot majd megmondja, mi itt a hiba! – mondja, és odamegy a kerítéshez, hogy a különleges bottal végigsimítsa.

És képzeljete el, a három testvér szeme láttára elkezdett hátrább húzódni a kerítés.

– Na, te! – szól rá az öreg. – Már meg ide evett a fene? – sújtott feléje, de a kerítés hirtelen növekedni kezdett, és egyre magasabb és magasabb lett, a teteje pedig már kezdett ráborulni az öregre és a három testvérré.

– Fussunk! – kiáltja el magát Iván, de már késő volt, mert a hálós kerítés úgy rájuk borult, mint egy sátor.

Na, több sem kell az öregnek.

– Fogd meg ezt! – mondja Ivánnak, és ad neki egy botot. – Te pedig ezt, kislány! – ad egyet Hannának is. – No meg itt a tied is, kicsikém – nyújtja a harmadik botot Szonjának, majd kezébe veszi a maradékot. Így neki mind a két kezében van egy-egy bot.

Mind a négyen nekiesnek az őket beterítő kerítésnek. Igen ám, de nem érik el. Ahányszor csak felé ütnek, az kitér előlük. Nyúlik jobbra, majd balra. Ha meg felfelé ütnek, akkor felemelkedik. Iván még hozzá is vágja a botját, de csak azt éri el vele, hogy azt is bekerítette, ezért aztán a többieknek kell segíteni, hogy vissza tudja szerezni.

Így viaskodnak legalább egy órát, de nem változik semmi. Az öreg leül, és a három testvér és jó barát melléje telepedik.

– Nagyon elfáradtam, pihenjünk egy kicsit! – mondja a bajszos bácsi. Ivánnak, Hannának és a kis Szonjának is jól jön a pihenő, ezért nem tiltakoznak.

– Bizonyára érthetetlen számotokra a kerítés viselkedése – szól az öreg –, ezért amíg pihenünk, elmondom, hogy mit is láttok és tapasztaltok most. Jó lesz? – kérdezi.

– Igen! – válaszol a hármuk nevében Hanna. – Csak az a baj, hogy nagyon szomjasak vagyunk!

A bajszos bácsi máris nyúl a zsebébe, és egy szőrrel borított kulacsot húz elő.

– Tessék, igyatok! Ez a víz is a különleges bot szülőhelyéről származik. Ha megkóstoljátok, jobban érteni és érezni fogjátok, amit mesélek – mondja.

Úgy tűnik, hogy a kerítés is érti az öreg beszédjét, mert a fejük felől ugyan visszahúzódik, de azért ott marad körülöttük. Most ismét gyermek magasságú a dróthálóból készült fonat.

A bajszos bácsi ültében felhúzza a lábát, és rátámaszkodik a faragott botjára, a másikat pedig maga mellett tartja.

– Ott kezdem – mondja –, hogy nagyon régen, amikor még én sem éltem, sőt még az én szüleim sem, meg még az ő szüleik sem, szóval, nagyon-nagyon régen az emberek nem ismerték a kerítést. Volt ugyan házuk, kertjük és kutyájuk is, de mindenki tudta, hogy meddig az övé, és meddig a másé. Akkor még nem kellett kapun keresztül be-, vagy kimenniük valahová. Ha éppen szomszédolni akartak, egyszerűen csak fogták magukat, és a legrövidebb úton átmentek a barátjukhoz. Így aztán az is előfordult, hogy összevissza mentek az emberek. Hiszen, ha valaki például a tíz házzal odébb lakó barátjához igyekezett, akkor a másik kilenc ház tövében, és annak az udvarán is átment, kerülgetve a frissen felásott kertet, a tyúkokat, vagy éppen a hűlni kirakott ételt. Közben pedig, ha egy másik embernek éppen keresztben, egy szintén messzebb lakó emberrel volt dolga, akkor ő is ugyanígy indult el.

A házak lakói sokszor már azt sem tudták, hogy ki köszön be az ablakukon, annyian haladtak el előttük, a kutyák pedig már egyáltalán nem ugattak. Hiába mutatták meg nekik, amikor megszülettek, hogy melyik az az udvar, ami a házhoz tartozik, és amit őrizniük kell, ha mindenki úgy jött és ment, ahogy akart.

Az apró jószággal volt a legnagyobb baj. A tyúkoknak – ezt mindenki tudja – nincs sok eszük. Minden reggel elmondták nekik, hogy meddig mehetnek, és hogy ne keveredjenek össze a szomszéd állataival, de hiába. Egyrészt, mert egy óra múlva már nem is emlékeztek az intelemre, másrészt pedig mert a szerelemnek nem lehet parancsolni. Némelyik csirke ugyanis szerelembe esett a szomszéd kakasával, ezért gyakran előfordult, hogy az egyik lakónak reggel még ötven házi szárnya volt, estére pedig már jó, ha tíz. De volt olyan is, amikor meg

éppen a fordítottja történt, vagyis, hogy a tízből lett egy nap alatt ötven. Ezekből az esetekből aztán időnként veszekedés is kialakult, ami egyáltalán nem volt jellemző a falura. Itt száz éven keresztül még egy hangos szó sem hangzott el.

Végül a falu közepén lakó Kerítés Béla megelegelte, hogy már aludni sem tud, hiszen mindenki az ő ablaka alatt megy el, ha szomszédolni, vagy a piacra megy. A csirkéi is fogytak, a kutyája pedig már annyira kövér volt a lustálkodástól, hogy félő, egyszer szívinfarktust kap. Szóval, elege lett, és bement a polgármesterhez.

– Polgármester uram! – mondta neki. – Találjon ki valamit, mert ez így, ahogy most van, nem jó. Nem tudunk aludni, nem tudjuk kipihenni magunkat. Hiába szerzek be újabb csirkéket és kacsákat, más eszi meg. Most már ott tartok, hogy a kecském és a disznóm is gondolt egyet és elment.

– Nézze Kerítés uram – válaszolta a polgármester –, a hagyomány, és annak a tisztelete nagyon fontos. Mi már így élünk, amióta az eszünket tudjuk, és a régi feljegyzések sem mondanak mást. De ha maga kitalál valami olyan megoldást, ami megfelel a falu hagyományainak, akkor megbeszélhetjük a dolgot! – mondta, és ezzel útjára bocsátotta Kerítés Bélát.

Ő pedig hazament. Becsukta az ajtót és az ablakot. Lehúzta a redőnyt, elhúzta a függőnyt, és gondolkozni kezdett. Még a felesége is elment otthonról, mert nem akarta megzavarni a férjét a gondolkozásban. Hét napig ki sem bújta a szobából. Csak egy kis enni-, és innivalót tett be neki a családjá, amikor naponta egyszer résnyire megnyitotta az ajtót.

A hetedik nap reggelén aztán hirtelen felhúzta a redőnyt, kinyitotta az ablakot és az ajtót, és hátrament a szerszámokkamrába. A felesége és a gyermeke tisztos távolságból követték, és látták, hogy Kerítés Béla kalapáccsal vaslemez hajtogat, majd egy kicsi tartályba gázt tölt, aztán nagyítóval a szeme előtt szerel valamit.

Újabb hét nap telt ezzel el. Csak annyi időre állt meg, amíg naponta egyszer evett és ivott. A tizennegyedik napon aztán kihozta a műhelyből a csecsemő nagyságú és szivar alakú, ezüst színű alkotást. Akkorra már a falu apraja és nagya is ott állt a háza tövében, és várta, hogy mi fog itt történni. Kerítés Béla pedig így szólt.

– Szomszédjaim, falutársaim! Elhatároztam, hogy segítséget kérek a problémánk megoldásához. Itt van ez a kicsi úrhajó, amit az elmúlt napokban kitaláltam és megépítettem. Nézzétek meg, ahogy a kabinjába beleteszem az üzenetemet! Ebbe mindent leírtam. Lerajzoltam a falunkat, és elmeséltem, hogyan élünk itt időtlen idők óta. Abban reménykedem, hogy valakihez elér az ég tengerében a hajóm, és segít megoldani ezt a problémát!

A falu lakói közül ezt sokan helyeselték, de bizony olyan is volt közöttük, aki felháborodott.

- Eddig is jó volt ez így – mondogatták –, miért kellene most változtatni?
- Ez a Kerítés Béla nagyon nyughatatlan egy ember! – méregették ferde szemmel.

A polgármesternek viszont tetszett a dolog, és ő volt az, aki egy kezébe adott vízi pisztollyal elindította a rakétát.

– Igen! Így volt! – mondja a botos bácsi, miután azt látja a három testvér arcán, hogy hiszik is, meg nem is, amit mesél. – Így történt, ez szent igaz! – folytatja. – És képzeljétek el, hogy Kerítés Béla olyan gázt készített a hajtóműhöz, ami, ha csak egy csepp hegyi vizet kap, abban a pillanatban több ezer villám keletkezik benne. Amint a vízi pisztolyból kilőtt vízsugár elérte a rakéta hajtóművét, hatalmas zengéssel nagy tűzcsík csap ki a hátsó csövén, és egy szempillantás múlva már csak azt a fehér csíkot lehet látni az égen, ami az űrhajó útját kíséri.

A nagy eseményre összegyűlt falulakók csendben, megilletődötten nézték, amint Kerítés Béla üzenetével eltűnik a szemük elől az ezüstös test. A polgármester örömeiben összecsapta a tenyerét, erre a többiek is el kezdtek tapsolni. Hirtelen mindenki nagyon boldog lett.

Kerítés Béla felesége bort és sört, a gyerekeknek pedig üdítőitalt hozott ki a házból. Egymás egészségére koccintottak, és csillogó szemekkel arról beszélgettek, milyen nagyszerű dolgot is vittek most ők véghez, hiszen ott, a távoli világűrben, egy általuk ismeretlen bolygó lakói bizonyára kifogják majd e kicsi űrhajót, amit segítségkérő üzenettel az ő falujuk lakója, Kerítés Béla készített. Most nem jutott eszükbe az udvarokon átjárási adódó kellemetlenség sem. Örvendenek egymásnak. Ölelkeznek, és néznek fel a távoli, elképzelt messzeségbe.

Közben besötétedett, és csillagok jöttek fel az égre. A szülők mutogatva magyarázták a gyermekeiknek, hogy merre járhat már a kicsi űrrakéta. Végül a polgármester megköszönte a vendéglátást, és hazatérésre biztatta a többieket is. Hát így történt – helyezi magát kényelmesebb helyzetbe a bácsi.

Kinyújtja mind a két lábát, és a faragott botot szintén leteszi maga mellé.

A kerítés eddig mozdulatlanul hallgatta a mesét, de amint a különleges, ezüstözött és faragott bot a földre került, azonnal ugrott egyet és bekerítette, elválasztva így az öregtől. Na, aztán neki sem kellett több.

– Az anyád úristenit, te szökevény! Nesze neked! – mondja, és a kulacsból vizet loccsant rá.

A fonatos kerítés pedig a hegyi kristályvíztől úgy ugrik hátra, mintha kígyó csípte volna meg, vagy tigrismorgást hallott volna.

– Na, ugye! Tudsz te rendesen is viselkedni! – mutat felé a kezével a bajszos bácsi.

Iván, Hanna és Szonja egymásra néznek. Szavak nélkül is tudják, mit gondol a

másik. Elismeréssel néznek a csak látszólag öreg bácsira, akit mostanra már erős, és bátor embernek látnak.

– Hát így történt! – ismétli meg újra a mondatot, majd folytatja a történetet.
– A falu másnap reggelre visszazökkent a megszokott életébe. A férfiak dolgozni mentek, az anyukák meg tanították a gyermekeiket, ebédet, majd vacsorát készítettek, és rendbe tették a házat. Szóval minden úgy történt, mint annak előtte. Nemsokára teljesen el is felejtették az űrrakétát.

Kerítés Béla háza előtt – miután a falu közepén lakott –, már nem csak elmentek a falu lakói, amikor a boltba, vagy a buszhoz igyekeztek, de meg is álltak beszélgetni. Ő pedig a családjával együtt már teljesen beletörődött abba, hogy oda lett a nyugalomuk, és az állataik is rendre el-elmászkálnak, mígnem valaki más tényében kötnek majd ki.

Miután útjára bocsájtották a rakétát, éjszakánként gyakran kimentek az udvarra, és nézték az eget. Várták, hogy valaki hírt adjon magáról. Egy idő után azonban már itt sem lehettek egyedül, mert mindig jött valaki, aki nem tudott szó nélkül elmenni mellettük. Pedig ilyenkor Kerítés Béla a nyakába vette a nagyobbik gyermekét, átölelte a felesége vállát, akinek a karjában volt a kisebbik gyermekük, és így álltak, és nézték a pislákoló csillagokat. Beszélgettek, álmodoztak. Elképzelték, hogy valahol van egy bolygó, és azon egy ország, ahol nyugodtabban és biztonságosabban lehet élni. Kigondolták, hogy ott milyen élőlények lakhatnak, és jókat nevettek az érdekes ötleteken. Kitaláltak például kő, meg téglalakú bolygólakókat, meg olyanokat is, akiknek csak egy nagy fejük van, és abból nő ki három lábuk, és három kezük. De a nagyobbik gyermek szerint autóemberek laknak ott, és a saját kedvükre közlekednek.

– Nem is! – vitatkozott vele a kisebbik az édesanyja ölében. – Ott csak labda van. Minden ember olyan, mint a labda – mondta kicsit selypítve. – Van pöttyös, meg csíkos, meg képes, meg színes, és még olyan is, amin teknősbéka van.

– Jól van kislányom, ügyes vagy! – simogatta meg a fejét az édesanyja, és adott egy puszit az arcára.

És akkor megszólalt mögötte az egyik arra járó szomszéd.

– Mit néznek olyan kitartóan Béla?

Kerítés Béláék nem válaszoltak, csak felmutatnak a csillagos égboltra, és közben arra gondoltak, hogy ismét oda lett a varázslatos családi együttlét.

– Hát így teltek a napok faluban – dől egy kissé hátra az öreg, és rátámaszkodik a könyökére.

– Jó, de mi lett utána? – kérdezi Iván.

A három testvér és jó barát szeretné, ha nem húzná annyira az időt a bácsi, és már a történet végére érne.

– Tudom, hogy már tudni szeretnétek, célba érte az úrhajó, de nem kapkodhatom el a történetet, mert a kerítés is hallgatja, és ha nem mondom el részletesen, akkor cifra világot tud tenni velünk, emberekkel. Még háborút is képes kirobbantani, akkor pedig nagyon sok ember odavész. A kerítésnek ismernie kell a múltját, mert egyébként rossz útra tévedhet. Sajnos, nagyon rossz az emlékezete. Amióta az eszemet tudom, amikor csak találkozunk, mindig elmesélem neki, sőt, mások is ezt teszik, akik már tudják a történetet. A szüleim, és az ő szüleik is ezt tették. Na, szóval, nincs mit tenni, tetszik, nem tetszik, ezt végig kell mondanom! – jelenti ki.

Ivánék felállnak, hogy kicsit megmozgassák a lábukat és a kezüket, de hamar vissza is ülnek, mert a kerítés fenyegetően elindul feléjük.

– Nana! – szól rá az öreg, és megmutatja neki a szőrös bőrrel bevont kulacsot, mire a kerítés azonnal visszamegy a helyére.

Iván ismét iszik egy jó nagyot, és közben ijesztgeti a kerítést. A szájában tartja a hegyi vizet, és úgy csinál, mintha rá akarná spriccelni. A drótfonatos is ellenkezik vele. Az egyik pillanatban felé mozdul, majd hirtelen visszaugrik.

– Hagyjad kisfiam, nem vagytok egykorúak! Ez a kerítés már legalább háromszáz éves – mondja a bajszos bácsi.

– Ne tessék már ennyire butának nézni bennünket – szól közbe Hanna –, hiszen még fényes a drót, amiből csinálták! És a játszótér is teljesen új!

– Ebben igazad van, kislányom – feleli az öreg –, de ez a kerítés nem az, aminek látod. Azért kell a végére érnem a történetnek, hogy ezt ti is megtudjátok.

Így aztán Iván, Hanna és a kis Szonja elhallgatnak, és a bácsira figyelnek.

– Szóval, telt az idő – mondja az öreg –, és Kerítés Béla gyerekei felnőttek. Kijárták az iskolát, majd dolgozni kezdtek, családot alapítottak, és nekik is születtek gyermekeik. Egy napon összejöttek mind a Kerítés Béla udvarán, mert elhatározták, hogy közösen kalácsot és rétest sütnek. A gyerekek játszottak, a felnőttek pedig beszélgettek és várták, hogy megsüljön a finom sütemény. A szomszédok meg, mint mindig, most is jöttek-mentek a ház előtt, és természetesen mindegyik megszólította őket, de ezt ők már megszokták, hiszen évtizedeken keresztül éltek így, sőt, az elhalt nagyszülők, no meg azoknak a szüleik is, meg még azok előtt is mindenki így élt ebben a faluban.

Az udvari kemencéből olyan finom illatok áradtak, hogy később már a ház mellett elhaladó szomszédoknak sem volt kedvük tovább menni. Hamar el is terjedt a faluban, hogy Kerítés Béláéktól jön ez az étvágygerjesztő illat. Így esett, hogy mire a Kerítés Béla által épített kemencében megsült a kalács és a rétes, addigra a falu apraja és nagyja mind ott volt az udvaron. A polgármester még beszédet is mondott, és megdicsérte Kerítéséket, hogy meghívták a falut erre a sok finomságra.

Na persze, Kerítésék ezt a vendéglátást egyáltalán nem tervezték, de már nem volt mit tenniük, ezért nekiálltak, és gyorsan egy újabb adag tésztát gyúrtak. Ennek aztán az lett a következménye, hogy jó nagy mulatság kerekedett náluk.

Észre sem vették, és besötétedett. A gyerekek bújócskáztak, a felnőttek beszélgettek, kártyáztak. Egyszer csak azt veszik észre, hogy a sötét égbolton az egyik csillag sokkal fényesebb, mint a többi, és gyorsan feljük közelít. És ahogy közeledik, egyre nagyobb és nagyobb a fénye.

Annyira gyorsan történt az egész, hogy az a nagy nappali világosság, ami az udvaron keletkezett, amikor a csillag odaért hozzájuk, lvánt a kemence mögött érte, ahová elbújt. Csak egy csendes sistergés hallatszott, semmi más. Aztán, amilyen hirtelen világos lett, olyan gyorsan be is sötétedett. A vendégek megijedtek. Ránéztek az órájukra, és miután látták, hogy bizony már későre jár, azonnal szedelőzködni kezdtek.

A polgármester búcsúzóul ismét mondott egy nagyon rövid beszédet. A falu polgárai nevében megköszönte a vendéglátást, és elindult ő is hazafelé.

Kerítés Béláéknak szép nagy udvaruk van, ezért észre sem vették, hogy mi történt körülöttük. Gyorsan neki álltak egy kicsit összerámolni. A hat felnőtt szó nélkül tette a dolgát. Kerítés Béla és a felesége, a két felnőtt gyermekük, és azoknak a felesége, és a férje. Még a kis unokák is segítettek.

És egyszer csak azt veszik észre, hogy a vendégek a ház sarkán álldogálnak, és őket nézik. Nem szólnak egy szót sem, de látszik rajtuk, hogy nem tudják, mit tegyenek. Még a polgármester is hallgat, pedig ő aztán szeret beszélni.

– Mi történt? – kérdezte tőlük Kerítés Béla, miközben a kezén a sok tányérral egyensúlyoz.

– Nem tudunk hazamenni – válaszolta az egyik szomszéd.

Erre aztán a többiek is panaszkodni kezdtek, hogy nekik már régen otthon kellene lenniük, de valami nem engedi őket haza, mert amikor az udvar végébe érnek, ott egy láthatatlan valaminek ütköznek. Senki nem tudott hazamenni, csak a kutyáik, ők viszont, amikor a gazdájuk hívta őket, nem tudtak visszajönni. Kerítés Béla nem hitt a fülének, így aztán ő is odament az udvar végébe, és bizony ő is nekiment valaminek, ami teljesen láthatatlan volt. Az volt az érdekes, hogy amíg mások, amikor összeütköztek azzal a valamivel, koppantak egyet, addig ő valami puhának ment neki. Tapogatni kezdett a kezével, hogy mi lehet az.

– Na, ne! Ott ne! – nevette el magát az a valami. – Csiklandós vagyok.

Akik közel álltak ahhoz a láthatatlan valamihez, most úgy ugrottak vissza, és rohantak be a házba ijedtükbe, hogy majdnem összetörték magukat.

– Beszél az a valami, ami nem enged haza bennünket. Csináljon már valamit polgármester úr! – panaszkodtak a falu első emberének.

Tudta ő is, hogy mi történt, hiszen hallotta. Úgy döntött, hogy egy bizottságot hoz létre, ami majd kivizsgálja, hogy mi is ez valójában.

Kerítés Béla időközben beszélgetni kezdett azzal a láthatatlan illetővel, majd bement a házba, és elmondta a teendőket.

– Azt mondja, hogy megkapták az évekkel ezelőtt elküldött üzenetemet. Senki nem akart segíteni, de ő nem olyan, mint a többiek, ezért eljött, hogy megoldja a falu gondját. Azt üzeni, hogy először is mindenki segítsen rendet tenni az udvaron, és utána hazamehet. Holnap reggelre pedig minden megoldódik.

A vendégek többsége azonnal nekilátott a rendrakáshoz. Volt olyan, aki a kemenécét kezdte el kitakarítani. Képzelték, hogy nézett ki. Csak a szeme világított, annyira fekete lett a sok koromtól. A falusiak egy része azonban felháborodott.

– Ez bizonyára ismét Kerítés Bélának a furmányos ötlete, és csak azért találta ki, hogy ne nekik kelljen rendet tenniük! – mondogatták. – Van nekünk saját konyhánk. Ha már annyira dolgozni akarunk, akkor inkább ott takarítunk, mint ezeknél! – pusmogtak.

De hát nem volt mit tenniük, nekik is ki kellett venniük a részüket a munkából, ha már előzőleg vendégeskedtek, és ha már az a valami, ami láthatatlan, megparancsolta. Így történt, megtörtént. Rend is lett pillanatokon belül. Még össze is gereblyéztek az udvaron, majd elindultak hazafelé. Amikor pedig odaértek az udvar végéhez, hiába laktak jobbra, balra, lent és fent, mind egy irányba indultak. Tudni akarták, hogy valóban megszűnt-e az akadály. És képzeljétek el, hogy úgy mentek ki a Kerítés Béla portájáról, mintha eddig sem akadályozta volna őket semmi. Na, rohant is mindenki abba az irányba, amerre lakott.

Az egyik szomszédasszony viszont hiába igyekezett volna hazafelé, mindig az útját állta a valami. Ment lassan, aztán erővel, majd megpróbálta kerülővel, de bizony amíg a mellette lévő simán elmehetett, őt nem engedte ki az a valami. Először mérges lett és káromkodni, kiabálni kezdett, majd sírva kérlelte, de bizony azt a valomit nem ijesztette, és nem hatotta meg semmi.

– Mi történt? Nem ezt ígérted?! – figyelmeztette Kerítés Béla.

– Tudja ő! – így a rövid válasz.

Erre az asszony visszament a konyhába, és a mosogatószekevény alól kikotort egy kalácsdarabot. Amikor a takarításkor bevitte a tányérokat, az egyikről leesett a kalács megmaradt sarka, de nem volt kedve lehajolni érte, inkább a szekrény alá rúgta. Ezt piszkálta most ki, és amint végzett, az a valami, ami eddig az útját állta, azonnal eltűnt.

A Kerítés család is szétszéledt. Béla és a felesége leültek a konyhaasztal mellé, és arról beszélgettek, vajon mit tartogat a holnap nap. Annyira izgatottak voltak, hogy le sem feküdtek, egész éjszaka ott ültek a konyhában. Egyáltalán nem

jött álom a szemükre. Valamikor hajnaltájban arra gondoltak, ha már ennyire messziről érkezett hozzájuk a vendég, akkor úgy illik, hogy megvendégeljék valamivel, de nem tudták eldönteni, hogy mit ehet, és ihat az illető.

Reggel, amint felkelt a nap, azonnal kimentek az udvarra. Igen ám, de ott nem tapasztaltak semmi változást, hacsak azt nem, hogy valamiért most senki nem megy át az udvarukon, de nem ám! Kint, az udvar végén közlekedtek az emberek, és onnan integettek és köszöntek be.

Kerítés Béla és felesége körbejárták a portájukat. A lény pedig, ahogy a közelébe értek, ezt mondta:

– Nem átjáró! Nem átjáró! Ez sem átjáró!

Végül, amikor Kerítésék az udvar végére értek:

– Itt az átjáró, és a kapu. Innen mehetsz ki az utcára, és azon közlekedve megtalálasz mindent, és mindenkit.

A falu hamar megszokta az új rendet, a polgármester pedig díszpolgári címet adományozott a lénynek.

Kerítés Béla és családja is büszke, és boldog volt. Egy dolog azonban nem tetszett neki, és az egyik este be is hívta a lényt a konyhába.

– Egyedül az a bajom veled, hogy nem látni, hol vagy. Ezt valahogy úgy kellene megoldani, hogy ne kelljen mindig mondogatnod: átjáró, nem átjáró, átjáró, nem átjáró! Ez neked is jobb lenne, mert akkor nem kellene olyan sokat dolgoznod. Egyébként is, mi a neved? Azt sem tudom, hogyan hívjalak? Még a díszpolgári címet is úgy kaptad, hogy: a Valaminek.

– Igazad van ember! Nem véletlen, hogy a te úrhajód kötött ki a határnélküli ég tengerében, a mi bolygónkon. Megbeszélem a polgármesterrel, és aztán bemutatom a nálunk élő népek formáját, tulajdonságait, te pedig lemintázhatod. Egyébként engem is úgy hívnak, mint téged. Kerítés vagyok, és a bolygónknak is ez a neve. Mint amikor nálatok valakit Föld, vagy Földinek neveznek – mondta a csodálkozó Bélának. – Szervusz, Kerítés Béla, vagy csak egyszerűen, Kerítés vagyok.

Másnap aztán bemutatta a náluk élő népeket. Volt ott vasból, fából készült, no meg drótfonatos kinézetű, és nagy, tömör, kőfalszerű is. Annyiféle kerítés volt, hogy egy hétig mást sem csinált, csak az alakját változtatta. A névrokona, Kerítés Béla pedig nem győzte őket rajzolni. A lapok tetejére mindig felírta a címet is. Például: kerítés kőből, vagy, kerítés drótból, esetleg, kerítés fadeszkából. Több száz, de lehet, akár több ezer kerítés arcot is felrajzolt. Aztán a falubeliek kiválasztották maguknak azt a kerítésnemzetséget, ami a legjobban tetszett nekik, és a Kerítés, és a Kerítés Béla segítségével megépítették maguknak. Akik pedig átutaztak a falun, nagyot csodálkoztak, amikor meglátták a változást. El is vitték ők is a rajzokat, és megépítették a saját kerítésüket.

A Kerítés miután ráébredt, hogy rá itt már nincs semmi szükség, hiszen az ember most már magától is meg tudta csinálni a kerítését, sőt, még újabb, általa nem ismert nemzetségeket is kitalált, mint például a fénykerítés, az üvegkerítés, vagy a légkerítés, bánatos lett. Egyre nagyobb depresszióba esett, aminek az lett a következménye, hogy különböző bosszúságokat okozott az embereknek. Megszüntette a kapukat, megdöntötte az elkészített kerítéseket, vagy még egyszer körbekerítette azt, ami egyszer már le volt választva. Még az is előfordult, hogy odébb tette a kerítést.

Az egész országból jöttek a panaszkodók Kerítés Bélához, hiszen mindenki tudta, hogy ő az oka mindennek, ő volt az, aki idehívta ezt a Kerítést. De hiába hívta és kérlelte a névrokonát, ő messze elkerülte, vagy legalábbis nem mutatta magát, és nem is szólt hozzá, pedig Kerítés Béla érezte, és tudta, hogy ott él körülötte. Mit volt mit tennie, ismét bezárkózott a műhelyébe. Kalapált, kovácsolt, majd az általa kitalált gázzal feltöltötte a kicsi űrrakétát, aztán meglőtte a vízi pisztollyal, és elindította a célja felé.

Most hamar megjött a válasz, egy levélben. Ment is azonnal az erdőbe, és fenyőgallyat szedett, majd az udvarra egy kicsi tavat csinált, és beletette a tűleveles ágakat. Jött is abban a másodpercben Kerítés, és boldogan emelte ki a hegyi vízzel telítődött fenyőt, és szopogatta le. Igen ám, de Kerítés Béla egyúttal vágott magának egy szép, egyenes botnak valót is, azt kifaragta, majd a kulacsába hegyi vizet is gyűjtött. És amikor Kerítés nem viselkedett rendesen, akkor csak ráloccsantotta a vizet, és megütögette a bottal. Merthogy ezt is megírták neki.

Hát, ezért van az, hogy ha a faragott bottal megsimogatom a kerítést, akkor meg tudom mondani, hogy az vajon az élő Kerítés-e, vagy már az ember által gyártott – fejezi be a mesét a kalapos bácsi.

A hátizsákjából elővesz egy kicsi fenyőágot. Megloccsolgatja a kulacs vizével, és a kerítés felé nyújtja. A drótfonatos pedig kuncogva, örömmel veszi el tőle, és szívja, szürcsöli a fenyőillatú, gyantás italt, miközben megnyitja a kerítés oldalát, és így azon nyomban szabad lesz az út a játszótér játékaik felé.

Ugrik is fel ültéből Iván, Hanna és Szonja. Rohannak a hintához, a csúszdába, a forgóra. Azt ők már nem látták, hogy az öreg és a kerítés összekacsint

– Remélem tanultak a meséből! – mondja az öreg a boldog kerítésnek.

És ti, gyerekek? Ti is tanultatok belőle?

A vízhordó szamár és a víz története

Hol volt, hol meg nem, de az egészen biztos, hogy ez az eset megtörtént, ezért tudok én is róla.

Volt egyszer egy szamár. Homokszínű volt, felálló rövid sörénnyel, vastag és hosszú farkbojttal. Ha valamire felfigyelt, akkor erősen hegyezte a szép nagy füleit, mert így még tisztas távolról is jól meghallotta, hogy mit beszélnek, esetleg éppen róla. Pedig nem volt ő különösképpen kíváncsi természetű, csak éppen annyira, ami viszont kellett ahhoz, hogy biztonságban legyen.

A kopár, száraz vidéken szabadon élte az életét. Családjával nagy egyetértésben kóboroltak egyik helyről a másikra, és kevéssel is beérték. Nem feltétlenül az élelem miatt vándoroltak, hiszen ők mindent megettek, még azt a növényt, bogáncsot is, amit más állat messze elkerült. A vízre viszont nagyon kényesek voltak. Ha az egy egészen kicsit is zavaros volt, inkább szomjan halt, vagy akár száz kilométereket is gyalogolt a tiszta víz után, de a piszkosba nem nyalt bele. Hát, ilyen szamár ő, akiről ez a mese szól.

Történt egyszer, hogy a tiszta víz keresése közben találkozott az emberrel. A szamár már messziről látta, hogy közeledik a kétlábú, rá nézve veszélyt jelentő élőlény, ezért jó távolról kikerült. Az ember viszont, amint meglátta, nagy örömmel üdvözölte, de a nagy távolság miatt kiabálnia kellett.

– Szervusz Szamár! – tette tölcsejére formált kezét a szája elé, hogy a hang elérje az állatot. – Ne félj tőlem! Szeretnék beszélni veled, mert nagy bajban vagyok!

A szamár a hang hallatára felcsapta a farkát, hegyesre állította a fülét, és felgyorsította a lépteit. Nem jó az a szamárnak, ha emberrel találkozik, tanították neki az öregek. Ha ez mégis elkerülhetetlen, akkor nem elég csak elsietni, hanem a jobb fülét hozzá is kell érintenie a jobb lábán lévő fekete vonalhoz. Persze lehet, hogy ez nem használ semmit. A szamarak varázslója tanította ezt velük, és még soha nem próbálta ki, hogy mi történne, ha nem csinálná. Most is, a gyors vágta után megállt, és azonnal lehajtotta a fejét, és a fülével végigsimította a fekete vonalat.

Az ember sietve közeledett felé, és változatlanul hívogatta, nyugtatta.

– Kérlek szamár, ne szaladj el! – mondta neki. – Már hét napja úton vagyok, és téged kereslek, mert rajtad kívül senki nem tud segíteni rajtunk. Három gyermekem van, egy tehenem, öt kecském, kilenc tyúkom, és egy kakasom. Elképzelni sem tudom, a feleségem hogyan tudja otthon nélkülem megoldani a nagy bajt. De ha otthon vagyok, akkor sem érek egyedül semmit! Csak te segíthetsz! – kérte, és egyre közelebb került a már egyhelyben álló szamárhoz.

A mi négylábúnk nagyon óvatos állat, de emellett érző lélek is. Egyrészt félt az emberrel való találkozás következményeitől, másrészt pedig, ahogy elnézte ezt a lassú mozgású, hozzá képest nem különösen szép kétlábút, akinek még tisztességes farka, sőt, hegyes, nagy füle sincs, a teste pedig teljesen csupasz, megesett rajta a szíve.

Volt egyszer a családjánál egy látogató. Idősebb kanca volt. Ő mesélte, hogy az egyik rokona az emberhez költözött. Na nem úgy, mint feleség, hanem, mint barát. A szamár most azon törte a fejét, miközben hallgatta az ember kéréseit, hogy mit is mondott annak idején az a látogató. De már nagyon régen volt, ő pedig akkor még kicsi, egyhelyben ugráló szamaracskaként inkább azzal volt elfoglalva, hogy valamelyik kis rokon nehogy az ő édesanyja tejét szívja, így aztán nem sok mindenre tudott visszaemlékezni.

Arra viszont egészen pontosan emlékezett, hogy a vendég dicsérte az embert. Azt mondta, hogy a rokonának olyan jó sora volt, hogy egyáltalán nem hiányzott neki a szabad élet. Mire idáig ért a gondolataiban, az ember még közelebb került hozzá. A szamár felcsapta a farkát, és odébb rohant. Neki nem tudnának olyat adni, ami miatt lemondana a szabad életről, jutott az eszébe. Hiába tennének elé mindennap friss szénát, kristálytiszta vizet, pihe-puha, jó szagú szalmaágyat, a nap, télen pedig a hideg elől védő, állandó hőmérsékletű istállót, ha gyerekei lesznek, akkor orvost, aki védi és gyógyítja a nyavalyák ellen, ő akkor is inkább választja a kemény fekhelyet, a fák kérgét, vagy éppen a szűrős kórót, a bogáncsot étekül, a vizet pedig meg tudja ő keresni. Ha pedig majd elérkezik a szerelem, és családot alapít, akkor bizonyára lesznek majd idősebb kancák, akik segítenek a gyerekbetegségek leküzdésében. Hát, ilyen gondolatok cikáztak a két nagy fül alatt, a szamárfejből.

– Kérlek számár, legalább hallgass meg! Az életünk függ tőled. Ha aztán úgy döntesz, hogy nem segítesz, akkor azt is megértem. Bizonyára előfordult már, hogy némelyik ember bántotta valamelyik rokonodat, vagy ismerősödet, de hidd el, az nem én voltam, és nem is a családom tagjai. Ők most otthon úgy várnak téged, mint a megmentőnket – mondta, és már ott áll a számár előtt. – Nézd, levettem előtted az összes ruhámat, odaadom a maradék vizemet, csak kérlek, hallgass meg!

Azzal levette a viseltes ingjét, a nadrágját, majd a saruját, és a számár elé tette. A ruhacsomóra keresztbe ráhajította a göcsörtös, útközben vágott botját, a tenyerébe pedig beleborította az utolsó, mindössze egy kornyai vizét. Így emelte, meztelenül, a számár szája elé a kezét. A számár kíváncsi volt az emberre, végignézett volna rajta, de szégyellőségében szeme a tenyérben tartott vízen állt meg. Már elég régóta keresett innivalót, és alig tudta visszatartani magát attól, hogy azonnal nekiessen, és az utolsó cseppig kinyalja az átlátszó folyadékot, de a bizalmatlansága most még erősebb. Azért a fejét az ember tenyeréhez hajította, és beleszagolt. Eszébe jutott, amit tanult, és amit már ő is megtapasztalt. „A jó víznek nincs illata, szaga. Legalábbis olyan nincs, ami bármihez is hasonlós lenne. Azt pedig minden számár megérzi már az első szippantásra és látásra, hogy az a víz tiszta, üdítő-e, vagy éppen az ellenkezője.” Szinte hallotta a fülében, amint a tanítója magyarázott. Ez az ember pedig a maga teljes meztelenségében azt mutatta, hogy ő legalább annyira tiszta és átlátszó, mint az általa kínált, utolsó kortynyi víz. Végül a számár mindezt megérti. Tudja, most nagy elhatározást kénytelen tenni, de nem tudott, és már nem is akart kibújni a válasz elől.

„Legyen – gondolta. – Ha ez a sorsom, akkor vállalom. Ki tudja? Lehetséges, hogy annak a régi vendégnek lesz igaza, és nem belehalok az emberrel való kapcsolatba, hanem még jól is járok!” – adta meg magát, és belenyalt a tenyérbe. Már éppen kitörölte volna az utolsó cseppet is, amikor felemelte a fejét, és meglátta az ember szemében a vágyakozást és az örömet. A szomjas vágyakozást az elfogyott víz után, és az örömet, amit a számár szerzett neki. Meghagyta hát neki azt az egy csepp vizet, és elindultak az ember háza felé.

Elől ment az új gazdája, utána pedig ő. Sokat beszélgettek, amíg haza nem értek. Amint megérkeztek, azonnal elfoglalta a helyét a jó hűvös istállóban. Odébb rugdosta a szalmát, evett egy kicsit az előre elkészített szénából, majd fogta az üres, már teljesen kiszáradt vizes kannákat, és felvetette a hátára. Beleszimatolt a levegőbe, és elindult. Ösztönösen tudta, hogy merre van a jó tiszta víz. Hamar oda is ért. Megtöltötte a kannákat, és indult vissza.

Ezt csinálta egész nap. Este aztán az ember lecsutakolta, kényeztette, az elgémberedett izmait megvakargatta, és ismét telerakta a rácsot jó ízű szénával, és beszélt a számárnak a nehéz, de boldog életükről. Elmondta, hogy a környéken

lévő víz mennyire rosszindulatú velük, és részletesen elmesélte, hogy ezelőtt ő hordta a vizet a főzéshez és a mosáshoz, majd a kertbe a locsoláshoz, de a víz napról napra egyre rosszabbul viselkedett vele, és végül már nem bírta.

A szamár meghallgatta ugyan, amit az ember elmondott, de elsősorban önmagával volt elfoglalva. Azt látta, hogy szükség van rá, és az ember is betartotta az ígéretét, de még nem volt benne biztos, hogy helyesen döntött-e, amikor feladta a szabadságát.

Minden hajnalban elindult a forráshoz, és egész nap a vizet hordta. A járkálás közben megtanulta, hogy merre van a legrövidebb út, és hová biztonságos lépnie. Már felismerte messziről, ha idegen közeledett. Elég volt, ha csak felnézett az égboltra, és megmondta, hogy milyen idő következik. Azok a kicsi rágcsálók, akik az útjába kerültek, mind jó barátai lettek, és ha netán a nemzetsége valamelyik tagjával találkozott, mesélt neki a jó soráról. Tulajdonképpen nem volt oka panaszra, még sem volt boldog. Azt akkor még nem tudta megfogalmazni, hogy miért nem, de a szívében felfedezett egy kis állandó szomorúságot. Előfordult, hogy csak úgy, minden ok nélkül el kezdett könnyezni a szeme. Kérdezte az embergazdája:

– Mi a baj szamaram, családom megmentője?

De ő nem tudott válaszolni, csak csorogtak a könnyei az orra tövében, amitől prüszkölni kezdett.

Hát, így haladt nap, nap után, amíg egyszer, amikor akkora forráság tenger lepte el az egész környéket, hogy még ő is alig tudta a lábát egymás után rakni, és valaki, vízhordás közben megszólította. Megállt. Visszafordult, de nem látott senkit. „Biztosan képzelődöm!” – mondta magában, és indult volna tovább.

– Te tényleg szamár vagy! – szólította meg a háta mögül a hang. – Már az idejét sem tudom, olyan régóta ismerjük egymást, de te csak meregetsz, és viszel engem, ezzel szemben az utadban álló összes gaz és fűszál már a barátod! – folytatta méltatlankodva.

A szamár most már teljesen visszafordította a fejét, de bizony csak a kannákat látta a hátán, amiben a víz locsogott.

– Valóban! – döbönt rá. – Hiszen egy helyben állok, és a víz mégis csapkodja az edény oldalát!

– Igen, én vagyok az, te buta szamár! – mondta neki a víz. – Én beszélek hozzád, mert már nem tudom tovább nézni, hogy mekkora szamár vagy. Nem vagy normális! Elszegődtél szolgának, teljesen ki vagy használva! Feladtad a szabadságodat, de miért? Azért a kicsi szállásért, amiben még az egér sem közösködik veled, mert annyira huzatos? Vagy az odavetett szénáért, aminél lényegesen jobbakat ettél, amikor még a világot jártad? Vagy netán azért, hogy hallgathasd az ember bugyuta, saját magát sajnáltató történeteit? Vagy egyszerűen annyira vak vagy, hogy

nem veszed észre, csak azért dicsérnek olyan sokat, hogy még többet dolgozzál? Ha letelepednél a forrásom mellé, és ott élnél a családdal, a férjeddal és a gyerekeiddel, az volna a neked való élet te számár! – mondta csobogva a víz. – Most is szomjas vagy ugye? – folytatta, mert látta a számáron, hogy elgondolkozott azon, amit mondott neki. – De te csak akkor iszol, ha a gazdád inni ad. Hát ki hallott már ilyen butaságot?! Te viszel nekik engem, te adsz oda engem. Megjegyzem, csak az igazság miatt, hogy mindezt az én beleegyezésem nélkül teszed. És arra vársz, hogy megittassanak? Te számár, te tényleg számár vagy! Törődj már egy kicsit magaddal is! – és hogy nyomatékot adjon a beszédének, bezavarosodott.

Látta ezt a számár. Régebben azt tartották róla, hogy gyors észjárású, csak kicsit makacs, mostanában viszont sokat elkalandoztak a gondolatai. Egykedvűen megfordult, és tisztára cserélte a zavaros vizet.

Miközben baktatott, azon gondolkozott, hogy sok igazsága lehet a víznek. Nem azért érzi a szívében a szomorúságot, mert dolgoznia kell, hiszen azt még élvezi is, mert nem lehet nem észrevenni a szép, dús, zöld kertet a gyümölcsökkel, és az eléje szaladó gyerekeket, akik nagyokat isznak a friss vízből, amit visz nekik. A víz elmondta, miért szomorú. A család hiányzott neki. És ahogy ez tudatosult benne, kicsit nagyobb örömmel haladt a forrás felé.

A víz azt gondolta, elérte a célját. A számár kicserélte a zavaros vizet a kannákban, aztán sietve indult visszafelé, hogy elmondja az embernek a szomorúsága okát. A friss víz azonban megszólította.

– Hová, hová, te bolond? Maradj itt, ahogy megbeszéltük!

– Hagyj engem békén! – válaszolta a számár. – Legyen neked elég annyi, hogy te vagy a legfontosabb mindenkinek az életében. Miért ártod bele magad olyan ügyekbe, ami nem a te dolgod? – mondta a számár okosan.

A víz haragra gerjedt.

– Mit nem merészelsz, te ..., te ..., te buta, csökönyös jószág! – mondta, és olyan súlyosra változtatta magát, hogy a szegény számárnak úgy behorpadt a vizes edény alatt a háta, hogy majdnem eltörött a gerince. De nem is volna számár, ha ilyen könnyen megadta volna magát.

Odament a forráshoz.

– Összepizkítalak, ha ilyen nehéz leszel – szólt a víznek, és guggolt le, ami egyébként is könnyen megy, hiszen nagyon nehezek a kannák rajta –, aztán senkinek nem kellesz!

És abban a szempillantásban könnyűvé vált a hátán a víz, ő pedig ügetve ment haza, az emberhez.

Otthon aztán leültek beszélgetni, aminek az lett a következménye, hogy a számár kapott egy férjet, majd szép sorban jöttek a számárgyerekek is.

Már nem folyt a szeméből a könny, és nem volt olyan nehéz a szíve. A víz pedig

boldog volt attól a tudattól, hogy ő a legfontosabb mindenki életében. Ha időnként idegességében mégis bezavarosodott, akkor egy kicsit békén hagyták. Tudták, idővel úgyis lecsillapodik és kitisztul. Ő azonban mindig megbánta, ha ilyet tett, csak hát hirtelen természetű volt. Ha pedig még jobban előjött a rossz természete, akkor elegendő volt, ha a szamár odaszólt neki, és máris megnyugodott.

Vannak olyan emberek, akik ismerik a víz eme rossz tulajdonságát, és ha úgy esik, hogy elromlik, segítenek neki kitisztítani magát.

Hát így történt, hogy az ember, a szamár és a víz, attól kezdve jó barátságban vannak egymással. Ami igazából a szamárnak és a víznek köszönhető, mert ők találták meg a barátság egyik fontos ismertetőjelét: a segítséget. A víz segítette a szamárnak a boldogsága megtalálásában, amit a családja, és a kötelessége jelent számára, a szamár pedig ráébresztette a vizet, hogy nélküle nincs élet. Még a szamár, de az ember sem tudja nélkülözni őt. És azt is megtudta, hogy ez bizony nagy felelősséggel is jár.

Ha zavaros vizet láttok, igyekezzetek segíteni neki, hogy minél hamarabb megtisztuljon, mert bizonyára beteg! Ti pedig soha ne piszkítsátok be őt!

A kíváncsi halacska

A múlt nyáron levelet kaptam egy régi barátomtól. Kíváncsian fordítottam meg a lapot, mert nem akármilyen küldemény érkezett, de nem ám!

Képzeljtek el egy szép képeslapot, aminek a homlokán vitorlások úsznak a Balaton vizén. Néztem, hogy ki lehet az, aki nekem a Balaton mellől írt. Nagy örömömmre a következőket olvastam: „Pusztai Róka és kedves családja részére Szeretettel meghívlak benneteket ide, a csodálatos Balaton-parti nyaralómba egy kéthetes nyaralásra. Kérlek, értesítsetek, hogy mikor érkeztek. A többit szóban. Szeretettel öllelek: barátod.”

Nem sokáig gondolkoztunk. Hamar felszedelőzködtünk, és elindultunk a barátomhoz.

Amint megérkeztünk a Balaton mellé, a családom máris rohant a vízbe. Amit jól is tett, mert igencsak meleg volt az úton. Én pedig egy nagy sétát terveztem magamnak.

Hatalmas, lógó ágú fűzfák alatt mendegéltem. Már messze jártam a strandtól. A nagy csendet, ami körbevett, legfeljebb csak a nádirigó anyuka biztatása törte meg. Kerestem a szememmel, hogy vajon hol taníthatja a fiókákat repülni, és bogarat elkapni, de a sűrű sás eltakarta őket előlem.

Annyira jól éreztem magam, hogy leültem az egyik nagy fa alá. Délután volt. Úgy gondoltam, eldőlök, és alszom egy kicsit. Így is történt. Becsuktam a szemem, és már éppen zuhanni kezdtem az álomvilágba, amikor éreztem, hogy valami mászik a kezemen. Először felületesen végigsimítottam a karomat, de

egy kicsit később már más testrészemen is éreztem a csiklandozást. Most aztán már felültem, és kinyitottam a szememet, hogy megnézzem, mi lehet az. Még levegőt is elfelejtettem venni, úgy megdöbbsentem azon, amit láttam. Az egész szomorúfűzfa alja, ahol feküdtem, pirosas és feketés zöld volt a sok, nagyon-nagyon sok katicabogártól, akik a zöld fűszálakon lógtak, másztak. Teljesen körbe vettek. Egy, a többinél talán csak egy gondolattal nagyobb bogár volt a karomon, és amint ránéztem, felágaskodott a leghátsó két lábára, és így szólt:

– Köszöntelek Pusztai Róka! Már nagyon vártuk a jöttödet. Csaknem ezer éve tudjuk, hogy el fog jönni ez a nap. Nemzetségünk egykori varázslója a fűzfa nedvéből számította ki, hogy ebben az időszakban érkezel. Napok óta itt vagyunk, és lessük érkezésedet.

– Jó, jó! – mondtam. – De mire föl? Mi dolgom nekem, Pusztai Rókának veletek, ti helyes, piros szárnyú, fekete pöttyös bogarak?

– Hát nem tudod? – kérdezett vissza a katica.

– Nem én! – válaszoltam.

– Akkor lehet, hogy mégsem te vagy a mi emberünk! – ereszkedett vissza a lábaira, és szomorúan elrepült.

Egy szempillantás alatt eltűnt a több százezer társa között. De nem csak ő volt az, aki elveszett a szemem előtt, de a többiek is, és ismét csak a zöld füves rész vett körbe.

Most már nem volt maradásom, és oda lett az álmoságom is. Nem is tudom, mi készítetett rá, de letéptem egy nagyobb és vastagabb fűszálat. Hosszában a két hüvelykujjam közé szorítottam – ezt még kisfiú koromban tanultam Nagyerdei Róka édesapámtól – és megfűjtam. A fűszál az ujjaimmal együtt olyan sípoló hangot hallatott, amiben benne volt az egész erdei és pusztai madárvilág éneklése. Mintha egy láthatatlan karnagy vezényelte volna a sok csipogást, csivitelést, trillázást, huhogást és hívogatást. És alighogy felhangzott e különleges dallam, ismét pirosba borult előttem a füves rész, és hangos repüléssel a karomon landolt az előbbi katicabogár.

– Te vagy az! Most már biztos, mert ezt a sípolást is megénekelte előre a varázsló – mondta.

Érdeklődve néztem rá, vajon mit akarhat tőlem.

– Jó, és mit vártok, mit tegyek? Esetleg ezt is megmondta a varázslótok? – kérdeztem.

– Igen! Ha te vagy az a Pusztai Róka, aki gyűjti a meséket, hogy aztán elmondja azokat a gyerekeknek, akkor most figyelj! A nemzetségünk által megjegyzett meséket mondjuk most el neked, de ezzel átadjuk a felelősséget is, mert ettől a naptól kezdve te leszel az, aki ezeket a történeteket óvni fogod, hogy el ne felejtődjenek!

Intett egyet a jobb lábával, és a tengernyi katicabogár egyszerre, jól érthető hangon hozzákezdett, én pedig rátámaszkodtam a könyökömmel a térdemre, és teljes figyelemmel hallgattam őket.

– Volt egyszer, valamikor nagyon régen a Balaton vizében egy különleges halacska. És nem azért volt más, mint a többiek, mert esetleg nem lett volna pikely a testén, vagy nem tudott volna éppen úgy a víz alatt úszni, mint a társai, de nem ám! Külsőre pontosan úgy nézett ki, mint a testvérei. Két szeme volt, amit egymástól függetlenül is tudott forgatni, és amikor az ezüstös testén megcsillant a napfény, az öregebb halakat még el is vakította, annyira fényes volt. Játszott és iskolába járt, mint a többiek, de mégis különbözött tőlük. A tanórákon például megállás nélkül kérdezett.

– Miért? Miért? Mi van ott? – hallatszott abból a padból, ahol ő ült.

Játék közben pedig mindig meg akarta tudni, hogy miért működnek úgy a dolgok, ahogy azt megszokták.

– Miért van az, hogy az egyik helyen iszapos a Balaton feneké, máshol pedig nem? Miért van az, hogy a víz felett is élnek valakik? Hogyan tudnak lélegezni? Miért nem fulladnak meg? Hogy van az, hogy vannak olyan növények, mint például a nád és a sás, ami a víz alatt, meg a víz felett is él? A békák hogyan tudják megcsinálni, hogy velünk is vannak, meg a fentiekkel is? – záporoztak a kérdései.

A tanárok sok mindenre tudták a választ, de bizony volt olyan kérdése is, amire az volt a felelet, hogy ne foglalkozzon ilyen butaságokkal. A halacska rájött, hogy az a legjobb, ha ő saját maga keres választ a kérdéseire, ezért aztán elhúzódt a társaitól. Sokat, és sokszor volt egyedül, és azt tervezgette, hogy mit fog tenni.

Egy szép vasárnap reggelen aztán úgy gondolta, itt az idő. Beúszott a Balaton közepére, és nekifutott a szélének. Szelte a vizet. Egyre gyorsabban és gyorsabban mozgatta a farkuszonyát. Annyira felgyorsult, hogy a reggeli tornájukat végző halgyerekek, és a kávéjukat főző szülők csak egy suhanást vettek észre. Amikor aztán a part elé érkezett, feldobta magát, és nagy erővel csapódott ki, éppen egy fa alá. Felnézett az ágakra, amin madarak énekeltek, és kicsi piros és fekete pöttyös katicabogarak repkedtek a levelek között. Minden egészen más volt, mint amit a vízből látottak alapján tapasztalt. Az illatok is különlegesek voltak.

Egy kicsi ember közeledett felé.

– Apu, apu! Ez a hal öngyilkos akar lenni! Kiugrott a vízből! – kiabálta.

A mi halacskáink körbeforgatta a szemét, de önmagán kívül nem látott itt más halat.

– Én nem akarok meghalni! – mondaná, de nem kapott levegőt.

Hiába nyitotta a kopoltyúját és tátotta a száját, nem használt. Fuldokolni kezdett, a szeme elhomályosodott. Úgy érezte, álmodik, amikor egy hűvös kéz fel-emelte, és hirtelen ismét a Balaton vize ölelte körül kicsi, ezüstös testét.

Nagyokat szippantott a megszokott ízű finom vízből, és azonnal kitisztult a látása, és megpillantotta a parton álló kisfiút. A víz alól más arcot látott, mint az előbb kint, de tudta, hogy ő az.

Ezután az eset után megtanulta, ha kíváncsi arra, hogy mi van az ő világán kívül, azt csakis a vízből vizsgálódva tegye. Ha pedig bele akart szagolni a levegőbe, vagy meg akarta nézni, hogy mi van a parton, akkor felugrott a víz fölé, de előtte nem felejtett el egy jó nagyot szippantani a Balaton vizéből.

Az iskolában a tanító bácsi másnap elmesélte a kishal esetét, hogy a többiek is tanuljanak belőle.

– Az jó, ha kíváncsiak vagytok. Téged – és rámutatott a kis ezüstös testűre – megdicsérlek az olthatatlan kíváncsiságodért, de egyben meg is szidlak, és meg is büntetlek a felelőtlenségedért! – mondta.

– Igen, most már én is tudom, hogy a kíváncsiság csak addig jó, amíg nem jár búval, bánattal, kárral, betegséggel, és még megannyi rosszal! – jelentette ki, de a társai közül néhányan látták, hogy közben kacsintott az egyik szemével.

A kabóca és a tücsök

A katicabogár kórus amint befejezte a kishal történetét, máris folytatta a következő mesével.

– Egyszer, valamikor régen, de nem annyira régen, hogy ne emlékezne rá az, aki fontosnak tartja, a Balaton mellett találkozott egymással a kabóca és a tücsök. Ez úgy történt, hogy a tücsök élte a nyári napozásos életét, és amikor a kedve úgy hozta, akkor rázendített a tücsök-hegedűjével. Az emberek általában élvezték ezt a különleges zenét, és amint meghallották, azonnal örömtette el a szívüket, és mosolyogni kezdtek. Ilyenkor a gyerekek bármit kérhettek a szüleiktől, azok semmit nem tagadtak meg tőlük. Az asszonyok a konyhában énekelni kezdtek, míg a férfiak fütyörésztek. A tücsök tudta, mindez az ő hatása, és élt is vele, amikor csak a kedve úgy hozta. A társaikkal azon versenyeztek, hogy melyikük tud több embert jókedvre deríteni.

Történt egyszer, hogy új jövevény érkezett. Várták, hogy majd illően bemutatkozik, mint ahogy szokás, hiszen a szomszédba költözött, a tücsökék szomszédságába. Esténként figyelték a ház ajtaját, hogy mikor nyitják már rájuk a szomszédok, mert az illendőség azt mondja, hogy az újnak kell megkeresnie a régieket, nem pedig fordítva. De bizony hiába várták tücsökék a szomszédba költözötteket. Még a zenélésről is megfeledkeztek, annyira el voltak foglalva az új jövevényvel. Az egyik napon aztán elhatározták, hogy nem várnak tovább.

– Úgy látszik, ezek olyan zárkózottfélék – beszéltek egymás között. – Ha meg-

melegszenek az otthonukban, akkor majd megismerjük egymást – mondták.

A déli órákban kimentek a zenélő szaletli alá, és elkezdték a szabadtéri koncertjüket. Az emberek pedig, akik már többen összevesztek egymással, és mélabú töltötte el a lelküket, amint meghallották a tücsök különleges zenéjét, azonnal kibékültek a haragosaikkal, és jókedvre derültek. A gyerekek örömben ugrálni kezdtek, hiszen majd mindegyiknek finom csokoládé, vagy gyümölcsízű tölcséres fagylalt került a kezébe. Az új szomszéd is kibújt a házából, a tücsök zenekar közelébe ment, és fitymálva hallgatta őket. Egyáltalán nem mosolygott, de nem is bosszankodott, inkább lenézően viselkedett.

– Ez is zene? – jegyezte meg, és köpött egyet a szaletli oldalára.

A tücsök ezt nem látta, de azt igen, hogy végre az új szomszédja is megtisztelte, ezért a következő zeneszám előtt kiállt a pódium szélére, és köszöntötte a szomszédját.

– Tisztelt hallgatóság, engedjétek meg, hogy a most következő zenémmel szeretettel köszöntsem településünk új lakóját, aki a szomszédom! – mondta, és meghajolt.

A jelenlévők közül volt olyan, aki már találkozott az illetővel, mert hangos tapsolással és hujjogással fejezte ki egyetértését.

– Éljen, éljen! – kiáltotta. – Sokáig éljen nagy boldogságban kabóca és családja! – tapsolt hozzá.

A kabóca pedig fenségesen kihúzta magát, és csak a szemével intett, hogy elfogadja az udvarlást. Akik eddig nem ismerték, most elhúzódtak mellőle.

– Ki ez a bogár, aki ennyire fennhéjázással viselkedik? – kérdezték egymástól, de mihelyt a tücsök zenekar elkezdte a szimfóniát, már csak a zenére figyeltek.

A rövid nekifutások utáni hosszú szólamok – amelyek különleges hangzására csak a tücsök-hegedű képes – olyan érzelmeket váltottak ki a hallgatóságból, hogy azok az egyik pillanatban nevettek, a másokban pedig sírtak. Nagyon jól érezték magukat.

– Ilyen szépet még soha nem hallottam! – mondogatták egymásnak.

Csak a kabóca volt az, aki elégedetlen volt.

– Ez is zene? – jegyezte meg, és lassan haza ballagott.

Ez nagy tiszteletlenség volt a részéről, hiszen neki szólt a szimfónia, de nem volt mit tenniük.

Amint véget ért a koncert, sokan gratuláltak a tücsök zenekarnak, akik látszólag örömmel fogadták a köszöntéseket, de a szívük mélyén kicsit szomorúak voltak.

– Lám, hiába játszottunk úgy, hogy még a lelkünket is beleadtuk, a szomszédunk elzárkózik tőlünk! – mondogatták egymásnak.

És másnap, amikor ismét a fellépésükre készülődtek, a tér közepén felállított, kör alakú zenepódium felől erős, eddig még nem hallott hangzás csendült fel. Közelebb mentek, hogy lássák, ki lehet az az ismeretlen zenész, aki az ő zenéjükhöz hasonló, de mégis egészen más hangot csal ki a hangszeréből. Már a környék lakói is mind ott voltak, ami nem csoda, hiszen nagyon hangosan szólt a melódia.

– Ki és milyen jogon birtokolja a mi születlinket? – kérdezte a tücsök a társaitól.

Amint odaértek, a földre gyökerezett a lábuk, ugyanis a kabócát, a szomszédjukat látták, aki egyedül képes volt olyan zenét csinálni, mintha egy egész zenekar játszana. A hallgatóság boldogan tapsolt. Észre sem vették a tücsök zenekart, akik lehorgasztott fejjel álltak mellettük. Visszasomfordáltak a házukba, és bezárták az ajtót.

– Semmi baj! – mondta a tücsök a zenekar többi tagjának. – Legalább fel tudjuk hangolni a hegedűinket és karbantartjuk, kicseréljük az elhasznált alkatrészeket!

Így is történt. A téren pedig a kabóca megállás nélkül húzta és vont a vonóját. Egyszerre több hegedűn is játszott, hosszan elnyújtva, zizegetve. A hangos zenéjével néhány kisgyermeket fel is ébresztett a délutáni alvásából. Időnként a zenepódium teteje is megemelkedett, mert nem fért alá a nagy hang. Azonban amint a nap elbújt – a felhő miatt, vagy az este közeledtével –, a kabóca azonnal abbahagyta a zenélést.

– Mi történt? – kérdezték egymástól a szórakozni vágyók, és fütyülni kezdtek, hogy így fejezzék ki a felháborodásukat.

– Ilyenkor bepárásodik a hangszere – szólalt meg egy bennfentes.

– Hol van a tücsök zenekar? – jutott valakinek az eszébe. – Azok késő este is játsszák a kedvenc szimfóniáinkat!

Az egyikük azonnal elküldött egy szöcskét a tücsökházhoz, ők pedig jöttek is abban a pillanatban. Elfoglalták a megszokott helyüket a pódium közepén, és rákezdték a tücsökzenére. A kabóca pedig ott üldögélt a zenekar mellett, és lógatta a fejét.

Képzeltetik, hogy ezután mi történt! Éppen a legszebb zeneszám közepén lehettek, amikor hirtelen kisütött a nap. A felhőt, ami eddig eltakarta, elkergette az alvásából felébresztett, ezért nagyon mérges szél. Na, több sem kellett a kabócának, ő is rázendített egyszerre több hegedűn is. Játszotta a saját szerzeményét, miközben a tücsök zenekar is folytatta a szimfóniáját.

Olyan hangzavar keletkezett, ami aztán már senkinek nem tetszett. Amíg a tücsök zenekar és a kabóca versengett egymással, addig a hallgatóság legyintett egyet a pódium felé, és elment a dolgát végezni.

A zenekar és a kabóca ebből semmit nem vett észre, mert csak arra figyeltek, hogy minél hangosabban játsszák a saját zenéjüket, hogy ezzel elnyomják a

másikét. A kabóca még több hegedűt varázsolt elő a hóna alól, míg a tücsök zenekar hegedűhúrjai már füstöltek a sok húzogatóstól. Aztán hirtelen egyszerre romlott el az összes hangszer, és lett akkora csend, hogy még a pillangó virágnek-tár szürcsölését is meg lehetett hallani, pedig az a pódiumtól elég messze volt.

A zenészek elfáradva üldögéltek, és kapkodták a levegőt. Először a tücsök szólalt meg.

– Szomszédom, kabóca! Nagyon szép a zenéd. Olyan különleges, hogy neked még magasabbra kellene építeni egy hangversenytermet, hogy minél messzebbre hangozhasson!

– Nekem pedig a ti zenétek tetszik nagyon! – válaszolt a kabóca. – A szimfóniátok még a fűszálakat is megrezegtetik, és azok adják a ritmikus aláfestést.

A tücskök egyetértően bólogattak, majd így szóltak.

– Mi nagyon izzadunk, amikor forrón süt a nap, viszont ha egy kicsit is hűvösebb van, a szívünk megtelik érzelemmel, miközben zenélünk.

Hát ennyi volt a beszélgetésük, és azóta egy szót sem szóltak egymáshoz, viszont a közeli fa ágai közé közösen építettek a kabócának egy kényelmes pódiumot, ahol ő azonnal hozzá is kezd a zenéléshez, mielőtt a nap megszáradja a vonóját. A tücskök pedig, ha meghallják, akkor elhallgatnak, és pihennek. Nyugodtak, mert tudják, hogy a saját szaletlijüket csak ők használhatják, és ráadásul többször is hallani az ő szimfóniájukat, mint a kabócaét.

Az új szomszéd pedig boldog, mert az egyszemélyes zenekara olyan hangosan szól, hogy ez feledteti a rövidebb fellépéseit.

Hát így sikerült megegyeznie a kabócának és a tücsöknek. De milyen jól is tettek, mert így most mind a ketten boldogok, és mi is élvezhetjük a zenéjüket!

A három testvér és a stég

A három testvér és jó barát Iván, Hanna, és a náluk másfél évvel fiatalabb Szonja már híresek voltak a kalandjaikról, amikor a szüleikkel a Balatonra mentek nyaralni.

Amikor meglátják a nagy vizet, amint szürkés zöldeskéken hullámozni látnak, a legszívesebben azonnal mennének fürödni a strandra, és hogy jó vizes játékokat játszanak. Igen ám, csak hogy a szülőknek nem sok kedvük van a fürdéshez, egyedül pedig nem mehetnek. Mit volt mit tenni, lementek a partra, és nézték a horgászó bácsikat, néniket, bár ez nem volt túl érdekes.

– Ez olyan unalmas! – mondja Hanna. – Ott van az az út, ami kivezet a csónakokhoz és a hajókhoz, menjünk inkább arra rá! – biztatja a két testvérét.

Na, ezt nem is kellett kétszer mondania, hiszen már ők is elunták magukat a horgászbot nézésével, így máris elindulnak. Nem kell sokat menniük, talán ha ötven lépést, de lehet, hogy annyit sem, és már ott is vannak a deszkapadló elején. Hanna megy elől a vízre épített faúton, hiszen az ő ötlete volt. Amint rálépnek, a keskeny út megmozdul alattuk. Úgy, mint amikor valaki megrázkódik az ijedségtől.

A gyerekek abban pillanatban megállnak, de miután legalább már hét lépésre vannak a parttól, visszafordulni már nem tudnak. Meg Szonja, aki leghátul van, egyébként sem engedte volna, mert ő már farkasszemet néz egy hosszú siklóval, aki már régóta figyeli a gyerekeket, és ő szuggerálta őket, hogy jöjjenek erre felé. Kicsit felemeli a lapos fejét, és a nyelvét kinyújtva sziszeg a kislánynak.

– Jaj, otthon felejtettem a netdobozkát! – kiáltja el magát Szonja.

A netdobozkát, talán emlékeztek rá, még tavaly kapták a gyerekek Net Viktortól. A dobozon van három gomb. Egy rózsaszínű, egy piros, és egy lila. Ha ezeket a gombokat a testvérek egyszerre nyomják meg, akkor a netdobozka a segítségükre lehet. Például úgy, hogy lefordítja emberi beszédre a vízisikló sziszegését. Igen ám, de most nincs náluk, így nem is tudják, hogy mit akar nekik mondani a sikló, és kimenni sem tudnak a deszkapadlós víz feletti útról.

A három jó barát megfogja egymás kezét, mert az építmény már nem csak rázkódik, de jobbra és balra is dülöngél. Iván, Hanna és a kis Szonja megijedve, tanácstalanul állnak. Körbenéznek, hátha valaki meglátja őket, és a segítségükre siet, de egy vadkacsa családon kívül senki nincs a környéken. Még a partról is eltűntek az előbb még ott sétáló emberek. Ezzel szemben a fakószürke, fekete, piros, sárga és barna tollazatú kacsamama a gyermekeivel együtt gyorsan úszik feléjük. A kis Szonja örömmel nézi őket. Amint közelebb érnek, azonnal köszön is nekik.

– Kvákk, vekk, vekk!

A kacska válaszol.

– Kvákk, kvákk, vekk, vekk, vekk!

– Mit beszélgettek egymással? – kérdezi Iván az unokatestvérét, de ő nem tud felelni, mert a legalább nyolc kiskacsa, mint a papagáj, úgy utánozzák az édesany-jukat.

– Kvákk, kvákk, vekk, vekk, vekk! – mondják vékony hangon, kicsit selypítve.

A kis Szonja a múlt nyáron befogadott egy árva kicsi vadkacsát, akit egészen őszig nevelt, majd a megerősödött madár elrepült délre, Olaszországba, de előtte még megtanította a kislányt az ő nyelvére. Szonja nem tud teljesen kacsául, de annyira igen, hogy most érti, mit mondanak neki.

– A stég bajban van, beteg – fordítja a két testvérének azt, amit a kacska hápog.

– A vízisikló őrzi, mert ha jól értem, ő az orvosa.

– És mit mond még? – kérdezi Hanna, mert a kacska nagy elánnal magyaráz, miközben a szárnyaival repdes, és időnként lebukik a víz alá.

– Kvákk, kvákk, kvákk, kvákk, vekk, vekk, vekk!

– Azt, hogy ne bízzunk meg a siklóban, mert ő nem jó, és sokat hazudik. Lehet, hogy nem is beteg a stég, csak elhiteti vele, mert így itt lakhat – mondja lassan Szonja.

– És mi, vagy ki az a stég? – veti közbe Iván.

– Hát az, amin most rajta állunk – válaszol Szonja, és máris hápog vissza a kacsamamának, aki hirtelen egy nagy „reccs” hangot hallat, amit a kicsik „rebb, rebb, rebb”- el viszonzoznak, és egy szempillantás alatt a víz alá buknak.

Ekkor veszik észre a gyerekek, hogy felettük a kiskacsákra vadászó sólyom kering a levegőben.

– Hussssss! Hussssss! Takarodj! – kiabálnak a testvérek, és a nagy, kiterjesz-

tett szárnyú madár felé integetnek, aki, miután látja, hogy felesleges a próbálkozása, tovább áll.

– Most mit tegyünk? – kérdezi Hanna, amikor ismét magukra maradnak.

A sikló mindeközben kicsit közelebb kúszott feléjük, és mérgesen sziszeg. A három testvér nem tud mit tenni, ezért tovább megy a stégen. Hamar odaérnek a végére. Mögöttük a sikló tekergőzik, előttük pedig a nagy, mély víz.

A stég közben megnyugodott. Már nem rázkódik, és nem is hullámzik. Olyan, mintha ő is gondolkozna.

A három testvér gondol egyet, és lefekszik a deszkapadlóra. Hallják ugyan a sikló sziszegését, de most nem törődnek vele. A fadeszkázat közé mondják az alábbi üzenetet:

– Mi vagyunk a három testvér és jó barát. Azért vagyunk itt, hogy elmondjuk neked, te szép és erős stég, hogy nem vagy beteg. A sikló, aki elhitette veled, hogy beteg vagy, hazudik. Nézd meg magad! Biztonságos a deszkázatod, és erősek a gerendáid! Mindenki téged néz, amikor itt elmegy melletted, de te elhitted, hogy beteg vagy, és amikor rád lépnek, megmozgatod magad, ezért megijednek tőled.

Iván, Hanna és a kis Szonja felváltva mondják egyik mondatot a másik után.

– Nézd meg mennyire biztonságos vagy, hiszen mi is itt vagyunk rajtad! Nem gondolkoztál még el azon, hogy az utóbbi időben csak a vízisikló volt a társad? Jól van ez így? Hiszen miért is készítették téged?

És akkor valahonnan a víz alól, a stéget tartó oszlopok tövéből bugyborékolni kezd a víz.

– Azért, hogy kikössék mellém a csónakokat, hogy napozzanak rajtam az arra érdemes emberek, és ha a kedvük úgy tartja, akkor fürödhessenek mellettem, éjszaka pedig a horgászokat várom. De értsétek meg, beteg vagyok. Sokat szédülök. A víznyomásom sem a régi már. Nézzétek meg az oszlopomra rajzolt jeleket! Minden nap mást mutat, és nagyon nagy különbséggel.

A gyerekek lenéznek az oszlopra, és az valóban tele van vonásokkal.

– Ki jelöli meg ezeket? – kérdezi Hanna.

– Az orvosom, akit ti hazugnak neveztek! – válaszol a stég.

– És mára mit jelölt be? – érdeklődik Iván.

– A legfelsőt – sóhajt egy nagyot a stég.

– Hát bizony ez akkor egy nagy becsapás! – kiált fel egyszerre mind a három testvér. – Majd mi mindjárt berajzoljuk a helyes magasságot! – mondják, és pontosan a víz szintjénél megmarkolják az oszlopot.

– Jaj de jó! Ezek ti vagytok? Érzem a szívetek dobbanását, az őszinteségeteket. Tehát ez a pontos vízszintem?

– Igen. Pontosan ez! – válaszolják.

– Akkor én nem is vagyok beteg! – recseg-ropog a stég. – A sikló becsapott! –

mondja mérgesen. – Kapaszkodjatok meg barátaim! – szól a három testvérnek, és úgy el kezd hullámozni, mint egy tenger. Jobbra és balra vetődik, majd felpatintja az egyik deszkáját, és nagyot csap a gyorsan menekülő sikló után, de nem éri el. Lehet, nem is akarja, csak éppen ráijesztett, hiszen sejti ő, hogy a sikló sem teljesen rossz, hiszen ha nem szuggerálja a három jó barátot és testvért, akkor nem jöttek volna ide hozzá.

És ahogy a sikló elkigyózik a szemük elől a sásban, a vadkacsák visszatérnek, és boldogan felröppennek a stég oldalára. Ott tollázkodnak, és nézik a szép Balaton vizét. Keresik a kicsi moszatokat és halakat, amiket vacsorára terveztek maguknak.

A három testvér és jó barát pedig ugrálva, de figyelmesen mennek végig a stégen, ki a partra, és büszkén néznek vissza a deszkaborítású járdára. Ami nem is csoda, hiszen meggyógyították a képzelt betegségéből. A stég búcsúzóul csak ennyit mond:

– Köszönöm! Gyertek hozzám sűrűn!

Iván, Hanna és a kis Szonja pedig megtanulta, hogy csak a tisztaszívű jó baráttra szabad hallgatni. Na persze, mindehhez az is kellett, hogy a kis Szonja tudjon egy kicsit kacsaúl. Ahhoz pedig fel kellett nevelnie a kicsi árva vadkacsát.

Ugye milyen sok tanulság van ebben a történetben is?

Iván, Hanna, Szonja és a hajó

A hajónak, aki a Balatonon élte az életét, jó sora volt. Reggel, amikor felébredt, megfürdették a felsőtestét, megmosták az arcát, segítették kiöblíteni a száját. Aztán már csak arra várt, hogy jöjjenek az utasok, a kirándulók.

Azt szerette a legjobban, amikor elindult a Balaton közepe felé, és megmutathatta a rajta utazóknak a siófoki fasorokat, a tihanyi bérceket, a révfülöpi kilátót, a badacsonyi Nyerges-hegyet, na és a füredi Tamás-hegyet. Úgy érezte, ő ettől boldog.

Mindenkire vigyázott, aki feltette a lábát az ő hátára. A többi hajót messze kikerülte, hogy még véletlenül se ütközzön össze velük. Már előre integetett a zászlóval, és jelzett mindenkinek, hogy ő jön itt, a híres balatoni hajó. De mégis, amikor este a lefekvéshez és az alváshoz készülődött, nehéz szívvel csukta be a szemét. Úgy érezte, valami hiányzik az életéből, de hiába gondolkozott, hogy mi lehet az, egyszerűen nem tudott rájönni, hiszen mindene megvolt. Ha valahol esetleg lepattogzott róla a festék, még kérnie sem kellett, azonnal megjavították.

A hajó szép ruhájú, ősz hajú, és kicsit kövér kapitánya is észrevette rajta, hogy nem tökéletes a hangulata. Meg is kérdezte tőle:

– Mi a baj drága komám, te, a Balaton legszebb hajója?

Ő azonban nem tudott a kérdésre válaszolni.

– Igazából semmi, de mégis, mintha kicsit mindig szomorú lenne valamiért a szívem! – mondta.

A kövér kapitány erre szép piros és fehér színű festékeket hozatott, és ezzel kenette le a korlátokat, a hajó testét pedig zöld és barna színnel. És aki ezután meglátta a balatoni hajót, azonnal fényképezni kezdte, mint egy hírességet. De bizony ez sem használt a mi hajónk hangulatának.

Egyszer aztán, az egyik éjszaka különleges álmot látott. Amint felébredt, azonnal le is írta, hogy el ne felejtse. És attól kezdve bizakodóan várt valamire.

A kövér, szép ruhájú és ősz hajú kapitány is észrevette a változást. Nem beszéltek ugyan róla, hogy mi történhetett, de ő is el kezdett valamire várni. Különleges helyzet alakult ki. Minden reggel, miután felébredtek és fogadták az utasokat, mind a ketten vártak valamire. A hajó tudta, hogy ő mire vár, de a kapitány nem. Ez az érzés aztán ráragadt a többi hajósra is. Aki kikötötte a hajót, meg aki a zászlót lengette, mind figyelt és várt arra a valamire, vagy valakire, ami majd megváltoztatja a Balaton legszebb hajójának a hangulatát.

Iván, Hanna és a kis Szonja, akik nem csak testvérei voltak egymásnak, de elválaszthatatlan jó barátok is, ebben az időszakban éppen a Balatonon nyaraltak. Szép és jó idő volt. Reggel, amikor felkeltek, már azt nézték, mikor mehetnek a strandra, hogy ott a vízben játszhassanak.

Megmosták az arcukat, a fogukat, megreggeliztek, és állandóan a szülők nyomában jártak, és folyton azt kérdezték:

– Mikor megyünk a vízbe? Apuuu, lemehetünk egyedül is?

Az első kérdésre az volt a válasz, hogy nemsokára, a másodikra pedig az, hogy szó sem lehet róla. És ez a kérdés, és rá a válasz, mindennap ugyanígy elhangzott. Aztán végül csak odaértek a Balaton mellé, és akkor aztán alig lehetett kiparancsolni a gyerekeket a vízből.

A három jó barát és testvér így nyaralt. Nappal sokat ugráltak, labdázta, este pedig a sarokba behúzódva valamilyen játékkal lefoglalták magukat. És ez így ment már napok óta. Pontosabban azóta, hogy megérkeztek a nyaralóba.

A szülők kezdetben nem fordítottak nagy figyelmet a gyerekek szokatlan esti viselkedésére, de később már arra is gondoltak, hogy valami baj lehet velük.

– Összevesztetek, Iván? – kérdezte az édesanyja a kislányt.

– Mi a baj lányok? – faggatta Hannát és Szonját az édesanyja, de ők csak a fejüket rázták, hogy nem, nem veszték össze, és nincs semmi baj.

És ezzel igazat is mondtak, mert ők sem tudták megmagyarázni, hogy miért, de a szívükben állandóan ott bujkált egy kis szomorúság. Amikor este lekapcsolták a villanyt a hálósobában, nem beszélgettek egymással. Úgy érezték, hogy nagyon jó így csendben egy kicsit szomorúnak lenni.

Az egyik éjszaka aztán Iván csodálatos dolgot álmodott, és amikor felébredt, először el sem hitte, hogy álom volt. Annyira, de annyira jó volt, és ő annyira, de annyira boldog volt tőle, hogy alig tudta örömeiben féken tartani magát. Amint

azonban rájött, hogy álom volt az egész, kicsit rosszabb lett a kedve, de legalább már tudta, hogy mit szeretne.

Odament Hannához.

– Hanni! – szólította meg az unokatestvérét. – Olyat álmodtam ... – mondaná, de a kislány közbevágott, és suttogva kérdezte meg:

– Te is?

De ekkor már ott volt mellettük a kicsi Szonja, aki azonnal tudta, miről van szó.

– Ti is? – kérdezte.

És ekkor derült ki, hogy mind a hárman ugyanazt az álmot látták.

És a szülők legnagyobb ámulatára, a három gyermek a strandon most nem ugrált és nem labdázott, de nem ám, hanem folyamatosan a távolba meredtek, és a vizet nézték. Amikor aztán már a többi fürdőző gyermek is követni kezdte a példájukat, az anyukák és az apukák azon gondolkodtak, hogy értesítik a mentőket.

– Valamelyik étel bizonyára romlott volt, és azért lettek ilyen furcsák ezek a gyerekek! – mondogatták.

Az egyik szülő oda is ment a halas és a lángosos emberhez, és megmondta neki, ha a gyerekeknek esetleg az ő ételétől lett bajuk, akkor fel fogja jelenteni. A nagy hasú ember felháborodottan kérte ki magának, és jól összevesztek. Egy másik szülő ment oda hozzájuk, és intette le őket.

– Még nem lehet tudni, hogy mi ez, de majd úgy is kiderül! – mondta, és bemutatkozott. – Dr. Ádám, ügyvéd vagyok. Ha maga tehet erről az egészsről, akkor a bíróságon találkozunk! – tette hozzá, és névjegyet adott a szülőtársnak, és a lángosos nagy hasú bácsinak.

A gyereksereg pedig továbbra is egy helyben állt, és a távoli vizet nézték.

– Ebéd, ebéd! – hangzott el innen is, és onnan is a partról, de a sok kislány és kisfiú meg sem moccant.

– Talán kővé váltak? – kérdezte kétségbeesetten Iván édesanyja. – Iván, kisfiam! Tessék azonnal idejönni! – emelte fel a hangját, de a kisfiú még hátra sem fordult.

A három testvér egymás mellett állt. Középen a kis Szonja, jobb oldalán Hanna, a másikon pedig Iván nézett a nagy víz felé. Tőlük kissé távolabb az a sok-sok gyermek, akik szintén arccal a Balaton közepe felé figyeltek.

És akkor az egész strand bámulatára megdöbbenő dolog történt. A horizonton feltűnt egy különlegesen szép, nagy és színes hajó. A gyerekek még mindig egy helyben álltak, de most izgatottan toporogtak, és most már a szülők is a parton figyelték a történeteket. Nagy csend volt. Mindenki a közeledő fehér és piros korlátú, zöld és barna testű hajót nézte. Ő pedig megállás nélkül közelített, és ahogy egyre kisebb volt a gyerekek és a közte lévő távolság, úgy gyorsult. Már látszott,

hogy a hajó fedélzetén kétségbeesett emberek rohagáltak és kiabáltak.

– Hová mész te hajó? Állj már meg! Nem mehetsz a strand területére! Kapitány! Csináljon már vele valamit, magára talán hallgat!

De a hajó szemlátomást nem vett tudomást róluk, hanem haladt tovább a gyerekek felé. És mielőtt elérte volna a mélységet jelző, a víz tetején lebegő bóját, megállt. A lapátjai egyhelyben kavarták a vizet.

A hajón eddig idegeskedő matrózok megnyugodtak, és most már ők is kíváncsian figyelték, mi fog ezután történni.

A gyerekek pedig, akik nagy szemekkel bámulták ezt a csodálatosan szép színes hajót, akinek a hatalmas árbocai táncot jártak a magasban, felemelték a jobb kezüket, és integetni kezdtek neki. A hajó pedig megringatta magát, és az árbocával ugyanezt tette.

A hajó kapitánya örömmel nézte a gyerekek és a barátja találkozását. A parton álldogáló szülők meglepődve hallották, hogy a hajó megszólalt:

– Köszönöm nektek, hogy örömet hoztok a szívembe! Már nagyon régen várom ezt a pillanatot! Iván, Hanna és kicsi Szonja gyertek a kikötőbe, és hozzátok magatokkal a többi gyermeket is! A szülők legyenek a kísérők! – mondta mély, érces hangon.

És akik mindezt hallották, azok hosszú ideig nem csak megszólalni nem tudtak a csodálkozástól, de megmozdulni sem volt erejük. Azt biztosan állíthatom, hogy soha nem felejtik el a hajó hangját. Mert tudjátok meg, hogy akkor beszélt az életében először, és utoljára. Azt mondják, ez azért van, mert az élete azóta boldogságban folyik.

A gyerekek akkor mindjárt kifutottak a Balatonból, és a szüleikkel együtt rohantak a kikötőbe, ahol már várta őket a hajó. Ivánt, Hannát és a kicsi Szonját tárt karokkal köszöntötte a kapitány bácsi, aki a legszebb egyenruháját vette fel. A három testvér elől ment. Felléptek a feljáróra, és öt lépés után leugrottak a hajó fedélzetére. Azonnal megsimogatták a korlátot, majd a kapitányi kajütöt, miközben köszöntötték a hajót.

– Szervusz jó barátom! Annyira örülünk, hogy megtaláltunk, te, a Balaton legszebb hajója, a gyermekek barátja!

A hajó erre megrázta magát, és egy kicsit imbolygott. A kapitány meghatódott és könnyes lett a szeme, mert tudta, hogy most nagyon boldog a barátja, és hogy ettől a naptól kezdve már nem lesz többé szomorúság a szívében.

Meg is telt az egész hajó a sok gyermekkel, és a szülőkkel. A sétahajózás után pedig boldogan integettek vissza a hajónak, aki az árbocával viszonzta a köszönést.

Azóta, ha meglátják egymást, legyenek bár nagy távolságra, akkor is integetve köszöntik a másikat. Iván, Hanna és a kicsi Szonja, no meg a többi gyermek, ki

nem hagyná nyaranta az utazást a Balaton legszebb hajóján, aki immár a barátjuk.

Ha te még nem ismered ezt a hajót, feltétlenül látogasd meg! Tapasztalni fogod, hogy amikor rálépsz, kicsit megremeg, és imbolyog, de nem kell félned, mert örömeben teszi! Köszöntsd őt illően, tisztelettel! Mondd el neki, hogy miképpen szólíthat téged, és hogy te is a jó barátja vagy.

Meglátod, milyen szép és izgalmas dolgokat fog majd mutatni neked!

Komp-perlekedés

Az emberek valamikor régen rájöttek arra, hogy rövidebb utat kell megtenniük, ha nem megkerülik a nagy tavakat, vagy megkeresik a legközelebbi hidat, hanem a szekeret lóval együtt rávezetik egy lapos hajóra, és azon átúszatják.

Később ugyanezt csinálták a gépkocsikkal is. Ezeket a hajókat kompnak nevezték el.

A Balatonon is közlekedik egy ilyen komp, a déli és az északi part között. Iván, Hanna és a kis Szonja a szüleikkel sokszor utaztak már ezeken a gépkocsikat szállító, nagytestű hajókon.

Tavaly nyáron az édesapjuk ismét rávezette az autót, de ők még a ráhajítás előtt kiszálltak a kocsiból, és gyalog mentek fel a kompra.

Ivánéknak feltűnt ugyan a komp szokatlan viselkedése, de annyira szomjasak voltak, hogy nem foglalkoztak vele. Pedig a komp, amikor már úgy tűnt, hogy teljesen megtelt, jól megrázta magát, ezzel összetolta az autókat, és még felparancsolt a hátára négyet. Az irányító emberek nagyot nevettek ezen, de más különösebbet nem tettek. A három testvér megnézte az egymáshoz érő gépkocsikat, és megállapították, hogy némelyiknek kitört a visszapillantó tükre, míg a másoknak a lökhárítója esett le.

– Nézd csak! – mutatja Hanna az egyik autó utasát, aki teljesen beszorult a kocsijába, mert annyira közel áll hozzá a másik, hogy nem tud kiszállni belőle.

– Óóó, szegény! – sajnálkozik Szonja. – Segítsünk neki!

– Jó, de hogyan? – kérdezi Iván. – Helyet nem tudunk neki adni.

Az autóba beszorult néni, vörös fejfel a lehúzott ablakból kér segítséget.

– Vízet, vizet! Kérem, segítsenek!

Iván az édesapjától kapott vizes palackkal indulna a nénihez, de két autó is van közöttük, így csak a motorháztetőkön keresztül tudná odavinni az innivalót. Igen ám, de a motorháztető nagyon forró, ráadásul, ha rálép, akkor behorpadhat, és abból nagy ribillió lenne. Tudja ezt ő nagyon jól, de akkor mit csináljanak? A szülők jóval messzebb beszélgetnek egymással, így a három jó barát és testvér csak egymásra, és a saját találékonyságára számíthat. Hanna felnéz a komp tetején lévő átjáróra.

– Lógassuk le neki onnan egy kötél a palackot! – mutatja.

Azonnal ki is osztják egymásnak a feladatokat. A kis Szonja kötelet keres, Hanna ráköti a palackra, Iván pedig leereszti, és egy rövid idő elteltével a vörös arcú néni már issza is a finom, szomjat oltó vizet.

A három jó barát összecsapja a tenyerét, hiszen ismét sikerült segíteniük egy bajba jutott emberen. Nagy örömmel és jókedvűen mennek le az utasoknak kijelölt helyre, amikor azt veszik észre, hogy a komp, ami az előbb még erősen hasította a vizet, hirtelen megtorpan, és a lapátkerekek visszafelé kezdik el kavarni a vizet.

– Mi van ezzel? – kérdezi Hanna, és mutatja a testvéreinek amit lát.

A kislány vette észre elsőnek, hogy valami nem jól van, de mostanra már a többi utas is ott áll a korlát mellett, és csodálkozva nézik, hogy a velük szemben úszó komp is megáll. A lánc csörgése, ami a hajó testéből hallatszik, minden más zajnál erősebb.

– Leengedték a horgonyt – mondja egy idős bácsi, aki bizonyára ért a hajókhöz.

Az utasok elképedve hívogatják, szólongatják a kapitányt.

– Hallatlan! – kiabálja egy kövér, tornyos hajú néni. – Az ember sietne a dolgára, és akkor a tó közepén megállítják a kompot!

– Majd én mindjárt intézkedem! – szól egy kopasz bácsi, és utat tör magának a sok ember között.

És akkor az utasok beszélgetése egy pillanat alatt abbamarad, és ijedten néznek egymásra. Mindenki hallott valami furcsa, minden zajnál hangosabb hangot, de elképzelni sem tudják, hogy mi lehet az. Iván, Hanna és Szonja szintén hallották a fémes csikorgáshoz hasonló beszédet. Mintha valakinek a nyelve, a foga, a szája széle, szóval az egész szája, és még a torka is vasból lenne, és úgy beszélne. Ehhez hasonlít az a hang, amitől az előbb mindenki csendben lett. Még az eddig hangosan rikoltozó fehér sirályok is leszálltak a komp kéményére, és ott gubbasztanak magukban.

Talán hétig lehetett volna számolni, amíg ez az egész tartott. Az intézkedő bácsi már éppen szólni készült, amikor ismét meghallják a hangot, de most már mindenki érti is azt, amit mond.

– Én nem versenyzek tovább, és felszólítalak téged is, hogy fejezd be, és ne

szállítsd vissza azokat, akiket én átviszek! – rázkódik és csikorog a hajó, amin Ivánék állnak.

– Tudtam, hogy gyenge komp vagy! – jön a fület sértő hang szemből. – És most kifogást keresel, mert tudod, hogy én vagyok a győztes!

– Megmondtam, hogy nem versenyzek! Oktalanság amit csinálsz! Én átviszem őket, te meg visszahozod, ráadásul versenyezni akarsz. Úgy sem tudsz többet visszahozni, mint amennyit én átviszek! Hát ennyire buta vagy? – mondja az Ivánék hajója.

– Brrrr, túúúúú! – rázza meg magát, és a kürtjével egy nagyot szól a másik – Elég volt a magyarázkodásból te gyenge, gyáva komp! Azonnal mondd meg, hogy mennyi autó van rajtad, mert ha én számolom meg, akkor már a víz alatt leszel! – fenyegetőzik.

A három testvér és jó barát összenéz. Ennek fele sem tréfa, gondolják, és egyszerre futnak fel a komp kereszthídjára, kerülgetve a sok elképedt utast.

– Mi vagyunk a három jó barát és testvér. Én vagyok Iván!

– Én Hanna!

– Én pedig Szonja! – mondják elég hangosan ahhoz, hogy mindenki meghallja, és miközben a saját nevüket mondják, felemelik a kezüket is.

– Mit akartok? – kérdezi a másik hajó.

– Segíteni akarunk nektek! – így Iván.

– Ugyan már! – inti le őket. – Csak mondjátok meg, hogy mennyi autót láttok a fedélzeten, és kész!

– De mondtam már, hogy semmi értelme! – szólal meg ismét az Ivánék kompja. – Úgy sem tudsz több autót visszahozni, mint amennyit én viszek!

– Ez nem így van – szólal meg kicsit tudálékos hangján a kicsi Szonja –, mert te sem tudsz többet átszállítani, mint amennyit a társad áthoz. Vajon ki kezdte ezt az értelmetlen versengést? Meg tudjátok mondani?

A két komp most mélyen hallgat, és csak a Balaton hullámai csobognak az oldalukon. Így állnak már egy jó ideje, amikor szinte egyszerre elkezdik felhúzni a csörlővel a lánc végére kötött horgonyt. Senki nem szól egy szót sem egészen addig, amíg be nem indítják a motorjukat, és el nem indulnak. Nagy tapsban törnek ki az emberek. Hurráznak, és integetnek a három testvérnek. A kompok pedig lehajtják a kéményüket Iván, Hanna és Szonja előtt. Azt, hogy ezt azért tették-e, mert így tisztelték meg őket, vagy egyszerűen csak elköszöntek tőlük, azt nem lehet tudni. Azt viszont igen, hogy még sokáig beszélgettek a három testvérről, akik megoldották ezt a különleges kompperlekedést.

Még az újság is írt róluk: „A kompok versenyezni akartak, de Iván, Hanna és Szonja, a híres három testvér és jó barát, ismét segített, és a közlekedés zavartalanul folytatódik.”

A három testvérral és jó baráttal pedig újabb izgalmas történetek estek meg.

Szitakötő utazás

Hol volt, hol meg nem, de azt biztosan állíthatom, hogy megtörtént, hiszen jól emlékszem az esetre. Szóval, volt három jó barát és testvér. Iván csak egy nappal született hamarabb, mint az unokatestvére, Hanna, és másfél évvel volt idősebb Hanna édestestvérénél, a kis Szonjánál. Ők hárman szinte elválaszthatatlanok voltak egymástól, így aztán az is természetes volt, hogy együtt nyaraltak a Balatonon.

Az egyik napon, éppen amikor a strandon vannak, hirtelen sapkás emberek kezdenek el rohángálni a parton, és hangosbeszélőn kiabálják:

– Vihar közelít! Figyelem, figyelem! Vihar közelít! Kérem, mindenki jöjjön ki a vízből!

A három testvér körbenéz a többi fürdőzővel együtt, de az égbolton nem látnak semmi felhőt. Talán csak a hegyek fölött, ami a Balaton partja fölött magasodott, van egy vékony, sötét csík. Mindenki hitetlenkedve fogadja a figyelmeztetést, ezért csak nehezen, pontosabban, alig mozdul valaki a part felé. Na, erre aztán már mérgesek lesznek a kék sapkás emberek, és már nem kérik, hanem egyenesen kiharancsolják őket a vízből.

Nem volt mit tenniük a gyerekeknek sem, hát kimentek. Amit nagyon jól tettek, mert mire hazaérnek, már olyan nagy erővel csap le rájuk a szél, majd a hideg eső, hogy az utolsó öt lépés alatt bőrig áznak. Vacogva esnek be az ajtón.

A nagy hőség egy pillanat alatt vált olyan hideggé, hogy az édesanyjuk azonnal beöltözteti őket őszi melegítőbe.

Hátra mennek mind a hárman a legtávolabbi szobába, és annak az ablakából nézik a vihar tombolását. Hatalmas hullámok csapódnak neki a partnak, és csak a nagyon jól repülő, vadászó madarak vitorláznak a hideg szélben.

Iván, Hanna és a kicsi Szonja szomorúan szemlélik a kinti zord világot. Szinte hihetetlen, hogy alig egy órája még a Balatonban fürödtek és játszottak. Rajzolni kezdenek az ablak párás üvegére. Iván autót rajzol az ujjával, Hanna virágot, a kicsi Szonja pedig királynőt. Amint így rajzolgatnak, a szoba felső sarkában meglátnak egy nagy szárnyú, furcsa bogarat, amint mozdulatlanul a tapétára tapad.

– Nézd! Mi lehet az? – kérdezi Iván Hannától.

– Fúúúúj! – mondja a kislány. – Valami ronda bogár! – húzza el a száját.

– Hát nem ismeritek meg? – kérdezi Szonja. – Ő a szitakötő. Ugye, hogy az vagy? – mondja kedveskedve, egy kicsit selypítve, és az ágyra lép, hogy meg tudja simogatni.

A szitakötő ebben a pillanatban ébred fel az álmából. Megfordul, és így pontosan szembe néz a kislánnyal. Megrebbenti a sokszínű szárnyát.

– Szervusz Szonja! Te is fázol ugye? Nem nyugszanak ezek a bördögök, akik ezt a hideget és nagy szelet küldik ide! – mondja.

– Kik azok a bördögök? – kérdezi a kislány, amikor az ablak felől kopogást hall.

Lenéz a két testvére felé, és látja, hogy Iván és Hanna kinyitja az ablakot. Amint elfordítják a kilincset, a nagy szél abban a pillanatban benyomja, és betódul a hideg, vizes levegő. Már éppen meg akarja kérdezni, hogy mit csinálnak és miért, amikor a nyitott ablakon át egy nagy csapat fecske repül be. Iván azonnal visszanyomja az ablakszárnyakat a helyére, és bezárja.

A fekete elgémberedett madarak leülnek az ágy szélére, és becsukott szemmel próbálnak felmelegedni. Szonja meg sem mer mozdulni, mert attól fél, hogy a lába mellett, az ágy szélén ülő madarak megijednek tőle.

– Nagyon rendesek a testvéreid, hogy beengedték a fecskéket a hidegből! – mondja neki a szitakötő

A három testvér egymásra néz. Tudják, itt most megint rájuk lesz szükség.

– Mit lehetne csinálni, hogy megszűnjön ez a nyári hideg? – kérdezik a szitakötőt.

A kérdésre az egyik fecske is kinyitja szemét, és halkán, erőtlenül csicsereg valamit. A netdobozka, ami már eddig is fordította a szitakötő beszédjét, hármat villant. Ez azt jelzi, hogy átállt egy másik állatnyelvre.

A netdobozka mindig itt van a három testvérral, el nem hagynák egy percre sem. Még régebben kapták Net Viktortól.

A dobozon három gomb van, és ha ezeket egyszerre nyomja meg Iván, Hanna és a kis Szonja, akkor mindenben segít nekik. Mint tudjátok, mindegyik gyereknek

saját gombja van. Ivánnak a lila, Hannának a rózsaszínű, Szonjának pedig a piros.

A kékesfekete hátú és rozsdás fehér hasú madárka homlokán és torkán a toll gesztenye vörös. Amikor Hannáék észreveszik, hogy kinyitja a szemét, és kicsit fel is ágaskodik az ültéből, csodálkozva nézik ezt a helyes, törékeny, de szemlátomást öntudatos kicsi madarat.

– Nagyon szenvedünk ettől a hidegtől! – mondja csicseregve, amit a netdobozka folyamatosan fordít. – Itt van a hazánk. Itt találjuk meg a párunkat minden évben, és itt építjük fel a házunkat. Gyermekeink is itt születnek mindig. Most alig tudnak még repülni, de ebben a nagy hidegben nem csak az élelem tűnt el, de el is gémberedtek a szárnyaink. Nézzétek csak meg. Itt van mellettem az én három kicsim. Még arra is alig van erejük, hogy levegőt vegyenek. Hiába keressük a legyeket, a szúnyogokat, a bogarakat, esetleg a lepkéket. Ők is elpusztultak, vagy elbújtak – fejezi be, mert nagyon elfáradt a beszédbe.

Szonja közben óvatosan kikerüli a fecskéket, és odaül a testvérei mellé. Nézik a beszédétől kimerült szép kicsi madarat, és látva az ágy szélén magukba roskadva, becsukott szemmel aprókat lélegezve ülő többi madarat, nagyon megsajnálják őket. Hanna arcán végigfolyik a könny, a kicsi Szonja is a kezével törli a szemét, Iván pedig próbálja férfiasan tartani magát, de a szája igen csak el szeretne húzódni.

Így ülnek egymás mellett egy jó ideig, majd a szitakötő megrebegetti átlátszó szárnyait.

– Valaki már igazán elintézhethné ezeket a bördögöket! – szólal meg.

A fecske ismét felemelkedik a lábára, kinyitja a szemét, és az addig maga mellé leeresztett szárnyait felhúzza, és megigazítja.

– Olaszországban, lent délen, az elmúlt télen azt hallottam, hogy egyszer majd felkerekedik két lány és egy fiú, és ők fogják a bördögöket visszaküldeni oda, ahová valók. Azt is mondták, hogy valamikor nagyon régen, rossz emberek engedték ki őket onnan, ahová évmilliókkal ezelőtt bezárták. Ott annyira hidegben voltak, hogy még ők is dideregtek. A börtönüknek jég volt a fala, jég volt a teteje, sőt, még a padló is annyira hideg volt, hogy azonnal megfagyott minden, ami csak hozzáért. Ott raboskodtak egészen addig, amíg a rossz emberek ki nem olvasztottak a jégfalon egy lyukat, és ők azonnal kerekét is oldottak – meséli a törékeny fecske, és annyira beleéli magát a mesélésbe, hogy közben többször is azt mondja az ő nyelvén, hogy: „virb, verb, videvitt”.

Most már a többi fecske is kinyitja a szemét, és hallgatja, amit a társuk mesél.

– Sajnálom, hogy nem tudtam meg többet abból, amit ott, Olaszországban beszéltek, de el kellett gyorsan menekülnöm. Ott nem jó az életünk. Sok társunkat elfogták már, és utána soha nem láttuk őket. Minden évben, amikor beköszönt a tavasz, nagyon várjuk, hogy visszatérhessünk a hazánkba. De látjá-

tok, itt meg a bördögök küldik a jeges, hideg szelet a még hidegebb esővel. Csak eljönne már végre az a két lány és az a fiú, aki mindezt majd megszünteti! – fejezi be a történetet, és a saját nyelvén még hozzá teszi: – Vid, vájd voide cerr!

Aztán leereszti a szárnyait, és leül.

– Bizony, bizony! – szólal meg a szoba sarkából a szitakötő. – Valaki már valóban tehetne valamit ezekkel a bördögökkel! – mondja.

Iván, Hanna és a kis Szonja elgondolkoznak.

– Kik azok a bördögök? – suttogja a kisfiú Hannának, de ő felhúzza a vállát, ezzel is jelezve, hogy nem tudja.

– Nem kell suttognunk! – szólal meg a kicsi Szonja. – Mi ketten lányok vagyunk, te pedig fiú, Iván. Ez nem jutott még az eszetekbe? – mondja kicsit selypítve, vékony hangon.

A fecske, aki a gyengeségtől már levegőt is alig tud venni, hirtelen felül, és fel emeli a szárnyát, mintha repülni akarna. Megrázza a fejét, hogy a gondolatait a helyére tegye, és nagyra nyitja a szemét, hogy még jobban megnézze az előtte ülő Hannát, Ivánt és Szonját.

– Hát, akár ti is lehetnétek azok, de nem, nem hiszem – mondja –, mert ők a HISZ gyerekek.

– Kicsodák? – kérdezi a testvéreket megelőzve a szitakötő.

– HISZ gyerekek. Én is csak ennyit tudok. Lehetséges, hogy azért hívják így őket, mert nagyon hisznek abban, hogy sikerül a küldetésük – válaszolja a fecske.

– De ..., de ..., de ... – akar valami fontos dolgot mondani Iván, de az indulattól elakad a hangja.

A madár érdeklődve néz rá, mire a két lány egyszerre szólal meg.

– Mi vagyunk azok! A Hanna a H, az Iván az I, a Szonja pedig az SZ. Így, összeolvasva, kimondva: HISZ – mondják, és elégedetten néznek körbe.

A szobában ebben a pillanatban minden megváltozik. A fecskék mindegyike erőre kap. Felemelik a szárnyukat, és ülve próbálgatják. A szitakötő hangos repüléssel indul el a szoba sarkából, és leszáll az ablakpárkányra. Talán még melegebb is lett egy kicsit. A fecske, aki eddig beszélt, most odamegy a szitakötőhöz.

– Jaaaj, meg fogja enni! – kiált fel Hanna, de már késő, mert a szép szárnyú bogár egy szempillantás alatt eltűnt a madár csőrében.

Iván elfordítja a fejét, látni sem akarja ezt a gyilkolást, míg Szonja nagy szemekkel nézi a változást, és mutatóujjával – aminek körmét tegnap kente be az édesanyja színes lakkjával pirosra és kékre – az ablak felé mutat. A testvérei észreveszik, és ők is a fecskére figyelnek, aki egyre nagyobbra és nagyobbra tátja a csőrét. Már olyan hatalmas, hogy az ablak is elférne benne, a teste ellenben nem változik. És amikor már annyira nagy, hogy az egész szobát betölti, akkor a nagy, húsos nyelv kinyom a torkából egy szobányi nagyságú szitakötőt, aki a fejével

véletlenül ki is üti az ablakot. Iván autója, Hanna virágja és Szonja királynője, amit a jó előbb rajzoltak az ablaküvegre, darabokra törve esnek a padlóra.

A fecske ismét kicsi lesz, és visszaül az ágy szélére, bár ezt elég nehezen tudja megtenni, mert a szitakötő teste betöltötte az egész szobát. A három testvér és jó barát is teljesen felhúzódik a fal mellett lévő másik ágyra, és innen bámulják a nagy bogarat, aki egy kicsit megmozgatja a dupla, szivárványszínű szárnyát. Na, erre aztán lesz akkora szélvihar a szobában, hogy minden elmozdul a helyéről.

A falon lógó képektől kezdve az ágyra terített mackós takaróig, a poharak, amiben az üdítőt tartották, aztán persze a lányok haja is, no meg el ne felejtkezzenek a papucsokról se, amik az ágy alatt vannak, valamint a pókok, akik szintén nem tudtak a szélviharnak ellenállni. Pedig ők úgy körbeszótták a saját sarkaikat, hogy elgondolni sem tudják, mekkora kárt tud benne tenni egy szitakötő. Csakhogy ez nem egy egyszerű szitakötő. Ugye ezt már ti is gondoltátok? Nem bizony! Ez az a bizonyos szitakötő, aki arra várt, hogy eljöjjen a három jó barát és testvér, vagyis a HISZ gyerekek, és velük együtt majd visszaküldi a bördögöket a megérdemelt helyükre.

Miután kipróbálta a szárnyait, a nagy szemével visszanézett a gyerekekre, akik még jobban behúzódnak a fal mellé. Ez az egész, annyira, de annyira ijesztő volt, hogy még megszólalni sem volt merszük.

– Gyertek és üljetek fel a hátamra! Elindulunk, és elvégezzük a küldetésünket!
– mondja nekik a bogár.

Iván a fecskék felé néz.

– Itt várunk benneteket! Csak ti tudtok segíteni! – szól a szép, a hatalmas szitakötőt megszüülő madár.

A gyerekek felkapaszkodnak a szitakötő puha hátára, a szárnyai közé. Az ablak üvege ugyan már ki van törve, de mégis ki kell nyitni, mert a középső elválasztó rész útban van. Előre hajolva ölelik át a meleg testet, és hangos berregéssel repülnek, mint a szélvész, a Balaton fölé magasodó hegy irányába. Olyan magasra emelkednek, hogy az egész tavat látják, majd egy nagy kört ír le velük a szitakötő, aztán megnyújtja a testét, és úgy zuhannak le az erdő felé, mintha bizony meg sem akarnának állni.

Annyira gyorsan ereszkednek, és annyira hideg van, hogy a gyerekeknek teljesen elgémberedik a kezük. Nem is érzik, és már alig tudják fogni a szitakötő testét. Az elől ülő Iván keze lassan lecsúszik a testről, ami a ráfagyott jégtől nagyon csúszós lett, és csak a mögötte ülő Hanna tartja meg nagy nehezen, hogy le ne essen.

Egy kékesfekete fecskemadár repül el előttük.

– Zeccz! – mondja, és gesztenye vörös tollat dob feléjük.

A toll ráragad a gyerekek feje búbjára, és abban a pillanatban melegség tölti el őket. Iván, Hanna és a kis Szonja testét egy vékony, átlátszó védőruha vonja be.

Csak abból látszik, hogy van valami körülöttük, hogy egy kicsit gesztenye vörös színűek lettek.

Most már nyugodtan tudnak nézelődni zuhanás közben. Látják, hogy alattuk sűrű sötét erdő van. A fák közel egymagasságúak, de mindegyik más színű, és más levelű. Csak egyetlen fa van, ami nagyon kimagasodik a többi közül. Ő az, aki még a felhőket is megakasztja. Most is nagy felhők nyomkodják a tetejét. Erősen be is van hajolva a Balaton irányába, de nem engedi tovább őket, hanem összegyűjti. Közben a három testvér hallja, hogy valaki furcsa, recsegő hangon azt üvöltözi:

– Még nem vagytok elegen! Gyertek csak, gyertek kedveseim!

A szitakötő, amint a fák fölé érkezik, egy nagy kört ír le, így lassítva le a zuhanását. A leszállási lehetőséget keresik a sűrűn nőtt fák között, amikor oldalról egy fa ága nekik csapódik. Nagyot esnek a magasból.

– Ne haragudjatok! – szólal meg a balesetet okozó fenyő. – Nem én akartam. A bördög szolgálja, a szél hajlított hirtelen nektek.

Ahogy földet érnek, a fecsketoll védőburka eltűnik róluk.

A három jó barát a szitakötőt simogatja. Látják, hogy eltörött a jobb szárnya. Még szerencse, hogy csak az egyik, de az is nagyon fájdalmas lehet neki. Botot szereznek, és erős, hosszú fűszálakkal a sérült szárnyhoz kötik.

– Vigyázz a barátunkra! – mondják a fenyőnek, és aláteszik a szitakötőt.

A fa megrázza magát, és vastag fenyőlevéllel takarja be a beteget.

– Menjünk a nagy tölgyfa felé! – javasolja Szonja.

Így is történik. Mennek, mendegélnek, de ez nem annyira egyszerű egy olyan sötét erdőben, ahol még ember nem járt. Sőt, még állat is csak ritkán. Elem-lámpát nem hoztak magukkal, ezért csak lassan tudnak botorkálni. Így aztán nem csoda, hogy Iván megbotlik egy elkorhadt, keresztben álló ágban, és elesik. Ahogy a tenyerével megtámaszkodik az avarban, a netdobozkából megszólal mögötte egy hang.

– Vigyázz ember és menj az utamból, mert ha nem, leharapom az ujjadat!

A kislány azonnal elrántja a kezét, de már késő, mert érzi, hogy van rajta valami. Rázza, csapkodja a combjához, de a szorítás nem múlik.

– Csináljon már valaki világosságot! – mondja jajveszékelve. – Valami fogja az ujjamat, és nem látom, hogy mi az, és hogy mekkora.

A testvérei hallják ugyan Ivánt, de ők a sötétben már tovább haladtak. Akkora feketeség van a sűrűn nőtt fák között, hogy még az orrukig sem látnak. A kezüket mozgatják maguk előtt, de csak érzik, és gondolják a mozgás irányát, látni nem lehet. Ugyanígy vannak a lábukkal is. Kitapogatják a talajt, és ha biztonságosnak ítélik meg, akkor lépnek egyet, majd megint egyet.

– Hol vagy Iván? – szól suttogva Hanna a testvére hangja felé fordulva.

– Hát hol lennék? Itt – hallatszik a válasz.

– Jó, jó, de hol? – fordul meg a kislány, és nekiütközik Szonjának.

Mind a ketten megijednek, és félénken tapogatják meg egymást.

– Én vagyok az, ne félj! – mondja halkán Szonja a nővérének.

– Iván! – szólítják a testvérüket, de ő nem felel.

Újra és újra, és egyre hangosabban mondják a nevét. Az ötödik alkalommal már félelemmel a hangjukban kiabálnak.

– Iván!

Az erdő sötétje visszaveri a hangot, és többször is ugyanazt mondja vissza, csak mindig halkabban: Iván, Iván, Iván, Iván.

Közben, mind a két kislány ajkát csiklandozza valami. Hanna odanyúl, és végigsöpri a keze fejével. Nem lát semmit a sötétben, de olyan, mintha egy fűszál, vagy ahhoz hasonló valami esett volna le róla. Legalábbis így érzi. Szonja ugyanúgy tesz, mint a nővére, és közben Ivánt hívogatják. A fejük tetején még mindig ott van a fecsketoll, de már nincs szükség rá, hogy védje őket a hidegtől, hiszen itt, az erdőben ugyan egy kicsit hűvös van, de nem dermedtő fagy. Szonjának jut eszébe a gesztenye vörös tollacska. Megérinti a feje búbját, és ahogy hozzáér a fecsketollhoz, az abban a pillanatban el kezd világítani, és a toll színének megfelelően, gesztenye vörös fényt áraszt.

– Hanna! – szól a nővérének. – Érintsd meg a tollat, ami a fejedben van!

Ő így is tesz, és a következő másodpercben már mind a két lány körül világosság van. Körbefordulnak, hogy megnézzék, merre lehet a testvérük, de hiába meresztk a szemüket, nem látják. Ekkor apró kékes fények gyúlnak a bokrokon, a növényeken, és utat rajzolnak nekik. A kislányok nem érnek rá gondolkozni, hiszen elveszett a testvérük. Már is elindulnak a szentjánosbogarak által megvilágított úton.

A lábuk alatt frissen letaposott ösvény van. Megállás nélkül gyalogolnak, de az út csak nem akar elfogyni, és a testvérüket is hiába szólítgatják.

Hatalmas fák között haladnak. Ezt inkább csak érzik, mint látják, hiszen a fejükön lévő toll csak őket világítja meg, a sokmilliónyi szentjánosbogár fénye pedig csupán az út megvilágítására elegendő. Időnként bagoly huhogását hallják, majd egy nagyobb testű állat töri a bokrok ágait, miközben a jeges szél a fák koronáját döngeti.

Hanna és Szonja egy pillanatra megállnak és felnéznek a magasba. Az elhajló ágak között időnként felbukkan a felhőtől szürke égbolt, amiből most is esik a hideg eső, de ide, a rengeteg belsejébe nem ér le, mert a levelek felfogják, és elvezetik. Nem látható, de Szonja tudja.

– A fák törzsén folyik végig le a víz.

Hanna nem válaszol. Egy furcsa, csattogó hang köti le a figyelmét.

– Siessünk! – nógatja a hugicáját. – Iván itt lehet nem messze előttünk.

Most már futnak a megvilágított úton. És amikor megpillantják az unokatestvérüket, akit valakik hanyatt fekvő, közvetlenül a föld felett visznek, a földbe gyökerezik a lábuk. Közelebb lépnek. Az út csak addig van megvilágítva, ahol Iván van. A két lány megszólalni sem tud a látványtól. A testvérükön ugyanis tengernyi sok vöröshangya munkálkodik. Hosszú fűszálakat hoznak, majd ráragasszák. Így van már beragasztva a szája, és a szeme is, valamint a keze és a lába is teljesen gúzsba van kötve ezzel a módszerrel, a testéről nem is beszélve. Iván már majdnem olyan, mint egy nagy, zöld, fűgöngyöleg. És ekkor észreveszik a csattogó hangok okozóit is. Három szarvasbogár munkálkodik. Úgy látszik, egy család lehet. Az egyiknek nagy, cirádás ollója van, amivel egyszerre három felragasztott fűszálat is elvág. A másik bogár egy kicsit kisebb, és az ollója is egyszerűbb. Ő csak kettő fűszálat képes egy vágással ketté hasítani. Míg a legkisebb szarvasbogár, aki a gyermek lehet, az ollójával egyet vág el egyszerre. Ezzel szemben viszont ő a leggyorsabb. Igen ám, csak hogy nem győzik, mert amint elvágják tízet ezekből az erős fűszálakból, a sok hangya addigra harmincat ragaszt vissza a kislányra, miközben az alatta lévő vörös rovarok folyamatosan viszik tovább. Felágaskodnak a hátsó kicsi lábaikra, és így emelik fel a földről Ivánt. Van közöttük egy nagy, akinek csúcsos vörös feje van. Ő vezényel.

– Emeld!!! Egy-kettő, egy-kettő! – hallatszik a netdobozból, amint fordítja a hangya beszédet.

Hanna és Szonja közelebb lépnek, és lássatok csodát, amint a fejükön világító gesztenye vörös fény eléri a hangyákat, azok fejvesztve menekülnek. Szonja azonnal feltalálja magát. Odalép a megkötözött testvérehez, akin a szarvasbogarak változatlanul munkálkodnak, és megtapogatja a feje búbját.

– Itt kell lennie a tollnak! – mondja, de a sok ráragasztott fűszál között nehezen találja.

A mutatoujjával csinál egy lyukat a zöld kupacban, és így talál rá a fecske ajándékára. A vöröshangyák a gesztenye vörös fénycsík szélén állva fenik a fogukat, és fenyegetően ágaskodnak a gyerekek felé. Szonja forgatja, tapogatja a tollat Iván fején, de az nem akar világítani, pedig teljes védelmet adhatna a testvérüknek.

– Neki kell megfognia! – szólal meg Hanna.

Erre a szarvasbogarakkal együtt gyorsan felszabadítják a jobb kezét. Iván megfogja a feje tetején lévő fecsketollat, és a hangyák abban a pillanatban eltűnnek. De nem csak a kicsi vörös agresszoroknak lett se híre, se hamva, hanem a sok ráragasztott fűszál is úgy szállt le róla, mintha soha nem is lett volna ráragasztva. Iván fel is ugrik azonnal a földről, és összeölelkeznek egymással. Tapogatja, simogatja a két lány az unokatestvérét.

– Nem fáj semmi? – kérdezik tőle, mire ő boldogan nevet.

– Nem! Annyira szeretlek benneteket! – válaszolja.

Amint így örvendenek egymásnak, Szonja lenéz a kivilágított útra, és meglátja a három szarvasbogarat, akik őket figyelik.

– Köszönöm nektek a segítséget! – fordul feléjük Iván, amit a netdobozka azonnal lefordít a bogarak nyelvére.

– Mi köszönjük, hogy eljöttetek, és szeretettel köszöntünk benneteket HISZ gyerekek! Már több bogáröltőn át vártuk az eljöveteleteket, és mielőtt tovább indultok, átadom nektek az üknagyapám ollóját. Ha bármi megoldatlan feladat előtt álltok, vagy bajba kerültök, vegyétek elő, és világítsátok meg a fecsketollal! – mondja, és Iván kezébe ejt egy öreg, cirádás szarvasbogár ollót, és abban a pillanatban el is tűnnek.

A három testvér és jó barát egy percre tanácstalanul álldogál.

– Most aztán merre tovább? – kérdezi Iván. – Nagyon elkeveredtünk itt, ebben a sűrű és koromsötét erdőben. Nem emlékszem már arra, hogy merre van a felhők fölé magasodó tölgyfa.

– Talán a hangyákat kellene követni! – veti fel Szonja.

– Úgy van! – helyesli Hanna. – Azok bizonyára a bördögök szolgái, vagy lehet, hogy a szövetségesei!

Ebben hamar megegyeznek, és a talajhoz hajolva keresik a hangya hadsereg lába nyomát. A fejükön világító fecsketoll segítségével hamar rá is lelnek. A sokmilliónyi hangyaláb ugyanis nem csak letaposta a fűszálakat, de a hadsereg meg is evett minden ehetőt, ami az útjába került, és ezzel könnyen kivehető nyomot hagytak maguk után. Bogarak, kisebb állatok és megrágott fadarabok mutatják, hol járt előttük a hangya sereg. Iván, Hanna és a kis Szonja pedig a félelmüket leküzdve, előrehajolva, az utat figyelve mennek utánuk. Ahogy haladnak előre, úgy kapcsolódnak fel mellettük az utat jelző lámpások.

– Miért nem előre világítanak? – teszi fel a társainak a kérdést Hanna.

Szonja már éppen javasolná, hogy kérdezzék meg a szentjánosbogarakat erről a furcsa szokásukról, amikor megpillant maguk előtt először kettő, majd újabb kettő, aztán három, és mire szól a testvéreinek, addigra már nagyon sok világító szemet. Iván és Hanna is észreveszi a sok félelmetesen világító szempárt. Ijedtükben visszalépnek. Hanna hátranéz, és azt látja, hogy mögöttük, az út mellett világító szentjánosbogarak hunyorogni kezdenek. Most aztán már olyan nagy félelem költözik a szívükbe, hogy megmozdulni sem mernek. Az utat jelző szentjánosbogarak fényei lassan kialszanak.

A szinte kézzel fogható sötétben csak a fejükön lévő toll világít gesztenye vörös színben, és a sok szempár hol oldalról, hol meg szemből villan meg, de előfordul, hogy mögöttük is feltűnik belőlük. Ahogy ijedten ott állnak a nagy

sötét erdőben, és fejük felett az őrjöngő hideg szél hadakozik a fák koronájával, Hanna kezéből kicsúszik a netdobozka.

– Jaj, a dobozka! – suttogja.

Azonnal leguggolnak, és keresni kezdik. Nagy szerencse, hogy a fejükön világítás van, mert így hamar megtalálják. A dobozka oldala villog. Gyorsan megnyomják a saját gombjukat. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, a kicsi Szonja pedig a pirosat. Ezt egyszerre kell tenniük, mert egyébként nem működik a varázslat.

A dobozkból a körülöttük settenkedők beszédjét hallják.

– Kerítsük be őket!

– Menj mögédük!

– Egyszerre támadjunk, és akkor legyőzhetőek!

– Először a tollat kell elvenni tőlük, aztán a szarvasbogár ollóját!

– Ne felejtsetek el, hogy az úrnőknek élve kellene!

– Nem tévedhetünk, mert akkor az összes vadmacska famíliánkat kikergeti a jó meleg faodúból! – suttogják körülöttük a világító szemek tulajdonosai.

A három testvér megfogja egymás kezét, és körbe állják a földön lévő netdobozkát.

– Ígérjük meg, hogy nem hátrálunk meg, és nem engedjük, hogy a bördög győzzön! – mondja Iván.

– Ígérjük! – hangzik egyszerre a három testvér szájából.

– Hangosabban, hadd hallja ő is! Bizonyára itt ólálkodik a közelben és ellenőrzi, hogy miként végzik alantas munkájukat a szolgák – szól Hanna.

– Ígérjük! – mondják még hangosabban.

– Na, még egyszer! – vezényel Szonja, és akkor már tele torokból, a nagy sötét erdőt is betöltően kiáltják el magukat a gyerekek.

– Ígérjük! Megtalálunk, és legyőzünk bördög!

A nagy hang sokáig visszhangzik. Már ötödszörre hallják, de egyre halkabban, amikor hirtelen...

– Vaú, vaú, én is jövök, csatlakozok, várjatok meg! – harsogja az erdő, amit a netdobozka fordít, miközben a világító szemű vadmacskák egyre közelebb settenkednek hozzájuk.

– Forduljunk meg, fogjunk egy botot, és ha valamelyik közelebb jön hozzánk, üssünk oda! – tanácsolja Szonja.

Így is tesznek. Hátat fordítanak egymásnak, és várják a bördög szolgáinak a támadását. Sajnos csak ők világítanak, meg a vadmacskák szempárjai, ezért, ha valamelyik becsukja a szemét, és úgy kúszik feléjük, akkor nem látják meg. Így járt Iván is. Az egyik percben még előtte volt a világító szem, a következőben pedig már a nyakát harapdálja az állat. Eldobja a botot, és a kezével próbálja

lehúzni magáról, de az annyira erősen harapja hátul, a tarkója alatt, hogy nem bír vele. Ugyanígy jár a két testvére is, az ő nyakuknak is neki estek.

A testvérek tekergőzve próbálnak megszabadulni a szőrös és tűhegyes fogú támadóiktól, de mindig újabbak és újabbak vannak rajtuk. Az egyik a lábukat, a másik a kezüket harapja, a harmadik a hajukat tépi.

Hangtalanul folyik a küzdelem. Iván már a földön, félig fekvé van, de még tartja magát. Hanna és Szonja sem bírja már állva a harcot, ezért leülnek. De az is lehet, hogy közben olyan sérülés érte őket, hogy már nem tudnak a lábukon állni.

És akkor váratlanul fogak csattogását hallják, és fölöttük magasodik egy fehér bundájú, hatalmas kutya, akinek a bundája úgy világít, hogy minden látható lesz körülöttük. A kutya félelmetes fogaival megfogja az előtte lévő támadót, és egy roppantással kioltja az életét, majd hátraveti a hatalmas fejét, és messze, a fák közé dobja az élettelen testet. A gonosz vadmacskákat egy szempillantás alatt kivégezte, majd beleszimatol a levegőbe, és a fák közé iramodik, hogy a többit is elkeresse.

Iván, Hanna és a kis Szonja egymás mellett fekszenek a hangyák által letaposott ösvényen. Mind a hárman véreznek, és fáj minden porcikájuk.

– A HISZ gyerekek megsérültek. Gyógyító füveket és erősítő levelek kérek azonnal! – hallják a netdobozka hangját.

Még csodálkozni sincs idejük, és máris vastag, puha levelek nőnek alattuk, és a szemük előtt fonják be őket a különböző színű növények. Egy perc sem telik el, és csak három lyuk látszik a színes hengeren, amiben benne vannak. A szemüknek és a szájuknak hagyták ki a kicsi lyukakat.

Jó, édes meleget éreznek, miközben mintha folyamatosan tapogatnák a testüket. Még egy kicsit csiklandozzák is, aztán mind a hárman elalszanak, majd egy rövid idő múlva egyszerre ébrednek fel. Azonnal felülnek.

– Olyan furcsát álmodtam! – mondja Iván.

– Nem álom volt az! – feleli Szonja.

Meg is nézik magukat, és azt látják, hogy nemhogy semmi nyoma nincs a harcnak, de nagyobbak, és izmosabbak is lettek. Iván megkeményíti a karizmait, és büszkén mutogatja a lányoknak, akik, ha nem ebben a sötét erdőben lennének, még nevetnének is rajta.

– Jól van, erős vagy, de menjünk tovább, mert lehet, hogy otthon az anyuék már észrevették, hogy üres a szobánk!

Már éppen elindulnak, amikor megjelenik csapzott, világító, göndör fehér szőrével a kutya.

– Sziasztok! – köszön. – Megengeditek, hogy veletek tartsak? – kérdezi, de az orra máris a föld felett van, és szaglászik.

Amint mennek, mendegélnek, szóval tartja a három testvért.

– Nem kell nekem a hála! – mondja, miután a gyerekek megköszönték a segítségét. – Én is a bördögöt keresem. A hideg és a szélvihar elűzte a nyájamat, ami rám volt bízva. Hiába kerestem őket, nem találtam. Bizonyára elvitte magával. Most hogyan kerüljek a gazdáim szeme elé, akik megbíztak bennem, és én mégis csalódást okozok nekik? Ezt még megkeserüli az a bitang, és ez olyan biztos, minthogy kuvasz a nemzetségem! – mondja, miközben a szaglásával az utat mutatja a gyerekeknek.

Így haladnak tovább. Mennek, mendegélnek. Először jobbra, majd balra kanyarodik az út, de aztán hosszú ideig egyenesen mennek. Sokáig tart a menetelés. A gyerekek egyre többször kérik a kuvasztól, hogy álljanak meg. Kezdetben a kutya azonnal eleget is tesz a kérésüknek, de később ingerülten vakkant oda Ivánék felé.

– Most kirándulni jöttetek, vagy elűzni ezt a gonosz bördögöt?! – kérdezi, de úgy, hogy erre a három testvér, ha akarna sem tudna mást felelni, mint amit egyébként is vár tőlük a világító, fehér szőrű állat.

Az egyik pihenőnél aztán azt veszik észre, hogy a levelek és az indák tömege elindul a lábuk felé, és amíg ők erőt gyűjtöttek, benőtte a lábukat. Ismét érzik a csiklandozást, de most már tudják, hogy ez jót jelent. És valóban! Amint a kuvasz szól, hogy induljanak, olyan kitartóan és öles lépésekkel haladnak, hogy sokszor még a kutyát is le hagyják. Ő pedig csak morog.

– Ne rohanjatok annyira, mert ti nem tudjátok kiszaglászni, hogy merre mentek elöttetek!

De nem volt nehéz rátalálni az útra, hiszen a vöröshangya sereg teljesen letarolta előttük az ösvényt. Egyszer csak olyan helyhez érnek, ahol a kitaposott út kétfelé válik.

– Na, most aztán merre tovább? – teszik fel a kérdést, amire a kutya sem tud válaszolni.

– Mind a kétfelé szag egyforma! – mondja a három testvérnek.

Iván, Hanna és Szonja összedugja a fejét, majd a kuvasz csodálkozó szeme látára az ösvény mellett nőtt zöld gazfélékből két labdát gyúrnak. Először azokat a nem hasznos növényeket tépik le, amiket még az állatok sem esznek meg, majd a tenyerükben jó erősen összepréselik. Még a kutya göndör szőréből is tesznek bele egy kicsit. Így alakítják ki a két nagyobb golyót, ami a szőröktől világít is. Aztán Iván megfogja, és bedobja az egyik ösvénybe, ahol a golyóról elkezdenek leválni a belegyúrt növények. Mire a labda az ösvény végére ér, addigra a ránőtt gazok visszarohtak az út mellé, és elásták magukat. Úgy néztek ki, mintha mindig is ott éltek volna.

A másik golyót a második ösvénybe dobják, de ahogy az a levegőben repül,

egy számukra láthatatlan zsinór, vagy penge apró darabokra vágja. Az összegyűrt növények és a kuvasz szőre szemétként esik vissza az útra.

– Ott van az a gonosz bördög! – kiáltja el magát hatalmas vonyítással a kuvasz, és gondolkodás nélkül ront a veszélyes ösvényre.

– Állj meg! Ne menj! – harsogják egyszerre a gyerekek, de a kutya annyira igazságot akar szolgáltatni a bördögön, hogy nem hallja őket.

Bár az is lehet, hogy hallotta őket, de a célhoz ennyire közel már nem tudja magát visszatartani. Pedig jobb lett volna, ha így tesz, mert akkor nem érte volna ilyen nagy fájdalom.

Szóval, berohan az ösvénybe, aminek a végén láthatóvá válik az időnként felvillanó hatalmas tölgyfa, melynek az oldalán nagy, sötét lyuk tátong. Mintha óra volna, úgy viselkedik a fa: másodpercenként villan fel, és ilyenkor a fénye teljesen bevilágítja az egész környéket, sőt, talán még az erdőt is. A kutya ezt láthatta meg, és talán a bördögöt is. Mindenesetre nagy sebességgel indul el a fa felé, de alig tesz meg három ugrást, a gyerekek egy mindent betöltő, hatalmas nyüszítést hallanak, majd a kuvasz feje oda gurul a lábukhoz.

Szonja tér a leggyorsabban magához a meglepetés után. Megfogja a fejet, és átfut vele a másik ösvényre. Itt leteszi a földre, és lám, a kuvasz azonnal kinyitja a szemét.

– Hozzátok ide a testemet is – mondja –, és a fületem se felejtsetek el! Ha a földön kúsztok, akkor nem ér el benneteket a hajpenge! – figyelmezteti őket.

– Hallottátok? – kérdezi Szonja a testvéreitől. – Itt az élet ösvényén életben marad, de a teste nélkül nem tud semmit sem tenni.

Egy rövid tanakodás után Ivánra esik a választás, és el is indul, szorosan a földhöz tapadva az élettelen kutyatest felé. Nagyon óvatosan rakja maga elé a kezét, és a lábával húzza, nyomja magát. Így éri el a még mindig világító, göndör szőrű, fej nélküli kuvaszt. Belemarkol a bundájába, és el kezd vele visszafelé csúszni. Közben Hanna is elindult felé, így ketten hamar kihúzzák, majd gyorsan beviszik az élet ösvényébe, ahol a fej azonnal felpattan a testre.

– Hát a fülem? – kérdezi a kutya.

– Bocsánat, azt elfelejtettem! – szégyenkezik Iván, de a kuvasz megpaskolja a hátát.

– Nem baj, ezt is köszönöm! – mondja. – Majd én megkeresem!

És máris indulna vissza a halál ösvényére, aminek a végén ott van a hatalmas tölgy, és abban pedig a bördög. A három testvér és jó barát csak nagy nehezen tudja visszatartani a barátjukat.

– Jó, rendben, nem megyek! De akkor most mit teszünk? Arra várunk, hogy minket is elpusztítson az a gonosz bakonyi ördög, a bördög?

Iván zsebében valami mocorogni kezd. Mi lehet az, nyúl az oldalához,

amikor eszébe jut, hogy a szarvasbogár ollója. Kiveszi, és elé teszi a világító tollnak. A szarvasbogár öreg ollója abban a pillanatban száz darabra esik, és a szemük láttára lesz minden egyes darabból egy-egy újabb nagy, ciradás olló. Kicsi szárnyakat növesztenek maguknak, felemelkednek, és elindulnak a halál ösvényén. Az ösvény végén, a másodpercenként felvillanó, és mindent megvilágító hatalmas tölgyfa odva előtt áll a félelmetes bördög. Fekete haja teljesen betakarja a testét, és csak a keskeny, zöld színű szeme világít ki a nagy hajzuhatag alól.

Amint meglátja, hogy a kutya és a három testvér rálép az ösvényre, belenyúl a hajába, és mint egy hosszú ostorral, úgy csap feléjük. És amihez a hajszálak hozzáérnek, azt úgy vágják el, mint vaját a kés. Sok növény és bokor esik áldozatul, és egy figyelmetlen cserebogár is, akinek a lábát vágja le. A három testvért és a kuvaszt azonban nem éri el a fekete hajkardok éles pengéje. A száz darab szarvasbogár olló rendületlenül végzi a dolgát, és amint a hajszálak közelítenek, azok ujjnyi darabokra vágják. De a bördög sem hagyja magát. A pulzáló tölgyfa fényében a gyerekek még csak most fedezik fel, hogy a hajzuhatag alól öt kéz nyúl ki.

– Nézzétek! – mutat Hanna a lény felé. – Ennek több keze is van!

A bördög pedig mind az öt kezébe egy-egy hosszú fekete hajcsomót vesz, és egyszerre hajítja el feléjük. A hajszálak teljesen elfedik előlük a felvillanó fát, és milliónyi vékony hajpenge száll feléjük.

A kuvasz ösztönösen behúzza a farkát, és lefekszik a földre, míg Iván és testvérei félelmükben megmozdulni sem tudnak. A nagy, sűrű és gyors hajkardokkal biztosan nem bírnak el a szarvasbogár ollók sem, hiába vannak százan is.

A bördög földöntúli, megborzongató kacaja visszhangzik az erdőből, amitől a gyerekek még jobban megijednek. Tudják, itt a vég. Hanna hátrafordul. Azt nézi, milyen messze van az élet ösvénye, és hogy el tudnák-e érni, ha most arra rohannának. De bizony annyira közel jutottak már az öreg tölgyfához, hogy a hajpengék előtt nincs esélyük visszamenekülni.

A testvérek megfogják egymás kezét, és felkészülnek a legrosszabbra, ami csak történhet velük.

A szarvasbogár ollók is készenlétben állnak. Az ollókon lévő kicsi szemekben az elszántság, a végsőkig való kitartás látható. Az ördögi kacajjal közeledő hajkard felhő most éri el őket. De ni csak! Mi történik, ámuldoznak a gyerekek, a kuvasz, és a halálra váró száz darab szarvasbogár olló. A fekete hajszálpengéknek ugyanis a sűrű erdő levelei között betörő napsugár állja el az útját, és rátekeredik az összes hajszál, aztán a nap sárga színétől először világosodni kezdenek, majd amikor már majdnem kifehérednek, lehullnak.

Ezután a napsugár megvilágítja Ivánt, Hannát, és Szonját, majd a kuvaszt, és

a száz darab szarvasbogár ollót. És lássatok csodát, amint ezt mind véghezvitte, a kis csapat szívébe ismét nagy elszántság, és bátorság költözött. Talán még meg is erősödtek, és Iván csak azért nem mutogatja az izmait, mert máris rohannak tovább.

Elől a szarvasbogár ollók repülnek a levegőben, utánuk rohan a világító, fehér göndör szőrű kutya, majd a három testvér. Most már tudják, hogy a győzelem kapujában vannak. Olyan izgalomban vannak, hogy a fejük tetején lévő fecsketollak felemelkednek, és önállóan repülnek a tölgyfa irányába, hogy megsemmisítsék a bördögöt.

Így érkeznek meg a nagy fához. Igen ám, de ott nincs semmi. Körbejárják. Először jobbról, majd balról. Nem egyszerű ez, mert legalább tizenháromat kell számolniuk, mire a gyerekek körülfutják. De bármit is tesznek, senkit nem találnak ott a nagy fán kívül. Ráadásul most már nem is világít a tölgy. A szarvasbogár ollók bátran bemennek a faodúba. Hangos csattogás hallatszik belülről, de csak a levegőt vágják, mert bent sincs senki. És akkor nagyon messziről felhangzik ismét a kárörvendő kacaj.

– Azt hittétek, hogy el tudtok kapni? – hallatszik az erdőből. – Ahhoz még nagyon sokat kell tanulnotok, ha, ha ha!

De ezzel már nem is törődnek, hiszen a napsugár mindenhol utat tör magának, és kivilágosodik az egész erdő. A fákon dalra fakadnak a mókusok, a növények is kihúzzák magukat, és előttük szökkennek virágba a bokrok. A nagy vöröshangya pedig odamegy a testvérek elé, és meghajolva kéri az elnézésüket. Csak a vadmacskákat nem lehet sehol látni, de azok most bizonyára alszanak, már amelyik túlélte a kuvasz fogaival való találkozást.

A három testvér és jó barát a kuvasszal, a három fecsketollal, no meg az ismét egyé lett szarvasbogár ollóval hétszer körbeszaladják a nagy tölgyfát. Először jobbra, majd ugyanezt megteszik balra is. Mire végeznek, addigra a fenyőfa is a közelükbe kerül, és ők már nem is csodálkoznak rajta, hiszen minden annyira boldogságos lett.

A tölgy alatt pedig már várja őket a meggyógyult szitakötő.

– Gyertek, üljetek a hátamra! – hívja a testvéreket, és máris a levegőben vannak. Az erdő élőlényei boldogan integetnek és kiabálják utánuk:

– Köszönjük!

Nagyon magasan repülnek, de már nem kell a fecsketoll védelmező köntöse. Eltűnt a hideg, nem jegesedik a szitakötő háta.

Felülről már látszik a Balaton kékeszöld színe. És ahogy közelednek az üdülő épülete felé, sok-sok fürdőzőt látnak a strandon.

Megérkeznek a szobájuk ablaka elé. A fecskék kint vannak az eresz alatt, és

boldogan csipognak, repdesnek, és suhanva fogják el röptükben a bogarakat és a szúnyogokat.

A gyerekek leugranak a szitakötő hátáról, és lássatok csodát, az máris visszaváltozik olyan kicsivé, mint amilyen az utazásuk előtt volt. Miután látja a sok fecskét, el is siet, hátha valamelyik nem ismeri fel, hogy ki ő, és még véletlenül megeszi.

Iván, Hanna és a kis Szonja úgy tele vannak élménnyel, hogy már messziről mesélik a szülőknél, ahogy rohannak feléjük. Mutatják a fecsketollakat, a szarvasbogár ollót, és töviről hegyire elmesélik, hogy mi történt velük.

A szülők megölelik őket és nagy büszkeséggel mondják:

– Nagyon ügyesek és jó szívűek vagytok, és ez nagy büszkeség nekünk! Gyertek, most menjünk a fagyizóba. Megérdemlitek. Az a gonosz bördög pedig reméljük, mostanában nem jön vissza!

Iván, Hanna és a kis Szonja ahogy a csokoládé és gyümölcsízű fagyit nyalják a mézes tölcsérben, visszagondolnak a hihetetlenül izgalmas szitakötő utazásukra.

Ezután, ha az erdőben sétáltak, mindig arrafelé haladtak, ahová besütött a nap-sugár, mert így már messziről meglátták a keresztben feszülő, és a fénytől kifehéredett bördög hajsálakat. Ezek azonban már elveszítették a vágó erejüket, hiszen ha a gyerekek hozzáértek, azonnal elszakadtak.

Természetesen elemlámpa is volt mindig náluk, és ha netán sötétebb helyre kerültek, akkor azzal világítottak rá ezekre az eredetileg fekete, erős hajsálakra.

Ha esetleg éppen nyaraltok, és a bakonyi erdők közül ismét előjön a hideg szél, és a még hidegebb eső, akkor keressétek a fecskét, akik oltalmat remélnek tőletek, és bízzatok a szitakötőben! Ki tudja? Lehet, hogy legközelebb nektek kell elúzni a bördögöt északra, az örökké hideg barlangjába!

A felhőtanítás

Egyszer volt, hol volt, hol meg nem, de azt biztosan állítom, hogy ez az eset megtörtént, mert az a százötven éves varjú mesélte nekem, akinek egyszer szállást adtam.

Szóval történt egyszer, hogy a három testvér és jó barát, Iván, Hanna és a kis Szonja, aki hármójuk közül a legfiatalabb volt, kint játszanak a parkban. Már kipróbáltak mindenféle játékot, és már mindegyikbe bele is untak. Pedig volt ott labdázás, motorozás, autózás, frizbizés, meg még megannyi ügyességet és kitarást igénylő játék, de már az egész olyan unalmas volt. Végül Hanna fogja magát, és hanyatt fekszik a zöld pázsiton. Iván is hamar követi. De nem azért testvérek és jó barátok ők, hogy ne mindent egyszerre, és ugyanúgy csináljanak, így aztán alig telt el egy kicsi idő, és már Szonja is ott fekszik mellettük.

Szép kék felettük az ég tengere, csak egy apró fehér felhő úszik benne. Amint ott fekszenek, és bámulnak felfelé, hirtelen egy kerek és sötét színű folt keletkezik közvetlenül a nap előtt. Először nem is törődnek vele, de a folt egyre nagyobb lesz, és már egészen közel van hozzájuk.

– Menjünk be, mert eső lesz! – figyelmeztet Iván, és már állna is fel a fűről, de nem tud, mert egy láthatatlan erő nem engedi.

Szótlanul visszafekszik és figyel. A sötét folt most még nagyobb, és az egész égbolt közepét eltakarja.

– Hanna! – szól suttogva a testvérének. – Nem tudok megmozdulni!

– Én sem! – válaszol halkán a kislány.
– Júúúj, én sem! – utánozza Szonja a nővérét.

És akkor az égen lévő foltból egy arc lesz.

– Na, ki vagyok én? – kérdezi.

A három testvér ijedtében válaszolni sem tud. Ekkor a felhő arc összekeveri magát gomolygóra, aztán ismét kisimul, és mosolygós arccal kérdezi.

– Na? Ki vagyok én?

Iván, Hanna és a kis Szonja még most sem tud megszólalni, pedig látják, hogy az arc bátorítóan mosolyog. A felhő vár egy kicsit, és szanaszéjjel száll. Van benne világosabb színű rész, meg kicsit sötétebb, majdnem zöldes, és van benne egy hely, ahol még a kék égboltot is látni lehet. Utána ezt az egészet valami összegyúrja, megforgatja, lila színt cseppent bele, és ismét elsimítja, és olyan hirtelen nyitja ki a szemét, és annyira nagyra tátja ki a száját, hogy a három testvér szinte belepréselődik a pázsitba.

– Na? Ki vagyok én? – üvölti mérgesen.

A nagyra tátott száj mélyén örvényeket látni, amiben hozzájuk hasonló gyerekek vergődnek, és miután jobban belenéznek a felhő torkába, meglátják magukat is. Iván, ha nem volna már nagy fiú, ijedtében talán fel is kiáltana, de a lányok nem tudják megállni, hogy ne sikítsanak.

– Na? Ki vagyok én? – üvölti a száj.

– Nem tudjuk! – kiáltják vissza, és miközben forognak a légörvényben, megfogják egymás kezét.

A felhő nem hagyja annyiban.

– Na? Ki vagyok én? – süvölti olyan hangosan és akkora nagy levegővel, hogy a gyerekek csak nagy nehezen tudnak együtt maradni.

– Nem tudjuk! – kiabálják most már ők is teljes torokból.

De a felhő nem adja fel. Ismét összekeveri magát, de most úgy, hogy a gyerekek is benne vannak. Nem látnak semmit. Vastag, vizes ködben esnek lefelé, majd egy erős orkán repíti őket magasra. Valami jégszerű nagy kő fejbe kólintja őket, és olyan laposak lesznek, mint egy papírlap. Érzik és látják magukat, ahogy bele vannak simítva a sötét foltba.

A felhő szeme és szája ismét kinyílik, és félelmetes vigyorra húzódik a szája. Közben a gyerekek a homlokára kerültek, és ott vannak bezárva. Nagyon sok mindenki és minden van mellettük. Nem csak emberek, gyerekek, kutyák, de játékok, buszok, autók, házak, fák, virágok. Minden. A felhő pedig csikorogva üvölti:

– Na? Ki vagyok én?

A hang még így is, hogy nem a torkában vannak, annyira elviselhetetlen, hogy

Iván arra gondol, milyen jó lenne, ha be volna ragasztva a szája ennek a sötét foltnak. És lássatok csodát, abban a pillanatban egy széles piros szigetelőszalag tekeredik a felhő szája elé, és csend lesz.

Erre Hanna arra gondol, hogy a sötét folt szeme helyén virág legyen. És lássatok csodát, ez is megtörténik. A kicsi Szonja gondolatban átalakítja a ronda kerekded foltot egy hercegnő arcává, aztán Iván azt gondolja, hogy kerüljenek vissza a pázsitra, és onnan nézzék a műüket. Így is történik. A pázsiton fekszenek, és gondolatban újra és újra átalakítják a felettük lévő lényt.

Most éppen egy nagyon szép királylány lebeg felettük, akinek nevet a piros ajka, és kilátszanak belőle a kicsi fehér fogai. A szeme kék színű virág, amit szirmok vesznek körbe, és a hosszú szőke haja a kék égbolt alatt lebeg.

Szonja egy királyfit gondol az égre, aki a királylány felé közeledik. Iván autót gondol alá, amin Hanna nagyot nevet, de ő meg egy lovat gondol, és azt is beleülteti az autóba.

Így játszanak sokáig, és nagyon élvezik, hogy mi mindent tudnak teremteni a gondolataikkal, és a felhővel. És ekkor közvetlenül mellettük megszólal egy barátságos hang.

– Na? Ki vagyok én?

Az első pillanatban kicsit megijednek, majd arra gondolnak, hogy válaszolja ezt meg ő maga, és ne tőlük kérdezze, de az a láthatatlan valaki így válaszol:

– Erre a kérdésre én sem tudok válaszolni, ezért kérdezlek benneteket! Most megtanítottalak benneteket a gondolataitokkal képet, szobrot, virágot, embert, királylányt és egy egész világot teremteni. Látom, szeretitek csinálni. Most hát ti mondjátok meg, ki vagyok én?

A három testvér és jó barát közben az égbolt alatt már egy egész modern királyságot kialakított. Ott is van szép kék égbolt, már csak egy egészen kicsi fehér felhő kell, aztán kész ez a különleges mű, amiben a dínótól a delfinig, a krumplis nudlitól a kakaóig, és a csokoládétól a fagyiiig minden van. A kicsi felhő teremtése közben egyszerre jut az eszükbe a kérdező neve.

– Te vagy a felhőtanító! – mondják nevetve, és ennyire jól nagyon régen érezték már magukat.

A felhő többet nem is kérdezi meg őket, hogy kicsoda ő. Elégedetten távozik, ám a tanítását a gyerekek nem felejtik el. Ha tehetik, máskor is kifekszenek a rétre, és gondolnak egy olyan világot, amit még elképzelni sem egyszerű.

Próbáljátok ki ti is!

A piros szempillájú korbát

Volt egyszer egy korbát. Ez a korbát zöldnek született. Sok helyen volt már, de most éppen a terasz oldalán álldogál. Az egyik felén a nagy mélység, a másikon pedig a háziak nézelődnek a konténeres és cserepes virágok között.

A korbát szereti ezt a helyet. Igaz, ha a vendég kisleány valami nyavalya rátör, akkor ő is ideges lesz, de ezt leszámítva, általában boldognak is mondhatja magát. No persze nem volt ez mindig így. Voltak az életének olyan időszakai, amire nem szívesen emlékszik vissza, bár, fényesíti ki magát, amikor gondolataiban idáig jut, ha azok nem lettek volna, akkor soha nem tanulom meg, hogyan tanítsam a három jó barátot. Mert ugye azt már mondanom sem kell, hogy a terasz mögötti lakásban Iván, Hanna és a kicsi Szonja él.

Amikor évekkkel ezelőtt ezt a helyet jelölték meg a szolgálati helyéül és először szembe nézett a három gyermekkel, furcsa érzései voltak. Akkor még tisztos távolból méregették egymást. A terasz szélén lévő zöld korbát látszott, hogy nagyon büszke magára. És nem csak azért, mert jó kiállítású, biztonságos, és szerinte szép is, hanem elsősorban azért, mert kiérdemelte ezt a magas helyet. Addig egy földközeli lépcső mellett posztolt, és alig értek hozzá. Még az öreg, beteg emberek is csak nagy ritkán fogták meg. Mások viszont rajta törték el az üveget, deszkákkal ugrottak a tetejére, sőt, volt egy sofőr, aki neki tolatott a teherautójával. De ő kitarzott, és rendületlenül állt a lépcső mellett. Ezért aztán nem véletlen, hogy felfigyeltek az állhatosságára, és ide helyezték, erre a sokkal magasabb posztra.

Szóval, amikor először találkoztak, büszkén nézett szembe a három jó barátal. Először a nagyobbik kislány, akit Hannának hívnak, közeledett hozzá. Óvatosan megsimogatta, és ettől olyan nagyon jó érzés futott át a hátán. Talán egy kicsit még a szeme is elhomályosodott, annyira jól esett neki ez a simogatás. De aztán máris egy kemény cipőtalp lépett fel a bokájára. Erre nem számított. „Egy ilyen úri környezetben ennyire tanulatlanul viselkedni!” – nyikorgott magában, de akkor még nem tett semmit. Úgy gondolta, kivárja, tényleg ilyen-e ez a lány, vagy most csak valami baja van. Mert azt is megtanulta a tér melletti lépcsőnél, amikor még ott volt szolgálatban, hogy az emberek általában nem rosszak, csak sok a problémájuk. Ha meg nincs, akkor csinálnak maguknak. Ők azt szeretik, ha így élhetnek, a gyerekek pedig őket utánozzák. Ha egy felnőtt őt megrúgja, akkor három gyermek fogja követni. Pedig ő a nyugalmat, a biztonságot szereti. Neki nem hiányzik a stressz, az idegesség. Meg van ezek nélkül is, sőt, a sebeséget sem szereti.

Amikor ide szállították, az autó az egyik kanyart olyan nagy gyorsasággal vette be, hogy majdnem leesett. Lett is olyan hányingere, hogy alig tudta visszatartani. Milyen csúfság lett volna, ha bepiszkolja az autó platóját! De ez már régen történt.

Ott, az erkélyes találkozásnál figyelte meg Hannát. A kislányt látszólag nem érdekelte az ő személye. A felső részét simogatta, és a zöldre mázolt, vasból készített bokáját taposta. „Majd megunja!” – gondolta, és a kislány tenyerét vizsgálgatta, de miután azon semmi érdekeset nem látott, a körmeit vette szemügyre. Már éppen azon gondolkozott, hogy hol és kinél látott hasonlót, amikor hirtelen nagy fájdalmat érzett az oldalában. Azonnal odakapott és megdörzsölte, de máris jött a következő éles fájdalom. Könny szökött a szemébe. A fájdalom annyira betöltötte az egész testét, hogy alig volt képes megállni a saját lábán. Megtántorodott, talán meg is szédült. Maga alatt látta a mélységet, majd amikor visszabicsaklott, ráfeküdt az erkélyre. Megerősítette magát és kiegyenesedett.

A kislány változatlanul ott állt a bokáján a kemény cipőjével, és boldogan sikongatott. Akkor elhatározta, hogy kitörli a szeméből a könnyet, és megnézi, ki lehet az, aki ezt a nagy fájdalmat okozta neki. Amint ez megtörtént, egy újabb éles fájdalom hasított bele, de most a derekába. A kisfiú, akit Ivánnak hívnak, teljes erővel neki hajtott a játékautójával, és az oldalába csapódott. Utána visszatolatott, és ismét neki, jó erősen. Az autó orra már megrepedt, de a korlát is nehezen állta a sarat.

– Te gyermek, nem tudod, hogy én nem erre való vagyok? – kiáltaná, de a hirtelen felindulástól még a hangja is elment.

Egyébként sem volt idő beszélni, mert a dőngetés folyamatos, és amint megindult a fájdalomtól, a kislány nagyot nevetett. Sok mindenben volt része az előző

szolgálati helyén, de ehhez foghatót még nem tapasztalt. Ráadásul már a legkisebb gyermek is ott volt mellette, és egy széssel ügködik.

– Mit akarsz azzal? – szólt rá, de a gyermek nem válaszolt. – Ezek még csak nem is hallanak! – nyugtázta magában. – Talán süketek szegények! – sajnálta meg a három testvért.

A feje már azt sem tudta, hol van, annyira kába volt az erős koncentrációtól. Neki érző szemei vannak. Általában minden lyukban van egy, és ezért tart olyan hosszú ideig megtudnia, mi van előtte, és körülötte. Csak akkor látja meg a történetet, ha megérzi, és ezt az információt a teste közvetíti azokra a helyekre, ahol kibogozzák belőle az igazságot. Hiszen mást lát az az érző szem, aki a fal mellett van, és mást az, aki középen. És ez általában egy kis időt vesz igénybe.

Most is, akkor tudta meg, hogy életveszélyben van a kislány, amikor már éppen ki akart esni a korlát teteje felett. A másik két testvére pedig ahelyett, hogy rászóltak volna és visszahúznák, követték a példáját. Hanna a lábát feltette a magasba, míg Iván felállt az autóra, és úgy hajolt át a korlát tetején.

– Vigyázat!!!! Vigyázat!!!! – kiabált a korlát. – Életveszély! Emberek segítsenek! – harsogta, de a gyerekek a nyikorgáson kívül nem hallottak mást.

És abban a pillanatban eszébe jutott az, amit az édesanyja mondott neki, amikor útjára engedte. Megmagasította magát, aztán sűrű pálcánadrágot húzott fel, a nyakát megvastagította, ezért csak a felnőttek tudták átérni a kezükkel, és a lába körmét is lelakoztatta. Majd ezzel a megerősödött lábával jól megmarkolta az erkély szélét, és úgy állt ott, mint egy megmozdíthatatlan rácsos fal.

Hanna keze abban a pillanatban lecsúszott a felső részről, hiszen az annyira vastag lett, hogy nem tudott vele mit kezdeni. És egyébként sem fért hozzá, mert a korlát háromszor olyan magas lett, mint amikor még megpróbáltak ráfeküdni, és lenézni a mélybe. Mind a három gyermek nagyot huppant a terasz padlójára. Bámulták a hirtelen magassá, és sűrű pálcássá vált korlátot, majd szinte egyszerre kiáltottak fel:

– Anyaaaaaaa! – szólt hosszan a mindent megoldó szó.

Jött is azonnal Iván és a lányok édes anyukája, de velük együtt az apák is, és meglátták a korlátot.

– Tessék azonnal a szobákba menni, a rosszaság pontra! – mondták mérgesen, és a gyerekek csendben szót fogadtak.

Egy óra sem telt el, mikor kijöhettek. Sorba állították őket a magasra nőtt korlát előtt.

– Látjátok, milyen nagy lett ez a szép zöld korlát? – kérdezték a gyerekeket. – Ha betartottátok volna a figyelmeztetésünket, akkor még hosszú ideig egészségesen élt volna velünk ez a zöld csoda.

Iván, Hanna és a kis Szonja el sem tudta gondolni, miről beszél az anyukájuk és az apukájuk.

– A korlátoknak csak egy életük van – folytatták –, és ha az elfogy, akkor örökre halottak lesznek. És ti most azt az egy életét vettétek el a mi zöld korlátunknak!

És miután látták a testvérek arcán a hitetlenkedést, a lányok édesapja megmagyarázta.

– A korlátok általában hosszú életűek. Ha szerencséd van, akkor olyan helyre rendelik őket szolgálatba, ahol nem kell senkinek sem megmenteniük az életét, de ha ez mégis bekövetkezik, akkor az életért cserében ők meghalnak. Ti bizonyára olyat tettetek, amikor kénytelen volt megmozdulni, és megmenteni benneteket. Igen ám, de ezért neki oda kellett adnia az életét. A korlátok – még utoljára – képesek úgy megváltoztatni magukat, hogy így elháríthassák a nagyobb bajt. Ő is ezt tette – mutatott rá a terasz szélén ácsorgó, már éppen csak pihegő és élő korlátra.

Még utoljára nagyot reccsent a zöld vaspálcás háló szíve, és a szemük előtt változott vissza. Ugyanolyan lett, mint amilyen az életmentés előtt volt, csak a fényes festék kezdett lepattogni róla.

– Na, látjátok? Az életét adta értetek! Ezután mindig tessék betartani azt, amit mondunk nektek! Most még megóvott bennünket a nagy tragédiától ez a drága korlát, de többször már nem lesz képes rá.

A három testvér és jó barát este, lefekvéskor, hosszan elbeszélgettek. Másnap reggel aztán ecsetet fogtak, festéket nyitottak ki, és annyira szépre mázolták a korlátot, hogy új élet költözött belé. Igazság szerint már nem olyan, mint volt, de azt, hogy éppen milyen kedve van, azt mindig észre lehetett venni az ábrázatán. Így vették észre azt is, hogy a szomszédból vendégségbe jövő kisfiú láttán mindig rosszkedvű, ezért Iván, Hanna és a kicsi Szonja elmesélte a kisfiúnak az ő történetüket. Attól kezdve a rosszkedvű korlát kék szeme, piros szempillája és zöld haja láttán mindenki mosolyogni kezdett. És most már a korlát is, hiszen mennyire rossz lett volna, ha a szomszéd kisfiú a hátára mászik, és ő már nem tud ellene semmit tenni.

A három testvér és jó barát pedig soha nem engedte, hogy poros és piszkos legyen őfelsége, mert a tréfa kedvéért már így szólították, hanem rendszeresen lemosták és lemázolták. Igaz, hogy már nincs olyan élete, amivel menteni tud, de aki elmegy előtte, az megcsodálja a szépségét, az erejét, és a különlegességét.

A földhöz vágó manó

Egy napon Iván kitalálta, hogy a tévét akarja nézni, de az édesanyja azt mondta, hogy most nem lehet, inkább menjenek sétálni. Na, erre aztán lett nagy ribillió. Iván kiáltozni kezdett, hogy:

– Nem, nem, nem!

De az anyukája sem hagyta magát.

– Iván, tessék rendesen viselkedni, mert ha nem, akkor mész a rosszaság pontra!

Csak ezt ne mondta volna, mert Iván, az egyébként helyes kisfiú úgy a padlóhoz vágta magát, hogy a feje is nagyot koppant. Aztán hirtelen felugrott, és ismét a padlóhoz vágta magát, majd miután látta, hogy az édesanyja hitetlenkedve nézi, hogy mit tesz az ő gyermeke, akkor ismét a padlón koppant egy jó nagyot. És ez így ment legalább hétszer, mígnem Iván anyukája egy pohár vizet loccsantott a gyermekre.

– El innen te földhöz vágó manó! – kiáltotta, és abban a pillanatban csend lett, és a kisfiú nyugodt és mosolygó tekintettel kelt fel a padlóról.

Odament az anyukájához, megfogta a kezét, és húzta az ajtó felé, hogy induljanak sétálni.

Ilyen esetek elég sokszor előfordultak, de Iván anyukájának ezzel a módszerrel mindig sikerült a manót elküldenie. Csak az volt a baj, hogy soha nem lehetett előre tudni, mikor jön vissza. Igazából Iván sem vette észre azt, amikor a földhöz vágó manó belebújt. Elég volt, ha csak arra gondolt, hogy nem csinál-

hatja azt, amit szeretett volna, vagy nem ehetett azt, és akkor, amikor ő akarta, vagy esetleg gyógyszert kellett volna lenyelnie, akkor vagy a manó vette át az irányítást, vagy nem, de akkor azt is elfelejtették, hogy a világon van. Így aztán teljesen kiszámíthatatlan volt a hangulat is náluk.

Történt aztán, hogy az egyik alkalommal egymás után háromszor is ki kellett küldeni a kislányból a manót. Akkor Ivánt kézen fogta az édesanyja, és elmentek az erdőbe, hogy megkeressék a bolhák királyát.

Azt ugye tudjátok, hogy a bolhák és a földhöz vágó manók a tulajdonságaikat tekintve hasonlítanak egymásra, de egy bizonyos eset után mégis egymás ellenségei lettek. Az történt, hogy a híres bolhacirkusz világkörüli útra indult. Hatalmas sikerük volt, nem győztek eleget tenni a felkéréseknek. Az előadások alatt sok ezren tapsoltak nekik, és végül eljutottak oda, ahová minden cirkusz szeretne, a párizsi cirkuszfesztiválra.

És amikor megnyílt a porond, és beugrottak a bolha artisták és azonnal hatalmasakat ugrottak dupla, sőt tripla szaltóval, a nézőtér olyan ujjongásba tört ki, hogy attól kellett tartani, a hátsó ketrecekben tartott oroszlánok megsüketülnek. Ezután hangos dobszóló következett, és amikor a dobos egyre gyorsabban verte a hangszert, a vékony bolha artista lány felpattant, és tripla szaltót csinált. Az emberek nem hittek a szemüknek. Olyan nagy csend lett, hogy csak egy kislány hangját lehetett hallani.

– Anyúúú! Mit csinál a bolha néni? – kérdezte, és ez a kis vékony hang ráébresztette a nézőket arra, hogy nem álmodnak, ez a valóság, és fergeteges tapsba törtek ki.

A cirkuszi előadásnak azonban még korán sem volt vége. Ismét szólt a dob, pergett az ütő a vékony fehér bőrön. A nézőtér elhalkult, egy pissenést sem lehetett hallani. Most a kislány is figyelt. Az irányító bolha odaintett a szép fekete artistának, aki összehúzta magát, majd elrugaszkodott, és felrepült. Négy szaltót csinált, de nem engedte, hogy megtapsolják, mert újra és újra elrugaszkodott és szaltózott.

Az irányító most újra intett, de jaj, mi történt, szisszent fel egyszerre a nézőtér. A fekete artista úgy verte magát a földhöz, hogy a fejét ért ütéstől el is ájult. A nézőtéren lévő érzékenyebb lányok közül valaki felsikított, míg mások sziszegtek, hogy csend legyen. Szinte tapintani lehetett a feszültséget. A bolha artista azonban nem hagyta abba. Amint észhez tért, felült, majd felállt, de mi történt? Ámuldoztak az emberek. Ismét földhöz vágta magát. És ez így ment egészen addig, amíg valaki az ásványvizes palackból meg nem akarta itatni, de a fekete artista kiverte a kezéből. Szemlátomást nem volt magánál. Azt sem tudta, hol van. A vizes palackból a víz ráfröccsent az arcára, és abban a pillanatban kitisztult a

tekintete, csak éppen fuldokolni kezdett. A cirkusz közönsége felháborodott.

– Ki engedte ide ezt a részeg fickót?

– Menjen vissza a kocsmába! – kiáltozták.

A világhírű bolhacirkusz artistái pedig a legszívesebben a föld alá bújnának szegyenükben. Fütyülés és szidalmazások közepette somfordáltak le a porondról.

Az igazgató azonnal orvost hivatott, aki megállapította, hogy az artista nem lázas, nem is ivott, és a gyomrát sem rontotta el, csak éppen belé költözött a földhöz vágó manó.

– Ezt gyógyszerrel nem lehet kezelni! – mondta, amikor a számlát kiállította.

– Amikor legközelebb észreveszik, hogy ismét a padlóhoz vágja magát a híres fekete artista, azonnal öntsenek vizet az arcába! – mondta el a kezelés módját.

De erre sajnos előadáson már nem került sor, mert a próba alatt, amikor ismét el kezdte a földhöz vágdosni magát az artista, a porondmester véletlenül annyi vizet öntött rá, hogy nem csak a manó ugrott ki belőle, de a bolha is megfulladt. Attól a naptól kezdve feloszlott a világhírű bolhacirkusz, és a bolhák királysága nagy ellenségének tekintette a földhöz vágó manót.

Iván édesanyja ismerte ezt a történetet, ezért indult el a kisfiával az erdőbe, a bolha királyhoz. „Ki másban bízhatnék rajta kívül?” – gondolta. Jó erősen fogta a rövidnadrágos, világosbarna hajú kisfiú kezét, hiszen az erdőben soha nem látott fenevadak is leselkedhetnek rájuk.

Egy ágasbogas bokorhoz értek. Az ösvény, amin mentek, pontosan nekivezett a bokor közepének.

– Gyere kisfiam, megkerüljük! – mondta Iván anyukája, és elindultak jobbra.

Igen ám, de a bokor is elindult velük szemben. Erre visszafordultak, és most balra indultak el, hátha arra meg tudják kerülni, de bizony a bokor most is ment velük együtt.

– Miért teszed ezt velünk te bokor? – szólította meg Iván édesanyja. – Fontos ügyben járunk! Mindenképpen meg kell szabadulnunk a földhöz vágó manótól, mert a múltkor az én drága gyermekem annyira beütötte a fejét, hogy egy nagy púp nőtt rajta!

– Erre nem mehetsz, mert nem látom rajtad a beléptető jelet! – válaszolta a bokor.

– És mi lenne az, te szép hatalmas fa? – kérdezte udvarolva az édesanya.

A bokor boldog volt, még a levelei is elpirultak a dicsérettől. Milyen régóta álmodozott arról, hogy valamikor majd ő is egy szép nagy fa lesz, és mindenkit lenéz, aki alatta nő, vagy kószál. Akkor majd messzire ellát, és már akkor tudni fogja, hogy jön-e valaki, amikor még a többiek a saját tudatlanságukban találgatnak. Nem fogja többé a vaddisznó semmibe venni, és átcsörtetni rajta. A vastag

törzse útját állja majd mindennek. És lám, most ez az asszony őt szép, és hatalmas fának látja. Lehet, hogy már az is, csak látnia kellene magát. „Hol lehet a patak?” – gondolkozott el. Iván édesanyjának a hangja zökkentette vissza a valóságba.

– Átmehetünk? Szépen kérek! – kérlelte halkán.

– Jó, de mindenképpen rátok kell tennem a beléptető jelet, mert egyébként engem büntetnek meg! – felelte. – De el ne mondjátok, hogy tőlem kaptátok! Gyertek közelebb!

Iván és az édesanyja odaléptek a bokorhoz.

– Még közelebb! A vállatokat nyomjátok ide hozzám!

Iván és az édesanyja így is tett, és egy kicsi, világos színű pók mászott a vállukra. Először Iván anyukájába harapott bele, majd mindjárt utána a kisfiúba.

– Ez a jel viszketni fog, de ne vakarjátok meg, hanem ha már piros lesz, akkor rakjátok rá ezt a levelet! – mondta útravalóul a bokor, és a kezükbe ejtett egy zöld színű, és kék szélű mintás levelecskét. A bokor máris szétnyílt előttük, és Ivánék belesétáltak a közepébe.

– Ez a bokor olyan nagy, mintha egy egész erdő lenne – mondta az édesanya, miután legalább már három órán át gyalogoltak megállás nélkül.

Fogta a kisfia kezét és szedték a lábukat, de bizony még mindig csak a bokor ágait és a leveleit látták maguk előtt. Ahogy haladtak előre, az ágas-bogas, összefonódott ágak szétváltak előttük, és utat engedtek nekik, mihelyt észrevették a jelet a vállukon. Így mentek, de nem mendegéltek, hanem eléggé siettek, hiszen még délelőtt volt, amikor elindultak, és most már a nap elhagyta a delelőt. Mind a ketten arra gondoltak, hogy nem volna jó, ha itt érné őket az éjszaka, így aztán még sietősebbre fogták.

– Gyere kisfiam, siessünk! – noszogatta a világosbarna hajú kisfiút, miután az megállt a szétnyílt bokor belső oldalánál, és egy fészket nézegetett, amiben kicsi fehér pöttyös tojások voltak.

A fészek gazdája, egy fekete madárka veszélyt érez, és elég közel merészkedve, hangosan veszekedett Ivánnal, akinek az édesanyja idegesen húzta el a kisfia kezét a bokortól.

– Menjünk már Iván! Nem érünk most rá ilyenekre! – mondta neki.

A kisfiú azonban megmakacsolta magát, majd miután érzi, hogy nem tud ellenállni az édesanyja erős kezének, hirtelen a földhöz verte magát. Na, erre azonnal előkerült a táskából a vizes palack és „menj innen te földhöz verő manó!” felkiáltással a tartalmából ráloccsantott Iván arcára. És lássatok csodát, a kisfiú abban a pillanatban, mint egy földre szállt angyal, úgy ment oda az anyukájához, és siettek tovább a bokorban.

Sokáig nem változott körülöttük semmi. Mindegyik oldalon a bokor tenger sok

ágasboga volt a levelekkel, ami azonnal szétnyílt előttük, amikor meglátta a jelet a vállukon, majd rögtön össze is csukódott, mintha az előbb nem is lett volna benne egy vékony ösvény.

Bátran mentek előre, amikor egyszer csak meglátták, hogy ritkulni kezd előttük a sűrű bokor. Felgyorsították a lépteiket. Már éppen kilépnének egy tisztásra a különleges bokor fogságából, amikor egy fölöttük tornyosuló fáról lelógó darázfészekre lettek figyelmesek. Nem lehetett nem észrevenni, mert az Iván nagyságú, barna színű és labda alakú, fűszálakból fonott kötélén függő építményből darazsak repültek ki feléjük.

Iván az édesanyja mögé bújt, aki a táskájával próbálta leütni azt a sárga darazsat, aki a közelükbe merészkedett. Elhatározta, hogy kikerüli őket, de nem tudta, mert a bokor úgy besűrűsítette magát, hogy képtelenség volt benne utat törni, a darázfészek pedig pontosan a vékony ösvény közepébe lógott.

Iván édesanyja nem adta fel, sőt, a nehézség még nagyobb elhatározásra buzdította. A táskáját a feje fölé emelte, és így célozta meg, és csapott a felé repülő darázsra. Már éppen lesújtott volna a bogárra, amikor a legnagyobb meglepetésére a bokor egyik ága felé lódult, és kivette a kezéből a feje fölött megrendített táskát. Körbenézett, hogy milyen más eszközt találhatna a földön, amivel felvehetné a harcot a darazsakkal, de nem látott semmi használhatót. És amikor felnézett a fűvel borított útról, szinte mozdulatlaná vált.

Iván már hamarabb meglátta ezt a félelmetes változást, de meg sem tudott szólalni. A darázfészekből ugyanis sokmilliónyi felfegyverkezett bogár szállt ki, és körbe kerítették őket. Annyira közel vannak hozzájuk, hogy ha egy kicsit is megmozdulnának, azonnal beleakadnak a szűrőjükbe.

– Jaj Iván! – suttogta az édesanya a kisfiának, de csak azért, hogy így is bátorítsa a gyermekét.

Iván becsukta a szemét, és anyukája szoknyájával eltakarta az arcát.

– Nem mehettek tovább! – szólalt meg egy hang.

Iván édesanyja a hang felé fordult, és egy nagy, és különleges bogarat pillantott meg. A vörös és fekete, valamit sárga és kék színű, több körbe forgó szárnyú, nagy és erős szűrő fegyverrel felszerelt darázs a lándzsájával maga előtt hadonászva magyarázott.

– Akin nincs jel, az sem előre, sem visszafelé nem mehet! Itt véget ér az élete. Úgy látom, te már egyébként is szép kort megéltél, de a kisember is elég nagy falat. Készüljetek a halálra, vagy mutassátok a jelet! – kiáltotta, miközben a vérpiros szemeit forgatta.

– Itt van, itt van a vállunkon! – mondta Iván édesanyja.

– Na, ne nevettesd ki magad! – válaszolta félelmetes vigyorral a bogár. – Mit

lehet ebből kiolvasni? Talán nem jártál iskolába, ember? Mi van ide írva a vál-ladra? Talán az, hogy pont. Jaj, de sokat is jelent ez! Nektek bizonyára igen, mert ha nincs rajtatok más, akkor már nem is lesz! Igaz? – intett a nézőközönségnek. – Hát egyáltalán nem így van! – hangoskodott, mire a darazsak többsége vele együtt hahotázni kezdett.

Mindeközben az ágak felett szorgos kezek kinyitják a táskát, és a tartalma egy része az anyuka lába elé hullott. A tükrös kölni is zuhanóban van, de hirtelen megállt a levegőben, éppen az arca előtt. A fényes dobozka pókhálóval van át-kötözve, és sok ezer szúnyog lebegtette a levegőben. Az egyik megszólalt.

– Ezért cserébe a jel! – szirénázta, és a púderes dobozra mutatott.

Iván édesanyja rábólintott, és abban a pillanatban szétnyílt a bokor, és fehérbe öltözött szúnyog különítmény érkezett kicsi táskákkal. Letelepettek Iván és az édesanyja fülére és a homlokára. Kinyitottak egy nagyobb zöld színű levelet, aminek a hátuljáról az egyik szúnyog a szöveget olvasta fel, miközben a fehér ruhások apró tűszerszámaikkal a bőrükbe írták a jelet.

Fájdalmas volt az eljárás. Legszívesebben kiabálnának a fájdalmukban, vagy odacsapnának, de tudják, hogy ez az életükbe kerülne.

A fehér ruhások hamar végeztek, és ahogy jöttek, olyan gyorsan szálltak is tovább. A darazsak pedig, akik nem értenek a szúnyogok nyelvén, neki álltak kiolvasni a feliratot.

– Út-le-vél a föld-höz ve-rő ma-nó mi-att a bol-hák ki-rá-lyá-hoz! – betűzte az egyik szolgál, és amint a jel végére ért, a darazsak nagy hanggal vonulni kezdtek.

Gömböt formáztak, majd hosszan elnyúltak a levegőben, aztán szétváltak, majd egymásnak rohantak, de nem tettek kárt a másokban, csak bizonyára eszükbe ju-tott valami, és végül el kezdték felcsörlőzni az Iván nagyságú lelógó építményt. Szó nélkül dolgoztak, és miután a felettük lévő fa lombjai közé felhúzták a fész-küket, el is tűntek.

Ivánnak és az édesanyjának annyira égett a füle és a homloka, hogy a leg-szívesebben megvakarták volna, de tudták, hogy ezt nem szabad, mert akkor még rosszabb lenne.

Végre kiértek a bokorból a tisztásra. Ez a kicsi kerek rét már ránézésre is külön-leges. És nem csak azért, mert a fák fordítva nőttek benne, de még a közepén lévő kicsi tó is a fejük felett van. Ahogy elmentek alatta, némelyik hullám el is érte Iván édesanyjának a haját.

Az átlátszó vízben Iván látta, hogy a halak, ha úszni akarnának, akkor bizony leesnének a földre, és megfulladnának a levegőn. Ezért aztán a tó fenekén mász-tak. Mindegyikük kezeket növesztett magának, és azzal kapaszkodott a nád tövébe, no meg a hínár aljába. A hátuk közepén lévő uszonyuk helyén pedig

propeller uszonyt növesztettek, és ezzel tartják meg magukat, ha nincs mibe kapaszkodniuk a tó fenekén.

Iván és az édesanyja a különleges fákat kerülgette. Nem volt könnyű, mert a fái ágai a földből bújnak ki, és tele voltak levéllel. Némelyikben Iván meg-megbotlott, és csak azért nem esett el, mert az édesanyja fogta a kezét.

Felettük, a fák törzsén barnás-fekete és fehér gyökereket lehetett látni. Madarak voltak rajta, de milyen furcsa, a fészkek átlátszóak. Olyan, mintha üveg-szálakból készítették volna a szülők.

Éppen fölöttük is volt egy ilyen átlátszó fészkek, benne két madár. Megálltak egy percre, hogy jobban megnézzék. Van is min csodálkozniuk, hiszen a fészkekben a madárszülők üldögéltek, és a három, már repülni tudó fiókájuk hordta nekik az enni és innivalót.

Nem volt idő a nézelődésre, hiszen a nap egyre lejjebb ment, ezért tovább siettek. Iván meg akarta vakarni a fülét és a homlokát, no meg a vállát, de az édesanyja nem engedte.

Tudták, hogy merre kellett menniük, hiszen az ösvény mutatta az utat. Léptek egyet, és a kitaposott út is ment előttük. Így haladtak egyre gyorsabban, sokszor még futásnak is eredtek.

Hirtelen fekete felhő takarta el a napot. Megijedtek, mert nagyokat villámlott. Egy pillanatra megálltak, amikor egy hosszú cakkos villám éppen előttük csapott bele a földbe. A légnyomás a magasba repítette őket, és a következő másodpercben a sötétben értek földet. Nagyon megütötték magukat.

– Iván! – szólt az édesanyja a kisfiához. – Jól vagy? Megütötted valahol? – kérdezte fájdalmas hangon.

Iván nem felelt. Felült. Nem fájt semmije, de már elege volt ebből az egészből.

Közben, amilyen gyorsan besötétedett, annyira hirtelen ki is világosodott. A sötét felhő eltűnt. Felálltak. Keresni kezdték az ösvényt, de nem találták. Körbejárták a különleges kerek rétet, de sehol nem mutatta kitaposott rész az utat. A fejük felett lévő tóban a halak a tó fenekén mászkáltak, a szél enyhén lengette a fák gyökérzetét.

– Jaj! – sóhajtozott Iván édesanyja. – Nem létezik, hogy nincs itt valahol az a fránya ösvény!

– Nem mutathatom meg, mert nincs rajtatok a jel! – szólalt meg valaki közvetlenül előttük.

Amint azt keresték, hogy ki beszélt hozzájuk, egy nagy, kifeszített pókhálót láttak meg maguk előtt, aminek a közepén egy hatalmas keresztes pók ült.

– De igen, itt van rajtunk! – vitatkoztak vele. – Ha tudsz olvasni, akkor láthatod, hogy a bolhák királyához megyünk! – mondták.

– Igen ám, de az a jel csak a réten volt érvényes! Ha nincs újabb jelek, akkor örökre itt kell maradnotok a fordított réten! – válaszolta flegmán a pók, és közben változatlanul a hálóját feszítette.

– És ki adná a jelet? – kérdezte az édesanya.

– Természetesen én, és a hátatok közepére. Ha tehát kell a jel, akkor vegyétek le a felsőtöket, és forduljatok meg.

Iván édesanyja így is tett. Érezte, ahogy felmászik rá a keresztes pók és egy nagyot harap pontosan a háta közepébe. A fájdalomtól könny szökött a szemébe.

– És most te jössz Iván! – mondta neki a ronda rovar, de bizony a kisfiú nem vette le a pólóját.

– Nem! Nem akarom! – kiabálta.

– Iván, kisfiam! – kérlelte az anyukája. – Nem fáj annyira, és így legalább megtudjuk, hogyan kell végleg elküldeni a földhöz vágó manót!

– Nem! Akkor sem akarom! – kiabálta a kisfiú, és még hangosabban kezdett el visítani, pedig a közelében sem volt a pók.

És aztán most is az történt, ami várható volt. A földhöz vágó manó ismét belebújt, és leterítette a füves talajra. Mérgében beleverte a fejét a földből kiálló faágba, de ezzel sem törődött. Amint földhöz vágta magát akkorát koppant, hogy máskor már nagy sírás lett volna a következménye, de most egyáltalán nem foglalkozott vele.

Az édesanyja kereste a táskájában a vizes palackot, hogy kiűzze a kisfiúból azt a fránya manót, de bizony az már nem volt meg. Amikor a darazsakkal hadakozott, és a bokorban lévő ágak elvették tőle, bizonyára elfelejtették visszaadni. Pedig a kicsi és fényes tükrös púderdobozon kívül tisztességesen visszaszolgáltattak mindent, csak éppen a vizes palackról feledkeztek el ők is, és Iván édesanyja is.

Már teljesen kiforgatta a táska tartalmát. Turkált benne, de hiába, nem találta, miközben Iván a földön őrjöngött, és azt kiabálta, hogy:

– Nem akarom!

Végül az édesanyja kiöntötte a táska tartalmát a fűre, és akkor szembesült vele, hogy egy korty vizük sincs.

– Iván, Iván! – kérlelte a kisfiát, de az se nem hallott, se nem látott, csak egyfolytában a földhöz verte magát és kiabált.

Akkor az édesanyja kétségbeesésében simogatni kezdte a vele szemben elenségesen viselkedő kisfiát, és hirtelen könny szökött a szemébe. Olyan hangosan kezdett el sírni, hogy a fordítva nőtt fák teljesen elfeküdtek, a halak pedig lekapcsolták a propellerüket. Olyan sűrűn hullottak a szeméből a könnycseppek, hogy már egy kicsi tavacska lett belőlük.

Nézte az ő szeretett gyermekét, és arra gondolt, hogy mit csinált vele ez a ron-

da manó, hogy ennyire csúnyán viselkedik az édesanyjával. És amikor erre gondolt, akkor még jobban sírnia kellett. Most már záporozott a könny a szemeiből.

Miközben simogatta a kislány hátát, a könnyei eláztatták Iván ruháját, majd a haját, sőt, még a cipőjét is, és a tóban a halaknak leesett a kezük, és lepottyantak a földre. Az elfekvő fák gyökerei belebújtak a földbe, az ágak pedig kiszabadulva nyúltak az ég felé. És akkor Iván hirtelen elhallgatott, és csodálkozó szemekkel ült fel. Nézte az anyukája síró arcát, és azonnal ugrott a nyakába.

– Anyukám, anyukám! – mondta, és ő is sírni kezdett.

Most már mind a ketten szeméből folyt a könny, egyenesen a rét közepére, és bele a tóba. Mert, hogy el ne felejtsem mondani, közben a tó is lejött az égboltról, és visszakerült a rendes helyére.

Az édesanya és a kislány most már örömben sírtak. De nem nagyon, csak egy kicsit. És akkor megszólalt a közelükben egy hang.

– Elment! Örökre elment a földhöz vágó manó!

Ők ketten is hallották ezt, de most nem ezzel foglalkoztak. Az édesanya az ő kislányával, akit nagyon szeret, Iván pedig az ő anyukájával, akit sírni látott az előbb, pedig a világon a legjobban őt szereti. Végül felfigyeltek a hangra.

– Ki az, és honnan tudja? – kérdezték.

– Tisztelem! – hajolt meg előttük a bolhák királya, akinek a fején ott volt a királyság koronája, amelyen a híres bolhaelődök kicsi szobra díszelgett. – Én vagyok az, akihez indultak. Hát, megérkeztek, és a manót is sikeresen elküldték. Ezután már soha nem fog visszatérni. Menjenek haza békével! – mondta, és belefújta a bolhasípjába.

Egy nagy, vízszintesen úszó pókháló repült feléjük. Felültek rá, és alig számoltak háromig, máris otthon voltak. Még szerencse, mert bizony a nap is kezdett már nyugovóra térni.

Ettől a naptól kezdve még a földhöz vágó manó nevét sem ejtették ki a szájukon, nehogy eszébe jusson meglátogatni őket. Bár, szerintem Iván és az édesanyja nagyon jól tudják, milyen is ő, ezért soha többé nem engedik a közelükbe.

A tanulékony csónak

Volt egyszer egy csónak. Ez a csónak a Balaton vizén töltötte az idejét és folyton elégedetlen volt. Hogy mivel? Általában mindennel, de legfőképpen az emberekkel.

Történt egyszer, hogy találkozott a három testvér és jó barát családjával. Iván, Hanna és a kis Szonja szülei ugyanis elhatározták, hogy vesznek egy csónakot, amivel majd a part közelében csónakáznak.

A mi csónakunk is ott várakozott az eladásra várók között, és szorgalmasan könyörgött minden elődjéhez, akik már a túlvilágon voltak, hogy segítsék hozzá, hogy őt vásárolja meg valaki.

Azon a napon a három gyermek és a szülei tértek be a csónakvásárra. Ezen a helyen használt és javított úszóalkalmatosságokat árusítottak, de ezt a mi csónakunk egyáltalán nem szégyellte, mert meggyőződése volt, hogy nincs nála szebb hajó a tó vizén.

Amint meglátja, hogy közeledik a három gyermek és a szülők, azonnal himbálni kezdi magát. Először csak egy kicsikét, de amikor éppen el akarnak mellette menni, akkor már jobban csapkodja a vizet, nagy hullámokat csinálva, ami a saját nyelvén annyit jelent:

– Engem vegyetek meg! Nem látjátok, mennyire szép vagyok? Hát nincs szemetek? Nehogy tovább menjetek már, azt a kutya fáját! – csapkodja a vizet olyannyira, hogy a hullámok megmozgatják a többi sorban kikötött csónakot is.

Azok elnézően bólogatnak a csónak felé. Tudják, hogy a csónakunknak sajnos rossz a természete, ez pedig komolyan megnehezíti az eladását. Most is akkora hullámokat ver, hogy átcsap az oldalán.

– Jó kis csónak ez, csak ki kell merni belőle a vizet! – mondja az eladó, amikor megállnak előtte. – Ha nagyon nagy a hullám, akkor előfordulhat, hogy víz kerül bele.

Iván, Hanna és a kis Szonja megállnak a csónak előtt. Látják az igyekezetét, de nem értik, hogy mit mond. A netdobozka ugyan most is náluk van, de meg sem gondolják, hogy a zöld színű hajó beszél hozzájuk. Ő pedig csak mondja és mondja megállás nélkül.

– Na, végre, hogy megálltatok! Látom rajtatok, hogy rossz gyerekek vagytok, de ne aggódjatok, majd én megtanítalak benneteket rendesen viselkedni, azt a kutya fáját!

Iván közben felvesz a földről egy kicsi kavicsot és beledobja a csónakba. Az abban összegyűlt víz csobban egyet, amikor a kő belecsapódik.

– Na, ugye megmondtam! Még meg sem vettek, de már dobálnak!

A szülők továbblépnek.

– Ne menjetek tovább! Megállni! Emberek, vissza! – kiáltozza, de amiből a gyerekek és a szüleik csak a Balaton vizének a hullámverését hallják, ahogy a hajó oldalának ütközik.

Ezen persze elcsodálkoznak, hiszen egyébként a víz felülete teljesen sima, még egy icipici hullám sincs rajta, és a nap is szép melegen süt. A zöld csónak körül ellenben szinte forr a levegő és a víz.

Miután az eladó látja, hogy Iván, Hanna és a kis Szonja szüleinek tetszik a zöld csónak, gyorsan beleugrik, és el kezdi kimerni a vizet az aljából.

– Ne ugrálj már te bolond! Ezeknek az embereknek tetszel, lehet, hogy elvisznek!
– suttogja.

A csónak megérti. Azonnal megnyugszik, és minden idegszálával a családot figyeli.

– Egy, kettő, három – számolja meg a gyerekeket. – Négy, öt, hat, hét – teszi hozzá a szülőket is. – Tehát heten vannak. Remélem, nem akarnak egyszerre belém ülni, mert akkor végem!

A szülők, mintha olvasnának a gondolataiban, ők is számolni kezdenek.

– Elöl az orrban egy, az evezőnél egy, a másik középső padon kettő, és a farban is legfeljebb kettő személy fér el – mondják.

És miután az eladó kimerte belőle a vizet, a szülők megkérdezik a három jó barátot.

– Na, megvegyük gyerekek?

Szonja közelebb megy a csónak elejéhez. Ha előrehajol, éppen eléri az orrát. Megsimogatja.

– Szeretnéd? – kérdezi tőle.

A csónak nagy billegésbe kezd, aminek az lesz a következménye, hogy ismét belefolyik egy kevés víz.

– Te, te buta lányka! – szól neki vissza. – Hát mit gondolsz, miért verem itt magam annyira? Egyébként meg nem is nálad van a pénz, csak eljátszod itt nekem, mintha bármi is tőled függne.

Szonja nem érti, mit mond neki a zöld csónak, csak azt látja, hogy himbálja magát, ezért azt gondolja, hogy azt akarja közölni, „igen, szeretném!”

Visszanéz a két testvére és egyszerre mondják ki jó hangosan:

– Igen! Jaj de jó! Csónakázni fogunk!

Hát így történt, hogy azon a bizonyos napon Iván, Hanna és a kicsi Szonja a szüleikkel együtt hazavihették a csónakot. Rá is tették azonnal a vízre, és közben többször megsimogatták. A kis Szonja még becézgette is.

– Szia, zöldecske! – mondta neki. – Ugye milyen jó lesz, ha csónakázunk veled?

Meg is beszéltek, hogy a délutáni alvás után a két apa kiviszi őket a bóján túlra. Persze, hogy alig tudtak elaludni a nagy izgalomtól.

Amint az ebéd után lefeküdtek, gyorsan becsukták a szemüket, hogy hamar elteljen az idő, és felkelhessenek. Hanna próbálkozott volna egy kicsikét beszélgetni, de miután a két testvére nem válaszolt, így ő is gyorsan elaludt.

Iván édesanyja másfél óra elteltével óvatosan nyitotta ki a szoba ajtaját, de a három jó barát egyszerre ült fel, mint ha nem is most ébredtek volna. Azon nyomban ki is ugrottak az ágyból.

– Megyünk csónakázni! – kiáltották, és rohantak ki a házból a Balaton felé.

Az apukák látták, hogy nincs az a kincs, amivel vissza lehetne őket tartani, így hát ők is elindultak.

A csónaknak különleges érzéke van. Nemcsak ennek a zöldnek, de általában mindegyiknek. Ezt a különleges érzéket azonban nem beleépítik, hanem az első utazás során, amikor ember ül benne, akkor töltődik fel vele, és szerzi meg ezt a különleges képességet. Ennek köszönhetően mindig megérzi, hogy mikor mit akarnak vele csinálni. Így történhetett meg valamikor régen – nem ezzel a zölddel, hanem egy másik csónakkal –, hogy hiába volt kikötve két helyen is, elszabadult. Képzelmek, milyen nagy ügyesség és erő kellett ahhoz, hogy a hátulján és az elején lévő láncot, no meg a lakatot is levegye magáról. És ezt azért tette, mert megérezte, hogy fel akarják darabolni. Úgy döntött, ha már nem javítják meg, akkor inkább elmegy meghalni a Balaton mélységébe. Így is történt.

Csak sok év múlva szedték ki az iszapba belesüllyedt hajótestet, amiben a kimentés során az egyik csónaktestvér megtalálta az oldalára írt üzenetet. Kagylók és csigák rajzolták ki a betűket, ők segítettek megírni a végakaratát. Nem is engedték, hogy kivigyék a partra. Addig- addig ügyeskedtek, hogy amikor beköszöntött az éjszaka, a kiemelt csónakot ismét beleborították a Balatonba. Azóta is ott alussza örök álmát.

Ezt csak azért meséltem el, hogy tudjátok, a mi csónakunk is megérzi, ha vele terveznek valamit. Most is ez történt.

– Ni csak, ezek ki akarnak velem evezni! – mondja, és megnézi magát a tó víztükrében. – Ugyan már! Így még sem mehetek! – méltatlankodik, és meghimbálja magát, hogy jobban láthassa az elejét és a farát, de közben víz folyik be az oldalán. – Jaj, megrepedt rajtam a festék, és foltos is a hátamon! – csapkodtatja magát a hullámokkal. – Szó sem lehet róla, hogy ilyen állapotomban kihajózzanak velem! – jelenti ki, és annyira meghimbálja magát, hogy most már félig lesz vízzel.

Lenyomja az orrát, hogy az összes befolyt víz odagyűljön, majd hirtelen a hátsó részével is ugyanezt teszi. A nagy súly miatt most az egész vége a víz alá kerül, csak az orra látszik ki. Naná! Tudja ő, hogyan kell ezt csinálnia! Így tud lélegezni, és csak a másik vége ázik egy kicsikét, de az talán nem is baj, nyugtatja magát. Nagyot nevet, amikor meglátja a három gyermek és az apák szomorú arcát.

– Majd akkor csónakáztok, ha azt én is jónak találom – mondja –, de az nem most van! Egyébként is, a nagy utazás után talán hagyni kellene engem pihenni egy kicsit. Ez jár. Nem elég, hogy az autó mögött fújattam magam a széllel, és máris munkára fognak? Majd megtanuljátok a rendet ti is, mint az előző gazdám!

Próbálná billegtetni magát, de már nehezen megy, hiszen a testének több mint fele a víz alatt van.

A három gyermek megfogja az édesapjuk kezét. Tőlük várnak valami biztatót, de erre ők sem tudnak mit mondani.

– Majd megnézetjük! Lehet, hogy lyukas csónakot vettünk! – mondja Iván apukája, és szomorúan mennek el a frissen vásárolt csónaktól.

Szembe jön velük a szomszéd bácsi.

– Látom, elsüllyedt a zöld szerzemény, de ne búslakodjatok gyerekek, mert itt van az enyém! – mondja, és ezzel egy kulcsot ad oda az apáknak. – Nem annyira szép ugyan, mint a tiétek – teszi hozzá –, de víz az biztosan nem megy bele. Nyugodt, megbízható, gyermeket és felnőttet egyaránt szerető öreg hajó ez – mutat a megbarnult, régi festésű csónakra.

Iván, Hanna és Szonja arcáról azon nyomban eltűnik a szomorúság, és sietve

ülnek bele a szomszéd bácsi hajójába. A szülők eveznek, a gyerekek pedig nézik a sikló fejét, aki a vízből kiemelkedve köszönt nekik.

Jó messzire beveznek. Bátran megtehetik, mert mindegyikük jól tud úszni, és emellett úszómellény is van rajtuk.

Kint a vízen, nagyon távol a parttól, annyira, de annyira csend van, hogy a saját hangjuk is furcsán hangzik.

– Énekeljünk! – találja ki Hanna.

– „Nincs egy felhő sem az égen, de mégis süss fel nap, fényes nap, mert kerted alatt a ludaim megfagynak!” – éneklük.

És a már egyre lejjebb ereszkedő nap hirtelen erős sugarakat küld felénk. Szinte égeti a vállukat és a hátukat. A víz felszíne is életre kell. Kicsi, ezüstszerű halacsok ugrálnak ki belőle csoportban, és köszöntik az aranysárga napsugarakat. A két felnőtt és a három jó barát tapsolni kezd örömeiben, és nem győzik egymásnak mutogatni a Balatonban, és a Balatonon történő eseményeket.

Sirályok jelennek meg fölöttük. Alacsonyan repülnek. Látszik, halakra vadásznak. A kicsi ezüstös testűek is tudják ezt, mert amikor lecsapnak rájuk, ők nevetve tovább úsznak.

A csónakázók nagyon jól érzik magukat, de miután a nap sugarai már éppen súrolják a fák tetejét, ezért megfordulnak, és a part felé eveznek. Iván, Hanna és a kis Szonja tapogatja, simogatja az öreg barna csónakot. Tudja ő, hogy hogyan kell viselkednie. Ha a víz felszínét meg-megborzolja egy eltévedt szellőcske, és az hullámot vet, azonnal felkészül rá, és szembe száll vele. A csónak meg sem moccan. A benne ülők is csak annyit éreznek az egészről, hogy óvatosan felemelkedik, majd visszasüllyed. Így aztán nem is az öreg hajóval foglalkoznak, hanem azzal, amit a Balaton vizében látnak.

A parton aztán elbúcsúznak tőle. Iván, Hanna és a kis Szonja még utoljára végigsimítja a csónak arcát, és amikor elmennek a saját zöldjük mellett, még visszanéznek az öregre, és intenek neki.

– Szia! Köszönjük! – mondják egyszerre, anélkül, hogy összebeszéltek volna.

A rossz természetű zöld csónak mindezt látja.

És amikor az öreg barna csónakot kikötik és elmondja a társainak, hogy hol, merre jártak és mit tapasztalt, ő úgy tesz, mint akit ez egyáltalán nem érdekel, de azért a füle el nem mulasztott volna egyetlen mondatot sem. A beszámoló végén elgondolkozik, és felteszi magának a kérdést:

– Lehet, hogy holnap is a másikkal fognak kievezni? És akkor mi végre vagyok én? Mi az én dolgom? Mire születtem, ha nem csónakázhatnak velem?

Nézegeti az öreg barnát. Kora délután még nevetett rajta és lenézte a

színe, az öregsége és a viselkedése miatt. Most már egészen máshogy látja. Elszégyelli magát.

Éjszaka a szúnyogok és a harcsák nagyot csodálkoztak, de nem nagyobbat, mint a három jó barát és testvér másnap reggel. Az éjszakai bogarak és halak azért csodálkoztak, mert láttak egy csónakot, aki addig himbálta magát, amíg ki nem öntötte az összes vizet, ami benne volt, a gyerekek pedig azért, mert reggel meglátták a szép, tiszta és nyugodt csónakjukat, aki arra várt, hogy beleüljenek.

Na, több sem kellett nekik. Most az anyukákkal eveznek ki. Volt is nagy nevetés, hiszen nekik még nehezen megy a lapát kezelése, de a csónak figyelmes, és segít. Mindig egyenesben tartja magát, és csak akkor úszik kicsit gyorsabban, ha látja, hogy nagyon erőlködnek. Arra pedig különösen figyel, hogy még véletlenül se himbálózzon.

Amikor aztán visszatérnek és kikötnek, neki is megköszönik a csónakázást a gyerekek. Ekkor érti meg igazából az öreg barnát. Ahogy Iván barátsággal megütögeti, Hanna megfogja az oldalát, a kicsi Szonja pedig megsimogatja, a gerince bemelegedik, és amikor a gyerekek egyszerre visszanéznek és boldog arccal köszönetet mondanak, akkor már nem tudja a könnyeit visszatartani. Úgy sír, ahogy talán még soha.

Ilyen nagy örömben még nem volt része. A csónak könnyei belefolytak a Balatonba, de azért valamennyi a csónaktestbe is kerül.

– Na, tessék, már meg megint merhetek és száríthatom magam! – mondja boldog hüppögéssel.

A többi kikötött csónak pedig megértően bólogat. A szomszéd bácsi, akié a barna öreg csónak, éppen arra megy. Megáll. Látja, hogy a zöld meregeti ki magából a csónak könnyeket, a többiek pedig bólogatnak, pedig a víz tükörsima, meg sem moccan.

– Tudtam én! – mondja csendben az orra alatt. – Tanulékony csónak ez. Igaz öreg? – néz a barna csónakja felé, és kacsint egyet a jobb szemével.

A mókus, akinek szárnya nőtt

Történt egyszer, hogy a három testvér és jó barát, akikről általában a meséim szólnak, észrevették, hogy az udvarban, a legmagasabb fán mókus ugrott egyik ágról a másikra. El is határozták azon nyomban, hogy megszelídítik a kicsi állatot. Megfigyelték, hogy először felmászik a fa legmagasabb ágára, majd onnan veti le magát a következőre.

Összedugták hát a fejüket, és az összegyűjtött pénzükből mogyorót vettek, és este kitették az udvari asztalra. Azt gondolták, hogy ezzel a finom eleséggel édesgetik majd magukhoz a fenyőfák akrobatáit. Egy tálcát tettek az asztalra, és abban elterítették két marék mogyorót.

Másnap reggel siettek megnézni, vajon ettek-e belőle a mókusok, de nagy szomorúságukra, minden ugyanúgy volt, mint ahogy azt az este hagyták.

– Na, nem baj – mondták –, majd holnap!

De sajnos másnap is ugyanazt tapasztalták, mint az előző napon.

És ez így ment egészen két hétig. Iván, Hanna és a kis Szonja is kitartó volt. Minden este elrendezték a mogyorót a tálcán, és ha netán eső esett, akkor sietve letakarták. Kétszer fordult elő, hogy éjszaka megázott a mogyoró, de azt kidobták, és újat raktak a helyébe. Két hét után az egyik reggel nem akartak hinni a szemüknek. A kitett mogyoró kibelevve, szanaszéjjel hevert.

– Iván! – kiabált Hanna.

– Iván, Iván! – futott a kisfiúhoz be a házba Szonja. – Gyere!

És egy perc sem telt el, és már mind a hárman az asztalt és a környékét nézték.

– Jaj de jó, jaj de jó! – ugrándoztak. – Ide jöttek és ettek belőle!

Estére ismét feltöltötték a tálcát, de másnap reggel hiába mentek megnézni, hogy elfogyott-e a mogyoró, mert az bizony most érintetlen volt. Legfeljebb porosabb lett, de nem kevesebb. Kicsit bánatosak lettek, de aztán Hanna kitalálta, hogy bizonyára elrontották a hasukat a fürge fára mászók, és most szobafogságban vannak.

– Igen, de mitől? – tette fel a kérdést Iván.

– Talán rossz volt a mogyoró ... – fejezte be aggódva Szonja.

Erre aztán azon nyomban útra keltek, és elindultak a piacra. Ott megláttak egy nagyon öreg, jóságos arcú néni.

– Néni kérem! – szólította meg Hanna, miután szépen köszöntötte. – Tetszik tudni segíteni nekünk?

– Hát az attól függ, kislányom! – válaszolt mosolygó arccal a néni.

– A mókusoknak szeretnék finom eledelt venni! – szólt közbe Iván.

– Nekik való van nekem is! – mondta a néni, és kimérte a mogyorót.

– Csak aztán vigyázzatok, nehogy szárnya nőjön annak a mókusnak! – mondta nevetve, és megsimogatta Hanna haját.

Most aztán már nagy bizakodással mentek haza és készítették ki a mókus eleséget a tálcára. Csak az nem fért a fejükbe, hogy mit akarhatott azzal a szárnyal mondani a jóságos arcú néni, de ezt már abban a pillanatban elfelejtették, amikor másnap ismét minden mogyoró eltűnt a tálcáról, és csak a kibelezett héj hevert az asztal körül elszórva.

És ez így ment egy héten át, amikor elhatározták, hogy meglesik a mókust, és így próbálnak a közelébe férkőzni. Az elhatározást tett követte. Másnap reggel fél ötre állították be az órát, hogy felébressze őket.

Másnap a csörgésre mind a hárman fel is ébredtek. Kinéztek az ablakon, és miután még alig világosodott, azt gondolták, egy szemhunyásnyit visszaalszanak. Na, mondanom sem kell, hogy reggel volt, mire felébredtek. Akkorra pedig már sem a mogyoró, se a mókusok nem voltak sehol.

– Na, majd holnap! – mondták.

Így is történt. Most is mind a hárman felkeltek időben. Odakint már világosodott. Hanna elment pisilni. Véletlenül bezárta maga mögött az ajtót, aztán ráült a vécére, és elaludt.

Iván és Szonja hiába várta vissza, Hanna nem jött. Végül halkan, hogy a szülők fel ne ébredjenek, odamentek a fürdőszoba ajtajához, és suttogva beszéltek.

– Hanna! Itt vagy? – kérdezték, de nem azért, mert nem voltak biztosak benne, hiszen azt mondta, hogy oda megy, és ráadásul a villany is világított bent.

A testvérük nem felelt.

Elég az hozzá, hogy miután kiderült, hogy véletlenül magára zárta az ajtót, ijedtségükben felébresztették a szülőket. Mondanom sem kell, hogy ebből a napból sem lett mókuslesés. Sőt a következőkből sem, mert szoros ellenőrzés alatt voltak. De nem olyan fából faragták a testvéreket, hogy ha valamit elhatároznak, azt ne csinálnák meg! Alighogy lanyhult a szülők figyelme, máris szótték a hajnalra szóló terveket. Annál is inkább, mert a mogyoró, amit a nénitől vettek, már fogytán volt.

Végül szerencsájük lett. A szülőknek megesett rajtuk a szívük, és megengedték nekik a mókus lest.

Már este sem akartak elaludni, mert úgy gondolták, hogy kibírják reggelig. Nem bíztak semmiben.

– Most majd az óra fog elromolni! – szólalt meg vészmadárként Hanna, ezért aztán éjfélig beszélgettek.

Egyszer felkapcsolták a villanyt, aztán meg le. Nyomkodták a játékokat, így keltettek különböző zajokat. Utána egy kicsit párnacsatáztak, majd kártyáztak, meg beöltöztek egymás ruhájába. Végül észre sem vették, és a padlón fekvé elaludtak.

Itt ébredtek fel az óra hangjára. A kevés alvás után először azt sem tudták, hol vannak, de aztán eszükbe jutott a mókusidomítás, és iszkiri, rohantak az udvar felé.

Óvatosan nyitották ki az ajtót. A nap sugarai már megvilágították az égboltot, és ettől reggeli áttetsző fényesség volt. Az asztalon ott volt a sok fehér hasú mókus.

– Ezek olyan mások! – suttogta Iván Szonjának.

Ezt ő is látta, sőt, Hanna még a szemét is jól megdörzsölte, mert még annak sem akart hinni. Másmilyen volt a farkuk és a színük, csak a hasuk volt olyan fehér, mint amilyen mókust ők láttak. És akkor az egyik asztalon lakmározó fel-emelte a fejét, és szembe nézett velük. A három testvérnek megszólalni sem volt ideje, mert abban a pillanatban az egész csapat felszállt. Nem repültek messze, csak a második fa tetejére, és itt letelepedtek.

– Szárnya nőtt a mókusnak! – mondták suttogva egymásnak.

És akkor a szülők, akik eddig csendben figyelték őket, hangos nevetéssel ölelték őket magukhoz.

– Igen, de úgy nőtt szárnya, hogy nem mókus lett belőle! – mondták nekik, és megmutatták a szemtelen szarkákat a második fa tetején, akik hangos cserregéssel köszönték meg a naponta kirakott eleséget.

Azóta Iván, Hanna és a kis Szonja csak messziről nézegeti a mókusokat, és ha látnak egyet, akkor nevetve mutatják:

– Nézd! Szárnya nőtt a mókusnak!

A bicikli varázslat

A három jó barát és testvér, akik mindig mindenhová együtt mennek és a sok izgalmas történetben közösen vesznek részt, sokszor játszottak a közeli parkban, és valahányszor csak találkoztak egy kerékpározó gyermekkel, mindig nagy sóhaj tör fel belőlük.

Vajon miért? Hát gondolhatjátok! Úgy bizony! Mert ők is nagyon szeretnék, ha lenne biciklijük. Ültek már ők kerékpáron az édesapjuk mögött a gyermekülésben, de az közel sem olyan, mint amikor ők maguk kormányoznak és tekernek.

Észrevették ezeket a nagy sóhajtozásokat a szülők is, és a következő születésnapjukra, ami ugyan nem egy napra esett, hiszen Iván egy nappal hamarabb született, mint az unokatestvére, Hanna, Szonja pedig másfél évvel volt fiatalabb a két másik kettőnél, de hát tudjátok milyenek az anyukák és az apukák? Ha ők egyszer elhatározzák, hogy úgy legyen, akkor úgy is lesz. Hát így esett, hogy azon a bizonyos napon, amint reggel kilépnek az udvarra, szemben találják magukat a három bicikkel. Az egyik lila, a másik rózsaszínű, a harmadik pedig piros. A három jó barátnak eszébe sem jut, hogy esetleg nem is az övéké. Rohannak a kerékpárokhoz és máris tologatni kezdi ki-ki a sajátját. Mert azt ugye mondanom sem kell, hogy Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, a pirosat pedig Szonja fogja meg, és nagyon úgy látszik, hogy el sem eresztik.

Igen ám, de meg is kell, hogy tanuljanak biciklizni, és azt most inkább nem mesélem el, hogy az miként történik, azt viszont igen, hogy bizony nagyon sokáig

kell őket győzködni, hogy engedjék el végre a kormányt, mert senki nem akarja elvenni tőlük a kerékpárjukat, csak megfelelően be kellene állítani.

Utána pedig gyakorolniuk kell az egyensúlyozást, a kormányzást és a fékezés módját. De nem azért hívják a három testvért a környék legkülönlegesebb gyerekeinek, hogy ez kifogjon rajtuk, de nem ám! A szülők nagyon hamar megengedik nekik, hogy a játszótér melletti parkban biciklizzenek.

Azon a különleges napon, amiről a mesém szól, szép nyárvégi napfényes idő van. A parkban a három jó barát felugrik a nyeregbe, és azonnal tekerni kezd. Először körbe- körbemennek, majd egyenesen.

Iván miközben az utat nézi az első kereket is figyeli, és képzeljétek el, egyszer csak megváltozik előtte az út. Olyan hirtelen kezd el emelkedni, hogy alig tudja a pedált lenyomni, és a nagy erőlködéstől teljesen megizzad a homloka, és a levegőt is nehezen veszi. Felnéz, hogy hol lehet az emelkedő vége, de még nem látja. Arra gondol, talán jobb lenne, ha leszállna róla és tolná, de nem lány ő, veti el az ötletét, és még jobban nekiveselkedik az emelkedőnek.

A mellette kerekező Hanna szintén az utat figyeli. Látja, hogy előtte egy néni megy a fekete göndör szőrű kutyájával. Közben a tekintete az első kerékre téved, és képzeljétek el, hogy abban a pillanatban tele lesz előtte az út kutyákkal. Nem ugatnak és még csak nem is ugrálnak, egyszerűen csak ülnek, vagy állnak előtte.

Hannának nincs mit tennie, el kezdi kikerülni a különböző színű nyakörves állatokat. Először jobbra kanyarodik, mert éppen előtte van egy nagy fehér, de máris balra fordítja a kormányt, mert különben neki ment volna egy kicsi barnának. Azonban most sem tud sokáig haladni, mert két apró pincsi állja az útját. Gyorsan ráfékez, és így kerüli ki őket.

Felnéz a távolba, és ameddig csak ellát, végestelen-végig kutyák várják, hogy kikerülje őket. Olyan, mintha akarattal mutatnák neki az ügyességi pályát, de néha váratlanul is ott terem előtte valamelyik.

Hol lehetnek a testvérei, jut az eszébe, de nem mer oldalra nézni, ami egyáltalán nem csoda, hiszen megállás nélkül kanyarodnia kell, majd kikerülnie, aztán fékeznie, és ismét kanyar következik. Elhatározza, hogy végigmegy az akadálypályán. Egyébként sem tudna leugrani a kerékpárról, mert félő, hogy akkor kutyára lépne. Még élvezi is egy kicsit ezt az egészet. Milyen jó, hogy az édesapja megtanította kanyarodni, gondolná, ha volna rá ideje, de most nincs, mert ismét itt van előtte egy hatalmas nagyfejű, de barátságos arcú kutya. Gyorsan kikerüli, hogy aztán máris elhúzzon a következő útjába kerülő mellett.

A kicsi Szonjának a biciklije is kisebb, mint a testvéreié, de neki ez pontosan megfelel. Amikor elindulnak, egy apró mélyedésbe gurul bele a kereke. Jaj de jó, kiáltana fel, de nem teszi, mert a zökkenőnél az ő szeme is az első kerékre téved,

és a kerékpár azon nyomban, mint a szélvész, olyan nagy sebességgel kezd el gurulni egy olyan lejtőn, amin nincs megállás.

Próbál fékezni, de sajnos csak egy kicsit lassul le a bicikli. Erősen szorítja a kormányt. A nagy gyorsaság miatt könnyes lesz a szeme és vékony patakokban folyik le az arcán, de nem törli meg, mert a kormányt fogja olyan erővel, hogy teljesen elfehérednek az ujjai.

– Apa! – kiáltaná, ha kijönne egy kicsi hang is a torkán, de legfeljebb csak a sutogását lehet hallani.

És a bicikli egyre gyorsabban és gyorsabban rohan lefelé a lejtőn, aminek nincs vége. Hiába mereszi a távolba a szemét, hogy mikor ér már le a lejtő aljába, mert az még nem látszik.

Arra, hogy leugorjon a kerékpárról nem is gondolhat, hiszen akkor annyira összetörné magát, hogy talán azonnal a kórházba is kellene vele rohanni. Így hát nincs mit tennie, még jobban szorítja a kormányt, és annyira fékez, amennyire csak tud. Mind a két markával behúzza a fékkart, a bicikli mégis tovább gurul a lejtőn, bár, mintha egy kicsit lelassult volna, veszi észre, és oldalra néz. A szemével Ivánt és Hannát keresi. Látja ám, hogy Iván előrehajolva erősen nyomja a pedált, és annyira erőlködik, hogy a pólója már csurom vizes az izzadságtól, míg Hanna ügyesen kanyarodik hol jobbra, majd balra, aztán ismét jobbra, majd ismét balra.

Nincs ideje azonban sokáig nézelődni, mert a saját kerékpárja ismét nekilődül. Átfut az agyán, hogy miként lehetséges az, hogy sem Iván, sem pedig Hanna nincs a lejtőn, de ezt azonnal el is felejt, mert megint fékeznie kell.

Dudaszó hallatszik. Hanna édesapja nyomta meg az autó kürtjét, ezzel jelezve, hogy készülniük kell a hazatérésre.

Iván kerékpárja elől abban a szempillantásban eltűnt az emelkedő, Hanna elő oda lettek a kutyák, és már Szonja sem gurul tovább őrjítő sebességgel a lejtőn. Leszállnak a kerékpárjukról. Csendben, fáradtan mennek az autóhoz, majd hazafelé.

Este elmesélik egymásnak a biciklizésük történetét, amit csodálkozva hallgatnak végig. Másnap aztán már óvatosabban ülnek fel. Szépen kerekeznek körbe-körbe, majd egyenesen. Már-már azt gondolják, hogy a tegnapi történet talán nem is volt igaz, amikor hirtelen ismét elkezdődik. Igen ám, de most Hanna teker fölfelé, Szonja kerülgeti a kutyákat, és Iván az, aki lefelé robog a lejtőn. Most azonban ez az egész nem tartott olyan sokáig, mint az előző napon, és a kocsi kürtjének a hangja ismét megszünteti a varázslatot.

A gyerekek most nem annyira fáradtak, és még beszélgetnek is a Hanna apukájával. Este aztán ismét kicserélik a tapasztalataikat. Már nagyon várják a holnapot, amikor majd ismét felpattanhatnak a nyeregbe és kerekezhhetnek a parkban.

És eljött a másnap. Kitolják a biciklijüket. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt és Szonja a pirosat. Megtoltják és felugranak a nyeregbe. Tekerik a pedált, kanyarodnak. Hol lassabban, hol pedig gyorsabban haladnak. Hiába igyekeznek azonban ugyanazokat csinálni, amit az előző napokon, most nem történik semmi. Iván erősen és biztonságosan halad az egyenesben, míg Hanna nagyon jól kanyarodik és erősen tekeri a pedált, a kicsi Szonja pedig nagy gyorsasággal olyan ügyesen kanyarodik, hogy a járókelők megállnak és megcsodálják. És akkor el tudjátok-e képzelni, hogy hirtelen mi történik? Úgy bizony! Eltaláltatok. Iván a kutyákat kerülgeti, Hanna lefelé robog a lejtőn, a kicsi Szonja pedig iz-zadva, nehezen teker fel a nagy emelkedőn, de most már nem ijednek meg, mert tudják, ez csak addig tart, amíg meg nem jön az apukájuk.

Ma Iván édesapja autójának a dudája szünteti meg a varázslatot.

Hazafelé egymás szavába vágunk, annyi mondanivalójuk van. Otthon aztán elmondják a szülőknek is az elmúlt három nap történéseit. A szülők odahívják őket a biciklikhez, és így szólnak.

– Köszönjük nektek, hogy megtanítottátok biciklizni a gyermekeinket! Ti pedig, Iván, Hanna és Szonja, tudjátok meg, hogy a biciklivarázslat segítségével most már jól tudtok lefelé, vagy fölfelé kerekezni, és még a kerülgetés is könnyedén megy. Köszönjétek meg ti is a társatoknak, a bicikliteknek. Ők nem egyszerűen csak játékok, hanem a társaitok is. Ha figyelmesek vagytok, akkor sok kellemetlenségtől óvhatnak meg benneteket és még több örömben lesz részetek!

A három testvér és jó barát megilletődötten hallgatja a szülőket. Nagy büszkeség tölti el a szívüket, hogy lám, milyen különleges biciklit is kaptak ők a születésük napjára.

Az ökör és a pillangó

Egyszer volt, hol volt, hol meg nem, de azt biztosan állítom, hogy megtörtént. A százötven éves varjú mesélte nekem, amikor az egyik fagyos éjszakán szállást adtam neki a fészkerben, és akkor az én régen látott jó barátom sok mesét elmondott, ami közül az egyik ez a történet. Hogy rövidre fogjam, ezért belekezek.

Volt egy ökör. Nagytestű, szürke színű és nagy munkabírású volt. Szerették is a gazdái, nélküle bizonyára sokat kellett volna éhezniük, de ő mindennap keményen dolgozott. Vagy az eke elé fogták, vagy vizet hozattak vele, aztán az öntözőrendszer rúdjához kötötték és úgy húzta fel a vizet, hogy a kerti növényeket öntözze.

De csinált ő mást is. Ha kellett, akkor a nagy és erős patáival a földet döngölte, vagy éppen szekeret ráncigált ki a sár fogságából. Így élte a napjait. Időnként találkozott egy gyors röptű fecskével, aki nevetve kérdezte tőle, hogy miért annyira szomorú, de nem értette, miért lenne ő szomorú. Jó, az iskolában nem a legjobb tanulók közé tartozott, de azért azt tudta, hogy ő nem szomorú, csak éppen nincs minek örülnie. Tudta a dolgát. Csinálta, amit kell, aztán kész. Ez az élete, gondolta. De hiába is próbálta a fecskének mindezt elmondani, mire a gondolatból szó, a szavakból pedig mondatok lettek, addigra az már hetedhét országon is túl volt.

Amikor reggel kinézett az istálló ablakán máris látta, hogy mi lesz az aznapi feladata. A gazdái jók voltak hozzá. Nem verték, sőt még csak meg

sem piszkálták az ostorral, és ami szénát elé tettek, az soha nem volt dohos, vagy penészes, hanem mindig ugyanolyan jó ízű volt. Nagy változathozság ugyan nem volt benne, de hát ő mégiscsak ökör lenne, nem pedig valami, valami ... Amikor a gondolatai idáig jutottak, akkor soha nem tudta folytatni, annyira nem ismerte a többi állatot. Elég volt, ha a dolgát tudta. Az is annyira lekötötte, hogy estére nagyon elfáradt.

Az istálló sarkában volt egy tévé, amit a gazda szokott hallgatni, miközben a tehennel foglalkozik, vagy a lovat csutakolja, de ő még azt sem nézte szívesen. És egyébként is mindig olyan műsorok voltak benne, amin azonnal elaludt.

Látta a gazda is, hogy kicsit mélabú az ökre, de mivel ezelőtt még nem volt ilyen állata, ezért az gondolta, ez a természetes. Rendes ellátást kap és mindig tisztán van tartva, hát mi kell ennél több egy ökörnek, mondta a feleségének, amikor szóba került a jószág szomorú ábrázata.

Történt egyszer, hogy az ökör a nagy nyári szárazság miatt az öntözőberendezés rúdjaival járt körbe-körbe. Ez egy olyan munka, amihez nincs szükség figyelemre, csak az erőre és a folyamatosságra, ezért aztán ráért nézelődni, gondolkozni.

Most is ezt teszi, nézelődik, de sajnos a megszokott dolgokat látja. Ott egy eke támaszkodik a nagy vaspengére, odébb borona ágaskodik a tüskékre, és fényes tárcsákat is lát, amivel gyomokat vágnak el. A másik oldalon szénakazal van, aminek a tetején fekete kismadár hívogatja a társát. Szépen szól a hangja. Az ökör is felfigyel rá, és alig várja, hogy visszaérjen és láthassa, vajon eljön-e erre a szívszorító dallamra a társa.

Észrevétlenül jobb kedve lesz neki is, és mikor a harmadik forduló után meglátja, hogy most már ketten ülnek egymás mellett és a csőrükkel piszkálgatják a másikat, mosolyogni kezd. Még a száját is eltátja, és örömeiben egy jó hosszút bög.

A két fekete kismadár felfigyel a bögésre, és megilletődötten néznek a hatalmas szürke ökör felé. Nem gondolták volna, hogy valaki kilesi őket, és ráadásul ezt még közli is. Fel is röppennek, és elrepülnek egy messzebb lévő ház felé.

Az ökör ismét egyedül van. Hiába nézelődik minden fordulónál, semmi nem mozdul, és senki nincs se közel, se távol, akit látni lehetne. Arra gondol, hogy milyen jó is a kicsi fekete madárnak, aki most a párjával repül és beszélget. Bezzeg ő, ő kinek mondja el, ha valamije fáj, vagy kivel ossza meg a gondolatait? Mert attól, hogy ökör, gondolkozni azért ő is szokott, nem csak dolgozni.

A szomorúság már éppen ismét vonásokat rajzolna az arcára, amikor váratlanul egy fehér, barna pettyes pillangó egyensúlyozik előtte a levegőben, és ír nagy köröket az ökör felett.

– Most engem fogadsz ilyen szomorúan, vagy még észre sem vettél? – szólítja meg.

Az ökör el sem hiszi, hogy valaki neki szólt, és az is teljesen hihetetlen, hogy egy ilyen szép és kecses pillangó méltatja őt arra, hogy érdeklődjön felőle. Felemeli a nagy nehéz fejét és eltátja száját, hogy feleljen, de egy hang sem jön ki a torkán.

– Na, mi van? Te egy néma ökör vagy? – kíváncsiskodik a pillangó. – Pedig ahogy elnézlek, igazán nagyon szép állat vagy. Azok a kemény izmok a sima bőröd alatt! De jó lenne, ha ráülhetnék! Megengednéd?

Az ökör most aztán tényleg zavarban van. Eddig legfeljebb a gazdái dicsérték, de azok sem az izmait.

– És milyen szép nagy a szád! És a szemed? Az egyszerűen felejthetetlen! Nem is tudom kitől örökölted ezt a bánatos vágású barna szempárt?

Az ökör most már nem csak azt nem tudja, hogy hol lakik és mi a neve, de azt is elfelejti, mi a dolga. Ha nem volna a vérében, hogy körbe-körbe kell járnia, talán már meg is állt volna. Kínjában, mert annyira szégyelli magát, hogy még a vastag bőrén is átüt a pirosság, ami elöntötte a fejét, nagyot bög. Nem hosszan, csak röviden, de akkorát, akkorát, hogy talán még a hetedhét ország túlsó végén is meghallották.

A pillangó kicsit hátrább repül, és onnan néz szembe az ökörrel, majd pedig gondol egyet, és oda repül a hátára. Megbillegteti, felállítja a szárnyait.

– Az a baj, hogy így nem látlak, viszont érzem azt a nagy erőt, ami árad belőled! – mondja az ökörnek.

A nagy szürke állat forgatja menet közben a fejét, de sajnos hiába, pedig olyan szívesen elnézegetné, amint a hátán van ez a szép fehér, barna pettyes pillangó. Így mennek a rúdhoz kötözve. Mindegyik el van foglalva a maga gondolataival, és élvezik a másik közelségét.

Az ökörben olyan érzések születnek, mint eddig még soha. Már attól is majd elolvad, hogy a hátán viheti ezt a csodálatosan szép pillangót, aki végre észrevette, hogy ő milyen erős és jóképű állat.

A pillangó pedig úgy érzi, hogy az ő törékeny teste ettől a nagy és erős ökörtől legyőzhetetlen lett. Most azt is elfelejtette, hogy nemsokára meg kell halnia. Igaz, a következő évben újra meg fog születni, de az még messze van.

Lassan előre mászik az ökör fejére, majd a szemei közé.

Szegény ökör! Ilyet még nem látott a világ. Összenéz a két szeme. Annyira kancsalít, hogy a kicsi pillangó nevetésben tör ki, és a lepkeszárnyaival tapsolni kezd.

– De aranyos vagy! – kiáltja. – Olyan cuki pofa vagy, azt hiszem beléd szerettem! Csak maradj így, kérlek! Légysziiii! – hajol meg az ökör két nagy kancsi szeme előtt.

Az ökör szája boldog vigyorra húzódik.

– Nana! – szól rá a pillangó. – Csak óvatosan, nehogy beszippants!

Az ökör pedig ettől fogva nagyon figyelmes a fehér szárnyú lepkével. Megy körbe-körbe, és a nagy boldogságában észre sem veszi, hogy már késő délután van. Folyton csak a pillangót figyeli és hallgatja. Ő pedig biztosítja arról, hogy ennyire még soha senkivel nem érezte jól magát, és hogy most már mindig együtt lesznek.

– Te csak csináld a dolgodat – mondja neki –, én pedig szórakoztatlak és elmondom mindazt, amit te nem tudsz. Na, nem azért, mert te buta lennél, ááá, dehogy – nagyon is okos vagy –, hanem azért, mert te nem tudsz repülni, és ezért nem úgy látod a dolgokat, mint én! Azonnal jövök! – int, és elrepül.

Az ökör arcáról lehervad a mosoly. Aztán vár és vár, aztán megint vár, és újra csak vár mindaddig, amíg egyszer csak ismét eljön a pillangó. Az ökör arca abban a pillanatban felderül és nagyot bög örömeiben. Olyan nagyot, hogy még a hetedhét ország végében is meghallják. A pillangó pedig, miután köszöntötte, azonnal az orrára ül.

– Na, dolgoztál ökör, szépséges állatom?

És az ökör, hogy a pillangó kedvében járjon, ismét bekancsalítja a szemét, ő pedig el kezd nevetni, hahotázni. Örömeiben, hogy az ökör mit meg nem tesz érte, addig-addig tapsol a szárnyaival és csiklandozza a nagy állat orrát, hogy az tüsszent egy jó nagyot. Igen ám, de a tüsszentés előtt jó nagy levegőt vett, majd az egészszet kifújja, és ez lesz a pillangó veszte, mert amikor az ökör beszipantja a levegőt, akkor ő is bekerül a szájába, és amikor meg kitüsszenti, akkor úgy neki csapódik a rúdnak, hogy menten szörnyethal.

Az ökör először észre sem vette. Keresi, hogy hová tűnhetett a barátja, de sehol nem találja, így aztán arra gondol, ismét tovaszállt. Majd jönni fog, gondolja, és minden fordulónál várja, hogy előkerüljön.

Aztán egyszer, már nem tudni miért, lenéz a rúdra, amihez hozzá van kötve, és meglátja a pillangó élettelen testét. Amikor eljutott a tudatáig, hogy a lepke meghalt, bögött egy nagyot és sírni kezdett. És azóta, ha pillangóval találkozik, mindig így tesz.

A gazdája csak később tudta meg, hogy mi történt. Megsimogatta az ökör oldalát és így vigasztalta:

– Ne sajnáld, nem volt hozzád való! Nem az volt a baj, hogy kisebb volt nálad, hanem az, hogy te egy becsületes, tisztességes és dolgos állat vagy, ő pedig virágról virágra száll és mindenkit elbolondít. Még téged is, pedig ennél azért több eszed van, igaz-e komám?

Hát, így végződött az ökör és a pillangó találkozása.

Ha esetleg azt látjátok, hogy a pillangó kerülgeti a nagy szürke állatot, akkor figyelmeztessétek, hogy bizony ő nem hozzá való!

A három X legyőzése

Történt egyszer, hogy Iván, Hanna és Szonja levelet kapott. A szülei segítségével tudták csak elolvasni. Az volt benne, hogy szörnyű vég közeledik a föld felé és egyedül ők azok, akik meg tudják menteni az emberiséget.

A három jó barát és testvér jót nevetnek, amikor hallgatják a levél tartalmát.

– Vajon ki lehet az, aki bolondozik velük? – kérdezik egymástól, ugyanis a borítékon feladó nem volt, csak egy különleges pecsét, amin volt egy szem, egy orr, egy fül, egy kinyújtott nyelv és egy szép kéz, hosszú ujjakkal.

A testvérek beviszik a szobájukba a levelet és a borítékot, és miután egyébként is esik az eső és az udvaron nincs lehetőségük játszani, nekiállnak rajzolni.

Hanna találja ki, hogy rajzolják le ezt a különleges pecsétet, és színezzék ki. Így is tesznek. Annyira belemerülnek az alkotásba, hogy még a nyelvüket is kinyújtják közben. És ahogy a különleges pecsét rajza készül, a gyerekek azt veszik észre, hogy az egyre nagyobb. Először csak az íróasztal lapját teríti be, de nem áll meg a növekedésben, mert egy perc múlva már az egész szoba a pecsétből áll. Iván, Hanna és a kis Szonja kénytelenek rálépni.

Éppen a szemek állnak, amikor megnyílik alattuk a padló, és csak zuhannak és zuhannak, megállíthatatlanul zuhannak lefelé, miközben összekapaszkodva hangosan sikítanak.

Úgy esnek le a semmibe, mint egy nagy kő a templomtorony tetejéről. És amikor már úgy érzik, hogy lassan leérnek a nagy lyuk aljára, akkor hirtelen megállnak a levegőben és vízszintesen kezdenek el repülni.

Alattuk nagy fényesség van. Szép zöld erdők, sárgálló búzamezők, kék tavak, amiket betakar a fény napsárgája. Nagy kanyarokat írnak le a levegőben és csodálkozva suttogják:

– Jaj de szép itt minden!

Egy őzike figyelni őket, de amikor meglátja a rókát, nagyot ugorva befut a fák közé. Fehér nyuszi rohan ugrálva, majd megáll. Leül, hegyezi a füleit, hallgatózik.

– Nyuszi! – kiált a levegőben repülve Szonja.

A tapsifüles megijed és gyors cikcakkban fut a domb mögé.

– Biztosan ott van az otthona! – mondja Iván.

A nézelődés közben teljesen meg is feledkeznek arról, hogy úgy szállnak a levegőben, hogy nincs se szárnyuk, se pedig repülő alattuk. Fogják egymás kezét, hassal ráfekszenek a levegőre, és így repülnek. Valaki irányíthatja őket, mert hiába mozgatják a kezüket és a lábukat, az irányuk és a sebességük változatlan.

Végül egy szép kis kerek tisztás közepén ereszkednek le. Pontosan a talpukra érkeznek. Még arra sincs idejük, hogy megbeszéljék, mi történt velük, hogy hová kerültek, és most mit csináljanak, amikor még a világosságnál is fényesebb fénysugár terem előttük. Ott áll tőlük egy karnyújtásnyira.

– Üdvözöllek benneteket Iván, Hanna és Szonja! Köszönjük, hogy eljöttetek hozzánk. Én a fénykirályság fénysugara vagyok. A királynő, mint látjátok, dolgozik, ezért nem tudtok most a színe elé járulni. Földi halandónak ez egyébként is veszélyes lenne, mert könnyen megvakulhat, ha a királynőnk kinyitja a szemét. Márpedig amikor dolgozik, akkor egy fél napig is nyitva kell tartania, egyébként örök sötétség lenne a földön. De ti miért is vagytok itt? – kérdezi a köszöntő végén.

A gyerekek egyszerre válaszolják:

– Nem tudjuk!

Aztán Hanna folytatja.

– Csak rajzolgattunk a szobánkban, és a rajzot ki is festettük. Az a kép nyelt el bennünket – magyarázza.

– Hmmm, hmmm! – nyugtázza a fénysugár.

– Igen! – folytatja Iván. – Kaptunk egy levelet és azon volt az az érdekes pecsét, amiről a színes rajzot készítettük.

– Hmmm, hmmm – hümmög a fényesség.

– Ami aztán el kezdett nőni, és akkora lett, hogy rá kellett állnunk. Pontosan a szemére tapostunk, amikor zuhanni kezdtünk, és aztán ide érkeztünk meg – fejezi be Szonja.

– Most már értem. Akkor ti vagytok azok a gyerekek, akiknek lehetőségük lesz arra, hogy megmentésék a föld lakóit, élőlényeit.

– Igen, ezt írták a levélben is, de kitől és mitől kell megvédenünk a földet? – kérdezi Hanna.

A fénysugár int, hogy üljenek le. A gyerekek készülődnek, hogy letelepedjenek a fűre, de mögöttük szolgák bukkannak fel, és széket tesznek alájuk. Bár a székek világos narancssárga színűek, mégis átlátszónak tűnnek. Félve ülnek rá, mert attól félnek, hogy talán nem is igazi, de tévednek, és kényelmesen elhelyezkednek rajta.

A fénysugár a kezével megsimítja maga mellett a levegőt, és a simítás helyén egy áttetsző tábla lesz.

– Ez itt a föld – mutat a jobb alsó felére, és tényleg ott forog a szép kék színű bolygó.

Egy mozdulattal közelebb hozza feléjük, majd még közelebb. Látják a kontinenseket.

– Ez itt Amerika, ez Európa, Ázsia, Afrika, Ausztrália, ez az Antarktisz – mutogatja, és egyre közelebb és közelebb kerülnek a saját hazájukhoz.

Már ott van a szemük előtt a házuk, az udvaruk, és az udvaron a játék babakocsiban árván Hanna Alexandra babája. A gyerekek elképedve nézik azt az áttetsző képet, amit a fénysugár a kezének az apró mozdulataival csinál. Aztán egyet pattint az ujjával, és az egész képernyő feketévé változik. Most semmit nem lehet látni. Először még felgyúlnak a lámpák, de kicsi idő múltán lassan azok is kihunynak.

– Ez fog történni a földön! – mondja.

– De miért? – kérdezi a három testvér.

Akkor a fénysugár ismét végigsimítja a levegőt, és visszatér az első kép, aminek a jobb alján ott van a föld. Azonnal megismerik a kékségéről.

– Ez itt az XXX.1.LIK.212 bolygó – mutat a jobb felső sarokban egy fekete kicsi golyóra. – Itt élnek az űrközi kozmoszrablók. Megtudtuk, hogy elhatározták, megszerzik, elrabolják a királynőnket. Náluk már több ezer éve teljes sötétség van. Abból élnek, amit rabolnak. Régen náluk is volt fény, de miután az egész bolygó rabolni és fosztogatni kezdett, a fényre nem volt szükségük, mert különben minden cselekedetük kiderült volna. Ezt úgy mondják, hogy fény derül rá, ezért megölték a saját királynőjüket, most pedig a földit akarják elrabolni.

– De hogyan? – kérdezi Iván.

– Erről sajnos nincs információnk, a kémünk ugyanis eltűnt. Elképzelhető, hogy lebukott és belevetették a legsötétebb verembe, ahol minden feketévé változik – válaszolja. – Akkor vagyunk a legkiszolgáltatottabbak, amikor a királynő becukja a szemét, mert olyankor itt is minden sötétségbe borul. Ezen azonban nem szabad változtatni, mert a királynőnek szüksége van erre az időre. Ilyenkor gyógyítja magát. A sok sugárzás ugyanis őt is öregíti, viszont fényre mindenkinek szüksége van, ezért ilyenkor igyekszik annyira rendbe hozni magát, hogy amikor

ismét kinyitja a szemét, akkor mindenki csak a fényességet, a világosságot lássa. Bezzeg, ha akkor jönne a 3 X, menten elégne a királynőm szemétől!

– És mikor fognak a rablók ideérni? – kérdezi komoly arccal Iván.

A fénysugár válaszként tapsol egyet és az áttetsző képernyőn megjelenik egy sötét, tüskés, elnyúló testű úrhajó, ami éppen a fekete golyó és a föld között van, de szemlátomást nagyon közeledik feléjük. A fénysugár széttárja a kezeit.

– A földi idő szerint három óra múlva. Pontosan akkor, amikor a királynő becsukja a szemét – mondja, és abban a pillanatban eltűnik.

A három testvér és jó barát még fel sem ocsúdik, és már ismét a levegőben van. Vízszintesen repülnek, úgy, mint amikor idefelé jöttek, de most nem olyan lassan, hogy nézelődni tudnának, de nem ám, hanem olyan szédítő gyorsasággal, hogy a hajuk – a nagy súrlódástól – fényesen izzani kezd. Talán ki is gyulladt volna, ha közben egyszer-egyszer le nem buknak az alattuk lévő kék tó vizébe. Aztán hirtelen magállnak, de csak éppen egy pillanatra, mert máris emelkedni kezdenek, és annyira gyorsan, mintha fordítva esnének le a templomtoronyból.

Sikítanak félelmükben, pedig tudják, most talán hazafelé mennek.

Így is történik. Olyan hirtelen ott teremnek a szobájukban, mintha el sem mentek volna. Lenéznek a lábuk alá, és azt látják, hogy ismét a szemem állnak.

– Ez igaz lehet? – teszi fel a kérdést Iván, és a lányok bólintanak. – Nézzük meg a többit is? – kérdezi, és együtt lépnek rá a rajzolt orra.

Hiába voltak azonban felkészülve az újabb utazásra, erre nem számítottak. Hatalmas tájfun tör rájuk, meg sem tudnak állni a lábukon. A szoba minden bútora felemelkedik és az ablakot kitörve repül ki rajta. A ház fala is ugyanígy jár.

A három jó barát erősen fogja egymás kezét, de hiába, mert elkezdenek forogni. Először csak lassan, aztán egyre gyorsabban. Teljesen elszédülnek. Semmit nem látnak, csak egymást.

A szemük tele van porral. Ki sem tudják nyitni, mert közben össze is ragadt. És akkor el kezd lassulni a forgás, aztán megáll, őket pedig óvatosan leteszi egy pihe-puha valami közé.

Dörzsölik a szemüket, de hiába, mert ettől csak még jobban viszket. Próbálják kinyitni, de úgy össze van ragadva, hogy képtelenség. Finom sütemény illatot éreznek. Tapogatva indulnak el arrafelé, ahonnan érzik a finomságot. Ivánnak nagyot kordul a gyomra, de a két lánynak is összefut a nyál a szájában. Annyira, de annyira finom lehet ez a sütemény, hogy feltétlenül enniük kell belőle, gondolják mind a hárman.

– Én nem vagyok ehető barátaim! – szólal meg előttük egy hang. – Az illat királyság illat fuvallatja vagyok. Szeretettel köszöntelek benneteket!

És a gyerekek most rántott hús illatát érzik a levegőben, majd krémesét, és egy kicsi idő után az édesanyjuk kölnijét.

– Mi járatban vagytok? – kérdezi.

– Én Hanna vagyok – szólal meg elsőként a kislány.

– Én pedig a kicsi Szonja – folytatja a testvére.

– Én meg Iván – mutatkozik be a kisfiú.

– Igen, ezt tudom, ismerlek benneteket! – válaszolja az illat fuvallat és először tiszta, majd pedig szappanos víz illatát árasza magából. – Mit szeretnétek? Talán azt, hogy a cipőnek alma illata legyen, vagy azt, hogy a labdának kolbász illata és akkor lehet majd a kutyával játszani, hiszen futni fog utána?

– Nem, dehogy! – szól közbe Iván.

– A föld nagy bajban van, és a megvédéséhez keresünk barátokat. Benneteket egy pecséten fedeztünk fel, és szeretnénk, ha ti is belépnétek ebbe a földet megvédő szövetségbe! – válaszol Hanna.

– Értem, értem! Pontosabban nem értem! – mondja az illat fuvallat, és hirtelen a száradó ruha, majd pedig a madártej illata csapja meg a három testvér orrát.

Ha nem ennyire komoly ügyben lennének itt, akkor azonnal ételt keresnének, hiszen a sütemény, a krémes és a madártej illata úgy megmozgatja a fantáziájukat, hogy szinte már érzik is a szájukban a sok finomságot. Ebben a pillanatban a sültburgonya illatát szippantják be.

– Ezt már nem bírom tovább! – suttogja Iván Hanna fülébe.

A kislány megszorítja az unokatestvére kezét, így biztatja, hogy ne hallgasson az orrára.

– Ki fenyegeti a földet és miért? – kérdezi a fuvallat.

– A fénykirályságból jöttünk – mondja Szonja vékonyka hangján, de nagyon okosan. – A 3 X bolygón élő űrközi kozmoszrablók el akarják rabolni a fénykirálynőt. Már félúton vannak, és már nincs hátra több, mint két és fél óra ahhoz, hogy ideérjenek. Ha pedig elviszik a királynőt, minden és mindenki kipusztul ezen a földön, a legeslegszebb kék bolygón – mondja, és saját maga is meghatódik.

Egy könnycsepp csillan meg a beragadt szeme sarkában, és folyik le az arcán.

– Elnézést kérek! – szólal meg az illat fuvallat. – Két perc múlva visszajövök. Most beszámolok a királyomnak, aki éppen új illatokat analizál, és ezért csak különösen fontos esetben lehet zavarni. Remélem, sőt úgy ítélem meg, hogy ez az! – mondja.

A három testvér most levendula illatot érez. Leülnek a pihe-puha valamire. Ha nem lennének ennyire izgatottak az idő rövidege miatt, talán még el is aludnának. Mindössze két perc, vagy még ennyi sem telik el, amikor újból megérik a sütemény illatát. Tudják, hogy itt van a fuvallat.

– A királyom sajnálja, hogy most nem tud a rendelkezésekre állni, de kész

részt venni a harcban, és ezt küldi nektek – mondja, és a Szonja kezébe ad egy orrot, aminek, mint általában minden rendes orrnak, két orrlyuka van. – Ha eljön az idő, fújjatok bele, és abban a pillanatban megjelenik a királyom a királyság minden tudományával és eszközeivel!

A három testvér és jó barát ismét a forgószelelben találja magát. Az út most sem tartott tovább, mint amikor idefelé jöttek. Otthon aztán azonnal lehull a szemükről a ragacs, és végre megpillanthatják a különleges orrot. Hanna azonnal bele is akar fújni, de eszébe jut amit az illat fuvallat mondott. Ha eljött az idő! És az még nincs itt. Még az a szerencse, állapítják meg, hiszen az ellenség nagyon erős és bűnözőkből áll, tehát még több segítségre van szükségük.

Lenéznek a pecsétre és egyszerre lépnek rá a fülre. Még jó, hogy óvatosak voltak, és már előre megfogták egymás kezét, mert abban a pillanatban úgy elkezdtek rezegni és remegni, hogy ha nem kapaszkodnának egymásba, talán szét is esnének. Annyira rázkódnak, hogy összeverődik a foguk, és a nadrágjukon lévő gombok kis híján lerepülnek.

Iván az egyik kezével meg akarja törölni az orrát, de a rázkódástól orrba veri magát. Aztán hirtelen, valami nagy erő hatására, elkezdenek dülöngélni. Már éppen elesnének, amikor a másik oldalra taszajtja őket valami, de közben annyira rázkódnak, hogy már azt sem tudják hol vannak. Egy remegő, kocsonyás anyag tetején találják magukat. A világossárga anyagból vékony egyenes, de rugalmas acéltüskék állnak ki nagyon sűrűn. Ezek a nyilak a szivárvány minden színében villognak.

A gyerekek éppen elférnek a tüskék között. Ahogy nagy nehezen körbenéznek, hiszen a remegés és a rezgés egy pillanatra sem szűnik meg, csak a nyílegyenes és rugalmas anyagú erdőt látják.

– Mi járatban vagytok itt emberek? – kérdezi tőlük valaki.

– Én Hanna vagyok – mutatkozik be a kislány, miközben nézelődik, hogy vajon ki lehet az, aki szólt hozzájuk.

– Igen, és? – szól ismét a hang, és ekkor látják meg, hogy a tüskék beszélnek hozzájuk.

– Én Szonja vagyok.

– Az én nevem pedig Iván – szólal meg a kisfiú is.

– Igen, és? – kérdezi ismét a túszesor.

– Azért jöttünk, mert szövetségeseket keresünk a föld megvédésére. A 3 X bolygóról közelednek felénk az űrközi kozmoszablók és el akarják vinni a fénykirálynőt, ez pedig a földön lévő összes élőlény halálát vonja maga után. Az illatkirályság már csatlakozott hozzánk. Kérlek, ti is tartsatok velünk, ha fontos nektek a föld léte – mondja el egy szuszra Hanna.

– Én a Hang királyfi vagyok – válaszol most már barátsággal a túszesor. – Bo-

császatok meg a fogadtatásért, de sok támadás ér bennünket az utóbbi időben. Olyan erős áhgangvírusokat küldenek be a királyság területére, hogy minden mást elnyomnak, tönkretesznek. Apámuram, a zajkirály, hiába épített ki új védelmi rendszert, az ellenség sokszor azokon is áttör. De a 3 X-es rablók mindennél és mindenkinél veszélyesebbek. Most megyek és megbeszélem a királlyal, de egy hallgatásnyi szünet múlva visszajövök – mondja, és a tuskék fénye kialszik.

Alig telik el azonban egy gondolatnyi idő, máris megrezdül a tuskesor.

– Tessék, itt van egy fül, tegyék el, és ha itt az idő, akkor a fülben lévő szőrszálat pengessétek meg, és máris ott vagyunk! – mondja.

Abban a pillanatban ismét rezegni és remegni kezd minden a gyerekek körül, de a legjobban ők, és ugyanolyan úton, mint ahogyan a Hang királyfihoz jöttek, érnek vissza a szobájukba is. Itt már nem sokáig gondolkoznak. A fület leteszik az asztalra és rálépnek a kinyújtott nyelv rajzra.

Ezúttal egy esőerdőben kell átvergődniük, majd vízesés alatt bujkálnak, aztán pedig egy végtelen hosszú cseppkőbarlangban gyalognak, mígnem elérnek egy nagy föld alatti termet, ahol magával az íz királyság királyával sikerül találkoznuk, aki éppen a jól megérdemelt délutáni pihenését tölti.

Először is ki kellett venniük a szájukból a mentolos rágógumit, mert az ajtónálló azt mondta, csak így járulhatnak a király elé.

És az íz király, miután a gyerekek elmondják, hogy mire készülnek a 3 X rablók, azonnal belépett a szövetségbe. Itt egy nyelvet és egy szelet citromot kapnak.

– Ha itt az idő, akkor érintsék a citromot a nyelvhez, és mi máris ott vagyunk – mondja nekik búcsúzóul.

Már csak egy rajz maradt a pecséten, amire még nem álltak rá, az pedig a kéz volt a szép hosszú ujjakkal.

Éppen rá akarnak lépni a színes rajzra, amikor egy kéz terem az asztalon, és egy papírlapra egymás után írja a betűket és a szavakat. Amint elkészül, Iván máris rohanna a szülőkhöz, hogy olvassák el, pontosan mi van oda írva, de alig nyitja meg az ajtót, Hanna utána szól:

– Én is el tudom olvasni!

És valóban! De nem csak Hanna, hanem Iván, sőt, Szonja is olvasni tudja a kéz írását.

– Mi is veletek tartunk, Iván, Hanna és Szonja. Együtt bizonyára sikerül elüldöznünk a betolakodókat! És ha itt az idő, akkor majd fogjátok meg mind a hárman a kéz ujjait – betűzik.

A három testvér és jó barát összeüti a tenyerét, majd nagy elszántsággal és bátorsággal beleteszik a hátizsájukba az ajándékokat. Így belekerül a kétlyukú orr,

a szőrszálas fül, a nyelv és a citromkarika, no meg a kéz a szép hosszú ujjakkal.

Ránéznek a faliorára. Éppen akkor telt le a három óra.

– Sietnünk kell! – kiált fel Iván és a szemre áll.

A két lánytestvére is ott van mellette, de nem történik semmi. Nem zuhannak és nem száguldanak a fénykirályság felé, ezzel szemben az idő halad tovább. A mutató már elhagyja a három órát.

A három jó barát ugrál és topog a szemén, de hiába, mert nem történik semmi. Az égbolt viszont szürkülni kezd. De nem úgy, mint máskor szokott, hanem hunyorogva. Hol egy kicsit világosabb van, majd a következő pillanatban hirtelen sötétebb lesz.

Hanna elveszi az asztalról a borítékot, megnézi a pecsétet és összehasonlítja azzal, ami a lábuk alatt van. És mit lát? A szép rajzolatú szem sarkába egy sötét, tüskés, elnyúló testű úrhajó van festve.

– Ezek már voltak itt, vagy lehet, hogy van egy besúgójuk, aki összejátszik velük! – mondja Iván mérgesen.

Szonja azonnal hozza a festékes készletet és mind a hárman kijavítják a képet. Mihelyt elkészülnek, abban a pillanatban el kezdenek lefelé zuhanni. Most nem sikongatnak. Azon drukkolnak, hogy minél hamarabb odaérjenek a fénykirályságba. Így is történik, de a hirtelen beállt nagy sötétségben nem látnak semmit.

Moccanni sem mernek, mert ki tudja, hátha rossz felé indulnának, vagy éppen a rablók kezei közé rohannak. Furcsa hangokat hallanak. Beleszagolnak a levegőbe, de nem tudják eldönteni, hogy mit éreznek. Iván megfog valamit, megnyalja, majd eldobja.

– Fúúúúj, mi lehet ez? – kérdezi undorodva, majd előre nyújtott kézzel, tapogatva indulnak el.

– Így nem jutunk messzire! – mondja Szonja, és előveszi az ajándékokat.

Először az orrot fújják meg és menten ott terem Illat ország királynője, aztán megpengetik a szőrt a fülben, és máris jelentkezik a zajkirály, majd pedig a nyelvhez érintik a citromot és az íz királyság királynője is beáll a csatasorba. Ekkor megfogják a kéz ujjait, és máris Tapintó ország bársonyos bőrű kezei és lábai várják a feladatot.

Egy rövid megbeszélés után mindenki beáll a sorba. Elől mennek a tapintók, majd a zajkirály, aztán az illatkirálynő, akit az íz királynő követ. A legvégén, utóhadként, a három testvér halad. Így érnek a fénykirálynőhöz.

Végigtapogatják, megszagolják, megnyalják, meghallgatják a szívverését és megállapítják, hogy még él, csak éppen elkábították. Amikor végeznek a megvizsgálásával, éppen akkor gördül a közelükbe a tüskés úrhajó szállító eszköze, de bizony arra már nem tudják a rablók feltenni a királynőt. Hiába

igyekeznek ugyanis a közelébe kerülni, mert a kezek visszatolják őket, az íz királynő savas esőt permetez rájuk, az illatkirálynő pedig a legújabbban kifejlesztett bűzbombát hajítja feléjük, miközben a zajkirály olyan nagy és mély hangot produkál, hogy az nem csak bedugítja a fülüket, de messze is veti őket a becsukott szemű fénykirálynőtől.

És akkor a három testvér és jó barát a vereségtől elbizonytalanodott rablókat a királynő elé tereli. Egy nagy kőhöz kötik őket és várnak.

Nem kell azonban sokáig várakozniuk, hiszen a csata már hajnal előtt befejeződik. És amikor eljött az idő, hogy a királynő ismét megmutassa fényét az országának és az egész világnak, kinyitotta a szemét.

A három testvér és jó barát tudja, hogy most mi fog történni, ezért udvariasan figyelmeztetik a királyságok vezetőit is, hogy velük együtt fordítsanak hátat.

– A királynő ezt nem fogja tiszteletlenségnek venni – mondják –, az viszont nagyon fájna neki, ha belehalnánk a vakító fénybe.

Így is tesznek. A 3 X bolygó banditái azonban nem tudnak elfordulni, hiszen egy nagy kőhöz vannak kötözve, ezért amint a fénykirálynő kinyitja szemét, ők azonnal eltűnnek.

A szövetségesek pedig a fénylő szemeknek háttal indulnak el hazafelé. Mielőtt elválnak, megölelik egymást.

– Köszönjük! – integet utánuk a fénysugár.

Iván, Hanna és Szonja az asztalukon fő helyre tették az orrot, a fület, a nyelvet és a szép ujjú kezét, így, ha valaki bemegy a szobájukba, azonnal észreveszi ezeket az ajándékokat. Ha viszont megkérdezik tőlük a tárgyak történetét, nem szívesen mesélik el. Nem akarják, hogy kérkedésnek vegyék tőlük, de azért maguk között sokat beszélgetnek arról, hogy milyen bátrak és ügyesek voltak, és így menekülhetett meg a föld.

Séta a szőlőshegyen

Egy pénteki napon történik. A három testvért és jó barátot kirándulni viszik a szülők. Először autóval mennek, de aztán nemsokára kiszállnak és gyalog folytatják az útjukat.

A kis Szonjának az édesanyja fogja a kezét, míg Hanna és Iván előttük, egymás mellett baktatnak. Nézegetnek erre, meg arra. Általában kerítések mellett haladnak el. A szülők a hátuk mögött beszélgetnek, és időnként figyelmeztetik őket.

– Hanna a lábad elé nézz!

– Iván, tessék rendesen menni!

– Ne szedegessétek fel azokat a koszos kavicsokat a földről!

A két gyermek anélkül, hogy összebeszélne, szép óvatosan lassítani kezd, majd az egyik kerítés mellett megállnak és nézegetnek befelé, mintha bizony érdekelné ott őket valami. Iván édesapja amikor odaér hozzájuk így szól:

– Látjátok, az ott a szőlő! Nézzétek meg milyen szép fürtök lógnak az indákon. Nemsokára leszüretelik és abból lesz a bor, amit ti még nem ihattok! – mondja leguggolva, és nevet is hozzá.

És miután a többiek továbbmennek, ezért ő is feláll és követi őket.

– Gyertek Iván, ne maradjatok le! – figyelmezteti a fiát, és elsiet a többiek után.

Na, pontosan ez volt a terve a két jó barátoknak. Végre eltűnnek a szülők szeme elől és most már nem egrecéroztatják őket. Most aztán már bátran felszedik a földről a kavicsot, és dobják be a kerítésen. Mindketten nagyon ügyesen tudnak célozni.

Megtalálják a legmegfelelőbb kavicsot. Pontosan a marokba illő: nem nagy, de nem is túl kicsi, és szép gömbölyű.

A szőlők mögött egy ház van, de még nem annyira magasak, hogy ezt láthatnák. Ők csupán a szőlőlevelek között lógó nagy fürtöket látják, és azokat próbálják eltalálni, de a fél szemük mindig a szülők hátán van, és amikor valamelyik visszanéz és megszólítja őket, hogy menjenek már, akkor mindig eldugják a kavicsot a markukba. Ha pedig éppen guggolva keresik a kavicsot, akkor a szülők szeme láttára azonnal kiejtik a kezükből.

Hiába céloznak jól, de a drótháló miatt egyetlen szőlőfürtöt sem sikerül eltalálniuk, ezért továbbindulnak. Lassan mennek, nehogy utolérjék az anyukájukat és az apukájukat.

Egy kék színű szőlőfürtöt vesznek észre a kerítés túlsó felén. Elhatározzák, hogy ezt most mindenképpen megdobják, amikor Iván elé kerül egy szép nagy paradicsom, ami átbújt a dróthálón. Már nem is érdekli őket tovább szőlő, most a paradicsom látszik érdekesebbnek. Azonnal megfogják és leszakítják. Iván már harapna is bele a naptól jó meleg gyümölcsbe, amikor meglátja a Hanna arcát. Veszi ki a szájából és nyújtja felé, és most Hanna harap belőle egy jó nagyot.

A piros paradicsomlé végigcsorog a pólójukon és blúzukon. Annyira finom, hogy amikor elfogy, gyorsan visszamennek a kerítéshez és bekukucskálnak, nincs-e ott másik is. De bizony hogy van, csak éppen egy kicsit beljebb lóg a zöld, jó illatú növényen.

Először Iván nyúl be a kerítés dróthálója között, de nem éri el az érett, hívogató paradicsomot. Utána Hanna próbálkozik, de ő is ugyanígy jár. Elhatározzák, hogy botot szereznek, és azzal próbálják meg közelebb húzni magukhoz az áhított gyümölcsöt. Nem kell sokáig kutatniuk, mert a túloldalon lévő bokorról letörnek egy kicsi ágat és máris megvan a piszkafa, és most ezzel szurkálják, húzogatják a növényt, de az nem akar engedelmeskedni a két jó barátinak. Amint egy kicsit közelebb kerül hozzájuk és ők már éppen nyúlnának érte, hogy megfogják, kibontja magát és visszaugrik az eredeti helyére.

A gyerekek egyre nagyobb elszántsággal szurkálják, akasztják és húzzák. Talán még a nyáluk is kicsordul a nagy igyekezetbe, amikor megszólal mögöttük egy hang.

– Nem volna egyszerűbb, ha bejönnétek és kérnétek?

Iván és Hanna megdermed. Guggolva néznek vissza, és egy magas, ősz hajú és szakállú, hajlott hátú bácsit látnak fölējük tornyosulni.

– Mi csak ... – dadogják, és néznek a szülők után, de azok már bekanyarodtak, és ezért nem is látni őket.

– Na, nem tudtok értelmesen beszélni, csak azzal a bottal szurkálni a pa-

radicsombokrot, no meg kövekkel dobálni a szőlőfürtöket? – kérdezi a bácsi.

Erre aztán a két testvér még jobban megijed. Hanna találja fel magát hamarabb.

– Ne tessék haragudni – mondja –, mi csak ...

– Nem tudtuk, hogy nem szabad – szól közbe Iván.

– Dehogyan nem tudtátok! – így a bácsi. – A hazugság csúnya dolog fiam. Hogy hívnak? – kérdezi.

– Én, én ... – halkul el Iván.

– Igen, te! Mi a neved? – kérdezi erélyesen a magas ősz ember, de közben a szeme mosolyog.

– Iván vagyok – válaszolja a kisfiú ijedten.

– Én pedig Hanna! – szól az unokatestvér is, de ő már bátrabban, hiszen látja, hogy a bácsinak már nem csak a szeme mosolyog, hanem nevet is.

– Na, gyertek csak be! Megkeressük azt a fránya paradicsomot! – mondja mosolyogva.

Egy hosszú és keskeny kitaposott ösvény vezet el a házig, ahol a bácsi leülteti őket. Azonnal megtalálja a paradicsomot és még almát is hoz nekik. Iván és Hanna pedig miután látják, hogy mennyire barátságos ez a magas, ősz hajú és bajszú, és hajlott hátú bácsi, bátran beleharapnak a gyümölcsökbe. A paradicsom édes és napmeleg, tele finom lével, az alma pedig még édesebb, és úgy ropog a foguk alatt, hogy még a darazsak is azon nyomban előjönnek a rejtekükből, amikor meghallják. De a bácsi is résen van és gyertyát gyújt az asztalon, pedig még nappal van, és a nap is jó melegen süt.

– Ez nem a világosságot csináló gyertya – magyarázza –, hanem a darazsakat figyelmeztető. Ha ezt megérik, akkor tudják, hogy veszélyes területre tévedtek.

Iván és Hanna nagyon jól érzik magukat itt a tornácon. A bácsi elmeséli nekik, hogy mitől görbült meg a háta, és hogy milyen sok mindent kell csinálnia addig, amíg ilyen szép nagy fürt szőlők teremnek a kertjében. Beszél a kapálásról, az indák kötözéséről, a permetezésről, a vad indák levágásáról, a seregélyek pusztításáról, a jégről, a szárazságról, a sok esőről, aztán a szüretéről, a mustról, a murciról, na és a végeredményről, a borról. Miközben hosszan elmondja és elmutogatja, hogy mit hogyan kell csinálnia, az asztalra varázsol egy szép nagy és érett, kékszemű szőlőfürtöt. Iván azonnal felismeri.

– Ez az, amit ... – súgja Hannának.

– Igen! – hallotta meg a bácsi. – Na, szakíts belőle egy szemet!

Iván így is tesz.

– Látod, milyen kár lett volna kővel összetörni ezt a finomságot, amiért nekem is, és a szőlőnek is olyan sokat kellett dolgoznunk!

A két testvér még hosszan üldögélt és hallgatta az öreg bácsit. Egyre job-

ban érezték magukat, de amikor meghallották a szülők kétségbeesett kiabálását, hogy merre vannak, boldogan szaladtak ki a kapuhoz, és mutatták be az új barátjukat.

Ivánt és Hannát az édesanyjuk azonnal el kezdte szidni, de amikor meghallották, hogy mi mindent tanultak, akkor megköszönték a bácsinak, és megsimogatták őket.

Ettől a naptól kezdve a két jó barát és testvér többé már nem dobálta a szőlőt és más gyümölcsöt sem. És ha valakit láttak, hogy így viselkedik, akkor elmondták, amit az öreg bácsitól hallottak.

Segítség a kertben

– Na, nekem aztán jó segítségem van! – nevet a nagyi, amikor a három testvér és jó barát ott sertevertél a lába alatt, miközben ő a fűvet vágja és a bokrokat metszi.

Azt persze tudnotok kell, hogy Iván, Hanna és a kis Szonja már az azt megelőző nap odamentek a nagyihoz és így szóltak hozzá:

– Mama! Olyan sokat dolgozol az udvaron és mi annyira szeretnénk neked segíteni!

– Óóó! Hát valóban lenne hozzá kedvetek? – kérdezte örömmel a nagymamájuk.

– Igen, nagyon jó lenne! – vágta rá a gyerekek, és ma reggel meg is jelentek szépen, gumicsizmába beöltözve.

– Mit csináljunk? – kérdezik, amikor kimennek a zöldellő bokrok közé.

– Először is körbevezetlek benneteket, jó? – mondja a nagyi.

– Háááát, ha muszáj – vonogatják a vállukat, mert már mindenképpen csinálni akartak valamit.

– Ez itt egy olyan bokor, aminek nagyon erős és szúrós tövise van – kezdi a növények bemutatását. – Vigyázzatok, és ha lehet, akkor ne menjetek a közelébe! Ez itt a rózsá. Nagyon jó az illata. Szagoljátok csak meg!

A gyerekek odahajolnak a szép virághoz és érzik a finom illatát.

– De ezzel is vigyázni kell, mert nem szereti, ha figyelmetlenül nyúlnak hozzá. Itt pedig különböző fűszernövények fejlődnek. Ha megfogjátok, és egy kicsit

megdörzsölitek vele a kezeteiket, akkor némelyik illatát még lemosni is nehéz.

Ezzel letép egy zöld levelet és odaadja a gyerekek kezébe. Megmarkolják, majd utána megszagolják.

– Érzitek a menta illatát? – kérdezi a nagyi, és így mennek végig a kertben, míg a végére nem érnek. – Na, most akkor levágjuk a fűvet és felgereblyézzük. És ha mindezzel végeztünk, akkor meglocsoljuk az egész kertet! – mondja.

A három jó barátunk mosolyra húzódik a szája, hiszen erre vártak már napok óta.

– Iván, te fogd a gereblyét és majd húzd össze azt, amit a gép elhagy! Ti pedig lányok gyertek velem, és toljuk a fűkaszát.

Így is történik, de előtte Iván szomorúan megjegyzi:

– Mindig a lányok kerülnek a jó helyre!

– Dehogysis! – mondja a nagyi.– Majd cseréltek közben.

Így aztán el is indul az a munka, amire a gyerekek annyira vágytak.

A nagyi beindítja a fűnyíró gépet és az egyik oldalán Hannával, a másikon pedig Szonjával tolják végig a pázsiton. A két lány teljes figyelmével azt nézi, hogy mi történik előttük. A sűrű fűszálak szemlátomást nem örülnek annak, hogy a gép levág belőlük egy jó nagy darabot. Hanna látja, hogy némelyik el akar hajolni, de hiába, mert bizony a fűnyíró nagy hanggal elkapja és begyűjti a tartályába.

Szonja pedig azt veszi észre, hogy nem is kell tolniuk a gépet, mert a fűnyíró az, aki őket is húzza maga után. Látja ő is, hogy a fűszálak, ha tudnának, elugranának előle. Ez a piros színű hangos és veszélyes gép pedig, mint egy kaszaboló vadállat, úgy megy és vágja le őket.

A kislány jó erősen megkapaszkodik a nagyi mellett a vascsőbe. Elhatározza, hogy megpróbálja lassítani a fűnyíró gépet és az előtte lévő nagyobb és vastagabb levelű fűszálakat nem engedi levágni. Teljes erővel húzza visszafelé, de bizony hiába, mert a gép továbbmegy. Most oldalra húzza. Azt gondolja, így elkerülhető a gép és a vastag fűszál találkozása.

Összeszorított szájjal erőlködik, a keze is teljesen kifehéredik. Ahogy a gép húzza maga után, a gumicsizmás lába megcsúszik a pázsiton.

Hanna, aki a nagyi másik oldalán fogja a fűnyíró vascsövét, egészen mást szeretne. Látja, amint a gép elnyeli a fűszálak magasra nőtt szárait és azt, hogy ahol elhaladnak, ott egyformán kicsire van levágva a gyepek, és ott még a színe is más. Csak az nem tetszik neki, hogy lassan haladnak. Szerinte gyorsabban kellene.

Felnéz a nagyira, aki az előttük lévő területre figyel. Nekiveselkedik és minden erejével nyomni kezdi a gépet. A kicsi lányban nagy erő van. Megtámasztja a lábát a már levágott fűvön, és mindent beleadva akarja meggyorsítani a fűnyíró gép haladását, de bizony azt mintha ez egyáltalán nem érdekelné. Ugyanab-

ban a sebességben megy előre, vágja a füvet, és gyűjti össze a tartályába.

Közben Iván a gereblyével ügködik. A nagy, a fűkaszázt visszafelé húzó Szonja, és az ugyanazt erősen toló Hanna mögött szedegeti össze az elmaradt fűszálakat. Meglátja, hogy a gép kábele nemsokára az útjába kerül, ezért leteszi a földre a gereblyét. Odamegy a piros gumidróthoz és ügyesen arrább teszi, majd hátrább lép. Hirtelen egy nagy ütést érez a hátán. Megijed. Abban a pillanatban még megmozdulni sem mer.

A gép a két testvérével és a nagyival változatlanul ott halad előtte, de valaki olyan nagyot ütött a hátára, hogy talán meg is kékül. Egy kicsit megmozdul, de ismét ugyanígy jár. Olyan, mintha valaki egy bottal ütögetné a háta közepét. És akkor, mint ahogyan az édesapjától tanulta, hirtelen megfordul. Így legalább szembe néz az illetővel, akárki legyen is az, gondolja. Legfeljebb, ha nagyobb nála, majd kiabál a nagyinak. De ahogy visszafordul, még nagyobb meglepetés éri, mert most pontosan az orrát és a homlokát üti meg az a titokzatos idegen.

Olyan nagy ütést kap, hogy le is kell ülnie.

Éppen akkor fordult vissza a fűnyíró géppel a mamája és a két unoka-testvére, és látták, hogy mi történt. Ivánnak tele van a szeme könnyel, ami egyáltalán nem csoda, hiszen akkora ütést kapott, hogy másnak még az orra vére is eleredt volna. Kétségbeesve néz a nagyira, aki viszont a legnagyobb megdöbbenésére nevetni kezd.

– Iván! Inkább locsold meg mögöttünk a füvet! – mondja még mindig mosolyogva.

– Én is, én is! – kérik a lányok.

– Na, jól van – egyezik bele –, elfértek ott hárman is!

És a három testvér és jó barát azonnal rohan a gumicsőhöz.

Már eszükbe sem jutnak a levágandó és az elhajló fűszálak, vagy az éppen verekedő ismeretlen. A kerti csapra rá van szerelve a locsoló tömlő. Három kéz nyúl a tekerős fogantyúhoz. Elforgatják, és a gumicső abban a pillanatban hosszú zöld kígyóvá változik, és a végén mindenfelé sugárban ömlik a víz. Bizonyára az ellenséget keresi, mert amint meglátja a három jó barátot és testvért azonnal lelocsolja őket, de aztán meggondolja magát és máris forog tovább. Most a nagyit önti le, majd a kutyákat veszi célba. Madarat is láthatott, mert az ég felé is lövelli a száján kijövő hideg vizet.

Iván, Hanna és a kis Szonja sikongatva rohannak. Elfutnak jobbra, de a kígyó utánuk fordul. Aztán visszafordulnak, hogy így cselezzék ki a hosszú zöld szörnyet, de csak egy pillanatra lehet kijátszani, mert ő is visszafordul feléjük, és lelocsolja őket.

Végül a nagy vet véget ennek az egésznek. Csuumom vizesek mind a négyen, sőt a két kutya is. A kismadár, akit a kígyó szintén le akart önteni, most a fán

trillázik és meséli el a történeteket. A nagy és a gyerekek összeölelkeznek.

– Na, aztán jó segítségem van nekem: az egyik kislány félti a fűvet, amikor le kellene vágni, a másik pedig még gyorsabban szeretné látni, miként gyűlik a tartályba, ezért az egyik tolja, a másik pedig húzza a fűnyírót, én meg alig tudom egyenesbe tartani, nehogy körbe-körbe menjünk vele. A fiú kis unokám pedig nem tud megbarátkozni a gereblyével. Igaz, most már ő is megtanulta, hogy ez a szerszám nem szereti, ha a földre van fektetve. És mindezek tetejébe még a kígyót is életre keltettétek. Most aztán nem csak én, de mindnyájan megnézhetjük magunkat, főleg, ha az édesanyátok is meglátja, hogy teljesen eláztatok. Na, menjünk be és szárítkozzunk meg gyorsan! – terelgeti maga előtt a nagy Ivánt, Hannát és Szonját, miközben annyira nevet, hogy még a könnyei is hullnak.

A gyerekeknek is jókedvük lett. Hanna megfogja a fűkasza karjának az egyik oldalát és tolni kezdi, míg Szonja a másik oldalát, és ő pedig húzza. Így indulnak körbe-körbe, és közben nagyokat nevetnek. Iván odamegy a gereblyéhez és belerúg egy jó nagyot.

– Nesze, ez meg a tied! – mondja, és hangosan hahotázik.

– Na, gyerünk! A kígyót nem bántjuk! – kiáltja a nagy és bemennek a házba.

Mire az anyukák megérkeztek, már semmi nyoma nem volt a kerti ügyködésüknek, ha csak az nem, hogy szépen le volt vágva a pázsit és meg is volt locsolva. Legalábbis úgy látszott. Azt csak a három jó barát és testvér tudta, hogy a kígyó bizony nem a fűvet vette célba, hanem minden mást, ami mozgott.

Az eset óta Iván, Hanna és a kis Szonja, mint jó ismerőst köszönti ezt a három kerti szerszámnak nevezett lényt.

A hézagok támadása

Különleges mesét hallottam a minap, most ezt mesélem el nektek. Volt egy járda. Nem volt ez különösen feltűnő, vagy egyedi járda, de a végén mégis az lett, mert ..., de nem vágok az események elébe.

Tehát volt egy járda. A járda betonlapokból készült és a lapok között hézagok húzódtak. Emberek jártak rajta és intézték a dolgukat. Volt olyan járókelő, aki pontosan a lapok közepére lépett, de volt olyan is, aki mindig a hézagokra, és persze előfordult, sőt, többségben voltak azok, akik erre is, meg arra is léptek, és nem foglalkoztak azzal, hogy a talpuk épp a járda melyik részét tapossa.

Egyszer azonban arrafelé költözött egy nagy súlyú ember, és nem tudni, hogy miért, de ő mindig a hézagokra lépett. Ha nem is úgy esett a lépése, ő akkor is megnyújtotta, vagy éppen megrövidítette azt, de pontosan a hézagot taposta. A járda pedig, aki eddig élte a szokásos életét, egyre kellemetlenebbül érezte magát, mert ez az ember kizökkentette a megszokott életritmusából.

A hézagok tudtak egymással beszélni. Felhívták a figyelmet erre a változásra és megkérték a vezetőket, hogy vizsgálják ki az ügyet. Azok megnézték a rögzített információt és megállapították, hogy a felvetés jogos. A nagy súlyú emberrel valóban felborult a járda egyensúlya, ennek következtében a hézagok lényegesen többet dolgoznak, mint a lapok. Eldöntötték, hogy változtatnak az arányokon.

És így is történt. Az egyik éjszaka, amikor egyébként is kevés a járdán haladó ember, a lapok közelebb húzódtak egymáshoz. Na, ennek sokan nem örültek, hiszen

már megszokták a régi helyüket és ráadásul a járda végén lévők, akiknek jóval nagyobbat kellett előrébb lépniük, egy teljesen új környezetbe kerültek, és mindezek mellett még újabb idegen lapokat is fogadniuk kellett, hiszen a vékonyabb hézagok miatt a járda egy része csupasz maradt. Hát így rendezték el a dolgot.

Másnap reggel aztán várták a nagy súlyú embert, aki a szokott időben meg is érkezett. Képzelmehűtök, mi történt? Úgy bizony! Észrevette, hogy keskenyebbek lettek a hézagok. Nevetett egyet magában, és most is pontosan a hézagokra lépett. De már nem csak ő, hanem miután mások is látták, hogy mit csinál, ők is ugyanúgy kezdtek el menni.

A járda lapjai és hézagai pedig minden éjszaka üléseztek. Egyszerűen nem találtak megoldást erre a problémára. Amíg a lapok szép fényesek maradtak, addig a hézagok koszosak és használtak lettek. Még a járdák parlamentjében is észre lehetett venni ezt a változást. A lapok, melyek eddig a hézagok mellett voltak, most egyre messzebb akartak kerülni a piszkos és sok helyen bűdös hézagoktól. A járdán haladó emberek pedig arra lettek figyelmesek, hogy éjszakáról éjszakára változott a járda kinézete, és egyre messzebb mentek egymástól a lapok.

Egy időben a nagy súlyú ember is kénytelen volt nagyokat ugrálni, hogy a hézagokra rá tudjon lépni. Ennek aztán az lett a következménye, hogy szemlátomást fogyni kezdett.

A következő alkalommal pedig teljesen egymáshoz simulva helyezkedtek el a hézagok. Ilyenkor annyira sokat és sűrűn kellett lépegetnie, hogy ennek is fogyás lett a következménye. De nem csak ő közlekedett így, de nem ám. Mint-ha valamilyen járvány tört volna ki. Mindenki a hézagot, a vonalat kereste. A graffitis fiúk és lányok elfelejtették a nagy mezőket, az íveket, és mindent csak vonalakkal, ráadásul párhuzamos dupla vonalakkal oldottak meg. Minden úgy nézett ki, mint ha az egész világ egy rakás hézag lenne.

Általánossá vált a hézag divat, és a ruhákat is hasonlóra tervezték. A nadrágok hézagokból voltak összevarrva. A blúzok szintén, de rácsosan, a pólókat pedig hézag nyomatok díszítették.

A járdák parlamentjében furcsa viták zajlottak. A lapok már nem is akartak szóba állni azokkal a koszos, esetenként bűzlő hézagokkal, de közben mégis irigyelték őket a sikerükért és a várható, de soha meg nem érkező tiszteletdíjért, amit a hézag alakjának a használatáért reméltek. Viszont azt is tudták, hogy egymás nélkül nem tudnának élni, ezért fontos az együttműködés, de ezt úgy gondolták, hogy ők is kaphassanak abból, amit esetleg a hézagok kapnak. A lapok vezetője ezt többször elmondta a hézagoknak is, de azok már nem hallgattak senkire és semmire. Az egyik éjszaka el is határozták, hogy alapjaiban változtatnak meg mindent.

Másnap reggel aztán, amikor jött a nagy súlyú ember, elgáncsolták, és ugyan-
ezt tették azokkal is, akik követték őt. És miután elestek, abban a pillanatban
átkötötték a bokájuknál a lábukat. Azt is kiírták, hogy mától kezdve, ha valaki
rájuk akar lépni, akkor előtte fizetnie kell.

– Az még sem járja – szólt a járdahézag határozata –, hogy a lapok szép tiszták
és fényesek, holott nekik kellene többet dolgozniuk. Ezt az igazságtalanságot
nem tűrjük! Ha pedig a hézagok dolgoznak többet, akkor nagyobb hely is jár
nekik. Most ugyan a lapok foglalják el a járda nagy részét, de ez legyen fordítva!

A jelenlévők éljenezve fogadták el a határozatot. Igen ám, de hogyan tudják
ezt véghezvinni? Gondolkoztak, és végül úgy döntöttek, hogy nem várnak sen-
kire és semmire, megoldják ők a problémát.

Az emberek többsége azonban egyáltalán nem törődött a járdával. Az, hogy
hézag is, meg lap is van, általában senkit nem érdekelt. Azt ugyan látták, hogy
a járda napról napra változik, de úgy gondolták, bizonyára azt ellenőrzik, hogy
melyik típus a legbiztonságosabb, és melyiken esik a legkönnyebben a járás. A
harmadik nap reggelén aztán nagyot néztek. A járda nagyobb részéről ugyanis
eltűnt a járólap. Oldalra, a járda vonala mellé voltak kirakva, miután a hézagok
megtámadták és elkergették őket. A helyükön pedig csak elvéte volt egy-egy
szép sima és fényes lap. Az egész úgy nézett ki, mintha véletlenül hagyták volna
ott őket. A kevés járdalap közé hézagoló anyagot terítettek el.

Miután a nagy súlyú ember és az őt utánozók meggyógyultak a hézagoknak
köszönhető sérülésekből, ismét elindultak a járda felé. Azonnal észrevették a vál-
tozást, de azt gondolták, hogy új helyre tették át a járdát, ezért az oldalra kitett
járdalapokon lépdelve mentek a dolguk után. De most már nem csak ők, hanem
majdnem mindenki. Egyedül egy kisfiú gázolt bele az új cipőjével a még puha
anyagba, de miután ennek szidás lett a vége, az újnak mondott járda felétől már
ő is a kiteszített lapokon lépegetett az édesanyjával.

Az éjszaka beálltával a hézagok egy szót sem szóltak, de a járdalapok sem
beszéltek. Mindenki kivárt.

Azonban a harmadik éjszaka után egyes hézagok odamentek a kiteszített
lapok közé, és így a járda eredeti vonalán kívül már lett egy olyan rész is, ami
olyan volt, mint egy szép új járda. Több hézag is látta ezt, és alig két nap múlva
már nagyon kevés olyan hézag volt, aki éjszaka ne settenkedett volna át a lapok
mellé. Azok a kevesek, akik ott maradtak, a legnagyobb hangúak voltak. Most is
azokat szidják, akik odamentek a járdalapokhoz.

– Nem szégyellitek magatokat? Hogyan tudtatok ilyen csalárd árulók lenni?

A járdalapok közé távozott hézagok szószólója így szólt:

– Butaságot csináltunk, de szerencsére rájöttünk, hogy a járda lapokból és

hézagokból van, és egyik sem létezhet a másik nélkül. Természetesen hallottam már olyan járdáról is, ahol nagyon ritkán vannak a hézagok, de mi azok közé tartozunk, akikre – ha szerencsénk van – még rá is tudnak lépni. Mert mi más lenne a dolga a járdának, ha nem az, hogy rálépjenek?

A beszéd hallatán a nagy hangú hézag a fejét ingatta, pedig láthatta, hogy többiek is egyetértően bólogtak.

– Sajnálám, ha ti mégsem találnátok meg a boldogságotokat! – mondta.

Az éjszakai világításban egy szerelmespár közeledett a járda felé. Lassan, összeölelkezve sétáltak és szerelmes szavakat mondtak egymásnak.

Az előbb szóló hézag felmutatott rájuk, és mind a hézagok, mind pedig a lapok rájuk néztek. A fiú és a lány is rövid ujjú felsőt viselt. Az egyikre párhuzamos vonalakkal hézagok voltak rajzolva, míg a másikra színes lapok, és amikor átölelték egymást, a lány pólóján lévő szép szabályos négyzetek rásimultak a fiú párhuzamos egyenesekre. Erre aztán már nem volt mit mondani.

Másnap reggelre mit gondoltok, mi történt? Hát persze, hogy a járda visszament az eredeti helyére.

Aztán jött a nagy súlyú ember, és már éppen lépett volna rá a hézagra, de megmondta magát, és a lap közepére tette a talpát. És azok is ugyanígy tettek, akik eddig őt utánozták. Az egyik hézag éppen fel akart háborodni, de a többiek leintették.

– Nem kezdjük előlről ugye? Mindegy, hogy hová és mire lépnek rá, mert mi együtt vagyunk a járda, és egymás nélkül semmit nem érünk!

De azért a következő éjjel egy kicsit még javítottak magukon, ezért nagyon figyelnie kellett annak, aki vagy csak a lapra, vagy pedig csak a hézagra akart rálépni, hiszen nem sok különbség volt köztük.

Sok járda őket tartotta a példaképének. Gyalogos soha többé nem esett el rajtuk, és ha netán egy kisgyermek a kerékpárjával a tapasztalatlansága miatt mégis elterült, akkor mindig úgy intézték, hogy lehetőleg alig üsse meg magát. Ehhez persze a hézagok puhasága és a lapok rugalmassága kellett, no meg a gyorsaság, de ezekkel a tulajdonságokkal a járda nem szokott dicsekedni.

Azért, ha biciklivel tekorsz a járdán, vagy esetleg futkározol rajta, akkor mindig óvatosan és körültekintően tedd, mert nem tudhatod, hogy a te járdád találok-e már a fenti híres rokonával. Ha pedig gyalog haladsz rajta, akkor tedd próbára! Vagy csak a lapra, vagy pedig csak a hézagra lépj, és ha nem változik meg egy hét alatt sem, akkor már ő is jó, békességes és megbízható.

Teszteld a járdákat!

A pillangó és az ökör

Egyszer volt, hol nem volt, de azt bizton állíthatom, hogy ez az eset megtörtént, hiszen ha nem így lett volna, akkor most nem tudnám elmesélni.

Volt egy pillangó. Ez a pillangó pontosan úgy született, mind a több ezer, vagy a többi millió testvére. Igaz, nem is a születése, vagy a neveltetése miatt lett különleges, de nem ám, hanem a miatt az esett miatt, amiről a mesém szól.

Ez a pillangó nagyon szép. Bármerre is repül a barna pettyes fehér szárnyaival, mindenki abbahagyja azt, amit éppen csinál, és őt csodálja.

A rét virágai felett repdes és a sokszínű és jó illatú csodákat nézegeti, miközben nagyokat nevet örömeiben. Ami egyáltalán nem csoda, hiszen minden virág őt hívogatja magához. Aztán, ha valamelyikre rászáll és a nyelvével megérinti, tudniillik a pillangó így ad puszit, akkor, ha a virág piros volt még jobban bevörösödik, de ha netán sárga színt hord a szirmain, a puszi pillanatában a virág szegélye rózsaszínűvé lesz. A többi virágra azonnal rátör az irigység, de a mi pillangónk a vékony kacajával egy pillanat alatt elkergeti ezt a rossz érzést, és utána már a többiek is úgy átérzik a látványt, mintha csak velük történe meg. Előre hajolnak a pillangós virág felé és csendben hallgatják, miket sugdos neki a lepke.

Mert nehogy azt gondolja valaki, hogy csak odarepül és puszit ad! Szó sincs róla! Folyamatosan beszél azon a tüneményesen vékony, időnként egy kicsit talán selypítő hangján. Van amikor komoly dolgokat mond, de sokszor az általa még színesebbé tett pletykákat. Elmondja például, hogy a nagy és kiállhatatlan

darazsak mire készülnek, aztán beszél a pókok csalafinta hálózövéséről, de közben állandóan a virágok szépségéről és jó illatáról beszél, és arról, hogy őt menynyire elkábítják és megbabonázzák. Aztán elmorzsol a szemén egy könnycseppet, mert annyira sajnálja, hogy nem tud mindenkinek pusztit adni. A következő pillanatban pedig szédítő magasságba repül, és onnan kiabálja a virágoknak:

– Szeretlek benneteket!

És ilyenkor a rét lakói boldogságukban csak azért nem emelkednek a felhők fölé, mert a gyökereiket fogva tartja a föld.

Az egyik ilyen alkalommal csak éppen hogy sikerült megmenekülnie egy fecske csőrei közül. A tuskésbokornak köszönhetette az életét.

Az történt, hogy olyan magasra repült a szelek szárnyán, ahonnan már a rét sokszínű virágjai is csak egy szép színes asztalterítőnek látszanak, és éppen elkiabálta magát, hogy: „Szeretlek benneteket!” – amikor azt hallja, hogy odalent valaki valamit ütöget.

– Mi lehet az? – kérdezi magától, és lejjebb ereszkedik.

Ebből a magasságból már jól láthatóak a barátai és a barátnői. Azt látja, hogy a túskebokor az erős szúróival a saját piros virágjának a szirmait szaggatja. A pillangó annyira szereti ezt a különleges virágot, hogy hirtelen összezárja a szárnyait, és zuhanórepülésben esik a bokor irányába. És ez volt a szerencséje, mert amint zuhanni kezd csak annyit észlel, hogy egy nagy sebességű gyorsvonat suhan el hirtelen mellette.

Visszanéz. Hát persze, hogy a fecskemadarat látja, amint az a farkával kormányozva repül el közvetlenül fölötte.

– Jaj de meg voltam ijedve – mondja neki a túskebokor piros virágja. – Nem tudtam, hogyan figyelmeztesselek, hogy veszély leselkedik rád, ezért tépkedtem meg a szirmaimat. Azt gondoltam, talán észreveszed. És ha mégsem, és nem leszel, akkor nélküled úgy sem élet az élet, és a rét sem rét már többé – bólogat.

– Bizony, bizony! De ne is gondoljunk ilyen rosszra! – szól a többi virág.

A mi pillangónk pedig olyan boldog lesz a dicsérettől, hogy szép sorban rászáll az összes virágra. Ki nem hagyna egyet sem a sok közül. Még ha nem is annyira jó ízű vagy kellemes illatú, akkor is úgy tesz, mintha az a virág volna a legkülönb.

Az egész rét nagy boldogságban úszik.

Alig győzik kivárni a reggelt, amikor is az ő legszebb királylányuk megmossa a szép orcáját a trombitavirág harmatjával, és kiöblíti a száját és fogat mos a tátika által összegyűjtött ezüstszínű cseppekkel. És amikor az éjszakai pihentető alvást elősegítő levendula illatot is lemossa magáról, egy rövid gondolkodás után a rózsát kéri meg, hogy adjon neki a parfümjéből.

És ismét elindul egy boldogságos játékos nap, és kezdődik minden előlről. De

nehogy azt higgye bárki is, hogy ez unalmas volt. Nem, nem volt az, de azért a mi pillangónknak egyre sűrűbben jutott az eszébe, hogy kellene egy igazi játszótárs, akivel megbeszélhetné az élményeit, és akivel együtt gondoskodnának a rét virágairól. Mert az még sincsen rendjén, hogy egy egész rét legyen a játszótársa, gondolja. Bár mindegyik virágot nagyon szereti, de ők nem tudnak vele repülni, és még csak meg sem értik, ha mesél nekik arról, amit lát vagy tapasztal.

Leszáll egy füves részre. Ez egy kóró és virágmentes terület. Sokszor elbújik ide, ha ezek a gondolatok foglalkoztatják. Igaz, itt is egyedül van, sőt, itt még jobban egyedül érzi magát, de legalább nem kell a virágok előtt színészkednie, hiszen itt nem látják. Egyébként pedig úgy kell tennie, mintha mindig jókedve lenne.

– Ez a dolgod! – mondta neki az édesanyja, amikor az útjára bocsátotta.

„Legalább lenne itt egy másik pillangó! – álmodozik. – Milyen jót tudnék vele kergetőzni a szelek szárnyán! De ha ide is vetődik időnként valamelyik testvérem, sajnos rövid idő múlva tovább is repül. Eddig még egyik sem akart hosszabb időt ezen a réten eltölteni.” És amikor idáig ér a vissza-visszatérő gondolataiban, hirtelen egy könnyű és meleg fuvallat éri el. A szellőcske alányúl a vékony hártyszárnyaknak és abban a pillanatban felemeli a kicsi lepke testet. Még éppen időben, mert azon a helyen, ahol az előbb még üldögélve gondolkozott, most egy nagy erős pata lapítja a fűszálakat a földre.

A lepke visszafordul és egy hatalmas állatot lát a réten, aki annyira figyelmetlen volt, hogy kis híján kioltotta az életét.

– Te, te buta szamár! – szólítja meg. – Nem látsz a szemedtől! Majdnem rám léptél! – egyensúlyoz a szép szárnyaival a szürke nagy vastag fül körül.

Az állat rá sem hederít. De az is lehet, hogy nem hallotta meg. Erre a pillangó odaszáll a szeme elé, majd leereszkedik a nagy állat elé a fűre. A nagy arcú állat azonban nem törődik vele.

– Te szamár! Nem látod, hogy hozzád beszélek? – kiabál most már teljes hangerővel a pillangó.

A megszólított azonban erre sem válaszol, csak érdeklődve hátrafordítja a fejét, mintha keresne valakit maga mögött.

– Ha nem tudnád, a réten, az én rétemen vagy! – folytatja a pillangó, és hogy felhívja magára a figyelmet, a fűvön ülve megbillegteti a szárnyait.

Erre a nagy állat felemeli az egyik patáját és ráugrik. Igen ám, de ezt úgy csinálja, hogy lehetőséget adjon a lepkének a felrepülésre. A pillangó ráérez a játéokra. Egy kicsit odébb száll, majd ismét letelepedik a fűre. A nagy szürke állat máris ott terem és csapja le a patáját, de a pillangó ügyesen kislisszan a hatalmas ütés elől.

Most egy kicsit messzebb repül, de nem sokáig tud rejtőzni, mert máris ott a pata. Egyre jobban élvezik a játékot. A nagy állat a rét egyik oldaláról a másikra

fut a pillangó után, majd vissza. A homlokáról és a testéről dől a izzadság. Az állat erős és izmos testén a szürke szőr teljesen össze van tapadva. A pillangó pedig nagyokat nevet és biztatja a szellőt, hogy továbbra is segítsen neki.

Most egy bokor mögé ereszkedik le. Leereszti a szárnyait és erősen figyel. Látja, hogy a nagy barna szempár észrevette, és hogy ebbéli örömeiben még az állat nyelve is kilóg. A pillangó megigazítja a szárnyait és csap vele egyet. De mi történt, ijed meg. Nem emelkedik fel, pedig a pata már nagyon közel van. Egyre elkeseredettebben vergődik a vékony hártyszárnyakkal, de meg sem tud mozdulni. És akkor halálra váltan felnéz és azt látja, hogy a bokor egyik ága nem engedi felszállni, és most azt az ágot nyomkodja el óvatosan a patájával a nagytestű állat.

– Elfáradtál kicsi pillangó? – hallatszik a kérdés abból a nagy szájból.

A pillangónak egy kicsit a füle is bedugul attól a hangtól, de azért válaszol.

– Pihenjünk egy keveset, jó?

– Rendben. Egyébként nem számár, hanem ökör vagyok. És már meg ne haragudj, de nekem az ökörségem az egyik legnagyobb büszkeségem! – mondja.

– Én pedig a pillangó vagyok. Ne haragudj, nem akartalak megbántani!

– Ugyan, hagyd el! – húzza nevetésre a nagy vastag szélű száját az állat, és a hátsó két lábára állva az első patáival toppant egyet, amitől nagy por keletkezik.

– Húúúú, de erős vagy! – ismeri el a pillangó. – És azt is láttam, hogy milyen jól tudsz vágtatni!

– Én nem vágtatok, mert nem ló vagyok, hanem csörtetek – igazítja ki ismét az ökör.

– Igen? De jó, hogy ennyire okos vagy és tanulhatok tőled! – ismeri el a lepke.

Az ökör ránéz az előtte repdeső pillangóra. Látja, hogy mennyire törekeny, kecses és szép bogár, és a hangja különösen szimpatikus neki.

– Én is örülök neked! – válaszolja.

Hát így kezdődött a barátságuk, és ezt követően már csak ritkán lehetett őket külön látni. Vagy a pillangó repdesett az ökör feje előtt és arról beszélgettek, hogy ki mit látott és tapasztalt, vagy csak egyszerűen ott ült a szürke állat hátán és nagyokat nevettek. Ami nem is volt csoda, hiszen ilyenkor az ökör mindig bebandzsított és annyira, de annyira mókás volt, hogy még a virágok is dülöngéltek, annyira hahotáztak. Na és természetesen sokat, nagyon sokat játszottak. Így telt el a nyár.

Egy reggelre annyira hideg lett, hogy a pillangónak nem volt ereje, hogy felkeljen az ágyából. Hiába próbálja segíteni a tücsök meg a szöcske, mert bizony már nekik is kevés erejük van. A virágok is elnyíltak már. Hetek óta magukba zárva készülnek a zord időkre és abban bíztak, hogy gyermekeik a következő évben

majd ugyanolyan szép, illatos és sokszínű virágot bontanak, mint ők. Egyedül a bokrok és a fák tartják még magukat. A leveleik ellenben már megunták az addigi helyüket, és a színüket megváltoztatva igyekeznek leválni a szüleikről.

Az ökör körbejárja a rétet. Észrevette ugyan a változást, de nem akar belenyugodni. És miután nem látja a barátját, szomorúan bög.

– Búúúúúú! – hangzik hetedhét országon át.

A pillangó érzi, hogy teljesen elhagyja az ereje. A csipkebogyó egyik megmaradt virágjából nektárt csepegtet a szájába, és lássatok csodát, hirtelen erőre kap és még egyszer, utoljára, felreppen az ég felé. Annyira magasra száll, hogy a rét csak egy kifakult asztalterítőnek látszik, majd a törékeny szárnyain szép lassan lejjebb vitorlázik.

Most nem kell tartania a fecskéktől, mert ők már elindultak délre, a meleg után. A réten elrepül mindegyik virágbarátja fölött. Most nem nyalja meg az elhervadt virágokat, hanem súg valamit a fülükbe, miközben a szárnya barna pettyes vékony hártyájából mindegyiknél kitép egy darabot, és rájuk akasztja. Mire visszatér a lakásához, addigra már csak mászni tud, hiszen a szépséges szárnya odalett.

Az ökör mindezt végignézi, de nem tud ellene semmit sem tenni elenne. Hiába rohan oda hozzá és biztatja, hogy ő megvédi, ne bántsa magát. Hiába mondogatja neki, hogy most aztán már ki lesz az ő barátja, és hogy mi lesz vele nélküle.

– Köszönöm neked ezt a szép nyarat és azt, hogy boldoggá tetted az életemet. Sajnos nem tehetünk semmit. Őrizz meg az emlékezetedben! Jövőre ismét itt leszek – köszön el a pillangó.

Amikor aztán az ökör meglátja a mozdulatlan szárnya nélküli barátját, sírni kezd. Akkorát bög, hogy az egész földön meghallják a fájdalmas kiáltását. És ahogy ott áll, a bokrok és a virágok a pillangószárny varázslatának engedve hirtelen felélednek és elkezdenek növekedni. Hosszú szárat engednek és nagyon sok virágot hoznak. A levelek is velük együtt zöldellnek ki ismét és nőnek, sokasodtak. Igen ám, csak hogy az összes növény az ökör felé indul el, és egy szempillantás alatt körbefonják.

Mire a gazdája érte ment, alig egy fertály óra múlva, az állat már nem látszott ki a virágok és a levelek alól. Azonnal le is fotózták, és másnap már az újságban lehetett látni a virágokkal borított ökröt.

Ha Debrecenben jártok, akkor ti is találkozhattok vele, ugyanis az ő és a pillangó tiszteletére az emberek minden évben elkészítik virágból az ökröt, akit az egyáltalán nem hétköznapi pillangó barátja tett híressé.

Hol van a tojás?

Történt egyszer, hogy Iván, Hanna és a kis Szonja elhatározták, bogarászni fognak a nagy udvarának a hátsó részében, ahol a bokrok és a virágok olyan sűrűn vannak ültetve, hogy még elmenni is nehéz közöttük úgy, hogy meg ne szúrja valami a lábukat. Ebben a nagy bozótban nem egyszerű különleges bogarat találni. Mondjuk például egy szarvasbogarat, aminek a szarva hosszabb, mint a teste. Vigyázni kell vele, mert könnyen becsípheti az ujjhegyet is.

Iván megy elől, mert a lányok kíváncsiak ugyan, de igazából egy kicsit irtóznak is a bogaraktól. Nézelődnek, vizsgálgatják a virágok és bokrok sűrű alját, de bizony ott nincs semmi feltűnő, csak apró fekete és barna bogarakat látnak, amik igyekeznek beolvadni a környezetükbe.

Iván letérdel. Megszúrja a lábát egy tüske és azonnal fel is áll. Hanna és Szonja ijedten kérdezik.

– Mi történt? Mit láttál?

A kislány, amikor meglátja a két félős testvérét nagyot nevet.

– Semmit, csak megszúrta a lábamat egy tüske! – mondja és kihúzza a szúrót a térdéből.

Újra bogarászni kezdenek, és most már – miután elszégyellték magukat – a lányok is bátrabban közlekednek az ágas-bogas bokrok között. És amikor éppen lehajolva vizsgálgatnak egy friss földtúrást, hirtelen megmozdul mögöttük

a sűrűre nőtt növényzet. Annyira megijednek, hogy mozdulni sem tudnak, de amikor feleszmélnek, akkor mind a hárman a ház felé kezdenek el futni.

– Mamaaaa, mamaaaa!!!! – kiabálják már messziről.

A nagy megnyugtatója őket.

– Ne féljete! Nem vadállat volt, hanem egy gyíkcocsa, de az is előfordulhat, hogy madár rakott fészket a sűrű zöld közé.

A három jó barát és testvér rövid tanakodás után visszaindul a kert végébe, de a biztonság kedvéért mindegyikük visz magával egy botot.

Most már bátran lépdelenek a hátsó udvarban, és közben a botokkal elhajtják a növényeket, így azok egyrészt nem karcolják meg a lábukat, másrészt pedig látható lesz az a füves rész, ahol a bogarak lehetnek.

A gyerekek zsebe kidudorodik az üres gyufásdoboztól, amit előre elkészítettek a szerzeményüknek. A felfedezők most már nem egymás mögött, hanem egymás mellett haladnak. Az előző napon éppen arról beszélgettek, hogy milyen jó lenne, ha ők fedeznének fel egy eddig még nem látott bogarat, vagy kicsi élőlényt. Hanna például már látott orrszarvú bogarat is, amikor az apukájával múzeumban volt. Nagyon tetszett neki, de elég félelmetesnek is találta ahhoz, hogy most ne akarjon ilyennel találkozni.

Csendben, szó nélkül mennek. Óvatosan teszik előre először az egyik, majd a másik lábukat. Időnként megnézik a társaikat is, hogy ők hogyan hajtogatják el a növényeket, de annyira egyformán vizsgálódnak, mintha valaki vezényelné a mozdulataikat. És akkor hirtelen ismét megmozdul a növényzet, de most nem mögöttük, hanem előttük, ezért csak egy kicsit ijednek meg, mert azonnal meglátják, hogy ki okozta a zajt.

– Ni csak, milyen kicsi gyíkok! – kiált fel Szonja.

És valóban! Hamarjában megszámlálni sem lehetne a legalább tíz, vagy talán annál is több zöldes, kicsit átlátszó színű gyíkokat, amint futkározva igyekeznek elbújni a kíváncsi tekintetek elől. Iván leguggol és a tenyerével leszorítva akarja az egyiket megfogni, de a kicsi gyík gyorsabb nála. Most már a két lány is beszáll a gyíkfogásba. Egyre sűrűbben és gyorsabban csapják le a tenyerüket, hátha szerencsájük lesz és a szaladgáló gyíkok közül alászorul az, amelyet kinéztek maguknak. De bizony hiába a nagy sietség. Némelyik gyík talán még ki is neveti a testvéreket, látva azok nagy igyekezetét.

Iván, Hanna és a kicsi Szonja üres kézzel guggolnak a sűrű növényzet között, amikor egyszerre veszik észre a mellettük lévő bokor tövében a madárfészket. Rá mutatnak és máris másznak felé. A fészkek üres, csak szeplős tojáshéj darabok vannak benne. Egyenként kiveszik, megnézegetik és elképzelik, milyen lehe-

tett, amikor még nem kelt ki belőle a kismadár. Már éppen kúsznának visszafelé, amikor Szonja a fészek másik oldala mellett, a fűvön meglátja az ép madártojást. Azonnal meg is fogja, de Hanna elkéri tőle, majd pedig Iván is. Mind a hárman a kezükben akarják tartani.

Szonja csak vonakodva adja oda a nővéreinek, és ő is nehezen válik meg tőle, amikor Iván elkéri. Ülnek a bokor tövében és egymás kezéből veszik ki a kicsi szeplős madártojást. Megvizsgálják. Nincs rajta semmi sérülés, állapítják meg, majd a nap felé fordítják, de így sem látszik rajta semmi.

– Biztosan véletlenül kiesett a fészekből – mondja Hanna.

– Vagy el akarta rabolni egy ragadozó – teszi hozzá Iván.

– Keltsük ki! – javasolja Szonja, és a három testvér boldogan viszi a szerzeményt a házba.

Dobozt kerítenek és először ruhadarabokkal, majd vattával bélelik ki és beleteszik a kicsi szeplős tojást.

– Tegyük ki a napra! – javasolja Hanna, és így is tesznek.

Keresnek egy jó napos helyet és mindig úgy forgatják a dobozt, hogy a nap-sugár teljesen elérje a tojást. Miután ezzel végeznek, egy másik játékot találnak ki maguknak, de közben állandóan a tojáson jár az eszük, no meg a szemük is.

Alig telik el egy kicsi idő és az egyikőjük már ott van a doboznál és a tojást vizsgálgatja. Megfogja és megtapogatja, így ellenőrzi, elég meleg-e. De amikor eljön a késő délután, a nap egyre jobban elbújik a fák mögé.

– Vigyük be a szobába és melegítsük a kislámpával! – találja ki Szonja.

A szobájukban aztán felteszik az íróasztalra az olvasólámpa alá.

– Itt jó helyed lesz! – mondják a tojásnak és megsimogatják.

Amikor lefekszenek, a lámpát nem kapcsolják le.

Nehezen aludtak el. Azt nem lehet pontosan tudni, hogy vajon a világosság volt-e az oka, amit a lámpának köszönhettek, vagy az izgalom, amit a tojás okozott, de ezt nem is firtatta egyikőjük sem. Az viszont bizonyos, hogy hosszan álmodoztak az ő kismadarukról. Elképzelték, ahogyan kikel, aztán az etetését, majd azt, ahogyan repülni tanítják, de főleg arról álmodoztak, amikor már visszatér hozzájuk, a vállukra telepedik, és ott fütyüli el kedvenc trilláját.

Reggel amint felébredtek, máris vitték ki a nap alá a dobozt a tojással együtt. Így telt el talán három nap is, de a jövevény bizony nem akart jelentkezni. Aztán újabb három nap következett. Felhős lett az égbolt, még eső is esett, ezért a három jó barát és testvér a szeplős kistojást egész nap a szobában hagyta a lámpa alatt.

Játék közben sűrűn rá ránéztek a dobozra, de már nem olyan sokszor, mint kezdetben. Aztán ennek a három napnak is a végére értek. A szél elkergette a csúnya felhőket és ismét kisütött a meleg nyári nap. Azonnal ki is tették a szeplős

tojást az ablakpárkányra. Ez nagyon jó hely, mert a napsugár majdnem reggeltől estig éri, de sajnos ennek ellenére még mindig nem történt semmi.

Iván egy kicsit megkocogtatja a tojást.

– Ha benne van a madárka akkor meghallja, és tudni fogja, hogy a csőrével ki kell törnie! – mondja.

A két lány is megütogeti egy kicsit, de bizony most sem történik semmi.

– Zöld füvet kellene mellé rakni, talán az kicsalogatná! – javasolja Iván.

Hanna és Szonja jó ötletnek tartja és már indulnak is füvet tépni. Odateszik a kicsi tojás mellé, de hiába nézegetik egész délután, nem történik vele semmi.

– Nem is jó a fűszál! – jelenti ki Hanna és kidobja a dobozból a közben összeszáradt zöldet. – Amikor anyával a boltban voltam akkor azt hallottam, hogy egy néni főtt tojást adott a kiscsirkének – mondja.

És mostanra már annyira nagyon várják a testvérek a kis jövevény megszületését, hogy nem vitatkoznak ezen. Mindegy, hogy mit szeret enni, amikor kitöri a tojást, csak végre lássák már! Bemennek a konyhába, kivesznek egy tojást a hűtőből és megfőzik. Hamar elkészül. Utána lehűtik és megpucolják. Iván ügyesen feldarabolja, kistányérban kiviszik az ablakpárkányon lévő dobozhoz és szépen betálatják a szeplős kicsi tojás mellé.

– Szerintem fél kibújni – jegyzi meg Szonja. – Most egészen estig ne zavarjuk! – tanácsolja.

Így is tesznek. Kimennek a játszótérre, ahol jókat lehet hintázni és csúszdázni, no meg forgózni és mérlegezni. Próbálnak megfélekedni a kicsi szeplős tojásról, de nem sikerül. Többször is odafutnak egymáshoz és arról beszélgetnek, vajon most megszületik-e. Végül a nap nagy nehezen eléri a fák csúcsát és már nem várnak tovább.

Máskor ebben az órában még javában játszanak, hiszen csak akkor kell abba hagyniuk a futkározást és a cicázást amikor a napot már eltakarják a fák, de most ezt nem tudják kivárni. Sietve mennek haza az ablakpárkányhoz, és ahogy meglátják a dobozt, földbe gyökerezik a lábuk.

– Kikelt! – szólal meg Iván és a dobozra mutat.

– De milyen nagy! – suttogja Hanna.

– Ő bújt ki a tojásból? – nézi hitetlenkedve Szonja.

A három testvér és jó barát elképedve nézi a szeplős kicsi tojás és a főtt tojás helyén hanyatt fekvő és félig lehunyt szemmel pihenő cicát. Egyszerre lépnek felé, hogy megsimogassák, amikor a kerítésen túlról meghallják a szomszéd néni hangját.

– Ciii, ciii, Feri!

– Anya! – hívja közben Hanna is az édesanyját.

A dobozban fekvő cica a gazdája hívására felemeli a fejét és leugrik a párkányról, és ezzel egy időben lép ki a házból Hanna édesanyja is.

– Mi történt gyerekek? – kérdezi.

– Egy cica kelt ki a tojásból! – mondja Iván.

– Az! – mutat a lassan elsomfordáló macska után Szonja.

– A Feri cica?! – csapja össze a kezét hangosan nevetve a lányok anyukája. – Hát, akkor ez egy igen különleges tojás lehetett gyerekeim, ugyanis a Feri cica már régen megszületett és nem tojásból – válaszolja és jókedvűen megy vissza a konyhába.

– Jó, de akkor hol van a szeplős kicsi tojás és a főtt tojás, amit ide készítettük neki akkorra, amikor kikelt? – kérdezik egymástól a testvérek.

A dobozban a vattacsomók között csak a szeplős tojáshéj darabok vannak.

– Biztosan kikelt, evett és elbújt – találgat Szonja.

– Keressük meg! – javasolja Hanna, de sajnos a nap közben már lement a fák mögé, ezért a kutatást másnapra kellett halasztaniuk.

A vacsora asztalnál aztán kitérgetik az esetet. És hiába mondogatják a szülők, hogy szerintük mi történhetett, a három testvér egyre csak azt hajtogatja:

– Igen, de hol van a tojás?

Azóta minden reggel körbemennek az udvaron és belenéznek abba a fészekbe, ami mellett a szeplős kicsi tojást találták. Egy alkalommal már láttak is benne három újat, amiből aztán előtűntek ki a kicsi sárga fiókák, de az ablakpárkányon lévő dobozban kikelt élőlényel egyszer sem sikerült összeakadniuk.

A Feri cica ezután rendszeresen elsétált az ablakuk előtt. Felnézett rá és miután látta, hogy nincs ott semmi, méltóságteljesen továbblépdelt.

Látták ezt a testvérek is. Elgondolkoztak, de még sem merték megkérdezni, hogy lehet, hogy mégis csak a cica kelt ki a tojásból és azért néz mindig arrafelé, mert ott keresi az anyukáját? Inkább megtartották maguknak a gondolataikat, és az asztról mindig finom falatokat csentek el a cicának.

Ha pedig a házban netán szóba került a tojás, mert éppen süteményt sütött, vagy levest főzött a gyerekek édesanyja, akkor, ha csak annyit mondtak, hogy „és hol a tojás?“, máris nagy nevetés volt a válasz.

Iván, Hanna és Szonja is nevetett ilyenkor, de csak tiszteletből, mert ők tudták, amit tudtak. Az pedig elég egyértelmű volt!

Iván és a palacsintavarázs

Történt egyszer, hogy Ivánt az édesanyja leküldte a kisboltba tojásért. De lehet, hogy nem is ezzel kellene kezdenem, hiszen a történet sem így kezdődött. Tehát újra kezdem.

Iván, Hanna és a kis Szonja, akik nem csak testvérek, de jó barátok is voltak, palacsintát szerettek volna enni. Iván édesanyját nem is kellett hosszan kérlelni a palacsintasütésre.

– Jól van gyerekek – mondja –, de nézzük meg, hogy van-e itthon hozzávaló!

– Nekem jó lesz a kakaós! – így Iván.

– Én lekvárosat kérek! – vágja rá Hanna.

– És te, Szonja? – kérdezi nevetve Iván anyukája.

– Nekem mind a kettő jó, de szívesen megeszem üresen is – válaszol szerényen a kislány.

Iván anyukája közben a hűtőszekrényben keresgél.

– Tej van, tojás nincs, liszt van – néz a szekrény felé. – Na és kakaó és lekvár az természetesen minden rendes házban található. Igaz? – kérdezi mosolyogva.

– Igen! – vágják rá a testvérek.

Így történt, hogy a három testvér elindult a kisboltba tojást venni.

Hamar odaérnek, hiszen nem messze, a sarkon van a kicsi üzlet. Sietnek is vissza a tojástartónyi tojással, hiszen már nagyon várják, hogy palacsinta kerüljön eléjük. Ők úgy szeretik enni ezt a finomságot, hogy már a sütés köz-

ben körbeülik az asztalt, és amint a serpenyőben elkészül a palacsinta, máris borítják rá Iván, Hanna és a Szonja tányérjára.

A ház sarkához érnek, amikor Ivánnak az eszébe jut, hogy megnézzé, nincs-e törött tojás a tartóban. Mielőtt megveszi, az édesanyja is mindig kinyitja a tetejét és megnézi. Most már ugyan utána vannak a vásárlásnak, de jobb későn, mint soha, szokta hallani.

Egy pillanatra megállnak. Hanna kezében van a tartó. Kinyitják. Iván egyenként szedegeti ki és rakja vissza a tojásokat. Látszólag egyik sem repedt vagy törött. És akkor a kisfiú gondol egyet.

– Mutassak valamit? – kérdezi a lányoktól.

Hanna kíváncsi, de Szonja noszogatja őket, hogy menjenek már. Iván nem hallgat rá. Kivesz egy tojást a tartóból és kicsit feldobja, majd ügyesen el is kapja. Aztán magasabbra dobja és ismét elkapja. Hanna nézi, de nincs elájulva a mutatványtól.

– Ezt akartad mutatni? – fitymálja le Iván igyekezetét, pedig a kisfiú annyira koncentrálni, hogy még a nyelvét is kinyújtja egy kicsit.

Na, több sem kell a mutatványosnak. Belenyúl a tojástartóba és kivesz egy másik tojást is. Most kettővel csinálja, úgy, ahogy a tévében látta, amikor a kedvenc rajzfilmjét nézte. A jobb kezében lévő tojást egy kicsit feldobja, és amíg az a levegőben száll, addig a bal kezéből a másikat átteszi a jobbra, így a szabad bal kezével el tudja kapni a leeső tojást.

A két lány most már elismerően tapsol.

– Nagyon ügyes vagy Iván! – mondja neki Hanna.

– De ne csináld tovább, mert el fog törni! – aggodalmaskodik Szonja, aki ugyan sokra tartja az unokatestvére mutatványát, de nem bízik benne, hogy mindig sikerül elkapnia a tojást.

Iván két tojással még soha nem próbálta. Az már előfordult, hogy kavicsokat dobált a levegőbe és igyekezett azokat elkapni, ami többször sikerült, mint nem. A tojásmutatvány most felvillanyozza. Egyre jobban belejön és mindig bátrabban dobálja fel a levegőbe a tojásokat. Jobb kézzel fel, aztán a ballal elkapja, miközben a másikat átteszi a jobbra.

Hanna megbabonázva nézi az unokatestvére kezeit. És akkor Iván váratlanul a lefelé eső tojás mellé nyúl. Hanna is kapna utána, de egyikőjük sem éri el, és a fehérhájú tojás nagy csattanással landol a járdán, és mutatja meg a tartalmát. Egy pillanatra csend lesz. Szonja szólal meg először:

– Ugye megmondtam?! Sokat kell még gyakorolnod, mert különben újra ez lesz belőle! – mondja és leguggolva próbálja a törött tojáshéjba visszakotorni a sárgáját, és ami körülötte van.

Iván Hannára néz. A kislány egyetértően húzza fel a szemöldökét. Iván szörnyű haragra gerjed és ismét kivesz egy tojást a tartóból és újra dobálni kezdi azokat.

És mennyire igaza van Szonjának, hiszen a kisfiú dobásról-dobásra magabiztosabban és jobban csinálja a tojás akrobatikát.

Egyre gyorsabban fordul kézről kézbe a két tojás. Most már Szonja sem foglalkozik tovább az összetörttel.

Iván egy kicsit előre hajolva áll a ház sarkánál és ördögös gyorsasággal dobja és kapja el a tojásokat, a két lánytestvére és jó barátja pedig büszkén nézi. De hát örökké ezt sem lehet ilyen ügyesen csinálni, és ennek a körnek is egy mellényúlás lesz a vége, és a tojás ugyanott csapódik a járdába, ahol az előző társa is. Iván máris szedi ki a Hanna kezéből a következő tojást, ami ugyanúgy végzi, mint az előbbi társai. És ez így megy egészen addig, amíg a tojástartóban már nincs több tojás. Már csak az a kettő maradt, ami Iván markában van megbújva.

– Iván, inkább menjünk haza! – suttogja Hanna.

– Nagy baj lesz ebből! – teszi hozzá Szonja.

Lassan mennek fel a lépcsőn és még lassabban nyitják ki az ajtót.

– Na, végre, hogy megjöttetek! – fogadja Ivánékat az édesanyja. – Hol van a tojás? – kérdezi.

A gyerekek a kezébe adják a tojástartót, amiben nincs egy darab tojás sem.

– És a tojások hová lettek belőle? – kérdezi egy kicsit idegesebben.

– Itt van – suttogja Iván és kinyújtja a kezét benne a két tojással.

– És a többi? – néz rá az anyukája.

A két kislány Ivánra néz.

– Én csak ezt ... – mondja, és feldobja a jobb kezében lévő tojást a levegőbe, majd az üressé vált ballal elkapja, aztán még egyszer.

Az édesanyja tamáskodó arccal figyel. Iván ezt nem látja, mert a tojásokra koncentrálna, de most mégsem sikerül elkapnia a levegőben lévőket. A keze mellett zuhan le a konyha kövére.

Iván édesanyja egy szót sem szól. Lesújtó pillantása minden szidásnál rosszabb. Kiveszi a fia kezéből az egyetlen megmaradt tojást és nekiáll a palacsintatészta kikeverésének.

A két kislány azonnal hozza a felmosó ruhát és eltakarítják az összetört tojás maradványait.

A három testvér és jó barát csendben ülnek az asztalnál. Szép sorban kapják a palacsintát. Most azonban az Iván édesanyja nem dúdol jókedvűen, mint máskor szokott. Beleteszi a serpenyőbe a tésztát, megsüti a palacsinta egyik oldalát, majd megfordítja és kiborítja eléjük.

Iván maga elé néz, fel sem emeli a fejét, de aztán gondol egyet és lecsúszik a székről. Odamegy az anyukájához.

– Bocsánatot kérek, ne haragudj rám anyukám, többet nem csinálok ilyet! – mondja, és lányok ide, vagy oda, de a könnyei végigfolynak az arcán.

Több sem kell a két lánytestvérének. Ők is leugranak a székről és most már hárman ölelgetik Iván anyukáját és bizonygatják, hogy ilyen többet nem fog előfordulni.

Erre aztán már az anyuka is megváltozik.

– Dehogyan nem! – mondja, de nagyon csendesen, majdnem magában, aztán örömkönnnyekkel a szemében dúdolni kezd.

Ezután már be nem áll a szája a három testvérnek, pedig tudják, hogy evés közben nem illik beszélni. De hát azt mindenki tudja, hogy a palacsinta az nem egy evés, hanem az a palacsintavarázs.

És amikor legközelebb ismét palacsinta került az asztalra, akkor azzal kezdték, hogy Iván zsonglőrködött. Igaz, nem törekeny tojásokkal, hanem fából készült tojás alakú és színű játékkal.

A palacsinta pedig mindig nagyon finom volt, ami egyáltalán nem meglepő, hiszen működött a palacsintavarázs.

Találkozás Búzös Portukkal

Egyszer volt, hol volt, hol pedig nem, de azt biztosan állíthatom, hogy ez a történet éppen a minap történt meg. Szóval volt egy játszótér.

Ezen a játszótéren jobbnál jobb és izgalmasnál izgalmasabb játékok voltak. Lehetett itt csúszkálni, hintázni, homokozni, forgózni, mérlegezni, levegőben járni, mozgó rúdjárdán egyensúlyozni, toronyra mászni, no és ami nagy erőt és ügyességet igényelt, falon felmászni. És mindezek mellett a legizgalmasabb mégis az volt ezen a játszótéren, hogy volt a közepén egy szép nagy tölgyfa.

Ez a nagyon régen ültetett, és még a koránál is hatalmasabb fa nem csak árnyékot adott az alatta játszó gyerekeknek, de amikor felnéztek rá, vagy odamentek mellé és megölelték, akkor előfordult, hogy némelyik gyermeket meg is szólította. Hát ilyen fa volt ez a tölgy. Messzi földről is eljöttek ide a gyerekek játszani. Volt, akinek elég volt az is, ha a játékokat kipróbálhatta, de sokan csak azért jöttek, hogy a nagy fával találkozhassanak.

Iván, Hanna és a kis Szonja is sokat tartózkodott ezen a játszótéren, és nem feltétlenül azért, mert közvetlenül a lakásuk közelében volt. Mióta ugyanis először meglátták a tölgyfát, aki még meg is szólította a három testvért, attól kezdve, ha a világ végén lett volna ez a különleges játszótér, akkor is elmentek volna a tölgyhöz.

Azon a napon, amiről a mesém szól, Iván, Hanna és a kicsi Szonja ismét a fával vannak. Azt persze tudnotok kell, hogy természetesen olyat tesznek, ami álta-

lában meg volt tiltva nekik. Gondolhatjátok, fent vannak a nagy tölgyfa tetején. Amint kiértek a játszótérre, alig győzték kivárni hogy a többi szülő – akik kikísérték a gyermekeiket – elforduljon. A három testvér ugyanis már apa és anya nélkül mehetnek a játszótérre. Naná! Ők már nem olyan kis pisisek, mint azok, akiket a hintán lökdösnek, mert még hajtani sem tudják magukat, a csúszdába pedig mindig nagyon óvatosan ülnek bele, és félelmükben még csúszás közben is fékeznek.

Bezzeg ők!

Iván már messziről beleveti magát a sárga színű vájatba, és amikor leér, egy jó lépéssel még továbbrepül. De ehhez erő és bátorság kell, ami nekik már megvan, így aztán a tölgyfa ágai között is rendszeresen próbára teszik magukat.

Ágról ágra lépnek. Közvetlenül a fa törzse körül másznak egyre feljebb, így jutnak fel a tetejére, ahol átölelik a legmagasabban lévő ágat és leülnek. Mindig Iván mászik elől. Naná, hiszen ő a fiú. A fáramászás nem feltétlenül lányoknak való, de Hanna és Szonja semmiképpen nem akar lemaradni az unokatestvérétől, és csak azért is megmutatják, hogy ők sem félnek, és hogy jól meg tudják tartani magukat. Mert az biztosan tudjátok, hogy a fáramászásnak az a legelső követelménye, hogy a gyerek, ha kell, egy faágot megmarkolva lógni tudjon rajta. A másik pedig az, hogy a lábat mindig biztonságos helyre kell támasztani.

Ez most is így történik. Fent ülnek a nagy tölgyfa tetején és a játszótéren lévő gyerekeket nézik, majd messzebbre tekintenek. A távolban egy fenyőerdő látszik. Amint így szemlélődnek, furcsa dologra figyelnek fel. A távoli fenyőfák fölött egy sötét sárgászöldes felhő van. Már a felhő színe is feltűnő, és ráadásul még világít is. A nap sugarai nem tudnak rajta áthatolni, hanem ellenkezőleg, visszaverődnek, mint a tükörről. Innen a nagy fa tetejéről is látszik, hogy esik belőle az eső.

– Nézzétek! – mutat Iván a fenyőerdő felé.

És most már mind a hárman elszörnyülködve látják, hogy amint a sötét sárgászöldes felhőből leeső csapadék eléri a fenyőfákat, azok azonnal barnássárgává válnak és kiszáradnak. Csodálkozásra azonban nincs idejük, mert az erdőből mókusok, madarak, rókák, egerek, pockok és még sok-sok más állat menekül ki az élén egy őz és egy vaddisznócsaláddal, és mind a játszótéri nagy tölgy felé tartanak. Az állatseregéből közben hirtelen többen megállnak, lefekszenek és meghalnak.

Feltámad a szél. A sárgászöldes felhő irányából fúj. A három testvér és jó barát orrát bűz csapja meg. A mindent átjáró szagtól hányingerük támad. Lenéznek a játszótérre és azt látják, hogy az anyukák és az apukák kiabálva hívják a gyermekeiket, és rohannak velük haza. Egy perc sem telik el, és már csak ők vannak hárman a téren.

– Menjünk mi is! – tanácsolja Hanna, amikor Csiviti, a gyerekek, de elsősorban a Szonja kisbarátja érkezik a tölgyhöz.

A kicsi stiglic piheg a gyors repüléstől.

A netdobozka ma Ivánnál van. Tudjátok, ezt a különleges dobozkat Net Viktortól kapták a gyerekek. Három gomb van rajta, amit egyszerre kell megnyomniuk, és akkor a dobozka a segítségükre van. Iváné a lila, Hannáé a rózsaszínű, Szonjáé pedig a piros gomb.

Iván elő is veszi, és egyszerre megnyomják a saját gombjukat, és a dobozka máris fordítja a Csiviti beszédjét.

– Szörnyű a baj! – csiviteli. – A Búzös Portuk elindult és elhatározta, hogy leigázza a földet. Támadást indított földön, vízen és levegőben – sorolja, de Szonja közbevág.

– Ki az a Búzös Portuk Csiviti?

A kismadár azonban annyira ideges, hogy nem hallja meg Szonja kérdését, csak a saját mondókáját folytatja.

– Ránk hajtja a mérgező felhőt és minden kipusztul, amit az abból lehulló csapadék érint. Az én unokatestvérem is meghalt a fenyvesben, pedig csak egy csepp eső érte a szárnya tövét. A legjobb az lenne, ha ti is gyorsan hazamennétek és elbújnátok, mert ez az eső az emberre is nagyon veszélyes. Ahol már esett ilyen eső, ott mindenféle fekélyek keletkeztek a gyerekek arcán és a kezén. De olyan esetről is hallottam, hogy valakinek még a látása is megromlott. Majdnem megvakult, amikor a Búzös Portuk felhőjéből eső víz érte a szemét.

– Csiviti! – kiabál rá Szonja, és megsimogatja a kicsi madár hátát. – Ki ez az ember?

A stiglic csak most jön rá, hogy őhozzá beszélnek. Megdörzsöli a szemét és így felel:

– A Búzös Portuk nem ember. Egy élőlény, amit a rossz emberek találtak ki és csináltak meg. Évekig hordták hozzá az anyagot az erdőbe. Az alkotórészeit elvitték a tenger és a többi tó vizébe, de még a levegőbe is, és végül sikerült elérniük, hogy minden készen álljon ahhoz, hogy feléledjen a Portuk. Azt ők sem gondolták, hogy ennyire büdös lesz és ilyen gyilkos a természete, de most már nem tudják megállítani. Mindenki tudta az erdőben, a tengerben és a levegőben is, hogy ez a szörny egyszer el fog indulni. Egyedül a szél volt az, aki szembeszállt vele, és eddig ő tartotta féken, de úgy látszik, már őt is megmérgezte, mert nézzétek csak milyen gyorsan kergeti felénk a Búzös Portuk felhőjét.

És valóban, most már nem csak a nagy bűz keríti be a gyerekeket, de már a gyilkoló felhő hangját is hallják. Amint ugyanis a mérgező eső a földre ér, olyan hangot ad, mintha kard hasítana bele abba, amire ráesett, majd pedig

forni és habzani kezd a csapadék. Így emészt el mindent, amihez hozzáér.

A szél megérezhette, hogy róla beszéltek az előbb, mert egy kicsit lassabban tolja maga előtt az ijesztő felhőt.

Iván, Hanna és a kis Szonja elindulnak lefelé a tölgyfa tetejéről. Csiviti bánatosan néz utánuk, és közben próbál keveset beszippantani a bűdös kénes levegőből. Meglebegteti a szárnyát, de csak egy késhegynyi tud felemelkedni, és máris visszaesik az ágra. Ahogy a három testvér ezt meglátja, azonnal visszafordulnak a kismadárhoz.

Mászás közben megölelik a tölgy ágát, és abban a pillanatban megállnak, és ledermednek, mert az öreg tölgy szól hozzájuk.

– Iván, Hanna és Szonja! Hát ezt tanultátok tőlem? Cserbenhagyjátok a barátaitokat? Ejnye! A tiszta becsületes szívetekkel nincs olyan gonosz lény, aki fölött ne tudnátok győzedelmeskedni!

– És egy felhővel hogyan tudnánk megvívni? – kérdezi Iván.

– Használjátok a lehullott leveleimet, és hívjátok segíteni a barátaitokat is! – válaszol a tölgy, és megrázza magát.

És hirtelen annyi, de annyi levél hullik le róla a tövébe, hogy a három testvér és jó barát már nem is mászik lefelé, hanem egyszerűen csak leugrik a puha levélágra.

– Ollósok, csőrösök! – kiáltja el magát Iván, mire a netdobozka ugyanezt elmondja az ollós bogarak, majd pedig a különböző madarak nyelvén is.

Jönnek is azon nyomban. Vannak legalább százan, de lehet, hogy még többen, és nekiállnak apró darabokra felaprítani a faleveleket.

– Pókok! Készítsetek zsákokat! – adja ki a parancsot Hanna, és máris tengersok pók – a kicsitől a nagyig –, jelenik meg hálókön szállva a levegőben, és azonnal nekiállnak és fonják, szövik a hálójukat.

– Négylábúak, siessetek! – szól Szonja is a barátainak.

Elsőként Samu és Luca kezdi el a pókhálós zsákokba belekaparni az apró falevéldarabkákat, de talán még ötöt sem kellett számolni, és már alig fértek el egymástól a hívott állatok. Vannak itt őzek, rókák, vaddisznók, cicák és azoknak a rokonaik, a vadmacskák is, sőt, még egy farkas is meghallotta a hívó szót. A környék kutyái pedig a kerítésüket átugorva igyekeznek a nagy tölgyhöz.

Időnként felfelnéznek az égbolt felé, és rémülten látják, hogy a sárgászöld felhő egyre közelebb kerül hozzájuk. Hanna a közeli villanyvezetésekre néz. Ott ülnek egymás mellett a fecskék. Már egy hete, hogy itt gyülekeznek és beszélnek meg a délre utazásuk terveit.

A gólyák is rebegettetik a szárnyukat és nyújtogatják a lábukat a kicsit elhasznált-dott fészkek tetején. Sas madár kering felettük, de most nem a prédát lesi, de nem ám, hanem a szárnyaival felméri a szél irányát és sebességét, majd ebből

számolja ki, hogy mennyi ideje van még a kicsi csapatnak a Búzós Portuk által készített pusztító felhő érkezéséig. Amikor pedig mindezzel végez, a felhővel egy magasságban kezd keringeni, majd pedig hirtelen behúzza a szárnyát és vijdőgva zuhan a nagy tölgyfához.

– Csupán percek vannak hátra és minden meghal! – mondja.

– Gyorsabban, gyorsabban! – siettetik a testvérek a négylábúakat és a pókokat, és ők is beállnak segíteni és hordják, majd pedig tömik a pókhálósákokba a tölgyfa összeaprított leveleit.

Éppen időben végeznek.

A sárgászöldes ijesztő felhő eléri a tölgyfa szélét. Iván elkiáltja magát.

– Barátaim, levegő urai! Vigyétek fel a zsákokat a bűzös felhő fölé és szórjátok rá a tartalmát!

A fecskék és gólyák azon nyomban lecsapnak, és a csőrükkel megfogják a pókhálósákok széleit. A sas madár irányítja őket, miközben a nagy szárnyait kifeszítve felfogja a szemben feltámadt szelet, aki átállt a Portukhoz. Hanna miután látja a sas madár kitartó igyekezetét, meg is jegyzi:

– Szégyelld magad te szél! Talán már elfelejtetted, hogy milyen boldogan nyargalaszol a fák és a bokrok között, és hogy mennyire élvezed, amikor a vitorlás hajót a vízen repíted? Ez mind véget fog érni, ha a Búzós Portuk győz!

A szél azon nyomban megáll és elgondolkozik azon, amit Hanna mondott neki, de aztán az egész környéket betöltő tuk-tuk hangot hallanak a gyerekek, és a szél ismét kergetni kezdi a feljűk a felhőt.

– Ez a Portuk hangja volt – szólal meg a fa, amit a kicsi Szonja védelmezőn ölelget. – Bizonyára zsarolja valamivel szegényt!

– De hát mivel lehet félelemben tartani egy olyan szabadon élőt, mint a szelet? – kérdezi a kislány.

– Hááát – hajtja meg az ágait a tölgy –, éppen ezzel a szabadsággal. Hogy szabad maradhat-e, vagy pedig rabságba kerül.

Szonja még szeretett volna tőle kérdezni, de az égen nagy változások zajlanak, és a tölgy egy része, amit a bűzös felhőből leeső csapadék elér, előttük barnul, feketedik meg.

– Igyekeztek, mert mindjárt végem! – remeg mély hangot adva a hatalmas fa.

A fecskék, gólyák, gerlék és még megannyi madár a sok-sok pókhálósákkal a felhő fölé repűl, és amikor odaérnek, a sas madár és családja félelmetes csőrűvel nagy lyukat hasít a zsákok oldalán, és a lehulló levéldarabokat a szárnycsapásaikkal szétterítik a felhőn. Ahogy a szép világoszöld levéldarabok elűrik a csűnya bűzös sárgászöld felhőt, egy hosszú cikcakkos villám keletkezik, aminek a fénye elnyomja a felhő tűkørszerű világosságát. A levelek közben magukba szívják a

felhő tartalmát, és amikor a villám elhal, a nehézzé és ragacsossá lett tölgyfalombozat leesik a földre.

A pókok sajnos most egy kicsit elkéstek, mert nem készültek el időben azzal a nagy hálóval, amit ha a földre leterítenek, összeszedhették volna a beszippantott felhőt. Így az, amint földet ért, a Bűzös Portuk segítségével máris leásta magát. A levéldarabocskák elhaltak. De nem csak azok, hanem azon a területen egy szempillantás alatt minden, ami addig élt.

Iván, Hanna és a kis Szonja az aprító bogarak, a pókok, a madarak és a négy lábú állatokkal együtt elképedve nézik, amint a tuk-tuk hang kíséretében egyre nagyobb lesz a kihalt terület. Most Hanna öleli meg a nagy tölgyet.

– Vágjatok le rólam ágakat és szurkáljátok velük körbe a Portuk területét! – mondja mély hangján a fa.

Jönnek is azon nyomban a harkályok és az erős fogú hódok és darabolják, vágják a tölgyet. A harkály azokat az ágakat jelöli meg kivágásra, amelyek egyébként is nemsokára elpusztulnának. Közben a gyerekek hívására előjönnek a szarkák és a hollók is, és a hosszú erős csőrükkel lyukakat készítenek, Iván, Hanna és Szonja pedig fogják az elkészített karókat és leszúrnak az elhalt terület köré.

– Giliszták, százlábúak, pockok és vakondok! – szólítja a föld lakóit Iván, akik azonnal meg is érkeznek, és elkezdik feltornyozni a ragacsos, kihalt földet.

Először csak egy kicsi domb emelkedik, majd egyre nagyobb lesz, és már-már eléri a tölgyfa tetejét. A karók is egyre beljebb kerülnek. És miután már nem lehet magasabbra hordani Portuk felhőjének a maradványát, elkezdik betemetni. Igen ám, de közben a Bűzös Portuk új hadicselt talál ki.

A szél most sötét esőfelhőket hoz a domb és a tölgyfa fölé. A gyerekek és a barátaik éppen felfedezik, hogy mire készül az ellenség, amikor hatalmas égzengéssel, és mintha dézsából öntenék, elered az eső. Áztatja a ragacsos mérgező földet, majd összegyűjti, és széles folyamává alakítva zúdítja bele a tengerbe, és az édesvízi tavakba.

Iván, Hanna és Szonja ismét felmásznak a tölgyfa tetejére, és onnan nézik a hömpölygő áradatot. Látják, amint az eléri a tengert, sőt, van olyan ága is, ami az ő kedvenc tavukba, a Balatonba ömlik. És amint a mérgező folyam találkozik a nagy vízzel, az abban a szempillantásban habzani kezd. A hatalmas és félelmetes sárgászöldes hab még a napot is eltakarja, miközben a gyerekek mindent betöltő tuk-tuk hangokat hallanak, és még a föld is megmozdul egy kicsit.

– Már a föld is érzi a vég közeledtét – mondja a tölgy, és szomorúan lehajtja a büszke ágait. – Szedjétek le a kergemet és úsztassátok rá a nagy vizekre!

– Nem! Azt már nem! – tiltakoznak a gyerekek.

– De igen! Nincs más megoldás! – jelenti ki a tölgy.

Hallják ezt az állatok is. A testvéreknek nem is kell semmit mondaniuk, mert a különböző fanyűvők máris elkezdik a munkájukat. A harkályok azonban nem engedik, hogy csak úgy, Húbele Balázs módjára kaparják, rágják és feszítsék le a tölgy ruháját, hanem kijelölnek egy-egy területet, és csak ott ügködhetnek.

A nagy hab közben már beteríti a tengerek és a Balaton egész partját. Ezt a sas madártól tudják, aki az élesen látó szemével nagyon messzire ellát.

Az eső változatlanul esik, ezért a belőle lett folyam egyre szélesebb.

A tölgy körül már alig van a mérgező felhőből lett ragacsos földből. A tölgy kéregének egy nagy részét leszedik, azt feldarabolják és beledobják az esőfolyóba, és lássatok csodát, ahol a kéregnek egy kicsi darabja is érinti a vizet, az abban a pillanatban átlátszóvá és jó illatúvá változik.

A gyerekek a már alig élő tölgy tetejéről nézték a változást, a sas madár pedig az önfeláldozó fa alatt várakozó bogaraknak és állatoknak, a vezetékeken és a házak tetején ülő madaraknak közvetítette a Portuk visszavonulását.

Alig telt el tíz lecsúszásnyi idő a csúszdán, és egy hatalmas fület sértő tuk-tuk hangot hallanak, majd nagy csend áll be.

– Minden olyan tiszta és szép, mint a felhő nélküli ég! – vijjogja a sas madár, amint földet ér a tölgy alatt.

Közben már a három testvér is lemászott. Győztek ugyan a Búzös Portuk fölött, de mégsem tudnak örülni, mert amint az öreg tölgyfájukra néznek, látják és hallják, amint az piheg a magas láztól. Ami egyáltalán nem csoda, hiszen a teste nagy részben csupasz, az ágai tetemes része sincs meg, és levelei is alig vannak.

– Annyira erős fájdalmai vannak, hogy talán túl sem éli! – mondja Csviti, aki eddig is ott ügködött a többiekkel együtt. – Pedig engem is ő gyógyított meg, amikor a mérgező levegőtől elnehezült a lábam és a szárnyam, és ő friss rügyitalt itatott velem – csiviteli, és közben a szemeit törölgeti.

És ekkor Szonjának nagy ötlete támad. Elkéri Ivántól a netdobozkát, és megnyomják rajta a gombokat. Iván a lilát, Hanna a rózsaszínűt, Szonja pedig a pirosat.

– Dobozka! – szólítja meg a kislány. – Megtennéd, hogy segítesz a tölgy megmentésében?

A netdobozka nem válaszol, de elkezd villogni és képeket vetít a térre. Az egész világ láthatja a tölgyfát és az önfeláldozását, amit a Portukkal vívott harcban tett. A játszótéren összegyűlt élőlények most ismét újraélhetik a történeteket. Látják a búzös felhőt, majd a kihalt földrészt, aztán a nagy esőt, és a méregtől habzó tavakat és tengert. És látják a szép tölgyfát, aki percről percre egyre sebezhetőbb és öregebb lesz, de a szemükben egyre nagyobb és szerethetőbb.

A vetítés végén aztán mind egyszerre indulnak el a tölgyhöz, hogy megköszön-

jék az önfeláldozását és megöleljék, de már nem jutottak a közelébe, mert időközben a világ minden részéből emberek érkeztek, akik új és különleges gyógyító eljárásoknak vetették alá a fát. Azon nyomban ki is nőttek a hiányzó ágai, és új kéregruha takarta el a csupasz testét.

Végezetül egy nagy sátorral borították be, amiben egy mesterséges nap kelt fel és nyugodott le de annyira gyorsan, hogy egy perc alatt ez harmincszor történt meg. Így aztán alig telt el öt perc, és a tölgy minden ágán hatalmas és egészséges levelek lógtak. Mit lógtak? Boldogan integettek az őket nézőknek.

Aztán a világ öt földrészéről érkezett tudósok lebontották a sátrat, és amilyen gyorsan megérkeztek, olyan gyorsan el is mentek.

– Köszönjük szépen! – kiáltja utánuk mindegyikőjük nevében Hanna.

– Mi köszönjük, Iván, Hanna és Szonja! A föld soha nem felejt el nektek, és a barátaitoknak, amit tettetek! – válaszolják.

A három testvér és jó barát odamennek a tölgyhöz és megsimogatják. A nagy fa a boldogságtól egy kicsit megrázkódik. Iván kapaszkodik fel rá elsőként, majd Hanna és Szonja követi. Felmásznak a legtetejére, és ott leülnek egy vastagabb ágra. Lenéznek, de már nincs senki sem alattuk, csak Csiviti kuporog előttük az egyik levél alatt.

A fecskék köröznek és hangos csivittel indulnak dél felé. A gólyáknak már csak a hátát látni, a bogarak pedig biztonságos helyre bújtak. Az állatok is visszamentek az otthonukba.

Samu kutya van csak lent a fa alatt, és Lucával akar kergetőzni, akinek viszont szemlátomást nincs hozzá hangulata.

Iván, Hanna és a kis Szonja megölelik az előttük lévő vastagabb faágat, és az öreg, hatalmas barátjukkal beszélgetnek.

Ez a szokásuk azóta is megmaradt. Ha te is beszélgetni szeretnél a mindent tudó fával, akkor bátran öleld át, és hallgasd meg az élete történetét. Ki tudja? Lehet hogy elmeséli majd neked is az Iván, Hanna és a Szonja találkozását a Búzós Portukkal, vagy éppen a Te segítségedet kéri majd. Mert Portuk most is él, és a lehetőségre vár.

A szél és a tűzhányó

A szelet ugye nem kell bemutatnom nektek, hiszen majdnem minden nap találkoztok vele. Igen ám, de azt bizonyára nem tudjátok, hogy ő is tud beszélni és gondolkodni, és érzései is vannak. Csak éppen szélérzései. És az talán egy kicsit más, mint a mienk, de azért annyira nem, hogy ne tudnánk megérteni egymást.

A történet, amit most elmesélek, nagyon régen esett meg. Akkor még csak egyetlen szél volt a földön. Szabadon nyargalászott le és fel, és élvezte, hogy bármit képes elmozdítani és felkergetni a felhők fölé.

A felhők folyamatosan a barátságát keresték és udvaroltak neki. Dicsérték a félelmetes erejét, a gyorsaságát és a kitartását. A szél tudta, hogy mindezt azért teszik, mert ő tőle függ a vándorlásuk, de nem haragudott érte, mert azt is tudta, hogy igazat mondanak, hiszen ő valóban erős, gyors és kitartó, csak azt felejtették ki a felsorolásból, hogy még okos is és szeret játszani.

Mindig előre megtervezte a napi programját. Volt ebben kemény munka, amikor például a portól ki kellett söpörnie egy-egy síkságot, vagy oxigént kellett adni a tengerek és a tavak élőlényeknek, és ezért felkorbácsolta a hullámokat.

Aztán tervezett játékot is. Olyankor elnyargalt a látóhatár széléig és közben örömeiben sikongatott, hiszen annyira, de annyira szerette a sebességet és a szabadságot, hogy amikor nézte az alatta elrohanó, és az előtte meghajló bokrokat és fákat, és hallgatta a nyikorgó háztetőket, az elbújó embereket és állatokat, a boldogság majd szétvetette a lelkét. Egyedül attól lett minden játék

után szomorú, hogy amikor meglátták, a növények abban a pillanatban lerázták magukról a szép zöld leveleiket, az emberek felvették a bundájukat és begyűjtötték a kályhába, az állatok pedig összebújva melegítették egymást.

– Mi bajotok van? – szólt ilyenkor hozzájuk. – Talán fáztok tőlem? Nézzétek meg nekem mennyire melegem van! A sok szaladgálástól és munkától úgy kimelegedek, hogy hókristályt kell kérnem a felhőtől, de sokszor még ez sem segít, mert amikor hozzám ér, máris megolvad – mondta a lenticnek, de azok annyira elbújtak, hogy nem hallották a szél beszédjét, így aztán tovább állt.

És amikor északon elfáradva belebújt a jéghegyben lévő barlangjába, elalvás előtt elgondolkozott.

– Miért van az, hogy mindenkinek van párja és barátja, akivel meg tudja beszélni a problémáit, meg tudja osztani az örömét, játszani tud vele, csak nekem nincs? – tette fel magának újra és újra a kérdést.

A választ azonban nem tudta rá. Pedig jártában-keltében – ha lehetősége volt rá – mindig megkérdezte attól, aki éppen nem bújt el előle.

Ilyenek ugyan nincsenek túl sokan, de azért mindig akadt egy-kettő. Például ilyen a jegesmedve, a rozmár, no meg a pingvin is.

A medve a kérdés hallatán csak legyintett egyet a mancsával, amit lehet a boldog kérdésre adott válasznak is tekinteni. A rozmár a válasz előtt beleugrott a tengervízbe, egyedül csak a pingvinek méltatták válasza. Ők azt tanácsolták neki, hogy keressen valaki olyat magának, akit nem csak ő, de rajta kívül még sokan szeretnek. Ők is így találták meg a barátjukat és a párjukat. És közben noszogatták, hogy induljon, menjen már! És ezt minden évben elmondták neki.

– Holnap újra elindulok! – határozta el elalvás előtt.

Azon a bizonyos éjszakán különös álma volt. Amint felébredt, kicsit kiöblítette a száját, megmosta a szemét, és reggeli nélkül süvöltött ki a barlangból. Az álmából emlékezett rá, hogy merre kell fújnia, és olyan nagy sebességre kapcsolt, amit még nem látott a föld ezen a vidéken. Jéghegyek borultak össze, amint összeütközött velük, és a fenyőerdők lefeküdtek előtte. Végül odaért az álmában látott helyre, ami egy sziget volt.

Leült a tengerrel körbevett apró sziget sarkára, és várt. Várt egy napot, aztán még egyet, aztán még tízet, de nem történt semmi. Már-már azt gondolta, talán eltévesztette a helyet, amikor a sziget közepén kicsi füstcsík jelent meg. Visszafojta magát, hogy el ne ijessze. „Ki tudja, hátha ez is elbújik, amikor meglát” – gondolta.

A füst körbenézett. Meglátta ugyan a szelet, de nem ijedt meg tőle. Szépen elterült a sziget felett, és fehér szőnyeggel terítette be azt. A szél pedig változatlanul várt.

A harmincadik nap reggelén a füst megszólalt:

– Tudom, hogy a barátodra, a társadra vársz! Ő nálam van, mélyen bezárva. Megkaphatod, de ára van!

A szél köhögni kezdett a torkot kaparó füsttől, és csak nehezen tudta magát visszatartani, hogy ne fújja el azon nyomban ezt a szemtelen füstöt, de most mindennél fontosabb az álmában látott széltárs kiszabadítása.

– Mit kérsz tőlem? – kérdezte, pedig tudta, hiszen álmában már elmondta neki a föld szelleme.

– Holnapután kiemelkedek a szigetből. Egy nagy tüzes hegyet fogsz látni, amiből sok füst és por fog kiszállni. Ebben az időszakban nem jöhet erre esőfelhő, ezt kell megoldanod!

– És ezen kívül? – bólintott a szél, mert tudta, hogy lesz még követelése a vulkánnak.

– Amikor eltakarom az eget a hamummal, akkor te terítsd azt szét a föld minden táján! Azt akarom, hogy mindenki tudja, én vagyok a világ ura, és tőlem függ, hogy élnek, vagy hallnak-e az emberek, az állatok és a növények. Hiszen ha a nap nem süt rájuk, akkor minden kipusztul. Aztán, amikor majd idejönnek az újonnan keletkezett hegy lábához és imádkozva és kérlelve ajándékokat tesznek elem, akkor talán ismét szólok neked, hogy gyűjtsd újra egy helyre a hamut. Az lesz majd a harmadik feltételem.

Közben a füst kavarog, és a szél csak nehezen tudta visszatartani a köhögését. Annyira csiklandozta a torkát a bűdös és a szemét csípő füst, hogy egy pillanatra még a hangja is elakadt.

– Áll az alku? – kérdezte a füst.

– Jó, értem – lengedett egy kicsit a szél –, de mikor engeded ki a fogságból a barátomat?

– Ha mind a három feltételemet teljesítetted! – válaszolta a füst.

– És ha nem teszem meg, amit kérsz? – így a szél.

– Akkor örökre a rács mögött marad, te pedig futkározhatsz továbbra is egyedül a földön, ahol senki nem áll szóba veled, mert annyira hideg vagy, hogy minden megfagy körülöttem! – közölte.

A szél elgondolkozott. Eddig nem is gondolt arra, hogy esetleg a hidegsége miatt bújnak el előle. És mi lesz akkor, ha a bezárt társa sem akarja őt látni?

Üldögélt a sziget sarkán. Nagy gondban volt. Ha eleget tesz a vulkán követelésének, mi lesz azokkal, akik eddig a társai voltak? Felnézett a szikrázó napra. Ha nem szél volna, és a szeme nem volna hozzászokva, talán meg is vakult volna a nagy fénytől. Körbetekintett a szigeten.

– Minden sötétben lesz! – állapította meg.

Viszont ha nem teljesíti a tűzhányó akaratát, akkor örökre egyedül marad. Lehajtotta a fejét és szomorúság töltötte el.

A füst már látta, hogy a szél teljesíteni fogja a kérését, és nagy magabiztossággal füstölt tovább, a szél pedig egyre jobban magába roskadt.

– Bármelyiket is választom, mindenképpen rosszul döntök! – jutott a töprengése végére, és észre sem vette, ahogy erőtlenül belefordult a tengerbe.

Ott lebegett a sós víz tetején. Csak a víz fodrozódásából lehetett látni, hogy ő az.

– Mindent tudok és segíteni fogok! – szólalt meg a fülében egy csak általa hallható hang.

A szél tudta, hogy a tenger szelleme az, aki szólt hozzá. Sokszor vállalt tőle munkát. Amikor fel kellett frissíteni a vizet, akkor ő volt az, aki nagy hullámokat okozva levegőt kavart a tengerbe.

– Mégis hogyan tudnál segíteni? – kérdezte bánatosan.

– Azzal te ne törődj! – válaszolta a tenger szelleme. – Egyezzel bele a feltételekbe, de ne siess teljesíteni! – mondta.

A szélnek máris jobb kedve lett. Feltápáskodott a tengervíz tetején és visszafújta magát a szigetre.

– Rendben van! – mondta a füstnek. – De tartsd be az ígéretedet, mert ha nem, akkor elfújom még a hegyedet is!

– Hahaha! – nevetett a füst, és még vastagabban lepte el a szigetet. – Ne félj! Ha én valamit megígérek, arra mérget vehetsz! – nyitotta nagyobbra a rést, ahol a földből kijött.

A szél szélfüggönyt eresztett maga köré, hogy ne kelljen állandóan köhögnie, és leült a sziget sarkára, a tenger mellé. Most nem a füstöt nézte, hanem a tenger sima felszínét. Elképzelte, ahogy a tenger szelleme tervezget és várakozik. Milyen jó is, hogy ennyire jó barátai vannak, gondolta, de abban a pillanatban el is búsult, ha arra gondolt, mi lenne, ha nem kapna segítséget? Akkor, ha azt tenné, amit a vulkán elvár tőle, bizony soha nem lenne barátja. Lehet, hogy még a kiszabadított széltárs sem örülne, ha ilyen árat kellene fizetni a szabadságáért, gondolkozott el.

Így várt szorongó szívvel két teljes napig. És, ahogy a füst ígérte, a nap fénylő korongjának a megjelenésével együtt a sziget közepén megnyílt a föld, és nagy morajlással tüzes földfolyam tört fel belőle. Olyan gyorsan emelkedett, hogy szinte alig lehetett szemmel követni.

A sziget mélyén a vulkán rabtartói munkálkodtak. Messze földig elhallatszott a csattogásuk, ahogy a rácsokon húzkodták az öles kulcsukat, és ezt a fülsértő zajt még a rab – aki a szél társa – ütemes csörömpölése is tarkította. Közben bútorokat is tologathattak ott lent, vagy éppen újabb tüzelőt hordtak a földkatlan alá, hogy azt folyóssá olvasszák, mert a sziget annyira remegett, hogy majdnem szétesett.

A szél most már ismét a tengerről nézte mindezt.

– Tenger szelleme, mi lesz most ezek után? – susogta a sós, éppen hogy hullámzó víznek, de nem kapott feleletet.

A szigetből mindeközben egy nagy hegy emelkedett ki, és az oldalán izzó lávafolyam hömpölygött és folyt bele a tengerbe. Amint a vízbe ért, abban a pillanatban megdermedt és ismét kővé vált, de közben a vízből pára tört fel, és felhő keletkezett belőle.

– Te szél! – üvöltötte el magát a tűzhányó. – Csináld, amit vállaltál! Takarítsd el innen a felhőket, mert a hamunak útban vannak! – mondta annyira mérgesen, hogy a halak azonnal lemerültek a tenger végtelen mélységébe.

Egy delfint sajnos annyira megzavart ez az erőszakos üvöltés, hogy félelmében kiugrott a szigetre. A tenger sietett a segítségére, és a nagy hullámaival visszasodor-ta magába. Ezt még éppen időben tette, mert már ebbe az irányba is elindult a tüzes lávafolyam. Még rágondolni is rossz, mi lett volna a sorsa a delfinnek!

Most azonban sem a szél, sem pedig a tenger nem állhat meg örömködni, hiszen már nem csak a sziget felett van hamu, de a tenger egy részét is betakarta az égbolt alatt. A nap hiába is próbálta a sugaraival áttörni a sötét szürkéséget, a hamufelhő alatt éjszakai sötétség volt, és csak a lávafolyam világított.

– Te hazug csavargó szél! – üvöltötte ismét a tűzhányó. – Takarítsd már el a felhőket, mert különben soha nem fogod látni a másik szelet! – remegett az idegességtől.

A szigetre már rá sem lehetett ismerni. Az egész egy nagy hegy lett.

Miután a szél egyáltalán nem mozdult, a vulkán annyira beidegesedett, hogy hirtelen folyékony földet és köveket köpött az égbe. A tüzes tűzhányó nyálcsomói magasra szálltak, hogy aztán nagy robajjal essenek vissza.

A szél már teljesen belebetegedett a saját határozatlanságába. Még mindig nem tudta eldönteni hogy mit tegyen, vagy éppen mit ne, a tenger szelleme pedig nem felelt a kérdésére, pedig folyamatosan azt kérdezte tőle, hogy most mi lesz, és mikor segít végre?

És akkor egy nagyobb tűzhányó nyál esett rá. Olyan hirtelen történt, hogy el sem tudott ugrani. A lelkét nagy méreg öntötte el. Felállt a tengerről, és olyan magasságba emelkedett, ahonnan le tudott nézni a vulkánra. A fejét átfúrta a hamufelhőn, és meglátta a napot. Egy pillanatra el is vakította, hiszen eddig koromsötétben volt.

És ahogy a napsugár elérte az arcát, a dühe elszántsággá változott, és rohanni kezdett a hamufelhő széléig. Bizony, nagyon sokat kellett neki süvöltenie, mire a széléhez ért, de szemlátomást egyre nőtt a területe. Ott aztán lecsapott a tengerbe, és a sós víz alá bújt. Egészen a hamufelhő magasságáig felkorbácsolta

a hullámokat, a vállát a tengervíz falának támasztotta, és így tolta maga előtt a sziget felé ezt a hatalmas vízfalat.

A tűzhányó annyira el volt foglalva a kő és a föld olvasztásával, majd annak a kiköpésével, hogy észre sem vette, ahogy a napsugár a tenger felszínén egyre közelebb kúszott hozzá. A hamufelhőt a hatalmas vízfal ugyanis magába szíptantotta, és azonnal lesüllyesztette a tenger fenekére.

A szél elképesztően keményen dolgozott. A nagyobb erőkifejtés érdekében üvöltve préselte ki magából a levegőt, és tartotta meg a kezével és a vállával a vízfalat. Lépésről lépésre lökte, nyomta előre.

A tűzhányó észrevette, és a szájában lévő összes tüzes nyálát a szél és a vízfal felé köpdöste, amelyek égették a szél testét. Hiába volt olyan hideg, mégsem győzte lehűteni a köveket, és az ereje egyre fogyott.

– Nem bírom tovább! – süvöltötte, és egy kicsit visszalépett.

És akkor a szigetet tartó kőeket valaki kiütötte a tenger mélyén. A sziget megmozdult. Oldalra billent, majd először lassan, de utána egyre gyorsabban eltűnt a habok között.

– Most már fejezd be amit elkezdted! – mondta a tenger szelleme.

– Igen, és köszönöm! – válaszolta a szél.

– Nem volt jó tűzhányó, megérdemelte a sorsát! – hallotta a hullámok közül.

Ezután már gyerekjáték volt a hamufelhőt összegyűjtenie és egy helyre letennie. Már éppen továbbfűjt volna a megszokott útvonalán, amikor mintha villám csapott volna bele, úgy megborzongott. Nem volt ez rossz, sőt, nagyon jó érzés töltötte el.

Megállt és körbenézett, de nem látott semmit. És akkor ismét érezte magán ezt a semmihez nem mérhető valamit. Melegség öntötte el, miközben valaki meghúzta a jobb vállát.

– Én vagyok az!

– Jó-jó, de kicsoda? – kérdezte, de már tudta is a választ. – Kiszabadultál? – kérdezte nagy örömmel.

– Igen! Én vagyok a meleg szél, te pedig úgy tudom, a hideg – mondta.

– Valóban! – ámuldozott a szél. – Hogy ez eddig nekem miért nem jutott az eszembe? – csodálkozott el.

A csodálkozása azonban nem sokáig tartott, mert azonnal kergetőzni kezdtek.

Az emberek, a növények és az állatok pedig először nem tudták, hogy most befűtsenek-e a kályhába, elhullajtsák-e a leveleiket és összebújjanak-e a hideg elől, vagy éppen ellenkezőleg. De, miután kitanulták a szelek játékát, már nem tévesztették el.

Azóta több szélgyermek is született, és néha bizony előfordul, hogy gyermekként nem mindig tartják be a játék szabályait. Ilyenkor aztán nagyot csodálkoznak a föld lakói, hiszen van úgy, hogy nyáron hirtelen jeges szél érkezik, vagy télen éppen a meleg szél miatt olvad el egy pillanat alatt a hó.

Ha szelet láttok, ne felejtsetek el megkérdezni tőle, hogy ő honnan származik, mert vagy a vulkán rabságában volt az őse, vagy pedig a jéghegy barlangjából érkezett az ük-ük-üknagyapja.

A falánk szekrény

Volt egyszer egy szekrény. Két nagyobb ajtó volt rajta, és készítettek hozzá kettő fiókot is. Valamikor régebben, igazából már senki nem is emlékszik, hogy mikor, de elég az hozzá, hogy az egyik ajtószárny megsérült. Akkor csináltak egy újat, amire kicsi ablaknyílást is vágtak.

Ez nem volt beüvegezve, de nem ám. Minek is, amikor nincs ott bent senki, akit meg kellene óvni a hidegtől, vagy a melegtől, a széltől, esetleg a fagytól, mint ahogy azt a rendes ablakok teszik. No meg a szobában általában jó idő van, és a szél sem támad fel, meg az eső is kint marad a hóval együtt. Arra viszont nagyon jó lesz ez a nyílás, hogy szellőzzön a ruha, ami bent van, gondolta az asztalos bácsi. Igen ám, de a szekrény lelke senkinek nem jutott az eszébe, pedig ő is, majdnem azt mondtam, hogy ember, pedig nem az, de szekrényként is sok mindenről van véleménye, és tesz olyat is, amit csak azok vesznek észre, akik figyelnek rá.

Ez a szekrény egyébiránt jó szekrény volt, tette a dolgát. Amit beleakasztottak, vagy beleraktak, azt megóvta, és nem engedte, hogy összegyűrődjön. Ha pedig elromlott játék került valamelyik fiókjába, vagy éppen a felső részébe, akkor előfordult, hogy megjavította.

A három jó barát és testvér, Iván, Hanna és a kis Szonja ezeket a jó cselekedeteket mindig természetesnek vették, és soha egyetlen szóval sem köszönték meg. Ez nem volt szép tőlük, de valljuk be őszintén, ki feltételezte volna a szekrényről ezt a segítőkészséget? Na, ugye!

Így aztán, amikor a három jó barát kinyitotta a szobájukban lévő szekrény ajtaját, természetesnek vették, hogy a ruhák szép sorban vannak benne, a játékok pedig olyan rendben sorakoznak, mint a játékboltban.

Még játszani is szoktak vele. Iván, mielőtt az ajtó gombját megfogta, mindig bekukucskált a kicsi ajtónyíláson és bekiabált:

– Hahóóóó! Ki van itt?

A szekrény ettől aztán mindig nagyon ideges lett, mert általában ebben az időszakban szokott egy kicsit elgondolkozni a saját életén. Ilyenkor eszébe jutnak a szülei és a testvérei, és visszaidézte az asztalosműhely finom fa illatú, és enyves szagú levegőjét, és ismét azok az érzések töltötték el, amik akkor voltak a lelkében, amikor ő ott megszületett.

Emlékszik, hogy azonnal az édesapját és az édesanyját kereste. Látott is egy embert, aki simogatta, becézgette, letisztította, és ő azonnal megszólította.

– Apa!

De ő csak mosolygott.

– Köszönöm a megtiszteltetést te szép szekrény – válaszolta –, de én csak félig vagyok a szülőd. Látod ott azt a két szekrényt? – mutatott a sarokba. – Őket másoltam le, amikor téged összeállítottalak. Ők az igazi szüleid. A testvéreid pedig ezekből lesznek – és falapokat hozott elő.

És akkor a sarokban meglátta a sötét színű, repedt oldalú, és a rossz lába miatt egy kicsit a falnak támaszkodó szüleit. Nagyon dobant a szíve.

– Anya! Apa! – kiáltott feléjük, és kitárta mind a két ajtaját, és kinyomta a fiókjait.

– Szervusz, kisfiam! – válaszolták neki, és attól kezdve egészen addig, amíg el nem vitték a műhelyből, sokat beszélgettek, amikor egyedül voltak.

Közben megszülettek a testvérei is.

Az elszállítás előtti éjjelen a szülei magukhoz hívták. Nekigyürkőzött. Először az egyik oldalán lévő lábait tette előre, utána a másikat. A testvérei megtisztították előtte az utat. Hajnalra sikerült is a sarokhoz elérnie. Az édesapja és az édesanyja kinyitották az ajtajukat és a fájdalomtól akkorát sikítottak, hogy az egerek, akik éjszaka mindig bátrabbak és ennivaló után bóklásztak, azonnal visszaszaladtak a falon túli házukba.

A szekrényünk is kitárta az ajtaját, kinyomta a fiókjait, és a szülők egy nagyot leheltek belé. Amint ez megtörtént, azonnal be is csapódott az ajtajuk.

– Kiválasztott vagy! – mondták. – Te fogod továbbvinni a családuknak különleges tehetségét. Soha ne felejtsd el, hogy te mindenekelőtt szekrény vagy. Mindig jusson eszedbe a nemzetséged és a családod, mert bátorítást, és a helyes út megmutatását csak tőlünk kaphatod meg. Légy boldog kisfiam! – mondták, és nekidőltek a falnak, mert annyira elfáradtak a sok beszéd-től.

Amikor az asztalos bácsi másnap észrevette, hogy a szekrény elmozdult a helyéről, nagy szeretettel még egyszer megsimogatta, és megigazította rajta a vasalatokat.

– Örülök, hogy te lettél a kiválasztott! – mondta, és útjára engedte.

Ez talán három éve történt.

Hát, ezekre az emlékekre szokott elég sűrűn visszagondolni a szekrény. Most is így volt, amikor Iván bekiabált.

– Ebből most már elegendem van! – kel ki magából, és a kisfiú hiába feszegeti az ajtaját, nem engedi kinyitni.

Iván a fiókokkal is próbálkozik, de a szekrény megmakacsolja magát, és úgy visszafogja a belső részét, hogy bizony hiába erőlködik a kisfiú, az meg sem mozdul.

Most már mind a három testvér nekiáll, hogy bejusson a szekrénybe. Húzzák, vonják. Még egy ceruzát is eltörnek, miközben azzal feszegetik. Hiába.

Iván belerúg egy jó nagyot az oldalába.

– Nyílj már ki te csúnya szekrény! – kiabálja, mire a lányok tapsolva nevetnek.

Ez tetszik a kisfiúnak. Még nagyobbat rúg bele, és a nyíláson behajolva kiabál vele. A szekrény bánatában alig tudja visszatartani könnyeit.

– Miért teszi ezt velem, és miért nem szól rá a két lánytestvére? – sajnálkozik. – Pedig én mindig segíték nekik!

A három testvér és jó barát most már tombol. Iván csapkodja és rugdalja a szekrényt, a lányok pedig élvezettel kacagnak és tapsolnak neki.

Aztán egyszer csak kipattan az ajtó és kigurul a fiók. A gyerekek meg sem lepődnek rajta. Azt gondolják, ezt ők csinálták. Kihajigálják a ruhákat és a játékokat a szoba közepére, és ezen még nagyobbat nevetnek. Ugrálnak örömben, és akárhányszor elmennek a szekrény mellett, nagyot rúgnak bele, vagy ütnek rá.

A szekrény az ütéstől erős hangot ad. Nem csak azért, mert üres, hanem a fájdalomtól is.

A gyerekek kezdenek beleunni az eddigi furcsa viselkedésükbe. Iván körbenéz. Azon töri a fejét, mit lehetne még csinálni, amitől továbbra is ilyen jókedvűek maradnának. Nagy ötlete támad. Bemászik a szekrénybe, és ott leül. Már éppen húzná be maga után az ajtót, amikor máris ott terem a két lánytestvére, és ők is lekuporodnak a kisfiú mellé, és magukra csukják az ajtót. Így ülnek ott egy kicsit, és amikor elunják, nyitnák ki a szekrény ajtaját, de bizony az nem nyílik. Nyomják, feszítik a lábukkal, de meg sem nyikkan. Ekkor kiabálni kezdenek.

– Anyaaaa! Apaaaa! Nagyiiiii!

De bizony senki nem hallja meg őket. Egyébként is, a gyerekek úgy hallják a saját kiabáló hangjukat, mintha a tenger mélyén ülnének, és ott óbégatnának.

Hosszú ideig kiabálnak. Először hangosan, majd ahogy fáradnak, egyre hal-

kabban. Végül pedig elalszanak. Arra ébrednek fel, hogy a lányok édesanyja szólongatja őket.

– Gyerekek! Hol vagytok? Bújjatok elő! Uzsonna idő van!

– Itt vagyunk! Nem nyílik ki az ajtó! – kiabálják, de az anyukájuk nem hallja.

Kopognak, verik belülről a szekrény falát, mire az anyukájuk odamegy az ajtón lévő nyíláshoz, és bekukucskál rajta. A gyerekek látják, hogy az édesanyjuk őket nézi, de hiába integetnek neki, ő úgy tesz, mint aki nem látja, hogy ott van Iván, Hanna és Szonja.

Bejön a szobába a lányok édesapja, Iván szülei, és a nagyi is.

– Valaki kopog a szekrényben – mondja nekik a Hanna és a Szonja anyukája –, de nem látok bent senkit!

– Nem egér volt? – kérdezi az egyik szülő.

– Jaj, csak az ne! – sikít fel a másik, és nézi, hogy mire tud felugrani, ha meglátja a kicsi szürke rágcsálót.

– És hol vannak a gyerekek? – kérdezik egymástól.

Iván, Hanna és Szonja már a félelemtől reszketve kiabálnak, de hiába. Egyedül csak a kopogással tudják felhívni magukra a figyelmet.

Közben valamelyik szülő hívására megérkezik az asztalos bácsi. A szekrény, amint megérzi a fa illatát és az enyv különleges szagát, azonnal érzékenyül. Még hozzá sem ér az asztalos az ajtajához, amikor az magától kinyílik.

Az asztalos bácsi a dolgos kezével megsimogatja a gyerekek feje búbját, és lássatok csodát, abban a pillanatban láthatóvá válnak a szülők előtt is, és ugranak azonnal a nyakukba. Ölelik, puszilják egymást.

– Ugye rugdaltátok és csapkodtátok szegényt? – kérdezi az asztalos bácsi. – Te pedig, te csibész, máskor ne így tanítsd őket! Jó gyerekek ezek, csak hát szeretnek játszani! – szól a szekrénynek. – Te, te falánk szekrény! Apád is ilyen volt fiatalon – mondja, és megsimogatja a fogadott gyermekét.

Ezután már egészen másként viselkedtek vele a gyerekek. A három testvér és jó barát nem csak ügyelt az ő szekrényükre, de büszkék is voltak rá, és mindenkinek elmesélték, hogy a világon talán egyedül nekik van olyan szekrényük, aki annyira falánk, hogy még őket is lenyelte.

De ti el ne higgyétek, hogy ebből valóban csak egy van a világon! Ki tudja? Lehet, hogy a te szobádban lévő szekrény szintén ennyire érzékeny, és lehet, hogy valamilyen furcsa tehetséget is örökölt, és váratlanul eleltűnik ez, meg az, amit éppen beleteszel. De lehet, hogy odébb megy, mert nem tetszik neki az a hely, ahová állítottad.

Beszélgess vele! Így kinyomozhatod, ki ő valójában!

A néma harang

Volt egyszer egy harang. Ez a harang attól volt különleges, hogy ő volt az első a világon. A harangöntő mester elkészítette, és lovak és ökrök húzta szekerekkel elvitték a falu főterére. Itt aztán ügyes kezű ácsmesterek vastag fagerendákból háromlábú haranglábat ácsoltak, aminek a tetejébe felkötötték a szép bronz harangot.

Annyira nagy volt, hogy a falu kisgyerekei, amikor az emberek a csigák segítségével felemelték, úgy játszottak, hogy aláültek. A polgármester, aki a harang helyére ültetését irányította, még meg is tréfálta őket. Intett a munkásoknak, akik visszaeresztették a földre a bronzöntvényt, és az összes gyerek, aki harang alá bújt, máris eltűnt. A falu közössége nagyot nevetett.

– Lehet, hogy most már nem is a harangzúgásra figyelünk majd fel, hanem a gyerekzsvajra! – mondták egymásnak kacagva.

– Engedje ki őket polgármester úr – kérte tréfásan valaki –, mert ez a szép nagy harang még tényleg elfelejti a saját hangját!

Na, erre aztán a téren báméskodó falusiak még nagyobb hahotába törtek ki. Végül a harangot ismét felhúzták a csörlővel, és a sok gyermek kiugrott alóla. Ettől kezdve azonban a gyerekek és a harang mély barátságot kötött, és soha nem kerülték el a haranglábon lógó barátjukat. Ha csendben volt, vagy éppen dolgozott, és a nyelvével a bronzból készült szája szélét ütögette, ők mindig elfutottak hozzá. Ilyenkor illően köszöntötték és megkérdezték, kelle valamit hozniuk a boltból, vagy esetleg a mezőről, az erdőből. A harang több-nyire válaszolt is nekik, de azt a választ csak a gyerekek értették.

Különösképpen három gyermek – Iván, Hanna és Szonja – volt nagyon jó barátságban vele. Amikor a háromlábbon lógó bronz szépség megrázkódott, ők máris tudták, hogy most nem kér semmit. Előfordult, hogy egymás után kétszer tette ezt, akkor viszont máris rohantak a boltba és vettek neki olajat, amivel bekenete magát. Amikor pedig háromszor rázkódott meg, akkor a mezőről hoztak neki szalmát, amivel aztán megtörölgette magát, és ettől ismét szép fényes lett. De volt úgy, hogy négyszer is megrázta magát, mintha hideg futna végig a hátán. Ilyenkor a három jó barát, akik egyébként testvérei is egymásnak, rohantak az erdőbe gyógyfüveket szedni, és abból főztek neki teát, mert berekedt a torka.

A falu lakói megszokták, hogy Iván, Hanna és Szonja gondoskodik az ő barátjukról.

Ha dél volt, vagy misére kellett hívni az embereket, esetleg tűz ütött ki, vagy elenség közelített, vagy valamilyen fontos ügyben össze kellett hívni a település lakóit, akkor a harang szolgálatba léptette magát. Megmozgatta a nyelvét, és egy kicsit megnyalta a szája szélét. Ezt különösen szerette. Amikor megérezte az ajka ízét, teljesen elvarázsolódott, és be is indult azon nyomban. Olyan nagy elánnal nyaldosta és ütögette, hogy alig-alig tudta abbahagyni. A hangja pedig annyira messze szállt, hogy még hetedhét ország szélén is meghallották.

És amikor szóltak neki, hogy most már elég volt, akkor nem szívesen ugyan, de befejezte, és utána azon gondolkozott, hogy milyen jó élete is van neki, hiszen a hangja olyan messzire elhallatszik, hogy mindent megtudhatnak az emberek, amit üzen nekik. Egyedül csak egy dolog miatt szokott szomorú lenni. Ez pedig nem más, mint az, hogy nem látott messzire, ugyanis a három oszlopos harangláb alig érte el a falu házainak a magasságát.

„Ha magasabbra mehetnék, akkor látnám az erdő végét is, no meg a mezőn dolgozó embereket, és azt is, ha vihar közelít!” – álmodozott.

Egy szerdai napon történt, hogy a faluba egy kalapos ismeretlen ember költözött. Azt mondta, hogy építőmester, és azért jött, hogy a régi templom helyére, ami a nagy esőzéstől megrongálódott, újat, nagyobb, szebbet és magasabbat építsen. Hozzá is kezdett a munkálatokhoz.

Készültek az alapok, amiket most jó mélyre ástak, hogy tartós legyen. Aztán a falak következtek. A harang érdeklődve figyelte a munkálatokat, és amikor a kőművesek egymásra rakták a téglákat, azon fohászkodott, hogy jó magasra építsék. Képzelték, hogy nem véletlenül különleges ez a harang, és az építőmester is értette a szavát.

Iván, Hanna és Szonja odament hozzá, megálltak előtte, ő pedig megkérdezte: – Így elég magas lesz?

Erre a harang válaszként egyet ütött a nyelvével. A gyerekek ilyet még nem

láttak, hiszen velük mindig rázkódással beszélt, az építőmesterrel viszont rendes haranghangon.

– Jó, akkor még emelünk rá két métert! – válaszolta neki.

Erre a harang akkorát ütött az oldalába, hogy a falu lakói azon nyomban elindultak a főtérre. Ott aztán nagyot csodálkoztak, mert kiderült, hogy nem a mise kezdődik, és tűzvész sincs, de még csak vihar sem közelít, csupán az építőmesterrel értekezik a harangjuk. Hirtelen nem is tudták eldönteni, hogy az építőmesterre nézzenek-e fel, mert szót tud érteni a haranggal, vagy inkább a beszélni tudó harangjukra legyenek büszkék. Végül az utóbbit választották, mert a polgármester azt mondta, hogy az építőmesternek ez a dolga, ezért fizeti a falu, de a harang az egészen más. Az az övéké, és nem is csoda, hogy ha kell, akkor beszélni is tud.

A bronz szépség bizonyára megértette a dicséretet, mert ismét nagyot ütött a nyelvével a szája szélére.

A templom pedig épült megállás nélkül. Hamar el is készült. Akkor a harangot leemelték a három lábáról és lovak, valamint ökrök segítségével felhúzták a toronyba. A hófehérre festett falú és piros tetejű, csúcsos süvegű templomépületet már messziről látni lehetett. Még a környező falvakból is eljöttek megcsodálni.

És elérkezett a nagy nap, amikor a templom megnyitja majd a kapuit, de előtte még a toronyban megszólal a szépen kifényesített bronz harang. Amint elfoglalta a helyét, körbenézett. Hajladoznia kellett előre és hátra, hogy a keskeny nyílásokon kilásson, de ez most nem zavarta, hiszen végre láthatta az erdő túlsó végét, a leszántott föld végtelenségét, és a Hetedhét ország közepét is.

Még csak nem is gondolt arra, hogy ilyen magasra fog kerülni. Amikor aztán jó alaposan megnézett mindent, szörnyű felismerés ütött szeget a fejébe. Ettől aztán meg is fájdult mindene, de hiába rázkódott kettőt, majd hármat és négyet, Iván, Hanna és Szonja lent voltak a templom előtti téren, és a kicsi nyílásokon át nem láthatták őt.

Gondolta, harangozik egyet, vagy legalább egy egészen kicsikét megnyalja a szája szélét, de nem merte! Már éppen elindult a nyelve a szája szegletéhez, de még idejében visszahúzta.

– Jaaaj! Mit csináljak, mit csináljak? – húzta össze magát annyira, hogy most talán még egy kisgyermek sem fért volna alá, nemhogy a falu gyermekei.

A falu gyülekezni kezdett és várták, hogy a harang megszólaljon, de annak egy hang sem jött ki torkán!

Az építőmester tölcserít formált a kezéből, és úgy kiabált fel neki:

– Harang barátom! Hadd halljuk a hangodat!

Ő azonban még válaszolni sem mert, csak még jobban összehúzta magát. Erre a téren várakozó emberek is noszogatni kezdték, de minden hiába.

– Hol vagytok gyerekek? – kereste a polgármester Ivánt, Hannát és Szonját, de bizony nekik már csak a hátuk közepét lehetett látni, amint a templom felé futottak.

Bementek az oldalsó ajtón. Innen vezetett fel a lépcső a haranghoz. Egyszerre két lépcsőt léptek át, hogy minél hamarabb felérjenek. Kifulladásig érkeztek meg a barátjuk alá. Hiába voltak magasan, és hiába sütött kint ragyogóan a nap, a harang mégis félhomályban lógott a keresztvason. Az apró nyílásokon át alig jutott be a napsugár.

A gyerekek felnéztek az ő szép fényes barátjukra, és egy, a félelemtől összehúzódott, és a nyelvét messze kilógató ráncos harangot láttak.

– Mi történt veled? – kérdezték tőle aggódva, mire a harang megállás nélkül remegett és rázkódott, és vastag könnypatak folyt le a ráncos arcáról.

Hirtelen felcsapódott a lépcsőről felvezető ajtó és az építőmester kalapos feje jelent meg. Elképedve látta a harang félelemtől aszott arcát és lógó nyelvét.

– Talán félsz a nagy magasságtól? – kérdezte a barátjától Hanna.

– A kutyafáját! – kiáltotta el magát az építőmester, miközben a templom aljából jól lehetett hallani a zúgolódó embereket.

– Néma harangnak az olvasztóban a helye!

– Csendet emberek! – dugta ki a fejét az apró nyíláson az építőmester.

Egy szekercét fogott a kezébe, és a három testvér és jó barát szeme előtt kezdte el bontani az ott felejtett deszkafalakat, amik eltakarták a nyílások nagy részét. Először Iván állt neki segíteni, de alig fogta meg az első erős, vastag pallót, máris ott voltak mellette a lányok is. És ahogy bontották és rakták le a fal mellé egy csomóba a deszkafalakat, úgy tódult be a napsugár a toronyba, és változott meg a harang arca is. Mire végeztek, ott lógott előttük ismét fényesen és egészségesen. Az izgalomtól annyira remegett, hogy már alig tudta visszatartani a nyelvét a szája szélétől.

– Gyertek, siessünk, mert ha itt maradunk, még megsüketülhetünk, amikor megszólal – mondta az építőmester, és elindult lefelé a lépcsőn, de előtte még megsimogatta a harangot.

Az nem szólt egy szót sem, de a szemén látszott, hogy nagyon hálás. Iván, Hanna és Szonja is követte az építőmestert. Éppen leértek, amikor meghallották, hogy a harang egy kicsit már megnyalta a szája szélét.

– Mi történt? – kérdezték a falu lakói.

– Emberek! Maguknak egy nagyon rendes és különleges harangjuk van! – kezdte az építőmester.

– Tudjuk, mert néma! – kiabált egy férfi, de aztán el is hallgatott, mert a harang ismét megnyalta a szája szegletét, de most már hangosabban.

– Szó sincs róla! Az ácsok elfelejtették kibontani a feleslegessé vált fa pallózatot, és ha így megszólalt volna a harang, akkor az egész torony összedől.

Az emberek összedugták a fejüket e szavak hallatán.

– Milyen butaságot beszél ez itt nekünk! – mondta az egyik.

– Igaza lehet! Mindjárt ledől az egész torony! – nézett fel a másik, de az építőmester folytatta.

– Ő azonban inkább a némaságot vállalta, minthogy kárt okozzon, bár a magasság az nagyon tetszik neki – tette hozzá mosolyogva.

– De miért?

– Nem értem, mi ez az egész?

– Talán ördögösség? – hallatszott innen és onnan is.

– Ugyan már! – legyintett az építőmester. – Ha megszólal a harang, egyszerűen nem fért volna ki a hang azokon a kicsi nyílásokon, és akkor ő csinált volna magának helyet. És akkor nem biztos, hogy a fapallókat lökte volna félre. Lehet, hogy a pillérek látták volna kárát, és akkor a torony is ledől.

– És most már minden rendben? – kérdezték aggódva, és egyre hátrább húzódtak a templomtól.

Hogy erre a kérdésre mi volt a felelet, azt már nem tudni, mert a harang olyan nagy zúgással örvendezett, hogy az emberek még a saját hangjukat sem hallották. Először még a cserép is összerázkódott a tornyon, majd pedig ők is boldogan élvezték a harangszót.

Iván, Hanna és Szonja ezután még jobban megszerették a barátjukat. Rájöttek ugyanis, hogy nem csak segítőkész, no meg jókedvet is csinál, de okos is.

– Vajon ki mondhatta meg neki, hogy a hangjával vigyáznia kell? – kérdezték egymástól. – Biztosan az öntő emberek! – találgattak.

– De az is lehet, hogy a születésétől kezdve tudja, mint ahogyan azt is, hogy úgy tud megszólalni, ha a nyelvével nyalogatja a szája szélét – jelentette ki Szonja, és ezzel a testvérei is egyetértettek.

– Igen! Az a legfontosabb, hogy mindenki ismerje a saját jó és rossz tulajdonságait! – jegyezte meg Iván.

Ezen aztán hosszan elgondolkoztak.

– Nekem nincs is rossz tulajdonságom! – mondta Hanna.

– Nekem sincs! – így Iván.

– Nem is igaz, mert én vagyok a legjobb! – vágta rá Szonja, és már mind a hárman nagyon nevettek, hiszen jól tudták, hogy ez nem így van.

Léggömbvarázslat

Történt egyszer, hogy a gyerekek a szüleikkel együtt esküvőre voltak hivatalosak, és el is mentek. Mind a hárman nagyon várták az eseményt, mert még soha nem voltak esküvőn. Elképzelni sem tudták, mi fog ott történni, ami miatt a felnőttek annyira izgalomba voltak.

Végre elérkezett a várva várt nap. Megérkeztek az étterembe, ahol a nemzeti színű szalagos néni elmondta a beszédjét, a fényképész bácsi pedig csattogtatta a fényképezőgépeit. És Iván, Hanna és Szonja hamar rájött arra, hogy az esküvő nagyon unalmas dolog.

Ott üldögélnek a székeken, miután a szépen kiöltözött rokonok és ismerősök végignyálazták őket, és nagyon vigyáztak rá, nehogy véletlenül mázgas, vagy pecsétes legyen a ruhájuk, és még csak meg se gyűrődjön.

– Ezek úgy puszilnak meg bennünket, mintha mi itt sem lennénk! – súgja Hanna Iván fülébe.

– Ez a szerencsém! – válaszol a kisleány. – Már így is ragadok a nyáltól! – mondja utálkozva.

– Nézzétek! Ott vannak a léggömbök! – mutat Szonja a bejárat felé.

Na, több sem kell a három jó barátuk, azonnal csúsznak le a székekről, és odasomfordálnak a színes lufik közelébe. Még szerencse, hogy a szülők a többi felnőttel vannak elfoglalva, így észre sem veszik, hogy ők már nem üldögélnek unatkozva mellettük.

És miután senki rájuk sem hederít, egy gyors elhatározással mindhárman megfogják egy-egy léggömb zsinórját, és elhúzzák a többitől. Kimennek az étterem elé. Itt egy füves rész van, ahová autók nem jöhetnek be.

A lufik húzzák felfelé a gyerekek kezeit, annyira igyekeznének elszállni, ők pedig egymást figyelmeztetik, hogy vigyázzanak, el ne engedjék, mert akkor oda a léggömb.

Egy kicsit szaladgálnak is kezükben a lufival. Iván unja meg a leghamarabb. Visszamegy a bejárathoz, hogy még egyet szerezzen, de már ott van egy mérges arcú bácsi is.

– Ha léggömb kell, akkor kérjél és adok, de csak olyat, amit fel kell fújnotok. Ezeket az ifjú pár fogja majd elengedni! – mondja, és miután látja, hogy Iván megszeppent, megesik rajta a szíve.

Belenyúl a zsebébe, és egy nagy marék felfújásra váró lufit vesz ki belőle, melyet a kisfiú kezébe, pontosabban az ölébe rak. Iván siet is vissza a lányokhoz. Azon nyomban leülnek a fűre, és elkezdik fújni az első léggömböt. Hanna, Szonja és Iván száján is egy-egy lufi növekszik. Amikor aztán megfelelő nagyságú lesz, akkor egy rövid madzaggal – ami Iván zsebéből kerül elő –, bekötik a száját.

A kisfiú nadrágzsebe különleges. Van abban apró kavics, megszáradt vadgesztenye, egy szarvasbogár fél ollója, no és gumi, a madzagon kívül. A gumi a legfontosabb, tartja a szerzeményeiről, mert jól lehet húzogatni, és még lövöldözni is lehet vele. Levelet, apró bogarat, vagy éppen a földön lévő kavicsot.

Amint elkészülnek, máris veszik fel a következő lufit. Igen ám, de fújás közben azt veszik észre, hogy hiába a nagy erőlködés, a léggömbök még sem lesznek nagyobbak.

– Talán lyukasak – mondja Iván.

Tüzetesen megvizsgálják a lufikat, de mindegyik hibátlan. Közben a gázzal töltött három léggömb, amit a közeli bokor ágaihoz kötöztek, idegességében ott ugrál fölöttük, mert nem tud elszabadulni. Azok pedig, amiket már ők fújtak fel, ott vannak körülöttük. Amit Iván készített, az a fűvön ugrál hol jobbra, hol meg balra, és időnként benéz a bokor alá is. Félő, hogy ott kilyukad egy szűrőtől, de nem, ügyesen kikerüli.

A Hanna léggömbje a közeli patak felé gurul. A víz tükreben nézegeti magát, de a legszívesebben beleugrana a hideg vízbe. A Szonja léggömbje pedig nyugodtan ül a kislány mellett. Még az alakja is megváltozik, miközben hallgatózik, de azért nem felejt el megfordulni sem, és az étterem felé nézegetni. Ki tudja, hátha keresik őket.

Szonja észreveszi, hogy a léggömb megfordult. Még nem szól semmit. Átgondolja amit látott, és figyelni kezdi a három lufit.

– Ezek utánoznak bennünket! – jelenti ki egy kicsit később.

Iván és Hanna először nem is érti, hogy mire, vagy kire mondja ezt a hucicájuk, de miután ők is elkezdik figyelni a léggömbjeiket, ugyanerre a megállapításra jutnak. Hogyan lehetséges ez, csodálkoznak el. És akkor a gázzal töltött lufik is felhívják magukra a figyelmet. Már nagyon idegesek, hogy nem mehetnek világgá. Úgy csapkodják magukat egymáshoz, mint akinek nincs ki a négy kereke. Szemlátomást elégük van a bezártságból.

Iván, Hanna és Szonja az étterem előtti park fűvén ülnek, és szájtátva nézik a bokorhoz kötött léggömbök erőlködését, miközben a mellettük ülő lufik felveszik az ő fejformájukat. Ezt Hanna veszi észre először, és akkor Iván is szembenéz az ő léggömbjével, aki szintén szemben fordul vele. Szonja már korábban el kezdett szemezni az ő lufijával.

– Samu, Luca! Gyertek ide! – kiáltja el magát a kisfiú, de hiába, mert a két kiskutya az autóban várakozik.

Viszont, ha a gyerekek valamit elhatároznak, akkor aztán semmi nem tudja őket visszatartani. Így aztán egy rövid idő múlva már ott is van mellettük mind a két kutyájuk. A szájuk elé teszik a lyukasnak gondolt lufikat, és lássatok csodát, a két kiskutya egy szempillantás alatt felfújja. Most eszmélnek csak rá a gyerekek, hogy négy lábú barátaik mennyire gyorsan veszik a levegőt.

Gyorsan bekötözik a léggömbök száját, és már meg sem lepődnek, amikor azt látják, hogy azok a Samu és a Luca fejformáját vették fel. Még szájuk is van a lufiknak, ami éppen olyan nagyra nyílik, mint amikor a zsemlebarna kutya nagyot ásít.

– Mennyi van még ebből? – kérdezi felvillanyozódva Hanna, és körbenéz, hogy kivel lehetne még lufit fújatni.

Igen ám, de csak azok vannak a közelben, akik dohányozni jöttek ki az étteremből. Az egyik néni meglátja a gyerekeket és a kutyákat a léggömbjeikkel. Nagyon néz, de csak ennyit mond megvetően:

– Mit ki nem talál! Jó módjukban azt sem tudják, hogy mit csináljanak! – azzal eldobja a cigaretta végét, ami még sokáig füstölne, ha Hanna nem rohanna mindjárt oda, és nem tenné a következő léggömböt a csikk fölé.

A lufi abban a pillanatban életre kel és beszippantja a cigaretta füstöt, majd fellebeg a teraszkorláthoz, ahol aztán pőfékelve engedi ki magából.

Ezt követően a gyerekek nagyon beindulnak. Fel és alá járkálnak és lázasan keresik azt az élőlényt, akinek a szája elé tudják tenni a következő léggömböt. Találnak is egy gilisztát, aki szintén kukac alakú és a föld alá igyekvő lufit fúj, majd egy fiókába botlanak, aki kiesett a fészekből. Szonja azonnal tenné vissza, de Iván előtte még a csőre elé rakja a léggömböt, és az abban a pillanatban fel is fújódik, és felveszi a madárka formáját. Csapkodni kezd, de még nem tud repül-

ni. A fiókát visszateszik a bokor sűrűjében lévő fészekbe. Ezt látva a gázzal töltött lufik ismét örült táncba kezdenek, de csak azt érik el vele, hogy a bokor rángatása miatt a kicsi fiókák hol jobbra, hol balra, hol előre, hol meg hátra vergődnek a fészekben, és majdnem mindannyian a földön kötnek ki.

– Inkább engedjük el ezeket a bolondokat! – tanácsolja Hanna a testvéreinek.

És így is tesznek. Megfogják a zsinór végét, kioldják a masnira kötött csomót, és Iván számolni kezd:

– Egy, kettő, hááárom! – és egyszerre elengedik a lufikat.

Azok el sem hiszik, hogy szabadok. Egy pillanatig bizonytalanul nézegetnek, hogy most merre szálljanak. Szonja már éppen megjegyezni készül, hogy nem is akarnak elmenni, amikor hirtelen elindulnak a nap felé. Nyílegyenesen szállnak, de mire a fák fölé érnek meggondolják magukat, mert az éppen ott elrepülő madarak után vetik magukat.

Iván, Hanna és Szonja csak eddig tudja a szemével követni a három bolond léggömb útját, aztán az egyikőjüknek újabb ötlete támad. A következő léggömböt a közeli fenyőfához viszik, és az egyik ágához teszik a száját. És képzeljétek el, a szép sudár fenyőfa kihúzza magát, mint aki nagy levegőt készül venni, majd a lapos lufi fölé hajlik, és egy nagy süvöltéssel felfújja. És akkora, de akkora nagy lesz a léggömb, hogy betölti az egész parkot.

A gyerekek összehúzódva ülnek a nagy színes gumigömb mellett, az előző lufik pedig jajveszékkelnek, hiszen majdnem agyonnyomja őket. Hanna veszi észre először a szörnyű változást rajta. A lufi felületén hegyes, a fenyő tuskéjéhez hasonló szúrók kezdenek kinőni. Kicsit kénytelen oldalra fordulni, mert az egyik pontosan a hasával szemben dudorodott ki, de aztán a következő pillanatban már egy másik szurkálja az oldalánál. Kétségbeesve szól Ivánnak és Szonjának, de ők is pontosan ugyanilyen helyzetben vannak.

A nagy léggömbtől semmit nem lehet látni, és ha valaki ki akarna jönni az étteremből, bizony nem tudna.

És amikor a vendégek közül valaki meglátja, hogy mekkora léggömb nőtt a füves réten, ijedtében megakad a torkában a falat. Köhög, nem kap levegőt. Bevörösödik a feje, dől róla az izzadság, és csapkod a kezével. Féltő, hogy most itt mindjárt megfullad.

A mellette ülő férfi sok hasonló esetet láthatott már, mert azonnal feltalálja magát, és akkorát üt a fuldokló háta közepére, hogy annak abban a pillanatban lecsúszik a falat a gyomrába. Még köhög, majd iszik egy keveset, és közben folyamatosan az ablakot nézi, mert beszélni még nem tud.

Az az ember, aki az előbb segített rajta, úgy gondolja, talán friss levegőre van szüksége, ezért odamegy az ablakhoz, hogy kinyissa. Na, lesz is nagy ribil-

lió, mert akkorát kiált, hogy az egész násznép felugrik, és az ablakokhoz siet. A léggömbtől azonban már semmit nem lehet látni, sőt, a folyamatosan növekvő hegyes tuskéivel már az étterembe nyomul befelé.

– Kisfiam!

– Kislányaim! – kiabálnak az ablakból a gyerekek szülei.

– Itt vagyunk anyu! – hangzik a válasz.

Iván, Hanna és Szonja már teljesen a földhöz van lapítva, és többi lufi is annyira jajveszékel, hogy a hangjuk betölti az egész parkot. És akkor a nagy fenyőfa alakú léggömb túlevelei nekiesnek a gyerekekre hasonlító, majd a kutyák által fejfújt, aztán pedig a többi lufinak, és lehet hallani, ahogy a léggömbök sorban egymás után kidurrannak.

Hanna és Szonja szomorúak, mert alig telik el egy perc, és már nem hallani egy léggömb jajgatását sem. Most őket kezdi el szurkálni az óriási lufi. Már éppen segítségért kiabálnának, amikor ...

– Hová nősz tovább te beképzelt buta másolat? – kérdezi egy mélyhangú valaki. – Talán azt hiszed, hogy magasabbra nőhetsz nálam? Nekem több mint ötven évembe telt, mire ilyen lettem. Elég volt belőled! – mondja az ismeretlen, és abban a pillanatban egy akkora durranás hallatszik, mintha bomba robbant volna az étterem előtt, és az előbb még hatalmas léggömb apró darabokra szakad.

A felhők magasságából még egy hét múlva is hullottak a színes gumidarabok.

A gyerekeknek és a vendégeknek egészen a torta felszeleteléséig csengett a fülük. Amikor aztán megették a finom édességet, ismét kimentek a rétre. És amint ott bóklásznak, és a léggömbökről beszélgetnek, újból meghallják azt a mély hangot.

– Még mit nem képzelnek ezek? Hát hová jutna a világ, ha ezekből lenne az erdő, meg minden más!

– Ez a valaki magában beszél – állapítja meg Iván, és elindulnak a hang irányába.

Nem kell sokáig keresgélniük, máris ott állnak a szép nagy fenyőfa előtt. Felnéznek rá.

– Köszönjük szépen! – mondják egyszerre.

– Mit? – kérdez vissza egy rövid idő múlva a fa.

– Hogy megtetszett menteni bennünket – válaszolnak.

– Én? Ugyan! De tényleg! – lengeti meg a túlevelű ágait.

Iván, Hanna és Szonja nevetve ölelik át a fa törzsét, mire a szép nagy, és több mint ötvenéves fenyőfa úgy elérékenyül, hogy azonnal hullani kezdenek a könnyei. Lassan csorog le a törzsén, és a gyerekek ruhája beissza. Nagy boldogság tölti el a szívüket, rohannak be az édesanyjukhoz az étterembe. Az ő arcukon azonban, amikor meglátják gyermekeiket, nem az örömet lehet látni.

– Te jó Isten! – csapják össze a kezüket. – Mit csináltatok a ruháitokkal? Hogy néztek ki? Ez a ragacs ki sem jön! – szörnyülködnek.

És amikor a gyerekek elmondják a fenyőfával történt beszélgetésüket, és azt, hogy sírt, amikor megölelték, akkor már az édesanyák sem haragudnak a mázgás ruhák miatt.

Együtt mennek ki a parkba, és ők is megsimogatják a fenyőt, megköszönve a segítségét. És amikor az ismét elérékenyül, és elindulnak a könnyei, a szülők elkapják a kezüket, és hagyják, hadd csorogjon le a fa törzsén ez a különleges folyadék.

Ezután már hiába fújtak fel újabb léggömböket a gyerekek, egyik sem akart rájuk hasonlítani. Igaz, a mérges bácsi is eltűnt, pedig bármerre is jár a szülőkkel a három testvér és jó barát, a szemükkel mindig őt keresik, mert bizonyára csak neki van olyan varázslatos léggömbje.

Keressétek őt ti is!

A szúvarázló, akit megszállt a démon

Tudjátok ugye? A meséim többsége a három jó barátról és testvérről szól, akik mindenhol segítenek, ahol tudnak.

Történt egyszer, és nem annyira régen, hogy ne emlékeznek egészen pontosan rá, hogy a három testvér, Iván, Hanna és Szonja felmentek a budai Gellért-hegyre Dunát nézni. Ez volt az egyik kedvenc elfoglaltságuk.

Egy kicsit buszoztak, majd gyorsan felszaladtak a kilátó teraszra. Innen számolták meg mindig a hidakat, amik alattuk ívelték át a nagy folyót.

– Itt van az Erzsébet híd – mutat le Iván.

– Ott pedig a Szabadság híd – folytatja Hanna.

– Az ott a legszebb, a Lánchíd! – így Szonja.

– Az ott a Margit híd, utána pedig az Árpád híd – mondja Iván és Hanna egyszerre, és néznek messzire, hogy a kicsit párás levegőben felfedezzék a Megyeri híd pilonjait, amelyek a hidat a folyó felett tartják.

Amikor aztán meglátják, akkorra már a sok külföldi is őket figyeli. A gyerekek szívesen mutatják meg nekik ismét Budapest innen látható nevezetességeit. És amikor már mindent megmutattak, hazafelé veszik az irányt.

Ahogy a parkon keresztül sétálnak lefelé, látnak egy öreg nénit és egy öreg bácsit, akik az egyik fa alatt lévő padon ülnek. A bácsi fején kalap van, a néni kezében kicsi fekete táská, mellettük, a padnak támasztva, egy szépen faragott kampós végű bot.

A három testvér elhaladva előttük illően köszön.

– Jó napot kívánok! – mondják egyszerre, de a két öreg nem köszön vissza.

A gyerekek három lépés után visszanéznek és látják, hogy a néni és a bácsi meg sem mozdult azóta, mióta először rájuk néztek. Úgy tűnik, mintha így ültükben aludnának, csak éppen nyitott szemmel.

– Itt valami nincs jól! – jelenti ki Hanna, és máris megy közelebb a padhoz.

A két testvére követi. Ismét köszönnek.

– Jó napot kívánok néni, bácsi!

De bizony most sem változik semmi. Elhúzzák a szemük előtt a kezüket. Még a szempillájuk sem mozdul. Közben pedig recsegő, sercegő hangon, fület sértő röhögést hallanak felőlük, melyet sok apró sercegés fest alá.

– Mi lehet ez? – néznek egymásra kérdő tekintettel, és ekkor a padnak támasztott kampós végű bot felugrik, és vonalat húzva maga után elindul a park másik oldala felé.

A gyerekek követik. És ahogy a sima felületű elhagyott helyre érnek, a bot írni és rajzolni kezd a földre. A három testvér olvassa: „A padban élő szú közösség új varázslót kapott. A varázsló elhatározta, hogy a szú nemzetség lesz a világ ura, és varázserejével visszaélve ma reggel támadásba indult. Elsőként láthatatlan, de nagyon erős fátyolfóliával lekötötték a padon üldögélő gazdát és a feleségét, és a tengernyi apró lyukakon áthúzták a láthatatlan és elszakíthatatlan cérnaszálakat. Ezeket a lyukakat a sok szú rágta az ő parancsára. És most mennek tovább a többi padhoz, majd a székekhez, aztán az ágyakba, majd mindenhová, ahol csak fa van, és bele lehet rágni az apró lyukakat. Mert az a legfontosabb, hiszen rágás közben a nyálukkal összekeverik a fa rágóport, és abból lesz a láthatatlan fátyolfólia.”

És mivel itt az írás elért a füves részig, a bot lefekszik, és az eddig írtakat eltörli, majd folytatja. Iván, Hanna és Szonja elhűlve olvassák.

„Ezek az apró kártékony kopogó bogarak békésen éltek az életüket egészen ideig, de most ez a varázsló hatalmas felfordulást okozott. Elhitette velük, hogy képesek az egész világot az uralmuk alá hajtani – írja megállás nélkül. – Segítség kell! Meg kell menteni a földet, mert ha nincs, aki időben megállítsa őket, akkor már később lehetetlen lesz. Már vártam a jöttötöket. A Gellért-hegyen mindenki tudja, hogy egyedül ti vagytok azok, akik legyőzhetik a Koprót. Így hívhatja magát a szúvarázsló.”

Közben egy sétáló pár tűnik fel. A bot abbahagyja az írást, és gyorsan eltörli a betűket. A szerelmespár nem is figyelte a bot ténykedését, pedig jobban jártak volna, ha igen. Mire aztán a három jó barát visszatarthatta volna őket, már leültek a közeli padra és egy szempillantás alatt ugyanúgy járnak, mint a másik oldalon a két öreg. Kővé meredve nézik egymást. A láthatatlan fátyolfólia be-

fonta őket is. A pad felől pedig jól halható a recsegő, sercegő röhögés, a sok apró sercegéssel aláfestve.

„Erről írtam eddig” – folytatja a bot a betűk rajzolását, mintha bizony szeme is lenne. Iván, Hanna és Szonja majd egy óráig olvassák a bot mondatait, miközben a part összes padja megtelik emberekkel. Már egy sem férne el, annyian vannak, és mind ugyanúgy lekötözve, mozdulatlanul ülnek. Az egyiknek még a kutyája is úgy marad, ahogy az első lábaival feltámaszkodik a padra.

A három testvér és jó barát, amint a bot befejezi az írást, azonnal munkához lát, de előtte még megkérdezik a kampósvégűt.

– És te hogyan úszad meg, hogy nem lettél lekötözve és átfúrva?

– Mert engem bele mártottak abba a nedűbe, amit nektek kell elhoznotok. De sietnetek kell, mert ha késlekedtek, nem marad elegendő belőle! – válaszolja.

Iván azonnal elfütyyenti magát, és ugatva érkezik meg a két négy lábú barát, Luca és Samu. Hanna kinyitja a táskáját és kiveszi a buborék eregetőt, Szonja pedig a táskájában kotorászik. Végül ő is megtalálja, amit keres, és kiteszi a piros cérna spulnit a földre.

A kutyák várakozva néznek a gazdikra.

Hanna a kis hengerből kiveszi a szappanbuborék fújót és sok apró, és egy nagy buborékot fúj vele. Alig telik el egy tojássütésnyi idő, és Iván a Samu hátán ül, Hanna pedig a Lucáén. A két kutya között vékony piros cérna húzódik, melyeken szivárványszínű apró szappanbuborékok vannak.

– És én? – kérdezi Szonja.

– Te ülj erre a nagy buborékra! – válaszol a nővére.

Ez a mindegyiknél fényesebb és szebb buborék át van tekerve a cérnával, és hozzá van kötve a két kutya között húzódó piros fonalhoz. Ezen is megannyi apró szappanbuborék van. Iván hátra néz. Látja, hogy minden rendben van. A bot visszahúzta magát az öreg mozdulatlan gazdájához.

– Indulás! – kiált Hanna, és a két kutya nagy iramban elindul a Citadella irányába, és maga után húzza a nagy buborékot, aminek a tetején Szonja ül, és kapaszkodik a cérnába.

Egyre jobban felgyorsul a különleges kutya vontatta jármű. Kerülgetik az embereket. Az egyik japán turistacsoport amint meglátja őket, azonnal feléjük fordítják a fényképező gépüket, de mire a gombot lenyomnák, ők már messze járnak. Pillanatokon belül a végső korláthoz érnek. Itt aztán ugrik egy nagyot Luca és Samu, és máris a levegőben vannak.

Egy pillanatig zuhannak, de egy kicsi felhő a segítségükre siet és alájuk száll. Kiterül, mint egy vitorla, és a szél segítségével magasra emelkednek.

Ivánék tudják, hogy merre kell repülniük, ezért a kutyákat a János-hegy irányá-

ba fordítják. Lenéznek a Sas-hegyre, majd az Istenhegyi részre, aztán a Svábhegy környékét látják, majd a Széchenyi kilátó kerül a szemük elé. Látják a Normafa környéken a sok kirándulót, és a kutya vontatta szappanbuborék szekérrel máris ott körözik a János-hegyi kilátó magas antennája mellett. A felhő, aki eddig segítette őket, már a Svábhegy felett elmaradt. Kezet formált magából és úgy integetett, amikor Pest felé ellebegett.

A három testvér és jó barát tudja, hogy mi a teendője. Három helyről összegyűjtött folyadékot kell összekeverniük. Ha ez sikerül, és rácséppentik a lekötözött emberekre, majd pedig a padokra, akkor sikerül megmenteniük őket, és a földet is a szű nemzetség támadásától.

Közelebb merészkednek az antennához. Erről kell ugyanis letörölniük azokat a cseppeket, amik ráragadtak.

Szonja előkészíti a kicsi műanyag üveget, hogy a száját végighúzza az antenna oldalán. Nagyon magasan vannak. A felső teraszon lévő turisták már nem a várost nézik, hanem őket. Valahogy megérik, hogy fontos küldetést teljesítenek a testvérek, és biztatják őket. A kislány már éppen hozzáérinti a műanyag edényt a hegyes antennához, amikor az meghajlik, és beleszúr a kislány alatti szappanbuborékba. A szép nagy színes buborék szétpattan, Szonja pedig zuhan a terasz irányába. Sikítva rohannak el az emberek, mert félnek, hogy rájuk esik. Senkinek sem jut az eszébe, hogy valahogy elkapja, vagy, hogy kifeszítsenek egy vászon anyagot, hogy arra essen.

Samu és Luca kutya cselekszik elsőnek. Ivánnal és Hannával a hátukon Szonja alá kanyarodnak. Húzzák maguk után a piros cérnát, rajta a sok buborékkal, és szemmel alig követhető gyorsasággal tekerik rá a zuhanó Szonjára. Olyan gyorsan körözik körülötte, miközben a kislány zuhan, amire talán csak az úrhajó képes. Igen ám, de hiába kapják el a hugicájukat, mert nincs az a nagy szappanbuborék, ami fent is tudja tartani, ezért kénytelenek lejjebb és lejjebb ereszkedni. És akkor egy utolsó erőfeszítéssel a két kutya felcsapja a fejét és nagyot ugrik a levegőben. Ezt még éppen időben teszik, mert különben pontosan a János-kilátó kő korlátjára estek volna. Amint ezt elkerülik, a hátsó lábukkal rúgnak még egy nagyot, de úgy, hogy támasztéknak a korlátot használják. Így esnek ferdén lefelé a libegő irányába. Ezt akarta a két négylábú. Simán landolnak az egyik üres ülésen.

Hanna azon nyomban veszi elő a kicsi szappanbuborékos hengert. Fúj egy nagyot. Szébbet, erősebbet és nagyobbat, mint amit az antenna kipukkasztott. Szonja felugrik a tetejére, és örömeiben nagyot rikkant, mert érzi, hogy ez a buborék annyira erős, hogy biztosan nem tud benne kárt tenni az antenna hegye.

Még hármat sem kell számolniuk, és máris repülnek a János-kilátó antennája felé. Az emberek nagy tapsal köszöntik őket, ők pedig olyan gyorsan kezdenek

el körözni az antenna mellett, hogy az teljesen beleszédül. Először még csapkod feléjük, de aztán már azt sem tudja, hogy ki merre van. Az oldalára szerelt négy szeme teljesen behomályosodik. Akkor aztán a közelébe repülnek, és egy pontos mozdulattal Szonja végigsöpri az edényével az oldalát, és a műanyagból készült üveg harmada megtelik a drága és fontos folyadékkal.

Nem örülhetnek egy másodpercet sem, azonnal repülnek tovább, Hárshegy felé. Már messziről észreveszik a fából készült labirintus kilátót.

Itt fontos feladatuk van. Meg kell találniuk azt a lépcsőt, ami csak felfelé vezet, majd pedig azt, amelyik nem vezet sehová, és végül azt, amelyiken csak lefelé lehet menni. Ha ezt megtalálják és elmondják a kilátó előtt őrt álló gyíknak, akkor ő cserébe megmutatja azt a lapulevelet, ami összegyűjtötte azt a folyadékot, amire szükségük van.

Leereszkednek a fából ácsolt épület elé. Látják ám, hogy két lépcső is vezet felfelé. Kifogják a kutyákat a cérnából. Iván Samuval indul felfelé az egyikén, Hanna pedig a Luca hátán a másik feljáró lépcsőn. Ez alatt Szonja a szép, és nagyon nagy buborékon felemelkedik a kilátó tetejére. Nem kell sokáig várakoznia, mert két oldalról is a testvérei érkeznek. Az egyik lépcső felől Iván és Samu, a másik oldalról pedig Hanna és Luca. Kikerülik egymást, és mennek tovább, de szemben azon, ami levezet, Szonja pedig kívül ereszkedik le. Lent aztán nagyot néznek. Iván ugyanis azon a lépcsőn érkezett le, amin Hanna felment, míg Hanna azon érkezett vissza, amin az Iván indult el. Odamennek a kilátót őrző gyíkhöz.

– Két lépcső van – mondják neki. – Ezek fel és le is vezetnek. Nincs olyan, amelyik nem vezet sehová, és olyan sincs, amin csak felfelé lehetne menni. És olyat sem találni, amin csak le lehet jönni. Mindig csak egy irányban lehet haladni rajta, így éred el a célotat! – jelentik ki határozottan.

– Ti is elértétek a célotokat! – sziszegi a gyík, és megmutatja a lapulevelet.

Szonja azonnal veszi is elő a műanyag edénykét, és beleönti a lapufolyadékot. Az, amint összekeveredik az antennáéval, olyan szikrázásba kezd, hogy a kislány ijedtében kiejti a kezéből.

Ismét Samu a legfigyelmesebb. Még mielőtt az edény a földre érne és oda lenne belőle a drága folyadék, elkapja a szájával, és visszaadja a szikrázó műanyag üveget a kislánynak.

– Ti vagytok a megmentők? – kérdezi őket valaki, aki suttogva beszél.

– Igen, mi vagyunk azok! – válaszolja Iván, miközben ismét befogják a kutyákat.

– Akkor igyekezzetek, mert a Gellért-hegyen a fák már félhalott állapotban vannak a Kopró vezette szú hadseregtől! – súgja a fülükbe az illető.

– Ki vagy te? – kérdezi Hanna.

– A szél vagyok – válaszolja. – Mindenki tud rólatok, és már nagyon várnak benneteket!

A három testvér nem is késlekedik. Azon nyomban felrepülnek a kutyák vontatta szappanbuborék szekérrel.

– Irány a nagy Hárshegy! – rikkantja el magát Hanna.

Egy szempillantás alatt odaérnek. A kilátó alatt van egy kicsi patak, amiben egy teknősbéka lakik. Ő az, aki nyálával majd feltölti az edényből hiányzó egyharmadnyit.

Leereszkednek. Előttük ott a kicsi patak, és lám, a teknős is ott sütkérezik.

– Légy szíves és töltsd fel az üvegünket a nyáladdal, mert különben mindent elpusztít a szú nemzetség! – mondja neki Iván.

A teknős úgy viselkedik, mintha nem is hallaná a kisfiút. Erre Hanna kéri szép szóval.

– Kérlek szépen teknősbéka, add nekünk a nyáladat! Nagy szükségünk van rá, mert minden elhall a szú nemzetség miatt!

De bizony a teknős egy hangot sem ad ki, sőt, meg sem mozdul. Még a szeme sem rebben. Erre Szonja is megpróbálkozik.

– Lehet, hogy annyira öreg vagy már, hogy nem is hallasz? – kérdezi tőle.

Na, erre aztán azonnal megszólal a kemény hátú.

– Hallok én mindent! Fel is töltöm azt az edényt, de cserébe vigyetek fel a kilátó felső teraszára, hogy végre megnézzem a lakásom környékét!

Iván megfogja a teknőst és abban a pillanatban viszik is magukkal. Lépnek lépcsőről lépcsőre, és képzeljétek el, ahogy egyre feljebb és feljebb lépegetnek, az ölükben cipelt teknősbéka mindig nehezebb lesz. Először még elég csak cserélgetni a kezükben, no meg oda is adják egymásnak, de aztán már csak ketten, majd pedig csak hárman bírják.

Mire felérnek a kilátóba, annyira nehéz lesz, hogy már a két kutya is őt húzza. Felügyeskedik a mellvédre, és a szája elé teszik az edényt.

– Hozzatok egy kis vizet, mert úgy kiszáradt a szám, hogy most nem tudok nektek nyálat adni! – mondja a teknős.

A három testvér és a két kutyájuk annyira ki van fáradva a nagy cipekedéstől, hogy alig kapnak levegőt. És amikor lenéznek a kicsi patakhoz és meglátják, hogy az mennyire messze van, és hogy onnan még fel is kell hozniuk a vizet, hát, igencsak elmegy a kedvük a világ megmentésétől. Ülnek lent a padlón, és próbálják egy kicsit kipihenni magukat.

– Na, mi lesz a vízzel ti nagy és kitartó megmentők? – kérdezi csúfondáros mosollyal a teknős.

Erre aztán felugrik Iván és lép egyet a béka felé, de már a lánytestvérei is talpon vannak.

– Iván, ne! – fogja meg kisfiú kezét Hanna. – Menjünk a vízért!

Így is történik. Nekiveselkednek. A lépcsőkön gyorsan leérnek, aztán elfutnak a kicsi patakhoz. Még szerencse, hogy Szonja is a két idősebb testvérével tartott, mert egyikőjük sem gondolt arra, hogy mibe viszik fel a vizet a teknősbékának. Ő bezzeg igen. Tartja is a tenyérbe illő pohárkát, majd sietnek vissza. Közben ismét hallják a szél sustorgó hangját.

– Siessetek, siessetek!

Utolsó erejükkel érnek fel a legfelső szintre, ahol a teknőst hagyták. Az, amint megissza a vizet, beleengedi a nyálát az üvegbe. Szonjának össze sem kell ráznia, a szemük előtt történik meg a csoda. A csillogó folyadék szivárványszínben kezd el ragyogni, és amint ránéznek a gyerekek, abban a pillanatban eltűnik belőlük a fáradtság.

Samu és Luca szintén kimerülve fekszenek a kövön. Iván a szemük elé teszi az átlátszó műanyag edényt, aminek üveg alakja van, és amint a négy lábúak ránéznek, azonnal ugranak is fel.

Hanna előveszi a szappanbuborék hengert, és egy kicsi idő múlva már ismét úton van a kutyák vontatta szappanbuborék szekér. Ilyen gyorsan ember még nem ért a céljához, mint most ők. Előveszik a megszerzett folyadékos üveget, és sorba veszik a Gellért-hegyi padokon ülőket, majd a fákat, a bokrokat, no meg a padokat is, és mindannyian egy szempillantás alatt életre kelnek.

Amikor az öreg bácsi és az öreg néni padjához érnek, és miután az idős házaspár hálálkodva elmegy, a bot még ott marad velük egy kicsit. Felemelkedik és egy kicsi lyukra mutat a pad ülőkéjén. Hanna megérti. Fogja a folyadékos edényt és odacseppent belőle. Abban a pillanatban, nagy nevetéssel kísérvé, gömbölyű füst száll ki a kicsi lyukon, és tűnik el a bokros fák között. Szentelen, rosszindulatú kacaja még sokáig visszhangzik.

– Ki volt ez? – kérdeznék a gyerekek, de a lyukból felbukkanó apró bogár, ami a rágcsáló fogaival nagyon furcsán mutat, megelőzi őket.

– Én vagyok a szű nemzetség varázslója. A nevem Kopró. Köszönöm nektek Iván, Hanna és Szonja, hogy kiűztétek belőlem a démont. Ezután már csak akkor fogtok rólunk hallani, ha csendben figyelitek, hogyan végezzük a mindennapos munkákat, és neveljük a gyermekeinket. Nagy hálával tartozunk nektek! – mondja, és meghajol a három testvér és jó barát előtt.

Iván, Hanna és Szonja boldogan mennek haza. Egyedül csak az a problémájuk, hogy mit mondjanak a szülőknek, hol voltak ennyi ideig?

Ezen tanakodnak, miközben lassan odaérnek a kapujuk elé. Már várja őket a

két édesanya. A lányok anyukája úgy tesz, mintha mérges lenne, de Iván édesanyjának az arca nevet.

– Na, mi van jómadarak? Már megint megmentettétek a földet, vagy talán az egész világot?

– Igen – válaszolja egyszerre a három testvér.

A szülők arca egy pillanatra elkomolyodik. Lehet, hogy rájöttek, az ő gyerekeik valóban nagyon bátrak és ügyesek, okosak és kitartóak, de mindenekelőtt jó szívűek és segítőkészek.

Az egyetlen egérkirály története

Egér ország polgárai boldog és szorgos nép voltak. Állandóan ügyködtek, tettek-vettek. Volt, aki éppen a házát építgette, mert a felesége a kisegerekkel volt várandós, aztán sokan felderítőúton voltak a kamrában, de volt olyan egérrasszonyság is, aki éppen a szomszédjának mesélte a legújabb pletykát.

Volt egy egér baráti társaság, akik az időjárást kémlelték, és körbefutották az egész országot, ha hideg, vagy meleg front jött. Az egér iskolában a gyermekek igyekeztek lebújni a padok mögé, amikor felelniük kellett, így akartak eltűnni a tanár szeme elől.

Az egér óvodában délután volt a legnagyobb sivitás, amikor aludni kellett volna. Az óvó nénik és az óvó bácsik kemény hangon szóltak rá a hangoskodókra, hogy ne zavarják azokat, akik aludni szeretnének, de sokszor hiába, mert a takaró alatt tovább folytatódott a puszogás.

Egér bölcsőde nem volt az országban. Minek is lett volna? Itt a szülők ugyanis addig el nem engedték maguktól a gyermekeiket, amíg azok egy kicsit meg nem nőttek.

Az idős egerek a padokon üldögéltek, és a gyermekeknek, és a fiataloknak meséltek, akik nagyokat nevettek a régi mulatságos történeteken.

Hát, így éltek napról napra, évről évre Egér ország lakói.

Történt egyszer, hogy a fa alatti moziban egy angol filmet vetítettek. Szép és színes film volt. Szerelmeskedtek, karddal vívtak és harcoltak benne. Az egerek

szerették volna megnézni az izgalmasnak mondott filmet, ezért sorba kellett állniuk a jegyekért. A mi egerünk, akiről a történet szól, elhatározta, hogy ő sem hagyja ki a filmet, ha már ennyi jót hallott róla. Ő egyébként pontosan olyan egér volt, mint a többi. A szürke színével, a kicsi testével, a hosszú farkával és a fekete apró szemeivel teljesen összetéveszthető volt a barátaival. Ha kellett, akkor ő is ment a kamrába felderítésre, vagy éppen begyűjtésre, ha pedig az utcát kellett takarítani, vagy a szemetet kihordani, akkor azt tette.

Tetszett neki egy csinos, mutatós egérlány. Ha tehette, mindig arra ment ahol ő lakott, és elbújva kileste, vagy ha kijött az utcára, akkor szembe ment vele és köszönt neki. Egyszer még sikerült beszélgetnie is a lánnyal. Megmondta a nevét, de sajnos másnapra a szépség már nem emlékezett rá, pedig nagyon sokszor körbefutotta a várost, hogy az utcán ismét szembe kerüljön vele, és köszönhessen neki, de az egérlánynak fel sem tűnt, hogy éppen az imént beszéltek.

Ilyenkor egy kicsit szomorú lett, de mivel látta, hogy a lány más fiúval sem foglalkozik, ezért nem haragudott rá.

Most is arra gondolt, miközben állt a sorban a mozi előtt, hogy mennyire jó lenne, ha együtt néznék meg ezt az angol filmet. De végül is egyedül ült be, és élvezte a szép ruhákban szereplők játékát. Azonban amint kijött a moziból, a fejébe fészkelte magát egy gondolat, ami még napok múlva is foglalkoztatta.

„Milyen szép öltözékben volt a király, és egy intésére tudta mindenki, hogy mit kell tennie. Nem akkor csinálták a dolgukat, amikor akarták, hanem amikor a király elrendelte. Neki még az arca, a járása, az alakja is más volt, mint az alattvalóknak! Miatta igazi nagy ország Anglia! – következett ki. – Ha nekünk is lenne királyunk, akkor az egereknek igazi országa lenne!” – ütött a homlokára.

Oda is állt azon nyomban a tükör elé, de amikor meglátta magát, egy kicsit rosszkedvű lett, mert csak egy egyszerű szürke és teljesen hétköznapi egeret látott. Aztán fintorogni kezdett. Elhúzta a száját, felnyomta az orrát, a haját elől megvágta, a fülét felkötötte, a szeme környékét befestette, és így már kezdett tetszeni magának.

– Én lehetnék a király! – mondta, pontosabban csak súgta magának, nehogy valaki meghallja és kinevesse.

De aztán, ahogy egyre többet nézegette magát és senki nem szólt hozzá, pedig észrevette, hogy többen is benéztek hozzá, hangosan ki is mondta:

– Én lehetnék a király!

Mire aztán harmadszor is megszólalt, akkor már bátrabban mondta:

– Én leszek a király!

Eszébe jutott, hogy akkor talán az egér lány is észrevenné.

Lekéfélte a szőrét. Még be is kente egy kicsit, hogy fényes legyen, aztán kiment az egér utcába, és aki csak szembe jött vele, mindenkit megszólított.

– Én leszek az egerek királya! – jelentette ki.

Az egerek ismerték őt. Tudták, hogy rendes egér, csak egy kicsit mindig más volt, mint a többiek, ezért aztán nem lepődtek meg a kijelentésén. A mi egerünk közben a piactérre ért. Felugrott egy zöldséges rekeszre és beszélni kezdett.

– Egér társaim! Angliában is van király! Miért ne lehetne nálunk is? Ettől más népek is jobban fognak majd bennünket tisztelni. Ne is gondolkozzatok, hogy ki vállalná el ezt a feladatot, mert én elhatároztam, hogy az országunk érdekében feláldozom magam, és ha ti is úgy akarjátok, akkor én leszek a király!

– Minek nekünk az?

– Jól meg vagyunk mi király nélkül is!

– Nem vagyunk mi Anglia! Nekik a király kell, nekünk pedig a jó étel és a nyugalom! – hallatszott innen és onnan is.

– Hát éppen ezt mondom én is! – válaszolta az egerünk. – A cél az, hogy sok enni és innivaló, és kiszámítható rend és nyugalom legyen! – mondta.

Sokáig vitakoztak a piactéren, hogy legyen, vagy ne legyen király. Végül aztán azok, akik ágáltak ellene, azok is ráintettek.

– Úgy sem változik semmi! – mondták egymásnak. – Ha ő lesz a király, akkor legalább nyugtunk lesz!

Így történt aztán, hogy a következő piacnapon összegyűltek Egér ország lakói, és megválasztották az első királyukat, a mi egerünket. Fel is vette azonnal az első egérkirály nevet.

Másnap reggel boldogan kelt fel. Ment ki az utcára és peckesen lépdelt. Jöttek vele szemben az iskolába igyekvő egérgyerekek, de bizony majdnem fellökték. Aztán felnőttek igyekeztek valamerre, de senki nem sütötte le a szemét, amint meglátta, sőt, még csak észre sem vették. Nem köszöntek, átnéztek rajta.

Először elfutotta a méreg, majd végignézett magán. De bizony nem látott semmi olyat, ami miatt

– Hát ez az! – csapott a homlokára. – Hiszen pontosan úgy nézek ki, mint a többiek. Honnan is tudnák, hogy én vagyok a király?

Közben egy nagyobb csoporttal találkozott.

– Hová mentek? – érdeklődött tőlük.

– A kamrába begyűjtésre, de hiszen tudod! – így a válasz.

– Tényleg, bocsánat! – válaszolta, mert az eszébe jutott, hogy ő is a beszerző egység egyik tagja. – Tudjátok, a választás! – tette még hozzá, hogy tudassa velük a feledékenységük okát, és azt, hogy mától ő a király.

– Gyere velünk király uram! – mondták neki jókedvűen. – Te mehetsz elől! – nevettek, és az első egérkirály be is állt azonnal középük.

Oda settenkedett a lyukhoz, ami a kamrába vezetett. Kiszagolt. Érezte a friss sajt, a kolbász és a krumpli illatát, ami teljesen elbódította, de mintha cica szag is ke-

veredett volna bele. Már éppen ki akart surranni, amikor észrevette, hogy a sajt alatt valami megmozdult. Visszaugrott. Csodálkozva fordult meg. Azt gondolta, hogy amint hátra lép, a mögötte sorakozó egerek lábára fog taposni, de amit maga mögött látott, attól úgy megnyúlt az arca, hogy talán még az édesanyja sem ismerné meg. Nagyot nézett, mert rajta kívül senki nem volt az átjáróban. Már éppen felháborodottan elkiáltotta magát, hogy ne féljenek, amíg őt látják, hiszen azért ő a király, amikor a kamrából hangos cincogó nevetés hallatszott. Visszamaszolt a lyuk ajtajához, ahol meglátta a társait, amint azok a hátukon cipelték a finom enivalót. Amikor pedig észrevették őt, ahogy a tágra nyílt szemeivel hitetlenkedve nézte őket, annyira elkezdtek nevetni, hogy le kellett tenniük a sajtot és a kolbászt a padlóra. Úgy hahotáztak, hogy minden erő kiszállt a lábukból.

Meghallotta ezt a macska és kicsapódott a kamra ajtaja. Az egerek abban a pillanatban felkapták a megszerzett ételüket, és a lyukon át beszaladtak Egér országba.

Az első egérkirály ezután legalább két napig kerülte az egereket. Alig mozdult ki a lakása ajtaján. Végül gondolt egyet, és emlékezetből csinált magának egy olyan főveget, ami hasonlított az angol király által hordotthoz. Feltette a fejére. „Na, most már tetszik, vagy nem, de látható, hogy ki a király!” – gondolta.

Kiment az utcára, és valóban! Aki szembe jött vele, az illően köszönt, vagy csak egyszerűen szólt hozzá.

– Látjátok, mennyire jó, hogy van királyotok? Én vagyok a király! – mondogatta.

Az egereknek pedig egyre jobban tetszett a királyság. A mozi tulajdonosa is jól járt, hiszen az angol filmet, amiben az ottani királyt lehetett látni, állandóan teltházzal vetítették.

Az első hét végén aztán ismét elérkezett a begyűjtés ideje.

– Én is megyek – jelentette ki az első egérkirály –, és rám figyeljete! Majd én levezényelem a kamra kipakolását!

Így is történt. A főveget jó erősen a fejébe húzta, hogy még véletlenül se essen le, aztán előre hajolva, bátran, körbetekintés nélkül ugrott ki a lyukból. Az egerek nagyon csodálkoztak ezen a bátorságon. Volt, aki már-már butaságnak tartotta, de most az élelemszerzéssel kell foglalkozni, és mentek a király után. Rágták, harapták a sajtot, szeletelték a sonkát, a kolbászt, görgették a krumplit. A király pedig irányított. Ő nem fogott meg semmit, a parancsot osztogatta. Az egerek a hátukra vették a finom terhet és futottak vele a saját raktárukba, aztán vissza a következőért.

Az első egérkirály oldalt állt, és egy kicsi bottal, amit ő jogarnak gondolt, sürgette az alattvalóit. Így kapta rajta őket a cica. Nagyot nézett a főveges egéren, de azon meg még nagyobb, hogy már megint előjött ez a gyülelész banda –

így szokta nevezni az egereket –, és megdézsmálja a kamrát.

Elhatározta, hogy most aztán móresre tanítja őket. Nekik rontott. Az egyik cipekedő kicsi egér vette észre a macskaveszélyt. Leadta a vészjelzést, és uzsgyi be a lyukon. A többi egér szintén így tett. Mindenki ledobta azt, ami a hátán volt, és rohant haza.

Az egérkirálynak is az ösztöneiben volt, hogy mit kell tennie, amikor meghallja a macskaveszélyt jelző hangot. Ő is a leggyorsabb nyúlcipőjét vette fel, és rohant az egérlyukhoz, de ott hirtelen egy nagy koppanást érzett, és egy pillanatra elveszítette az eszméletét.

Arra ébredt, hogy társai a lábát fogták és húzták be az átjáróba, míg a macska a fővegén taposott, és a nyelvével próbálta elérni a fejét. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire nagy nehezen kihúzták a sapkából a fejét, és megmentették.

A kamra őrzője még sokáig játszadozott az egérkirály süvegével.

Ettől kezdve az egerünk a piacon kijelentette, hogy ő már nem király.

– A királyokat hagyjuk meg Angliának! – mondta. – Nekünk soha nem volt, és már nem is lesz királyunk! – szónokolt.

– Ez nem így van, mert nekünk is volt egy királyunk, az első egérkirály! – válaszolták neki nevetve, mire ő is akkorát nevetett, hogy még a macska is meghallotta a kamrában.

Mérges is lett, mert azt gondolta, hogy rajta hahotáznak ezek a gyülelések. Nincs is barátság a cicák és az egerek között azóta sem. Pedig, ha tudnátok hányszor próbáltak már egy asztalhoz leülni és megállapodni! De, annak sajnos soha nem lett jó vége. De ez már egy másik mese lesz!

CSOKI MACI

utazásai

Csoki Maci a tulipánok országában

A különleges tulajdonságairól híres Csoki Maci gondol egyet, és felveszi a világító bukósisakját, a világító kesztyűjét, a még jobban reflektorozó cipőjét, ráül a turbó meghajtású, csokiból készült háromkerekű biciklijére, és elindul.

Meg sem áll addig, amíg el nem érkezik Tulipán ország határához. Már nagyon régóta szeretett volna ide eljönni. A szép színű és egyedi virágzatú tulipánok mindig is izgatták a fantáziáját. És most, hogy végre szemben állhat az ország határát őrző két tulipánnal, megszólítja őket.

- Bemehetek az országotokba?
- Útleveled van? – kérdezi az egyik tulipán.
- Az sajnos nincs! – válaszolja.
- Akkor itt van ez a kérdőív, töltsd ki! – tesznek elébe egy kérdésekkel tele lapot, amit egy tulipán szirmából préseltek.

Csoki Macinak nincs szüksége ceruzára, vagy tollra. Egyszerűen a körme hegyével írja le a válaszokat. Még a színeket is meg tudja változtatni, ha akarja. Most is így tesz. A sárga színű szirmra az egyik sort fehér csokival írja, míg a másikat világos tej csoki barnával, de használja a sötét barnát is, amikor ét csokival rajzolja a betűket. Lassan és figyelmesen tölti ki a kérdőívet, de sajnos az ellen nem tud semmit sem tenni, hogy a széle ne legyen mázgas. A lába nyoma is ottmarad, bármerre megy. Ilyen a természete. Ha úgy akarja, akkor el is tudja magát tüntetni. Láthatatlanná válik, de ha valamihez hozzáér, akkor

még ilyenkor is azonnal meglátszik a nyoma. Ez csak akkor nem volt így, amikor a hűtőszekrénybe kirándult, de azt majd később mesélem el. Most a határőr tulipánok nézegetik a sárga színű lapot, és amikor meglátják a csokitól maszatos szélét, rosszallóan csóválják a szirmukat.

– Ejnye, ejnye, te. . . Mi is a neved? – szól az, aki közelebb áll hozzá.

– Csoki Maci vagyok – válaszolja, és megmutatja a préselt szíromlapon a helyet, ahová a nevét írta.

A tulipán venné is vissza azon nyomban a kérdőívet, de már késő. Amint Csoki Maci keze hozzáér a laphoz, az még maszatosabb lesz.

– Na, igyekezzen, mert ha még egyszer hozzányúl, akkor kitöltheti a következőt is! Ezt már így is alig lehet elolvasni! – mondják rosszallóan, ő pedig felül a háromkerekűre, és beteker a tulipánok közé.

Tulipán országban a házak, az autók, a fák, a bokrok, de még a kutyák is tulipán alakúak. Kicsi és nagy, piros, fehér, sárga és még megannyi színű tulipán járkál az utcán, és tulipánfagylaltot nyal. Azonban amint meglátják, hogy egy idegen érkezik köztük, mindenki mozdulatlaná válik.

Csoki Maci ügyesen kerülgeti őket. Nézeget erre, meg arra. Előtte van egy tulipán, aki mellett két kisebb áll. Mind a kettő kezében tulipánfagylalt olvadozik. Lassan csorog végig a tulipán levélkezén az ízletes lé. Csoki Maci is szereti a fagylaltot, ezért közelebb megy, és megnyalja a tölcser szélét. Abban a pillanatban egy piros tulipánszírom repül ki a tulipán tetejű templomból, és pontosan Csoki Maci fejére száll, ahol azonnal simléderes sapkává változik. És ebben a pillanatban, mintha csak gongütés jelezné, elindul az élet.

Jönnek-mennek a tulipánok, vásárolgatnak az üzletekben. Tulipános utcaseprő gép érkezik. Nagy port ver fel, amit aztán a locsolójával el is tüntet. Csoki Maci csodálkozva nézi ezt a különleges világot. Megállítja a fagylaltozó társaságot, de azok nem vesznek róla tudomást, kikerülnek. Végül szembe jön vele egy nagyon öreg virág, aki a szirmai egy részét elveszítette. Láthatóan annyira idős, hogy már nem tudtak új szirmot beültetni neki. Valamikor nagyon szép lehetett, mert ami még megmaradt belőle, az olyan nagy, és olyan sárga, hogy szinte elvakítja azt, aki rá néz.

– Csókolom virág néni! Én itt idegen vagyok. Kirándulni jöttem, nagyon-nagyon messziről. A nevem Csoki Maci. Tetszene nekem segíteni abban, hogy milyen nevezetességeket lehet látni ebben országban? – kérdezi.

Az öreg virág a kicsit hajlott hátával és a görbe lábával lassan, csoszogva megy. A megszólításra megáll.

– Igen, segítek, de majd később, ha lesz rá módom. Most megyek a piactérre. Ott gyülekeznek azok, akik szeretnének messze földre elmenni. Már én is régóta

elvágyódom innen, de a Nagy Átváltoz– Elkísérhetem? – fogja meg Csoki Maci a néni könyökét, hogy segítsen neki a járásában.

– Természetesen! Jöjjön fiam! – válaszolja. – Egy héten csak egyszer jön el a Nagy Átváltoztató. Már hallani is a zenéjét! – mondja.

És valóban! Az utca hangját éles csattanások zaja kíséri, és ahogy közelednek a piactérhez, az egyre hangosabb lesz. A néni idegességében gyorsabban kezdi el szedni a lábait. Igen ám, de amíg a teste menne, addig a talpa és a térde nem bírja az iramot. A teste teljesen előre van dőlve, a lába pedig csak utána csúszik. A következő pillanatban akár el is vágódna, ha Csoki Maci el nem kapja. Nagy nehezen visszadönti a helyes tartásba.

– Időben oda fogunk érn! – mondja neki, csakhogy megnyugtassa. Így érkeznek meg a térre, ahol már nagyon sok virág kéri, sőt, hangos szóval követeli, hogy őt válassza ki a Nagy Átváltoztató, de az a zöld színű fogan-tyújával, és fémesen csillogó éles átváltoztató ollójával alaposan megvizsgálja azt, akit arra érdemesnek tart. Dülöngélnek, kihúzzák magukat, felágaskodnak a sűrűn álló virágok, hogy felhívják magukra a figyelmet. A fémes csattogó pedig válogat. Hirtelen odaér Csoki Maciékhoz.

– Mi ez itt? – csattogja, amint meglátja a macit, aki abban a pillanatban láthatatlanná is válik.

Ekkor a csattogó olló az öreg virág felé fordul, de amikor megpillantja, hátrább lép. Aztán még hátrább. Csodálkozva nézi az idős tulipán nénit.

– Szép, szép, kü-lön-le-ges! – mondja a saját nyelvén.

És a többiek is, akik körülötte állnak, szintén tátott szírommal bámulják az idős virágot, akinek a sárga szirmain barna foltok vannak.

„Amikor a néni majdnem elesett, akkor fogtam meg a szirmait, és tőlem lett foltos!” – jut eszébe a láthatatlan macinak, aki elégedetten figyel, ahogy a nénit a Nagy Átváltoztató kiválasztja.

– Én is, én is! – kiabálják a többiek.

Erre Csoki Maci gondol egy nagyot, és újra láthatóvá válik. Magához szorítja a háromkerekű biciklit, majd ráül, és bekerekezik vele a virágok sűrűjébe.

– Hajtsátok le a fejeteiket! – mondja a tulipánoknak, és akihez csak tud, hozzáér.

Na, erre aztán lesz nagy öröm és még nagyobb munka. A virágok boldogok, hiszen ők is éppen olyan szépek lettek, mint az idős hölgy, a Nagy Átváltoztató pedig alig győzi őket kiválasztani.

Csoki Maci még sokáig háromkerekűzik, mire az egyik okos tulipán kitálálja, miképpen lehetne őt helyettesíteni. Akkor aztán elbúcsúzik, és elindul a következő úti célja felé. A tulipánok boldogan integetnek neki.

– Köszönjük, hogy segítettél megtalálni az életünk értelmét, Csoki Maci! – kiabálják utána.

Csoki Maci a didergők birodalmában

Az utazásairól híres Csoki Maci, miután a tulipánok országát elhagyja, ismét felpattan a háromkerekes biciklijére. Megragadja a kormányt, ráteszi a lábát az első kerék melletti pedálra, és azt jól megnyomva, gyorsan elindul.

Fején a világító bukósisak, kezén a szintén világító kesztyű, lábán pedig a reflektorozó cipő. Aki csak látja, félelmetes versenyzőnek gondolja.

Időnként sálát is köt a nyakába. Mint most is. Ez a sál nem csupán a szivárvány színe miatt különleges, nem bizony! Aki jobban megnézi, az láthatja rajta a kis zsebeket. Az egyikben gyufásdoboz van két szál gyufával, a másikban kevés só, a harmadikban egy összetekert, cérna vékonyságú, de nagyon erős zsineg, és egy gombostű. Így kerekedik az új célja felé.

Hamar odaér a didergők ajtajához. Ennek a birodalomnak a határán ugyanis egy ajtó van. Ritkán nyitják meg, hiszen ha sűrűn tennék, akkor kifolyna belőle a didergés. Ezért aztán Csoki Maci leállítja az ajtó elé a járművét, és vár. Talán egy óra is eltelik, mire hirtelen feltárul a vastag határáz ajtó. Több sem kell a macinak, ugrik is be azon nyomban a didergőkhöz.

Nagy fényesség fogadja. Hirtelen azt sem tudja, hogy kinek mit mondjon, annyira megijed a nagy hidegtől.

Körbenéz. Látja, hogy az itt lakók különböző házakban vannak. Odamegy a neki legközelebb lévő, nagy szemű és sárga színű didergőkhöz.

– Jó napot kívánok, drága uram! – szólítja meg. – Én Csoki Maci vagyok, és

azért jöttem ebbe az országba, hogy megismerhessem a nevezetességeiket. Kérem, ha ... – idáig jut a mondattal, amikor bezárul mögötte a határajtó, és teljes sötétség lesz.

– Mi történt? Hová lett a birodalom napja? – kérdezi. – Vagy itt ilyen hirtelen lesz éjszaka? – szólítgatja a lakókat, de senki nem felel, viszont mindenki hangoosan didereg, amihez a birodalom földje zümmögő aláfestést ad.

Azonban Csoki Macit nem olyan fából faragták, hogy megijedjen, de nem ám! Megfogja a nyakában lévő sálat, és belenyúl az első zsebébe. Igen ám, csakhogy ez elég nehezen megy, mert a nagy hidegtől elgémberedtek az ujjai, de azért mégiscsak sikerül előszednie a gyufát. Meggyújtja. A hirtelen fellobbanó fény barátságossá teszi a didergők birodalmát.

A hideggel küszködő tűz sercegve mondja a magáét.

– Nem bírok ezekkel! Adjatok papírt, majd fát! Nem bírok ezekkel! – követelőzik, majd tüsszent egy jó nagyot, és azon nyomban kialszik. Ismét ugyanolyan sötét lesz, mint előtte volt.

Már csak egy szál gyufa van a dobozban, ezért Csoki Maci elgondolkozik. Leül a padlóra, de menten fel is ugrik, mert az annyira hideg, hogy attól fél, oda-fagy. Nem messze tőle, az egyik birodalomlakó megszólítja:

– Az égbolt alatt van a nap kapcsolója. Ha sikerül elfordítanod, akkor megint világos lesz, és ha fázol, egy kicsit melegedni is tudsz mellette! – mondja.

– Köszönöm! Te ki vagy? Már azt gondoltam, hogy senki sem érti a beszédemet.

– Félreérted Csoki Maci! Itt ugyanis mindenki fázik, és ráadásul el is veszik előlünk a levegőt, és csak nagyon keveset hagynak, azt pedig jól be kell osztanunk. Ritkán lélegzünk, mert akkor tovább élünk. Én csak átmenetileg vagyok most itt, ezért tudok veled beszélgetni, de már kezd befagyni a torkom, és a szám, és már a lélegzés is nehezemre esik. Én a tejföl vagyok. Ha megmozgatod bennem a kanalat, akkor talán tovább bírom! – mondja.

Csoki Maci nagyon óvatosan veszi elő a következő gyufaszálat. Csak nehezen sikerül, mert már annyira elgémberedett az egész keze, meg az ujjai, hogy alig tudja megfogni a vékony fapálcikát. De nem azért ő a híres Csoki Maci, hogy ezt a problémát meg ne tudná oldani! És máris fellobban a láng, ő pedig a szemével abban a pillanatban az égbolt alatti nap kapcsolóját keresi, és meg is találja. Kezében az égő gyufával mászik felfelé. Csúszik a keze, de a lábán lévő cipő jól tapad. Lenéz. Ekkor jut eszébe, hogy nem is kellett volna a gyufa, hiszen ha bekapcsolja a reflektort a cipője orrában, akkor mindent lát. Visszahúzza a kesztyűjét a kezére, amit azért vett le, hogy meg tudja gyújtani a gyufát. Most már könnyebben mászik, mert nem kell attól tartania, hogy mi lesz, ha ez a gyufa is elalszik. No, azért a gyufa lángja mellett egyszerűbben jut el a kapcsolóhoz.

Elfordítja a gombot, és a nap abban a pillanatban felkel, és világítani kezd.

Csoki Maci ráül a csoki háromkerekű biciklijére. Kikapcsolja a reflektort a cipőjében, aztán jól alaposan körbenéz.

– Csodálkozol, ugye? – szólítja meg a nyitott dobozból a tejföl. – De még mielőtt teljesen ledermednék, kérlek, keverj meg a kanállal!

Csoki Maci a pohár mellé teker. Feláll a háromkerekűre, de még így sem éri el a kiskanalat. Akkor gondol egyet, és a sálja egyik zsebéből előveszi az elszakíthatatlan cérnát. Lasszót készít belőle, és ügyesen rádobja a kanálra. Húz rajta egy jó nagyot, aztán hozzáköti a kerékpár kormányához a cérna végét. Így kezd el körbe és körbe kerekézni a tejfölös pohár körül, a kanál pedig vele együtt köröz.

– Köszönöm, köszönöm! – hálálkodik a tejföl, miközben nagy levegőt vesz.

– A többiek miért nem beszélnek a ti országotokban? – kérdezi tőle Csoki Maci, miután elunja a körbe kerekézést.

– A mi országunkban többnyire jobb, pontosabban, gazdagabb népek élnek – feleli kicsit tudálékos hanggal a pohárban ülő. – A gyümölcsök és a zöldségek kivételével itt mindenkinek van háza. Persze előfordul, hogy közülük is van olyan, aki iskolázottabb, és ennek köszönhetően szert tesz egy szerényebb hajlékra, de nem ez a jellemző! – magyarázza. – Ők a didergő birodalom különleges területén foglalják el a helyüket. Tele vannak éltető energiával. Csak a mának élnek. Nem igen törődnek a holnappal, ezért hosszú távon számítani sem lehet rájuk, ami egyáltalán nem baj, hiszen éppen elegenden vagyunk. Megfigyeltük azonban, hogy ők is egyre többen lesznek.

– Hmmm! – hümmög Csoki Maci. – Ez érdekes. Nekem nagyon szimpatikusak a színeik és az illatuk miatt, de látom, hogy a birodalom alján élnek.

– Tévedés! Az nem az alja a mi világunknak, hanem az a hely, ami számukra élhető feltételekkel bír! – vág közbe a tejföl.

– Furcsa! – gondolkozik el Csoki Maci. – És ők egyébként jól érzik magukat ennyire elválasztva tőletek? – kérdezi.

– Hááát, nézz csak oda! – válaszolja a beszélgető partnere, és az igyekezettől, ahogy egy szép piros alma felé mutat, egy kicsit megdönti magát.

A kerek és piros héjú gyümölcs kacsint egyet, és nagyra nyitott szájjal nevet, de a hangja az elválasztó üveg miatt nem hallatszik át.

– Szájról is tudnak olvasni? – csodálkozik Csoki Maci.

– Igen, de csak ritkán beszélünk – mondja a szétfolyó tejföl. – Az a legfontosabb, hogy ők nagyon boldogok.

– Csak azt nem értem, hogy a többiek, akik tehetősebbek, miért zárkóznak be teljesen a házaikba? – gondolkozik hangosan Csoki Maci. – Látom, hogy az ott például erősen néz a sok szemével! – mutat egy sajt szeletre. – Még pislogni is

elfelejt. Bizonyára szájról olvas. Ha csak egy kicsi lyuk lenne a háza oldalán, már akkor jobban kapna levegőt, és beszélgetni is tudnátok.

– Ebben teljesen igazad van! – válaszolja a poharas. – Erre nem is gondoltunk. De talán azért nem, mert itt többnyire éjszaka van, akkor pedig minden jóra való didergő alszik – mondja.

Csoki Maci igyekszik melegedni a nap mellett, de Didergő ország sarkából olyan jeges szél fúj, hogy remegni kezd a hidegtől. Észreveszi, hogy már a biciklijé is nyikorog, amikor arrébb hajtja.

– Indulnom kellene – mondja –, mert úgy érzem, meg fogok fázni!

– Sajnálom, pedig végre valakivel jól elbeszélgethettem! – szomorodik el a tejföl.

Erre Csoki Macinak nagy ötlete támad. Előveszi a sálja zsebéből a gombostűt, és a nyikorgó biciklijével körbekerekezi a birodalmat, és minden lakás oldalát kiszurkálja. A bent alvók abban a pillanatban nagy levegőt vesznek. Van, aki akkorát sóhajt, hogy szinte behorpad a háza átlátszó fala.

– Köszönjük, Csoki Maci! – hallatszik innen is, meg onnan is.

És amikor Csoki Maci odaér a határt elzáró ajtóhoz, az egész birodalom nagy hangon kiabálja utána:

– Add át az üdvözetünket a szomszédos birodalmak lakóinak, és még egyszer mindent köszönünk!

Csoki Maci integetve néz vissza. Látja, hogy azok, akik eddig többnyire alvással töltötték az életüket, most társadalmi életet élnek. Azonnal beindul az iskola, lesz játszótér, megszervezik a rendőrséget, és még megannyi más érdekes dolgot csinálnak. Mintha csak arra vártak volna, hogy ő eljöjjön, és a tűszúrásaival felszabadítsa őket.

Csoki Maci nagy örömmel ugrik rá a csoki háromkerekűre, és amikor a határőrök kinyitják előtte a határt lezáró ajtót, továbbteker a következő úti célja felé.

Csoki Maci békekövetségben

Csoki Maci nagy fogadalmat tesz a születése napján. Elhatározza, hogy megbékíti azokat a népeket, akik már régtől fogva haragszanak rá. Igazából a mai napig nem tudja, hogy mit követhetett el, amiért, ha lehet, messze elkerülik őt, és még csak szóba sem állnak vele, de most ennek is utána jár, határozza el.

Reggel aztán a fejére teszi a világító bukósisakját, felveszi az ugyancsak világító kesztyűjét, és belebújik a reflektorozó cipőjébe. Nyakán az elmaradhatatlan szivárványszínű sállal felugrik a csoki háromkerekű járgányára, és uzsgyi! Nagy gyorsasággal teker egészen Ruha ország csiki-csuki határáig. Ennek az országnak a területére egy – csak időnként kinyíló – nyíláson lehet belépni. Ilyenkor valahonnan messziről azt a szót lehet hallani, hogy „csiki”. Ekkor nagyon sietni kell a belépéssel, mert hamarosan elhallatszik a „csuki” szó is, és akkor ismét lezárják a határt.

Csoki Macinak bemennie sem egyszerű. Hiába teker azonnal, ahogy meghallja a „csiki” szót, mert ezen felül még engedélyt is kell kérnie. Már többször is próbálkozott, de eddig még soha nem adták meg neki. Így aztán most azt is elhatározza, hogy úgy lép be és békíti meg az ország lakóit, hogy nem kér előre bebocsájtást.

A sálját az arcára tekeri. Így annyira eltakarja magát, hogy senki nem is gondolhatja, hogy ő a Csoki Maci. Amint ezzel elkészül, máris megszólal a határjelző „csiki”. Csoki Maci erre nagy erővel elkezd tekeri a háromkerekű csoki biciklije pedálját, és a következő pillanatban már bent is van Ruha országban.

Még soha nem volt itt. Nagyra nyitott szemekkel néz körbe. Nincs teljesen

sötét, pedig már elhangzott a „csuki” szó is, ami a határ lezárását jelezte.

Vannak itt olyan lakók, akik szép sorban állva lógnak, és így nézegetik egymást. Nem beszélnek, csak a szemeiket meresztik a másokra. Aztán vannak olyanok is, akik a másikon fekszenek. „Mit csinálhatnak? – gondolkozik el. – Talán így védik a családjukat?” – okoskodik, mert azt látja, hogy általában nagyon hasonlóak fekszenek egymáson. De nem sokat töpreng ezen, mert észreveszi, hogy vannak kisebb megyék is, ahol összetekert gömbölyű, kicsi labdaszerű lakók vannak, míg a másikban kisebb, többnyire fehér háromszögletűek élnek. Ezek nem nézegetik egymást, hanem megállás nélkül beszélgetnek.

– Menj odébb, ma nem te következel! – mondja az egyik, és a mellette lévő lökdösi.

– Megint rosszul számolsz, kedvesem! – válaszol a megszólított. – Most bizony az én napom van!

És ez így megy szünet nélkül.

– Hahó! – kiáltja el magát Csoki Maci. – A királyt, vagy a királynőt keresem! – mondja hangosan, és jól érthetően.

A háromszögletűek azonnal elhallgatnak, a felakasztott ruhák pedig felé fordulnak. Még az egymás fölött lévők is megmozdulnak, és Csoki Maci felé néznek.

– Ki a királyotok, vagy a királynőtök? – kérdezi ismét. – Merre találom őt?

Válasz helyett azonban az ország lakói egymáson átgázolva rohannak el, hogy minél távolabb legyenek tőle. Ruha ország határa egy kemény fal. Ennek támaszkodnak neki. De úgy, hogy a legalul lévő alig kap levegőt.

– Tőlem féltetek, bolondok? – szólítja meg ismét őket. – Azért jöttem, hogy békét kössünk egymással! – magyarázza. – Csoki Maci vagyok! – mutatkozik be. – Arról vagyok híres, hogy ahol tudok, segítek, és örömet, boldogságot viszek minden-hová – mondja.

– De nem ide! – szólnak rá majdnem egyszerre az összegabalyodott, és a félelemtől reszkető lakók. – Aki közülünk eddig találkozott veled, az mind nagyon pórul járt, mert olyan betegséget terjesztasz, amit abban a pillanatban megkapunk, ahogy hozzánk érsz. És akkor azonnal teljes vérátömlesztést kell rajtunk végezni a mosógépben, hogy visszanyerjük az egészségünket. De az is előfordult már, hogy ez sem segített, és a műtőasztalra került szegény társunk. Ott aztán már a késé, és az ollóé a főszerep. Hát most már elképzeld, hogy mennyire örülünk neked, te buta maci, ezért tessék innen elmenni! – magyarázzák neki. – Ha igazán békülni jöttél, akkor most azonnal menj el, és ez lesz a mi békekötésünk!

– Ez nem járja! – jelenti ki Csoki Maci. – Én nem sértegettelek benneteket, és úgy gondolom, hogy arra sem szolgáltam rá, hogy butának nevezetek! – mondja, és bekapcsolja a cipője orrában lévő reflektort, bár itt is van egy kicsi besűrődő fény, ami a szomszédos birodalom napjától érkezik.

– Minek ez a reflektor? – szólnak rá a ruhák. – Kapcsold ki! Jó nekünk a mi északi derengő fényünk is! Ezt szeretjük! Mi tökéletesen látunk ebben a szürkületben is!

– Én viszont nem látom, hogy melyikőtök szól hozzám – válaszolja Csoki Maci –, és így nem tudom, hogy kivel tárgyaljak! Ki itt a király?

– Én vagyok az, te csokiból készült halandó! – szólal meg a határ mellett lógó zsákban valaki.

– Igen? Örülök, hogy találkozhatunk, Ruha ország királya! – hajol meg előtte Csoki Maci.

A király hangjára a többiek először elhallgatnak, de aztán, nem messze tőle, megszólal egy másik, aki zsák nélküli.

– A király, pontosabban a királynő én vagyok! – mondja.

Csoki Maci feléje fordítja a reflektort. Látja ám, hogy egy szép, kék, piros, és rózsaszínben tündöklő lakó az, aki beszél hozzá. Kedvére van ez a csinos királynő. Most még mélyebben hajol meg. Olyannyira, hogy a fején lévő világító bukósisak eléri a padlót. Már éppen köszöntené, amikor felháborodott hangot hallani a másik oldalról.

– Ugyan már! Itt csak egy király van, az pedig én vagyok! – szólal meg a fekete öltöny.

Erre aztán már alig lehet követni az eseményeket, mert sorban ugranak előre az eddig egymáson fekvők is, aztán a golyószerűek, no meg a háromszögletűek, nem is beszélve a derengő fényben is vakítóan fényes blúzokról. Mindegyik magának követeli a királyi címet és a tárgyalás lehetőségét.

Csoki Maci elbizonytalanodik. Közelebb lép az egyikhez, de az abban a pillanatban visszahőköl. Aztán a következővel próbálkozik, de bizony most is ugyanígy jár.

– Figyeljete ide! – szól hozzájuk, de ügyet sem vetnek rá.

Azon vitatkoznak, hogy ki a király. A zsákban lévő bunda az, aki egyfolytában azt hajtogatja:

– A király én vagyok!

De a többiek sem hagyják magukat. Erre Csoki Maci gondol egyet, és jó nagyot csönget a biciklije kormányán lévő csengővel. Na, most aztán csend is lesz azon nyomban.

– Aki a közelemben mer jönni, és tárgyalni fog velem, az a király! – mondja.

Erre az itt lakók elkezdik lökdösni egymást Csoki Maci felé.

– Menj te! – mondogatják. – Hiszen te vagy a király!

De bizony senkinek nincs a kedvére, hogy közelebb menjen Csoki Macihoz. Ekkor megszólal a zsákban lógó.

– Látod, Csoki Maci! Már senki nem akar király lenni! Veszélyes vagy számunkra. Amihez csak hozzáérsz, az abban a pillanatban magán hordozza a betegséget. Menj békeséggel az utadon, és ha igazán a jó barátunk akarsz lenni, akkor, ha találkozol valamelyikünkkel, kérlek, figyelmeztess, hogy akaratodon kívül ránk

ragaszthatod a csoki vírust! És kérlek, ne haragudj ezért ránk, Ruha ország lakóira. Bizonyára a világnak van olyan helye is, ahol, esetleg, te kapnál el valamilyen halálos betegséget! – mondja.

Csoki Maci megérti. Annál is inkább, mert amint lenéz a rakodó padlóra, meglátja a saját, és a biciklijének a csoki nyomát. Azonnal hozzá is kezd, hogy feltörölje, de ettől az csak még nagyobb és mázgasabb lesz.

– Jaj, ne! Szépen kérünk! – sóhajtoznak az itt lakók. – Majd mi elintézzük, te csak menj már! – könyörögnek.

Amint ez elhangzik, Csoki Maci mögött azonnal megszólal a határ: „csiki”. Ugrik is azon nyomban át a határjelzőn a háromkerekűjével.

Ezek után pedig, a békekötésnek megfelelően, ha meglát egy Ruha ország lakót, mindjárt figyelmezteti.

– Én a ti barátotok, Csoki Maci vagyok. Kérlek, ne közelíts hozzám, mert betegséget kaphatsz tőlem!

A ruhák között el is terjed az egész világon Csoki Maci figyelmességének és jószívűségének a híre.

Csoki Maci a kacagók között

Csoki Maci nagy utazó. Az ideje jó részét azzal tölti, hogy újabb és újabb helyeket fedez fel, különleges országokkal, és furcsa szokású lakókkal ismerkedik.

Már több birodalomban is járt, amikor az egyik ismerősétől egy fényképezőgépet kapott ajándékba. Ez a készülék nagyon egyedi és feltűnő. Nem csak a színe miatt, mert hiszen a villám színéről nem lehet azt állítani, hogy mindennap találkozna vele az ember, hanem az alakja miatt is. Úgy néz ki, mint egy téli fagy. A tölcser oldalán vannak a beállító és a fényképező gombok. A hegyes végén kell belenézni, a másik végén pedig rögzíteni a képet. Percről percre úgy változtatja a színét, mint a sötét felhőkből kiugró villám. Van, amikor vakítóan fehér, de akár sárga, vagy éppen vörös színt is felvesz. Amikor pedig Csoki Maci lenyomja a fényképezőgép gombját, akkor úgy ropog, mintha valaki téli fagyiba harapott volna.

Azóta ezzel a fényképezőgéppel járja az útjait, és örökíti meg azt, amit lát.

Reggel esős időre ébred. Lapozgatja a térképet, hogy merre utazzon. A háromkerekű biciklijé közben a közelébe kerekedik, és ő is nézegeti a városok és a tájak leírásait.

– Hová menjünk, merre menjünk? – teszi fel magának hangosan a kérdést, de nem tud dönteni.

És ekkor a térkép széléről egy fényes kerek valami dudorodik ki, és nagyot nevet.

– Gyertek hozzánk, ha jó kedvet akartok magatoknak! – mondja kacarászva.

Nem is kell biztatni Csoki Macit. Azonnal felteszi a fejére a világító bukósisakot,

felhúzza az ugyancsak világító kesztyűjét, majd belelép a reflektorozó cipőjébe. Nem feledkezik el a titkos zsebes szivárványszínű sáljáról, és természetesen a téli fagyihoz hasonlatos fényképezőgépéről sem. Így száll nyeregbe.

Alig kell tekernie a pedált. A háromkerekű, aki az utazások alatt a társa, már tudja a dolgát, és az eléje leterített térképen elindul a kacagók felé. Kanyarodnak először erre, majd arra. Igen ám, de mennek fel is, hogy utána majd a másik oldalon nagy sebességgel rohanjanak lefelé. Csoki Maci lenyomja a sarkát a földhöz, hogy egy kicsit lassítsa a háromkerekűt. Hosszú csoki csíkot húznak így maguk után. Hirtelen egy kiálló, kő keménységű selyemcukor dobja meg a csoki bicikli első kerekét. Csoki Maci erre nincs felkészülve, és abban a pillanatban repülni kezd a levegőben, át a kormány fölött, a háromkerekű pedig felborulva pörgeti tovább a kerekeit, mintha még mindig a magasról gurulna lefelé.

Csoki Maci érzi, hogy valamit tennie kell, mert különben a leesésnél annyira megütheti magát, hogy akár el is törhet a keze, vagy a lába, ezért aztán a jobb kezével megfogja a sálját, és olyan gyorsan köröz vele a feje fölött, hogy az elkezd úgy működni, mint egy propeller. Azon nyomban megáll a zuhanásban. Így csinál magából Csoki Maci helikoptert.

Lassan ereszkedik lefelé. Amikor leérkezik, nagyon elcsodálkozik, mert a háromkerekű társa is ott van már előtte. Visszateszi a nyakába a sálát, és máris fényképezni kezd. A tölcsér hangja az egész környéket betöltené, ha nem hallatszana innen is, meg onnan is hangos nevetés.

– Kik vagytok? – kiabálja túl a kacarászást.

– Nem látsz a szemedtől? – válaszolnak, de közben annyira nevetnek, hogy alig lehet őket megérteni.

Csoki Maci körbenéz. Fényes és lapos kerek valamiket lát, amik előtt magasabb és keskenyebb átlátszó hengerek vannak, mellettük pedig fémszínű szerszámok, amelyek szintén dülöngélnek a kacagástól. Csoki Maci ismét a szeméhez emeli a fényképezőgépét, és feléjük fordítja.

– Várj egy kicsit! – szólnak rá nevetve, és elkezdik magukat fényesíteni, majd pedig a nagy szájukkal hatalmasakat nevetve az élükre állnak, és grimaszokat vágva pózolnak.

Az egyik szerszám még dobol is a fényes kerek lapon. Na, erre aztán még nagyobb hahotában törnek ki a többiek. A kacagás ragadós, és a háromkerekű sem tudja visszatartani magát. Jobbra és balra dülöngél, és a csengőjét húz-kodja. Egyre nagyobb a zenebona és a nevetés. Van, aki szinte már fuldoklik, mert nem kap rendesen levegőt. Az egyik átlátszó henger nevetés közben kicsit nekidől a másiknak. Nagy csengő-bongó hang tölti be az egész környéket, majd egy pillanatra olyan csend lesz, hogy még annak az apró muslincának a járását is meg lehet hallani, aki éppen akkor próbál szerencsét a dülöngélő henger

előtt. De ez csak egy szemhunyasnyi ideig tart, mert ezt követően még hangozabbban, és még örültebben kezdenek rá. A nagy kerek fényesek az élükre állva forognak és grimaszolnak, a hengerek ugrabugrálnak és egymáshoz ütköznek, a szerszámok pedig vagy egymást, vagy azt, aki éppen a közelükbe kerül, ütögetik. A háromkerekű folyamatosan csenget, Csoki Maci pedig fényképez.

Már meg sem próbálja túlkiabálni a nagy csörömpölést, hogy megkérdezze, kik ők, és hogy ő most pontosan a világ melyik részén van. Végül leül. Elhátározza, hogy vár egy kicsit. Majd csak belefáradnak, gondolja. Szerencséje van. Már éppen arra gondol, hogy tovább kellene állnia, amikor az egyik élén táncoló korong megszédül, és olyan szerencsétlenül esik el, hogy menten kétfelé törik. Hirtelen sírni kezd, de alig hüppög hármát, az egyik fele máris elneveti magát.

– Jaj de mókás! – kacarászik. – Hogyan nézek ki? De nevetséges! Ha, ha, ha!

A másik fele azonban nem így gondolkozik. Látszik az arcán, hogy szomorú. Csoki Maci odamegy hozzá és megszólítja.

– Tudok neked segíteni? Csoki Macinak hívnak, és arról vagyok híres, hogy mindenkin segítek, akinek szüksége van rá.

– Szervusz, Csoki Maci! – köszön illendően, kissé repedt hangon a fél korong. – Én a tányér vagyok, illetve, bocsánat, csak voltam. Most már csak fél, de azt hiszen, olyan, hogy fél tányér, talán nem is létezik, hacsak nem az étel mennyiségére gondolunk. Nagyon szomorú vagyok, mert most már talán az életemnek is vége. A törvényeink ugyanis úgy szólnak, hogy ha valamelyikünk nagyon megsérül, akkor azt áldozzuk fel a következő tisztulási szertartásunkban! – mondja, és bánatában egy újabb kicsi darab válik le róla.

– És ha összeragasztanánk? – kérdezi tőle Csoki Maci.

– Gondolod, hogy akkor ismét jó lennék? – kérdezi bizakodva a fél tányér.

– Azt nem tudom, mert még nem csináltam ilyet, de már hallottam olyan esetről, amikor a darabokból, a ragasztó segítségével újra egész lett – válaszolja, és máris ugrik fel, a biciklijére.

Nem feledkezik meg a sálról sem, és természetesen a bukósisak, a kesztyű, és a cipő is a helyén van. Gyorsan tekeri a pedált. Tudja, csak akkor tud segíteni, ha azt gyorsan teszi. Elmegy ennek a világnak egészen a végéig, ahol egy nagy mélység van. Lenéz, de annyira nagy a szakadék, hogy nem is látja az alját. Na, bizonyára itt a széle a kacagók országának, gondolja. Elindul a másik irányba. Gurul, gurul. Kerülgeti az átlátszó nevető hengereket, no meg a tányérokat és a szerszámokat, sőt, találkozik egy hatalmas építménnyel is, amiben folyadék van.

– Jó napot kívánok! – köszön illendően. – Én Csoki Maci vagyok, és ragasztót keresek. Tetszik tudni segíteni nekem? – kérdezi.

– Ha, ha, ha! – nevet mély hangon az a nagy valami. – Hogy én, a vizes

kancsó, tudnék-e segíteni? Hát ilyet! Ragasztót keresel rajtam? – kérdezi, és annyira kacag, hogy majdnem felborul.

Csoki Maci azon nyomban tovább is áll. A csoki háromkerekűjét erre is meg arra is kormányozza, amikor egy tüzes fényességre lesz figyelmes. Elindul feléje. Ahogy a közelébe kerül, nagy meleget érez, még a homloka is izzadni kezd. Próbálja a fejről levenni a világító bukósisakot, de nem sikerül. Olyan, mintha ráragadt volna.

– Ki vagy te, hogy ezt a nagy meleget érzem tőled? – kérdezi.

– Én a gyertyaláng vagyok – hangzik a válasz. – Jobb lesz, ha távolabb mész Csoki Maci, mert tőlem úgy megváltozol, hogy senki nem fog rád ismerni!

– Honnan tudod a nevem, hiszen még be sem mutatkoztam? – érdeklődik csodálkozva a maci, és hátrább lép.

És valóban, már nincs is annyira melege.

– Én barátom mindent tudok. Sokan elcsábulnak tőlem. Hiába figyelmeztetem őket, mégis közel jönnek hozzám, és aztán megvan a baj. De előtte sok mindenről beszélnek, pedig hidd el, én semmit nem kérdezek – mondja. – Tudom, hogy ragasztót keresel, hogy azon a buta tányéron segíts. Nincs értelme. Állandóan csak a nevetésen jár az eszük. Bohóckodnak, aztán meg, ha valamelyikük eltörik, akkor sajnálják magukat. Egyébként ez a tányér egy kicsit talán mégis más volt, mint a többi. Ő igyekezett tanulni. Megjegyezte, hogy milyen étel került belé, és azt is mindig előre megmondta a többieknek, hogy miképpen viselkedjenek. Ha nem volt ízletes az étel, akkor addig-addig billegtette magát, míg végül kicserélték, ha pedig éppen az ellenkezője volt, akkor olyan díszítést talált ki, hogy messze földről a csodájára jártak. Kár érte!

– Én megragasztom – mondja erre Csoki Maci –, csak tessék megmondani, hol van a ragasztó.

– Ebben az országban olyan, amire te gondolsz, nincs, de ha feláldozol egy küllőt a biciklid egyik kerekéből, akkor azzal, és a segítségeddel én összerakom a tányért.

Ahogy ezt meghallja a háromkerekű, abban a pillanatban elszalad, Csoki Maci pedig utána. Az ország túlsó végén éri utol. Ott áll a szakadék szélén és fenyegetőzik.

– Én inkább beleugrok a szakadékba, minthogy egy küllőmet elveszítsem! – mondja a macinak.

– Ne legyél már ennyire érzéketlen! Egyébként is, otthon van tartalék küllő. Amikor hazamegyünk, azonnal pótolni fogjuk. Még jobb is lesz, mint amit odaadunk!

– Odaadunk? – kérdezi a háromkerekű. – Talán én adom oda, mert te

elveszed! Pedig azt hittem, hogy barátok vagyunk! – szól bánatosan, de Csoki Maci már tudja, hogy meggyőzte a társát.

Rövid idő múlva ismét ott vannak a gyertyaláng előtt, aki már készen áll a műtetre. Amennyire csak lehet, leégeti magát, majd a kezébe adott csoki küllőt megolvasztja, és rányomja a tányér törött szélére. Na, erre aztán a két nagy, no meg az utólag levált kicsi darab jól összenyomja magát. A gyertyaláng a friss varratnál még egy gyors plasztikázást csinál, majd hirtelen felborulva eloltja magát.

A kacarászó tányérok szájtátva bámulják a gyógyítást. Aztán alig telik el egy percnyi idő, és megjelenik a vizes kancsó, és vizet lötytyint a műtött tányér arcába, aki erre azonnal felébred.

Most aztán már nem nevetéssel kezdődik a nagy mulatság, hanem tapssal. Nagy örömmel köszönik meg Csoki Macinak, hogy megmentette a tányér társukat.

– Ne nekem köszönjétek – mondja szerényen a maci –, hanem neki! – mutat a háromkerekűre. – És neki! – hajol meg a felborult gyertya felé.

És akkor mindenki meglepetésére gyufa sercegő hangját hallják. A kicsi fapálcika Csoki Maci kezében van, aki felsegíti a gyertyát, és meggyújtja a kanócot.

– Hú, de jó nagyot aludtam! – szólal meg a láng. – Te ébresztettél fel? – hajol Csoki Maci felé, aki abban a pillanatban visszaugrik, hiszen tudja, hogy a nagy meleg nem jó az egészségének.

– Igen! – válaszolja, és visszateszi a sálja titkos zsebébe a gyufásdobozt a még megmaradt egy szál gyufával, majd elköszönnek. – Viszontlátásra! – kiáltja a kacagóknak, de azok bizony nem engedik csak úgy el őket.

Sorban jönnek elébük. Először a mélytányérok, azután a laposak, azután a kicsik, majd a még kisebbek, no meg a hold alakúak, de itt vannak a nagy fényes tálak is, amelyek vagy öblösek, vagy szélesek és laposak, no meg az átlátszó oszlopok, a kancsók, és a végén a szerszámoknak nézett kések, villák, és kanalak. Mindegyikőjük nagyokat nevetve öleli meg mindkettejüket. Amikor aztán a végére érnek a búcsúzkodásnak, és Csoki Maci végignéz a lakók arcán és az oldalán, meglátja a keze és a szája nyomát. Erre aztán már ő sem tudja megállni, hogy el ne nevesse magát. Bizony akkorát kacag, hogy Kacagó országban azóta is emlegetik.

– Itt járt Csoki Maci, aki olyan nagyot nevetett, amekkorát Kacagó ország még nem hallott. És nem melleleg, de meghosszabbította az egyik tányértársunk életét is, majd pedig mosolygó arccal elkerekedett a háromkerekű társán a következő úti célja felé.

Csoki Maci és az ugrálók

Csoki Maci már hallott e föld lakóiról, de eddig még nem sikerült eljutnia hozzájuk. Na, nem azért, mert esetleg nem akarózott neki találkozni velük, vagy éppen félelmében vette másfelé az útirányt, dehogy! Szó sincs róla. Csak, mert egyrészt pótolnia kell a háromkerekű biciklijében a kivett csoki küllőt, másrészt pedig újabb szerkentyűket szerel a járművére. Már régebben beszerezte a kellékeket, hiszen még sem lehet csak úgy, guruló kerekeken odaállítani az ugrálók közé.

Lezsavarja mind a három kereket és a helyére gumi gömböket rak. Ezek a gömbkerek nem csak gurulnak, de ha a szükség úgy hozza, akkor ugrálnak is. Egy egész napon át tart az alapos átszerelés, majd a kipróbálás. Másnap aztán, amint Csoki Maci felébred a jó puha csoki ágyából és megmossa a fogát, megissza a tejt és megeszi a kekszét, felugrik az újjávarázsolt három gömbkerekű biciklijére, és elindul. Nem feledkezik meg fejére tenni a világító bukósisakot, felhúzni a kezére az ugyancsak világító kesztyűt, és belemenni a reflektorozó cipőjébe sem. Nyakában a szivárványszínű titkos zsebes sállal, és a téli fagy alakú, villámszínű fényképezőgéppel elindul a kiterített térképen.

A színes lap megnyúlik. Csoki Maci már előre bediktálja neki az úti célt, a térkép pedig nem csak mutatja, hogy merre kell tekernie, de hangosan mondja is. Hol erre, aztán meg arra fordul, de van úgy is, hogy hosszan gurul egyenesen előre. Már éppen elunja magát az egyhangú utazástól, amikor egy nagy folyó keresztezi útját.

– Menj fel a hídra, és utána fordulj vissza! – mondja a térkép.

Csoki Maci ezen nagyon elcsodálkozik.

– Miért menjek át, ha utána vissza kell fordulnom? – teszi fel magának a kérdést, de a térkép noszogatja:

– Menj már, mert a híd nemsokára odébb áll, és akkor itt maradsz!

Erre már Csoki Maci gyorsan átmegy a fahídon. Ahogy megérkezik a túloldalra, a térkép gondol egyet, és elkezd körözni alatta. Ő a háromkerekűvel egyhelyben áll, miközben körülötte minden megváltozik. Ahol az előbb még a nagy folyó volt, most, hogy a térkép megáll, hegyek magasodnak.

– Indulj a hegynek fel! – hallja az irányítót.

Nincs más választása, elindul. A gömbkerekek ügyesen gurulnak át a kisebb, sőt, még a nagyobb köveken is. A csoki háromkerekű úgy közlekedik, mint egy holdjáró. Ha az egyik gömb nagy kőre megy rá, és a kerékpár oldala felemelkedik, akkor a másik kettő azon nyomban felfújja magát, és így Csoki Maci máris biztonságban ül az ülésen. Azért jó erősen fogja a kormányt, miközben hajtja felfelé a meredek hegyen a három gömbkereket. Így érnek fel a legmagasabb csúcsra.

Csoki Maci lenéz a hegy tulsó felére, és elképedve látja, hogy számtalan gömb lökdösi egymást, miközben ugrálnak. A színekavalkád miatt még a szeme is káprázik. Van ott piros, sárga, zöld, kék, barna, fehér, aztán arany, meg ezüst, de még lila színű gömb is. Szemlátomást keresik a másikat. Ha valamelyik kicsit messzebbre kerül, akkor egy kicsi idő múlva már ott is van mellette egy másik, akikkel lökdösődve ugrálnak.

– Hát, szóval ezek lennének azok az ugrálók! – mondja a biciklijének Csoki Maci, és a völgy felé mutat.

Menetirányba állítja a gömbkereket, és óvatosan elindul lefelé. Ahogy nagy sebességgel rohan le a lejtőn, maga előtt lát egy kicsi gyíkot, aki a nyelvét öltögetve szagolgat a levegőbe, és el sem akarja hinni, hogy egy csokoládéból készült gömbkereket közelít feléje. Így aztán, a nagy csodálkozás miatt, még félreugrani is elfelejt. Még szerencse, hogy Csoki Maci nagyon ügyesen irányítja a biciklijét, mert a csengetéssel egy időben hirtelen oldalra fordítja a kormányt, kikerüli a gyíkot, és ezzel az életét is megmenti.

Ezt követően már nem kerül elébe semmi akadály, és sikerül felbillenés és baleset nélkül leérnie a völgybe.

– Jó napot kívánok! – köszön illendően, nagy hangon.

– Jó napot, jó napot, jó napot! – mondogatják, és amint meglátják, hogy honnan jön a hang, azonnal ugrálnak a macihoz, és lökdösni kezdik.

Csoki Maci érzi, hogy ezek az ugrálók gumyszerű anyagból vannak. Nézi az egyiket, majd a másikat, de a színükön kívül nem lát különbséget közöttük. Ráadásul ugyanabból a színből több is van.

– Jó napot kívánok! – mondja ismét, és odahajol ahhoz, aki neki ütődött, de bizony az most is csak annyit mond, hogy:

– Jó napot! – és felugrik.

És amikor már a magasban van, nagyra nyitja a szemeit, és úgy néz lefelé, mint ha nem is az előbb látta volna mindazt, ami ott lent van. Aztán ismét a földhöz ütődik, és újra a magasba ugrik, hogy ott fent jó nagy szemekkel körbenézzen.

– Kérem szépen! – szólítja meg a közelében ugrálókat Csoki Maci. – Megmondanák nekem, hogy miért ugrálnak folyton, és mit néznek annyira újra és újra, amikor fent vannak?

Azok pedig, úgy tűnik, szívesen válaszolnak, csak nehezen lehet érteni, amit mondanak, mert amikor a magasból nagy csodálkozó szemekkel lenéznek, akkor mindig elakad a szavuk.

– Nagy él... – itt elharapja a szót, mert közben körbenéz. – ... mény – folytatja –, és nagyon izgal... – már megint fent van – ... mas ez az élet! – fejezi be.

Csoki Maci elgondolkozik, de nem érti, hogy mit akarhat ezzel mondani a sárga gumilabda. Kicsit arrébb gurul a gömbkerekeken, mert azt látja, hogy egy piros gömb lelapulva húzza meg magát az ugrálók között.

– Mi történt? Tudok segíteni? – kérdezi tőle. – Én Csoki Maci vagyok, és arról vagyok híres, hogy mindenkin segítek, akinek szüksége van rám! – mutatkozik be.

– Üdvözöllek! – jön a válasz. – Én pedig egy ugráló vagyok a piros családból. Megöregedtem, és elfáradtam. Most már sajnos nem tudok ugrálni a családommal. Tönkrementek az ízületeim, elsorvadtak az izmaim. A bőröm is pettyűt lett. Várom a nagy injekciós tűt. Úgy tudom, lassan már érkezniük kell, és végre megkapom az újjászületési szérumot, és ismét élvezhetem az életet!

– Mit szerettek ezen az ugráláson annyira? – érdeklődik Csoki Maci.

– Mit, mit? Hát tényleg nem tudod? Akkor ugorj fel te is, és majd meglátod! – válaszolja, de már odébb is kell mennie a macinak a gömbkerekeijével, mert közben megérkezett a nagy injekciós tű.

Ez egy hatalmas henger. Nyolc keréken gurul saját meghajtású motorral. Egy hosszú cső nyúlik ki belőle, aminek a végén van a tű. Beleszúr a fekvő piros gumi gömbbe, és erősen nyomja bele a láthatatlan szérumot, és a gumilabda Csoki Maci szeme láttára lesz egyre simább, és nagyobb, és az eddig becsukott szemű, sötétpiros színű gömb világítóan fiatalos piros színt ölt magára. A szeme nagyra nyílik, és idegesen lökdösni kezdi az injekciós tűt. Alig győzi kivárni, hogy az végezzen az újjászületési szérum beadásával. Az injekciós tű végül kihúzza a hegyét a labdából, és a nyolc kerekén elgurul vissza, a kórházba.

– Gyere, ugorj velem! – szól az újjávarázsolt labda Csoki Macinak.

És ő úgy is tesz. Megerősíti a gömbkerekeit, a földhöz üti, és abban a pillanatban a levegőbe emelkedik a piros labdával együtt.

– Nézz le! – biztatja a labda.

Csoki Maci lefelé néz, és lássatok csodát, felülről egészen mást lát, mint amikor még lent volt, az ugrálók között. Színes gömb kavalkád van alatta. És azt is ész-

reveszi, hogy a színek különböző ábrák alakzatait adják ki. Így lát sárga kígyót, zöld tányért, barna repülő madarat, piros házat, és még megannyi mást.

Nincs sok ideje nézelődni, mert közben már zuhan is visszafelé. Ismét megerősíti magát, a földhöz veri a gömbkereket, felemelkedik, és várakozva néz lefelé. De ni csak, ámul el, mert most ismét egészen mást lát, mint eddig. Eltűnt a kígyó, a ház, és a madár, de lett helyette piros felhő, zöld rugó, barna bicikli, és sárga baba.

– Na, most már érted? – kérdezi a vele együtt ugráló labda. – Ez a mi mozink! – magyarázza, miközben fel és lefelé pattog.

Csoki Macinak nagyon tetszik ez az ugrálódsi. Amint visszaérkezik a földre, azonnal pattan is fel, és minden egyes alkalommal elcsodálkozik a változásokon. Közben rájön, hogy ez azért van, mert mindenki ugrál. Őt is nézik azok, akik éppen fent vannak, és nem látják azok, akik vele együtt néznek le, miközben természetesen egy kicsit mindenki máshol köt ki, mint ahonnan elindult.

Ahogy Csoki Maci ugrál, arra lesz figyelmes, hogy a többiek sűrűn neki ütődnek. Alig győzik kivárni, hogy leérjen a földre, és a levegőben is keresik a vele való érintkezést. Így már nem olyan jó ez a játék, gondolja, és elhatározza, hogy továbbáll. Így is tesz. Igen ám, de a számtalan színes gumilabda is követi. Mennek neki oldalról, de van olyan is, aki felpattanva esik rá. Próbálja kikerülni az ütközéseket, mert a gömbkerektől társa sárhányója már recseg-ropog, és lötyög is. Végül mérgesen rájuk szól:

– Mi a bajotok? Miért akartok nekünk kárt okozni, ugrálók? – kérdezi tőlük, de azok csak a feléje való pattogással vannak elfoglalva.

– Én is, én is, én is kérek egyet! – hallatszik innen is, és onnan is.

És ekkor veszi észre Csoki Maci, hogy azok, akik neki ütköznek, pöttyösek lesznek tőle. Szép barna csoki pötty keletkezik rajtuk. Még azok a bolond barna labdák is tolakodnak, pedig azokon aztán nem nagyon lehet észrevenni az ütközés nyomát.

– Ez egy nagyon hiú nép! – állapítja meg Csoki Maci, és miután rájön, hogy hiába való fáradozás, hogy szót értsen velük, ráteszi a lábát a pedálra, és gyorsan elindul a hegynek fel.

Ide már nem tudnak utána jönni.

Félúton megáll. Felágaskodik az ülésben, és lenéz. Látja, hogy a labdák, csak úgy, mint eddig, most is ugrálnak és ugrálnak, és amikor a magasban vannak, nagy szemekkel néznek le. Őrá már egyáltalán nem is figyelnek.

– Nem a legokosabb nép! – gondolja Csoki Maci, de azonnal hangosan is hozzáteszi: – Viszont jót tanultam tőlük, hiszen csak most láttam meg, hogy fentről nézve minden más, és hogy állandó változásban élünk.

És mintha csak erre várt volna a piros újjászületett. Olyan magasra ugrik, hogy ott lebeg Csoki Maci előtt.

– Köszönjük, hogy eljöttél Csoki Maci! – kiabálja. – Soha nem felejtünk el! Ezután mindig pöttyöket fogunk magunkra rajzolni, és ezt a nagy felfedezést tőled kaptuk.

– De mi ebben a jó nektek? – kérdezi Csoki Maci.

– Az, hogy most már egy nemzet lettünk, hiszen mindegyikünkön pöttyök vannak. Lehet az piros, sárga, zöld, vagy bármilyen színű, de a pötty, az pötty! – mondja nevetve.

Még valamit kiabál, de azt már nem lehet hallani, mert közben visszaesik a földre. Lent aztán a sok gumigömb egy nagy zöld ujjú, és fehér tenyerű integető kezet formáz, aminek a közepén piros szív dobog. Így ugranak egyszerre fel, és aztán esnek vissza boldog nevetéssel. Csoki Maci is visszainteget nekik, és már azon töri a fejét, hogy a következő útján merre induljon.

Csoki Maci az építőkockák között

Csoki Maci nagyon szeret utazni. Sokat tanul az utazásai alatt, de elsősorban mégis azért megy, mert tudja, hogy szükség van a segítségére.

A szintén csokiból lévő háromkerekű biciklijének a kerekei már olyan sok utat bejártak, hogy még elmondani is nagyon hosszú lenne. Kopik is eléggé, de nem baj, mert van bőven tartalék a kamrában.

Most is onnan hoz ki három darabot Csoki Maci. Kibontja a csomagot, és megcsapja az orrát a finom, friss csokoládé kerék illata. Óvatosan emeli ki a fényes csomagolásból, és teszi az elkopott helyére. Alighogy rácsúsztatja a csoki tengelyre, a háromkerekű társa nagy levegőt vesz, és megrázza magát.

– Már azt hittem, hogy soha nem kapom meg az újat! – mondja durcásan Csoki Macinak. – Lecserélnéd a csengőmet is nyomós dudára? – kérdezi.

Csoki Macinak mosolyra húzódik a szája.

– Ejnye, te telhetetlen bicikli! – mondja, és ismét bemegy a kamrába.

Kicsi idő múlva egy fehér végű piros dudával tér vissza, és azt szereli a csengő helyére. A háromkerekű most aztán már annyira boldog, hogy máris indulni szeretne. Össze-visszaszaladgál, és a térképet keresi. Végül megtalálja, és Csoki Maci segítségével kiteríti a padlóra.

– Menjünk az építőkockák országába! – találja ki.

Csoki Maci még éppen időben ül fel az ülésre, mert amint ez a mondat elhang-

zik, a térkép, hátán a biciklivel, azonnal felemelkedik a levegőbe, és úgy kiszáll az ablakon, mintha soha ott sem lett volna.

Repülnek. Hol annyira alacsonyan, hogy a térkép alját szagatják a bokrok szűrői, hol meg annyira magasan, hogy fölöttük már csak a sötét űr van. Még a napon is túlrepülnek. Ahogy Csoki Maci lenéz a magasból, és lát egy kicsi pontot, ami a föld, elgondolkozik. Észreveszi ezt a háromkerekű társa.

– Min töröd a fejed te maci? – kérdezi tőle.

– Hmmm, csak azon, hogy ott van a föld! – mutat maga alá.

A bicikli hiába nézi, mégsem látja azt, amit kellene.

– Ott, na! A nap mellett, oldalt! – magyarázza neki Csoki Maci.

– Látom, látom! – örül a társa, mert most már ő is felfedezi a kicsi pontot.

– Szóval – folytatja Csoki Maci –, csak azt nem értem, hogyan fértünk el azon a kicsi ponton? Pedig ott voltunk, igaz? De az is lehet, hogy amikor eljöttünk, akkor összement. Igen ám, de ha visszamegyünk, akkor vajon ismét megnő-e, vagy örökre hontalanok leszünk? – gondolkozik el, és szomorúság költözik a hangjába.

– Hát, ez bizony fogas kérdés Csoki Maci – válaszol komolyan a háromkerekű –, de azt tudom, hogy messziről minden másnak látszik, mint közelről, ezért is szeretek mindig a dolgok közelébe férkőzni. Próbáljuk ki, és akkor majd megtudjuk! – mondja.

Így is tesznek.

– Térkép! – szólítják meg az alattuk lebegőt. – Azokhoz az építőkockákhoz vigyél el bennünket, akik a földön vannak! – mondják egyszerre.

A térkép pedig fordul egy jó nagyot, és megkerülve a napot, majd elsuhanva a hold mellett, zuhan a kéklő bolygó felé. Csoki Maci és a háromkerekű még a szemét is becsukja, hiszen a nagy zuhanástól félő, hogy esetleg elmarad a testüktől. Így aztán nem is veszik észre a föld megnagyobbodását. Ugyanis, amint meglátja, hogy közelítenek felé a térkép hátán, azon nyomban növekedni kezd, mert az még sem járja, hogy Csoki Maci és a járműve ne férjen el rajta!

Így ereszkednek lefelé, és nagy csattanással érkeznek meg a földre. A térkép azon nyomban összehajtogatja magát, és beleugrik a háromkerekűre szerelt kosárkába. Csoki Maci kitörli a szeméből a könnycseppeket, és még arra sincs ideje, hogy körbenézzen, amikor veszekedésre lesz figyelmes.

– Oda nem te kellesz!

– Miért nem lehet már végre másként, mint mindig ugyanúgy?

– Azért vagyunk kockából, hogy többféleképpen rakjuk össze magunkat!

– Egyszer már hallgattunk rátok, és össze is borultunk!

– Vannak szabályok, amiket mindig be kell tartani! Nem lehet például fordítva tartott pohárba vizet tölteni!

– Jaj, már megint ezekkel az okoskodásokkal jössz! Itt nincs víz, meg pohár sem! Itt csak építőkocka van, azok pedig mi vagyunk. És igenis, én nem akarok mindig ugyanazon a helyen lenni! Végre mást is akarok. Itt nincsenek bérelt helyek! – vitatkoznak.

Csoki Maci azt látja, hogy az építőkockák, akik közé a térkép a biciklijével együtt repítette őket, két táborra szakadtak. Az egyik csoport ragaszkodik a megszokott építési módhoz, míg a másik változtatni akar. Egyre hangosabban vitatkoznak, sőt, az egyik tábor ablakos kockája még lökdösni is kezdi a másik tábor hasáb alakú színes tagját.

– Nem kellene ezek nekünk! – jelenti ki végül a változtatni akarók közül az egyik. – Építsük fel magunkból a várunkat!

– Úgy van! – helyeslik a többiek.

Erre már a régi módszerhez ragaszkodók is összedugják a kocka fejüket, és megtanácskozzák, hogy ők is építenek egyet. Hozzá is kezd mind a két tábor. Egymás mellett készül a két vár. Anélkül, hogy megbeszélték volna, versenyezni kezdenek egymással. Nem csak azon, hogy ki lesz hamarabb készen, de azon is, hogy kiből készül a szebb és jobb vár. A régi módszerhez ragaszkodók lépcsőket készítenek magukból az épülő fal mellé, és így sétálnak fel, és másznak a helyükre. A sarkokra kerülnek a nagy kockák, amik aztán hordják a bástyákat. Kicsi nyílások ugranak a vár külső falára, befelé pedig alig hajszálnyival nagyobbak. Az egész vár félelmetesnek, erősnek látszik.

A másik tábor falába sok színes kocka repül bele. Ők mérleghintát csinálnak magukból, és azon ugranak fel a kinézett helyre. Az ablakok nagyok, és úgy tűnik, mintha össze-visszaültek volna be a falba. Ezen a váron is van bástya, de mindegyik más és más. Ráadásul némelyik még ferde is.

Gyorsan elkészül mind a két tábor. Most megállnak, és a kockák a másik várát nézik. Így tesz Csoki Maci is. A háromkerékű unatkozik egy kicsit, ezért ledönti magát a füves részre, és a felhőket bámulja.

A régi stílusban épített várban lévő kockáknak, amint meglátják a mellettük emelkedő színes várépületet, elkerekedik a szemük a csodálkozástól.

– Hát ilyet! Nézd az ablakot, nézd az ajtót! – mondogatják egymásnak, aztán szinte egyszerre hatalmas hahotában törnek ki.

Mutogatnak a kocka kezükkel, és nevetnek, nevetnek. A régi, ódon vár oldalán könnycseppek folynak le, és felduzzasztják a várárokban a vizet.

Az új vár kockái nem nevetnek. Elnézően néznek a régiek felé, és széttárják a kezüket.

– Sajnáljuk, ha nem tetszünk, pedig szerintünk nem rossz! Holnap még egy-két

helyen módosítunk, és akkor még jobbak leszünk! – mondják, mire a másik vár kockái még jobban nevetni kezdenek.

– De most komolyan – szólal meg a ferde bástya zöld kockája –, mit éreztek, amikor ránk néztek?

– Mit? Mit? – hahotáznak még annál is jobban. – Jó kedvet, hiszen annyira neveltség, amit magatokból csináltatok! – felelik.

– És ezen felül még? – érdeklődik a zöld kocka barátságos hangon.

– Nem is tudom – halkul el a régi vár felől a kacagás. – Talán, talán olyan jó izgalmat.

– Igen. És mit éreztek, mit szeretnétek csinálni, amikor ránk néztek? – faggatja őket tovább a zöld kocka.

– Bemenni, és meglátni, hogy mi van bent! – válaszolják.

– Köszönjük, nagyon köszönjük! – mondják egyszerre az új vár kockái, és mosolyra húzódik a szájuk.

És ekkor repedések hangja zavarja meg őket. Mind a két vár önmagát figyeli. A régi várban az összes kocka azt jelenti, hogy náluk minden a legnagyobb rendben van, míg az új vár ferde bástyája hirtelen ledől, majd a másik, és a harmadik is. Aztán az egyik falából is utánuk csúsznak a kockák.

Mire Csoki Maci megszólalhatna, addigra a szép és különleges várból alig marad valami. A régi ezzel szemben félelmetesen áll. Most aztán nem nevetnek azok sem. Szomorúság ül a kocka arcukra.

– Pedig annyira, de annyira szép és különleges volt! – mondják egymásnak. – Milyen kár érte!

– Akkor építsetek együtt egy újat! – szólal meg Csoki Maci. – Legyen annyira erős, mint a ti váratok, és annyira jókedvű és hívogató, mint az a másik!

És a változást akaró kockák, amelyek a ledőlt falak miatt szanaszéjjel hevernek, máris mozgolódni kezdenek, és kíváncsian néznek az ódon vár kockái felé. Azok pedig gondolnak egyet, és hirtelen összedöntik magukat. Még szerencse, hogy a háromkerekű el tud gurulni, mert különben őt is maguk alá temetnék.

El is kezdik azon nyomban a munkát, egy percet sem várnak. Csoki Maci ámulva nézi a nagy építkezést. Van olyan kocka, aki felmászik a helyére, és izegve-mozogva illeszti be magát, míg a másik messziről ugrik rá a mérleghinta egyik oldalára, és így repül a kiszemelt helyre. Olyan gyorsan emelkednek a falak, hogy alig lehet szemmel követni a változást.

A vár erős alapzatra épül, vastag tartószerkezetekkel, de az alakja inkább az összedőltre hasonlít. A színes kockák összevisszasága és az ablakok nagysága jó kedvre deríti a többi kockát, de még Csoki Macit és a biciklijét is.

Hamar elkészül az új és különleges kocka vár. Minden építőelem be lett építve.

A kockák kíváncsian forgatják a szemüket és próbálják megnézni magukat, de bizony nem sikerül nekik, mert hiszen hogyan is tudnának visszafelé nézni? Már éppen panaszkodni kezdene az egyik sarokra rakott nagyobb kocka téglala, amikor nagy fékezéssel megérkezik a jó előbb elkerekező Csoki Maci, és a háromkerekű biciklije kosarából buborékfújó hengert vesz ki. A szája elé teszi a kihúzott pálcikát, nagyot fúj a közepébe, és egymás után ugranak ki belőle a kisebb-nagyobb szappanbuborékok.

– Menjetek – mondja nekik –, és mutassátok meg a várnak, hogy milyen lett!

A buborékok boldogan lebegnek a színes építmény felé. Az egyik erre száll, a másik arra, de van olyan is, amelyik teljesen a vártoronyig lebeg. Látja ezt a következő buborék, gondol egy nagyot, és gurulni kezd a vár bejárata felé. Az boldogan nyitja ki a nagy kapuját, amin a kíváncsi buborék begurul. Csoki Maci pedig fújja a következő buborékokat, aztán még nagyon-nagyon sokat. A biciklijével már egyáltalán nem is látják a várat a sok buborék tükörtől, de ez nem baj. Most az a lényeg, hogy az összefogásból épült vár kockái láthassák magukat. És így is történik. Innen is, és onnan is az elismerő csodálkozás hangjai hallatszanak.

– Milyen szép!

– Mennyire erős!

– De jó, hogy én is itt lehetek!

Majd az egyik ezt javasolja:

– Mutassuk meg magunkat mindenkinek!

Ezzel mindannyian egyetértenek, és a várfal tetejére nézelődő ágyúk abban a perc-ben előre gurulnak, és elsütik magukat. Nem csak a hang, de a füst is messze száll. Meg is lesz a következménye. Alig telik el egy orrfújásnyi idő, és máris autók száguldanak a vár felé. Csoki Maci csodálkozik, hogy miképpen kerül ide a mentő, a tűzoltó, a betonozó, vagy éppen az autókat szállító teherautó, amikről katonák ugrálnak le, és mennek be boldogan a vár kapuján. Élettel telik meg ez a különleges építmény.

Csoki Maci felül a biciklijére. Látja, hogy a tanácsára megépült vár nagyon jól érzi magát, ezért elindul a következő célja felé, amikor durranásokra lesz figyelmes. Megáll, és visszafordítja a háromkerekűjét. Látja ám, hogy a sok üdvözlő ágyúlövés nekik szól. Fényjeleket adnak feléjük a toronyból. Befogják az egyik kisebb buborékot, és azon csillan meg a nap sugara. Csoki Maci betűzve olvassa a jeleket:

– Köszönjük nektek Csoki Maci! Mi, a vár kockái, soha nem felejtünk el benneteket, és a tanításotokat. Jó, és szerencsés utat kívánunk!

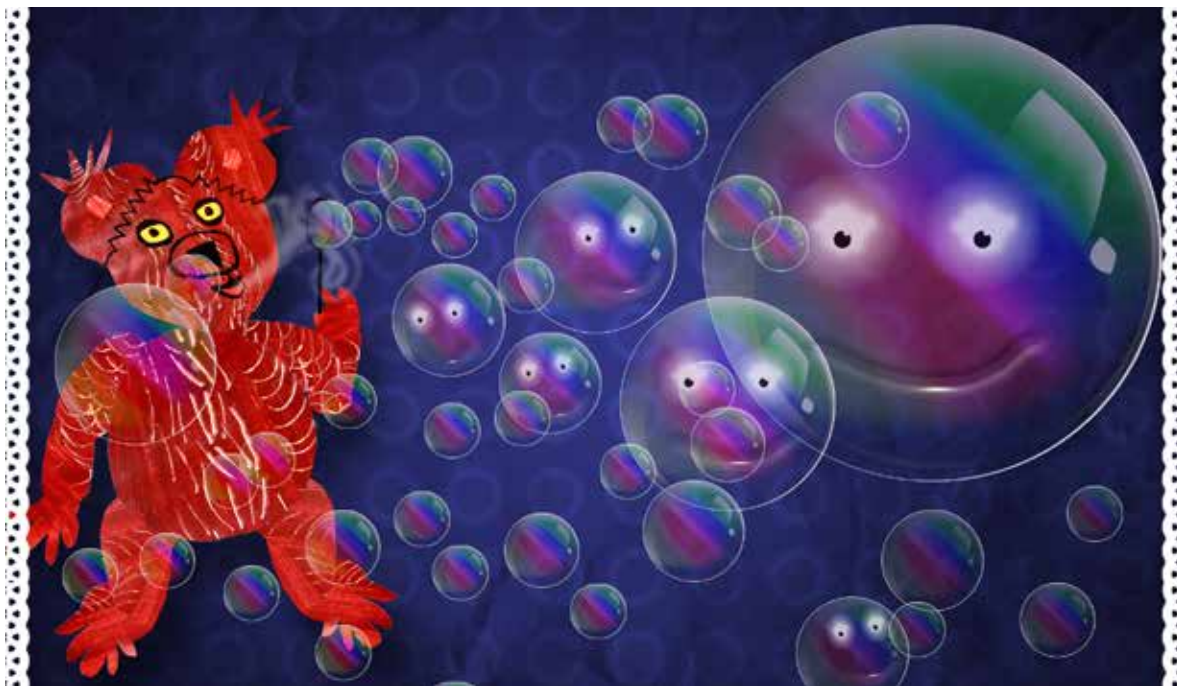
Csoki Maci ismét előveszi a buborékos hengert, és kifúj egy buborékot magának is. Elkezdi forgatni, hogy a rávetődő napfény a vár felé szaladjon.

– Mi is köszönjük! – jelez vissza. – Viszontlátásra! – majd elengedi a buborékot, aki célba veszi a várat, és meg sem áll addig, amíg oda nem ér.

Csoki Maci és a társa elgondolkozva mennek a következő úti céljuk felé.

– Nagyon csendben vagy Csoki Maci! Mi jár a fejedben? – kérdezi a háromkerekű.

– Csak azon gondolkodom, hogy annyira okosak, szépek, és erősek ezek a kockák, akkor hát miért nem jöttek ők maguktól is rá arra, hogy miképpen lehet igazi, modern várat építeni? – feleli, de erre már senki nem válaszol, mert a bicikli kosarából furcsa mozgólódásra lesznek figyelmesek.

Csoki Maci, a különleges kiszabadító

Ez alkalommal nincs lehetősége Csoki Macinak arra, hogy hosszú ideig készülődjön a következő utazására. Ahogy tekeri a háromkerekűjét kifelé, a kockák városából, a bicikli piros színű, de csokiból készült kosarából furcsa zajra figyel fel. Először azt gondolja, talán az egyik rögzítő akadt ki, de amint maga mögé néz, nem lát ilyen problémát.

A kosárka a bicikli hátsó két kerekét összekötő csoki rúdra van erősítve. Nincs benne semmi, csak a buborék henger.

Csoki Maci szeretne nagyon gyorsan hazaérni, ezért, miután látja, hogy a kosár egyáltalán nem mozog, továbbtekeri a pedállal a kereket. Igen ám, de a zaj, ami egyre hangosabb, nem akar abbamaradni. Elhatározza, hogy megáll, és közelebbről is megvizsgálja, vajon mi lehet az. Így is tesz.

– Gyere biciklim! – szólítja meg a társát, amikor leszáll az ülésről. – Megnézem mi az, aminek ennyire rossz hangja van.

A csoki háromkerekű engedelmesen oldalra fordítja az első kerekét. Ez a legbiztonságosabb parkolási mód. Így ugyanis nem tud akaratlanul továbbgurulni, és kicsit hátra is tud nézegetni.

Csoki Maci leguggol a kosárkához, és még a szája is tátva marad a csodálkozástól, amikor onnan hangokat hall.

– Tessék bennünket is kiengedni! Segítség! – kiáltoznak. – Levegőt, levegőt! Megfulladunk! – sikítoznak.

Csoki Maci leül a biciklije mögé, és tanácstalanul nézegeti a kosarat. Nem lát ott semmit, csak a szappanbuborékos hengert.

– Lehet, hogy abból jön a hang? – kérdezi a társától.

El sem tudják képzelni, hogy ki, vagy kik lehetnek ezek. Végül aztán Csoki Maci óvatosan odanyúl a kosárhoz, de bizony nem történik semmi. Ahogy azonban megfogja a piros kosárkát, egy kicsit megmozdul a henger.

– Na, végre! Már azt gondoltuk, soha nem hallasz meg bennünket! Tessék minket kiszabadítani! – követelőzik valaki a buborékos hengerből.

Csoki Maci kezébe veszi a kicsi hengert, amiből tolakodás hangja hallatszik.

– Én, én, én akarok!

– Nem értem, hogy ki van ott bent, és hogy mit szeretne? – kérdezi.

– Jaj, de bolond vagy te maci! – kiabálnak bentről. – Hiszen te engedted ki a testvéreinket is, minket pedig bezártál.

– Kit zártam be? – értetlenkedik Csoki Maci. – Hiszen nem volt ott bent senki, csak a buborékokból fújtam ki valamennyit.

– Hát ez az! Na, végre, hogy rájöttél! Mi is ki akarunk menni a világba, mint ők! – szólnak belülről.

– De hát most nincs miért kiengedni benneteket! – mondja nekik Csoki Maci.

– Buborékokat ugyanis csak akkor fújunk, ha örömet akarunk szerezni a gyerekeknek! – magyarázza a bentieknek.

– Ugyan! Ne beszélj itt nekünk félre te csoki szagú maci! Egyszerűen rabságban akarsz tartani bennünket. Rossz maci vagy! Elhíreszteled, hogy mindenkin segítesz, miközben bennünket sötét levegőnélküliségre ítélsz. Ez nem igazság! Tessék minket is kiengedni! Nekünk is egy életünk van, és nem a gyerekek öröme élünk, hanem a magunkéra! – mondják.

Csoki Maci elgondolkozik.

– Nem jól van ez így! – mondja. – Miért jönnétek ki? Elragad benneteket a szél, aztán nekivágotok egy bokor levelének, és máris végetek van, és a gyerekek nem láthatják a szépségeteket, és nem csodálhatják meg a színes lebegéseteket. Akkor meg mi végre ez az egész? Ha elpukkantok, akkor soha többé nem lesztek már! – magyaráz a hengerben lakóknak.

– Látod, te rossz maci – hallatszik a hengerből –, még most is azt magyarázod, hogy miért jó nekünk, ha rabságban vagyunk. Hát tudd meg, hogy egyáltalán nem jó! És minket nem érdekel, hogy ki lát, és ki nem! Nekünk a szabadság kell! Engedj ki bennünket, mert mindjárt szétfeszítjük a börtönünk falát! – kiabálják.

Csoki Maci a háromkerekűjére néz, de ő felvonja a kormányát. Ezzel azt mutatja, hogy neki ugyan mindegy, de ha annyira gyorsan meg akarnak halni a buborékok, akkor az volna a legjobb, ha kiengednék őket.

– Hát jó! – mondja Csoki Maci, és letekeri a henger fedelét.

Kiveszi a fújó pálcikát, és feltartja a levegőbe, a feje fölé. Észreveszi ezt a kicsi szellő, aki éppen a közelben ólálkodik. Ott is terem abban a pillanatban. Belefúj a pálcika közepébe, és úgy pattannak ki belőle a buborékok, mintha bizony bolhák lennének. Vihogó nevetéssel szállnak az ég felé, majd pedig a szellőcske testvérei, akik szintén észreveszik, hogy játék van, hirtelen visszafújják őket a föld felé. Így kergetőznek egymással. Némelyiket labdának használják, a másikkal pedig az erejüket teszik próbára. Az egész környéken fénylő színes buborékok repülnek olyan hihetetlen gyorsasággal, hogy még Csoki Maci szeme is belefárad a nézésükbe. Leül a biciklije mellé. A hengerből már kiszabadult az összes buborék. Rátekeri a kiürült dobozkára a fedelét, és figyeli a szélgyerekek játékát.

A buborékok közül egyre többen verődnek a bokrok leveleihez, a füves földhöz, és halkan elpukkannak. Akik még életben vannak, már nem nevetnek, és nem sikongatnak. Próbálnak Csoki Maci közelébe szállni.

– Kérlek szépen! – kérlelik. – Engedd meg, hogy visszamenjünk! Úgy elfáradtunk, és nem is örül nekünk senki, csak a szélgyerekek játszanak velünk, mintha bizony nem is azok a szép színes buborékok lennénk, akiket a gyerekek szeretnek!
– kezd sírni a legközelebbi, és vékony szappancsík gördül le a gömbölyű arcán.

– Sajnos nem tudok már segíteni rajtatok! – mondja Csoki Maci, de amikor meglátja a szappankönnyeket, gondol egyet, és kinyújtja a kezét.

– Gyertek ide! – nyitja ki a tenyerét.

Erre azok, akik még életben maradtak, odaszállnak Csoki Maci tenyerére, ő pedig összecsukja az ujjait. Azonnal eltűnnek a buborékok, és csak egy kicsi, fehéres folyadék marad utánuk, amit visszaönt a kicsi hengerbe.

– Köszönjük neked, Csoki Maci! – hallatszik belülről. – Kérlek, csavard vissza ránk a henger tetejét is, mert csak akkor vagyunk biztonságban! És ezután rád bízunk magunkat! Csak akkor nyisd ki az ajtónkat, ha a gyerekek ezt szeretnék, jó?

– Rendben van! – válaszolja Csoki Maci, és elgondolkozva ül fel a biciklijére.

– Már megint nagyon csendben vagy! – szólítja meg egy idő múlva a háromkerekű.

– Így van társam! – feleli. – Gondolkozom. Azon jár az eszem, hogy miért nem hallják meg a segíteni akarókat? Mennyivel jobban jártak volna a buborékok is, ha nem követelőznek, hanem elhiszik, amit előre megmondtam nekik.

– Ez így nagyobb, és életre szólóbb tanulság volt nekünk! – szólal meg a kosárkában lévő hengerből az egyik buborék.

Csoki Maci háromkerekűje nyomozó lett

Csoki Maci ezen a napon otthon marad, de legalábbis úgy tervezi, hogy ma nem utaznak sehová. Úgy gondolja, ez nem is baj, legalább rendet rak a szobájában.

Amint rendezkedik, a kezébe kerül egy színes lap, aminek az első oldalán meglátja a háromkerekű barátja hasonmását, és nem is akárkivel, de nem ám! A hátuljához ugyanis hozzá van akasztva egy kicsi utánfutó, aminek két kereke van, és a végén egy rendszámtábla.

– Nézd csak barátom! – szól a társának. – Vegyünk neked is egy ilyen! – mutatja. Megörül a háromkerekű.

– Jaj de jó! – fut körbe a szobában. – Lesz rendszámtablám is! Majd azt írjuk rá, hogy Csoki-1. Jó?

– Kitűnő ötlet! – hagyja rá Csoki Maci, és azon nyomban szedelőzködni kezd. – Én elmegyek és megveszem, te pedig addig kiporszívózol! – adja ki a feladatot.

A bicikli belegyezik. Egyrészt mert ajándékot kap, másrészt pedig egyébként is mindig ő szaladgál a porszívó csövével a szobában.

Csoki Maci most nem veszi fel a világító bukósisakot, se a kesztyűt, se a reflektorozó cipőt, hiszen azok csak akkor kellene, ha a járművével közlekedik. Úgy gondolja, ide a sarokra otthoni ruhába is lemehet. Így is történik. Az utcán aztán azonnal szemben találja magát az első üzlettel. Megáll a kirakat előtt, és ámulva nézi azt a sok szép és jó dolgot, amit ott lát. A kirakat üvege mögött gördeszkák, görkorcsolyák, tollaslabdák és ütők vannak. Közöttük pedig kék, piros, sárga,

zöld, és fekete színű rövid és hosszúnadrágok, no meg felsők. De egy néni és egy bácsi fürdőruhába van öltöztetve, mellettük pedig egy kicsi gyerek ül, és horgászbotot tart a kezében.

Csoki Macinak nagyon tetszik az, amit lát. Csak azt nem érti, hogy a kisfiú miért nem integet neki vissza, pedig ő már nem csak kalimpál a kezével, hanem az üveget is ütögeti, de az üveget sem vet rá. Akkor gondol egyet, és a felnőttek előtt fel-felugrálva veri meg a kirakatot. De bizony azok sem figyelnek rá.

– Hahó! – kiabál nekik. – Itt lehet kapni olyan utánfutót, ami az én biciklimhez való?

De azok, mintha teljesen süketek lennének. Nemcsak hogy nem felelnek, hanem néznek egy irányba, és meg sem mozdulnak.

– Ez nem az a bolt! – dönti el Csoki Maci, és továbbmegy.

De mindjárt meg is áll, mert a következő üveg mögött mindenféle gyümölcs és zöldség sorakozik. Hozzá legközelebb egy kosár piros alma van. Megkocogtatja az üveget.

– Sziasztok! – köszön nekik. – Nem tudjátok, hogy merre találok azt az üzletet, ahol a háromkerekű barátom utánfutóját megvehetem?

Az almák rendesek, mert azt mutogatják, hogy nem hallani, amit Csoki Maci mond nekik. Erre ő még hangosabban kiabálja a kérdését, viszont annyira vastag közöttük az üveg, hogy egy árva szó sem hallatszik be. De nem azért Csoki Maci az ő neve, hogy ez kifogjon rajta. És miután az üzletbe nem mehet be, hiszen bármikor ráléphetnek a keskeny ajtón ki-bejáró figyelmetlen emberek, az ujjával írja fel a kérdését a kirakat üvegére. A betűket még nem ismeri, ezért lerajzolja az utánfutót, és rámutatva felhúzza a vállát. Az almák, amikor megértik, hogy mit szeretne, annyira megörülnek, hogy kettő azon nyomban kigurul a kosárból. Jól megütik magukat, de ennek ellenére úgy, de úgy nevetnek, hogy könnyes lesz az arcuk is. A többiek elfordulnak, és így mutatják meg az irányt, amerre Csoki Macinak mennie kell. Ő pedig megköszöni a segítségüket, és siet tovább.

Alig megy talán tíz lépést, amikor egy újabb érdekes kirakat előtt találja magát. Sült kenyér, kifli, zsemle, pogácsa és egyéb hasonló finomságok illata csapja meg az orrát. Ő ugyan jobban szereti az édességet, és ezen belül is a csoki a kedvence, de miután itt is sütnek csokis tekercest, amint rá gondol, összegyűlik a nyál a szájában. Gyors elhatározással slisszan be az ajtón. Ez egy nagyon veszélyes cselekedet volt tőle. Egyszer ugyanis az történt, hogy tejet akart vásárolni az ABC - ben, és az ajtóban egy ember rálépett a lábára. Az volt a szerencséje, hogy éppen arra ment a csoki mentő, és elszállította a kórházba. Ha ez nem történik meg, ki tudja mi lett volna vele. Erre az esetre nem szívesen emlékszik vissza, de a csoki tekercs illatának sem tud ellenállni.

Miután megkapja a ropogós édességet, gyorsan kiugrik az üzletből. Nagyokat

harap a finomságból, miközben a bentiek szemeznek vele. A kenyér kihúzza magát. Majdnem a hasát is látni engedi, annyira nagyra van. A kiflik és a zsemlék félig egymást figyelik, de úgy, hogy a fél szemük a kenyéren van. Csoki Maci-ra érdeklődéssel néznek, ám vigyáznak, hogy a kenyér észre ne vegye. Milyen egy társaság ez, gondolja Csoki Maci, és miután elfogyott a tekercs a kezéből, továbbmegy. De nem sokáig!

– Jaj, de kár, hogy az előbb ettem! – kiált fel, amikor meglátja a kirakatban a gesztenyepürét és a csoki tortát, és még megannyi finom süteményt. Szinte beleszédül. Azok pedig, ahogy észreveszik a macit, abban a pillanatban boldogan integetnek neki.

Csoki Maci nem tudja megállni, hogy a teljes testével rá ne tapadjon az üvegre. Puszikat küld a krémesnek, a mignonoknak, és a csoki kockának. Megsimogatja a hasát, de már annyira jól van lakva, hogy nem fér bele semmi.

Elindul tovább. Alig megy talán kétlépésnyit, amikor sietve visszafordul.

– Akkor is eszem egy kis gesztenyepürét! – határozza el, és berohan a számára veszélyes ajtón.

Felkapaszkodik a kirakat mögötti asztalnál lévő székre, és annyira jóízűen eszi az édességet, hogy ezt látva a sütemények boldogan mosolyognak. Úgy beletemetkezik a gesztenyepüré élvezetébe, hogy teljesen elfeledkezik az eredeti céljáról. Önfeledten nézegeti a kirakat üvege előtt sietősen elhaladó embereket. Van, aki felé fordul, és amikor meglátja a szája szélén a tejszínhabot, ránevet.

Csoki Maci annyira megtömi a hasát, hogy csak na. A nadrágja derekánál ki is kell oldania a gombot, mert szorítja.

– Na, járok egyet, hátha az segít! – határozza el, miután elfogyott előle a finomság.

Már ismét a járdán van, és sétál tovább. A következő üzlet kirakatában kabátok és nadrágok vannak. Szórakozottan húzza végig az ujját az üvegen, aztán továbbmegy. Na, nem azért, mintha az utánfutót keresné, dehogy! Arról már teljesen megfeledkezett, hiszen itt, az utcán, annyi, de annyi izgalmas látnivaló van. Hirtelen egy újabb kirakat kerül elébe, ahol mindenféle apróságok vannak. Az egyik ezüstösen csillog, míg a másik aranyszínű. Nyakláncok és fülbevalók vannak egymás mellé pakolva. Szórakozottan nézegeti, miközben az ujjával ábrákat rajzol az üvegre. Azt játssza, hogy a kirakatra egy lányt rajzol a nyaklánc elé. Messzebb lép, és onnan úgy néz ki, mintha a nyaklánc valóban a nyakában lenne. Végigrajzolja az egész kirakatüveget, aztán megy tovább.

Már éppen megállna egy apróságokat árusító bolt előtt, amikor fahéjas illat csapja meg az orrát. Az üzlet kirakatában sok-sok különböző tárgy van. Van itt hűtő mágnes, kicsi autó, öngyújtó, üvegnyitó, dugóhúzó, pipázó manó, álbajusz és álszakáll, kemény papír-kalap, különféle poharak és lapos edények, iránytű, sőt,

még olyan mérő is, ami megmondja, milyen idő várható. Tétován álldogál egy percig. Szívesen nézegetné még a különleges bolt kirakatát, de egyre jobban érzi a fűszeres édesség illatát. Nem sokáig töpreng, hogy mit tegyen. Alig telik el egy fogmosásnyi idő, és Csoki Maci már ismét ott áll a lenyűgöző sokaságú kirakat előtt, kezében fehér papírzacskóval, amiből a fahéjas-cukros mandulát eszegeti.

Hosszú ideig álldogál itt.

Közben a bicikli otthon gyorsan kiporszívózik, és odagurul az ablakhoz, ahonnan jól lehet látni az utcát. Úgy gondolja, innen már messziről észre fogja venni a társát, ahogy az hozza az utánfutót, és majd kimegy elébe, és segít neki. De bizony hiába meresztli a kormányát, Csoki Maci csak nem jön. Az egyik óra megy a másik után, de sem a barátjának, sem pedig az utánfutónak nincs se híre, se hamva. Lassan-lassan aggódni kezd.

– Az is lehet, hogy elütötte valami! – jut az eszébe. – Hová menjek, mit tegyek? – töri a fejét.

Fel és alá gurul a szobában, és közben annyira gondolkozik, hogy nekimegy a polcnak. A porcelánváza azon nyomban leesik, és eltörik.

– Jaj, jaj! – kalimpál a pedálokkal. – Ha elmegyek megkeresni, és ő meg közben hazajön, biztosan mérges lesz! – mondja magának, és összesöpri a cserépdarabokat.

Megint leáll az ablak elé, de talán egy percig, ha nyugton van. Nagy elhatározással megy ki az ajtón. Elindul az utcán, és máris szemben találja magát az első kirakattal. Ő azonban nem a horgászbótot kezében tartó kisfiúra figyel fel, de nem ám, hanem a kirakaton a csoki foltokra.

– Hát itt voltál, barátom! – mondja hangosan, és továbbgurul.

A következő kirakatban almákkal nézne szembe, ha nem látná meg magát a kirakat üvegére rajzolva.

– Még a nyomós dudámról sem feledkezett el! – állapítja meg, és melegség tölti el, annyira jól esik ez neki.

Sietve továbbmegy.

– De jó ez az illat! – szagol bele a levegőbe, és bekukucskál a következő üzlet kirakatán.

A kenyér dölyfösen húzza ki magát. Annyira, hogy már a hasa is látszik. A zsem-lék és a kiflik szerényebbek, a csoki tekercsek pedig tekeredve hívogatják.

– Csoki Maci biztosan evett belőlük! – neveti el magát. Jól ismeri, hiszen már régóta barátok. – Ennek a csoki tekercsnek az én társam nem tud ellenállni! – gondolja, és megy tovább.

Alig gurul egy keveset, amikor a következő nagy üvegen ismét meglátja a

társa lenyomatát. Barna csoki színben virít az üveg mögötti gesztenyepüré előtt. Megkordul a gyomra a háromkerekűnek. Ő is nagyon szereti a gesztenyepürét.

– Csak nem ezt is evett? – csóválja meg a kormányát.

Ő viszont most leküzdi a vágyát, hiszen az a legfontosabb, hogy megtalálja Csoki Macit. Lehajtja a fejét, és a járdát nézi. Már sokan elmehettek itt azóta, hogy a barátja erre járt, mert sajnos nincs semmi jele, pedig azt mindenki tudja, hogy amerre Csoki Maci elhalad, ott mindenhol nyomot hagy maga után. De, miután a járdán nem lát semmi árulkodó jelet, felfelé néz. Éppen időben, mert a kabátokat árusító üzlet előtt megy el, a kirakat üvegén pedig hosszú csoki csík húzódik.

– Talán így akar jelezni! – mondja a bicikli. – Biztosan elrabolták! – találgatja.

Egyre nagyobb aggodalommal megy tovább, amikor a következő üzlet kirakatanak üvegfelületén egy lányt ábrázoló rajzra figyel fel.

– De ügyes! – állapítja meg, amint felfedezi, hogy ha messzebb megy a kirakattól, akkor olyan, mintha az üvegen túl lévő sok-sok nyaklánc a csoki lány nyakában lógna. Közelebb megy, és akkor döbben rá, hogy azt a rajzot is a barátja csinálta.

Gyorsan továbbgurul. Cukros-fahéjas illat áramlik feléje. Úgy összegyűl a nyál a szájában, hogy elhatározza, ha megtalálja Csoki Macit, és erre jönnek vissza, akkor vesz magának ebből a finomságból. Azért egy pillanatra megáll, hogy jó nagyokat szippantson ebből a csodálatos illatból.

– Nem tud vigyázni? – szól rá egy mellette elsiető ember. – Uram – hallja ezután –, igazán szólhatna a járművének, hogy ne állja el az egész járdát!

Erre aztán mind a ketten felkapják a fejüket. Csoki Maci eddig a sokféleségekkel teli kirakatot bámulta, a bicikli pedig az órára koncentrált, ezért nem vették észre, hogy egymás mellett állnak. Csoki Maci öleli is azonnal a társát, míg a háromkerekű a papírzacskóban keresgél a fahéjas édesség után, de bizony nem sok sikerrel. Nagyot nevetnek. Elsősorban azért, mert úgy megörülnek egymásnak, mintha legalábbis egy éve nem látták volna a másikat.

Amint aztán elindulnak hazafelé, a háromkerekű, és a hátán Csoki Maci, az emberek örömmel nézik őket. Csoki Maci kezében egy újabb papírzacskó van, amiből a barátját eteti. Teszi a szájába a cukros-fahéjas mogyorót, de úgy, hogy időnként magának is lop egyet-egyet.

Hát így esett, hogy utánfutójuk ugyan nem lett, de ha olyan kedve van Csoki Macinak, akkor gyakran mondja a barátjának:

– Te, te nyomozó!

És ilyenkor mindig nagyot nevetnek, de azt azért tudnotok kell, hogy bizony Csoki Maci arcán közben látszik, hogy szégyelli is magát.

Csoki Maci és Samu kutya

Különleges maci ez a Csoki Maci! És nem csak azért, mert csoki illata van, meg világító bukósisakja és kesztyűje, valamint olyan cipője, amibe reflektor van szerelve, hanem azért is, mert már messziről fel lehet ismerni, ahogy az állandó társán, a háromkerekű biciklijén ül, nyakában a szivárványszínű sállal, kezében pedig a téli fagy alakú fényképezőgéppel, és mindent megörökít, amit érdekesnek tart.

Most ismét útnak indulnak ők ketten. Ráteszi a lábát a pedálra, és célba veszi a fodrászatot. Úgy gondolja, egy kicsit megigazíttatja a haját. Azt szereti, ha nem túl rövid, de nem is hosszú. Van a fodrászatban egy lány, aki mindig pontosan eltalálja a megfelelő hosszúságot, így aztán nekiveselkedik, és a járókelőket és a kiálló akadályokat ügyesen kikerülve teker a járdán. Ahogy gurul, arra lesz figyelmes, hogy egy fehér színű házból kutyák jönnek ki a gazdájukkal, míg mások pedig bemennek.

– Mi van itt? Mit csinálhatnak odabent? – kérdezi a biciklijétől, de bizony a háromkerekű erre nem tud válaszolni.

Leállnak a ház előtt. Nézegetnek befelé az ajtón, amikor az váratlanul kinyílik. Látják, hogy odabent székeken ülnek a gazdák, az ebek pedig a földön fekvé várokoznak. Ahogy így nézelődnek és várokoznak, Csoki Maci hátát végigsimítja valaki. Visszafordul. Egy nagy száját lát, amiből a kinyúló nyelv ismét szeretné őt megnyalni.

– Ejnye-bejnye! – ugrik hátra a háromkerekűjével együtt. – Mit képzelsz magáról kutya uram? – kérdezi.

A zsemleszínű és közepes méretű eb nagyot néz a beszéd hallatán.

– Vauuú! – ugat egyet elnyújtva. – Emberek! Ez a csoki beszél! – kiabálja, de senki nem figyel rá.

Nincs a nyakában póráz, csak egy fényes és kerek pénzszerű valami, amire bizonyára a neve van felírva, állapítja meg a maci.

– Igen, én a Csoki Maci vagyok! – mutatkozik be a kutyának. – Bizonyára hallott már rólam.

– Én-e? Vauuú! Ha-ha-ha! – nevet a zsemleszínű négy lábú. – Emberek, ez a csoki beszél! – kiabálja ismét.

Szemlátomást még most sem tudja elhinni, hogy igaz, amit tapasztal. Csoki Maci megérti, hogy ez az eb nem az eszebb kutyák közé tartozik, ezért másként próbálkozik.

– Igen uram, jól tetszik hallani, valóban beszélek, de csak Önnek. Ezt rajtunk kívül senki más nem hallja, mert ehhez olyan kifinomult érzékszervekkel és intelligenciával kell rendelkezni, ami csak elvétve van meg valakiben. Önnek mindez a rendelkezésére áll. Köszöntöm, mint az egyik, ha nem az egyetlen Csoki Macit értő ebet! – mondja, és feltűnően meghajol előtte.

– Emberek! Ez a csoki beszél! – kiáltja el magát újra a kutya, de utána elgondolkozik a hallottakon. – Ezt tényleg csak én hallom? – kérdezi.

– Igen, és ha megengedi, ismét bemutatkozom! Csoki Maci vagyok. Ő pedig a társam, a csoki háromkerekű – mutat a biciklijére.

– Óóó, hát ő is? – hajol közel a zsemleszínű eb, és megszagolja a biciklit.

Először a kormányánál, aztán a kerekeket, végül hátul a kosárkát. És amint ezzel végez, nem tudja megállni, és nagyot nyal a hátsó kerék oldalába. A háromkerekű hátán azon nyomban végigfut a hideg, és megrázkódik.

– Fúj, de ragad! – mondja.

– De finom az íz! – válaszolja a kutya. – Ti mind a ketten csokiból vagytok – állapítja meg –, nekem pedig az az egyik kedvencem!

Csoki Maci amint ezt meghallja, azon nyomban rápattan a biciklijére, és tekerne gyorsan tovább, de a szőrös négy lábú eléjük áll.

– Hová, háová, betolakodók? – kérdezi.

– Nekünk dolgunk van! – válaszolja Csoki Maci.

– Ugyan már, mi lehet annyira fontos, hogy még ki sem beszélgethetjük magunkat? – szól az eb. Felnéz a kék égre, és körbenyalja a szája szélét. – Hogy az egyébről ne is beszéljek! – fúzi hozzá.

– Na, ennek a fele sem tréfa! – súgja oda a háromkerekű társának Csoki Maci,

majd gondol egyet, és a szeme elé teszi a téli fagyú alakú fényképezőgépét.

– Ni csak, egy újabb finomság! – csap le rá a kutya.

– Nem! Ez nem az, aminek uraságod látja! – mondja Csoki Maci. – Tessék, kérem, ez egy fényképezőgép! – mutatja, és teszi a nagy szem elé. – Arra gondoltam, hogy lefényképezném, ha megengedi, mert ritkán találkozom ennyire szép és okos ebbel, mint amilyen uraságod.

– Hát nem is tudom! – ül a hátsójára a zsemleszínű. – Úgy találod? De mi végre?

– Talán ki lehetne rakni a képet ... – bizonytalanodik el Csoki Maci a válasz közben. – Oda, ni! – mutat a fehér színű ház felé.

– Oda? A rendelőbe? – néz a ki-becsukódó ajtajú ház irányába a kutya. – Végül is ... – áll fel, és húzza ki magát. – Úgy is idejár a környék összes négy lábúja védőoltásokért! – mondja, és sétálni kezd a maci fényképezőgépe előtt fel és alá, miközben vigyorogva néz bele a gépbe. Ettől aztán annyira ijesztő lesz az arca, hogy a háromkerekű remegni kezd.

– Ne félj! – sűgja neki Csoki Maci. – Ezt ő mosolynak szánja.

A kutya pedig, miután megunja a sétát, feláll a hátsó lábaira, és az első két lábával úgy kalimpál a levegőben, mintha legyet csapkodna. A fényképezőgép reccsenései közben, mert, mint tudvalevő, a gép olyan hangot ad, mint amikor beleharapnak a fagyú tölcser oldalába, Csoki Maci és a társa alig tudja megállni, hogy el ne nevesse magát. A zsemleszínű jól elfárad az ágaskodástól, de még mindig nem elég neki a modellkedésből.

– Ha így meglát a kedvesem a rendelő falán, akkor már nem kell tovább tennem neki a szépet! – kurjantja el magát.

Szemlátomást nagyon élvezi a fényképezkedést. Most megkeményíti az izmait, és úgy néz szembe a tölcser alakú masinával, utána pedig hirtelen hanyatt vágja magát. A lábait keresztbe rakja, a szemhéját félig leereszti, a nyelvét kilógatja. Így fényképezik le.

– Várjatok csak! – kiáltja el magát, és berohan a házba.

Csoki Maci és a társa néznek utána.

– Most kellene elmennünk! – szól a háromkerekű.

– Ne, még várjunk egy keveset! – mondja Csoki Maci, és jól is teszik, mert a kutya abban a pillanatban a rendelő tetején egyensúlyozva kiabál lefelé.

– Ide nézzetek! Ezt fényképeztétek le! – és ott, a magasban ágaskodik a hátsó lábain.

Így, még a kéménynél is magasabban van a feje.

– Húúú! – szólal meg Csoki Maci, miközben reccsenteti a fényképezőgépét.

Ezzel egy időben hirtelen felcsapódik a tetőablak, és a rendelő fehér köpenyes asszisztensei másznak ki rajta. Rávetik magukat a zsemleszínű ebre, belebújtatják egy kezes-lábas öltözékbe, és elviszik.

– Adjunk neki egy nyugtató injekciót! – mondja az orvos. – Bizonyára a védőoltástól ijedt meg ennyire.

Csoki Maci és a társa ezt látva, a képeket, amiket a kutyáról készítettek, szépen sorba rakva leteszik a rendelő előtti párkányra, majd beállítják a gépet, és ők is elé állnak. A fotó azonnal elkészül. Ezt is oda teszik a fényképek végére, és hazamennek.

Később hallották, hogy amikor az injekció után a kutya kijött a házból, és meglátta a róla készült fotókat, nagyon megörült. Csak azt nem értette senki, hogy miért nyalogatja a macis képet, miközben csalódottan mondogatja:

– Pedig határozottan emlékszem, hogy nagyon jó csoki ízük volt!

Mikor ezt elmesélték Csoki Macinak és a biciklijének, azok nagyot nevettek. Még a könnyük is eleredt a hahotázástól. És talán még most is önfeledten szórakoznának, ha nem indultak volna el a következő utazásukra.

Csoki Maci ajándékot kap

Csoki Maci a háromkerekűje után a legjobban a gyerekeket szereti, ezért rendszeresen elkerekezik a barátjával a játszótérre, ahol csokival, és keksszel kínálja meg a hintázókat, és a csúszkálókat.

És amikor szeptember 19-én eljön a Csoki Nap, akkor mindenki tudja, hogy Csoki Maci megjelenik a gyerekek között. Így történik ez ebben az évben is.

Reggel, amikor kinyitja a szemét, és kinéz az ablakon, azonnal látja, hogy ma nagyon jó és boldogságos nap lesz. És amikor felnéz a felhőtlen kék égboltra, gondolatban máris ott van a játszótéren a sok gyerek között. Már napok óta készülődik a Csoki Napra. Különleges meglepetést készít a játszótér látogatóinak.

– Ne izgulj Csoki Maci! – szólítja meg barátját a bicikli. – Meglátod, nagy örömet szerzel a gyerekeknek!

Így aztán, miután megmosta a fogát, kiöblítette a száját, megitta a kakaóját és megette vele a csokis kekszét, elindul a játszótér felé. Már messziről hallja a gyermekek izgatott zsvaját.

– Mikor jön már Csoki Maci? – kérdezzetik egymástól.

A csúszda tetejére két kislány és egy kisfiú kapaszkodik fel, és elénekli a csoki dalt.

– De szép ez a Csoki Nap, /Száll a dalunk a csoki felé, /Amíg meg nem érzi a szánk az ízét./ Nincs már dal, csak csoki, csoki./ Nincs nála jobb, nincs nála jobb,/ mert ő a legjobb, és a legfinomabb édesség./

És amikor a sarkon meglátják bekanyarodni a háromkerekűn Csoki Macit, boldog kiáltással szaladnak felé.

– Szervusz, Csoki Maci! – köszönnek neki.

– Szervusztok, gyerekek! – köszön vissza a maci, és egyenesen a csoki pavilonhoz hajt.

Ez egy nagyon különleges házikó. A gyerekek még nem is sejtik, hogy mennyi meglepetés vár rájuk, és kíváncsian figyelnek. Csoki Maci bemegy a kicsi, piros tetejű, zöld oldalú és fehér ajtajú és ablakú pavilonba. Lenyitja az ablakot, és a nyílás mögött azonnal láthatóvá válik egy kicsi asztalka, amin irányító gombok vannak. Megnyomja az elsőt, és a kicsi ház előtt, a földből, egy rakéta ugrik ki, és sisteregve száll fel. A gyerekhad tapsolva nézi, de amikor az a magasban szanaszét pukkan, és tengernyi apró csokoládé potyog rájuk, akkor olyan nagy hangzavar lesz, hogy bizony még a szomszéd városban is hallani.

Kihúzzák a pólójuk, a blúzuk, vagy a melegítő felsőjük alját, és azt tartják a lehulló csokoládé alá. Már éppen keresni akarják a földön azokat a színes papírba burkolt édességeket, amik leestek, amikor Csoki Maci újabb gombot nyom meg. Ismét egy rakéta repül fel, de most még magasabbra. Amikor aztán az is szétpukkan, a sok-sok különböző csokoládé úgy zuhan visszafelé, hogy mindegyiken egy kicsi ejtőernyő nyílik ki. Szép lassan, himbálózva közelítenek a játszótér felé, miközben a feltámadt szellőgyerekek játszanak velük.

Újabb gyerekhad érkezik a közeli óvodából. Szép sorban jönnek, és a csoki dalt éneklük, de amint meglátják a csoki ejtőernyőket, azonnal rohángálni kezdenek értük. Az egész játszótér most egy nagy-nagy játékszoba. Szaladgálnak és nevetnek a boldog gyerekek.

– Jaj, de jó itt minden! – fut oda az egyik Csoki Macihoz, és az ablakon benyúlva megsimogatja a kezét.

Csoki Maci elérékenyülve néz a kislányra, de aztán máris megnyomja a következő gombot, és akkor a hinta előtt szétnyílik a föld, és egy nagy rakéta lövi ki magát. Színes Zizi cukorka potyog az elejéből, egészen addig, amíg fel nem ér a felhőkig. Ott megfordul, és olyan sebességgel zuhan a hinta előtti helyre, hogy a gyerekek sikongatva rohannak odébb.

Még éppen időben adnak helyet a nagy rakétának, amiről azt gondolják, talán elromlott, és ezért nem pukkant szét, mint az előzőek. A rakéta nagy erővel csapódik be oda, ahonnan elindult.

Hatalmas robbanás hallatszik, majd hirtelen nagy csend lesz. Minden gyerek a pavilon felé néz, de ott csak Csoki Maci mosolygós arcát lehet látni. A hinta előtti részen pedig olyan nagy csoki por száll fel, amitől alig lehet látni.

Még mindig csend van. A gyerekek a lassan leszálló csoki port és Csoki Macit

figyelik. Amikor aztán a csoki porfelhő eloszlik, hatalmas kiáltás tör ki belőlük. A rakéta helyén ugyanis dömperteherautók sokasága látható. Azonnal megrohanják. A lányok ráülnek, a fiúk pedig tolják őket. Így versenyeznek.

Játék közben az egyik kislány a lábával véletlenül letöri a teherautó antennáját, és szórakozottan a szájába veszi. Ekkor jön rá, hogy az bizony csokiból van.

– Ez csoki, nagyon finom tej csoki! – kiáltja.

Na, erre még gyorsabban futnak a kisfiúk az autókkal. A lányoknak erősen fogniuk kell az oldalát, ezért nem is tudják megenni az antennát. Megállás nélkül, és annyira gyorsan mennek körbe-körbe, hogy arra lesznek csak figyelmesek, hogy hatalmas sistergéssel egy másik rakéta emelkedik fel.

Most mindegyik teherautó megáll. A rakéta nem száll túlságosan magasra, csak annyira, hogy meg tudjon fordulni. Így ereszkedik le. Azon nyomban kinyílik az oldala, és a kinyúló csőrökből kakaót és forró csokit lehet a poharakba eresztetni. A gyerekek a sok rohangálástól jól megszomjaztak, ezért nem is kell őket biztatni. Sorba állnak és isznak, és isznak, és nagyokat nevetnek boldogságukban.

Közben a fiúk az autókat biztonságba helyezik, amit jól is tesznek, mert a lányok, amint megisszák az italukat, máris az antennákat keresik. Azt persze észre sem veszik, hogy már délután van.

– Milyen gyorsan eltelt ez a nap! – mondja a társának Csoki Maci, és megnyomja az utolsó gombot, majd gyorsan kimegy a házból, és a játszótér széléről figyel.

A gyerekek szeme előtt indul be a rakéta a piros tetejű, zöld oldalú és fehér ajtajú és ablakú pavilon alatt. A kicsi ház lassan a játszótér fölé emelkedik, és amikor felér a fák fölé, akkor megnyílik a padlója, és csak úgy ömlik kifelé belőle a szivárványszínű csoki draszté. Úgy pattognak a levegőben, hogy a gyerekek most nem mernek alá állni. Jó nagy helyet hagynak nekik, azok pedig, amint leérnek a földre, gurulni kezdenek. Úgy görgetik magukat, hogy a játszótér sima felületén virágokat, járdát, talicskát, babakocsit és autót formáznak, de úgy, hogy közben a kicsi ház is leszáll ennek az egésznek a közepére. A gyerekek ámulva bámulják. Sokuknak még a szája is tátva marad, annyira elcsodálkoznak. És akkor a pavilon megszólal.

– Boldog Csoki Napot gyerekek! Gyertek, és egyetek meg bennünket! – mondja, és nagyot nevet hozzá.

A tetőről a piros, a falról a zöld, az ablakokról és az ajtóról pedig a fehér sztaniol papír lassan lehullik, és látni engedi a csokoládéból készült házat. A játszótér gyerekei most aztán már megrohanják a pavilont és a környékét, és beleharapnak a sarkába. Élvezettel eszik az ablak kilincset, és a tető cserepét.

– A legfinomabb a csokis drázsé! – mondja az egyik kisfiú, és marékkal rakja a szájába a szivárványszínű édességet.

Csoki Maci pedig felül a háromkerekűjére, és hazateker vele. Csendben vannak mind a ketten. A mai nap eseményein gondolkoznak, amikor csengetnek.

– Ki lehet az? – néz egymásra a két jó barát.

Csoki Maci nyitja ki az ajtót. Számolatlanul sok gyermek áll kint szép sorban. Az első kezében egy kicsi csoki hinta és csúszda van. Odanyújtja a macinak.

– Köszönjük a szép ünnepet, Csoki Maci! – mondják egyszerre. – Boldog Csoki Napot! – kiáltják, és olyan gyorsan mennek el, hogy a macinak még köszönetet mondani sincs ideje.

Kezében az ajándékokkal becsukja az ajtót, és könnyes szemmel néz barátjára és társára, a háromkerekű biciklire.

Csoki Maci repülővel utazik

Csoki Maci levelet kap.

„Kedves Csoki Maci, olvassa, miután kinyitja a borítékot. Vezetőségünk hallott Önről, és segíteni akarja a tevékenységét. Ezért úgy döntöttünk, hogy elvisszük egy repülősz utazásra. Kérem, amennyiben élni szeretne a lehetőséggel, szíveskedjen e hó közepső napján megjelenni a repülőtéren!”

– Nézd, mit kaptam! – mondja a háromkerekű társának, és a kormányra teszi a levelet.

A bicikli lehajtja a sárhányóját, lassan az ablakhoz gurul, és a padlót nézi maga előtt.

– Jaj, de buta vagyok! – csap a homlokára Csoki Maci. – Mindig elfelejtem, hogy nem tudsz olvasni. Na, majd én!

Azzal visszaveszi a levelet, és felolvassa a barátjának.

– Ez nagyszerű! – lelkesedik a háromkerekű. – Ugye elviszel engem is?

– Ez ugyan nem áll a levélben, de én megmondom nekik, hogy mi csak együtt tudunk menni. Jó lesz így? – válaszolja Csoki Maci.

Így történik, hogy amikor eljön a hónap közepső napja, kimennek a repülőtérré, ahol már várják őket.

– Jó napot kívánok Csoki Maci! – köszönti az igazgató. – Nagyon örvendek,

hogy eljött. Bemutatom a repülőgép parancsnokát! – mondja, és maga elé tol egy ősz hajú, és ősz bajuszú, szúrós tekintetű embert.

Az egyenruhás parancsnok tiszteleg Csoki Macinak.

– Kérem, kövessen! – mutatja az utat.

– Kérem! – mondja Csoki Maci, mielőtt még elindulna. – Együtt jöttem a társammal, a háromkerekűvel. Azt szeretném, ha ő is elkísérhetne!

Az ősz parancsnok már elindult, de most, amint ezt meghallja, megáll. Visszaforrul. Szúrós szemével alaposan megnézi a biciklit.

– Rendben, jöhet! – jelenti ki tömören.

Most már hárman mennek a repülőgép felé, az igazgató pedig visszamegy az irodájába.

A széles szárnyú repülőgép elején egy nagy propeller forog. Csoki Maci haját teljesen felborzolja a levegő, ahogy a gépbe felvezető lépcsőhöz közeledik. A mellette guruló bicikli kormányát erősen meg kell fognia, mert a lapát által életre keltett szél felemeli.

Boldogan, és megkönnyebbülten lépnek be a repülőgép testébe, és azon nyomban leülnek az ablak mellé. Az ajtót a parancsnok, aki egyben a pilóta is, behúzza, aztán elhelyezkedik az ülésében a sok-sok villódzó műszer előtt, és beszélni kezd az irányító toronnyal.

– A felszállást engedélyezem! – mondja a rádióba az igazgató a pilótának.

Elindulnak. Egy kicsit döcög a repülőgép kereke, de aztán Csoki Maci már azt látja, hogy a levegőben vannak. Gyorsan emelkednek.

– Jaj! – kiált fel a bicikli, amikor meglátja a felhők szemeit, akik kíváncsian nézegetnek be az ablakon.

Amikor azonban észreveszik a háromkerekű ijedtségét, elnevetik magukat. Még a hasukat is ütögetik, annyira hahotáznak a bicikli ijedt kormányarcát látva. A felhők has döngetésétől nagy csattanások hangzanak fel, de a repülő ügyet sem vet rájuk. Változatlanul emelkedik felfelé. Olyan, mintha bizony meg sem akarna állni valamelyik távoli csillagig.

Csoki Maci kinéz az ablakon, de hiába mereszti a szemét, már nem látni alattuk semmit, csak a veszekedő felhőket. Úgy látszik, valamin összekaptak, mert vadul birkóznak egymással.

– Vajon meddig emelkedünk még? – kérdezi a társát.

A háromkerekű erre nem tud mit mondani, csak felhúzza a kormányát, de azért gondol egyet, és elgurul a pilótafülkéhez. Benéz az ajtón, majd sietve visszajön.

– Csoki Maci, nagy a baj! – mondja. – A repülőt nem irányítja senki!

– Óóó! De hiszen ott van a pilóta, aki a parancsnok is egyben! – oktatja ki Csoki Maci.

– Ez igaz, de történt vele valami, mert nincs magánál – válaszol a háromkerekű.

Na, erre aztán már Csoki Maci is felugrik a helyéről. Közben a repülő egyre nagyobb hanggal, és egyre meredekebben emelkedik felfelé. Csoki Maci alig tud közelebb menni a parancsnokhoz. Ahogy odaér, meglátja a pilóta élettelen testét az ülésben, és meghallja az irányítótoronyból az igazgató izgatott hangját.

– Repülő, repülő! Itt a torony! Kérem, azonnal jelentse, mi történt, hová mennek? Letértek az útirányról! Repülő, repülő!

Csoki Maci előre mászik a műszerekhez. Az egyiket le, a másikat pedig felkapcsolja. Van olyan is, amelyiket oldalra fordítja, miközben az előtte mozgó kart megfogja, és félrenyomja. Na, erre a repülő az élére áll, és orral lefelé fordulva olyan sebességgel rohan a föld felé, hogy Csoki Macinak meg kell kapaszkodnia az egyik elforgató karban, mert félő, hogy nekivágódik az ajtónak.

Mintha csak erre várt volna a repülő! Pörögni kezd, és hirtelen ismét célba veszi a napot, ami annyira erősen süt, hogy teljesen elvakítja a macit, és a háromkerekűt. A szivárványszínű sál ott van Csoki Maci nyakában. Eltakarja vele a szemét, és akkor hirtelen eszébe jut a titkos zsebek tartalma. Veszi is ki azon nyomban a tűt, és óvatosan megszúrja vele a pilóta kézfejét, mire az egy kicsit megrántja.

– Nincs itt nagy baj! – jelenti ki Csoki Maci, és a másik zsebéből kiveszi az életre keltő csoki kockát.

Leszedi róla a csomagolást, és odateszi a pilóta orra alá. Az ősz hajú és bajuszú ember kinyitja a szemét. Na, csak erre várt Csoki Maci, mert máris dugja a szájába a csokit. A pilóta csodálkozva néz körbe, majd a műszerekre. A keze, mint egy motolla, olyan gyorsan jár. Kapcsolgatja a műszerfalón a kapcsolókat, fordítgatja a gombokat, megfogja a mozgó kart.

– Jelentkezem torony! Itt a repülő! Most már minden rendben van. Jelentem, múló rosszul lét volt. Az utasaim segítettek. Vége! – mondja a mikrofonba. – Van még ebből a finomságból? – kérdezi Csoki Maci felé fordulva, aki a szivárványszínű sál titkos zsebeiben kotorászik.

– Ebből a sötét színű csokiból minden nap egyet, esetleg kettőt kell megenni, a világosabból pedig, aminek zöld a belseje, abból csak rosszullét esetén egyet – mondja, és csoki kockákat ad a parancsnok kezébe.

Utána megnézik a hegyeket madártávlatból, a tornyokat egészen közlőről, és a pilóta összeismerteti Csoki Maciékat a felhőkkel is. Még éppen időben érnek oda hozzájuk, mert azok már elkezdtek nagyon veszekedni.

– Tessék azonnal abbahagyni! – szól rájuk erélyesen a parancsnok. – Nézze meg az ember! Elég nagy az égbolt ahhoz, hogy mind elférjete alatta, ti pedig állandóan azon vesztek össze, hogy a másik elfoglalja a helyeteket! – magyarázza Csoki Macinak, és nevet is hozzá.

A felhők tudják, hogy a parancsnok könnyen szétkergetheti őket, és az nekik fájdalommal járhat, ezért hallgatnak rá. El is száll az egyik erre, a másik pedig arra.

Csoki Maciék jó kedvűen repülnek visszafelé a reptérre, majd ügyesen landolnak.

– Köszönöm, Csoki Maci! – búcsúzik a lépcsőn a parancsnok. – És neked is háromkerekű! – fogja meg a bicikli kormányát.

– Én nem is tettem semmit! – szól a maci társa, de látszik rajta, hogy jól esik neki a pilóta figyelmessége, hiszen mégiscsak ő volt az, aki felfedezte a bajt.

Másnap Csoki Maci és a bicikli kint ülnek az erkélyen, amikor elhúz felettük a repülő. Olyan alacsonyra ereszkedik, hogy a vezetőülésben látni lehet a pilótát. Mind a hárman intenek egymásnak, aztán a gép hirtelen emelkedni kezd, de nem nagyon magasra, csak éppen addig, amíg engedélyt kap rá.

– Látom, használ a csoki gyógyszer! – jegyzi meg Csoki Maci, és előveszi a térképet. – És most merre menjünk társam, és barátom? – kérdezi a háromkerekűtől, és a padlóra kiterített térképet tanulmányozzák, hogy megtervezzék az újabb útjukat.

Csoki Maci Tapéta országban

Csoki Macinak különleges térképe van. Amikor ugyanis kitalálja, hogy hová szeretne menni, akkor egyszerűen csak rá kell hajtania a járművével, és a térkép máris irányítja. Most is így történik.

Felveszi a világító bukósisakját, az ugyancsak világító kesztyűjét, aztán belelép a reflektorozó cipőjébe. Nyakába tekeri a szivárványszínű sálát, amin a titkos zsebek vannak, és nem feledkezik el a téli fagyai alakú fényképezőgépről sem, ami, amikor fényképez, olyan hangot ad, mintha beleharapnának az oldalába.

Megkérdezi a háromkerekűt:

- Na, társam és barátom, mehetünk? Nálad minden rendben van?
- Igen, Csoki Maci! – feleli a bicikli. – Ülj fel rám, és hajtsunk a térképre! Így is történik.

– Irány Tapéta ország! – adja meg az útirányt Csoki Maci.

És amint rágurulnak a térképre, az abban a pillanatban megszólal:

- Előre száz tekerés, aztán fordulj jobbra!

Csoki Maci szorgalmasan hajtja a bicikli pedálját. A háromkerekű, amikor az emelkedőn haladnak felfelé, nagyokat szuszog az erőlködéstől.

- Tizenegy, tizenkettő, tizenhárom ... – számol a maci egészen százig.

De a térkép is figyel, hogy pontosan számol-e, mert amikor elér százig, akkor szólal meg:

- Most jobbra!

Így is tesznek. Csoki Maci tekeri a pedált, de a térkép nem mondja meg, hogy meddig kell mennie ebben az irányban. Már éppen meg akarja kérdezni, amikor észreveszi, hogy hiába az igyekezet, mert zuhannak lefelé, a semmibe. Körülötük sötétség van, ezért nem vették rögtön észre, hogy beleestek valamibe.

Csoki Maci erősen markolja a bicikli kormányát, a szivárványszínű sál pedig lobog utánuk. Így zuhannak nagyon hosszú ideig. Felnéz. Fölötte, nagyon messze, egy kicsi lyukat lát. Ekkor jut az eszébe, hogy a sok hajtogatástól lyukas lett a térkép.

„Bizonyára véletlenül abba a lyukba hajtottunk bele – gondolja. – Akkor pedig soha nem érünk le az aljára, hiszen a semmiben vagyunk!” És most eszébe jut az az eset, amit talán még tavaly hallott a rádióban. Egy turista nyuszival ugyanez történt, mint ami most velük, és őt is hiába keresték, sehol nem találták meg. Amikor aztán egy véletlen kapcsán mégis előkerült, akkor már olyan sok idő telt el, hogy senki nem is emlékezett rá.

Ahogy Csoki Maci erre gondol, még a háta közepe is borsózni kezd. Gyorsan elmeséli a történetet a barátjának is, aki erre annyira kétségbe esik, hogy lefordítja a dudáját.

De nem azért Csoki Maci az ő neve, hogy megadja magát! Erősen gondolkozni kezd. Itt a semmiben nem zavarja senki, hiszen az orrukig sem látnak. A levegő sem süvölt el mellettük, mert az sincs, de mégis érezni, hogy folyamatosan zuhannak lefelé. Már csak egy egészen apró lyukat lehet látni felettük, és az is egyre messzebbre kerül tőlük.

Csoki Maci odahúzza magához a szivárványszínű sálját, és belenyúl a titkos zsebbe. Kiveszi belőle a tűt, és az elszakíthatatlan cérnát, a másik zsebből pedig a gumit. A gumi egyik végét a hüvelyk, a másikat pedig a mutató ujjára köti. Kifeszíti, és beleteszi a tűt, majd megcélozza vele a távoli kicsi lyukat, és kilövi. A hegyes tű úgy szeli a semmit, hogy talán háromig sem kell számolni, és máris kint van a valamiben. Csoki Maci jó erősen megfogja a cérna végét, és amikor az elszakíthatatlan cérnaszál megfeszül, hirtelen megállnak a zuhanásban. Csoki Maci most ráerősíti a cérnát a bicikli első kerekére, és tekerni kezdi a pedált. Így kerekednek ki a semmiből, a valamibe. Igaz, közben jól megizzadnak mind a ketten, mert igen csak hosszú ideig tart a feljövétel. És amint kiérnek, a térkép annyira boldog, hogy azon nyomban összetekeri magát, és rágöngyölődik Csoki Macira és a biciklire, akik majdnem megfulladnak alatta.

– Nem kapunk levegőt! – kiabál Csoki Maci, és a térkép azonnal kisimítja magát. – Ha hazamegyünk, az lesz az első, hogy beragasztom rajtad azt a lyukat! – ígéri Csoki Maci, és folytatják az útjukat.

Ezután már hamar odaérnek Tapéta ország határához. Messziről látni lehet az országot, ugyanis egészen az égit, és még azon túl is tapétafüggöny lóg. Kicsit megtévesztő, mert az alja olyan, mintha kerítés volna, fölötte pedig fák, majd felhők, és a kék ég látható. De ha netán a madár figyelmetlen, akkor könnyen a nyakát szeg-

heti, amikor neki röpül, mert az bizony nem igazi, hanem az ország tapéta határa.

Amikor Csoki Maciék a közelébe érnek, egy lépéssel előtte megállnak.

– Jó napot kívánok! – köszön hangosan, de hiába fülelnek, senki nem köszön vissza, ellenben odabentről húzó, hasító, és guruló hangokat lehet hallani. – Jó napot kívánok! – köszön még egyszer, de most már annyira hangosan, hogy a bicikli befogja a kormány fülét. – Én Csoki Maci vagyok, a nagy utazó. Bebocsájtást kérek Tapéta országba! – kiabálja, de bizony hiába minden erőlködés, mint ha csak süket füleknek beszélne.

Erre közelebb megy a határhoz, és jó erősen megveri a tapétát. Meg is látszik rajta az ökle barna nyoma. A határ először kifeszül, majd megremeg, és úgy hasítja le magáról azt a részt, ahol Csoki Maci hozzáért, hogy félre kell ugrania, nehogy benne is kárt tegyen a hasító.

– Gyerünk, gyorsan! – mondja Csoki Maci, és mielőtt még a résre újabb tapéta kerülne, becsúsznak az országba.

Éppen átérnek, és máris újabb tapéta kerül a levágott helyére. Amint körbenéznek, hogy merre induljanak, egy nagy tekercs állja az útjukat.

– Idegen, idegen, idegen! – mondogatja egyre hangosabban, mire az eddig hegynek látszó valami megmozdul, tekercsok ugrálnak ki belőle, és gurulnak Csoki Maciék felé.

Amikor pedig a közelükbe érnek, kigöngyölik magukat, és felágaskodnak. Kiterítik eléjük az egész lapos testüket, és így forgolódnak.

– A következő, a következő! – mondogatja a nagy, élére állt tekercs, és ez így megy nagyon sokáig.

Csoki Maci nem érti, mit szeretnének ezzel elérni. Úgy gondolja, náluk bizonyára ez a bemutatkozás, ezért ő is meghajolva köszön mindegyik tekercsnek.

– Csoki Maci vagyok, ő pedig a barátom, a háromkerekű.

Mikor azonban már több százszor is be kell mutatkoznia, megunja.

– Mit gondolsz? – súgja oda a barátjának. – Vajon az egész ország polgáraival egyenként kell találkozoznunk? Mert ha igen, az eltart egy jó ideig.

A bicikli erre megnyomja a dudáját, de a tapéták úgy viselkednek, mint akik süketek, és csak a nagy tekercsre hallgatnak.

– De szép! – kiált fel Csoki Maci, amikor meglát egy rózsás tapétát ágaskodni előttük.

Na, erre aztán lesz nagy mozgolódás. Sok tapéta kettős sorban, mint a katonák, úgy vonul el előttük, míg mások ugyanígy érkeznek. Most ők göngyölik ki magukat. Mindegyik rózsamintás, de amíg az egyik piros szirmú, addig a másik sárga. És van olyan is, amin rózsabokrok vannak, míg a mellette lévők szőnyegszerűen elterítve néz velük szemben a virág.

Összetekeredve állnak szép sorban, és azt várják, hogy kihúzva magukat megmutathassák a mintájukat, és a színüket.

Csoki Macinak káprázik a szeme a sok látnivalótól. A köszönés és a bemutat-

kozás már elmarad. Nem is győzné a hajlongást, de, szemlátomást, a tapéták sem igénylik ezt tőle.

Ahogy előre lépegetnek a várakozó tekercesek, az egyiknek, aki elég idősnek látszik, megbotlik a lába. Nem tudja magát megtartani, és nekidől az előtte lévőnek, az meg az ő előtte lévőit löki meg hátulról. Így érnek el a Csoki Maci előtti tapétához, aki éppen kigöngyöli magát, és a mellén és a hasán lévő színes rózsákat mutatja. Amikor aztán meglöki, akaratlanul is ráesik Csoki Macira.

– Ejnye! – kiált fel az irányító nagy tekercs. – Nem tudnak vigyázni? – szól rájuk, és segít felállni az eldőlt tapétának.

De mi történik? Amint a tapétának sikerül ismét elfoglalnia a helyét, hatalmas sikítás hasít bele a levegőbe, és az összes tekercs szörnyülködő arccal mutogat a kigöngyölt felé. Csoki Maci először nem érti, mi történhetett velük, de miután a háromkerekű a kormányával oldalba üti, és ő is az ágaskodó, hasát mutató tapéta felé mutat, akkor látja meg, hogy bizony a rózsák között ott van ő is. Mintha eleve úgy rajzolták volna meg, hogy Csoki Maci a barna bundájában a szép virágok, és azok levelei között bujkál.

– Elnézést! – szólal meg. – Tudják, a családunk egyik fontos tulajdonsága, hogy ami hozzánk ér, azt megjelöljük. Ez sokszor jó, de előfordul, hogy valaki nem szereti. Mi, csokik, nagyon szeretünk utazni. Nagyon régen, amikor még én sem éltem, az egyik ősünk fejlesztette ki ezt a tulajdonságunkat. Így biztosan tudhatjuk, hogy a világnak azon a pontján, ahol éppen vagyunk, járt-e már csoki.

A nagy tekercs figyelmesen hallgatja, és zizegő hangon fordítja le a tapéta nyelvire azt, amit Csoki Maci mond.

– Utazásaim során eddig még egyszer sem találkoztam a nemzetségem lenyomatával. Úgy gondolom, hogy itt, önöknél sem járt még csoki. Így van? – kérdezi a beszéde végén.

– Igen, jól látja, uram! – válaszol a nagy tekercs, és utat enged egy másiknak, akinek a kezében festő paletta és ecset van.

Alaposan megnézi Csoki Macit és a lenyomatát a tapétán, aztán int egy sima fehér tapétának, aki elé áll, kitekeri magát, és erre a felületre kezd el ördögös gyorsasággal barna macikat festeni. Igen ám, de egyik sem annyira élethű, mint az, amin Csoki Maci meglátszik.

– Kérem! – mondja egy idő után a festő, és a fehér tapéta felé mutat.

Csoki Maci megérti, hogy mit szeretne a festőművész. Odamegy a fehér tapétához, és nekinyomja magát ülve, állva, futva, fekve, és mindenféle pozitúrában. Sőt, még a háromkerekűvel együtt is.

Ezután már könnyen megy a másolás. Csoki Maci és a biciklije előtt készülnek el a macis tapéták. Annyira hasonlítanak rá, hogy a háromkerekű az egyiket össze is téveszti a barátjával.

– Nem megyünk még, Csoki Maci? – kérdezi a tapétán lévőttől.

De az bizony nem válaszol, viszont mögötte, látva a háromkerekű tévedését,

Csoki Maci nagyot nevet. Ez a nagy tekercsnek is tetszik, mert a komoly és méltóságos arcában egy pillanatra neki is mosolyra húzódik a szája széle.

– Mi most elbúcsúzunk! – hajol meg előtte Csoki Maci.

– Köszönjük a látogatást! – válaszol a nagy tekercs. – Ezután, ha a családból majd valaki erre jár, látni fogja, hogy már volt itt nálunk a Csoki nemzetségből egy utazó – mondja, és a vágóval rést nyit a határon.

– Viszontlátásra! – köszön Csoki Maci és a bicikli egyszerre, amint kihajtanak Tapéta országból.

– Sok szerencsét! – és azon nyomban egy újabb tapéta ragasztódik a határra.

– Ezek nem igen várnak vissza bennünket! – mondja tekerés közben Csoki Maci a háromkerekűnek.

– Hát, ez bizony így van! – válaszol a bicikli.

– És vajon miért nem? – kérdezik egyszerre, nevetve egymástól, de ekkor már újra a térképen vannak, az pedig irányítja, röpíti őket hazafelé.

Csoki Maci a cirkuszban

Nagy a készülődés Csoki Maciéknál! Ami nem is csoda, hiszen kaptak két jegyet az új cirkuszi előadásra.

– Hol van a kesztyűm? Hol van a bukósisakom? Hol van a fényképezőgépem?
– kérdezi izgatottan.

A háromkerekű bicikli pedig nevetve hozza azokat, és teszi le elébe. Csoki Maci, miután elkészül az öltözködéssel, felugrik a bicikli hátára, ráteszi a lábát a pedálra, és uzsgyi, elindulnak. Most nem kell rámenniük a térképre, mert az út egyenesen a cirkuszi sátorhoz visz.

Gyorsan bemennek. Az első sorban kapnak helyet. Körülöttük már minden szék foglalt. Gyerekek ülnek ott a szüleikkel.

Csoki Macinak még a tenyere is izzad az izgatottságtól. A bejárat felé nézeget, ahol az ajtónak használt függöny időnként meg-meglebben.

– Talán most! – súgja a háromkerekű barátjának, aki a mellette lévő széken ül, de csalódottan látja, hogy a függöny mögül nem jön elő senki.

Egyre nagyobb a z sivaj a sátor alatt, amikor végre játszani kezd a zenekar, és hirtelen beviharzik a bohóc, akin mindenki azonnal nevetni kezd. A bohóc megbotlik, és elesik. Aztán valaki egy lavórban vizet tesz elé, amit ő nem vesz észre, és belelép. Csutom vizes lesz a cipője és a nadrágja. Jajgatva veszi le a lábáról a

nagy, hegyes lábbelit, és úgy kicsavarja, hogy annyi víz jön ki belőle, hogy még egy másik lavórt is hozni kell, mert abba, amibe belelépett, már nem fér el.

Csoki Maciéknek a szája is tátva marad, de miután meglátják, hogy egy gumi vízvezetékcső van elrejtve a bohóc kezében, és abból folyik a víz, nagyot nevetnek.

– Hogy becsapott! – mondja a biciklinek. – Én meg elhittem, hogy valóban olyan sok vizet csavart ki abból a cipőből.

És miután a bohóc jót szórakozik azon, hogy átverte őket, a saját lábában többször is megbotlik, ahogy megy kifelé.

A gyerekek örömben tapsolnak és kiabálnak. A zenekar csendesen zenélni kezd, miközben rácsokat építenek a porond, és a nézőtér közé. Hamar végeznek vele. Ekkor jobban rákezd a zenekar, és a rácsok közé berohan egy bajszos bácsi, kezében ostorral, utána pedig öt oroszlán. Az egyik felül egy emelvényre, a másik lustán feláll, majd az idomár ugratja őket.

Mindezt Csoki Maci csak a szeme sarkából látja, mert az egyik oroszlán egyfolytában őt nézi, ő pedig nem tud szabadulni ettől a nézéstől. Az oroszlánnak ugyanis annyira, de annyira bánatos a szeme, hogy Csoki Maci nagyon megsajnálja. Ott ül a porond egyik sarkában egy emelvényen. Az idomár időnként megcsattogtatja az ostorát, és akkor ő eltátja a száját, és ordít egyet, de ezt annyira bánatosan teszi, hogy Csoki Macinak majd meghasad tőle a szíve. Akkor gondol egyet, és láthatatlanná válik. Tudjátok, hogy ő képes erre. És abban a pillanatban, amikor már nem látja senki, a rácsok között bemászik a szomorú oroszlánhoz.

– Én Csoki Maci vagyok – mutatkozik be. – Mindenkin segítek, akin csak tudok. Kérlek, áruld el, hogy miért vagy olyan szomorú?

Az oroszlán mereszi a szemét, hiszen csak a hangokat hallja, de nem lát maga körül senkit. Azt gondolja, talán megőrült. A lábával megdörzsöli a fejét, és két-ségbeesésében üvölt egy jó nagyot.

– Itt vagyok, nem képzeldsz! – érti meg Csoki Maci az oroszlán aggodalmát, és ismét látható lesz.

Igen ám, de az idomár is észreveszi, ezért ismét láthatatlanná válik. Az oroszlánnak viszont ennyi pontosan elég volt ahhoz, hogy megnyugodjon. Az idomár pedig, amikor látja, hogy még sincs ott senki, tovább folytatja az ostorcsattogtatást.

– Nagyon szomorú vagyok, mert fáj a hasam, és talán még lázam is van. Egyébként Oroszlán Peti a nevem. A szüleimet elvitték egy másik cirkuszba, engem pedig itt hagytak. Éjszakánként sírdogálok, mert akkor nem hallja az idomár. Rendes ember, csak nem szereti az érzelgősséget. Azt gondolja, hogy nekem az elegendő,

ha megtapsolnak a gyerekek. Nem érti meg, hogy anyut és aput akarom. Lehet, hogy bele is fogok halni, ha nem jönnek vissza – mondja, de közben, ha kell, feláll, vagy ha úgy int az idomár, akkor leül, és elhajol az ostorcsapás előtt.

Csoki Maci ekkor előre húzza a szivárványszínű sálát, és kotorászni kezd a titkos zsebében. Elővesz belőle egy marék apró csokoládét, és odaadja a szomorú oroszlánnak.

– Kapj be egyet belőle, és amikor ismét rossz kedved lesz, és a hasad is fájni kezd, akkor megint egyél egyet!

Oroszlán Peti azon nyomban bedob egy csokit a hatalmas szájába, és amint az olvadozni kezd benne, érzi, hogy egyre jobb lesz a kedve, és már a hasa sem fáj. Felágaskodik az emelvényen, és akkorát üvölt örömeiben, hogy meglepetésükben még a nagy reflektorok is kialszanak egy pillanatra.

– Mi történik itt? – kiált az idomár, és nem csak a szemein látszik, hogy nagyon mérges, de a bajsza is rángatózik. – Meg foglak büntetni Peti, ha szórakozol velem! Egyszer azt találod ki, hogy beteg vagy, most meg ki akarsz ugrani a bőrödből. Vissza a helyedre! Ne táncolj itt nekem, te buta oroszlán! – csattogtatja az ostorát.

Peti azonban a nézőközönség tapsolását élvezve bukfeneczik hol előre, hol hátra, hol pedig oldalra. Átugrik a tűzön, majd megfogja az égő karikát. A magasba dobja, és mielőtt még leesne, előtte többször is átugrik rajta.

A gyerekek és a szülők tombolnak a látványtól. Ekkor Oroszlán Peti újabbat gondol. Egymás nyakába ülteti a társait, és így egy nagy, négyoroszlános gúla épül, amire felmászik. Először feláll, és kiált egy jó nagyot, majd ugyanitt fejen áll, és a lábával vezényli a zenekart. A zenészek nem hisznek a szemüknek.

– Egy oroszlán vezényel bennünket! – suttogják, de azért a dobos elkezd, és utána már a többiek is bekapcsolódnak, és máris felhangzik az Oroszlán szimfónia.

A manézs állatai ezt ismerik, és amikor a kedvenc trombitaszólójuk megszólal, mind az öten elkezdenek körbe-körbe szaladni a rács mellett. Egyre gyorsabban és gyorsabban. És amikor már a zene hatására annyira gyorsak, hogy alig lehet őket szemmel követni, felugranak, szétrakják a lábaikat, és repülni kezdenek a levegőben.

Az idomár az egyik sarokban ül és zokog. Időnként felnéz, majd a fejét fogja, és bánatosan rázza.

– Megőrültem! – mondogatja. – Mi lesz most velem? – kérdezi magától kétségbeesve, de ekkor már ott van mellette a láthatatlan Csoki Maci.

A szivárványszínű sálból elővesz egy csoki darabot, és egy óvatlan pillanatban bele-csúsztatja a bajszos szájába. Hármat sem kell számolni, és az idomár máris ott van az oroszlánjai között, és velük együtt rohangál és repül, és ölelgeti őket. Sőt, Oroszlán Petinek még a nagyra tátott szájába is beleteszi a fejét.

– Fúj, vidd innen! – szól rá az oroszlánunk, de bizony ezt nem hallja meg senki, mert a cirkusz nézői annyira, de annyira tapsolnak, és fütyülnek örömben, hogy azt még hetedhét országon túl is hallani.

Csoki Maci a játékuvarban

A játszótéri gyerekek elhatározzák, hogy amikor majd rossz lesz az idő, és nem lehet kint lenni, elhívják Csoki Macit a játszóházba. Van ott egy udvar, ami igazából egy nagy szoba, és talán nincs is a világon olyan játék, ami ott ne lenne megtalálható.

Így történt, hogy Csoki Maci és a társa ezen a szombaton a játékok között találják magukat. Van itt kicsi és nagy építőkocka, aztán legó minden mennyiségben, amiből nagy házakat, autókat, de még vasutat is lehet építeni.

A sarokban egy kicsi játék baba kezd el sírni, és egészen addig nem hagyja abba, amíg a lányok tisztába nem teszik. A nínózó mentő és rendőrautók nem győzik kerülni a labdákat, amik a felfújható labdavárból esnek ki.

Csoki Maci és a háromkerekű bicikli szájátva figyeli a még felsorolni is lehetetlen sokféleséget. Hirtelen arrébb kell hajolniuk, mert egy repülő száll el a fejükhöz nagyon közel, majd egy hinta közelít feléjük, amin egy kisfiú ül. Mellette egy másik kisfiú hintalovon lovagol, de úgy, hogy az majdnem átugorja Csoki Maciékat. Így aztán a két jó barát elindul először erre, majd arra, de valahogy bármerre is haladnak, mindenhol útban vannak. Miközben próbálják kikerülni a mozgó játékokat, a felfújható vár elé érnek.

– Gyertek be! – szól rájuk dülöngélve a sárga és piros színű építmény, és a bástyájával int is nekik.

Csoki Maci kérdően néz a biciklire.

– Menjünk! – mondja a háromkerekű, és fellépnek a lépcsőre.

Abban a pillanatban megmozdul alattuk a föld, és erősen figyelniük kell, hogy el ne essenek. Csoki Maci megpróbál visszalépni, de már nem lehet, mert becsukódott mögöttük az ajtó. Ha egyhelyben állnak, akkor erre, meg arra lökdösi őket valami láthatatlan erő, ha pedig elindulnak, akkor a lábukat úgy meglöki a padló felfelé, hogy alig tudják magukat megtartani. Mások is vannak a várban, de ők ugyanígy nem tudják eldönteni, hogy mit tegyenek. Ekkor Csoki Maci elhatározza, hogy leül. Már éppen meg is tenné, amikor a vártoronyból számolatlanul sok, különböző színű labda esik rájuk, és egy pillanat alatt betemeti őket. Csak a fejük látszik ki a gumilabda tengerből.

– Hahóóóó! Háromkerekű! – keresi Csoki Maci a barátját, aki eltűnt a labdák alatt.

A kezével terelgeti a színes gömböket, de amikor egyet odébb tol, azon nyomban egy másik gurul a helyére. Gondolkozóba esik. Ötlete támad. Dobbant egyet a lábával a padlón, mire hirtelen magasra emelkedik.

A labdák csodálkozva figyelik, hogy mit csinál. Nem úgy a bicikli, aki alulról látja Csoki Maci lábának az ügyködését, ezért ő is dobbant egy jó nagyot a kerekével, és máris a levegőben van. Igen ám, de nincs miben megkapaszkodniuk, ezért visszaesnek. A labdák kárörvendően nevetnek rajtuk.

– Semmi baj! – kiált oda a háromkerekűnek Csoki Maci. – Amikor leérünk, újra dobbantunk!

Így is történik. Ettől kezdve Csoki Maci és a barátja hol fent, hol pedig lent vannak, de ahogy leérnek, azonnal emelkednek is vissza. A többi gyerek is utánozni kezdi őket. Most aztán már egyáltalán nem nevetnek rajtuk a labdák. És hiába igyekeznek elugrani előlük, hogy ne rájuk essenek, bizony nem mindig sikerül. Amikor aztán Csoki Maciék a vár padlójára érnek, akkor rájuk gurulnak, hogy visszatartsák őket, de annyira nagy talplökést kapnak a vártól, hogy mint a morzsa, úgy hullnak le róluk a labdák.

Így játszanak, miközben egymást méregetik a sok színes gumilabdával. De nem azért Csoki Maci a maci, hogy ne akarna változtatni ezen a szembenálláson. A következő leérkezés alatt az egyik labdát a kezébe fogja, és vele együtt emelkedik fel.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! – örül a sárga gumi gömb, mire a többi is kérlelni kezdi.

– Engem is!

– Kérem szépen, engem is! – hallatszik a vár padlójáról.

Most aztán a gyerekekkel együtt ugranak fel az újabb és újabb labdával a levegőbe. De annyira sok a színes gömb, hogy ennek soha nem lehet a végére érni. Ráadásul, már az is újra menni szeretne, aki még csak az előbb volt.

– Ugorjunk egyszerre! – javasolja Csoki Maci, és így is történik.

A háromkerekűvel, no meg a többi gyerekkel együtt egyszerre dobbantanak a padlón, és erre nem csak ők, de az összes labda is a levegőbe emelkedik. Igaz, utána ismét visszaesnek, de akkor már tudják, hogy mi a módja a közös repülésnek. Egyre nagyobbakat ugranak, és egyre magasabbra emelkednek. Már eléri a vártorony tetejét is. A sok játszó gyermek, akik a vár mellett hintáznak, lovaznak, építenek, motoroznak, és babáznak, csodálkozva néznek fel a számtalan színes égi labdára, amiben ott repül Csoki Maci a háromkerekű barátjával, és a várbeli gyerekekkel. Amikor aztán a következő dobbantás után még magasabbra emelkednek, akkor még a vár tornya is elhajlik, hogy a kalapja alól, a torony szemeivel jól láthassa a színes felhőt.

– Kicsit fáj ez nekem, bár a felhő meg nagyon szép! – mondja mély hangján.

Ők pedig, amikor meghallják, hogy nevük is van, boldogan kiabálják a magasban:

– Mi vagyunk a várfelhő!

Így játszanak. A kinti gyerekek közül többen is megpróbálkoznak közéjük állni, de sajnos csak kevésnek nyílik ki az ajtó. Azonban így is egyre többen vannak, és az egyszerre dobbantástól annyira magasra emelkednek, hogy sokszor még a tetőn is kívül kerülnek.

– Ez már nagyon fáj! – szólal meg mély hangján a vár, de mintha a falnak beszélne, mert senki nem hallgat rá. Ekkor gondol egyet. – Ha a szél nem fújja el a felhőt, akkor a vár megy odébb – mondja csendben magának, és amikor a labdák a gyerekekkel, Csoki Macival és a barátjával a levegőben vannak, ő kinyújtja a lábát, és felemelkedik – Vigyázat, helyet kérek! – mondja a körülötte játszó gyerekeknek, és elindul.

Nem megy sokat, talán ha tíz lépést, de még ez is nehezebbre esik, hiszen nem szokott ő ahhoz, hogy csak úgy sétálgasson. Most azonban nincs mit tennie. Eközben Csoki Maciék elkezdnek visszaesni, és látja ám, hogy nincs alattuk a vár.

– Labdák, alulra, mi pedig rájuk! – kiáltja.

Széttárja a kezét és a lábát, és hasra fekszik a levegőben, hogy lelassítsa az esését. A többiek is utánozzák. A háromkerekű kifordítja a kerekeit, hogy így tartsa vissza magát. A labdák nem tudnak mit tenni. Ők esnek le a leghamarabb, és utánuk mindjárt Csoki Maciék. A sok puha gumigömb azonban megóvja őket a sérüléstől. Ettől aztán annyira boldogok, hogy össze- visszaölelgetik a színes labdákat, akik megpróbálják viszonzni, de sajnos a rövid labdakezüikkel csak a maci fülét tudják megfogni. A háromkerekű csinál is azon nyomban egy képet a téli fagyú alakú fényképezőgéppel a barátjáról.

Az a kép még ma is ott van a maci szobája falán. Csoki Maci nevet rajta, miközben színes labdafüzér lóg a két fülén.

Csoki Maci az Orbis-ban

Csoki Maci sokat jár a gyerekek közé, ami természetes, hiszen ő az, aki segít, és gyógyít is, ha kell, és ha szükséges, jó kedvet is tud csinálni.

A múlt héten, amikor az egyik gyermek ismerősével beszélgetett, akkor halott először az Orbis Pictus iskoláról. Az ismerőse elmesélte, hogy Kati néni milyen varázslatokat csinál ott minden héten. Csoki Maci el is határozta akkor, hogy elmegy, és ő is megnézi, mi történik abban a délutáni alkotó iskolában.

Hamar eljön az a nap.

Kicsit gyorsabban ver a szíve az izgalomtól. Ül a többi gyerekkel együtt a széken, az asztal mögött, és várakozva néz Kati néni felé, aki a bemutatkozás után elmondja, hogy mi van előttük. Csoki Maci jól megnéz mindent, amire Kati néni rámutat. Van itt színes filctoll, festék, ecset, olló, vastagabb és vékonyabb színes papír, ragasztók, meg még megannyi hasonló eszköz. „Ez pont olyan, mint egy művészbolt – gondolja Csoki Maci. – Hogyan lesz ebből varázslat?” De ezt a kérdést csak magában teszi fel. Most figyel. A többi gyerek is ezt teszi. Éppen kezdik elunni magukat, és ezért az ollót babrálják, amikor arra lesznek figyelmesek, hogy Kati néni már nem is az eszközökről beszél, hanem egy érdekes mesét mond. Lassan, alig észrevehetően jönnek elő a meséből a szereplők. Van, aki az ajtón lép be, de bizony olyan is akad, aki egyszerűen csak itt terem. Kati néni egy hosszú szárú, és barna szőrű ecsettel fest a levegőbe, amiből, ha kell erdő, de a következő pillanatban éjig érő fa, vagy éppen a Feri cica jelenik meg.

– Gyertek a mesébe! – biztatja őket, és megmutatja a mese bejáratát.

Csoki Maciék pedig belépnek. Amint átlépik a láthatatlan küszöböt, azon nyomban észreveszik, hogy mi kell még a mesébe. Az egyik gyerek az égig érő fa tetejébe fészket fest, amiben ott ül a mindentudó madár. A másik úgy gondolja, hogy nem elég csillag van az égen, és a hold is hiányzik, ezért fényes papírból azonnal kivág egy sarló alakút, hozzá fénylő pontokat, és odaragassza a többi mellé.

Kati néni kinyitja a mesebeli ajtót, és a hosszú szárú ecsetjével megszólaltatja.

– Szervusztok, gyerekek! – köszön a faajtó. – Találjátok ki, hogy mit látok az egyik oldalammal, és mit a másikkal? – kérdezi, és ahogy ki, és becsukódik előttük, a gyerekeknek sikerül benézniük mögéje.

A Csoki Maci mellett ülő kislány nem beszél, hanem egy üres papírra rajzol, és fest. Először azt a tűzhelyet, ami a konyha fala mellett van. Már éppen folytatná tovább a festést, amikor az nagyot toppant a frissen festett lábával.

– Edényeket kérek! – kiáltja.

A kislány még csak nem is csodálkozik, hanem megrajzolja a lábast és a fazekat, amit ki is fest. A tűzhely ezután már végig segít neki. Kati néni is közelebb lép, és örömmel cirógatja meg a papírlap tetejét az ecsetjével, majd megy tovább, de közben az ecset hosszú barna szőréből egy szállat a padlóra ejt. Amint az földet ér, Feri cicává változik, és a puhaszőrű háziállat nagy lustán elfekszik a Kati néni lába előtt.

A gyerekek kismadarat rajzolnak, aki, miután észreveszi, hogy megszületett, örömeiben énekelni kezd. Na, erre már a Feri cica is felkapja a fejét. Keresi a madárkát, de az elbújik előle.

Csoki Maci és a háromkerekű barátja alig győzi követni a varázslatokat. Úgy érzik, kicsit el is fáradtak. Ekkor Kati néni összegyűjti a mesebeli lényeket. Tapcsol egyet, és azok azon nyomban eltűnnek, csak a lenyomatuk marad utánuk.

Csoki Maciék pedig nézik az asztalon a konyhát, az ajtót, az égig érő fát, a csillagokat, a holdat, a cicát, a kismadarat, és a még megannyi meselényt ábrázoló rajzokat, képeket, kivágásokat és festéseket, majd szedelőzködnek, és öltözni kezdenek. Körülöttük az iskola falai láthatóak a képeikkel, de ők még most is a mesékben vannak. Csendben készülődnek, és közben arra gondolnak, hogy hányat kell még aludniuk ahhoz, hogy ismét találkozhassanak Kati néni varázslatával.

Csoki Maci és a barátja amint hazaér, azon nyomban papírt tesz maga elé az asztalra. Becsukja a szemét, és elképzei a varázslatot. És ha hiszitek, ha nem, a szeme előtt kinyílik az ajtó, és ott látja a küszöbön a meséket.

– Gyertek be! – invitálja őket.

– Most még nem tudunk, de egyszer majd hozzád is beléphetünk! – válaszolják. És így volt ezzel a többi gyerek is.

A következő héten azzal köszöntik Kati nénit, hogy a mesék megálltak a küszöbük előtt, ő pedig boldogan nevet fel.

– Ezzel most nagy örömet szereztek nekem gyerekek! Meglátjátok, hogy eljön majd az az idő, amikor nélkülem is bemehettek a mesékbe! – mondja, és a hosszú szárú és barna szőrű ecsettel egy nagyvárost fest a levegőbe, ahol a házak lábakon mennek, és köszöngetnek egymásnak. A gyerekek azon nyomban eléjük festik a Dunát.

– Na, és itt most hogyan fogtok átmenni? – kérdezi egy izgó-mozgó kisfiú.

A legnagyobb ház erre megkongatja a tornyában a harangot, és máris beton-tuskók jönnek nagy léptekkel, és verik le magukat a folyó medrébe. Ezeken ugrálva mennek aztán tovább a házak. A gyerekek most hegyet rajzolnak, de erre is van válaszuk a házaknak. Aztán Kati néni tányérfát, villamost, sziki ördögöt, és még ki tudja, hogy kiket fest a levegőbe, akiket szép sorban megismernek majd a gyerekek tavaszig, és hétről hétre közelebb kerülnek ezekhez a mesékhez.

Ki tudja? Lehet, hogy azóta már úgy megtanulták a varázslatot, hogy egyedül, Kati néni segítségével is sikerül belépniük a mesékbe.

Csoki Maci, az ugrókötél, és a szél

Csoki Maci a születésnapjára ugrókötelet kapott. Most kimegy vele az udvarra, és a háromkerekű társa is követi. Megfogja a két végén az ugrókötél fogantyúját, és átlendíti maga felett. Igen ám, de hiába igyekszik pontosan akkor felugrani, amikor a kötél a lábához ér, nem sikerül neki. Ha mégis, akkor meg a fejében akad el.

Így próbálkozik talán már egy órája is, nem sok sikerrel. Megunja, és elteszi az ugrókötelet a szekrénybe. Igen ám, de ez sem a kötélnak, sem pedig az őt figyelő szélnek nem tetszik, és amikor már eltelik két nap, az egyik reggel a kötél megszólal a szekrényben.

– Te maci! Mit gondolsz, ki vagyok én? A lógó kötél?

Csoki Maci elcsodálkozik. Először el sem hiszi, hogy a szekrényből beszél hozzá valaki.

– Jól hallod – szólítja meg ismét az ugrókötél –, én kérdeztelek! Lógó kötél a nevem? Ne gondolkozz, megmondom én neked! Nem, nem így hívnak! Az ugrókötél nevet kaptam a születésemkor. És ez azt jelenti, hogy aki engem a kezébe vesz, annak ugrálnia kell. De nem úgy, mint ahogyan már két napja azt te teszed, hogy nem csak engem lógatsz a fogásra akasztva, de te is lógsz barátom! – üti a fogantyúját a szekrény oldalához.

Csoki Maci kinyitja a fából készült szekrényét. Tudja ő, hogy minden tárgy tud beszélni, ha akar, de kicsit azért mégis meglepődik. Hát még azután, amikor meghallja az ablak felől a szelet.

– Igaz is! Jól beszélsz kötél! – süvölt be egy kicsi lyukon, és a háromkerekű, Csoki Maci barátja, azon nyomban kinyitja az ajtót.

– Na, jól van! – adja meg magát Csoki Maci, és leakasztja az ugrókötelet a fogasról.

Lemegy az udvarra. A karjával meglendíti a feje fölött a kötelet, de amikor az a földhöz közel ér, ismét beleakad a lábába. Na, erre újra kezdi, de most először átugorja. Igen ám, csak hogy a kötél nem repül magasra a feje fölé.

– Jaj, de ügyetlen vagy! – mérgelődik hangosan.

A szél a ház sarkánál megbújva figyel Csoki Maci próbálkozását, de miután azt látja, hogy a kötél vagy a fejében, vagy pedig a lábában, de mindig elakad, kiugrik, és amikor szükséges, akkor fellendíti Csoki Maci feje fölé, amikor pedig az beleakadna a lábába, akkor lelassítja, hogy a macinak legyen ideje átugrania. És ahogy az ugrókötél elkezd körbe szállni a maci ugrálása közben, mind a hármójuknak nagy jókedve kerekedik. A kötél jujgat örömeiben, a szél vihogva keveri a levegőt, Csoki Maci boldog arccal ugrál, hol az egyik, hol a másik, majd egyszerre mind a két lábával, a háromkerekű pedig körbekerekezi őket.

Egyre jobban belelendülnek. Csoki Maci ügyesen elkapja a ritmust, és az ugrókötél már táncot is jár, miközben a szél egy gyors dallamot dúdol neki.

A szél és az ugrókötél régóta ismerik egymást, de erről Csoki Maci mit sem tud. És amikor a szél már megunja a segítséget, kacsint egyet a kötélnak, aki azonnal tudja, hogy mi a dolga. Gyorsabban kezd Csoki Maci körül forogni, aki most már egyre többet van a levegőben, mint a földön. Úgy érzi, már nem is fogja a kötél végét, hanem az magától lendül föléje, majd vissza. És ez így is van! Az ugrókötél ugyanis a szél segítségével annyira felgyorsul, hogy Csoki Maci már nem tud megállni a lábán, és belecsimpaszkodik a magától körbelendülő kötél közepébe. Az pedig, ezzel mit sem törődve, a szél segítségével változatlanul csak köröz, és köröz. Most a szél fogja a két végét, és ráadásul még segíti is forgatni. Csoki Maci, mint egy légtornász, úgy repül körbe-körbe, a kötélnélbe kapaszkodva.

A háromkerekű a kormányával befogja a szemét, mert még nézni is félelmetes, ami előtte történik. Csoki Maci semmit nem tud tenni, hiszen ha elengedi a kötelet, akkor elrepülhet, és megütheti magát, a szél és az ugrókötél pedig nem akarja abbahagyni ezt az ördögi játékot.

De nem azért hívják Csoki Macit Csoki Macinak, hogy egy ilyen helyzet kifogjon rajta, de nem ám, és egy pillanat alatt láthatatlanná válik. A szél csodálkozva néz a kötélnélre. Úgy tűnik, mintha valaki lógna a közepén, de még sincs ott senki.

– Te kötél! – szólítja meg a társát. – Fog még téged ez a Csoki Maci?

– Igen, hát persze! – válaszolja.

– De hiszen nincs is rajtad senki! – vitatkozik vele a szél.

Erre a kötél visszahajtja a fogantyús végét, merthogy ott van a szeme, és megnézi

a teste közepét. És valóban, ő is azt látja, hogy valaki ugyan húzza, de mégsem látni ott senkit.

– Ez varázslat! – kiáltja el magát. – Fussunk innen, mert még az is előfordulhat, hogy ez a maci bolhává változtat minket, vagy éppen egy törött téglává.

Fel is ugrik azon nyomban a szél hátára, és úgy elrohannak, hogy meg sem állnak a világ végéig.

Csoki Maci az udvaron üldögél a barátja mellett, és nagyot nevetnek a két cimborán.

– Meg is mondom a gyerekeknek, hogy mostanában ne hozzanak nekem ajándékba ugrókötelet! – mondja a háromkerekűnek, aki alig tudja visszatartani a nevetését.

Amikor ugyanis Csoki Maci ugrókötelezett, és ezt a gyerekek meglátták, hoztak neki újabbakat. Pirosat, sárgát, zöldet, mindenféle érdekes fogantyúval. A háromkerekű rá is tette a törülközőt a kötelekre, hogy Csoki Maci most még véletlenül se lássa meg azokat.

Csoki Maci falevelet szed

Csoki Maci szereti a természetet. Sokat sétál a parkban, vagy ha teheti, az erdőben. Ilyenkor falevelet is gyűjt.

Napsütéses, szép reggelre ébred. Azon nyomban elhatározza, hogy barátjával, a háromkerekű biciklivel, a játszótér melletti fák közé megy falevelet gyűjtögetni. Felveszi a világító bukósisakját, kezére húzza az ugyancsak világító kesztyűjét, és belebújik a reflektorozó cipőjébe, de a reflektort most nem kapcsolja be. Miért is tenné, hiszen fényes nappal van. Nem feledkezik el a szivárványsárlról sem, aminek titkos zsebei vannak, no meg a téli fagy alakú fényképezőgépről, amiket a nyakába akaszt.

– Gyere barátom! – szól a biciklinek. – Induljunk!

A háromkerekű boldogan dudál egy jó nagyot, és máris gurulnak a park felé. Hamar elérik a céljukat. Csoki Maci leszáll az ülésről, és lehajtott fejjel vizslatja a földön a leveleket, amikor ütemes hangokat hall maga fölött. Felnéz, és éppen hogy be tudja csukni a szemét a lehulló faszilánkok előtt.

Kicsit odébb megy, és ismét felemeli a fejét, de most már óvatosabban. Azonnal meglátja a kis fanyüvőt. Zöldes színű toll borítja a testét, de a feje búbja és a nyaka piros. Karmával az egyik ágban megkapaszkodva, fáradhatatlanul kopácsol a fa tetején.

– Kopp, kopp, kopp, kopp! – veri az ütemet, majd megáll.

Közel hajol a kivájt lyukhoz, és belenéz. Úgy tűnik, még nem éri el a hernyót, ami berágta magát a fába, mert folytatja tovább a kopácsolást.

Csoki Maci előveszi a fényképezőgépét, és lefotózza. A madár észreveszi, és abbahagyja a munkálkodást.

– Legközelebb szólj előtte, ha fényképezni akarsz! – mondja.

– Bocsánat, de annyira megtetszett, ahogy szorgalmasan végzed a dolgod, hogy nem akartalak megzavarni! Engedd meg, hogy bemutatkozzam! – hajol meg egy nagyon kicsit. – Csoki Maci vagyok, ő pedig – mutat jobb kezével a biciklire –, az állandó társam és barátom, a háromkerekű.

– Nagyon örvendek! – így a madár. – Én Harkály Pál vagyok. Sokan egyszerűen csak Palinak, vagy Palikának hívnak. Mi járatban vagytok?

– Sétálni, és falevelet gyűjteni jöttünk – válaszol Csoki Maci.

– A földön sok falevél van, azt gondolom, hogy nem kell a segítségem! – mondja Harkály Pali, de azért kétszer mégis odacsap a csőrével a közeli ágra, amiről több, félig elhalt falevél hull le. – Sajnos itt van az ősz – teszi még hozzá –, és a fák levetik a nyári a ruhájukat. Ki érti őket? Nyárra felöltöznek, télre pedig levetkőznek. Kivéve egy-két jó barátomat, mint például a fenyőt. Őt egyébként is nagyon szeretem, mert gondoskodik rólam. Nincs is finomabb, és ízletesebb téli eledel a fenyőmagnál! – mondja, és feljebb kúszik az ágon.

Csoki Maci elgondolkozik.

– Tényleg, milyen igaza van ennek a Palikának! – fordul a biciklije felé. – Alkalmasint majd meg is kérdezzük az egyik fától, hogy miért éppen télre vetkőznek le?

A háromkerekű erre nem válaszol. Őt már csak a falevelek érdeklik. Megfordul, hogy Csoki Maci felé legyen a kosárája. Ezzel jelzi a barátjának, hogy most már a levelekkel foglalkozzanak, ő pedig megérti az apró célzást, és Harkály Pál szorgalmas kopácsolása közben szedegetik fel a nedves földről a leveleket.

Csoki Maci felvesz egy szép nagy, barnás színűt. Megforgatja maga előtt, de miután az egyik oldala szakadt, eldobja, és újat vesz fel. Ezt is jó alaposan megnézi. Szép sárgásbarna színe van, és cakkos az oldala. Már éppen tené bele a kosárába, amikor észreveszi, hogy hiányzik belőle egy rész, ezért őt is eldobja. A lábával most már jobban feltúrja a vastag falevél szőnyeget, és leguggolva válogat közöttük. Szeme az előbb eldobott, hiányzó szélű falevélre téved. Látja, hogy a szeme könnyes a bánattól. Elcsodálkozik. Hogy egy falevél sírni tudjon?! Ilyet ő még nem látott.

– Te sírsz? – szólal meg akaratlanul is.

– Igen! – válaszol a levél. – Köszönöm, hogy megszólítottál! Mi csak akkor beszélhetünk, ha szólnak hozzánk.

Csoki Maci int a kezével. Így jelzi, hogy szóra sem érdemes.

– De miért sírsz? – kérdezi.

– Mert nem elég szomorúság az nekem, és a többieknek, hogy a leesésnél eltörünk, de ráadásul még te is eldobsz bennünket, mint egy értéktelen senkit!
– mondja, és most már hangosan zokog.

Csoki Maci a háromkerekűre néz, aki a kormányát lehajtva mutatja, hogy egyetért a falevéllal. A maci most ismét felveszi a hiányzó szélű sárgásbarna levelet, és beleteszi a bicikli kosárkájába.

– Köszönöm! – mondja az hálásan, és úgy helyezkedik el, hogy ne lehessen látni a hiányzó oldalát.

Csoki Maci arra gondol, hogy mennyire szégyellheti ezt a hiányosságát ez a szép falevél. Most aztán már nem is válogat, hanem felveszi a beteg leveleket is. Amint végeznek, máris elindulnak hazafelé. Otthon aztán kiteríti az asztalára az összes gyűjteményét. A sérültet ráteszi egy papírlapra, és hozzá rajzolja a hiányzó részeket. Utána befesti, majd körbevágja, és hozzáragasztja a beszélő levélhez, aki nem is gondolja, hogy milyen varázslat történik vele, egészen addig, amíg Csoki Maci tükröt nem tart eléje. Na, lesz is nagy öröm, amikor meglátja magát! Már nem sír, csak folyik a könnye, de most a boldogságtól.

És Csoki Maci így tesz a többi összegyűjtött falevéllal is. Mindegyiket megszólítja és megjavítja. Van közöttük olyan, aki az elveszett testrésze helyett másmilyen színűt és formájút kér, mint amilyen az eredeti volt.

Nagyot nevetnek, amikor az egyik falevél gyermeklábakat kap, a másik pedig Harkály Pali szárnyat és piros fejet. De van olyan is, aki ahhoz ragaszkodik, hogy neki olyan uszonyok kelljenek, mint amilyen a delfineknek van.

Mire Csoki Maci végez a kívánságok teljesítésével, este lesz. A levelek is elfáradnak a sok nevetéstől és tapsolástól, és az arcukon boldog mosollyal alszanak az asztalon.

Csoki Maci csendben áll fel az asztal mellől. Odamegy a barátjához. Egymásra néznek. Nem szólnak egy szót sem, de tudják, ma is nagydolgot vittek véghez. Boldogan fekszenek le. Csoki Maci elalvás előtt még egyszer az asztal felé néz, ahonnan a falevelek apró, nyugodt, örömteli szuszogása hallatszik.

Álmában velük együtt repül a felhők fölé. Furcsamód nagy szárnyuk van, és van olyan is, aki úgy néz ki, mint egy repülő, vagy rakéta. Csoki Maci elgondolkozik, amikor azt látja, hogy a hasukon csoki foltok vannak.

– Hogyan kerülhettek azok oda? – teszi fel magának a kérdést, de választ nem talál rá.

Csoki Maci és a szobamérleg

Csoki Maci már régóta nézegeti a fürdőszoba sarkában fekvő mérleget, de eddig még egyszer sem állt rá. A múlt héten aztán elhatározta, hogy még alszik hetet, és utána kipróbálja. Elképzelte magában, hogy amikor majd rálép, az mindenféle adatot mutatni fog neki.

És ma reggel, amikor felébred, eszébe jut, hogy ez volt a hetedik alvása. Mondja is azon nyomban barátjának, a háromkerekűnek.

– Ma rálépek a mérlegre!

– Jó! – hagyja rá a bicikli.

– Csak azt nem tudom eldönteni, hogy meztelenül, vagy felöltözve tegyem? – néz kérdően a barátjára.

– Természetesen felöltözve! – válaszol a háromkerekű.

– Igen, de akkor a ruhámat méri le a mérleg, nem pedig saját magamat! – vitatkozik Csoki Maci, mire a háromkerekű körbekerekezi a szobát.

Ez nála a gondolkozás jele. Utána nagyot dudál, és megáll Csoki Macival szemben. Felhajtja a kormányát.

– Melyik hinta a jó? Az, aki meztelenül bír el, vagy az, aki felöltözve? – kérdezi.

– Igazad van, barátom! – válaszolja Csoki Maci, és még felhúzza a kezére a világító kesztyűjét, a fejébe nyomja a világító bukósisakját, és belelép a reflektorozó cipőjébe is.

Természetesen nem feledkezik el a szivárványszínű sáljáról, aminek titkos zsebei

vannak, és a téli fagyú alakú fényképezőgépről sem. Mindezeket a nyakába akasztja, felül a biciklire, és odateker a mérleghez. Az első kereket csak nagy nehezen tudja felugratni a mérleg hátára, de a két hátsó már könnyebben kapaszkodik fel. A bicikli elégedetten húzza hátra a kormányát, és dönti be a hátsó kerekeit.

– Örülök, hogy én is eszedbe jutottam! – mondja.

Csoki Maci már éppen válaszolna neki, amikor megszólal alattuk a mérleg.

– Mit keres ez a kerekes itt rajtam? Azonnal hagyja el becses személyemet!
– rázza meg magát.

– Jó napot kívánok! – köszön neki Csoki Maci. – Elnézést kérek a tolakodásért, de én azt gondoltam, hogy egyszerűen csak felállok az ön hátára, és akkor meg tetszik mondani nekem a jeletem.

– Ki vagy te? Még soha nem hallottam rólad! – érdeklődik a mérleg, miközben egyre jobban remegteti magát, aminek eredményeként a bicikli legurul róla.

Csoki Maci időközben leugrott a háromkerekűről, és most már csak egyedül áll a mérlegen.

– Csoki Maci a nevem. Itt lakom én is a háromkerekű barátommal – mutatkozik be. Most a bicikli is megszólal.

– Jó napot kívánok! – köszön ijedt hangon, de a szobamérleg nem figyel rá.

– Én Mérleg Jenő vagyok! – mutatkozik be a maci lába alatt fekvő. – Van még egy másik keresztnevem is, de azt ritkán használom. Alajos – mondja. – De nem nevetni! – szól rájuk. – Nálam az a szokás, hogy még mielőtt rám lépnének, előtte megsimogatnak. Na, nem azért, mert esetleg olyan vagyok, mint egy cica, dehogy! Nem is szeretem a macskákat! Nincs azoknak eszük! Hiába mondom nekik, hogy el innen, akkor is rajtam élesítik a körmeiket. A simogatás azért kell, mert a mérlegelésnél így tudom megmondani a varázsszót, és a varázsjelet, és annak birtokában különleges dolgokra leszel képes – magyarázza.

Csoki Maci gyorsan leugrik a mérlegről, és lehajol, hogy megsimogassa a tenyerével, majd újra visszalép rá. Mérleg Jenő abban a pillanatban megrázódik, és villogni kezd.

– Huj, huj, huj! – mondja, és érdekes ákombákomokat ír ki. – Ezt jól jegyezd meg barátom! – szólítja fel Csoki Macit, aki előveszi a szivárványszínű sálja titkos zsebéből a színes ceruzáját és az apró jegyzetfüzetét, és gyorsan leírja, amit a mérleg mutat neki.

És abban a pillanatban, a háromkerekű szeme láttára, Mérleg Jenő Alajos liftté alakul, és hátán a macival, boszorkányos gyorsasággal emelkedni kezd. Csoki Maci leül a mérlegre, és próbál megfogózkodni a szélében.

Lenéz, és azt látja, hogy amikor az emelkedni kezdett a vékony emelőoszlopon, a ház teteje megnyílt előttük.

Így megy a nagyon vékonynak látszó fényes teleszkóp tetején egyre ma-

gasabbra a mérleg. Már egészen fent vannak, a felhők alatt. Gólyák és fecskék szállnak el mellettük, és csodálkozva kerülik ki őket. Ilyet még ők sem láttak, pedig évről évre beutazzák az egész világot. Mérleg Jenő pedig újabb és újabb teleszkópokat enged ki magából. Már a felhők fölé érnek, amikor az egyik, kicsit megfáradt vadliba Csoki Maci mellé ül. Na, erre aztán ismét beindul a mérleg. Nagyokat fújtatva villog, talán egy kicsit még krákog is, és újabb ákombákomot ír ki.

– Ezt is jegyezd meg barátom! – figyelmezteti Csoki Macit, ő pedig ismét felírja a színes ceruzájával, amit lát, és abban a pillanatban Jenő Alajos kezdi magába visszanyomkodni a teleszkópokat.

Annyira gyorsan süllyednek, hogy a vadliba csak a ház tetejénél, az utolsó pillanatban tud elszállni a maci mellől.

Csoki Maci már nagyon várja a megérkezést a fürdőszobába. Készül rá. Úgy tervezi, hogy amint visszaérkeznek a barátjához, azon nyomban leugrik a mérlegről. Igen ám, de Jenő alatt megnyílik a padló, és megállás nélkül süllyednek lefelé. Csoki Maci ijedten néz fel. Már csak egy kicsi, világos négyszöget lát maga felett, de azt is igencsak messze. Mellette giliszták bújnak vissza a földbe, majd egy vakond vaksi szemével találkozik, miközben a mérleg hátán egyre lejjebb zuhan. Ez talán soha nem áll meg, gondolja.

– Te Mérleg Jenő! – kiált rá. – Tessék megállni, és visszavinni engem a barátomhoz!

A mérleg erre ismét hujjogni kezd, és tovább zuhan a sötét lyukba. Ekkor Csoki Macinak eszébe jut az első varázsszó. Előveszi az apró jegyzetfüzetét, és lemásolja azt az ákombákomot, amit először lerajzolt. A mérleg abban a pillanatban megáll, és azon nyomban emelkedni kezd. Csoki Maci most már nagyon figyel, és amikor meglátja a fürdőszobát, abban a pillanatban leugrik a mérleg hátáról, a háromkerekű barátja pedig a kormányával ügyesen elkapja, ezért nem üti meg magát.

Ráül a biciklire. Mind a ketten a mérleg felé néznek, aki szép nyugodtan fekszik a megszokott helyén, a fürdőszoba sarkában.

– Úgy viselkedik, mintha mi sem történt volna! – mondja Csoki Maci a háromkerekűnek.

– Háát, valóban úgy néz ki! – válaszolja a bicikli. – Én mindenesetre meg sem próbálom, hogy rámenjek! – dudál egy jó nagyot, és kormányzásját óriásira tátva nevetni kezd.

– Állok a rendelkezésükre! – hallják, amikor elmennek onnan. – Kérem, mielőtt rám lépnek, simogassák meg a hátam!

Csoki Maci és a barátja egymásra néznek.

– Megsimítsam a hátadat, háromkerekűm? – kérdezi.

– Csak bátran, de azt ne várd, hogy elrepítselek a felhők fölé! – válaszolja nevetve a bicikli.

És így érnek vissza nagy boldogan a szobájukba, ahol újabb, és újabb utazásokat terveznek.

Csoki Maci, a hős

Csoki Maci és a háromkerekű társa a járdán mennek. Ügyesen kerülgetik a kicsi gödröket, és messze elkerülik azokat a kerítéseket, ahol kutya várja a jöttüket. Ezeknek a házőrzőknek ugyanis az a jó szokásuk, hogy csendben, elbújva megvárják, amíg ők odaérnek, és aztán olyan fékevesztetten ugatva ugranak neki a kerítésnek, hogy a járdán járó ijedtében még a nevét is elfelejti. De nem így Csoki Maci! Ő nem csak bátor, de előrelátó is. Már messziről megfigyeli, és ezért tudja is, hogy hol rejtőzhet az ijesztgetős kutya.

Most is óvatosan hajtja a háromkerekűt a járda túloldalán. A kerítés mellett eddig megbújó házőrző hirtelen nekiront a rácsoknak, de miután azt látja, hogy Csoki Maci csak nevet rajta, bosszankodva visszahunyog a helyére, és újabb áldozatra vár.

Csoki Maciék továbbmennek, gurulgatnak. Előttük, a villamossíneken gyerekcsoportot vesznek észre.

– Vajon mit csinálhatnak ott? – kérdezi a biciklit Csoki Maci, és máris odamennek.

Látják, hogy a sín mellett egy kicsi, szürke gyíkocská van megbújva. Félelmében meg sem mer mozdulni.

– Biztosan azt gondolja, hogy nem látjuk őt! – mondja Csoki Maci a leselkedő gyerekeknek. – Hagyjátok elmenekülni, különben, ha jön a villamos, akkor elgázolhatja!

A gyerekek megfogadják a tanácsot, és egymást noszogatva mennek tovább. Közben Csoki Maci fémes csikorgásra figyel fel. Felnéz, de nem látja a villamost.

Annak van ugyanis ilyen hangja, ha gyorsan veszi be a kanyart. Elgondolkozik.

– Hogyan lehetséges ez? Nem szokott ennyire hangos lenni! – jegyzi meg a barátjának. Felül a háromkerekűre, és gyorsan tekerni kezd az út kanyargós vége felé.

Van ott egy megálló, ahol több ember és gyermek is várakozik a villamosra nyugodtan, egymással beszélgetve. Az jön is, bár látni még nem lehet, de hallani annál inkább, hiszen minden apró kanyarban olyan hangosan sikít a kereke, hogy talán még a város másik végén is felrepülnek ijedtükben a madarak.

Csoki Maci egyre gyorsabban halad a biciklijével, mert rosszat sejt. Amikor aztán odaérnek a megállóhoz, éppen akkor tűnik fel a kanyarban a robogó villamos. Ahogy a síneken őrületes sebességgel kanyarodik, szikráznak a kerekei. Az emberek a megállóban tanácstalanok, hiszen az már bizonyos, hogy ez a villamos nem fog megállni előttük. És amikor meglátják, hogy a villamos vezetője rá van borulva a vezetőpultra, sikongatva rohannak hátra. Jól is teszik. A villamos ugyanis annyira gyorsan jön, hogy félő, ki fog siklani.

Utasok is ülnek benne, akik halálra váltan kiabálnak, és a lehúzott ablakokból kétségbeesetten integetnek, de hiába, mert senki sem tudja megállítani.

Csoki Maci elhatározza, hogy most azonnal telefonál a rendőrségnek, és a villamost irányító központnak. Azok majd intézkednek, és bizonyára meg is állítják. A szivárványszínű sálja titkos zsebéből előveszi a telefonját. Éppen beszámol az irányítónak az eseményekről, amikor a szeme odatéved arra a helyre, ahol az előbb a gyerekcsoporttal beszélgetett, és ledermed attól, amit lát. Egy kisfiú térdel a sínen, miközben a villamos őrült sebességgel közeledik felé. A gyermek próbál elmenni, de nem tud, mert az egyik kézfeje beszorult a sín mellé. A figyelmeztetése ellenére mégis visszament, és meg akarta fogni a gyíkot, jut eszébe Csoki Macinak.

A háromkerekű is látja a kikerülhetetlen tragédiát, és egyhelyben remeg az idegességtől. A villamos annyira gyorsan megy, és már olyan messze van, hogy semmiképpen nem érik utol. A megálló mögé elbújt emberek is észreveszik a kisfiú szorult helyzetét.

– Én nem nézek oda! – sikítja egy néni.

– Hát nem tud senki sem segíteni? – kiabál egy másik.

Csoki Maci eldobja a kezében lévő telefont, és ismét belenyúl a titkos zsebek egyikébe. Hosszú és erős gumit vesz ki belőle. A bicikli már tudja, hogy most mi fog következni. Az egyik végét gyorsan kikötik a megálló jobb, a másikat pedig a baloldali oszlopához. Csoki Maci a közepébe áll, és elkezd kifeszíteni. Az emberek a segítségére sietnek, és ők is húzzák a gumit. Végül annyira, de annyira kifeszítik, amennyire csak lehet, majd elengedik. Csoki Maci pedig, mint akit puskából lőttek ki, úgy repül a levegőben a robogó villamos felé. Miközben rakéta sebességgel suhan, előre hajol, így a fején lévő világító bukósisak csak úgy hasítja a levegőt.

A villamos nyitott ablakán érkezik meg a rémült utasok közé. Azon nyomban odarohan a vezetőhöz, aki még mindig ájultan fekszik a vezető pulton, és tessével nyomja a sebességet szabályozó kart. Csoki Maci hátradönti a bácsit. A kar azonnal visszaugrik a helyére, és a villamos lassítani kezd.

A sín mellett ülő kisfiúhoz egyre közelebb kerül a szerelvény. A beszorult gyermek már nem is néz a közeledő villamosra, és már a kezét sem próbálja kihúzni. Ül, és néz maga elé, miközben hullnak a könnyei.

Csoki Maci megnyomja a vészfék piros gombját. Az emberek egymásra dőlnek, de a következő pillanatban már nagy hanggal, boldogan futnak ki a közben kinyílt ajtókon.

A villamos pontosan a kisfiú előtt áll meg, aki ezt el sem hiszi, és meg akar róla győződni, hogy nem álmodik-e. A szabad kezével éppen eléri az ütközőt. Megfogja. Amint megérzi a hideg és erős fémet, olyan kétségbeesetten kezd el sírni, hogy többen is odamennek hozzá, és vigasztalják.

Csoki Maci eközben a titkos zsebei egyikéből egy újabb különlegességet vesz elő, egy apró csokoládét. Kibontja a csomagolásából, és kétfelé töri. A csoki belsejéből világító zöld édesség folyik ki. Az alélt villamosvezető szájába teszi, aki, amint megérzi az illatot, és az ízt, nagyot sóhajt, és kinyitja a szemét. Csodálkozva néz körül.

– Hol vagyok? Mi történt? – kérdezi, de ekkor már hordágyon viszik el a mentősök a szirénázó autójuk felé.

Csoki Maci is leszáll a villamosról, és ráül az időközben odaérkező barátjára. Innen nézi a nagy felfordulást.

A szerelők fellazítják a sínek csavarjait. Így akarják kiszabadítani a kisfiú kezét. Az utasok és a többi járókelő körbeállják őket, és bámulva nézik az intézkedéseket. Aztán a mentőautóból kilép a villamosvezető, és szabad utat kérve, a tömegben keresztül odamegy Csoki Macihoz. Hosszan szorongatja a kezét, majd meg is öleli. Az időközben kiszabadult kisfiú is Csoki Macihoz érkezik. Nem szól egy szót sem, egyszerűen csak magához öleli, de annyira erősen, hogy a macinak még a levegő is kiszorul a tüdejéből.

– Jaj, hát mindjárt megfulladok! – mondja, amikor egy kicsit szóhoz jut.

– Bocsánat! – így a kisfiú. – Köszönöm, köszönöm, hogy megmentettél! – teszi hozzá.

Erre az emberek megtapsolják, és Csoki Maci felé mutogatnak. Azt magyarázzák egymásnak, hogy ők látták, hogyan mentette meg a kisfiú és az utasok életét.

A megmentő pedig ül még egy kicsit a háromkerekűn, de amikor észreveszi, hogy az emberek most már leginkább magukkal, és egymással vannak elfoglalva, megfordul a biciklivel, és elindul hazafelé. Senkinek nem tűnik fel, hogy már nincs is ott.

Amint kerekeznek, szembe jön velük egy társaság. Rájuk ügyet sem vetve, hangosan beszélgetnek.

– Hallottátok? – mondja az egyik. – Itt lakik valahol a közelben Csoki Maci, aki egy nagy hős. Egymaga megállította az elszabadult villamost, és ezzel embereket mentett meg! – sorolja, de a maciék már nem hallják, mert mindannyian továbbhaladnak.

– Boldog vagy, hogy hős lettél? – kérdezi a bicikli a barátjától.

– Én nem ennek örülök – mondja Csoki Maci –, hanem annak, hogy segíteni tudtam! Így aztán az teljesen mellékes, hogy hogyan neveznek. Én Csoki Maci vagyok! – húzza ki magát. – Most jut eszembe! – teszi hozzá. – Elszaladnál a kisfiúhoz egy doboz csokoládéval? A nagy ijedtség után bizonyára jól fog neki esni!

– Jaj, te Csoki Maci! – szól erre a háromkerekű. – Te nem változol! Az a kisfiú inkább szidást, és büntetést érdemelne, hiszen megmondtad nekik, hogy hagyják békén a gyíkocskát, de ő nem hallgatott rád! Meg akarta fogni a kis hüllőt, és pórul is járt.

– Igen – válaszolja Csoki Maci –, de tanult belőle. Tudja ő, hogy rosszat tett. Most arra van szüksége, hogy azt is tudja, változatlanul szeretjük, és bízunk benne.

Így aztán a háromkerekű elindul a csokis dobozzal a kisfiúhoz, Csoki Maci pedig beleül a hintaszékébe, és azt tervezgeti, hogy merre is induljon legközelebb.

Csoki Maci és a szomorú kislány

Különleges maci ez a Csoki Maci. Úgy bizony, mert mindig arra megy, vagy sétál, ahol éppen szükség van rá. De az is lehetséges, hogy megérzi, ha valami baj, vagy probléma adódik, és ez lehet akár kisebb, de lehet nagyobb is. Csoki Macinak ugyanis az a véleménye, hogy nincs különbség a kicsi, vagy a nagy baj között, mert a baj, a rosszkedv, vagy a szomorúság akár kicsi, akár nagy, az mindig rossz.

Séta közben erről beszélgetnek barátjával, a háromkerekűvel. Éppen egy múzeum előtt mennek el. Az épület melletti parkolóban egy autóból apa, anya és egy kislány száll ki, és elindulnak a múzeum nagy fakapuja felé. A kislánynak szemlátomást semmi kedve nincs bemenni, és ezt szóvá is teszi.

- Anyaaa! Ne menjünk be! – kérleli az édesanyját.
- Viselkedj rendesen! – szól rá az édesapja. – Majd meglátod, milyen sok érdekesség van ott bent!
- De én nem akarom! – vonakodik a kislány. – Fáj a torkom és a fejem is.
- Na, most már elég legyen! – szól rá erélyesen az apa. – Akkor is megnézzük a kiállítást és kész!

Így mennek be a hatalmas fakapun.

Csoki Macinak és a társának több sem kell. Ők is megfordulnak, és még mielőtt becsukódna a nehéz kapu, besurrannak.

A múzeumban kőből, és bronzból készült szobrok sorakoznak, alattuk fel-

iratok, amelyek arról tájékoztatnak, hogy kit ábrázol a szobor, mikor készült, és hogy hol találták meg.

Sokan vannak a teremben. A látogatók egyik-másik szobor előtt hosszan áll-dogálnak. Elolvassák a feliratot, aztán megnézik innen is, meg onnan is. A kislány édesapja is így tesz. Az egyik kezével az állát fogja, és azt a kőszobrot nézi, aminek nincs feje. Sőt, hiányzik az egyik keze is, de a két lábán áll a hadvezérről készített faragott kő. Kicsit messzebb megy a szobortól, és onnan nézi, majd egészen közel hozzá leguggol eléje.

– Kérem, ne nyúljon hozzá! – szólítja meg halkán az egyenruhás teremőr.

– Tudom! – válaszol megrovóan az apa.

– Elnézést, uram! – hajol meg az őr, és továbbmegy.

A kislány eddig az édesanyja kezét fogta, de most elengedi. Ő is nézelődik erre is, meg arra is, de szemlátomást nagyon unatkozik. A szülők suttogva beszélgetnek a szobrokról, őt viszont ez nem érdekli. Egyébként sem érti, hogy mit lehet ezen a hibás és faragott kövön olyan sokat nézelődni, és hogy mi van ezen beszélgetnivaló, hiszen még a feje sincs meg, és a keze is teljesen le van törve, és a cipőjének az eleje is hiányzik. A pohárnak, ha letörik a füle, az bezzeg már nem jó. Ki érti ezeket a felnőtteket, gondolja, de most ezen sem szívesen gondolkodik, mert olyan nagy szomorúság van a szívében. Annyira szeretett volna a szüleivel sétálni az utcán, aztán a téren. Nem akart ő sem a bábszínházba, sem pedig a játszóházba elmenni, hanem csak együtt sétálni velük. Úgy, hogy az egyik kezét az anya fogja, a másikat pedig az apa, és így tudnak lépcsőzöst is játszani. Ez olyan játék, hogy egyszerre felemelik őt, mintha lépcsőn jönnének lefelé, de ehhez nem kell lépcső, bárhol lehet csinálni. Ezért kérlelte reggel óta a szüleit, hogy jöjjenek el együtt sétálni, de nem ide!

A terem másik oldala felől nézi a felnőtteket. Látja, hogy az egyenruhás teremőr arra vár, mikor szólíthatja meg őt is. Lassan odamegy az egyik törött szoborhoz. Egyre közelebb lépeget felé, miközben az egyenruhást nézi, aki a sarokban ül egy széken. Most feláll. Erre a kislány is hátrább lép. „Jól becsaptalak!” – gondolja, és nem néz az őrré. Ezt még kétszer eljätssza, de aztán már ez sem szóraztatja. A szüleit nézi, akik teljesen elmerülnek a látottakban.

– Gyere ide kislányom! – hívja az édesapja, és ő odamegy. – Látod, milyen tökéletesek az arányok? Érzed benne az erőt? Mennyire kicsinek és halandónak érzi magát az ember, ahogy itt áll előtte. Látod, kicsim? Ezt teszi a kőbe vésett gondolat. Mozdulatlan, és mégis mennyi változást tud előidézni! – suttogja lelkesen.

– Jól van, apa – szól a kislány édesanyja –, inkább menjünk tovább!

Az apa arca megrándul, és otthagyja a gyermekét. Kicsi idő múlva a két szülő egymás mellett áll, és suttogva veszekednek. A kislány ugyan nem hallja, hogy

miről van szó, de tudja, valószínűleg ő az oka. „Nem elég, hogy itt kell lennem a törött szobrok között, de anyáék még veszekednek is miattam!” – gondolja, és szomorúan néz a szülők felé. Közben észre sem veszi, és véletlenül hozzáér az egyik kődarabhoz.

– Nem szabad! – szól rá erélyesen az őr.

A kislány alig tudja megállni, hogy el ne sírja magát. A szeme tele lesz könnyel, és az egyikből lassan kibuggyan a sós könnycsepp, és folyik le, az álla felé.

Mindezt látja Csoki Maci és a barátja is. Gondol egyet, láthatatlanná válik, és felmászik a kislány előtt lévő törött szoborra. Ennek van feje, csak az orra hiányzik. Csoki Maci megkapaszkodik a szemei között, és úgy tesz, mintha ő volna a letört orr, és amikor a kislány arra néz, ismét láthatóvá válik.

A gyermek először nem hisz a szemének. Elfordul, majd hirtelen újra viszapördül. És lám, nem csal a szeme, mert most is ott van a barna színű, bukósisakos maci, a háromkerekű pedig fent, a szobor feje tetején.

Csoki Maci integet neki. Hívja, hogy hajoljon közelebb hozzá, és a kislány így is tesz. Igen ám, de a teremőr a nyomában van. Valamit ő is megláthatott, mert hitetlenkedve nézi a szobrot. Tapogatja az orr helyét, és a feje tetejét.

– A bácsinak szabad? – jegyzi meg a kislány, de a szája sarkában ott bujkál a mosoly.

És ahogy követi a szüleit, akik most már nem is szólnak egymáshoz, egy pillanatra mindegyik szobron megjelenik Csoki Maci, és a háromkerekű. És amikor vissza-visszanéz, akkor még jobban ráébred, hogy nem varázslat, amit lát, hiszen az egyenruhás őr egyfolytában a barna foltokat próbálja eltávolítani a szobrokról.

Megjelenik az igazgató is, és mind a ketten őt figyelik, de hiába, hiszen a kislány nem nyúl a szobrokhoz, se a törött kövekhez. És mégis, amelyik mellett elmegy, azon utána csoki nyomok díszelnek.

Már alig várja a következő találkozást a maciékkel. Rohan egyik kőtől a másikig, Csoki Maci és a barátja pedig igyekszik megelőzni. A teremben közben recsenéseket lehet hallani. Olyat, mint amikor valaki beleharap a téli fagyi oldalába. Hát persze, hiszen Csoki Maci készít fotókat a kíváncsian ideoda szaladgáló kislányról. A szülők is észreveszik a változást.

– Na, látod? – mondja az apa a kislány édesanyjának. – Nézd csak meg, hogy mennyire felkeltettem az érdeklődését! Olyan boldogan nézegeti ezeket a különleges kincseket, hogy bizonyára művész, vagy régész, de mindenképpen nagy tudású ember lesz belőle. Ugye milyen szépek ezek a szobrok? – szólítja meg a gyermekét.

– Igen apa, nagyon jók! – válaszol mosolyogva a kislány, és amikor később mennek kifelé a múzeum kijáratán, a portás néni egy borítékot ad át neki.

– Egy maci, és a barátja küldi neked! – mondja.

– Mit kaptál? Mi ez? – kérdezik tőle a szülei.

Együtt nyitják fel a borítékot, amiből képeket vesznek ki. A színes, jó minőségű fotók egyikén a kislány szomorú, könnytől fényes szemű arca látszik, majd pedig nevető, mosolygó, érdeklődéssel nézegető, és lebbenő szoknyás képek sokasága következik. A kislánynak eszébe jut, hogy hogyan bohóckodott Csoki Maci a szobrokon, és a szíve úgy tele lesz szeretettel, hogy most meg ezért gyűlik könny a szemében. De közben nevet, és nevet. Annyira, hogy a szüleire is ráragad a jó kedve.

Egyik kezével az édesapja kezét, a másikkal pedig az édesanyját fogja. Elengedi magát, a szülei pedig megértik, hogy mit szeretne. Egyszerre emelik fel, és nagyokat léptetik a levegőben. Egészen az autóig így mennek. Ott aztán a kislány nyakába ugrik az anyukájának, majd az apukájának is, és mind a kettőnek olyan nyálás pusztit ad, hogy azok boldogságukban még sem ülnek be az autóba, hanem sétálnak egy jó nagyot a parkban, ezzel a levegőben lépegetéssel. A kislány ettől még boldogabb lesz, pedig már látja az autó tetején várakozó Csoki Macit, és a háromkerekűt. De csak ő, más nem, mert ettől a naptól kezdve ők lesznek a titkos barátai.

Hát így történt Csoki Maci, és a szomorú kislány találkozása.

Ha esetleg néha ti is szomorúak lennétek, akkor jól figyeljétek, mert ők mindig ott vannak, ahol éppen szükség van rájuk.

Csoki Maci és barátja, a szívükben jó érzéssel mennek haza. Csendben tesznek-vesznek a lakásban.

– Te Csoki Maci! – szólítja meg a bicikli a barátját. – Te mindig ilyen jószívű voltál?

Csoki Maci elgondolkozik.

– Nekem is fáj mások szomorúsága. Ha pedig barátaimról, a gyerekekről van szó, akkor még ezerszer rosszabb! – válaszolja.

A háromkerekű körbegurul a szobában. Ez nála a gondolkozást jelenti.

– Hmmm, hmmm! – mondogatja, de ezt Csoki Maci már nem hallja, mert mollyal a szája szélében alszik el.

Csoki Maci, a kisfiú, és a labda

Csoki Maci szomszédjában lakik egy kisfiú. Okos, helyes gyermek, és, mint általában a kicsik, nagyon szeret játszani. Az egyik állandó játszótársa Csoki Maci. Amikor a kisfiú az ebéd utáni alvásából felébred, Csoki Maci rendszeren átmegy hozzá. Ő pedig, amikor meglátja a macit, abban a pillanatban ugrik is ki az ágyából.

Mindig a kedvenc játékát akarja játszani, ezért előhossa a labdát. Megmutatja Csoki Macinak, majd gyorsan eldugja a szekrény mögé, a maci pedig keresni kezdi. A kisfiú is segít neki. Közösen megnézik az ajtó mögött.

– Labda! Hol vagy? – kiabálja be a sarokba Csoki Maci, de a labda nincs ott, csupán a kisfiú válaszol.

– Nincs itt!

– Na, akkor keressük tovább! – adja ki a parancsot Csoki Maci.

Benyitnak a WC-be is.

– Labda! Hol vagy? – kiabál be Csoki Maci, de most sem válaszol senki.

Ekkor a kisfiú, aki persze nagyon jól tudja, hogy hová dugta el a labdáját, még a mosdóba is bekiabál.

– Labda!

Ugye mondanom sem kell, hogy bizony nem felel senki.

Így járják körbe a lakás minden helyiségét. Még a mosógépben is meg-

nézik azt a fránya labdát, de sehol nem találják. Csoki Maci felhúzza a vállát, és széttárja a kezét.

– Hát, kisfiú, ez a labda igencsak elbújt előlünk!

Na, több sem kell a gyermeknek. Már is rohan a szekrény mögé, előveszi a piros pöttyös gumilabdát, és nagy nevetéssel dobálják egymásnak. Igen ám, de egy óvatlan pillanatban a kisfiú ismét elrejt, és kezdődik minden előlről.

– Labda! Hol vagy? – zeng a ház Csoki Maci hangjától, és a kisfiú válasza nem is késlekedik.

– Nincs itt, itt sincs!

És ez így megy többször is egymás után, mert ezt a jó játékot nem lehet megenni. Legalábbis a kisfiú és Csoki Maci nagy élvezettel játssza. Nem így a labda! Neki már kezd elege lenni abból, hogy mindig ugyanarra a helyre dugják, és mindezek tetejébe még ott is kell kuksolnia a sötétben, a szekrény mögött. Pedig hallja, hogy szolongatják, de nem felelhet, hiszen egészen máshol keresik.

„Mintha nem tudnák, hogy hol vagyok!” – bosszankodik magában. „Hiszen ez a gyerek dugott el! Lehet, hogy beteg, és ezért azonnal kiesik a fejéből, hogy hová rejtett? De akkor később hogyan jut az eszébe?” – beszélget magában, miközben a kisfiú Csoki Macival együtt őt szolongatja, és keresi a lakás egyéb zugaiban, sarkaiban.

– Na, nekem ebből elegendem van! – veri magát a szekrény lábához, és elgurul a fotel alá. – Most keressetek meg, ha tudtok! – mondja, miközben a pöttyök mosolyognak rajta.

Csoki Maci és a kisfiú már éppen a végére jár a keresésének. Nem találják sehol az eldugott labdát, ezért a kisfiú odarohan a szekrény mögé. Lehajol, hogy felvegye a piros pöttyöst, de bizony az nincs ott.

– Nincs itt, nincs itt, eltűnt! – kiabálja kétségbeesetten.

Csoki Maci is ott van már mellette. Néznek a sötétbe, tapogatják a területet. Kerítenek egy elemlámpát, és azzal is bevilágítanak, de bizony ott még egy fél labda sem látható. Tanácstalanul néznek egymásra. A kisfiú szája sírásra húzódik.

– Hová lett a labdám? – kérdezi.

– Nem tudom! – válaszolja Csoki Maci. – Keressük meg!

És elkezdődik ismét a keresés, de most már nem játszásból, hanem igazából. Minden zeg-zugot bejárnak, mindenhová bevilágítanak, mindent végigtapogatnak, de a labda nem akar előkerülni. Egyedül a fotel alja kerüli el a figyelmüket. A kisfiú leül a szoba közepén lévő szőnyegre, és keservesen sírni kezd.

– Hová lett az én szép, pöttyös labdám? Ki vitte el? – zokogja, és könnytől fényes az arca.

Csoki Maci vigasztalná.

– Majd lesz más! – mondja.

– De nekem ő kell! Ő az enyém! – sír még keservesebben a kisfiú.

A labda csendben hallgatózik a fotel alatt, de a kisfiú sírására megremeg a szíve. Még össze is húzza magát szégyenében, amiért ilyen nagy bánatot okozott. Lassan gurul ki a rejtekéből, pontosan a gazdája lábához.

A kisfiú először el sem hiszi, hogy ki van előtte, de a következő pillanatban már kapja a kezébe, és öleli, puszilja, harapja, ahol, és ahogyan csak bírja. A könnyei pedig azon nyomban úgy felszáradnak, mintha soha nem is lettek volna. Ugrik is fel a szőnyegről, és indul a labdával a szekrény mögé. Eldugja, és ismét kezdetét veszi a játék. Keresni kezdik a piros pöttyöst. Hívogatják, szólongatják Csoki Macival, de bizony hiába várják, hogy válaszoljon. Ő csak ül a szekrény mögött, és vár a sorára.

A játék végén aztán Csoki Maci a kezébe veszi.

– Ugye rájöttél barátom, hogy nekünk az a jó, ha a kisfiú nevet, és boldog. Legközelebb, ha unatkoznál, válaszolj a hívásunkra, hogy itt vagyok. Majd meglátod, mekkora meglepetést szerzel ezzel a kisfiúnak.

És másnap így is történik. Amikor Csoki Maci és a kisfiú éppen a WC kagylóba kiabálnak, hogy, labda, hol vagy, akkor ő hangosan visszaszól:

– Hát az biztos, hogy nem a WC-ben!

Na, erre aztán lesz is nagy csodálkozás. És ezután még nagyobb becsben van tartva a piros pöttyös. A kisfiú, mielőtt elrejt, előtte mindig elbeszélget vele, és megkérdezi tőle, hogy megfelel-e neki az a rejtekhely, és még azt is megbeszélik, hogy mikor szóljon bele a keresésébe.

Csoki Maci pedig, bármennyire is tud varázsolni, azt soha nem tudja előre kitalálni, hogy a labda hol van, és hogy vajon fog-e beszélni.

Csoki Maci az óvodába látogat

Csoki Maci és társa, aki egyben a legjobb barátja is, ma reggel elindulnak az óvodába. Na, nem azért, mintha ők is óvodások lennének, ááá, dehogya, hanem azért, mert meghívták őket a gyerekek. Nagy örömmel készülődnek. Csoki Maci felteszi a fejére a világító bukósisakját, felhúzza a kezére az ugyancsak világító kesztyűjét, belebújik a reflektorozó cipőjébe, és felugrik a biciklije hátára.

– Jaj, a szivárványszínű sálat majdnem elfelejtettem! – mondja, és azt is a nyakába teszi a téli fagy alakú fényképezőgéppel együtt.

Így tekernek az óvodába, ahol a gyerekek már nagyon várják őket. Amint belépnek az ajtón, az ovisok máris szaladnak feléjük. Sokan megfogják Csoki Maci kezét, a háromkerekű kormányát, de van, aki a reflektorozó cipő kapcsolóját nyomkodja, miközben folyamatosan kérdezzgetnek. Csoki Maci és a barátja egy lépést sem tud továbbmenni, pedig az óvó néni már előkészítette nekik a gyerekek között azt a szőnyeget, amire leülhetnek.

– Gyerekek! Engedjétek a vendégeket! Így szóhoz sem jutnak! – mondja.

És egy kis idő múlva Csoki Maci és a bicikli már a szőnyegen ülnek, a gyerekek pedig körülöttük.

– Érdekes játékot hoztunk nektek! – mondja a köszönés után Csoki Maci.

– Jaj, de jó!

– Mi az?

– Én is kérek belőle! – kiáltoznak a kicsik.

– Nyugalom, mindenki kap belőle, de ide! – válaszolja Csoki Maci, és mutatóujjával megböki a homlokát.

A gyerekek el sem tudják képzelni, hogy mi lehet az a játék, amit a fejükbe kapnak, ezért csendben figyelnek.

– Ugye mindegyikőtöknek van jele? – kérdezi tőlük.

– Igen! – válaszolják egyszerre.

– Na, most akkor képzeljétek el, hogy ti vagytok a jelek, és viselkedjétek is úgy, és mondjátok el, hogy mikor mit éreztek, és gondoltok! – magyarázza Csoki Maci. – Neked például mi a jeled? – mutat a közelében ülő kisfiúra.

– Nekem az asztal – válaszolja a kisfiú.

– Gyere ide mellém, és csinálj úgy, mint egy asztal! – mondja neki Csoki Maci, és a kisfiú így is tesz.

Először hasra fekszik, majd a lábát és a kezét is kinyújtja maga alatt. Így pontosan úgy néz ki, mint egy négylábú asztal.

– Mi az, amit nem szeretsz, te asztal? – kérdezi tőle Csoki Maci.

– Nem szeretem, ha forró lábast tesznek a hátamra, és nem szeretem, ha rugdossák a lábamat! – mondja a kisfiú.

– És minek örvendesz? – érdeklődik Csoki Maci.

– Az nagyon jó – mondja a kisfiú egy kicsit elváltoztatott hangon –, ha beszélgetnek körülöttem. Tudom, sokan csúnya dolognak tartják, de miután egyébként is előttem beszélnek meg mindent, én szeretek hallgatózni.

A gyerekek, akik körbeülve figyelik a társukat, nagyokat kuncognak magukban.

– Na és mire vagy büszke? – teszi fel az utolsó kérdést Csoki Maci.

– Az erőmre! – keményíti meg izmait a kisfiú. – Még egy felnőt is rám léphet, ha villanyégőt akar kicserélni, őt is elbírom! – mondja. – De, sajnós, csak, mint asztal! – teszi hozzá.

Na, erre aztán már hangosan nevetgélnek az óvodások.

– Jól van, ügyes vagy, és jó asztal! – dicséri meg Csoki Maci. – De még azt is áruld el, hogy milyen a színed?

A kisfiú egy kicsit gondolkozik, aztán rávágja:

– Zöld vagyok. Zöld asztal.

– Akkor megkérlek te zöld asztal, hogy maradj ott, ahol vagy! Ha pedig elfárad az asztallábad, akkor nyugodtan ülj le! Na, most ki következik? – fordul a gyerekek felé.

– Én, én, én! – nyújtják fel a kezüket.

– Na, gyere te, kislányom! – szólítja ki a hosszú hajú szőkét.

A kicsi lány kérdés nélkül is mondja:

– Pöttyös labda vagyok!

És abban a pillanatban összegömbölyödik. Filctollal pöttyöket fest a kezére, a lába szárára, és az arcára. A többiek örömmel nézik.

– És arra vagyok nagyon büszke, hogy szeretnek a gyerekek. Nagyon jó velem játszani! – mondja vékony, selypítő hangon.

És ez így megy gyermektől gyermekig. Van szekrény fiú, aki a kezével utánozza az ajtót, és nyitogatja magát, aztán van szék gyermek, aki leül, és úgy tesz, mint egy szék, de van felhő is, aki fehér vásznat terít magára, és így járkál a teremben. Aztán vannak autók. Tűzoltó, mentő, és versenyző autó.

A gyerekek nagy papírlapokra rajzolják a kerekeket, amiket aztán a kezükre, és a lábukra ragasztanak. Ezután a lámpa következik, amit az arcukra rajzolnak. A mentő és a tűzoltó nínó lámpája a hátukra kerül, így négykézláb mennek szirénázva a sebesültért, vagy éppen a tüzet oltani. De van baba is. Ez aztán az érdekes feladat, hiszen kicsit sírva ezt mondogatja:

– Oá, oá, oá! Éhes vagyok! Bepisiltem!

Persze mindez csak játék. Mire eltelik egy óra, a teremben nem is látni gyerekeket, csak megannyi jelet, akik életre keltek, és mindegyik éli a maga különleges életét. Csoki Maci csendre inti őket.

– Na, gyerekek, aki meg akarja változtatni a jelét, az jelentkezzen!

Az óvodások csak nagyon rövid ideig gondolkoznak, és utána alig van olyan kéz, aki nem a levegőben integetne.

– És mik szeretnétek lenni? – kérdezi Csoki Maci.

Ők pedig, anélkül, hogy összebeszélnének, szinte egyszerre kiabálják:

– Csoki Maci! Háromkerekű!

Hát így történik, hogy ettől a látogatástól kezdve, az óvodások közül nagyon sokan választják a Csoki Maci, vagy éppen a háromkerekű jelet. Akinek pedig nem jut a maciból, vagy a bicikliből, azok is sokszor cserélnek jelet egymással. Van is nagy kavarodás. Az óvó nénik csodálkozva látják, hogy a szekrénynek tegnap még nem copfos haja, és kék szeme volt, hanem rövid kisfiús frizurája. A labda pedig egy nap alatt egész nagyra nőtt. Először bosszankodnak, de aztán már ők is csak nevetnek az egészen.

Csoki Maci és a barátja jó kedvűen mennek haza a látogatásból, és már útközben azon törik a fejüket, hogy most merre vegyék az irányt.

Csoki Maci és a hintaló

Csoki Maci még ágyban van, amikor csengetnek.

– Vajon ki lehet az? – kérdezi a barátjától, aki a kormánykezelével dörzsöli a szemét, és nagyot ásít. – Legalább tedd a kerekedet a szád elé! – szól rá Csoki Maci, miközben leszáll az ágyáról, és az ajtóhoz siet. – Ki az? – kérdezi.

– A postás. Csomagot hoztam! – hallatszik kintről.

És egy nagyon rövid idő múlva izgatottan csomagolják ki a háromkerekűvel a nagy papírdobozt. Amint megvannak, nagyon csodálkoznak, mert velük szemben egy piros fejű, zöld testű és kék lábú, de sárga nyergű, fából készült hintaló áll. A talpa íves, a szeme pedig feketén ragyog rájuk.

Csoki Maci nem tudja megállni, hogy azon nyomban fel ne ugorjon a hátára. Először csak a ló fejénél lévő kapaszkodót fogja meg, és így néz körül. Innen fentről, hiszen egy kicsit magasabban van, mint amikor a háromkerekűjén ül, másnak látszik a szoba. Már éppen elmondaná a barátjának ezt az észrevételét, amikor a ló elindul vele. Előre lődul, majd vissza, aztán megint előre, és ismét vissza, és ezt egyre gyorsabban teszi. Csoki Maci úgy érzi, hogy nem is egyhelyben hintázik alatta a színes paripa, hanem hetedhét országon is túl vannak már. Jobban megkapaszkodik, mert most éppen egy magas hegyre ugratnak. A hegy oldalán szúrós bokrok vannak. Csoki Maci egy pillanatra felhúzza a lábát, hogy bele ne akadjon a túske, mert akkor vére serkenhet.

Amint felérnek a hegy csúcsára, a hintaló leteszi a fenekét a síkos földre, és így csúsznak lefelé. Csoki Maci teljesen hátradől a nyeregben. Még jó, hogy olyan erős a ló feje melletti fogantyú, mert különben könnyen leeshetne.

Amint leérnek a hegyről, máris újabb helyeken vágatnak. Most egy vége nincs tenger tetején vannak. A hintaló olyan gyorsan szedi a lábait, hogy az le sem ér a víz tetejére. De ni csak, egy hatalmas hullám közelít. Csoki Maci megrántja a ló fejét, és az emeletnyi magas vízoszlop felé mutat.

– Ezt nem tudom átugrani! – szól hátra a ló.

Megfordul, és még az eddiginél is gyorsabban vágat.

Csoki Maci becsukja a szemét, mert így jobban tud figyelni az ütemre, amit a hintaló diktál. Nagyon hosszú ideig száguldanak, majd a ló lassulni kezd.

– Elfáradtál, Csoki Maci? – kérdezi a fekete szemű paripa.

– Hát eléggé! – válaszolja, és az erős kapaszkodástól elfehéredett kezeit dörzsölgeti a szobában.

– Már éppen azon gondolkoztam, hogyan menjek utánatok! – szólítja meg barátja, a háromkerekű. – Jó sokáig oda voltatok! – teszi hozzá.

– Hátha még azt is tudnád, hogy merre jártunk, és hogy mit láttam! – mondja Csoki Maci.

És este, a tévénézés helyett elmesél mindent a társának, aminek eredményeként másnap a bicikli is fel akar ülni a piros fejű, zöld testű, és kék lábú ló sárga nyergébe, de bizony sehogy sem sikerül neki.

Közben, ki tudja, hogy honnan, de a gyerekek is tudomást szereznek a különleges lóról. Jönnek is Csoki Macihoz, és egyikük a másik után pattan fel a nyeregbe. A paripa ilyenkor nyerít egy rövidet, és úgy nekilődül, hogy aki elfelejti jó erősen megfogni a fogantyút, az bizony ott marad a szobában. A hintaló pedig, mint akit ez teljesen hidegen hagy, elvágat.

Amikor azonban Csoki Maci ezt észreveszi, addig, amíg a gyerekek alaposan meg nem kapaszkodnak, befogja a hintaló fekete szemét. És ettől fogva Csoki Maci kisbarátai is boldogan vágatnak a színes hintalovon.

Csoki Maci, a síp, és a dob

Csoki Maci levelet kap. Egy szülő kér benne segítséget, mert, mint írja, az ő kisgyermeké állandóan fújja a sípot, és veri a dobot. Nem lehet tőle egyáltalán pihenni, sőt, már egymást sem hallják, mert annyira hangos.

Csoki Maci egy különleges maci. Úgy bizony. Mindenhol segít, ahol szükség van rá, így aztán azon nyomban öltözködni kezd. Persze, előtte még felolvassa a levél tartalmát barátjának, a háromkerekűnek is.

Amíg Csoki Maci felhúzza a világító kesztyűjét a kezére, felteszi a fejére az ugyan-csak világító bukósisakját, és belebújik a reflektorozó cipőjébe, addig a bicikli kiteríti a térképet a padlóra. Csoki Maci felszereléséből már csak a szivárványszínű sál van hátra a titkos zsebekkel, és a téli fagy alakú fényképezőgép. Mindkettőt a nyakába akasztja, és felül a háromkerekűre, aki rákaptatja az első kerekét a térképre, ami abban a pillanatban megremeg, és kirepíti őket az ablakon, majd hol erre, hol meg arra kanyarodva elhagyják a várost.

Jobbra pusztaság terül el mellettük, balra pedig nagy hegyek, de nincs idő nézelődni, mert a térkép folyamatosan beszél hozzájuk.

– Figyelem, fordulás következik! Menj lassabban! Majd emelkedő, aztán ismét fordulás!

És ez így megy egészen addig, amíg meg nem állnak egy szép nagy ház előtt. A házban sok lakás van, és bizonyára még több síp és dob, mert úgy remeg és toporzékol egyhelyben az épület, hogy némelyik cserép le is esik róla, akkora zenebona hallatszik ki belőle.

– Te Szent Habakuk! – mondja Csoki Maci, és a kezével befogja a fülét.

– Csakhogy megjöttök! – írja le a mondanivalóját egy papírlapra a segítséget kérő szülő, és gyorsan eléjük siet.

De jól is teszi, hogy így, írva beszélget, mert a nagy zajtól semmit nem lehet hallani.

– Hát erről írtam a levelemben! – folytatja a beszélgetést a papírlapon, amit Csoki Maci elé tesz. – Kérem, ha tud, segítsen! – És közben a könnyeit törölgeti.

Csoki Maci bólint, és jó erősen megnyomja a háromkerekű dudáját, de bizony csak egy pillanatra lesz csend, és utána még nagyobb hangerővel szólal meg ismét a számtalan síp és dob. Csoki Maci kutatni kezd a szivárványszínű sál titkos zsebeiben. Hosszan keresgél, majd kivesz egy kicsi jégcsapot. Fel emeli a levegőbe, és a szülő zsebkendőjéből egy könnycseppet tesz rá. Abban a pillanatban teljesen megfagy a levegő. A hangok is megdermednek. Látszik a levegőben, ahogy közelednének Csoki Maciék felé, de a jégcsaptól csak egy helyben lebegnek.

Csoki Maci bemegy a házba, ahol a gyerekek egy csoportja a sípokat fújja. Az arcuk kidagad, annyira erőlködnek. Odébb, mások dobokat ütnek. Van itt kisebb és nagyobb dob, és van akkora is, hogy talán még egy gyermek is elférne benne. Igen ám, de itt is hiába igyekeznek a gyerekek, mert nem lehet hallani semmit, hiszen a hangok megfagynak.

Ekkor Csoki Maci ismét belenyúl a titkos zsebek egyikébe, és egy ecsetet vesz ki belőle. Ez egy olyan ecset, hogy nem kell festékbe mártani, a nélkül is lehet vele festeni. Csoki Maci máris rajzolni kezd a levegőbe, és a gyerekek előtt készül el a síp, és a dob rajza, amit egy piros keresszettel áthúz, majd a síp és a dob közé egy nagy vastag vonalat fest, és mind a kettő elé rajzol egy pálcát.

A gyerekek leteszik maguk elé a hangszereiket, és figyelik a maci minden mozdulatát. Csoki Maci a szivárványszínű sálja titkos zsebéből kivesz egy szál kék ibolyát, és hozzáérinti a kicsi jégcsaphoz. A levegőben megfagyott hangok abban a pillanatban óriási csattanással és dobbanással esnek le. Nagy csend lesz. De olyan nagy, hogy senki sem mer megszólalni. Az egyik kisgyermek a tenyerével betapasztja a fülét.

– Ez fáj! – suttogja.

– Igen! – szólal meg csendben Csoki Maci. – Bizony előfordulhat, hogy a csend is tud annyira hangos lenni, hogy szinte belesajdul a fül. De ez csak nagyon rövid ideig tart. Ilyenkor történik a gyógyulás. Most már elveheted a kezedet a füledről! – mondja a kisfiúnak. – Gyerekek, úgy látom, még nem ismeritek a társaitokat! – folytatja. – Ők a dobok! – fordul feléjük.

A dobok pedig, akik között van kicsi, meg nagy, sőt, egészen nagy is, az élükre állnak és kinyitják a szemüket, majd halkán egyszerre megszólalnak.

– Szervusz, Csoki Maci!

– Szervusztok! – köszön vissza a maci. – Ők pedig a sípok! – int a hangszerek felé, akik szintén köszönnek, de előtte még a szájuk felett nagyon különleges szemük keletkezik. Az egyik szemük kék, a másik pedig zöld.

Van köztük olyan, akinek kerek, van, amelyiknek mandulavágású, de az egyiknek például apró, fölfelé keskenyedő. A színük viszont mindnek egyforma. Zöld és kék.

– Itt van ez a pálca! – veszi ki a titkos zsebéből Csoki Maci a következő meglepetést.

A pálca kiugrik a kezéből, és meghajol a dobok, és a sípok előtt. Több sem kell a hangszereknek! Örömben megremegnek, és suttogva beszélgetnek egymással, miközben a pálcát figyelik. És akkor a gyerekek, és a maci szeme előtt a pálca ördögös táncolásba kezd, a dobok pedig a sípokkal együtt megszólalnak. Szép, ütemes hangzást hallani.

A gyerekek leülnek a padlóra Csoki Maci, és a háromkerekű köré. És ahogy szól a zene és táncol a pálca, egyre többen vannak, akik nézik, hallgatják. Nem csak a házban lakó szülők, de az utca többi épületében élők is csatlakoznak hozzájuk. A koncert végén pedig nagy tapsot kapnak a hangszerek.

– Gyerekek, én most elmegyek! – mondja Csoki Maci. – De ugye megtanultátok, hogy a dob és a síp így szereti hallatni a hangját!

– Itt tetszik hagyni a pálcát? – kérdezi tőle a fülét befogó kisfiú.

– Igen, ajándékba adom. De figyelmeztetek benneteket, ha ismét zene-bona lesz, akkor a pálca örökre elhallgattatja a hangszereket, ez pedig a halálukat fogja jelenteni! – mondja Csoki Maci, és felpattan a háromkerekűre.

Mire a gyerekek feleszmélnek, ők már hetedhét országon is túl vannak.

A kis zenészek ráteszik egy székre a pálcát, és nekitámasztják a szék háttámlájának. Leülnek eléje, és úgy, ahogy a hangszerektől hallották, dobolni és sípolni kezdenek. Amikor pedig egy kicsit összevissza sikerül, a pálca azon nyomban behajlítja magát, a becsukott szemhéja felpattan, és fenyegetve int feléjük. És amikor meg szépen szól a zene, ő hátradől, és boldog mosollyal hallgatja.

Csoki Maciék később olvassák az újságban, hogy a ház gyermekei vetélkedően vettek részt, és nagy sikerrel zenéltek a dobbal és a síppal. Azt is megírták, hogy egy láthatatlan karnagy kezében volt a pálca.

És Csoki Maci boldogan mosolyog, amikor azt olvassa, hogy a gyerekeket ujjongva tapsolták meg.

Csoki Maci és a Mikulás

Este van. Kint hideg szél fúj, és a hó is esik egy kicsit. Csoki Maci a jó meleg szobában üldögél barátjával, a háromkerekűvel, és nézik a tévét, miközben mind a ketten forró kakaót kortyolgatnak.

Csoki Maci a kezében lévő irányítót kapcsolgatja, mert egyik adón sincs neki való, jó mesefilm, pedig ő azt szereti a legjobban.

– Nézed? – kérdezi a biciklit, miután elunja a kapcsolgatást.

– Nem, engem egyáltalán nem érdekel! – válaszol a háromkerekű.

Csoki Maci, miután kikapcsolja a tévét, levesz a polcról egy könyvet, és azt kezdi el hangosan olvasni. Pusztai Róka írta le benne a kedvenc meséit. Mostanában ebből a mesekönyvből olvas fel minden nap egy-egy jó történetet.

Alighogy belefeledkeznek a mesébe, az ablak felől kopogást hallanak. Egyszerre néznek az előttük meglebbenő függöny felé. Hogy lehetséges ez, gondolják, hiszen az ablak zárva van. Már éppen hangosan is megkérdeznék ezt a képtelenséget egymástól, amikor ismét kopogás hallatszik, és megint mozogni kezd a függöny. A háromkerekű hátrább gurul, hogy minél messzebb kerüljön az ablaktól. Ami nem is csoda, hiszen nem a legbátrabb biciklik közé tartozik. Csoki Macit viszont nem olyan fából faragták, hogy egy kis kopogástól és függőnymozgástól megijedjen, de azért, mielőtt elindulna megnézni, hogy mi lehet ott, a sarokból felveszi a botját. Tisztos távolságból, ennek a segítségével tolja oldalra a most már állandó mozgásban lévő függönyt a folyama-

tosan kopogó ablak előtt. És amint ez megtörténik, olyat lát, hogy még a lába is a földre gyökerezik meglepetésében. Az ablaküvegen egy kéz nyúl be, benne egy színes celofánzacskó, a zacskóban pedig mindenféle finomság.

Csoki Maci szeme keresi a kéz gazdáját, és ekkor látja meg a Mikulást, aki az ablak párkányán üldögél, és a szabad kezével az üvegen kopog. Gyorsan kinyitja az ablakot.

– Tessék beljebb jönni! – mondja a szép kabátú, és hosszú, fehér szakállú bácsinak.

A Mikulás nagy nehezen beügyeskedik magát a hatalmas puttonyával, de amint belép a szobába, azon nyomban elvágódik a padlón, és a feje nagyot koppan a szőnyegen.

– Mi történt Mikulás bácsi? – ugrik hozzá Csoki Maci.

– Jaj, jaj, jaj! – jajgat az ősz szakállas, de más mondat nem jön ki a torkán.

Nagyon piros az arca, és csukva van a szeme. A bicikli hozzáérinti a kormány végét a homlokához.

– Jaj de süti! – kapja vissza azonnal, de ekkor már Csoki Maci húzza is ki a fiókot, és veszi ki belőle a lázmérőt.

Egy pillanat alatt kiderül a rosszullét oka. A Mikulás nagyon lázas.

– Bizonyára meg tetszett fázni! – mondja Csoki Maci, miután meleg mézes teát adott neki, a homlokára, a csuklójára és a bokájára pedig hideg vizes borogatást rakott.

– Igen, de nekem mennem kell! – válaszolja a Mikulás, és próbál felállni. – Várnak a gyerekek! – teszi hozzá.

– Hát, erről most szó sem lehet! – jelenti ki Csoki Maci, de ezt a Mikulás is érzi, mert erőtlenül dől vissza.

– Majd mi segítünk! – mondja a háromkerekű.

A Mikulást szépen lefektetik az ágyra, Csoki Maci belebújik a fehér prémes piros kabátba, magukhoz veszik a gyerekek nevét és címét tartalmazó füzetet, a puttony tartalmát belerakják a bicikli kosarába, leteszik maguk elé a térképet, és uzsgyi, elindulnak.

Így kerekednek körbe az egész városon. A térkép segítségével hol a levegőben vannak, sőt, még a felhők fölé is felrepülnek, és nem akadály a tizedik emelet sem. Csoki Maci most szembesül azzal a varázslattal, amivel a Mikulás az ajándékokat ellátta. Ha ugyanis megfogja a színes celofánzacskót, a zárt ablak üvegén is át tud vele nyúlni. Csak arra kell ügyelnie, hogy ha már beletette a kirakott tiszta cipőbe a sok finomságot, akkor késlekedés nélkül ki kell rántania a kezét, mert különben beszorulhat a hirtelen ismét összenövő ablaküvegbe. Hamar végeznek a csomagok szétosztásával. Amikor hazaérnek, a Mikulás már a fotelben ülve várja őket.

– Hallom, hogy milyen jó munkát végeztetek! – mondja elégedetten.
– Ezt honnan tetszik tudni? – kérdezik csodálkozva.
– Én mindent meghallok, amit a gyerekek mondanak, sőt, még a gondolataikat is tudom! – válaszol rejtélyes mosollyal az arcán, és készülődni kezd.

– Hová tetszik menni ilyen betegen? – aggódik Csoki Maci.
– Köszönöm a segítségeteket, de már teljesen meggyógyultam! – válaszol a Mikulás, és kiveszi a hóna alól a lázmérőt.

Csoki Maci megnézi a háromkerekűvel, és az tényleg nem mutat már lázat.

– Ennyi idő alatt meggyógyulni! Ki látott még ilyet? – csodálkoznak.
– A szeretet a legjobb gyógyszer, és minden betegség legnagyobb ellensége! – mondja nevetve a Mikulás. – Köszönöm Csoki Maci és háromkerekű! – integet az ablakból.

Meglebegteti a vastag piros kabátját, és egy pillanat alatt eltűnik előlük.

– Akkor hát ezért gyógyultam meg én is a múlt héten annyira hamar a köhögésemből! – fordul Csoki Maci a barátja felé.

– Gondolod? – kérdezi szerényen, de boldog kormányarccal a bicikli.
– Igen, hiszen olyan szeretettel ápolta, és gondoskodta rólam, hogy a mézes teád egyben varázsital is lett! – simogatja meg a kormányt Csoki Maci.

Hát ezért van az, hogy azóta, ha a gyerekek a Mikulással találkoznak, mindig alá akarnak nézni a nagy szakállának. Így szeretnének ugyanis meggyőződni arról, hogy vajon az igazival állnak-e szemben, vagy esetleg Csoki Macival. Nem mintha az utóbbi ellenükre lenne, vagy esetleg nem szeretnék. Ááá, de-hogy! Csak éppen nem árt tudni, kitől kapják az ajándékot. Bár, meg kell, hogy jegyezzem, eddig még sehol nem sikerült Csoki Macit tetten érni. A szakáll alatt ugyanis mindig az igazi Mikulás volt.

Csoki Maci és a vakond

Hát így még Csoki Maci sosem járt! Elindult otthonról, és csak nagy nehezen tudott haza menni. Ez úgy történt, hogy azon a nevezetes napon Csoki Maci elhatározta, hogy átmegy a szomszéd városba. Azt olvasta ugyanis az újságban, hogy éppen azon a napon, egy játszóteret fognak ott felavatni, és megnyitni.

„Hát, az aztán elképzelhetetlen, hogy az avatás nélkülem történjen meg!” – gondolja, és belelép a reflektorozó cipőjébe, majd felhúzza a kezére a világító kesztyűjét, az ugyancsak világító bukósisakját a fejére csapja, és felül barátjára, a háromkerekűre.

– És a sál? – figyelmezteti hátranézve a bicikli.

– Tényleg, azt meg a nagy igyekezetemben el is felejtettem! – válaszolja Csoki Maci, és nyomban a nyakába tekeri a szivárványszínű sálát, és magához veszi a téli fagy alakú fényképezőgépet.

Ezután leteríti maga elé a térképet, és máris rágurulnak. Ez a térkép is éppen olyan különleges, mint Csoki Maci egyéb dolgai. Amint ráállnak, abban a pillanatban elindul alattuk. Gurulnak fel és le, aztán erre, meg arra. Átröppennek folyók, majd tavak fölött, de ha hegy magaslik előttük, azt is gyorsan leküzdik. Most is minden így történik, de valahogy mégis másként. Hirtelen egy széles folyam állja az útjukat, ami lassan hömpölyög a medrében. Csoki Maci felfújja a kerekei gumiját, és belegurulnak a vízbe.

Az emberek, akik látják, mutogatva csodálják a különleges úszó járművet, amin

Csoki Maci a bicikli közepén lévő kör alakú lapáttal keveri a vizet. Így haladnak a túlsó part felé. Már éppen a folyam közepén vannak, amikor a partok egy szempillantás alatt megmozdulnak, és egymáshoz közelítenek. A víz azonnal elkezd alattuk gyorsan folyni. De nem ám csak úgy, módjával, hanem akkora sebességgel, hogy ha Csoki Maci nem tudna belekapaszkodni egy, a folyóval szemben úszó nagy hal uszonyába, akkor elsodorná őket az áradat.

– Mi történhetett? – kérdezi a barátját, és oldalra néz.

Ekkor döbben rá, hogy az előbb még sík vidék mostanra teljesen megváltozott. Ahonnan a folyó jön, ott most egy nagy hegy magasodik, és úgy ömlik le a tengernyi vízfolyam, mintha bizony el akarná foglalni az egész vidéket. Mindezek tetejébe, a hegy az egyik pillanatban közelebb jön, a másikban pedig messzebb kúszik, és a magassága is állandóan változik.

Csoki Macinak és a társának még arra sincs ideje, hogy jó alaposan megnézze, mert a következő szempillantásban elfogy alattuk a folyó. A halak tárogva keresik a vizet a domb tetején, ami a mederből képződött.

A háromkerekű az egyik gumijából gyorsan kialakít egy medencét, Csoki Maci pedig a szivárványszínű sál titkos zsebéből előveszi az elszakíthatatlan cérnát. Feldobja a legközelebbi felhőre, és azzal húzza le magához. Itt aztán kicsavarja, és a felhőből kifolyt vízzel feltöltik a medencét.

Sietniük kell, mert a nap erősen süt, és a halak már a halálukon vannak. Gyorsan körbe kerekednek, és beleteszik az alélt halakat a bicikli kosárkájába, utána pedig a medencébe. Éppen időben végeznek, mert az eddig dombos rész, ami nemrég még a folyó medre volt, most hirtelen nagy hegygé változik. Olyan magasan vannak, hogy az egész környék a szemük elé tárul. De nincs idő a nézelődésre, mert a hegy most meg dőlni kezd alattuk. De hová? Bele egy nagy, tengernyi tóba, ami alattuk képződött az összegyűlt folyóvízből.

A halak, amikor mindezt meglátják, boldogságukban ugrálni kezdenek a háromkerekű gumijából készített medencében, de nem így Csoki Maciéék. Ők a most már kiugróvá vált sziklacsúcsokat ölelve lógnak a nagy mélység felett. A hullámozó tó alattuk van, de tőlük annyira messze, hogy amikor a halak beleugranak, a vízbe esésüket meg sem lehet hallani.

Sötét felhő közelít feléjük. Villámlik, és a villámok, mintha csak Csoki Macit és a barátját keresnék, de még szerencse, hogy mindig elvétik őket.

Csoki Maci keze elgémberedik az erős szorítástól. Egyre többet néz lefelé, és azon gondolkozik, vajon elengedje-e a sziklát, vagy sem. És akkor hirtelen megremeg a hegy, és egy szempillantás alatt a másik oldalára dől, és máris zúdul feléjük az a tengernyi víz, amivel most egy szintbe kerülnek. Csoki Maci felugrik a háromkerekűre, és a vízözön előtt gurulva érik el a magasabban

fekvő részeket. Itt van egy út, ami szintén hullámzik, és a semmibe vezet.

– Mi történik veled térképem? – kiált rá az alattuk lévő kiterített színes papírra.

– Csináljon már valaki valamit ezzel az állattal! – liheg a térkép.

– Kivel? – kérdezi Csoki Maci.

– Hát azzal, aki alattam van, és állandóan lökdös, mozgat, és nyom! – feleli, és ebben a pillanatban az út is szédületes gyorsasággal emelkedni kezd.

Csoki Maci gondol egyet, és ismét belenyúl a szivárványszínű sál titkos zsebébe. Egy apró ollót vesz ki belőle, és ott, ahol az út hegyként emelkedik, belevág.

– Ni csak! Te meg ki vagy? – szólítja meg a kicsi, vaksi, bajszos és szőrös állatkát.

– Vakond Berci! – válaszol a megszólított. – Hagyjatok dolgozni! Hiába igyekszem, mégsem érek a felszínre!

– Menj vissza a lyukadba, és számolj el tízig! – mondja neki Csoki Maci. – Akkor keresheted majd a világosságot, mert hamar megtalálod!

– Jól van, de nekem nem kell a nap, mert úgy sem látok, viszont annál jobban hallok! – mondja, és eltűnik.

Ezzel egyidejűleg a táj is helyre áll. A folyóban a víz szép lassan, nézelődve folyik. Hegyek már csak a távolban vannak, és az út, amin állnak, a városba vezet.

Csoki Maci legurul a barátjával a térképről. Összehajtogatja. A titkos zsebből ragasztót vesz elő, és megragassza a felvágott részt, majd keres egy biztonságos helyet, és leteszi. Kisimítja. A térkép nagyot sóhajt, és mosolyogva mondja:

– Még szerencse, hogy megragasztottál, különben beleeshettetek volna a nagy semmibe!

És amikor Csoki Maci ismét felhajt rá a barátjával, és elindul a közeli város felé, meghallja Vakond Berci kurjongatását:

– Hahó! Te háromkerekű, és társa! Köszönöm a segítséget! Ha erre jártok, feltétlenül látogassatok meg! Remélem, hogy nem csal a fülem! – gondolkozik el.

– Három kereket hallok, és azt, hogy valaki van ezeken a kerekeken, és teker.

– Nagyon szívesen! – mondja jó hangosan a maci. – Én Csoki Maci vagyok, a társam pedig a háromkerekű! – mutatkozik be utólag.

– Na, ugye, hogy jól hallottam! – nyugtázza Vakond Berci, és elbújik a föld alá.

Kiadó: Karizma Kft.

Felelős kiadó: ifj. Szeivolt István

Szerkesztette: Paksi Éva
A kötetet tervezte: Szegő Miklós
A borítót Tatár Antal alkotása alapján
Szegő Miklós tervezte

Készült: Prospektus Nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Szentendrei Zoltán

A KARIZMA KÖNYVKIADÓ

további kötetei:

2007

Muskátlikantri - Nyállal ragasztott papírlapok

2008

A dong könyv

2009

Palkó István, a kutya magyar

2009

Mi ketten: te és én

2009

A janta könyv

Álomfejtés a jantákkal

A jövőt jelző janta

2010

Meséim

kötetek

mesék gyermekeknek

A nyomozó

regény

2011

Csoki Maci utazásai

mesék pici gyermekeknek

Előkészületben:

Szerelem

Tloviesz N. Avtsi: Egy szerelem története

Karizma Kiadó
www.karizmakonyv.hu

ISBN: 978-963-88366-9-4

Budapest, 2011.

